

Quân Vi Hạ

Contents

Quân Vi Hạ	3
1. Chương 1: Bức Hôn	3
2. Chương 2: Tứ Hôn	6
3. Chương 3: Đón Dâu	10
4. Chương 4: Bái Đường	14
5. Chương 5: Dạ Đàm	17
6. Chương 6: Điều Kiện	21
7. Chương 7: Thái Miếu	25
8. Chương 8: Ngủ Trưa	29
9. Chương 9: Tránh Hiềm Nghi	32
10. Chương 10: Thuyết Phục	36
11. Chương 11: Hồi Môn	39
12. Chương 12: Gia Sản	43
13. Chương 13: Chặn Xe	47
14. Chương 14: Ẩn Nhẫn	50
15. Chương 15: Tin Tức Chấn Động	54
16. Chương 16: Âm Mưu	57
17. Chương 17: Tâm Động	61
18. Chương 18: Bắn Nạ	67
19. Chương 19: Náo Nhiệt	71
20. Chương 20: Chứng Cứ	76
21. Chương 21: Mưa Núi	81
22. Chương 22: Thái Độ	85
23. Chương 23: Nổi Gió	88
24. Chương 24: Chân Tướng	92
25. Chương 25: Vân Dững (mây Hiện Ra)	96
26. Chương 26: Cửu Huyền (anh Em Bên Vợ)	99
27. Chương 27: Cửa Hồi Môn	103
28. Chương 28: Gia Sản	106
29. Chương 29: Tranh Chấp	110
30. Chương 30: Không Thể Chia Lìa	113
31. Chương 31: Truất Ngôi	117
32. Chương 32: Phúc Họa	121
33. Chương 33: Chuyển Nhà	123
34. Chương 34: Đích Thứ	126
35. Chương 35: Nội Vụ	129
36. Chương 36: Trèo Tường	131
37. Chương 37: Hà Đạo	133
38. Chương 38: Sinh Ý	137
39. Chương 39: Nhân Hạ	141
40. Chương 40: Giấu Kín Tài Năng	144

41. Chương 41: Dưỡng Hối	147
42. Chương 42: Mượn Dao	151
43. Chương 43: Phản Bội	155
44. Chương 44: Thăm Viếng	158
45. Chương 45: Cửa Ải Cuối Năm	162
46. Chương 46: Diêm Dân	166
47. Chương 47: Hoạch Tài	172
48. Chương 48: Tiên Đan	177
49. Chương 49: Đùa Giỡn	181
50. Chương 50: Bánh Bao	184
51. Chương 51: Hoa Đăng	188
52. Chương 52: Đầu Xuân	193
53. Chương 53: Nghi Trình	197
54. Chương 54: Thua Thiệt	200
55. Chương 55: Trắc Thất	207
56. Chương 56: Tìm Chồng	210
57. Chương 57: Gặp Lại	214
58. Chương 58: Sát Tặc	216
59. Chương 59: Miếu Hoang	220
60. Chương 60: Lâm Giang	223
61. Chương 61: Loạn Thạch	227
62. Chương 62: Gặp Cướp	231
63. Chương 63: Quận Thủ	235
64. Chương 64: Quân Doanh	238
65. Chương 65: Vây Chặn Núi	242
66. Chương 66: Chiêu An	246
67. Chương 67: Tiểu Phi	250
68. Chương 68: Đất Phong	254
69. Chương 69: Trử Bình	258
70. Chương 70: Tin Dữ	262
71. Chương 71: Bờ Biển	266
72. Chương 72: Rung Chuyển	269
73. Chương 73: Ăn Nói Khéo Léo	273
74. Chương 74: Đặt Bẫy	277
75. Chương 75: Trừng Phạt	280
76. Chương 76: Tang Lễ	284
77. Chương 77: Hợp Mưu	288
78. Chương 78: Giặc Oa	292
79. Chương 79: Bóc Lột	296
80. Chương 80: Nạp Phi	300
81. Chương 81: So Tâm	303
82. Chương 82: Đại Tang	307
83. Chương 83: Sóng Ngầm	308
84. Chương 84: Ngộ Đạo	312
85. Chương 85: Ngoài Ý Muốn	316
86. Chương 86: Sao Rơi	319
87. Chương 87: Mưa Rào	323
88. Chương 88: Cẩn Xé Lẫn Nhau	326
89. Chương 89: Bố Cục	330
90. Chương 90: Lôi Đình	334
91. Chương 91: Khởi Binh	337
92. Chương 92: Thiên La	341
93. Chương 93: Địa Vong	345
94. Chương 94: Dọn Dẹp	351

95. Chương 95: Đăng Cơ	355
96. Chương 96: Chinh Đốn	359
97. Chương 97: Xét Nhà	363
98. Chương 98: Đại Hôn	365
99. Chương 99: Thịnh Thế	368
100. Chương 100: Ngoại Truyện 1	373
101. Chương 101: Ngoại Truyện 2	378
102. Chương 102: Ngoại Truyện 3	382

Quân Vi Hạ

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang – Trạch đấu – Cung đấu – Đế thụ – Ấm áp – 1×1 – HE Nhân vật chính: Lâu Cầm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-vi-ha>

1. Chương 1: Bức Hôn

Năm Thuần Đức thứ mười, mười bảy tháng tám.

Nắng gắt cuối hạ chưa đi, vào ban ngày, không khí vẫn vô cùng oi bức.

Trương bà tử ngồi trên ghế mây trong hành lang, ngón tay thô phì nhúp một hạt dưa, dưa đến bên miệng, nhếch môi lộ ra một hàm răng so le không đồng đều, tách một tiếng cắn mở ra, sau đó phốc một tiếng mà phun vỏ hạt đi thật xa, rồi mới liếc mắt nhìn Tầm Hạ đứng cách đó khoảng hơn hai bước: “Cô nương đến thật không đúng lúc. Sáng nay phu nhân cảm thấy không thoải mái, quốc công gia đã sai người nấu một bát cháo giúp phu nhân tắm bổ, lúc này đừng nói là nhân sâm năm mươi năm, chính là ba mươi năm tham tu cũng không có đâu.”

Mắt Tầm Hạ trợn lên, chỉ kém tròng thùng hai lỗ trên người bà nương phì, cười lạnh một tiếng nói: “Trương mục mục đừng nói giỡn, nhân sâm của phủ An quốc công nhiều như cây củ cải, có ăn từ sáng tới giờ cũng không hết được đâu.”

“Cô nương không phải là đương gia nên không biết củ quý, gạo quý, mất vừa mới thấy đã muốn lấy để chuẩn bị làm của hồi môn cho thế tử gia rồi. Nếu có ngày cô nương phải theo chúng ta làm việc nặng nhọc, đến lúc đó, chỉ sợ là một cây củ cải cũng không có mà ăn thôi.” Trương bà tử nói xong, trên mặt cũng cười thành một đóa hoa, lộ ra mấy cái răng nanh ó vàng, đặc biệt cao giọng, chậm rãi mà nhấn mạnh mấy chữ “chuẩn bị làm của hồi môn”.

(hồi môn: đồ cưới mang về nhà chồng)

“Vây mục mục cũng nên trữ nhiều củ củ một chút, nếu thật sự xuống cấp như vậy, mục mục có thể đến Chu Tước đường củi đầu làm việc cho thế tử, còn có thể thưởng cho mục mục một phần cơm ăn đấy.” Biết hôm

nay không thể lấy được nhân sâm, Tầm Hạ cũng không buồn khách khí, lấy ra một tấm khăn lụa nhẹ nhàng tao nhã chấm chấm mồ hôi trên cằm, xoay người đi đến gần tiểu nha hoàn đứng đối diện, nói: “Người ta vẫn nói những người phụ nữ độc ác thường chẳng nói được lời hay. Lời này thật đúng là không sai!”

“Tiểu tiện phụ, người nói ai đó?” Trương bà tử nghe vậy, lập tức từ trên ghế mây nhảy dựng lên.

Tầm Hạ vẫn lấy tốc độ thông thả, bước chân không nhanh không chậm bỏ đi, vạt váy vàng nhạt trên đế giày ánh lên trước nắng chiều, khúc khích cười nói: “Mụ mụ nói ai thì chính là người ấy thôi.”

Trương bà tử tức giận đến cả người phát run, lại không dám đuổi theo. Vài tức phụ tới gặp quản sự lĩnh đồ vật này nọ đều nhìn thấy rõ ràng, nhưng vẫn làm bộ như cái gì cũng không thấy, lĩnh đồ vật xong liền vội vàng quay đầu rời đi.

(tức phụ: vợ; quản sự: người quản lý)

Từ thượng viện đi ra, bước qua chín cái hành lang gấp khúc là tới hoa viên yên tĩnh của phủ quốc công, bên kia hoa viên chính là chỗ ở của thế tử – Chu Tước đường.

Tầm Hạ trở lại Chu Tước đường, tiểu nha hoàn Ánh Thu đã nấu cháo xong, bưng chậu nước đi tới, nhìn đến hai tay trống trơn của nàng liền không khỏi thở dài: “Cũng không phải là Chu Tước đường không có nhân sâm, tội gì đi theo nói chuyện với đám người kia rồi tức giận cho mệt thân.”

Tầm Hạ tiếp nhận bát cháo mang vào phòng, nhìn đến người đang hôn mê bất tỉnh trên giường, nhin không được mà rơi lệ, “Trong phủ có rất nhiều người bỏ đá xuống giếng, nếu ta không đi cảnh cáo bọn họ,... thế tử đường thương mấy ngày nay, chúng ta...”

Người nằm trên giường chính là thế tử của phủ An quốc công – Lâu Cảnh. Thân thể thon dài nằm úp sấp trên giường vẫn không nhúc nhích, nội sam tuyết trắng bị cắt cấn thận từ phía sau, lộ ra mảnh lưng loang lổ chẳng chít xanh tím, chỗ thắt lưng bị tổn thương càng thêm nghiêm trọng, sàng đang dưới thân điểm điểm vết máu, làm người ta trông thấy mà sợ hãi.

“Phụ thân, ngài đem đích tử duy nhất gả cho Thái tử, tước vị An quốc công là muốn giao cho ai?”

...

(đích tử: con trai vợ cả)

“Đồ hôn trưởng, tổ phụ người dạy người nói chuyện cùng phụ thân mình như vậy sao?”

...

(tổ phụ: ông nội)

“Đánh! Đánh thật nặng cho ta! Hôm nay ta sẽ cho người biết rõ, cái gì gọi là phụ vi tử cương!”

...

Lâu Cảnh mở mắt ra, đầu đầy mồ hôi, chỉ cảm thấy toàn thân không một chỗ nào không đau.

“Thế tử, ngài tỉnh!” Một thanh âm tràn đầy mừng rỡ nhẹ nhàng vang lên, đây là tiếng của Tầm Hạ, đại nha hoàn của hắn.

Mồ hôi thấm ướt hàng mi làm tầm mắt Lâu Cảnh có chút mơ hồ, Tầm Hạ vội vàng cầm khăn tay lau mồ hôi giúp hắn.

Lâu Cảnh trừng mắt nhìn, cảnh tượng trước mắt mới dần dần rõ ràng lên, “Ta đã ngủ bao lâu rồi?” Trong thanh âm có chút khàn khàn, hắn thử giật giật thân mình, tuy rằng rất đau, nhưng chân còn có thể động, hẳn là không có thương tổn đến xương cốt.

“Ba canh giờ thôi ạ.” Tầm Hạ nhìn dung nhan anh tuấn của Lâu Cảnh đã trắng bệch như tờ giấy, nhin không được lại đổ mắt, quay lưng đi xoa xoa nước mắt, tiếp nhận chén trà ấm Ánh Thu đưa tới, cẩn thận hầu hạ hắn uống hết.

Lâu Cảnh uống trà, cảm thấy dễ chịu hơn một chút, “Trong khoảng thời gian ta bất tỉnh, chuyện gì đã xảy ra?”

“Nô tỳ cũng không rõ ràng lắm chuyện ở thượng viện, chỉ thấy quốc công gia sai người đem ngài nâng trở về, sau đó đi ngay, cũng không thỉnh thái y. Cao thị vệ thoa thuốc trị thương cho ngài. Nô tỳ giúp ngài ăn chút cháo nhé?” Tầm Hạ nói xong, trong mắt lóe lên oán giận.

Phủ An quốc công có cuộc sống rất xa hoa, khi sinh bệnh có thể tìm thái y đến xem. Nay quốc công gia không cho thỉnh, thị vệ, tỳ nữ bọn họ cũng không có biện pháp. Nhưng thế tử bị thương nặng như vậy, quốc công gia không sợ thế tử chịu không nổi hay sao?

Lâu Cảnh im lặng, đôi môi mỏng mím thành một đường thẳng tắp, thật lâu sau mới nói: “Đi gọi Cao Nghĩa vào đây.”

Hôm qua, sau khi tiến cung trở về, phụ thân hắn tỏ ra rất vui mừng, nói là Hoàng Thượng đã đề cập đến một hôn sự tốt. Thẳng đến sáng nay, thời điểm hắn đến vấn an mới biết được, phụ thân đã tìm cho hắn một cái “hôn sự tốt” thế nào, hóa ra là muốn gả hắn đến Đông Cung làm Thái tử phi!

Vả lại, chưa tính đến việc đột nhiên bắt hắn, một nam tử phải sống cùng Thái tử là quang cảnh gì? Hắn là đích trưởng tử của Lâu gia, được khâm phong là thế tử An quốc công, muốn gả hắn tiến cung thì phải đoạt tước vị của hắn. Như thế nào mà phụ thân lại hồ đồ đến mức đem đích tử duy nhất gả ra ngoài? Mà hắn chỉ nhiều lời hai câu, phụ thân lại tức giận động gia pháp mà đánh hắn nặng như vậy....

(đích trưởng tử: con trai trưởng của vợ cả)

Không bao lâu sau, một nam tử cường tráng mặc áo nâu bước vào, quỳ một gối ở bên giường, thấp giọng nói: “Thế tử, quốc công gia đã thay đổi toàn bộ thị vệ ở Chu Tước đường, cả thiên môn cũng đã thủ chết.”

Nghe được lời ấy, Lâu Cảnh nhin không được mà gọi lên một tia cười lạnh. Đây là phụ thân sợ hắn chạy, hay là sợ hắn sẽ chuyển tin tức ra ngoài? Với tình trạng cơ thể hắn hiện giờ, cả việc xuống giường cũng đã rất khó khăn, vô luận là muốn tìm hiểu tin tức hay phá rối hôn sự này đều là thiên nan vạn nan, phụ thân thật đúng là suy xét chu toàn!

(thiên nan vạn nan: muôn vàn khó khăn)

“Lấy bút, mực và giấy lại đây.” Không thể cứ ngồi chờ chết như vậy, Lâu Cảnh giấy giữa cố gắng chống đỡ cơ thể đứng lên, mồ hôi trên trán lập tức tuôn ra như mưa. Đầu ngón tay run rẩy lấy ra một bình ngọc dương chi nhỏ trong ngăn tủ bí mật ở đầu giường, đổ ra một viên thuốc, nuốt xuống, nhắm mắt điều tức một khắc, sắc mặt mới dịu đi một chút.

(một khắc: 15 phút)

Thuốc này có tác dụng giảm đau ngay lập tức, thường ăn khi bị trọng thương mà vẫn phải liều mạng trên chiến trường, chỉ là có tổn hại với thân thể, không thể ăn nhiều.

Thừa dịp thuốc phát huy tác dụng, Lâu Cảnh nhanh chóng viết mấy phong thư, giao cho Cao Nghĩa, “Nghĩ cách đi ra ngoài, nhất định phải đưa đến nơi.”

“Vâng.” Cao Nghĩa bỏ mấy phong thư vào ngực, cúi đầu hành lễ, đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Trong phòng oi bức, Lâu Cảnh để người mở cửa sổ, khói nhẹ lượn lơ bay lên từ lư hương Thanh Ngọc bị gió thổi tán đi, trong phòng tràn đầy mùi hương nhàn nhạt.

Tầm Hạ sợ thế tử gia nằm úp sấp trên giường nhằm chán liến kể cho hắn nghe chuyện nàng cùng Trương bà tử cãi nhau, chọc hắn vui vẻ.

“Thật không...” Lâu Cảnh nheo lại mắt, trong giọng nói mang theo vài phần nghiến ngấm.

Trương bà tử dám làm như vậy, tất nhiên là xuất phát từ bày mưu đặt kế. Hiện giờ, người nắm quyền đối nội trong nhà và chủ trì việc bếp núc là An quốc công phu nhân, người tái giá với phụ thân hắn ba năm trước. Tuy rằng khi làm việc có hơi ngang ngược, nhưng bình thường nàng ta cũng không dám trêu chọc vào hắn, hiện giờ lại diễn xuất như vậy, tất nhiên là có cái gì cạy vào, mà cái cạy vào này phải chăng là liên quan đến hôn sự của hắn?

Mắt thấy mặt trời đã lặn sau núi phía tây, Cao Nghĩa còn chưa trở về, đến lại là một đạo thánh chỉ.

“Hoài công công tự mình đến tuyên chỉ, quốc công gia cho người tới giục thể tử đến tiền viện.” Ánh Thu cản bước quản sự đến báo tin cho Chu Tước đường, còn Tầm Hạ thì nhanh chóng đi vào hỏi ý kiến của Lâu Cảnh.

Trong lòng mỗi hạ nhân làm việc ở Chu Tước đường đều cảm phần, biết rõ thể tử không thể xuống giường, còn muốn hẩn làm bộ như không có việc gì mà đi quỳ tiếp chỉ, quốc công gia cũng thật quá nhẫn tâm.

Lâu Cảnh nhượng mày, thay đổi tư thế nằm úp sấp cho thoải mái nhất, “Thương thể của ta quá nặng, hướng phu nhân xin một gốc nhân sâm bảo mệnh cũng không cho, hiện giờ đã bất tỉnh. Nếu phụ thân muốn ta đi tiếp chỉ, vậy gọi người đến nâng đi.”

Tầm Hạ vốn tức giận đến mặt đỏ bừng, nghe vậy liền xì cười một tiếng, vui vẻ vâng dạ rồi mang về mặt cầu xin đi hồi đáp lại quản sự.

“Đồ hỗn trưởng!” An quốc công nghe quản sự chuyển lời xong, thiếu chút nữa đã tức đến mức thở không nổi, lấy thân thể của tiểu tử kia, chút thương thể đó căn bản không là cái gì, huống hồ chẳng lẽ Chu Tước đường không thể lấy ra một cây nhân sâm sao? Nề hà Đại tổng quản Hoài Trung đang ở đây, không thể phát tác, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn kẻ thất, thấp giọng oán hận: “Người không có việc gì thì đi trêu chọc hẩn làm chi?”

An quốc công phu nhân, Ngụy thị rất là ủy khuất, nhưng có ngoại nhân ở đây nên không dám nhiều lời, chỉ có thể nén giận mà siết chặt khăn lụa trong tay.

An quốc công xoay người lại, lập tức thay đổi biểu tình, hướng Hoài Trung cười làm lành nói: “Nhi tử ngang bướng, không biết lại chạy ra ngoài náo loạn lúc nào, nhất thời không thể tìm thấy hẩn, công công ngài xem...”

Hoài Trung sống trong hoàng cung đã lâu, bò lên đến chức vụ này thì cũng đã là người thành tinh, nào còn không rõ phụ tử nhà này bất hòa, híp mắt cười làm như không biết, “Thánh chỉ không thể trì hoãn, tóm lại là ý chỉ gửi cho phủ An quốc công, quốc công gia cùng phu nhân tiếp cũng được.”

(kể thất: vợ kẻ)

Tình hình là thế này, kỉ niệm thời thơ ấu của bạn Cảnh, mẹ bạn Cảnh nặn bánh cho bạn ấy vào mỗi dịp năm mới ấy, lúc trước đọc Qt thì nó phiên thành bánh mỳ, nhưng sau đó bạn tung cả cụm vào từ điển thì nó ra là bánh bột hấp hay bánh bao => mình xin sửa lại toàn bộ là bánh bao hình còn thỏ nha, và mình mới chỉ sửa được mấy chương thôi, đoạn nào các bạn đọc là bánh mỳ hay bánh bột hấp thì tức là đoạn ấy bạn chưa kịp sửa lại cho đồng bộ đó, hi hi. Lười quá chưa muốn đi tìm từng chương để sửa lại =_____+

2. Chương 2: Tứ Hôn

An quốc công Lâu Kiến Du, tự Bá Tang, thân hình cao gầy, tướng mạo nho nhã, nhìn không giống võ tướng mà giống một văn thần hơn. Sau khi cười tùm tùm tiến bước Hoài Trung xong, Lâu Kiến Du liền vội vàng đi đến Chu Tước đường.

Thái Tông băng hà, Thái hậu đưa ấu tử của mình lên ngôi, thông qua đó nắm giữ triều chính, khiến triều cương đại loạn, phiên vương nổi lên bốn phía, đất nước suýt bị hủy diệt. Sau đó, Thái Tông hoàng đế lập quốc chiếu, Hoàng hậu nhất định phải là nam tử; một khi hoàng tử được lập là Thái tử, lập tức phải giao cho Hoàng hậu giáo dưỡng, không được cùng sinh mẫu thân cận. Hơn trăm năm đã trôi qua kể từ khi Thái Tông hoàng đế qua đời, quốc sách này vẫn được thi hành cho đến tận hiện nay, xác thực là có thể ổn định triều cương, chẳng qua, khi cái loại sự tình này rơi lên đầu chính mình, Lâu Cảnh không tài nào cao hứng nổi.

(ấu tử: con còn nhỏ; sinh mẫu: mẹ đẻ)

“... Thế tử An quốc công Lâu Cảnh, văn thao vũ lược, tướng mạo đoan chính, tứ hôn cùng Thái tử Tiêu Thừa Quân...” Lâu Cảnh nắm chặt một đoạn gấm màu vàng thêu ngũ thải long văn trong tay, nhất thời nói không ra lời.

(văn thao vũ lược: văn võ song toàn; ngũ thải long văn: hình như là thêu hình rồng 5 móng O_O)

Lâu Kiến Du rất vừa lòng với biểu hiện của nhi tử, lạnh lùng nói: “Thánh chỉ đã hạ, đừng có làm mấy việc dư thừa nữa.”

“Phụ thân!” Lâu Cảnh chậm rãi ngẩng đầu, thanh âm phẳng phất như giếng cổ hồ sâu, bình tĩnh vô ba, “Vì cái gì?” Hắn tự nhận là mình cũng coi như cung kính hiếu nghĩa, chưa bao giờ ngộ nghịch phụ thân, ngoài những năm kia theo tổ phụ ra ngoài đánh giặc, chỉ cần ở nhà, vô luận là nóng bức hay giá lạnh, chưa bao giờ hắn quên đến thỉnh an sớm chiều. Hôm nay phụ thân sai thị vệ đánh hắn, hắn vẫn luôn luôn tự hỏi, vì cái gì, vì cái gì mà phụ thân lại đối đãi với nhi tử của mình như vậy?

(bình tĩnh vô ba: yên lặng không có sóng)

“Hừ!” Lâu Kiến Du chỉ hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Thẳng đến khi trăng lên cao, Cao Nghĩa mới trở về, nghe thấy thánh chỉ đã đến vào chiều nay, vẻ mặt không dấu nổi sự ngạc nhiên, tại sao lại nhanh như vậy?

Lâu Cảnh tiếp nhận mấy phong thư hồi âm Cao Nghĩa mang đến, “Ngày mai người đến thôn trang điều hai cao thủ lại đây.” Sự tình còn nghiêm trọng hơn so với hắn tưởng tượng, Hoàng Thượng đã hạ thánh chỉ, có nghĩa là không còn đường cứu vãn, phụ thân lại tuyệt không thương tiếc hắn, có thêm vài người ở bên tay, so ra vẫn tốt hơn.

“Vâng.” Cao Nghĩa lên tiếng, gương mặt cương nghị cũng nhịn không được mà hiện ra vẻ lo lắng, “Thế tử, về sau phải làm như thế nào?”

“Còn có thể làm như thế nào?” Lâu Cảnh buông thư tín trong tay, nhắm mắt lại, khi đôi mắt mở ra lần nữa thì đã mang theo ý cười, “Hai mươi tháng tám đặt lễ nạp thái, hai ngày đầu tháng chín thành thân, Hoàng Thượng đã sốt ruột như thế, làm thần tử tự nhiên nên cùng Hoàng Thượng phân ư.”

(nạp thái: lễ chạm ngõ)

“Thế tử...” Tầm Hạ lo lắng kêu lên một tiếng, thầm nghĩ có phải thế tử đã tức đến hồ đồ rồi không.

Cao Nghĩa biết, thế tử lộ ra vẻ mặt này tức là đã có tính toán, liền an tâm mà lui xuống. Tầm Hạ sợ đêm nay thế tử sẽ phát sốt liền đuổi gã sai vật trực đêm, chính mình nghỉ ở gian ngoài. Chu Tước đường yên tĩnh trở lại, gió đêm thổi qua rừng trúc trong viện tất tất tác tác, tựa như thanh âm gió lớn thổi qua cỏ khô trên đại mạc, làm cho lòng người sinh ra vài phần thê lương.

Lâu Cảnh nhìn vầng trăng xa xa ngoài cửa sổ, cố gắng hồi tưởng lại xem Thái tử có bộ dáng như thế nào. Mười một tuổi hắn đã theo tổ phụ ra chiến trường. Hai năm trước tổ phụ chết trận, hắn mới trở về kinh thành giữ đạo hiếu. Thái tử lại kết giao rất ít huân quý tử đệ, vụ săn bắn vào mùa thu năm ngoái cũng cáo ố không đi. Thế nên, ấn tượng về Thái tử trong đầu hắn vẫn dừng lại ở hình ảnh một đứa trẻ có gương mặt nhỏ nhắn, lạnh lùng, mặc y bào màu vàng hơi đỏ.

(huân quý tử đệ: con cháu nhà quyền quý, quan lại; y bào: chắc là áo khoác ngoài =_+)

Đêm yên tĩnh, ánh trăng lạnh như nước đổ xuống mái ngói đỏ lưu ly, càng làm nổi bật lên nét tịch liêu của hoàng cung.

Đông Cung, điện Sùng Nhân.

“Lâu Cảnh bị đánh sao?” Bàn tay thon dài niết mảnh giấy trong tay, một góc ống tay áo màu vàng hơi đỏ lộ ra trước ánh trăng, thanh âm trầm ổn dễ nghe không mang theo hỉ nộ, đây chính là chủ nhân của Đông Cung —— Thái tử Tiêu Thừa Quân.

“Vâng”, một nho sinh khoanh tay đứng bên cạnh, cung kính đáp: “An quốc công giấu diếm việc này, có lẽ Hoàng Thượng còn chưa biết.”

Tiêu Thừa Quân hơi hơi vuốt cằm, đưa mảnh giấy đến gần ngọn nến, chỉ thoáng chớp, mảnh giấy trắng đã bị lửa cắn nuốt hầu như không còn.

“Điện hạ, nếu thế tử bất mãn với cuộc hôn nhân này, để hấn tiến vào Đông cung, chỉ sợ là...” Trong giọng nói tràn đầy lo lắng cùng do dự, Hoàng hậu cùng Thái tử phi, từ trước đến nay không có ai là đích tử của nhà công hầu, hưởng chi, phủ An quốc công chính là trâm anh thế gia, hoàn toàn bất đồng với những thành viên quan lại, huân quý thế gia không có lý tưởng bình thường, cưới thế tử của An quốc công chính là chặt đứt trụ cột của triều đình trong tương lai, tại sao Hoàng Thượng lại có thể đưa ra một quyết định hồ đồ như vậy?

(trâm anh thế gia: trâm anh: chỉ dòng dõi quyền quý, cao sang -> thuộc dòng dõi, gia đình có thế lực, địa vị cao sang, quyền quý, gia tộc, có nhiều người làm quan to)

Chậm rãi dựa người về phía sau, Tiêu Thừa Quân không có ý tứ muốn nói tiếp, tựa hồ như đang chờ đoạn dưới, lại tựa hồ như không hề có hứng thú.

Người đang nói chuyện thấy Thái tử không nói gì, đành phải kiên trì nói tiếp: “Mặc dù Lâu gia rất hiển hách nhưng con nối dòng lại đơn bạc, cũng không mang đến nhiều trợ giúp cho Thái tử. Vả lại, thế tử của An quốc công là do lão An quốc công tự mình giáo dưỡng, là người đứng đầu cuộc thi cưới ngựa bắn cung năm ngoái, được Hoàng Thượng phong thưởng là Trung lang tướng Vũ Lâm Quân, cấp bậc tứ phẩm, không một ai trong đám con cháu thế gia, quan lại quyền quý sánh bằng, là một thiếu niên anh tài hiếm có...” Đem một người tài hoa như vậy giam trong hậu cung chật hẹp là thập phần đáng tiếc, hơn nữa, còn có thể lưu lại tai họa ngầm rất nguy hiểm.

“Vô phương.” Tiêu Thừa Quân nâng tay, đánh gãy lo lắng khuyên bảo của thủ hạ, nếu phụ hậu đã muốn y cưới Lâu Cảnh, tự nhiên là có đạo lý, huống hồ thánh chỉ đã hạ, nhiều lời nữa cũng vô ích.

Ngày hôm sau, Cao Nghĩa đến thôn trang ngoài kinh thành một chuyến, khi trở về mang theo hai nam tử có sắc mặt lạnh lùng.

“Đây là Vân Thất và Vân Bát. Vân Thất có sở trường trị ngoại thương, Vân Bát có sở trường thu thập tin tức.” Cao Nghĩa chỉ vào hai hắc y nhân đang quỳ trên mặt đất, đây là hai trong số mười sáu ám vệ U Vân mà lão quốc công gia lưu lại cho tôn tử. (cháu trai)

Lâu Cảnh gật gù đầu, mười sáu tử sĩ này là tinh binh trong tay tổ phụ, ngay cả phụ thân cũng không biết đến sự tồn tại của họ, ngày thường hấn cũng luyện tiếc vận dụng, “Ta gọi hai người đến đây là để đề phòng vạn nhất, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không được phép ra tay.”

Hôm nay đã là ngày mười bảy tháng tám, hôn lễ được định vào hai ngày đầu tháng chín. Không biết Khâm thiên giám tính toán như thế nào mà định ngày gần đến vậy, làm phủ An quốc công vội đến người ngựa đổ suốt mấy hôm nay. Còn nơi ở của thế tử – Chu Tước đường thì vẫn vắng vắng vẻ vẻ, chỉ thấy thủ vệ được điều tới đông hơn, canh gác rất cẩn mật.

Lâu Cảnh được Vân Thất trị thương, ngoại thương dần dần chuyển biến tốt, tuy nhiên thời gian lại quá ngắn, sợ là chờ đến ngày đại điển thì cũng chỉ có thể dưỡng tốt ba thành mà thôi. Từ ngày bị giáo huấn, An quốc công phu nhân Ngụy thị cũng không dám trêu chọc đến Lâu Cảnh nữa, mà ngược lại, mỗi ngày còn phái người đưa tặng thuốc bổ linh tinh như nhung hươu, nhân sâm... Mấy ngày nay Lâu Cảnh vội vàng tìm hiểu tin tức, tạm thời cũng không có thời gian để ý tới nàng.

“Thế tử!” Cao Nghĩa đi tới, biểu tình có phần quái dị, “Thuộc hạ nhìn thấy Minh thiếu gia đang trèo tường.”

“Triệu Hi?” Đang nằm trên giường đọc sách, Lâu Cảnh nhướn mày, “Mang hấn vào đây.”

Không lâu sau, Lâu Cảnh nghe thấy thanh âm thiếu niên réo rắt như chuông bạc, “Thị vệ nhà người thật sự là càng ngày càng thô lỗ, tốt nhất là nên cho bọn họ đi theo ta đọc sách hai năm.”

“Thị vệ của ta không biết chữ, nếu để bọn họ đi theo người đọc sách thì chỉ sợ là sẽ bôi nhọ cái thanh danh Triệu giải nguyên của người thôi.” Lâu Cảnh liếc xéo người mới đến một cái, hai tay vội vàng chỉnh lý lại y bào trên người, trong mắt cũng nhiễm thêm ý cười. Thoạt nhìn thoáng qua, người mới đến chỉ tầm mười lăm, mười sáu tuổi, mặt mày thanh tú, mang theo dáng vẻ đặc biệt của văn nhân trí thức Giang Nam, “Người vào kinh đã bao lâu rồi? Sao không gửi thư báo tin cho ta biết?”

Triệu gia là quan lại thế gia, nhị bá phụ của Triệu Hi là Tả tướng đương triều Triệu Doan. Theo lý thuyết thì con cháu thế gia của hai nhà quan văn, võ thường không hay xuất hiện cùng nhau, nhưng Triệu Hi là một người đặc biệt, từ nhỏ đọc sách thánh hiền, bộ dạng cũng rất nhã nhặn nhưng tính cách lại vô cùng hiếu động hoạt bát. Lúc bé Triệu Hi theo bá phụ đến kinh thành đọc sách, tình cờ gặp gỡ Lâu Cảnh, mới gặp nhau lần đầu mà như quen nhau đã lâu, chỉ cần Lâu Cảnh ở kinh thành là sẽ chạy đến tìm hắn.

(bá phụ: anh của bố, bác)

Hai năm trước Triệu Hi trở về Giang Nam dốc lòng đọc sách, sau đó tham gia thi hương, mười bốn tuổi đã chiếm được giải nguyên. Ở trong nhà, Triệu Hi xếp thứ chín, phía trước còn có tám đường huynh, nhưng không một ai có thể so được với hắn, người trong nhà rất cao hứng, tổ phụ lấy tự cho hắn là “Kí Minh”.

(đường huynh: anh họ)

“Hừ, gia gia (ông) để ta tới đây tham gia thi Hội vào năm sau, nói ta ở nhà làm hẩn đau đầu, vốn định cho người niềm vui bất ngờ, ai dè vừa mới vào kinh đã nghe tin người phải gả cho Thái tử!” Triệu Hi vén vạt áo lên ngồi xuống giường, tiếp nhận chén trà Ánh Thu đưa đến, hai ba ngụm cạn sạch, cười nói: “Đa tạ tỷ tỷ, thỉnh cầu lại cho ta một chén nữa.”

Ánh Thu lấy khăn che miệng cười, lại rót cho hắn một chén trà.

Triệu Hi cầm chén, không uống cũng không nói lời nào, tỏ ra hứng thú dạt dào mà nhìn người trên giường, như thể kiểm tra các vết thương trên người Lâu Cảnh trong mấy ngày qua.

Lâu Cảnh nâng nâng cằm, Cao Nghĩa và Ánh Thu lập tức thức thời mà lui ra ngoài.

“Ta có đưa bái thiếp đến đây nhưng lại bị An quốc công từ chối.” Lúc này Triệu Hi mới thu hồi sắc mặt vui sướng khi người khác gặp họa, nhú mày nói, “An quốc công giam lỏng người sao?”

An quốc công nói thế tử không ở trong phủ, hắn liền đi Bắc Nha, kết quả Tả thống lĩnh Vũ Lâm Quân nói vài ngày nay Lâu Cảnh không đến đây. Triệu Hi lập tức ý thức được sự tình có chút không ổn, cho nên đơn giản là treo tường lên vào Chu Tước đường.

Lâu Cảnh buông quyển sách trên tay, chậm rãi thay đổi tư thế nằm úp sấp, “Xem như vậy đi.”

Triệu Hi nhìn bộ dáng mặc kệ, không sao cả của Lâu Cảnh, nhất thời giận run cả người: “Vậy người cứ ngoan ngoãn chuẩn bị gả đi đấy hả?”

Triệu Hi vẫn luôn không rõ vì sao An quốc công lại không thích Lâu Cảnh, nhưng qua nhiều năm như vậy cũng không thấy Lâu Cảnh ăn cái gì thiệt thòi bao giờ, sao lúc này lại dễ dàng ngậm đắng mà để yên như vậy?

“Ngay cả xuống giường ta cũng không đi được, còn có thể như thế nào?” Lâu Cảnh lười biếng ngáp một cái, “Gả đến Đông Cung cũng không tồi, ít nhất là không cần phải đi đánh giặc, về sau phụ thân thấy ta còn phải dập đầu đấy.”

“Người...” Triệu Hi tức giận đến mức nhảy dựng lên, “Hiện giờ quý phi được chuyên sủng, Thái tử suy thoái. Người cho là khi người được gả đến Đông cung thì sẽ có được bao nhiêu ngày sống yên ổn hả? Nếu Thái tử và Hoàng Thượng giống nhau, đều không thích nam sắc thì người làm thế nào?”

Lâu Cảnh lẳng lặng mà nhìn người đang tức giận nhảy lên nhảy xuống, chậm rãi nở nụ cười: “Triệu Cửu, ta có một bằng hữu như người, cho dù bị phụ thân đánh chết cũng đáng.” Mặc dù tính tình của hắn và Triệu Hi giống nhau, đều không đem hoàng gia để vào mắt, nhưng người chỉ vì Lâu Cảnh hắn mà suy xét và lo lắng như vậy, phỏng chừng chỉ có một mình Triệu Hi mà thôi.

“Phi!” Triệu Hi mắng hắn một hơi: “Thật đúng là hoàng đế không vội, thái giám đã chết vì sốt ruột mà! Bây giờ là lúc nào rồi mà người còn nói mấy lời nhảm nhí này hả?”

Lâu Cảnh thu hồi vẻ tươi cười, nghiêm mặt nói: “Chuyện này Hoàng Thượng đã hạ chỉ, dù ta có bản lĩnh thông thiên đến đâu cũng không có khả năng yêu cầu Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, huống hồ.... Người đã nghe qua chuyện của Tĩnh Nam Hoàng hậu chưa?”

“Hoàng Thượng tựa hồ cố ý triệu nam hậu về kinh thành.” Triệu Hi nói tới đây cũng nhin không được đề thấp thanh âm. Hắn vốn là thiên tài của gia tộc, được nhị bá phụ rất coi trọng nên mới đem bí văn trong triều nói cho hắn biết.

(bí văn: loại bí mật giữ kín, không công khai)

Lâu Cảnh gật gù đầu, trầm ngâm một khắc mới nói: “Ta nghe nói, cưới ta làm Thái tử phi là ý của Hoàng hậu.”

“A!” Triệu Hi nhin không được kinh hô ra tiếng, Hoàng hậu là con trai của Tĩnh Nam hầu. Tĩnh Nam hầu thủ vùng Đông Nam nhiều năm nay, chiến công hiển hách. Nay Hoàng Thượng triệu hắn hồi kinh, kì thực là muốn thu lại binh quyền của hắn, như vậy, chuyện nạp Thái tử phi chính là để trấn an Hoàng hậu. Nhưng tại sao Hoàng hậu lại không nhân cơ hội này để tranh thủ thêm nhiều lợi ích cho gia tộc mình mà ngược lại, muốn Thái tử cưới Lâu Cảnh, một người không dễ ở chung. Đây là vì sao, vì sao a?

Lâu Cảnh không để ý đến nét mặt đầy kinh ngạc của Triệu Hi mà hỏi một sự kiện khác: “Tả tướng có ấn tượng như thế nào đối với Thái tử?”

Triệu Hi trừng mắt nhìn, trong ấn tượng của hắn, bá phụ cũng không đánh giá Thái tử quá cao. Thái tử vẫn luôn quy củ một cách máy móc, chưa từng chủ động kết giao với người nào, “Người cảm thấy Thái tử có vấn đề?”

Lâu Cảnh dở khóc dở cười gõ gõ đầu Triệu Hi: “Sớm hay muộn ta cũng có ngày bị miệng người hại chết!” Thái tử có vấn đề, lời như thế này mà cũng dám tùy tiện nói ra sao?

3. Chương 3: Đón Dâu

“Hừ, miệng ta làm sao? Miệng ta chính là bảo bối đấy, toàn bộ trạng sư phủ Việt Châu đều không có ai nói lại được ta~!” Triệu Hi đắc ý nói tiếp: “Người hãy chờ xem, một này nào đó ta có thể tự mình vươn tới chức quan Thượng thư rồi thành quan Thừa tướng, khi về già có thể ghi danh trong sử sách là tam công tam cô, sau khi chết sẽ được truy phong làm cổ kim đệ nhất thánh hiền.”

Lâu Cảnh nén cười, nhấn đến ngực phát đau, một tay nắm thành quyền đặt lên môi ho nhẹ một tiếng: “Ừ, có chí khí, nhưng nếu người muốn làm kim cổ đệ nhất thánh hiền thì phải đi thuyết phục một người trước đã.”

“Ai?” Triệu Hi lập tức hưng trí hỏi.

“Chủ nhân của chùa Thanh Liên, Ninh Tâm pháp sư.” Lâu Cảnh thần bí hề hề nói.

“A?” Triệu Hi ngăn người, chột bĩu môi, “Chùa Thanh Liên chính là chùa của ni cô, ta đến gặp một cái lão ni cô làm gì?”

“Người chẳng hiểu gì cả...” Lâu Cảnh nhướn mày, ngón tay ngoắc ngoắc ý bảo Triệu Hi đưa lỗ tai lại đây.

“Trò này rất thú vị!” Triệu Hi nghe xong không khỏi toét miệng cười, đầu lông mày chột nhăn lại, “Sang năm ta phải thi hội rồi, người không khuyên ta ngoan ngoãn ở nhà đọc sách, lại bảo ta làm chuyện thiếu đạo đức như vậy. Nếu ta thi cử không tốt thì làm thế nào?”

Lâu Cảnh liếc mắt nhìn, búng tay thật mạnh vào đầu Triệu Hi, “Nếu mà thi cử không tốt, người cứ đến Đông cung làm công công đi, bản Thái tử phi sẽ phong người làm Đại tổng quản.”

Triệu Hi ôm đầu, bị Cao Nghĩa nhéo cổ áo nhảy qua tường viện lần thứ hai, một bên túm cổ áo, một bên suy tư xem nên đi làm công công hay thi làm Trạng nguyên thì sẽ được thăng quan nhanh hơn. Đột nhiên Triệu Hi chợt nhớ ra mục đích chính của cuộc gặp gỡ ngày hôm nay là đến hỏi thăm chuyện thành thân của Lâu Cảnh, thế quái nào mà chưa hỏi kịp hỏi cho ra nhẽ đã bị xách đi như thế này?

“Thế tử, sáng nay lão ni cô Ninh Tâm lại tới nữa, ngồi tại thượng viện uống một chén trà nhỏ.” Tầm Hạ bưng một chén thuốc đến, nhỏ giọng nói với người nằm trên giường.

Lâu Cảnh cười vuốt cằm, nhìn đến bát thuốc trong tay Tầm Hạ, nét cười trên môi chợt cứng ngắt, “Ta đây chỉ bị ngoại thương, uống thuốc cũng đâu có tác dụng gì.”

“Không được!” Tầm Hạ nhét bát thuốc vào tay Lâu Cảnh, “Thất thị vệ nói thế tử còn bị nội thương, nếu không uống thuốc sẽ nôn ra máu.”

Này, cái kiến thức chữa bệnh loạn thất bát tao gì đây? Lâu Cảnh bĩu môi, nhưng đối với Tầm Hạ đứng bên cạnh như hổ rình mồi, còn tùy thời có khả năng biến thành lệ rơi như mưa, chỉ đành nhắm mắt, một hơi uống hết bát thuốc. Đáng tiếc hẳn từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ thuốc này cay đắng, quả nhiên là anh hùng mắc nạn bị nha hoàn bắt nạt mà.

Một ngày rồi một ngày vùn vụt trôi qua, thoáng một cái mà mười bảy tháng tám đã chuyển thành đầu tháng chín, chính là thời gian quá ngắn, căn bản không đủ để Lâu Cảnh dưỡng tốt vết thương.

Thời điểm An quốc công Lâu Kiến Du nghĩ ra chủ ý kia cũng không ngờ rằng Hoàng Thượng sẽ định ngày nhanh như vậy, nguyên bản vẫn nghĩ hoàng gia có đón dâu thì cũng tuyển vào đầu xuân sang năm, cho dù có vội thì cũng phải tầm tháng ba đi, nào biết được từ lúc đề cập hôn sự đến định ngày đón dâu chỉ có nửa tháng. Nếu tiểu tử kia chịu không nổi, bị bêu xấu ngay trong hôn lễ, vậy mặt mũi của Lâu Kiến Du hẳn, của phủ An quốc công sẽ giấu đi đâu?

“Người cầm lấy cái này, nếu cảm thấy chóng đờ không được thì ăn một viên.” Lâu Kiến Du ném một bình ngọc dương chi nhỏ cho người đang mặc hỉ phục đỏ tươi ngồi cạnh đó. Thấy Lâu Cảnh lạnh mặt không nói một lời tạ ơn, Lâu Kiến Du liền nổi giận muốn phát tác, nhưng nghĩ đến hôm nay là ngày đại hỉ, đành phải nhẫn nhịn, “Gả vào trong cung thì chính là người của hoàng gia, người nhớ thật kĩ cho ta, một khi làm sai chuyện gì thì không chỉ có một mình người mất mặt, toàn bộ phủ An quốc công đều sẽ gặp họa.”

Chờ An quốc công phát tay áo rời đi, Lâu Cảnh xoay bình ngọc nhỏ trên tay, đổ ra một viên thuốc, ngửi ngửi, phát hiện thứ này cùng loại với viên thuốc hẳn đã uống hôm trước, không khỏi cười lạnh. Loại thuốc này được tạo ra từ vài loại độc dược, hơn phân nửa là gây hại cho cơ thể, ăn nhiều hậu họa vô cùng, dù ở trên chiến trường, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì cũng tuyệt đối không ăn. Huống hồ, phụ thân mới chỉ nghĩ đến chuyện hẳn không đủ sức mà bêu xấu lúc cử hành nghi thức kết hôn, lại chưa từng nghĩ qua, khi Thái tử vào động phòng thì kiểu gì cũng thấy, chẳng lẽ lúc ấy y lại không đoán ra được chuyện gì xảy ra hay sao? Đến lúc đó thì hẳn biết làm thế nào cho phải?

Vô luận là cửa nhỏ nhà nghèo hay quý tộc nhà cao cửa rộng, lễ kết hôn đều được diễn ra hết sức long trọng, mà Thái tử đón dâu, tuyệt đối càng rườm rà phức tạp.

Trước buổi đón dâu một ngày, Lễ bộ và hoàng cung đều cử người đến phủ An quốc công sắp xếp, bố trí các vật dụng cần thiết từ trong ra ngoài, cũng như trang trí phía Nam cung điện của Thái tử. Tất cả các quan chức thuộc Đông cung đều được điều động để sử dụng cho lễ đón dâu này. Nội thị tỉnh phái một thái giám đến chỉ dạy cho Lâu Cảnh biết các thủ tục, lễ nghi, nghi thức cần phải thực hiện trong hôn lễ. Hoàng Thái tử nạp phi cùng với thiên tử nạp hậu giống nhau, chỉ nghĩ cũng biết có nhiều nghi thức rườm rà, phức tạp thế nào.

Lấy thân thể hiện giờ của Lâu Cảnh, việc học lễ nghi cả ngày đã khiến hẳn có chút ăn không tiêu, nghĩ đến ngày mai đón dâu còn phải dậy thật sớm, sắc mặt liền càng ngày càng kém. Cố tình là Thái tử cưới nam phi, cho nên chỉ có thể để thái giám đến chỉnh lý dung nhan, mà người được cử tới đây lại là tổng quản nội thị tỉnh – nội thị giám Thẩm Liên.

Trong mười năm Thuần Đức để tại vị, quyền lực của các hoạn quan lại được mở rộng, thậm chí, hiện giờ nội thị giám còn có thể sánh bằng tả, hữu Thừa tướng. Và lại các hoạn quan thường ngoan tâm thủ lật, hỉ nộ vô thường, Lâu Cảnh không thể không tập trung toàn bộ mười hai vạn phần tinh lực để ứng phó với Thẩm Liên.

Hiện giờ Thẩm Liên đã hơn bốn mươi tuổi, sống trong vinh hoa phú quý và được chăm sóc tẩm bổ cẩn thận nên nhìn qua vẫn trẻ tuổi như cũ, khuôn mặt nhợt nhạt gây yếu, khi cười lộ lên lại có chút âm lãnh.

“Loại việc nhỏ nhặt thế này, thật làm phiền Trầm công công đích thân tới đây.” Lâu Cảnh chống người đứng lên, chào hỏi Thẩm Liên.

“Thái tử cưới chính phi, chúng ta tự nhiên là muốn tới để dính chút không khí vui mừng rồi.” Thẩm Liên cười đáp lễ, thấy sắc mặt Lâu Cảnh không tốt, vội vươn tay giả giúp đỡ một chút, “Đại hôn có rất nhiều quy tắc và nghi lễ phức tạp, thật vất vả thế tử.”

Lâu Cảnh không chút né tránh bàn tay đưa ra của Thẩm Liên, thậm chí còn lại gần một chút, để tay và ống áo chạm nhau, điều này làm nụ cười trên mặt Thẩm Liên không khỏi sâu thêm vài phần.

Thái giám có thân thể không trọng vẹn, đám huân quý tử đệ mất cao hơn đầu thường rất khinh thường hoạn quan. Nhưng mấy năm nay quyền lực của nội thị từng ngày càng thịnh, những người này không thể không cúi đầu, nhưng một vài chi tiết nhỏ trên cơ thể vẫn thể hiện ra sự miệt thị đối với hoạn quan. Hôm nay Lâu Cảnh ứng đối với Thẩm Liên giống như đối đãi với các quan văn khác, không hề làm ra vẻ, tự nhiên có thể giành được hảo cảm của Thẩm Liên.

Hai người nói nói cười cười, nhìn qua rất hoà hợp êm thấm, chính là chỉ khổ Lâu Cảnh, nếu là người khác đến đây thì hẳn vẫn có thể nằm một hồi, nhưng kẻ đến là Thẩm Liên nên hẳn chỉ có thể cố gắng mà đứng.

Thật vất vả chịu đựng đến thời điểm đón dâu, Thái tử xuống ngựa đứng ở ngoài cửa Đông Cung nhận vái lạy và cầu chúc của các quan, Lâu Cảnh ở trong phòng bái biệt cha mẹ.

Lâu Kiến Du và Ngụy thị ngồi trên chính đường, sắc mặt vui mừng, cười không khép miệng. Ngụy thị mặc trang phục của cáo mệnh nhất phẩm phu nhân, năm nay nàng mới hai mươi ba tuổi, lớn hơn Lâu Cảnh sáu tuổi, nhưng nàng là kẻ thất nên phong cáo không thể vượt qua mẫu thân của Lâu Cảnh, không được phong siêu nhất phẩm, chỉ là nhất phẩm phu nhân.

Lâu Cảnh đứng giữa chính đường, nhìn Ngụy Thị ngồi trên ghế chủ mẫu làm bộ như chuyện đương nhiên, quét mắt nhìn bàn gỗ trống trơn giữa hai người, khẽ cười hỏi: “Hôm nay là ngày đại hôn của nhi tử, tại sao lại không thỉnh bài vị của mẫu thân đến đây. Thế này thì nhi tử biết làm thế nào để bái biệt phụ mẫu?”

Gương mặt xán lạn như xuân hoa đua nở của Ngụy thị lập tức cứng lại, Lâu Kiến Du cũng sượng mặt, đè xuống lửa giận, cao giọng nói: “Mẫu thân ngươi đang ngồi ở chỗ này, còn nói mê sảng cái gì vậy!”

“Hôm nay là ngày đại hỉ, phụ thân cũng đừng hù dọa nhi tử chứ. Mẫu thân đã mất hơn năm năm, làm sao có thể ngồi ở chỗ này?” Lâu Cảnh mở to hai mắt nhìn, tỏ ra rất giật mình, nói với quản gia đứng bên cạnh: “Còn không mau thỉnh bài vị của mẫu thân ta đến đây.”

Ngụy thị đã xuất giá vào cửa, hẳn vốn có thể đổi giọng mà gọi nàng ta là mẫu thân. Nhưng vấn đề ở chỗ, từ lúc vào cửa tới nay, cái kẻ mẫu này chẳng bao giờ bày ra vẻ mặt hòa nhã với hắn, nào có nửa phần bộ dáng của mẫu thân, cho nên Lâu Cảnh cũng chỉ gọi nàng là phu nhân.

Ngoài chính đường, Thái tử đã muốn vào cửa, người xướng lễ đứng ở phía đông chính đường, cao giọng phụ xướng: “Đám thỉnh sự.”

Một đạo thanh âm trầm ổn, trong trẻo đáp: “Tiêu Thừa Quân phụng chế đón dâu.”

Phòng trong còn chưa tiến hành lễ bái biệt, mọi người gấp đến độ xoay quanh nhưng Lâu Cảnh vẫn đứng ung dung ở giữa, nhìn Lâu Kiến Du cắn giận gọi người đi thỉnh bài vị đến, nhìn sắc mặt của Ngụy thị thay đổi liên tục lúc trắng lúc đỏ, cảm thấy đau đớn trên người cũng giảm đi không ít.

Khi bài vị được mời đến nơi thì Thái tử đã ở ngoài cửa tiếp nhận chim nhận trên tay người xướng lễ, giao cho người chủ hôn. Bình thường người chủ hôn có thể uốn ngực ngăn đầu mà tiếp nhận, nhưng hôm nay tân lang lại là Thái tử, nên chỉ có thể quỳ xuống tiếp, sau khi Thái tử khom người bái tạ mới có thể đứng dậy. Cứ như vậy, thời gian vừa vặn đủ cho Lâu Cảnh quỳ tạm biệt cha mẹ và đắp khăn voan đỏ lên đầu.

Toàn bộ vương triều chỉ có Hoàng Thượng và Thái tử là có thể cưới nam thê, cho nên ngoại trừ lễ phục là lễ phục của nam tử, phần lớn các thủ tục và nghi lễ khác đều tiến hành giống như nam cưới, nữ gả. Hơn nữa, đây là đám cưới của hoàng thất nên các nghi lễ còn phức tạp hơn bình thường. Điều này khiến Lâu Cảnh vốn mang vết thương trên người phải chịu áp lực rất lớn, chẳng mấy chốc mà sắc mặt hắn đã trắng bệch.

Nếu không được phủ khăn đỏ trên đầu mà cứ để nguyên khuôn mặt này ra ngoài, Lâu Cảnh chắc hẳn có thể bị dọa được một đồng người chạy trốn chết.

Thái tử thành thân mặc bộ lễ phục màu vàng hơi đỏ, bên ngoài khoác thêm một kiện sa y dài màu đỏ. Sau khi Tiêu Thừa Quân vào cửa, Lâu Cảnh chỉ có thể nhìn thấy một góc vạt áo của y từ phía dưới khăn voan. Mấy ngày nay Lâu Cảnh đã ngẫm nghĩ rõ ràng, chuyện của Lâu gia, chuyện trong triều đều có thể từ từ giải quyết từng cái một. Chỉ là, cần làm như thế nào để ở chung với Thái tử? Cái vấn đề to đùng này làm hẩn đầu khổ cân nhắc suốt hai tuần qua mà vẫn không biết phải làm sao.

Tiêu Thừa Quân và Lâu Cảnh cùng bái biệt cha mẹ, hai người chia ra làm theo lời người chủ hôn và phụ xướng, cũng không tiếp xúc với nhau. Sau khi Ngụy thị cố gượng cười mà nói “kính trọng lắng nghe những lời dạy bảo của phụ mẫu”, Lâu Cảnh liền thuận theo người bên cạnh bước ra ngoài và được cung nhân đỡ lên kiệu hoa.

Kiệu hoa của hoàng gia giống như một căn phòng nhỏ, có mười sáu người nâng, bên trong được phủ một lớp đệm bằng lụa đỏ rất dày và mềm mại. Dù được lót cẩn thận như vậy nhưng khi ngồi lên, Lâu Cảnh vẫn cảm thấy đau ứa mồ hôi lạnh. Mỗi ngày chỉ được phép ăn một viên thuốc, được hiệu cũng không lâu, cần chờ đến khi chuẩn bị xuống kiệu mới ăn vào để giúp hẩn chống đỡ đau đớn mà thực hiện các động tác bái thiên địa cho tự nhiên nhất. Bởi vậy, lúc này Lâu Cảnh chỉ có thể cố gắng nghĩ đến một cái gì đó thú vị để dời đi cảm giác đau đớn đang không ngừng kích thích đại não.

Thái tử Tiêu Thừa Quân bằng tuổi hẩn. Thời thơ ấu, lúc mẫu thân vẫn còn tại thế, đã từng dẫn hẩn tiến cung chơi đùa. Lúc ấy có mấy vị hoàng tử cùng đứng một chỗ, nhưng tầm mắt của tất cả mọi người đều dừng lại trên người Thái tử đầu tiên, không chỉ vì bộ quần áo trên người y là màu vàng pha thêm sắc đỏ, mà bởi vì khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nghiêm túc cùng ánh mắt lạnh nhạt của y đối lập hoàn toàn với những người khác. Nhỏ như vậy mà Thái tử đã biết điều chỉnh vẻ mặt rất thành thục, không để lộ một chút cảm xúc hỉ nộ nào ra ngoài. Một người như thế, làm sao có thể là một Thái tử điện hạ không có gì xuất sắc trong mắt kẻ khác?

“Cái này... Cho người...” Nghĩ đến khoảng thời gian đó, Lâu Cảnh nhớ nhất là bàn tay nhỏ bé, mập mập, đưa cho hẩn một viên kẹo thơm mùi sữa rất lớn và gương mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, lạnh như băng của y. Cái tay ấy mềm mềm, ẩm ẩm, còn mang theo mùi sữa, đặc biệt giống bánh bao hình con thỏ mà mẫu thân vẫn nặn cho hẩn vào dịp năm mới.

Không biết Tiêu Thừa Quân hiện tại như thế nào, gương mặt có còn bầu bầu, đôi mắt có còn đen láy như hồi nhỏ không

Cổ kiệu ngừng lại, thừa dịp tiến hành thủ tục bắn tên đỏ trước cửa kiệu, Lâu Cảnh vội vàng nhét một viên thuốc vào miệng.

Màn kiệu bị xốc lên, có người đỡ hẩn đi xuống, không có sự ồn ào, náo nhiệt như những đám cưới bình thường, hôn lễ của hoàng gia yên tĩnh và trang nghiêm. Tiếng trống, tiếng nhạc nổi lên, những người đỡ Lâu Cảnh nhanh chóng thối lui sang hai bên, một bàn tay thon dài, trắng nõn, khung xương cân xứng đưa tới.

Thái tử phi là nam tử, không thể để hỉ bà đi như những hôn lễ bình thường, cũng không thể tìm một nam tử khác đến hộ tống Thái tử phi, cho nên Thái tử tự mình đến nắm tay Lâu Cảnh, đưa đi bái đường.

(1) tam công tam cô: (Danh) Quan công, có ba bậc quan cao nhất thời xưa gọi là tam công . § Nhà Chu đặt quan Thái Sư , Thái Phó , Thái Bảo là tam công .

Quan cô. Dưới quan Tam Công có quan Tam cô , tức Thiếu sư , Thiếu phó , Thiếu bảo .

(2) cổ kim: từ xưa đến nay

(3) thánh hiền: người có học thức, tài nghệ, đức hạnh đạt tới mức cao thâm, thông hiểu sự lý.

(4) pháp sư: tiếng tôn xưng của nhà tu hành, đạo sĩ

(5) nạp phi: lấy vợ

(6) nội thị tỉnh: các hoạn quan coi sóc việc trong cung cấm

- (7) nội thị giam: tên một chức quan, quản lý, trông coi việc nội bộ trong cung đình
- (8) tâm ngoan thủ lạt: lòng dạ độc ác, nham hiểm
- (9) cáo mệnh nhất phẩm phu nhân: phong hiệu của phụ nữ thời kì phong kiến. Mấy cái cấp bậc nhất phẩm phu nhân bạn tra không được nên vẫn để nguyên như trong QT
- (10) Dám thỉnh sự: đại loại là xin mời vào đó.
- (11) sa y: y phục làm bằng lụa mỏng
- (12) hỉ bà: người điều tân nương

4. Chương 4: Bái Đường

Lâu Cảnh nhìn bàn tay kia, trong lòng lại sinh ra một chút chờ đợi ngây thơ, thật muốn biết xúc cảm khi nắm lấy nó có còn mềm mềm như bánh bao hình con thỏ năm xưa hay không. Vì thế, tay Tiêu Thừa Quân còn chưa duỗi đến đúng chỗ, Lâu Cảnh như có ma xui quỷ khiến lập tức tiến tới nắm chặt.

Tiêu Thừa Quân sưng sốt một chút, lập tức khép lại năm ngón tay, thầm nghĩ, có lẽ Thái tử phi của y đang khẩn trương quá.

Bàn tay mang đến cảm giác ấm áp và khô ráo, không giống như cảm nhận lúc bé nhưng vẫn thấy mềm mềm như trước, vì thế Lâu Cảnh rất vừa lòng, tùy ý để Tiêu Thừa Quân dắt hẳn bước đi. Chỉ là vừa mới nhắc chân lên, trên đùi lập tức truyền đến cảm giác đau đớn như bị kim đâm lửa đốt, Lâu Cảnh cắn răng kiên trì đi tiếp, thậm chí mong thuốc nhanh chóng phát huy tác dụng là tốt rồi.

Thật ra bàn tay của Thái tử điện hạ rất bình thường, khung xương rõ ràng, thon dài hữu lực. Chẳng qua trước đây Lâu Cảnh ở trong quân doanh, những bàn tay từng nắm đều dày vết chai sạn do vác nặng và luyện đao kiếm của binh sĩ. Vì thế, Lâu Cảnh cảm thấy bàn tay hàng năm cầm bút, ngẫu nhiên cầm kiếm của Thái tử điện hạ đặc biệt nhẵn nhụi và mềm mại.

Từ cửa chính Đông Cung đến điện Minh Đức được trải thảm đỏ thật dài, cảm giày bước qua, không hề nhiễm một hạt bụi nhỏ. Mặt trời chìm dần về phía tây, bầu trời nhanh chóng tối sầm lại, Vũ Lâm Quân cầm đuốc đứng nghiêm chỉnh hai bên, phẳng phất như ánh sáng rực rỡ của sông ngân hà kéo dài đến thiên cung. Tiếng trống, tiếng tiêu, từng đợt âm thanh réo rắt vang lên liên tiếp hòa với nhịp bước của hai người, trang nghiêm mà xa hoa.

Những người thực hiện nghi thức đều âm thầm buồn bực, Đế, Hậu và tất cả quan lại trong triều đều chờ ở điện Minh Đức đã lâu, tại sao Thái tử còn đi chậm như vậy? Bất quá, không một ai dám nói cái gì, chỉ có thể chậm rãi đi theo.

Mới đi được vài bước, Tiêu Thừa Quân nhận thấy bàn tay trong tay mình chợt run lên, hơi hơi xiết chặt, liền cố ý thả chậm cước bộ. Thẳng đến khi cổ nhạc bốn phía đã tấu xong hai lần, cả hai mới bước đến bậc đá cẩm thạch.

Bậc thềm của Đông cung có cả thảy bốn mươi chín bậc, được trải thảm đỏ thêu hình rồng uốn lượn. Tiêu Thừa Quân thả bàn tay đang nắm ra, đổi thành đỡ khuỷu tay Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh ngẩn người, lúc này mới ý thức được Thái tử điện hạ đang chiếu cố hẳn. Chẳng lẽ Tiêu Thừa Quân đã nhìn ra trên người của hắn đang có thương tích? Nhớ đến việc này, Lâu Cảnh không khỏi quay đầu nhìn lại, nhưng chiếc khăn voan vẫn che kín mặt, hắn cố ngoảnh cổ sang hai lượt mà vẫn không nhìn thấy gì. Tiêu Thừa Quân không nhìn Lâu Cảnh, giữ nguyên tốc độ kiên định bước lên.

Sau khi bước xong bốn chín bậc, vượt qua chậu than, lại bước qua một ngưỡng cửa khá cao mới bước vào điện Minh Đức.

Điện Minh Đức là nơi Thái tử triệu kiến các quan lại của Đông cung tới nghị sự, mái hiên hình vòng cung và được trang trí hình rồng vờn mây. Bên trong điện, công hầu, hoàng thân, văn võ bá quan đều mặc triều phục đứng dọc hai bên theo thứ tự chức vụ. Hoàng đế mặc long bào, đầu đội thông thiên quan; hoàng hậu mặc phượng bào, đầu đội thiên nghi quan, ngồi nghiêm chỉnh trên chính vị. Khi nhìn thấy Thái tử mang theo Thái tử phi chậm rãi đi đến, tất cả quan viên đều nhất tề khom người.

Nghi thức của hoàng gia vốn phức tạp hơn bình thường, dân chúng thực hiện lễ kết hôn chỉ cần tam bái, Thái tử thành thân lại yêu cầu tứ bái. Nhất bái thiên địa, nhị bái quân thượng, tam bái cao đường, cuối cùng là phu phụ giao bái.

Quỳ xuống và đứng lên, đối với Lâu Cảnh mà nói, hai động tác tưởng chừng rất đơn giản này lại vô cùng gian nan. Hắn chủ yếu bị thương ở thắt lưng và đùi, mà động tác quỳ xuống đập đầu đều phải dùng đến cả hai địa phương này. Nhưng quan trọng hơn, mỗi một lần cúi đầu, quan ti lễ sẽ niệm một mớ nguyện cầu dài ngoằng ngoằng, hiệu quả của thuốc cũng theo đám lễ tiết dài dòng này mà từ từ biến mất.

“Phu thê giao bái!” Tiếng lễ quan vang vọng khắp đại điện, Lâu Cảnh chậm rãi khom người, khi ngẩng lên bỗng cảm thấy cả người mềm nhũn, thân mình không tự chủ được mà lung lay, mồ hôi lạnh lập tức tuôn ra như suối. Hắn cố gắng quỳ thẳng thân thể, nhưng thắt lưng không sử dụng được lực, mắt thấy sắp xảy ra sự cố đến nơi, một bàn tay ấm áp chợt vươn ra nhanh chóng đỡ cánh tay hắn, tăng thêm vài phần lực đạo chống đỡ cơ thể hắn đứng dậy.

Ấm áp mà mềm mại, đây là bàn tay của Thái tử. Lâu Cảnh rất cảm kích, nhưng tại thời điểm này lại không thể nói, chỉ có thể nhẹ nhàng nhéo nhéo lòng bàn tay của y.

Tiêu Thừa Quân nhận thấy hành động bất ngờ của Thái tử phi, dùng tay truyền tới tin tức hữu hảo, gương mặt nghiêm nghị xuất hiện một chút lo lắng, cũng học theo nhéo nhéo lòng bàn tay Lâu Cảnh. Hai người đứng sòng vai nhau nhìn về phía nam, bách quan quỳ bên dưới, đồng thanh nói: “Thần chờ Cung Dục Hoàng thái tử gia lễ kí thành, Ích Miên phúc chiếu ngàn năm.”

(gia lễ kí thành là lễ cưới)

Ích Miên: đất nước/ dòng tộc / tông chế)

Sau khi màn quỳ lạy chấm dứt, Lâu Cảnh chỉ có thể tiếp tục than trời, từ điện Minh Đức đến tấm điện của Thái tử phi —— điện Bát Phượng, còn một chặng đường rất dài phải đi, mà đau khổ hơn là, đoạn đường này cũng không được ngồi liễn xe, yêu cầu hắn và Tiêu Thừa Quân phải tự mình đi bộ.

Được hiệu của thuốc gần như đã biến mất, mỗi một bước đi đều đau đớn như bước trên mũi dao, trên trán Lâu Cảnh phủ kín một tầng mồ hôi lạnh, tầm mắt cũng mơ hồ biến thành màu đen. Bởi vì Thái tử phi là nam tử, Toàn Phúc đưa hai người vào động phòng rồi khom người cáo lui, lưu lại phu phụ hai người tự tiến hành lễ hợp cẩn.

Cửa phòng vừa đóng lại, Tiêu Thừa Quân đưa tay muốn vén khăn voan, không ngờ người bên cạnh lại thẳng tắp ngã về phía mình, liền theo bản năng vội vàng tiếp lấy, ôm người vào lòng, cũng bởi vì động tác vừa rồi mà khăn voan trượt xuống, lộ ra một gương mặt tái nhợt nhưng vô cùng xinh đẹp động lòng người.

Khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt này, Tiêu Thừa Quân chợt ngây ngẩn cả người, bỗng nhiên nhớ lại những lời đã viết trên tờ giấy kia, “Lâu Cảnh, tự Trạc Ngọc, mười lăm tuổi làm lễ đội mũ, tướng mạo diễm lệ....” Cho tới giây phút này, Tiêu Thừa Quân mới chính thức hiểu được hai chữ “diễm lệ” là như thế nào. Tròn xoe như ngọc trong dòng suối, trong sáng không tì vết, êm ái như ngọn gió lướt qua rừng tùng mùa hạ, đôi mắt ấy, như băng tuyết trên núi Ngọc.

Nguyên nhân phụ hậu kiên trì để y cưới Lâu Cảnh, dường như bây giờ Tiêu Thừa Quân đã hiểu được một chút. Phụ hoàng không thích nam sắc, chuyên sủng quý phi, cứ như vậy thì Hoàng hậu khó có thể thống lĩnh hậu cung, triều cương cũng không ổn định. Cho nên lý do phụ hậu nhìn trúng Lâu Cảnh, có lẽ không chỉ vì gia thế hiển hách của phủ An quốc công, mà còn trọng yếu hơn cả, chính là coi trọng khuôn mặt cực kỳ đẹp của Trạc Ngọc.

Thầm than một tiếng, Tiêu Thừa Quân phục hồi tinh thần, ôm lấy người trong lòng, nhẹ nhàng đặt lên giường, chăm chú nhìn một lát, xoay người đi lấy bầu rượu hợp cẩn trên bàn, chậm rãi rót đầy hai chén

rượu mừng.

Vừa mới bước vào phòng, Lâu Cảnh đã chóng đờ không nổi rồi. Sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa, thần kinh của hắn chợt buông lỏng ra, cả người liền ngã xuống, không còn biết gì nữa. Khi mở mắt ra lần nữa, Lâu Cảnh mơ hồ nhìn thấy một vật áo vàng bên cạnh, người đó mặc y phục tân lang, tay cầm hai nửa bầu đựng rượu bằng ngọc bích, lẳng lặng mà nhìn hắn. Không phải khuôn mặt bầu bầu nhỏ nhắn trong kí ức, người trước mắt, tuấn mỹ như ánh trăng rực rỡ trong đêm đen thu hút mọi ánh nhìn, trong vắt như dòng suối chảy ra từ núi cao, cao quý mà lạnh diễm, không giận tự uy, chỉ có đôi mắt đen kìa là giống như trong trí nhớ.

“Điện hạ thứ tội, thần thất nghi.” Lâu Cảnh giật mình vội ngồi dậy, động đến vết thương trên người, nhin không nổi mà kêu lên một tiếng đau đớn.

“Không sao.” Thanh âm của Tiêu Thừa Quân rất êm tai, trầm ổn và mạnh mẽ, làm người ta cảm thấy an tâm, “Uống rượu hợp cần, người cứ nghỉ ngơi đi, sau yến tiệc ta sẽ trở về, có chuyện gì nói sau cũng không muộn.”

Giống như xác nhận câu nói của Thái tử, ngoài cửa có một thái giám gõ cửa, nói: “Điện hạ, đại yến đã bắt đầu rồi.”

Lâu Cảnh nửa quỳ ở trên giường, tiếp nhận nửa bầu nhỏ đựng rượu trong tay Tiêu Thừa Quân. Trong lễ hợp cần, dân chúng thường dùng quả bầu hồ lô khô và rỗng ruột để thay thế cho cốc đựng rượu với mong muốn vợ chồng hòa hợp, hạnh phúc, gia đình đầm ấm trọn vẹn. Còn hoàng gia thì sử dụng ngọc bích chạm khắc thành chén lớn chén nhỏ hình quả bầu, ý muốn tôn vinh. Hai tay Lâu Cảnh nâng nửa bầu nhỏ, cùng Tiêu Thừa Quân thi lễ, chậm rãi uống cạn. (4)

Tiêu Thừa Quân không nói thêm gì nữa, buông chén rượu xoay người rời đi, phân phó với cung nhân ngoài cửa: “Các người canh giữ bên ngoài, tuyệt đối không cho bất cứ ai quấy rầy Thái tử phi nghỉ ngơi.”

“Rõ.” Cung nhân, thị vệ ngoài cửa lập tức trả lời, Tiêu Thừa Quân xoay người rời đi, xung quanh lập tức chìm vào yên tĩnh.

Cung yến đã mở, tiếng nhạc náo nhiệt từ xa truyền tới, càng nổi rõ sự yên tĩnh của điện Bát Phượng. Lâu Cảnh mở to mắt nhìn theo dáng người cao ngất của Tiêu Thừa Quân, có chút sửng sốt. Xem ra Thái tử đã sớm biết hắn bị phụ thân đánh, như vậy, Hoàng Thượng có biết chuyện này không nhỉ?

Mặc dù phụ thân hắn làm việc không có thủ đoạn, nhưng nếu Hoàng Thượng biết được chuyện này, chắc chắn Lâu gia sẽ gặp tai ương. Còn Hoàng hậu, người đã bỏ qua cháu trai mình để lựa chọn hắn làm Thái tử phi, hẳn là về sau sẽ không cho hắn gương mặt hòa nhã. Lôi đình mưa móc đều là quân ân, hướng hồ hắn lại trở thành Thái tử phi, đối với những người khác mà nói thì chính là vô thượng vinh sủng. Nhưng hắn lại mang lòng bất mãn, nếu rơi vào trong tai người ác ý thì đó chính là không biết phân biệt, là lòng muông dạ thú.

Sau yến tiệc ta sẽ trở về, có chuyện gì nói sau cũng không muộn... Tiêu Thừa Quân muốn cùng hắn nói chuyện gì đây?

Lâu Cảnh nhú mày, nhìn chân cắm nền bằng bạc sáng ngời khảm hình long phượng, bởi vì hôn kỳ được định quá gần, căn bản là không đủ thời gian để đem cung điện tu sửa lại một lần, nhưng nhìn đồ đạc bày bài trí trong điện một vòng, kèo cột chạm trổ cẩn thận, bức rèm che chắn thúy, không hề có chút dấu vết vội vàng bố trí nào. Có cái gì đó chợt lóe lên trong đầu rồi biến mất, Lâu Cảnh mãnh liệt mở to hai mắt nhìn.

Nếu có một sự kiện do Hoàng Thượng ban xuống, làm người ta phải luống cuống tay chân, vậy mà Thái tử lại thực hiện vô cùng nhàn nhã, đây có nghĩa là gì? Nếu có một sự việc mà ngay cả Hoàng Thượng cũng không biết, Thái tử lại nắm rõ như lòng bàn tay, đây có nghĩa là gì?

Từ giây phút bước vào Đông cung, Tiêu Thừa Quân đều tỏ ra hảo ý với hắn, đồng thời cũng bất động thanh sắc biểu lộ thực lực, nếu hắn đủ thông minh, hẳn sẽ nhanh chóng nhận ra các manh mối trong đó. Nếu hắn chỉ là một kẻ ăn chơi trác táng tầm thường, lừa gạt Thánh Thượng, đem lòng bất mãn đối với hoàng gia, nhất định Tiêu Thừa Quân sẽ không chân chừ, lập tức thay lòng đổi dạ mà chèn ép hắn. Đôi môi mỏng

chậm rãi nhếch lên, Lâu Cảnh kéo cái gối lớn màu đỏ sang một bên, tìm một tư thế thoải mái nhất mà nằm úp sấp, ở cùng với hổ, so với bị heo liên lụy rồi chết oan uổng thì thoải mái hơn nhiều.

Đêm đã về khuya, Tiêu Thừa Quân trở lại phòng tân hôn, đôi mắt ngà say lướt khắp phòng, dừng lại ở trên giường. Thái tử phi của y đang nằm rất thoải mái giữa lớp chăn đệm lụa đỏ mềm mại mà ngủ ngon lành. Thái tử điện hạ bật cười, thật đúng là tự nhiên quá mà, dù trời có sập xuống thì đã có chăn mềm, người này thật sự là đang bày mưu nghĩ kế, hay vẫn là thiếu dây thần kinh sợ hãi nào đây?

(1) liễn xe: xe dùng sức người kéo hoặc đẩy, xe của vua hoặc quan lại quý tộc.

(2) lễ hợp cẩn: Đây là nghi lễ kết thúc đám cưới tại nhà trai. Trước giường có bàn bày trầu rượu và một đĩa bánh phu thê (sau này ta đọc thành bánh xu xê). Ông cụ già đứng lên rót rượu vào chén rồi mời đôi vợ chồng cùng uống, phải cùng cạn chén, cùng ăn hết cái bánh không chia cho ai, không để thừa. Sau đó mọi người ra ngoài, để hai vợ chồng cùng tâm sự. Ở một số nhà khá giả, thiên về hoạt động văn hoá, thì những bạn bè văn chương chữ nghĩa với chàng rể còn mang hoa, thắp đèn sáng rực trong phòng hợp cẩn. Họ cũng ca hát, gây tiếng động, hoặc vỗ tay, đập các khúc gỗ vào nhau. Do đó mà sau có chữ động phòng hoa chúc.

(3) lễ đội mũ: Tuổi đến thời cho con trai đội mũ, con gái cài trâm là tuổi trai gái đã trưởng thành, đủ sinh lực, cha mẹ có thể định lứa đôi được. Trai gái đến tuổi ấy, ta thường gọi là tuổi dậy thì.

(4) Chiếc “cẩn” là một nửa thân vỏ quả bầu hồ lô khô (xẻ đôi) dùng thay thế cho bôi, cốc đựng rượu khi tiến hành nghi lễ. Trong tự nhiên, hồ lô quả có hai loại hình dáng đặc thù: loại có thân phình to, cuống dài và loại có hai phần thân (trên, dưới) phình ra, giữa có eo nhỏ. Cả hai loại hồ lô này được dân gian ví như hình ảnh của người phụ nữ có mang nên từ xa xưa quả hồ lô mang trên mình ý nghĩa biểu trưng của sự sinh sôi. Trong hôn nhân truyền thống, người ta rót rượu vào “cẩn” và tiến hành nghi thức “hợp cẩn giao bôi”. Như vậy, “cẩn” sẽ chỉ trở nên có ý nghĩa khi hai chiếc hợp vào thành một (thành hồ lô = hòa hợp, sinh sôi), cũng như cuộc hôn nhân chỉ có hạnh phúc và phồn sinh thật sự khi cả hai cùng hòa thành một gia đình đầm ấm, trọn vẹn.

(5) Lôi đình mưa móc: có thể hiểu là tai họa hay ban thưởng

5. Chương 5: Dạ Đàm

Không gọi cung nữ tới hầu hạ, Tiêu Thừa Quân lập tức đi đến bên giường. Trong phòng thấp rất nhiều nến, ánh cam nhàn nhạt ấm áp tỏa ra khắp phòng, sáng rực rỡ như ban ngày. Lâu Cảnh ôm một cái gối lớn, sắc đỏ tươi của tơ lụa xung quanh làm khuôn mặt vốn tái nhợt của hắn cũng ánh lên một chút ửng đỏ, nhìn qua thấy thật bình yên.

Nghe nói tổ phụ của Lâu Cảnh cực kỳ sủng ái hắn. Để tăng thêm thể diện cho tôn tử, lão An quốc công đã tự mình tổ chức quán lễ cực kì long trọng cho Lâu Cảnh khi hắn mới mười lăm tuổi.

Kim quan khảm hồng bảo thạch vẫn đội chỉnh tề ở trên đầu, không hề có chút lộn xộn, hai sợi dây tua màu vàng xen lẫn với mái tóc dài đen mượt, nhu thuận tản ra trên chăn đệm. Vài lọn tóc trượt ngang trên má, che khuất đi đôi mắt xinh đẹp.

Tiêu Thừa Quân vươn tay, cách mái tóc chừng nửa tấc thì đột nhiên dừng lại. Mình đang muốn làm cái gì? Trái tim chợt run lên, bàn tay như bị bỏng rút lại, mặt không đổi sắc mà chậm rãi đem cánh tay “phạm tội” giấu ra sau người, Tiêu Thừa Quân ảo não, âm thầm tự kiểm điểm bản thân sao lại dễ dàng bị sắc đẹp dụ hoặc như thế, thật sự là rất không nên!

Vì đang bận tự xét lại bản thân, Thái tử điện hạ không hề chú ý tới đôi mắt thấp thoáng giấu sau mái tóc đã mở ra một khe nhỏ.

Bởi vì từng sống trên chiến trường nên Lâu Cảnh có trực giác rất nhạy bén, khoảnh khắc Thái tử đẩy cửa bước vào, hắn đã lập tức tỉnh lại, chỉ là cơ thể vẫn rất mệt nên lười động. Dựa theo nghi lễ, tân nương phải ngồi nghiêm chỉnh trên giường chờ tân lang trở về, nếu mặc kệ trượng phu mà ngủ trước là chứng tỏ

không coi trọng đối phương, trạng phu sẽ không hài lòng và có thể tức giận. Lâu Cảnh cố ý nằm ung dung trên giường, muốn nhìn xem vị Thái tử điện hạ nghiêm cẩn này sẽ có phản ứng gì với hành động của mình, không ngờ lại nhìn thấy một màn bất ngờ.

Đôi mắt mở hé nhanh chóng hiện lên một đạo tinh quang, tựa hồ vị Thái tử điện hạ này cũng không giống với Hoàng Thượng ở chỗ không thích nam sắc ...

Từ bé, tổ phụ đã dạy hần, ngoại trừ người chí thân và người yêu trong lòng, tất cả những cái khác đều có thể lợi dụng. Cái gọi là lợi dụng, chính là dùng cái giá phải trả nhỏ nhất để giành được hồi báo lớn nhất. Như vậy, nếu khuôn mặt này có thể lợi dụng, tại sao lại không dùng nó để kiếm được càng nhiều chỗ tốt cơ chứ?

Lâu Cảnh chậm rãi mở mắt ra, tạm dừng một lát, chống tay ngồi dậy, “Thần nhất thời mệt mỏi nên ngủ quên, mong điện hạ thứ tội.” Vì động tác ngồi dậy khá mạnh nên vết thương trên người lập tức biểu tình, Lâu Cảnh nhìn không được mà cau mày.

“Không sao.” Tiêu Thừa Quân thản nhiên lên tiếng, “Gọi người đến thay quần áo đi.”

Tất nhiên là Lâu Cảnh không phản đối. Chỉ lát sau, Tầm Hạ và Ánh Thu đã theo hai cung nữ bước vào. Hai người này vốn đi theo làm cửa hồi môn, hiện tại nhập cung, được coi như là cung nữ.

Tầm Hạ lo lắng nhìn thế tử nhà mình, trong nghi lễ tân hôn hoàng gia, tân nương tử nên tránh sau màn để thay đổi thường phục rồi mới trở ra, nhưng Lâu Cảnh lại hoàn toàn không có chút ý tứ tránh né nào.

Tiêu Thừa Quân nhìn hần một cái, không nói gì, hai người đều là nam tử, không cần chấp nhặt mấy nghi thức vụn vặt làm gì, liền đứng tại chỗ để cung nữ thoát y phục, lộ nội sam màu vàng pha thêm sắc đỏ.

Vậy tay cho cung nữ lui ra, hai người đồng thời ngồi lên giường. Cửa phòng vừa đóng lại, Lâu Cảnh liền lệnh người ngả vào gối.

Tiêu Thừa Quân nhíu mày: “Sao lại bị thương nặng như vậy?” Bình thường, khi gia đình sử dụng gia pháp, nếu không gặp phải vấn đề gì quá nghiêm trọng thì nói chung là sẽ không động đến gân cốt, nhưng nhìn thấy Lâu Cảnh té xỉu hôm nay, Tiêu Thừa Quân ý thức được thương thế kia có lẽ không đơn giản như vậy.

Vì sao lại bị thương nặng như vậy? Đó là vì Lâu Kiến Du cảm thấy lực tay của mình không đủ, để thị vệ đánh mới tốt. Lâu Cảnh cười cười: “Hồi điện hạ, không được thỉnh thái y nên vết thương chậm khỏi một chút.”

Tiêu Thừa Quân trầm mặc một lát, lấy ra một hộp nhỏ khắc hoa mai rất đẹp ở ngăn tủ nhỏ đầu giường, đưa cho hần: “Thuốc này do thái y viện điều chế ra, có tác dụng giảm viêm, tiêu sưng, chữa máu ứ đọng, ngưng trệ không lưu thông, ngươi thử dùng tạm đi, nếu không đỡ thì thỉnh thái y.”

Lâu Cảnh rũ mắt, thật không nghĩ y lại suy xét chu toàn như thế, chuẩn bị đủ cả thuốc trị thương cho hần, nụ cười trên mặt không khỏi sâu thêm vài phần, liền trả lại hộp thuốc vào tay Thái tử, “Vết thương nằm ở trên lưng, thần không thể tự bôi thuốc cho mình được, cả gan thỉnh điện hạ giúp thần một phen.”

“Ngươi...” Tiêu Thừa Quân nhất thời ngây ngẩn cả người, chưa từng có người nào dám sai khiến y như vậy, Trạc Ngọc này cũng quá to gan rồi. Thái tử còn chưa kịp trách cứ ra tiếng, người bên cạnh đã tự giác thoát trung y, lộ nội sam, ngoan ngoãn nằm úp sấp trên giường.

Bởi vì sắc mặt tái nhợt nên nhìn Lâu Cảnh có chút yếu ớt, nhưng khi thoát quần áo ra, cơ thể tuyệt đối không gầy yếu, lưng rộng eo thon, cơ bắp cân xứng, giống như một con báo đang vận sức chờ phát động và tràn ngập lực lượng. Nhưng hiện tại, những đường cong mượt mà trên thân thể lại bị phủ kín bởi những vết thương liên tiếp, từng vết máu tụ đỏ đỏ tím tím đan xen, bầm dập khắp nơi, xác thực nhìn rất chói mắt.

Tiêu Thừa Quân thở dài, thôi, nếu muốn chiêu hiền đãi sĩ thì phải xuất ra một chút thành ý. Đầu ngón tay quệt một chút thuốc mỡ, chậm rãi bôi lên các vết thương trên lưng. Giống như phủ một lớp tơ lụa mềm mại lên trên lưỡi dao, rắn chắc và mịn màng, xúc cảm truyền tới từ đầu ngón tay làm Tiêu Thừa Quân có chút muốn ngừng hành động này lại mà không được.

“Lâu gia chỉ có mình ngươi là con trai trưởng, gả tiến Đông cung thì sẽ không có ai thừa kế tước vị. Vì sao An quốc công phải làm như vậy?” Phát hiện ra đêm nay mình có chút không khống chế được, Tiêu Thừa Quân cảm thấy có lẽ là do uống nhiều rượu quá, liền mở miệng thăm hỏi để phân tán sự chú ý.

“Thái tử cười chính phi, tam thư lục lễ chỉ dùng nửa tháng, vì sao Hoàng Thượng lại làm như vậy?” Lâu Cảnh không trả lời, hỏi ngược lại, nghiêng đầu nhìn biểu tình của Thái tử.

Hai người nhìn nhau một lát, ngẫm hiểu trong lòng.

“Ta và người đều gặp khốn cảnh bên trong, nhưng hoàn cảnh của người, ta có thể giúp.” Ngữ điệu của Tiêu Thừa Quân không nhanh không chậm, mỗi từ nói ra đều tràn ngập khí phách, nặng tựa ngàn cân, làm người nghe không thể không tin phục.

Lâu Cảnh nheo mắt, từng từng cười kéo tiết khổ xuống đầu gối, tiếp tục nằm úp sấp: “Điện hạ là Thái tử của một nước, thần là trung lương, tự nhiên là thần tử của điện hạ.”

Xem như bước đầu nói chuyện đã xong.

Tiêu Thừa Quân hơi hơi gật đầu, lại quyết một khối thuốc mỡ. Nếu người khác làm Thái tử phi, chỉ cần không gây chuyện phiền toái cho y là được rồi. Nhưng Lâu Cảnh bất đồng, không nói đến danh tiếng trước kia, chỉ riêng cuộc nói chuyện đêm nay đã đủ để thuyết minh người này tuyệt không phải nhân vật trong ao. Nếu hấn nguyện ý giúp mình thì đây chính là một trợ giúp to lớn.

Thái tử điện hạ vừa lòng, lại đem tâm tư chuyển sang trị thương .

Bôi tốt thuốc lên lưng, Tiêu Thừa Quân chuyển xuống vết thương trên đùi. Khi nhìn đến cặp chân kia, Thái tử điện hạ nhin không được hít sâu một hơi, không biết phụ thân này có bao nhiêu nhẫn tâm mà đánh nhi tử gần chết như vậy?

“Phụ thân chưa từng chịu khổ bao giờ nên cũng không biết mình đánh như vậy sẽ khiến nhi tử bị thương nặng thế nào.” Lâu Cảnh nằm úp sấp, trong giọng nói không toát ra một chút oán hận nào, nhẹ nhàng như đang nói “Phụ thân hấn không phân biệt được rau hẹ với lúa mạch non” vậy.

Tiêu Thừa Quân yên lặng nhìn hấn, “Sau khi ta lên ngôi, liền... tùy người đi hay ở.” Y vốn định nói “Liên hừ người rồi trả lại tước vị cho người”, nhưng nhìn ánh mắt sáng như sao kia, lời đến bên miệng lại quẹo cong, tự nhủ trong lòng, nếu khi đó hấn còn nguyện ý làm Hoàng hậu thì cũng.... không có gì là không tốt.

Lâu Cảnh hơi nheo miệng cười: “Tạ điện hạ.”

Đêm đã về khuya, thuốc cũng đã bôi xong, ngày mai còn phải đi thái miếu tế bái, không thể trì hoãn thời giờ thêm nữa, hai người nhìn nhau đều tự hiểu, gọi cung nhân tắt bớt nến, đi ngủ.

Trên người Lâu Cảnh có thương tích, chỉ có thể nằm úp sấp, cũng may thuốc này có tác dụng rất nhanh, nếu không ngay cả chăm mềm, hấn cũng không thể đỡ. Tiêu Thừa Quân nằm xuống bên cạnh, thực hiện rất tốt nguyên tắc “không nói khi ăn, không nói khi ngủ”, lẳng lặng không nói một câu.

Đêm tân hôn, nến long phượng không thể tắt, bên ngoài trường mạn vẫn sáng rực rỡ như trước. Lâu Cảnh quay đầu hướng vào trong giường, khép mắt lại. Hai ngày nay hấn mệt chết đi được, vác cái thân nửa tàn đi thực hiện một mớ nghi lễ dài lê thê, người bình thường cũng mệt xỉu chứ đừng nói hấn. Về sau ai phạm vào quân kỷ, nhất định phải phạt tên đó quân còn rồi bắt đi nhà bếp nhặt rau, đòn tra tấn này thật không tệ!

Căn phòng chìm vào yên tĩnh, chỉ còn ánh nến chập chờn lay động.

Tiêu Thừa Quân có chút khó ngủ, nghiêng người nhìn chằm chằm Lâu Cảnh một lát. Gương mặt diễm lệ vì mắc bệnh mà tái nhợt, giống như đồ sứ men trắng, bởi vì mong manh dễ vỡ mà chọc người ta thương tiếc. Nhìn ngắm một hồi, y liền nhin không được mà chậm rãi đưa tay sang gạt vài lọn tóc phất qua má Lâu Cảnh. Hấn đã là thê tử của mình, chỉ cần hấn không phản bội, mình sẽ làm một trượng phu có trách nhiệm, đối đãi với hấn thật tốt.

Sau khi Thái tử điện hạ chìm vào giấc ngủ, người đáng lẽ phải ngủ từ lâu lại mở mắt ra.

Lâu Cảnh nhìn dáng ngủ vô cùng quy củ của Thái tử điện hạ, cảm thấy thật thú vị, nhin không được mà nhích người kề sát Tiêu Thừa Quân một chút. Không thể nghi ngờ, diện mạo của người trong hoàng thất đều rất xuất sắc, mà trong đám hoàng tử, diện mạo của Tiêu Thừa Quân lại nổi bật nhất. Bất quá, hàng

ngày người này thường dùng khí thể uy nghiêm và trang phục thanh quý che dấu đi vẻ tuấn mỹ của bản thân, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Dùng sức ngửi ngửi, chỉ có mùi rượu thảo nhiên, không thấy hương sữa thơm trong trí nhớ. Lâu Cảnh không khỏi có chút thất vọng, nếu người được hương vị kia, có lẽ hẳn sẽ nhớ lại thật nhiều kí ức ngày bé, không cam lòng nắm chặt bàn tay của Tiêu Thừa Quân, hồi tưởng lại cảnh mẫu thân tỉ mỉ làm bánh bao hình con thỏ tặng hẳn.

Nếu mẫu thân còn tại thì nhất định sẽ không đồng ý để mình gả đến Đông Cung đâu nhỉ?

Một đêm ngon giấc, rạng sáng ngày hôm sau, vài thái giám đứng ngoài cửa nhẹ giọng đánh thức hai người.

Tiêu Thừa Quân mở mắt ra, chuẩn bị đứng dậy, lại phát hiện tay phải của mình bị người bên cạnh nắm thật chặt, trong lòng như bị cái gì gãi nhẹ một chút, không khỏi hơi hơi gọi lên khước môi, quơ quơ bàn tay bị nắm: “Nên dậy thôi.”

“Ừm?” Lâu Cảnh mơ mơ màng màng lên tiếng, ngáp một cái mở mắt ra, giãy dụa đứng lên, chậm rãi xoay xoay cái cổ nhức mỗi một chút.

“Vì sao ngón giữa trên bàn tay người lại có vết chai?” Tiêu Thừa Quân vốn muốn hỏi vì sao bàn tay của Lâu Cảnh lại sáng bóng và trơn mịn như vậy, không phải võ tướng đều có bàn tay to và chai sần hay sao? Nhưng lời này nói ra đến miệng lại cảm thấy có chút ngả ngớn, lập tức thay đổi cách nói.

Lâu Cảnh nhướng mày, lúc này mới phát hiện ra mình vẫn còn nắm chặt bàn tay người ta chưa buông, mà tựa hồ Thái tử điện hạ cũng không có ý tứ thả ra, không khỏi nổi lên ý trêu chọc, chậm rãi nhích người qua, ghé sát vào lỗ tai y: “Mặc dù thần vô dụng, nhưng cũng nên học một chút tiền thuật phải không?”

“Khụ...” Tiêu Thừa Quân vội ho một tiếng, buông tay hẳn ra, nghiêm mặt nói: “Thời gian không còn sớm nữa, mau đứng lên mặc quần áo.”

“Được rồi.” Lâu Cảnh thấy người ta nghiêm mặt lại liền thu vẻ ngả ngớn, tủm tỉm cười.

Bước vào cửa đầu tiên là một đại thái giám hơn bốn mươi tuổi, đi phía sau là sáu cung nữ và hai tiểu thái giám.

“Nô tỳ Thường Ân, chúc mừng Thái tử, Thái tử phi đại hỉ.” Lão thái giám không tăng bốc quá mức, cười đến thập phần khéo léo, gương mặt hơi béo trông có vẻ rất hòa ái.

“Đây là tổng quản thái giám của Đông Cung, Thường Ân.” Tiêu Thừa Quân thấp giọng nói với Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh gật gật đầu, ngồi ở trên giường nhận quỳ lạy từ Thường Ân, sau đó thưởng cho ông ta một hà bao thêu kim tuyến đựng hai lạng vàng, nâng tay hư đồ một chút nói: “Thường công công xin đứng lên, sau này vẫn nhờ công công chỉ bảo nhiều.”

Thường Ân liên tục nói không dám, tiếp nhận phần thưởng của Thái tử phi.

Tiếp theo là bốn cung nữ bên người Tiêu Thừa Quân: Tử Chân, Tử Đào, Nhã Yên, Nhã Sương, cả bốn đều có bộ dạng rất đoan trang, nhưng không có chỗ nào đặc biệt thu hút. Lâu Cảnh nghĩ thầm, Thái tử điện hạ thật đúng là vô cùng đúng đắn, liền thưởng cho mỗi người một hà bao đựng hai lạng bạc và năm hạt dưa. Bốn cung nữ liền cúi đầu tạ ơn, thối lui sang một bên, hạ mắt, thập phần thủ lễ.

Tầm Hạ và Ánh Thu cúi đầu ra mắt Tiêu Thừa Quân, y cũng thưởng cho mỗi người một hà bao hồng sắc, bên trong đựng hai lạng bạc và năm hạt dưa.

Bên người Tiêu Thừa Quân có hai tiểu thái giám khoảng mười ba, mười bốn tuổi. Một người là An Thuận, nhìn qua thì thấy rất trầm ổn, người còn lại là Nhạc Nhân, có vẻ rất hoạt bát, sinh động.

“Đây là Nhạc Nhân, chịu trách nhiệm hầu hạ Thái tử phi.” Thường Ân cười nói: “Ngài dùng thử hai ngày, nếu cảm thấy không thuận tay, nô tỳ sẽ đổi cho ngài người khác.”

“Tiểu nhân Nhạc Nhân, bái kiến Thái tử phi.” Sau khi Thường Ân nói xong, Nhạc Nhân liền vui vẻ dập đầu với Lâu Cảnh, vô cùng cao hứng nhận phần thưởng.

Đối với phân công này, Lâu Cảnh cảm thấy rất vừa lòng, nếu để An Thuận hũ nút ở bên cạnh thì sẽ rất nhàm chán, nhìn Nhạc Nhân vẫn là thuận mắt hơn.

(1) tôn tử: cháu trai

(2) quán lễ: Các triều đại khác nhau cũng quy định về tuổi trưởng thành khác nhau, thông thường con trai đến 20 tuổi sẽ được cử hành Quán lễ () (tức lễ đội mũ) lễ nghi đánh dấu tuổi trưởng thành, cuối nghi lễ này anh ta sẽ có tên tự (tên sau khi đã thành niên), và kết thúc buổi lễ anh ta sẽ có quyền ứng xử, tham gia tế tự, đồng thời cũng có thể lập gia đình.

(3) Kim quan: mũ đội đầu bằng vàng

(4) trượng phu: chồng

(5) nội sam: quần áo mặc bên trong

(6) chiêu hiền đãi sĩ: (Từ cũ) chiêu mộ người hiền tài và coi trọng kẻ sĩ, nhằm thu hút người tài giỏi cho một sự nghiệp lớn lao.

(7) tam thư lục lễ: Tam thư là 3 lá thư đều được viết trên giấy đỏ (còn gọi là hồng điều) mà đàn trai trình họ nhà gái để đưa tin đưa tin, xin báo và chuẩn bị tổ chức các nghi thức lễ.

Lục lễ là sáu lễ gồm lễ nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp tế, thỉnh kỳ và thân nghinh.

(8) hưu: bỏ vợ, hủy bỏ hôn nhân

(9) Trưởng mạn: màn che

(10) thê: vợ

(11) tiền thuật: bắn cung

(12) hà bao: cái túi nhỏ thường dùng để đựng tiền ấy

() Hồng bảo thạch: hay hồng ngọc, đứng thứ 2 sau kim cương, nằm trong 4 loại đá quý nhất của thế giới đá, được coi là biểu tượng của may mắn và thành công.

6. Chương 6: Điều Kiện

Sau khi nhận biết những người phụ trách công việc hàng ngày của đối phương, hai người liền để cho thái giám và cung nữ hầu hạ rửa mặt, chải đầu và mặc quần áo. Hôm nay cần đến thái miếu tế bái, không cần mặc lễ phục đỏ, Lâu Cảnh khoác ngoài bào màu vàng hơi đỏ giống Thái tử.

Cổ tay đeo bao tay bằng bạc khảm đá quý, kết hợp với đai lưng trắng khảm bạch ngọc, áo khoác dài màu vàng hơi đỏ, tuy nhiên màu sắc hơi nhạt, cho nên nhìn qua lại thấy gương mặt của Lâu Cảnh có vẻ tái nhợt và yếu ớt. May mắn là thuốc mỡ Thái tử bôi cho hắn hôm qua có tác dụng khá tốt, thương thế trên người cũng đỡ rất nhiều. Lâu Cảnh thầm nghĩ loại thuốc này thật không đơn giản, có lẽ không phải do thái y viện tùy tiện lấy ra mà đã được nghiên cứu cẩn thận và trộn rất nhiều thảo dược quý hiếm bên trong.

Sau khi đeo xong kim quan dành cho Thái tử phi, Lâu Cảnh cảm thấy có một tầm mắt dừng lại trên người mình, liền quay đầu nhìn sang, thấy Thái tử đang nhìn mình không chớp mà chỉnh lý y quan. Nhướn mày, Lâu Cảnh thông thả bước qua, cầm lấy đai lưng trên khay Tử Chân đang bưng.

Tiêu Thừa Quân nhìn Lâu Cảnh bước đến gần, không rõ ràng lắm, dùng ánh mắt hỏi hắn muốn làm gì.

“Đêm qua phu quân đã vì vi thần mà làm lưng vất vả, thần cũng nên hồi báo một phần mới tốt.” Lâu Cảnh tủm tỉm cười gian, vươn tay đem đai lưng vòng qua eo Tiêu Thừa Quân, nhìn thoáng qua thật giống như Thái tử phi đang ôm Thái tử.

Đang phụ trách đeo kim quan cho Tiêu Thừa Quân, Tử Đào nhất thời đỏ bừng mặt, luống cuống nhìn về phía người đang nâng cái khay không – Tử Chân. Tổng quản Thường Ân đứng gần đó vẫn duy trì nụ cười thập phần khéo léo như trước, giống như không nghe, không thấy cái gì vừa xảy ra.

Tầm Hạ và Ánh Thu liếc mắt nhìn nhau một cái. Ánh Thu vội vàng dùng khuỷu tay chọc nàng một chút, Tầm Hạ lập tức thu liễm cảm xúc trong mắt. Thế tử nhà mình thế nào nàng tự biết, thỉnh thoảng lại có hành động khác thường làm người ta choáng váng, nhưng chắc chắn là không chịu thiệt bao giờ.

Tiêu Thừa Quân thấy Lâu Cảnh đột nhiên tới gần, thành ra trong lòng có chút luống cuống, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như trước: “Việc này giao cho cung nhân làm là được rồi, người không cần làm đâu.”

Lúc này Nhã Yên, Nhã Sương đang thu thập đồ vật trên giường. Nhã Sương cầm một cái khay đi ra để Thường Ân nhìn, trên khay là một hộp nhỏ khắc hình hoa mai, chính là hộp thuốc mỡ chữa thương tối hôm qua Thái tử bỏ cho Lâu Cảnh.

Thường Ân cẩn thận mở hộp thuốc, nhìn thoáng qua, lập tức cười tươi như hoa, hướng hai người hành đại lễ, sau đó vội vàng vẩy một tiểu thái giám đến: “Nhanh, nhanh đi báo tin vui cho Hoàng hậu nương nương.”

Lâu Cảnh nhìn màn này, nào còn không rõ ẩn ý bên trong là chuyện gì, ghé sát vào tai Thái tử, thì thầm hỏi: “Điện hạ, ngài có nên nói chút chuyện hay không?”

Ai ngờ trong mắt Tiêu Thừa Quân cũng là một mảnh ngạc nhiên: “... Bọn họ chỉ nói thuốc này có tác dụng tiêu viêm, giảm đau, giúp lưu thông máu rất tốt.”

Tất nhiên là loại thuốc này trị tiêu viêm, giảm đau, giúp lưu thông máu rất tốt, nhưng mà chỉ sợ.... không phải đồ dùng trên lưng đi?

Dở khóc dở cười cũng không đủ để hình dung tâm tình của hai người hiện tại. Nam tử không có lạc hồng, nói vậy, nếu Hoàng hậu muốn nghiệm xem bọn hắn có sinh hoạt vợ chồng hay không thì chính là nhìn hộp thuốc mỡ chuyên dụng này có được sử dụng hay không rồi. Mà lúc trước Thái tử điện hạ nghe Lâu Cảnh bị phạt đánh, liền cho người chuẩn bị thuốc giảm đau, chống viêm, trị máu tụ đặt trong tân phòng. Như vậy, nhóm thái y tự nhiên ngầm hiểu trong lòng mà cố ý chuẩn bị loại thuốc tốt nhất này, nói không chừng bọn họ còn cảm thấy Thái tử dạn dò chuyện này là hơi bị dư thừa ý chứ....

Lâu Cảnh cúi đầu, cố nín cười, nhãn đến mức bả vai cũng phát run, không ngờ Thái tử điện hạ cũng có một mặt mơ hồ như vậy, thật đúng là thú vị.

Tiêu Thừa Quân nhìn Thái tử phi nhà mình đang cúi đầu không nói lời nào, thân mình còn có chút run nhẹ, lại tưởng hắn đang tức giận, không khỏi thở dài trong lòng. Lâu Cảnh vốn là thiên chi kiêu tử, phải gả cho mình đã là ủy khuất, mà hoàn cảnh này sẽ càng làm hắn cảm thấy xấu hổ và tức giận đi. Thái tử điện hạ lúng túng, không biết làm thế nào để an ủi Thái tử phi nhà mình, chỉ có thể lặng lẽ nhét một viên thuốc vào tay Lâu Cảnh, thấp giọng nói: “Đừng giận, này... cho người, coi như bồi lễ.”

Đang bận lôi kéo đai lưng thêu long nạm ngọc thắt cho Thái tử, Lâu Cảnh nhìn viên thuốc đột nhiên đưa tới, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Tiêu Thừa Quân. Hai người vốn đứng sát nhau, khi Lâu Cảnh vừa ngẩng đầu thì mũi của hắn đụng ngay vào mũi của ai đó.

Khí tức ấm áp bổ nhào vào mặt, Tiêu Thừa Quân cảm thấy địa phương bị đảo qua có chút nóng lên, liền lui về phía sau nửa bước, nhưng đai lưng vẫn bị Lâu Cảnh nắm chặt trong tay, cho nên chân đã lùi về sau, người vẫn còn tại chỗ, đành phải không dấu vết thu hồi chân về vị trí cũ, rũ mắt nói: “Hôm nay bận rộn, người ăn xong cái này có thể giảm bớt chút khổ sở.”

Lâu Cảnh hiểu rõ, phỏng chừng đây là một loại thuốc giảm đau, thuốc trong tay Thái tử hẳn là tốt hơn nhiều so với thuốc hắn có, liền không chút suy nghĩ đem viên thuốc giấu vào trong tay áo.

“Sau khi ăn vào có thể chống đỡ ba canh giờ.” Nhớ tới màn ô long vừa rồi, Thái tử điện hạ thấp giọng bổ thêm một câu: “Không có ý nghĩa sử dụng khác...”

Thất xong đai lưng, Lâu Cảnh cố nén cười mà trả lời: “Tạ điện hạ.”

Hai người đứng sát nhau, nói chuyện rất khẽ, nhìn qua tựa như vành tai và tóc chạm vào nhau. Mấy cung nữ đều không dám ngắt đầu, chỉ có Nhạc Nhân rảnh rỗi đứng bên cạnh nhe răng toét miệng cười, bị An

Thuận phát hiện kéo ra ngoài, giúp đỡ bố trí đồ ăn.

Thái tử đại hôn, vì tỏ lòng tôn trọng đối với Hoàng hậu, hẳn là đêm qua Hoàng Thượng đã nghỉ lại ở cung Phượng Nghi – tẩm cung của Hoàng hậu. Lâu Cảnh là “tức phụ” mới về, tự nhiên sẽ đứng ngoài cửa cung xin đợi gặp phụ mẫu, sau đó sẽ cùng đi thái miếu. Thời gian gấp gáp, hai người chỉ dùng ít điểm tâm, uống chút canh rồi ngồi lên liễn xe, nhắm thẳng tẩm cung của Hoàng hậu mà đi.

Trên liễn xe, Lâu Cảnh lấy viên thuốc ngậm đen trong ống tay áo ra, nhắm mắt nhắm mũi nuốt xuống, vẫn cảm thấy khó chịu đến nhăn cả mặt.

Cung Phượng Nghi hoàn toàn yên tĩnh, cung nhân canh giữ ngoài cửa nhanh chóng nghênh đón bọn họ, chỉ là thần sắc có chút xấu hổ, nói bên tai Thường Ân hai câu rồi thối lui sang một bên.

“Tối hôm qua Hoàng Thượng không nghỉ ở cung Phượng Nghi.” Thường Ân đi đến bên cạnh liễn xe, nói khẽ với Tiêu Thừa Quân, “Nghe nói nghỉ ở cung Loan Nghi.”

Lâu Cảnh nhíu mày, Nhạc Nhân vội vàng đi qua, nói: “Cung Loan Nghi chính là tẩm cung của Trần quý phi, mới sửa lại tên vào đầu năm, trước đây vốn gọi là cung Thanh Loan.”

Trần quý phi chính là Trần thị – quý phi được sủng ái nhất hậu cung. Tất cả mọi người đều biết Hoàng Thượng không thích nam sắc, điều này cũng không có gì quan trọng, miễn là Hoàng Thượng đủ tôn trọng với Hoàng hậu liễn ỏn, nhưng hiện tại xem ra, quả thực đúng như lời Triệu Hi đã nói, rất không lạc quan!

Tiêu Thừa Quân không nói gì, phân phó Hàng Dư, mang theo Lâu Cảnh đứng hầu ở ngoài cửa cung.

Không bao lâu sau, liễn xe của Hoàng Thượng đi đến.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Hai người lập tức quỳ xuống hành lễ. Sau khi Thái tử quỳ xuống, những người khác cũng nhất tề hô to, quỳ xuống, dập đầu.

Thuần Đức để đi xuống liễn xe, không chút để ý nói: “Hãy bình thân.” Sau đó vươn tay, giúp đỡ một nữ tử bước từ trên liễn xe xuống.

Nàng ta mặc trang phục tam sắc, trâm kim phượng trên đầu lay động theo từng bước đi, tuổi không còn trẻ nhưng nhìn vẫn tao nhã như trước, tinh quang thoáng hiện trong đôi mắt dài nhỏ chớp động. Đây chính là Trần thị, sinh mẫu của tam hoàng tử, nữ nhi của hữu thừa tướng Trần Thế Xương. Về phần Thuần Đức đế, năm nay đã gần năm mươi, người có chút mập. Lâu Cảnh đã gặp qua người này nhiều lần, không có gì ngạc nhiên.

“Thái tử quả là cung hiếu khắc cần, Hoàng Thượng trái truy phải đuổi cũng không nhanh được bằng Thái tử.” Trần quý phi cười mỉm mà nói.

Lời này nghe có chút chói tai, Lâu Cảnh âm thầm nhíu mày, Trần quý phi thấy Thái tử cũng không hành lễ, Hoàng Thượng lại làm ra vẻ không thấy, còn giúp nàng ta bao che. Đã thế, nàng ta còn tính toán gieo nghi ngờ cho Hoàng Thượng, mỉa mai Thái tử đến sớm. Mà càng đáng sợ hơn là, Lâu Cảnh chú ý thấy thời điểm Thuần Đức đế nghe xong câu nói này, trong mắt hiện lên một mặt ám sắc, đúng là đồng ý với luận điệu của Trần thị.

“Nhi thần sợ đến muộn, phụ hậu sẽ trách tội, nên đã đi sớm một chút.” Tiêu Thừa Quân khom người giải thích, nhận sai về phía mình.

Trần thị khẽ nhếch cằm mà nhìn Thái tử một cái, thuận đường thoáng nhìn Thái tử phi đứng bên người Tiêu Thừa Quân, nhất thời sửng sốt một chút. Thật không nghĩ tới nam thê Thái tử cười về lại... kinh diễm như thế. Bất quá, bộ dạng Thái tử phi xinh đẹp thì đã sao? Trần thị nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, tươi cười nói với Thuần Đức đế: “Thần thiếp xin đưa bệ hạ đến đây thôi.” Từ đầu đến cuối, Trần thị không buồn chào hỏi Thái tử và Thái tử phi một tiếng.

“Người đi đi.” Thuần Đức đế khoát tay áo với Trần quý phi, dẫn đầu vào Phượng Nghi cung.

Hoàng hậu đã sớm chờ trong chính điện, sắc mặt đoan túc mà nhìn Thuần Đức đế đi tới, hành lễ nói: “Thần cung nghênh Hoàng Thượng.”

Thuần Đức để lên tiếng, ngồi ở chủ vị, Hoàng hậu không nói gì, bước sang ghế bên kia ngồi xuống, cung nhân đã sớm đặt đệm mềm lên ghế của hai người.

Trước khi đến thái miếu tế bái, hai người phải hoàn thành nghi lễ bái kiến cha mẹ chồng.

Thái tử phi bái kiến Đế, Hậu chỉ phải thực hiện tam quỳ tam khấu, nhưng Thái tử phải thực hiện đủ tam quỳ cửu khấu. Nhìn Tiêu Thừa Quân quỳ củ lạy sát đầu xuống đất đủ mười tám cái, Lâu Cảnh cảm thấy mình cũng không đáng thương lắm.

Sau khi Thái tử đứng dậy, trước tiên, Lâu Cảnh quỳ xuống trước mặt Thuần Đức đế. Hắn rất ngạc nhiên khi phát hiện ra trên người mình không có cảm giác đau đớn như đã tưởng tượng. Nhưng khi cung nữ bưng tách trà lại gần, Lâu Cảnh vươn tay đi đón, đầu ngón tay chạm vào khay đĩa lại không cảm giác được góc cạnh. Hắn không khỏi cả kinh, sau khi xác nhận đã cầm cái chén cẩn thận mới đưa hai tay giờ lên quá đầu, trình lên.

“Trẫm vốn định cho người đi Tây Bắc, tiếp nhận vị trí của tổ phụ người, nhưng Hoàng hậu nói người thích hợp làm Thái tử phi.” Thuần Đức đế nhấp một ngụm trà, trong lời nói có chút chần chờ, “Tuổi người còn nhỏ, không ra đi đánh giặc cũng tốt.” Nói xong, Hoàng đế thưởng cho hắn một bộ kim quan nạm đá mắt mèo màu đỏ.

Nói cách khác, hắn gả tiến cung, Hoàng Thượng vốn là phản đối! Trên mặt Lâu Cảnh vẫn treo nụ cười tươi tắn như cũ, nhưng trong lòng lại là kinh đào hải lãng. Cho nên, thời điểm dập đầu với Hoàng hậu, hắn nhìn không được mà liếc mắt nhìn vị nam Hoàng hậu này một cái.

Hoàng hậu họ Kỷ, danh Chức, tự Hàn Chi, chính là đích thứ tử của Tĩnh Nam hầu. Mày kiếm mắt ưng, sắc mặt lạnh lùng, nghiêm túc, khóe mắt có vài nếp nhăn nhưng vẫn không che dấu được thân hình tuấn tạc, ngược lại, bởi vì năm tháng thăng trầm mà thêm nhiều phần hương vị.

Kỷ Hoàng hậu nhìn phong thái tuấn lãng của Lâu Cảnh, gương mặt lạnh lùng lộ ra nét vui mừng, cười nói: “Người trong kinh thành đều nói, thế tử của phủ An quốc công có Phan An chi mao, Tống Ngọc chi tư, hiện giờ vừa thấy, quả thực là danh bất hư truyền.” (11)

“Phụ hậu khen trật rồi.” Lâu Cảnh cúi đầu, kính cẩn nghe Hoàng hậu nói, bàn tay giấu trong ống tay áo dùng sức nắm chặt, vẫn còn cảm giác nhưng có chút chết lặng, cảm giác cũng không quá rõ ràng.

Cả hai rời khỏi Phượng Nghi cung.

Lần này xuất cung dùng liền xe có tám ngựa kéo, rộng hơn cái trước rất nhiều, ba mặt che trướng mạn màu vàng hơi đỏ, nội thị đứng ở phía trước xe, cách vị trí của chủ nhân một tầng lụa thô, bên ngoài không thể nhìn thấy tình hình bên trong xe. Vả lại, tiếng vó ngựa và bánh xe lăn trên mặt đường rất lớn, người bên trong xe nói chuyện cũng không lo bị người ngoài nghe được.

“Điện hạ.” Lâu Cảnh đem nội lực vận chuyển trong cơ thể một vòng, phát hiện mình không bị trúng độc, đoán rằng loại thuốc kia có thành phần gây tê, liên yên lòng, cười như không cười mà nhìn Thái tử điện hạ đang ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh: “Khốn cảnh của ngài, tựa hồ còn nghiêm trọng hơn so với thần.”

Tiêu Thừa Quân nghe vậy, rủ mắt nói: “Trần quý phi được phụ hoàng thiên sủng hai mươi năm mà không suy, ta cần phải chủ động tránh đi mũi nhọn.” Đường đường là Thái tử, thế mà phải né tránh một phi tần, không thể không nói Tiêu Thừa Quân làm Thái tử thật nghẹn khuất. Huống chi, với tình thế trong triều đình bây giờ, y phải nhận nhận không chỉ có từng này...

“Thần cảm thấy có chút chịu thiệt nha...” Một tay Lâu Cảnh đặt trên tay vịn, điểm điểm cái trán, thở dài nói.

Bàn tay dưới ống áo của Thái tử không khỏi nắm chặt, đạo làm vua tôi cũng không phải là kinh doanh, không ngờ người này lại dám nói đang chịu thiệt với mình. Dù y – Tiêu Thừa Quân không có nhiều người dưới trướng, nhưng cũng không cần thiết phải nịnh bợ một cái thần tử nông nổi, nghĩ đến đây, thanh âm liền lạnh xuống: “Người nghĩ muốn cái gì?”

Lâu Cảnh làm như không nghe ra lãnh ý trong lời nói của Thái tử điện hạ, tủm tỉm cười: “Tay chân của thần bị tê hết rồi, nếu điện hạ cảm thấy bất thoải, liền để cho thần dựa vào gối một lúc đi, được chứ?”

Nói xong, đôi mắt thêm nhỏ dãi mà nhìn thoáng qua lồng ngực của Thái tử điện hạ, nơi đó nhất định là thoải mái hơn nhiều so với lưng ghế dựa xóc nảy này.

“Dựa vào... ta?” Tiêu Thừa Quân nhất thời không kịp phản ứng.

Lâu Cảnh lại cho rằng y đồng ý, cười híp mắt mà cộ đi qua, nhanh chóng nhào vào trong ngực Thái tử điện hạ.

(1) thái miếu: mình nghĩ là nhà thờ tổ tiên của hoàng gia

(2) đai lưng = dây thắt lưng

(3) thiên chi kiêu tử []: Con cưng: Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu. Đứa con cưng của ông trời.

(4) ô long: chuyện đáng xấu hổ

(5) cung hiếu khắc cần: biết cung kính, hiếu thuận, biết khắc phục, cần mẫn.

(6) đoan túc: đoan: ngay thẳng, chính trực, túc: cung kính, trang trọng, nghiêm túc.

(7) tam khấu: lạy sát đầu xuống đất ba cái

(8) kinh đào hải lãng: sóng to gió lớn

(9) đích thứ tử: con thứ của vợ cả

(10) tuần lãng: diện mạo xinh đẹp, tài trí xuất chúng

(11) Phan An chi mạo, Tống Ngọc chi tư: dung mạo, tư chất, thần thái như Tống Ngọc, Phan An => hai mỹ nam nổi tiếng của lịch sử TQ

danh bất hư truyền: danh tiếng thực sự xứng đáng

(12) thiên sủng: thiên: nghiêng, lệch về 1 bên => tất cả cưng chiều, sủng ái của Hoàng đế đều giành cho con mụ này.(__= đồ không có mắt, hừ hừ)

bạch ngọc

bạch ngọc

đá mắt mèo đỏ

đá mắt mèo đỏ

7. Chương 7: Thái Miếu

Không đợi Tiêu Thừa Quân kịp phản ứng, trong ngực đã có thêm một thân thể ấm áp, mềm dẻo mà thon dài, mang theo mùi hương của cây cỏ. Cả người Thái tử điện hạ lập tức cứng đờ.

Lễ phục của Thái tử được làm từ loại tơ lụa tốt nhất, cực kì mềm mại. Lâu Cảnh dụi dụi mặt vào đầu vai ai đó, thuận đường vòng tay ôm chặt eo người ta, ngáp một cái, nhỏ giọng: “Chúng ta đã thành thân rồi, vinh nhục cùng chịu. Thần có ăn chút mệt cũng không sao, chỉ cần điện hạ thường xuyên cấp chút bồi thường cho thần là được.”

Bồi thường, chính là cái loại bồi thường này... sao? Tiêu Thừa Quân ngẩn người, cúi đầu nhìn mỹ nam trong lòng, nếu bồi thường kiểu này, y tự nhiên là rất nguyện ý cấp. Nhẹ nhàng trả lời “Được rồi”, hai tay cứng còng của Thái tử điện hạ chậm rãi nâng lên, ôm lấy người trong ngực.

Lâu Cảnh tủm tỉm cười đem mặt chôn đến hõm vai của Tiêu Thừa Quân, thả lỏng thân thể mà nhắm mắt lại. Mất cả ngàn vàng cũng chẳng cầu được cái đệm dựa là Thái tử điện hạ đâu, hắn nên hưởng thụ cho tốt mới phải.

Nhất thời, trong liên xe chỉ còn tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe nghiền trên đất cát. Tiêu Thừa Quân chậm rãi trầm tĩnh lại, cẩn thận tránh đi vết thương trên lưng Lâu Cảnh, thay đổi tư thế để người trong lòng có thể thoải mái hơn một chút. Người này đã gả cho mình, hắn không còn là một thần tử bình thường nữa. Mình là trượng phu của hắn, vậy thì nên tôn kính hắn, trân trọng hắn, để hắn bị liên lụy chịu ảm ức cùng mình mà còn ngại hắn oán giận là rất không nên. Thái tử âm thầm tự kiểm điểm lại bản thân, quyết định từ nay về sau phải đối đãi với Thái tử phi tốt hơn một chút.

Đi khoảng nửa canh giờ, liên xe ngừng lại, An Thuận ngồi ở bên ngoài rèm che nhẹ giọng nói: “Điện hạ, đã đến thái miếu rồi.”

“Ừ.” Tiêu Thừa Quân lên tiếng, chưa cho người vén rèm che mà lay nhẹ gia hỏa đang ngủ yên trong ngực trước: “Trạc Ngọc, tỉnh tỉnh.”

Lâu Cảnh đang mộng đẹp, hắn mơ thấy mẫu thân làm cho mình một cái bánh bao hình con thỏ to bằng nửa người rồi nói “Cảnh nhi, cho con cái này làm gối đầu nè”. Hắn ôm bánh bao to rất thoải mái, nhưng cái giường lại cứ không ngừng rung lắc làm hắn ngủ không ngon, hậm hực ôm chặt cái bánh trong ngực, hi vọng làm như vậy sẽ bớt chấn động một chút.

“Mau tỉnh lại.” Thái tử điện hạ bắt đắc dĩ mà nhìn người trong lòng đang ôm mình càng lúc càng chặt, cái đầu còn cọ cọ vào hõm vai mình tỏ ý bất mãn, tóc mái của hắn phất qua cổ mình thật ngứa, đành giơ tay nhéo nhéo má Lâu Cảnh.

“Ưm...” Lâu Cảnh rất không tình nguyện mà cọ cọ “con thỏ bụi” của mình một hồi mới mở mắt ra, giật thót người khi thấy con thỏ bụi làm bằng bánh bao đã biến thành Tiêu Thừa Quân.

Mắt to nhìn mắt nhỏ, nhất thời, cả hai đều có chút trở mắt.

“Điện hạ, Vũ Lâm Quân đã xếp thành hàng.” An Thuận lại giục thêm một câu.

Cả hai lập tức tách ra, ngồi xong, Tiêu Thừa Quân ho nhẹ một tiếng, để An Thuận vén rèm lên.

Thái miếu ở Đông Giao, chiếm một diện tích khá rộng.

Bước qua cửa chính sẽ thấy một mảnh đất bằng phẳng rộng lớn, một con đường lát đá chạm khắc hình rồng nổi thẳng đến chính điện, hai bên đường là Vũ Lâm Quân cầm kích đứng thẳng hàng, vô cùng nghiêm túc. Tiếng trống, tiếng công nổi lên đệm cho tiếng nhạc trầm bổng, hơn trăm chiến sĩ Vũ Lâm Quân đứng hai bên lập tức diễu hành theo một trình tự đặc biệt tạo thành một điệu múa mạnh mẽ tràn ngập trang nghiêm và cảm giác thần thánh.

Đế, Hậu đi phía trước; Tiêu Thừa Quân và Lâu Cảnh phân biệt đứng ở hai bên Đế Hậu, đi chậm hơn nửa bước; phía sau là huân quý và đủ loại quan viên đi theo. Đoàn người trùng trùng điệp điệp đi đến cửa chính điện. Một người mặc trang phục phức tạp đứng dưới bậc ngọc, sau khi Hoàng Đế dừng bước liền quỳ xuống đất hành lễ, đây là quan ti lễ – người phụ trách điều khiển nghi thức trong buổi lễ ngày hôm nay.

Lâu Cảnh nhìn thoáng qua người nọ, trong lòng không khỏi chấn động, thật không ngờ lại là nội thị giam Thẩm Liên. Nhóm quan văn đứng gần đó lập tức phát ra những tiếng hấp khí không đồng đều, nhóm huân quý cũng phát ra vài tiếng hừ lạnh.

Đến thái miếu tế tổ, đối với hoàng gia mà nói, đây là một sự kiện vô cùng trang trọng. Từ xưa đến nay, người phụ trách nghi lễ đều là một quan văn tài đức vẹn toàn, thời cổ còn từng có chức quan chuyên phụ trách sự kiện này, nhưng chưa từng nghe nói qua chuyện để thái giám là người phụ trách nghi lễ bao giờ, đây thật đúng là trò đùa!

Lâu Cảnh không khỏi nhìn sang Tiêu Thừa Quân. Hình như Thái tử điện hạ cũng cảm nhận được ánh nhìn của Lâu Cảnh, hơi nghiêng mặt cho hắn ánh mắt an tâm rồi lại rũ mắt, giống như không hề phát hiện ra cái gì.

Thuần Đức đế tự nhiên đã sớm biết, tỏ ra chẳng hề để ý mà cho Thẩm Liên đứng dậy.

“Hoàng Thượng!” Thẩm Liên còn chưa mở miệng, ngự sử Cảnh Trác đã sải chân chạy lên trước, quỳ xuống đất nói: “Hoàng Thượng, thái miếu là nơi thờ phụng các đời hoàng đế, là nhà tổ của hoàng thất, không thể để một hoạn quan làm quan ti lễ được!”

Tiếng nói vừa dứt, ngay lập tức, tiếng cổ nhạc dừng lại, toàn trường chìm vào yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng chân rơi. Mặt của Thẩm Liên không hề đổi sắc, không một vị quan nào lên tiếng ủng hộ hay phản đối lời nói của ngự sử, huân quý lại càng mất điếc tai ngơ.

“Nội thị tỉnh vốn cũng kiêm các nghi lễ của hoàng gia, có gì mà không thể?” Thuần Đức đế nhú mày, mấy ngày trước, Thẩm Liên đã sớm nói với hắn là muốn làm quan ti lễ trong buổi tế bái hôm nay, vốn không phải là đại sự gì, thế quái nào mà câu nói vừa rồi của ngự sử lại giống như hắn đang làm một điều gì ngu ngốc vậy chứ?

“Hoàng Thượng! Đế vương là thiên tử, đây là nơi thờ phụng của liệt tổ liệt tông Tiêu gia, sao có thể để một hoạn quan cao giọng hô quát được ạ?” Cảnh Trác thẳng cổ, khàn giọng hô.

Thời điểm nghe được hai chữ “hoạn quan”, sắc mặt của Thẩm Liên nhanh chóng trầm xuống. Thuần Đức đế cũng có chút không xuống đài được, chẳng lẽ bây giờ lại bảo Thẩm Liên thoát lễ phục ra?

“Hoàng Thượng! Giờ lành đã sắp tới, hôm nay là ngày Thái tử đại hôn ra mắt tổ tiên, thật không nên trì hoãn thêm nữa.” Hữu thừa tướng Trần Thế Xương bước ra khỏi hàng, trầm giọng nói.

Tả thừa tướng Triệu Đoan nhìn thoáng qua Trần Thế Xương, rủ mắt không nói lời nào.

Lời nói của hữu thừa tướng rất có phân lượng, Thuần Đức đế nghe vậy, gật gật đầu, nhắc chân muốn bước lên thềm ngọc.

“Hoàng Thượng!” Cảnh Trác quỳ trước thềm ngọc, chắn ngang trước mặt Hoàng Thượng, “Nếu Hoàng Thượng không đổi quan ti lễ, thần liền quỳ luôn tại đây!”

“Cảnh đại nhân sớm không nói, muộn không nói, nhằm ngay lúc mấu chốt này mới nói ra, đây không phải là đang làm khó Hoàng Thượng hay sao?” Thẩm Liên cười lạnh nói.

Thuần Đức đế nghe vậy, lập tức cảm thấy mình không có sai, hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu người nguyện quỳ thì cứ quỳ đi.” Nói xong, Hoàng Thượng liền vòng qua người Cảnh Trác, trực tiếp bước lên thềm ngọc. Mọi người phía sau nhanh chóng đuổi kịp, coi ngự sử như một tảng đá chắn lối, giống như nước chảy qua đá mà đi qua.

Thẩm Liên tươi cười nhìn đế vương bước lên thềm ngọc, sau đó đứng trên đài cao – vị trí của quan ti lễ mà dùng thanh âm lạnh lãnh bắt đầu cao giọng phụ xướng.

Ai thua ai thắng, cao thấp đã phân.

Lâu Cảnh nhìn thoáng qua ngự sử đang sững người như bị sét đánh, rủ mắt đi theo Hoàng hậu bước lên thềm ngọc. Cho dù lời nói của ngự sử là đúng, nhưng không hề có bất cứ ai vì hắn mà tranh luận một câu với Hoàng Thượng.

Thái miếu là nơi thờ phụng các đời đế vương từ lúc khai quốc đến nay, mỗi lần đến tế bái đều thỉnh bài vị của tổ tiên đặt ở tiền điện, cung kính quỳ lạy.

Sau khi quỳ lạy ở tiền điện, Đế, Hậu mang theo Thái tử và Thái tử phi vừa mới đại hôn bước vào nơi thờ phụng chân dung của các đời hoàng đế.

Ngoại trừ Thái tổ và Thái tông, bắt đầu từ đời Thế tông trở về sau, tất cả Hoàng hậu đều là nam tử. Lâu Cảnh lại quỳ xuống trước một bức họa, phát hiện ra chân dung của Đế Hậu các đời gần như giống hệt nhau: uy nghiêm và trên mặt tràn đầy nếp nhăn. Hắn lặng lẽ nhìn thoáng qua Tiêu Thừa Quân bên cạnh, rõ ràng người trong Tiêu gia đều có bộ dạng tuấn mỹ, chả biết mấy người họa sĩ nghĩ như thế nào, chẳng lẽ phải đem người ta họa đến mức vừa già vừa xấu thì mới có khí thế của đế vương hay sao?

Những người khác thì Lâu Cảnh không dám nói, nhưng tiên đế – Duệ tông hoàng đế, khi còn bé hắn đã từng gặp qua, hơn sáu mươi tuổi vẫn có phong thái như trước, nào có già nua như trên bức họa này đâu chứ?

Mỗi đời tổ tông đều phải quỳ xuống lạy ba lần, nếu không phải đã ăn loại thuốc tê kia, nói không chừng phải lạy mười mấy cái thế này thì Lâu Cảnh đã xỉu từ lâu rồi. Sau khi lạy xong cái cuối cùng – Duệ tông hoàng đế, Lâu Cảnh đứng dậy mà cảm thấy có điểm choáng váng, nói thầm trong lòng, nếu Tiêu gia còn truyền thừa trên trăm năm nữa thì chắc chắn đế vương đến tể bái hàng năm sẽ được nâng ra khỏi miếu luôn, khỏi cần đi.

Thời điểm rời đi, Cảnh Trác vẫn còn quỳ tại chỗ, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, ánh nắng chiếu vào nét mặt mặt cương trực công chính kia, càng phát ra vẻ góc cạnh rõ ràng.

“Hoàng Thượng, buổi lễ đã hoàn thành, không bằng thỉnh ngự sử đứng dậy đi?” Hoàng hậu đứng trên thềm ngọc, thấp giọng khuyên một câu.

Không làm khó dễ ngôn quan, đây là quy củ do Thái tổ lập ra, Cảnh Trác quỳ như vậy, Thuần Đức đế cũng có chút không xuống đài được, nghe được lời này liền gật đầu, xua tay bảo tổng quản thái giám Hoài Trung bên người đem ngự sử kéo đến.

Hoài Trung cười tủm tỉm mà đi kéo Cảnh Trác, không ngờ Cảnh Trác căn bản không mua nợ, gạt cánh tay của Hoài Trung, dùng đầu gối tiến đến trước mặt Thuần Đức đế, thanh âm khàn khàn: “Hoàng Thượng! Thái miếu từ đường, há có thể làm trò đùa? Hôm nay nuông chiều để hoạn quan nhập thái miếu, ngày mai sẽ loạn triều cương a Hoàng Thượng!”

“Vậy ngươi muốn thế nào?” Thuần Đức đế tức giận, lễ tể tổ đã kết thúc, người này còn léo nhéo không tha, rốt cuộc là muốn thế nào?

“Thần thỉnh Hoàng Thượng trị Thảm Liên tội xâm nhập thái miếu!” Cảnh Trác cúi đầu chạm đất, một bộ thà chết chứ không chịu khuất phục.

“Ngươi...” Thuần Đức đế tức run cả người.

Thảm Liên từ trên đài cao đi đến, không nhanh không chậm mà nói: “Cảnh đại nhân nghĩ sai rồi, Hoàng Thượng mới là vua của một nước, ngươi làm vậy là muốn bức bách Hoàng Thượng, có dụng ý gì đây?”

“Hừ, người tới, kéo Cảnh Trác xuống cho trẫm!” Thuần Đức đế phát tay áo, lập tức có Vũ Lâm quân đem ngự sử xách lên, lôi đi.

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!” Cảnh Trác giãy dụa hô to.

Thuần Đức đế mắt diếc tai ngơ, lập tức hướng phía trước đi đến. Từ xưa đến nay không giết ngôn quan, hần cũng không có biện pháp, nhưng cản đường di chuyển của Hoàng Thượng vẫn là tội kia mà.

Tất cả quan lại đều trầm mặc nhìn Cảnh Trác bị tha đi. Hoàng hậu rủ mắt, không hề nói thêm một lời, đi theo Thuần Đức đế lên liền xe.

Trên đường trở về, Lâu Cảnh cùng Tiêu Thừa Quân đều có chút trầm mặc. Thuần Đức đế càng ngày càng khư khư cổ chấp, chỉ nghe lời hay, không nghe can gián, như vậy thì sớm hay muộn, triều đình cũng sẽ xảy ra chuyện.

Khi trở lại thì đã là buổi trưa, Tiêu Thừa Quân phân phó đem cơm đặt ở điện Bát Phượng, cùng ăn với Lâu Cảnh.

“Sau giờ Ngọ sẽ có một nhóm hoàng thân đến bái kiến, ngươi dùng qua Ngọ thiện rồi ngủ một hồi đi.” Tiêu Thừa Quân nhìn thấy Lâu Cảnh không có tinh thần gì, nhẹ nhàng dặn dò hần.

Lâu Cảnh gật gật đầu, chủ yếu là hần đói bụng, buổi sáng ăn có ba cái bánh bao và uống một chén cháo nhỏ, đi thái miếu một vòng đã sớm đói bụng đến choáng váng, nói cũng lười.

Dọn xong cơm, Nhạc Nhân và An Thuận đứng ở phía sau hai người phụ trách chia thức ăn. Lâu Cảnh cầm lấy dưa, vừa gắp một khối thịt cá thì “lạch cạch” một tiếng, miếng cá lại rụng trở về bát.

Nhạc Nhân hoảng sợ, vội cầm khăn tay xoa xoa cho hần.

Lâu Cảnh cũng sửng sốt, lúc này mới nhớ ra tay mình vẫn là tay ma, chiếc dưa nhỏ bé như vậy, tạm thời không điều khiển được rồi.

Tiêu Thừa Quân nhú mảy, phát tay cho hạ nhân lui hết xuống, đem một cái thìa bỏ vào bát của Lâu Cảnh: “Dùng cái này đi.”

Lâu Cảnh nhìn nhìn Thái tử điện đặt vào trong bát hẳn một cái thìa nhỏ, khoe miệng có chút run rẩy, từ lúc qua ba tuổi, hẳn đã không dùng thìa xúc ăn rồi.

(1) giờ Ngọ: từ 11h sáng đến 1h chiều

(2) Ngọ thiện: bữa trưa

8. Chương 8: Ngủ Trưa

Lịch sự và giữ đúng phong thái lễ nghi chỉ là chuyện nhỏ, đối chết mới là chuyện lớn. Lâu Cảnh cầm cái thìa nhỏ, đem thịt cá trong bát mức lên, rốt cục thì cái bụng đói kêu vang cũng chiếm được chút an ủi rồi.

“Lát nữa được hiệu sẽ hết, người chịu khó nhịn một chút.” Tiêu Thừa Quân lấy đũa gấp đồ ăn thả vào bát của Lâu Cảnh, sau đó lại đổi một đôi đũa khác, chậm rãi ăn trưa.

Lâu Cảnh nhìn nhìn đồ ăn trong bát, lại nhìn nhìn dáng vẻ nghiêm túc ăn cơm của Thái tử điện hạ... Tiêu Thừa Quân, không ngờ y lại cẩn thận gấp thức ăn cho hắn. Thái tử, sẽ gấp thức ăn cho người khác sao?

“Không thích ăn cái này à?” Tiêu Thừa Quân thấy hắn đang nhìn bát rau xanh sững sờ, cho rằng hắn không thích món này, liền thay đổi chiếc đũa, gấp thịt cho hắn.

“Ta không kiêng ăn.” Lâu Cảnh vội lắc lắc đầu, dùng thìa gắp gắp rau xanh, đồng thời xúc cả thịt và rau, tay cầm bát cơm, trong lòng nhất thời ngũ vị tạp trần. Nhìn bộ dáng này của Thái tử, hiển nhiên là y rất ít khi làm việc này. Thật lâu rồi, kể từ khi mẫu thân qua đời, không có người nào dụng tâm chăm sóc hắn như thế.

Tiêu Thừa Quân nhìn thấy Lâu Cảnh không kiêng ăn thật, liền yên lòng, chính mình ăn vài miếng, lại gấp một chút đồ ăn cho hắn.

Dùng xong cơm trưa, ghé người vào chiếc giường phủ lụa đỏ mềm mại, mặc dù có chút mệt nhưng Lâu Cảnh lại không ngủ được. Tiêu Thừa Quân đi Sùng Văn quán, chắc là muốn thảo luận với các quan Đông Cung về sự việc xảy ra vào sáng nay.

Thời gian Thái tổ khai quốc đã sắc phong không ít công hầu, khác họ vương. Khi đó biên cảnh náo động, dư nghiệt tiền triều chưa hết, Thái tổ, Thái tông đều là quân chủ anh dũng, hiểu chiến, như vậy, việc trị quốc tự nhiên không có vấn đề gì lớn. Đáng tiếc là Thái tông mất sớm, lưu lại Thế tông lúc ấy mới có bảy tuổi, thái hậu cầm giữ triều chính rồi lại không biết trị quốc, đến nỗi để triều cương đại loạn.

Sau đó phiên vương lại nhập kinh, Thế tông được một lão thái giám giấu trong vại gạo mới sống sót. Cho nên Thế tông cực kì hận việc nữ tử tham gia vào chính sự, đồng thời thập phần tín nhiệm thái giám trung tâm, lập ra nội thị tỉnh, cho phép hoạn quan tham dự vào một bộ phận triều chính. Nhiều năm trôi qua, hoạn quan mượn ưu thế gần gũi với thiên tử, thế lực của nội thị tỉnh không ngừng mở rộng, cho đến ngày hôm nay....

“Thế tử, ngài vẫn chưa ngủ sao?” Tầm Hạ mang hương liệu tiến vào, thấy người trên giường vẫn mở mắt, liền nhỏ giọng hỏi: “Vết thương lại đau ư?”

“Không đau.” Vừa trả lời xong Lâu Cảnh mới nhận ra ba canh giờ đã qua, hiệu lực của thuốc tê cũng sớm hết, nhưng trên người hắn lại không cảm thấy đau đớn chút nào.

“Nếu không để nô tỳ nhìn xem?” Tầm Hạ đem hương liệu đặt vào lư hương lưu ly, đi tới trước giường.

“Cũng được.” Lâu Cảnh chậm rãi ngồi dậy, mở y phục, lộ ra một mảnh lưng để Tầm Hạ nhìn. Hắn cảm thấy mấy chỗ bị thương đã khá hơn hôm qua rất nhiều, không còn đau rát như trước.

Sùng Văn quán là nơi Thái tử đọc sách, cũng là địa điểm thái phó và thị giảng dạy dỗ, truyền thụ kiến thức, đồng thời là thư phòng, nơi Tiêu Thừa Quân viết chữ, phê duyệt tấu chương.

Thư phòng là một căn phòng rất rộng được chia làm hai phần ngăn cách với nhau bởi một cái kệ nhiều ngăn ở chính giữa. Ngăn bên ngoài đặt những quyển sách được sắp xếp ngay ngắn trên các giá gỗ khắc hình hoa lệ, bên trong là bàn học và văn phòng tứ bảo.

“Điện hạ! Thẩm Liên quá càn quấy kiêu ngạo, còn cứ để tiếp tục như vậy, trong triều tất sẽ loạn lên.”

“Không, hiện giờ Thẩm Liên đang là tâm phúc bên người hoàng thượng, chúng ta chỉ có thể ứng phó chứ không thể diệt tận gốc được.”

...

Tiêu Thừa Quân trầm mặc mà ngồi phía sau bàn học, nghe ba mưu sĩ đàm luận một câu tiếp một câu, không thể thống nhất ý kiến.

“Bây giờ nói chuyện này thì có ích lợi gì?” Một người xua tay, không kiên nhẫn mà đánh gãy cuộc nói chuyện của hai người kia, “Thẩm Liên như thế nào không phải là điểm mấu chốt nhất, quan trọng là vì sao sáng nay hữu thừa tướng lại giúp đỡ Thẩm Liên và vì sao tả thừa tướng lại không nói một câu nào? Tất nhiên là trước đó không ai biết chuyện này, nhưng vì sao lúc ấy không có một ai đứng ra thượng tấu ngăn cản?”

Ngữ khí vô cùng lo lắng, từng câu từng chữ lại đánh thẳng vào yếu điểm, Tiêu Thừa Quân ngẩng đầu nhìn thoáng qua người nói chuyện, đó là phó chiêm sự của phủ chiêm sự — Thái Dịch.

Quan chức ở Đông Cung có phẩm hàm cũng không cao, chức vị cao nhất là chiêm sự của phủ chiêm sự, đang là tam phẩm, vẫn do Lại bộ thượng thư kiêm nhiệm, trên cơ bản là một cái chức suông, cho nên ở Đông Cung, Thái Dịch với phẩm hàm tứ phẩm được xem như là chức quan cao nhất.

Tiêu Thừa Quân hơi hơi vuốt cằm: “Không sai.” Thẩm Liên như thế nào y cũng chẳng thèm để ý, dù sao việc phụ hoàng coi trọng và tín nhiệm hoạn quan cũng không phải chỉ ngày một ngày hai. Trọng điểm là ở chỗ thái độ của hai thừa tướng, hữu thừa tướng Trần Thế Xương thay Thẩm Liên giải vây tại thời điểm mấu chốt, lẽ nào hai người bọn họ đã cấu kết với nhau rồi? Nếu Thẩm Liên đứng ở bên Trần gia thì Đông Cung sẽ rất bất lợi. Còn tả thừa tướng thì đang đóng vai trò gì, có vị trí nào trong chuyện này?

Từ Sùng Văn quán đi ra, Tiêu Thừa Quân vẫn còn đang suy nghĩ việc này, sắc mặt trầm tĩnh bước vào bên trong điện Bát Phượng, chợt nghe thấy một tiếng kinh hô thanh thúy, “A, màu sắc đã nhạt đi không ít đâu?”

Không phải bây giờ Thái tử phi đang ngủ sao? Thế quái nào lại có thanh âm của nữ tử ở đây?

Tiêu Thừa Quân không khỏi cau mày, bước qua bình phong liền thấy Thái tử phi nhà mình tự thoát quần áo lộ ra một mảng lưng, cung nữ tên là Tầm Hạ đang muốn vươn tay chạm vào da thịt hần.

“Các ngươi đang làm gì?” Cảm thấy màn này nhìn rất chói mắt, mặt vẫn không đổi sắc nhưng Tiêu Thừa Quân lại không nhận ra thanh âm của mình đã rất lạnh liệt.

Tầm Hạ hoảng sợ, còn chưa kịp chạm tay vào người Lâu Cảnh đã vội rút trở về, sau khi nhìn thấy người tới liền thuận thế quỳ xuống: “Thái tử điện hạ vạn an.”

“Điện hạ đã trở lại.” Lâu Cảnh quay đầu lại nhìn thấy Tiêu Thừa Quân, mỉm cười kéo áo lên, xuống giường hành lễ: “Ta để Tầm Hạ nhìn xem thương thế trên lưng thế nào.”

Tiêu Thừa Quân xua tay cho Tầm Hạ đi ra ngoài, đồng thời ngồi xuống giường cùng Thái tử phi nhà mình.

“Nếu điện hạ đã trở lại, vậy ngủ một hồi đi.” Lâu Cảnh nói xong, nghỉ bụng tiếp tục nằm úp sắp ngủ tiếp, ai ngờ Thái tử điện hạ lại ngồi bất động. Thái tử là phu, hần là thê, Thái tử cứ ngồi yên bên giường không nằm xuống thì làm sao hần dám ngủ trước?

Lâu Cảnh liếc nhìn Tiêu Thừa Quân, mặc dù biểu tình trên mặt Thái tử điện hạ gần như bất biến, nhưng trong ánh mắt lại có thể để lộ ra một chút cảm xúc, ví dụ như hiện tại, tựa hồ vị điện hạ này có chút không vui.

Không lẽ là đám quan Đông Cung kia vô dụng quá, chọc giận hần rồi? Lâu Cảnh nhìn nhìn gối mềm phía sau, lại nhìn nhìn Thái tử ngồi vững như núi, liền nhoẻn miệng cười dính sát vào: “Này, thần giúp điện hạ thay quần áo nhé!” Nói xong, bàn tay Lâu Cảnh duỗi thẳng về phía thường phục trên người Tiêu Thừa Quân.

Tiêu Thừa Quân không nói chuyện, nhìn nội sam trên người Thái tử phi. Y phục trắng mỏng manh, trên người chỉ buộc hai nút thắt, cổ áo bán mở, lộ ra xương quai xanh duyên dáng. Hần đã được gả cho mình, tại sao lại để lộ cơ thể ra cho cung nữ nhìn cơ chứ? Nghĩ đến cảnh tượng lúc vừa bước vào cửa, sắc mặt của Thái tử điện hạ liền có chút không tốt.

Không nói lời nào chính là chấp nhận, Lâu Cảnh nhếch môi cười, hai ba cái cởi bỏ ngọc đá bên hông của y, nhẹ nhàng lôi kéo, ngoại bào liền tản ra, “Điện hạ phiền não vì sự việc của Thẩm Liên?” Trước khi xuất giá, ti lễ giám đã cẩn thận dạy cho hần cách thoát y phục của Thái tử, cho nên tốc độ lột đồ của hần rất nhanh.

Khi Tiêu Thừa Quân phục hồi lại tinh thần thì phát hiện ngoại bào trên người mình đã bị thoát ra, Thái tử phi đang cởi đến trung y, liền hàm hồ “Ừ” một tiếng rồi vội kéo vạt áo của mình, nhắc chân dịch người vào bên trong giường, chỉ là ngủ trưa thôi, chớp mắt một chút thì không cần phải thoát trung y, “Ta để ý thái độ của nhóm quan văn.”

Thấy Thái tử điện hạ ngoan ngoãn nằm xuống, Lâu Cảnh vừa lòng, buông trưởng mạn, nằm úp sấp, nghiêng mặt trên gối đầu, ngáp một cái, nói: “Thử nghiệm trước khi hành động mà thôi.”

“Người nói cái gì?” Tiêu Thừa Quân sững sốt, mãnh liệt xoay đầu lại, vừa vặn đối mặt với khuôn mặt nằm nghiêng của Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh trừng mắt nhìn, thấy ánh mắt của Thái tử điện hạ lộ ra một phần kinh hãi, liền biết là nói đúng: “Các quan văn hiểu rất rõ đạo lý trung dung, vừa không muốn tán thành, lại không muốn trêu chọc mỗi họa, tự nhiên là đẩy một cá nhân đi ra ngoài, xem thử sáu cận thế nào ý mà.”

Tuy rằng tổ phụ không thích nhóm quan văn nhưng lại bảo hần phải học hỏi đám quan văn, học cách để làm một đồng sự việc thiếu đạo đức mà còn được sử sách ca tụng.

Mắt Tiêu Thừa Quân sáng ngời, đạo lý thật đơn giản mà bọn họ lại nghĩ quá phức tạp. Hữu thừa tướng Trần Thế Xương rất tỉnh táo, hần nói những lời kia không nhất thiết là vì giúp Thẩm Liên, chẳng qua là nhìn thấu phụ hoàng đang có chút thẹn quá thành giận, cấp một cái bậc thang bước xuống, thuận đường bán cái mặt mũi cho Thẩm Liên mà thôi. Nhưng hành động này sẽ làm cho phái Thanh Lưu bất mãn, có lẽ có thể lợi dụng một chút.

Lâu Cảnh thú vị mà nhìn gương mặt gần trong gang tấc của Thái tử điện hạ. Đầu tiên là mặt không đổi sắc mà lẳng lặng tự hỏi, sau đó con ngươi trầm ngâm đột nhiên sáng lên một chút, tiện đà khóe môi cũng hơi hơi cong lên. Thật giống như một mèo kiêu ngạo, đột nhiên nhớ ra lần trước mình giấu cá ở chỗ nào, trong lòng vui vẻ nhưng lại sợ người khác nhìn ra, chỉ lén lút ve vẩy cái đuôi tự sướng.

Thật muốn... vươn tay sờ sờ chút chút, Lâu Cảnh nghĩ như vậy, liền đưa tay duỗi sang phía bên cạnh.

“Khởi bẩm Thái tử, Thái tử phi, tứ hoàng tử điện hạ tiến đến bái kiến.” Thanh âm của Thường Ân từ ngoài cửa truyền đến, Lâu Cảnh hoảng sợ, bàn tay mới vươn ra được nửa đường liền cứng đờ.

“Bảo hần đợi chút.” Tiêu Thừa Quân lên tiếng, ngồi dậy.

Lâu Cảnh suy sụp mà rũ cánh tay xuống, không cam lòng mà ôm lấy gối đầu: “Ta còn chưa có ngủ đâu.”

Tiêu Thừa Quân liếc mắt nhìn hần: “Thời gian dài như vậy, thế trước đó người đã làm gì?” Nói đến một nửa, ngữ khí liền lạnh xuống, lúc này Thái tử điện hạ mới nhớ ra y còn chưa gắng hỏi Lâu Cảnh sự kiện cởi quần áo trước mặt cung nữ đâu.

“Hức...” Lâu Cảnh đem mặt chôn vào trong chăn, uể oải không muốn dậy. Tiêu Thừa Quân còn chưa nghĩ xong, vài cung nữ đã bước vào hầu hạ hai người họ mặc quần áo.

Lời nói ra đến bên miệng lại nuốt trở vào, Tiêu Thừa Quân quyết định tối nay sẽ cùng Thái tử phi của y thảo luận một chút về quy củ trong cung.

Buổi chiều nhận biết người thân, thực ra cũng không nên đến gặp sớm như vậy, nhưng tứ hoàng tử điện hạ đã đến đây, làm huynh trưởng cũng không thể tiếp tục cùng tức phụ đi ngủ để đệ đệ chờ lâu.

Trong chính sảnh của điện Bát Phượng, tất cả mọi người đều đứng, chỉ có một người mặc trang phục màu vàng của hoàng tử đang ngồi vắt chân trên ghế uống trà, đây đúng là tứ hoàng tử Tiêu Thừa Tranh.

Tiêu Thừa Tranh có bộ dáng rất khỏe mạnh, có lẽ do thường xuyên kỵ mã luyện võ ở bên ngoài nên làn da có màu tiểu mạch, nhìn qua không hề giống một hoàng tử sống an nhàn sung sướng mà giống một tiểu tướng cầm kỳ hơn. Nhìn thấy Thái tử và Thái tử phi bước ra, tứ hoàng tử lập tức đứng dậy hướng hai người hành lễ.

“Sao đệ tới sớm thế?” Tiêu Thừa Quân ngồi xuống vị trí chính vị.

“Hắc hắc, tại đệ háo hức muốn nhận tiền lì xì của tẩu tẩu nên quên phết mất phải xem thời gian đã vội chạy đến đây.” Tiêu Thừa Tranh ngại ngùng gãi gãi đầu.

Lâu Cảnh phi cười cho hắn một cái bao đỏ thắm, thầm nghĩ tứ hoàng tử này và Thái tử vốn cùng được nuôi lớn bên người Hoàng hậu, tình cảm tự nhiên thân thiết hơn bình thường, chỉ là cái tính tình này hơi có điểm thẳng thắn quá.

“Tạ tẩu tẩu!” Tiêu Thừa Tranh tươi cười hớn hở tiếp nhận. Tứ hoàng tử mới là một thiếu niên mười lăm tuổi, cười lộ lên rất trong sáng.

“Tam hoàng tử đến ——” còn chưa kịp nói cái gì, ngoài cửa lại truyền đến tiếng thông báo rõ to.

(1) thái phó: Là chức quan giúp đỡ vua nhỏ hoặc khi chưa ai lên làm vua thì có thể thay thế quản lý quốc gia, chức quan thuộc hàng tam công, dưới thái sư và trên thái bảo.

(2) thị giảng: Chức quan trong viện Hàn lâm, coi việc giảng sách cho vua.

(3) văn phòng tứ bảo: , đó là bốn vật dụng thiết yếu của người học thư pháp, bao gồm: Bút, Nghiên, Giấy và Mực.

(4) chiêm sự: một chức quan thuộc đại nội thị của Trung Quốc thời xưa, chuyên lo về các sự vụ trong cung Thái tử (có vài triều đại cũng có chức này trong cung hoàng hậu, hoàng thái hậu).

(5) nội sam: quần áo mặc bên trong, ngoại bào: quần áo mặc bên ngoài.

(6) ngọc đới: dây lưng bằng ngọc

(7) trung dung: Đối đãi không thiên vị, không ỷ thế, không thái quá, không bất cập.

(8) huynh trưởng: anh cả

(9) tức phụ: con dâu

(10) đệ đệ: em trai

(11) tẩu tẩu: chị dâu

9. Chương 9: Tránh Hiềm Nghi

“Vốn tưởng rằng ta đã đến rất sớm, không ngờ tứ hoàng đệ còn nhanh hơn ta một bước.” Tam hoàng tử Tiêu Thừa Đặc nhìn thấy bao lì xì đỏ thắm trong tay tứ hoàng tử liền vừa cười vừa nói. Mỗi câu nói của hắn đều có thanh điệu rất cao, có lẽ không phải là cố ý, nhưng nghe vào tai vẫn cảm thấy có chút bất thiện.

Tứ hoàng tử nhét bao lì xì vào trong tay áo, hướng tam hoàng tử hành lễ, không lộ ra nụ cười ngậy ngô như vừa rồi nữa, cũng không nói gì nhiều.

Tiêu Thừa Đặc cũng không để ý vị hoàng đệ thật thà, hiền như khúc gỗ này, ngược lại nhìn về phía Thái tử ở chủ vị, “Bái kiến Thái tử ca ca, vị này chính là tân tẩu tẩu đi?” Nói xong, tam hoàng tử ngẩng đầu cẩn thận đánh giá Lâu Cảnh đứng bên người Tiêu Thừa Quân, nụ cười trên mặt không khỏi tươi thêm một chút.

Thường ngày Lâu Cảnh thích mặc những trang phục đơn giản, nhưng đại hôn vốn là dịp quan trọng, hẳn liền mặc một áo choàng dài màu xanh, bên hông treo một dải tơ màu bạc, trên đầu đội một ngai quan chạm rồng khảm ngọc bích. Ngoại trừ hai đồ vật này, trên người Lâu Cảnh cũng không còn trang sức nào khác, nhưng đơn giản như vậy lại càng nổi bật lên khuôn mặt diễm lệ tự nhiên.

“Đã sớm nghe nói thế tử An quốc công là mỹ nhân nổi danh của kinh thành, nay nhìn mới thấy, quả nhiên lời đồn đãi không phải là giả.” Tam hoàng tử hết nhìn lại ngắm, sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, dùng ngữ điệu chối tai kia nói ra những lời này, ý ngả ngớn trong đó phát ra càng rõ ràng.

Sắc mặt Tiêu Thừa Quân lập tức tối sầm, đang muốn mở miệng răn dạy và quả mắng, Thái tử phi bên người y đã mở miệng trước.

“Đâu có đâu có, chẳng qua là mấy tên xu nịnh ton hót truyền nhầm mà thôi,” Lâu Cảnh câu môi, “Nhưng thật ra khi ta ở Tây Bắc còn nghe người ta xưng tụng, nói tam hoàng tử điện hạ rất có mỹ danh.” Ngụ ý chính là, dù ta có bộ dạng anh tuấn thì cũng chỉ là người trong kinh thành nói bừa, tam hoàng tử nhà người thì có diễm danh lan xa đến tận Tây Bắc cơ.

“Ha ha, đúng vậy đúng vậy, lúc trước Thát Vương đến tiến cống còn từng tưởng rằng tam hoàng huynh là một công chúa, thiếu chút nữa muốn đem hân đi hòa thân.” Tứ hoàng tử nghe vậy lập tức vui vẻ, lớn tiếng xác minh lời nói của tẩu tẩu.

Tiêu Thừa Đặc có đôi mắt giống Trần quý phi, nếu đôi mắt này sinh trưởng trên gương mặt của một nữ tử thì sẽ rất quyến rũ nhưng xuất hiện trên gương mặt của một nam tử thì lại có vẻ quá âm nhu.

Khóe miệng loàn loàn của Thái tử điện hạ chậm rãi san bằng, cuối cùng cũng nhịn không được lại hơi hơi gợn lên, Thái tử phi nhà y thật đúng là tuyệt không chịu thiệt bao giờ.

“Tẩu tẩu khen trật rồi.” Tam hoàng tử ngưỡng ngừng nói, liếc mắt nhìn tứ hoàng tử đang nhăn nhó cười bên cạnh, âm thầm cắn răng, đúng là mồm chó không nhả ra được ngà voi, một câu đang rất tốt đẹp, bị Tiêu Thừa Tranh nhảy vào liền biến vị.

Hoàng tộc Tiêu gia đời này cũng không thịnh vượng, con nối dõi của tiên đế Duệ tông không nhiều lắm, bản thân lại sống không lâu, nhiều hoàng tử còn mất sớm hơn cả tiên đế. Cho nên đến khi Duệ Tông băng hà, Tiêu gia chỉ còn lại hai hoàng tử là Thuần Đức đế và một vương gia yếu ớt, mà vị vương gia kia đã qua đời mấy năm trước. Dù vậy, vào chiều hôm nay, Đông Cung vẫn thập phần náo nhiệt.

Trưởng công chúa, người thừa tước Vương gia, mẫu gia của Thái hậu,... phàm là hoàng thân đều đến đây. Thế lực huân quý trong kinh thành, Lâu Cảnh đã nhất thanh nhị sở, rất nhiều người đều là người quen, ứng phó không tốn sức chút nào. Chỉ mỗi tội không có thuốc tê, hẳn đứng không lâu đã bắt đầu thấy đau, chờ mọi người đi hết thì cũng đến thời gian đi vấn an Hoàng hậu.

Tiêu Thừa Quân đỡ Thái tử phi bước lên liễn xe, nhìn mặt hân tái nhợt, nhịn không được mà hỏi thăm: “Mệt mỗi lắm sao?”

Lâu Cảnh lắc lắc đầu, lấy thân của thể hân, truy địch tám trăm dặm cũng không có việc gì: “Chân có chút đau thôi.”

Thái tử điện hạ cau mày, vì cái gì mà An quốc công không tiếc trở mặt với nhi tử để ép gả hân tiến cung? Lâu gia là trâm anh thế gia, cho dù không gả ai tiến cung, lấy năng lực của Lâu Cảnh vẫn có thể bảo đảm thánh sủng không suy như cũ. Trong lúc Tiêu Thừa Quân còn đang suy tư, một cái đầu chậm rãi ngã vào vai y.

“Ngồi đau, cho ta mượn vai dựa vào một lát.” Lâu Cảnh nói như đương nhiên, không đợi người ta trả lời, liền đem thân mình ngã vào trên người Thái tử.

Tiêu Thừa Quân nhìn nhìn bốn phía, trên đường trống trải không người, liền xe trong cung lại là người nâng, bọn thị vệ căn bản không thể nhìn thấy hai người họ đang làm gì trên đỉnh đầu, liền kệ Lâu Cảnh muốn làm gì thì làm. Thân thể ẩm áp mang theo mùi hương nhàn nhạt của cây cỏ sáng sớm, ngửi qua rất là mê người.

Cung Phượng Nghi vẫn có chút quạnh quẽ như cũ, tuy rằng không thiếu cung nhân nhưng rất ít người nói chuyện với nhau, ai nấy đều mải miết làm công việc của mình.

“Mấy ngày nay khá vất vả, hẳn là hai người các người đều mệt chết rồi đi?” Hoàng hậu Kỷ Chúc nhìn phụ nữ hai người ngồi trên đệm êm, cất tiếng hỏi.

“Phụ hậu phải lo liệu việc hôn lễ, so với chúng ta còn vất vả hơn.” Lâu Cảnh cười đáp, một bộ dáng rất là nhu thuận.

Trên gương mặt lãnh tuấn của Kỷ Hoàng hậu lộ ra một nụ cười thản nhiên: “Người từ nhỏ đã là một hài tử hiểu chuyện, Thái tử không giỏi ăn nói, người thông cảm hẳn một chút.”

“Thần sẽ phụng dưỡng điện hạ thật tốt.” Mặt không đổi sắc, Lâu Cảnh đối đáp trôi chảy, giống như một tiểu tức phụ vô cùng hiền lành, ôn nhu.

Thái tử điện hạ nhịn không được liếc mắt nhìn hẳn.

“Ta ở trong cung cũng không có việc gì làm, lúc nào rảnh người đến đây chơi đi.” Kỷ Chúc nói xong, đôi mắt lộ ra ý cười, “Nghe nói từ nhỏ người đã theo lão An quốc công tập võ, có chuyên học binh khí nào không?”

Lâu Cảnh đang muốn trả lời, Tiêu Thừa Quân bên cạnh đột nhiên dùng khuỷu tay chạm vào người hẳn một cái làm lời nói vón ra đến miệng lại nuốt trở vào.

“Phụ hậu!” Tiêu Thừa Quân liền mở miệng, “Mấy ngày nay cơ thể Thái tử phi có chút không khỏe, đợi hẳn khá lên rồi sẽ cùng phụ hậu luận bàn cũng không muộn.”

Lâu Cảnh nhíu mày, Hoàng hậu mới hỏi hẳn học loại binh khí nào chứ chưa nói bây giờ muốn cùng hẳn luận bàn võ nghệ ngay mà. Thái tử nói ra những lời này, thật ra là nhắc nhở Hoàng hậu gần đây thân thể hẳn không thoải mái.

“Ha ha ha...” Hoàng hậu nhìn gương mặt khẩn trương hề hề của Thái tử, nhịn không được cười to: “Bổn cung đang muốn miễn hẳn đi vấn an mỗi ngày, vậy mà người lại nhịn không được mà nói trước.” Nói xong, Kỷ Chúc tỏ vẻ sáng tỏ mà nhìn sắc mặt có chút trắng bệch của Lâu Cảnh, mặc dù đã cho bọn họ ngồi trên đệm mềm, nhưng tựa hồ Thái tử phi vẫn có chút không thoải mái.

Sớm chiều đến vấn an là quy củ của sĩ tộc, hoàng gia lại càng chú trọng vấn đề này. Nhưng trong thời gian tân hôn này, nếu mẹ chồng tinh ý, thương con là có thể miễn tân nương đến vấn an mỗi ngày.

“Tạ phụ hậu.” Sáng chiều không cần đến vấn an, đương nhiên là Lâu Cảnh mừng còn không kịp, vội đứng dậy tạ ơn.

“Dù người đang trong hôn kì, được miễn làm việc vài ngày nhưng cũng không thể quá mức lười biếng,” Hoàng hậu chậm rãi thu liễm vẻ tươi cười, nhắc nhở Thái tử, “Còn nữa, các người còn trẻ, chớ nên quá tham hoan kéo bị thương căn bản.”

“... Vâng, nhi thần hiểu được.” Tiêu Thừa Quân đứng dậy, cung kính trả lời.

Lâu Cảnh thiếu chút nữa bị sắc nước miếng, quả nhiên là đích mẫu, trượng phu và tức phụ đều là nam nhân, khuyên bảo cũng nói trắng ra chứ không cần lòng vòng quanh co. Lâu Cảnh lặng lẽ liếc Thái tử điện hạ một cái, phát hiện y vẫn một bộ dáng trầm ổn, chẳng qua, vành tai trắng nõn chậm rãi nổi lên một màu hồng nhạt.

Trên đường trở về, Lâu Cảnh ghé vào vai Thái tử, nhịn không được liếc trộm lỗ tai y thêm cái nữa, hẳn cảm giác hình như mình vừa phát hiện ra một bí mật nhỏ rồi à.

“Nếu phụ hậu để người theo hẳn luận bàn võ nghệ, ngàn vạn lần đừng có cậy mạnh.” Tiêu Thừa Quân không phát hiện ra Thái tử phi đang nhìn lên y, vô cùng nghiêm túc dặn dò hẳn.

“Ừm.” Lâu Cảnh đáp lời, nguyên bản hôm nay muốn hỏi Hoàng hậu một chút vì sao lại để Thái tử cười hắc, nhưng có vẻ cứ đường đột hỏi thẳng như thế thì không được ổn lắm, đợi thân thể khá lên rồi nhân lúc tỷ thí võ nghệ sẽ tìm biện pháp hỏi sau vậy.

“Đúng rồi, cung nữ ở cung Phượng Nghi đi đâu hết thế, sao ta chỉ thấy có vài người thôi nhỉ?” Theo lý thuyết thì cung nữ trong hậu cung phải nhiều hơn thái giám một chút, nhưng hắc chỉ gặp có hai cung nữ trong cung Phượng Nghi thôi.

“Phụ hậu là nam tử, tự nhiên là cần tránh hiềm nghi.” Nói tới chỗ này, Tiêu Thừa Quân nhớ lại chủ đề lúc trưa, nghiêm giọng hỏi: “Bên cạnh người có hai cung nữ hồi môn, chính là người hầu hạ người từ nhỏ?”

Tầm Hạ và Ánh Thu? Lâu Cảnh nghiêng đầu nhìn gương mặt Thái tử diện hạ, đây là đang nhắc nhở hắc phải tránh hiềm nghi sao? Thái tử diện hạ thật đúng là uyển chuyển: “Không phải, các nàng vốn là nha hoàn của mẫu thân ta. Sau khi mẫu thân ta qua đời, các nàng liền lại đây hầu hạ ta.”

Nguyên lai là nha hoàn của mẫu thân, Tiêu Thừa Quân nghe vậy, chẳng biết tại sao lại cảm thấy trong lòng thư thái hơn không ít. Nha hoàn của mẫu thân thì không thể dùng làm thông phòng, vậy hai nha hoàn kia ở cùng Lâu Cảnh chắc cũng không có gì ái muội, “Trong cung lắm thầy nhiều ma, từ nay về sau, nếu người có việc gì thì tận lực để thái giám đi làm.”

“Rõ, là ta sơ sót.” Lâu Cảnh nhin không được cười khế, nghe âm điệu này, thái độ này và nói đến tận nước này rồi, hắc làm sao nghe không ra ý tứ của Tiêu Thừa Quân, hóa ra thái độ lúc trưa của y là bởi vì vị diện hạ này nhìn thấy cảnh Tầm Hạ xem vết thương cho hắc nên mới tức giận đấy mà!

Tiêu Thừa Quân liếc mắt nhìn Lâu Cảnh, vừa vặn chứng kiến bộ dạng cười trộm của hắc, không khỏi sầm mặt.

“Điện hạ không nên tức giận.” Thấy y mất hứng, Lâu Cảnh vội ngồi dậy, nghiêm trang nói: “Mười một tuổi ta đã đi Tây Bắc, không hề gặp qua nữ nhân, sau đó hiếu kỳ rồi lại hiếu kỳ, có trời đất chứng giám, thiếp thân là trong sạch nha!”

Sau khi Thái tử phi nói xong những lời này, bước chân dưới liễn xe chợt run lên một cái.

“Người...” Tiêu Thừa Quân lảng lảng nhìn hắc, cuối cùng nhin không được mà phì một tiếng bật cười.

Tiêu Thừa Quân vốn có bộ dáng rất đẹp, nụ cười này, tựa như một làn gió lướt qua những đám mây, sáng trong như ánh trăng, nhìn mà thấy lóa mắt. Lâu Cảnh nhìn ngẩn mà quên mất ngôn ngữ, thậm chí về sau phải chọc y cười nhiều thêm mới tốt.

Về đến Đông cung, Tiêu Thừa Quân tiếp tục đi đến điện Bát Phượng như trước. Tất nhiên Thái tử diện hạ có tấm cung của mình — điện Sùng Nhân, chỉ là hiện tại còn đang trong thời gian nửa tháng tân hôn, y đều ở tấm điện của Thái tử phi.

“Điện hạ, Thái đại nhân có việc gấp thông bẩm.” Liễn xe vừa hạ xuống, An Thuận đã nhanh nhẹn bước tới gần, nói.

Tiêu Thừa Quân nhíu mi, nói với Lâu Cảnh: “Người cứ nghỉ ngơi trước đi.”

Lâu Cảnh gật gật đầu, đứng dậy trở về tấm điện, liễn xe lại nâng lên, đưa Thái tử đi Sùng Văn quán.

“Điện hạ!” Thái Dịch vừa nhìn thấy Tiêu Thừa Quân liền vội vàng tiến đến đón: “Ngự sử Cảnh Trác bị hạ ngục rồi!”

“Cái gì?” Tiêu Thừa Quân cả kinh, người bị nhóm quan văn đẩy ra trước để dò ý đế vương, trước giờ không được giết ngôn quan, vậy mà lại bị ném vào đại lao rồi ư?

(1) đích mẫu: mẹ cả

(2) hiếu kỳ: thời gian để tang

10. Chương 10: Thuyết Phục

“Sáng nay Vũ Lâm quân lôi Cảnh Trác xuống, sau đó không thấy thả đi. Hoàng Thượng cho người tới hỏi hắn có biết sai hay không, cũng không biết như thế nào, giờ đã hạ chiếu tống hắn vào ngục.” Thái Dịch lau mồ hôi trán, lo lắng không thôi.

Cái gọi là chiếu ngục có nghĩa là bị tống giam mà không trải qua các bước thẩm vấn của Đại Lý tự và Hình bộ, trực tiếp bị hạ chỉ tống vào ngục.

Tiêu Thừa Quân ngồi vào bàn, trầm giọng hỏi: “Đã có thượng thư nào cầu tình chưa?”

“Cũng có không ít người dâng tấu nhưng Hoàng Thượng đều ném sang một bên, căn bản là không buồn nhìn.” Thái Dịch gấp đến độ xoay quanh, “Cửa cung đã khóa lại, tả tướng muốn vào cầu tình nhưng cũng bị ngăn cản.”

Hiện tại, chiếu ngục là phạm vi thế lực của nội thị tỉnh, hôm nay Cảnh Trác đắc tội với Thẩm Liên, vào nơi đó chính là dữ nhiều lành ít! Đáng nói ở đây là hành vi của quân vương, cho dù Thái tổ có tính cách khá táo bạo nhưng cũng không động đến một đầu ngón tay của ngôn quan, nếu hôm nay ngự sử có gì sơ xuất, chỉ sợ sẽ chọc giận bách quan, hậu quả khó lường.

Tiêu Thừa Quân trầm mặc một lát, chậm rãi thở dài, đứng dậy: “Ta đi bái kiến phụ hoàng.” Thân là Thái tử một nước, trái phải đã rõ ràng, y cần đến khuyên nhủ Hoàng Thượng.

“Điện hạ đi gặp Hoàng Thượng là thích hợp nhất.” Thái Dịch cũng bình tĩnh trở lại, “Chính là hiện tại Hoàng Thượng còn đang nổi nóng, điện hạ đừng để ảnh hưởng đến bản thân mình.”

Tiêu Thừa Quân thật sâu mà nhìn thoáng qua phó chiêm sự mới hơn ba mươi tuổi, chậm rãi gật gật đầu. Mặc dù Thái Dịch là người nóng nảy, nhưng lại có cái nhìn và cách phân tích lợi hại cực chuẩn đối với hướng đi của sự việc. Y đích xác không thể thẳng thắn mà khuyên nhủ trực tiếp, nếu không nhất định sẽ bị phụ hoàng nghi kỵ.

“Bẩm Thái tử phi, Thái tử nhân ngài dùng cơm trước, không cần chờ đợi đâu ạ.” Thường Ân cho người đem thức ăn đặt ở gian ngoài điện Bát Phượng, sau đó tiến vào thông bẩm.

“Đã biết.” Lâu Cảnh khoát tay, từ trên giường đứng lên, ngồi vào bàn cơm, nâng bát cơm lên, chợt nhớ tới cái thìa nhỏ hồi trưa Thái tử thả vào bát hân, trong lòng nói không ra tư vị gì.

“Liễn xe của điện hạ đã rời khỏi Đông Cung, nghe nói là phải đi bái kiến Hoàng Thượng.” Nhạc Nhân đứng bên cạnh chia thức ăn, thấp giọng nói.

Lâu Cảnh cười như không cười liếc Nhạc Nhân một cái, tiểu thái giám này không chỉ nhìn rất thuận mắt mà còn khá thông minh, “Phân phó tiểu phòng bếp hâm nóng cháo, chờ Thái tử trở về là có thể dùng được ngay.”

“Dạ!” Nhạc Nhân vui vẻ đáp lời, Thái tử phi bắt đầu sai bảo hân làm việc, đây chính là chuẩn bị dùng hân. Chỉ cần hân có biểu hiện thật tốt, tương lai Thái tử phi chủ trì sự vụ của Đông Cung, hân có thể làm đến phó tổng quản đấy.

Tiêu Thừa Quân đi đến tấm điện của Hoàng Thượng —— điện Bàn Long, nhận được tin Thuần Đức đế không còn ở đây mà đã đi cung Loan Nghi rồi.

Còn sớm như vậy mà phụ hoàng đã đến hậu cung rồi sao? Thái tử điện hạ nhúu mày, y có thể đến hậu cung, nhưng y tuyệt đối không muốn đến tấm cung của Trần quý phi, bởi vì mặc kệ y có khuyên phụ hoàng cái gì, chắc chắn Trần quý phi cũng sẽ gây bất lợi cho y.

“Người đến cung Loan Nghi thông bẩm một tiếng, nói ta có chuyện quan trọng muốn gặp phụ hoàng.” Đuổi An Thuận đi thông bẩm, liễn xe của Tiêu Thừa Quân chuyển hướng ngự thư phòng. Việc quốc gia đại sự, nói ở ngự thư phòng vẫn là tốt hơn.

Khoảng cách giữa ngự thư phòng và điện Bàn Long không xa, giờ này cung nhân đã bắt đầu đốt đèn, bên trong đèn đuốc sáng trưng, chỉ là không có một bóng người.

Tiêu Thừa Quân bước vào trong, nhìn chồng tấu chương trên bàn, khẽ thở dài.

Trên bức tường đằng sau chiếc ghế chạm khắc hình rồng vẫn còn treo hai hàng chữ của Duệ tông hoàng đế —— làm việc siêng năng, hết lòng vì lẽ phải. Tiên đế nhân đức, hơn bốn mươi năm tại vị chưa từng vận dụng chiếu ngục, phạm là kẻ phạm tội, cần phải có chứng cứ vô cùng xác thực mới ấn luật mà hạ ngục. Nhưng Thuần Đức đế tại vị mười năm, số đại thần chết ở chiếu ngục không ít hơn hai mươi người.

“Khởi bẩm Thái tử điện hạ, Hoàng Thượng tuyên điện hạ đến Loạn Nghi cung điện thánh.” Thanh âm ôn hòa mang theo ý cười, đúng là đại thái giám bên người Thuần Đức đế —— Hoài Trung.

Đang khoan tay mà đứng, Tiêu Thừa Quân xoay người lại, nhìn thoáng qua nét cười tủm tỉm trên gương mặt Hoài Trung, trong lòng thầm than một tiếng, tốt xấu gì thì phụ hoàng còn biết để đại thái giám đến gọi y chứ không tùy tiện sai một tiểu thái giám chạy chân. Nghĩ như vậy, trong lòng y liền sinh ra vài phần bi thương, “Đi thôi.” Không cần phải nhiều lời nữa, Tiêu Thừa Quân dẫn đầu rời khỏi ngự thư phòng.

Cung Loạn Nghi vừa được tu sửa lúc đầu xuân, xa xa nhìn lại đã thấy một mảnh trắng lẹ, so với cung Phượng Nghi thì xa hoa, lộng lẫy hơn nhiều lắm.

Chính điện cung Loạn Nghi, Thuần Đức đế nhìn thấy Thái tử, mở miệng hỏi: “Có chuyện gì?” Hoàng đế vừa dùng xong bữa tối, cung nữ cung kính dâng trà nóng lên.

“Phụ hoàng! Nhi thần nghe nói, ngự sử Cảnh Trác...” Tiêu Thừa Quân còn chưa nói xong đã bị một tiếng hừ lạnh của Thuần Đức đế đánh gãy.

“Hừ, hần dám nói năng lỗ mãng với trẫm. Chẳng lẽ một tên thần tử tam phẩm trẫm cũng không được phép phạt?” Hiển nhiên là Thuần Đức đế đã xem qua những tấu chương trong ngự thư phòng rồi.

“Phụ hoàng!” Tiêu Thừa Quân hít sâu một hơi, tận lực dùng ngữ khí ôn hòa nói: “Ngự sử cũng là thần tử, phụ hoàng tự nhiên là phạt được. Chỉ là trước giờ ngôn quan đều rất thẳng thắn, phụ hoàng cần gì phải so đo với hần.”

“Trẫm cũng không cùng hần so đo.” Thuần Đức đế đặt mạnh chén trà lên bàn, “Chỉ cần hần nhận sai, việc này liền cho qua, nhưng hần không chịu nhận sai, chẳng lẽ muốn trẫm phải nhận sai với hần?”

“Năm thứ ba Kiến Nguyên, Thái tổ từng tầm hoan với Dạ Trì trong đình bên hồ. Ngự sử Trương Thước xâm nhập vào cung, đứng ở bên cạnh hồ mắng to một canh giờ, Thái tổ và Dạ Trì ở bên trong nghe xong, thưởng mười bảy cuộn gấm vóc, còn nói ‘Không sợ ngự sử, chỉ e cái được viết trong sách sử.’” Ngữ điệu của Tiêu Thừa Quân vẫn bình tĩnh, trầm ổn như trước: “Phụ hoàng! Ngự sử không nhất định sẽ đúng, nhưng phụ hoàng phạt ngự sử, sách sử sẽ viết phụ hoàng nói năng lỗ mãng. Ngự sử chỉ là một người, không đủ tiếc, nhưng chỉ vì một người chết mà phá hủy thánh dự của phụ hoàng là mất nhiều hơn được.”

Một phen nói hết lời, Thái tử cũng không có quỳ xuống cầu Hoàng Thượng nghĩ lại, chỉ khom người đứng, tựa hồ chính là đưa ra một đề nghị.

Thuần Đức đế trầm mặc thật lâu, cuối cùng lên tiếng: “Thôi, ngày mai trẫm sẽ thả Cảnh Trác.”

“Phụ hoàng thánh minh!” Lúc này Tiêu Thừa Quân mới quỳ xuống dập đầu với Thuần Đức đế.

Lâu Cảnh đợi Thái tử hai canh giờ cũng không thấy người trở về, nhàm chán mà lẩn qua lẩn lại trên giường, bỗng nhiên phát hiện trên đầu giường có những ngăn tủ khảm chìm vào bên trong, đây là chỗ Tiêu Thừa Quân lấy thuốc mỡ cho hần tối qua đi? Không biết bên trong còn đặt những gì nhỉ?

Những ngăn tủ ngày cũng không lớn, đặt so le chẳng chịt với nhau, gồm có chín ô vuông nhỏ, trong đó có ba cái có cánh cửa và khắc hoa. Những ô vuông không được thiết kế cửa đóng mở thì đặt vài vật trang trí, các bệ đều được khảm sâu vào trong để phòng ngừa các vật này rơi vào người.

Mấy thứ này nằm trong phòng của hần, vậy là có thể tùy tiện tìm kiếm rồi! Lâu Cảnh liền nhồm dậy, hưng trí bừng bừng mà mở một cánh cửa tủ ra, bên trong là vài cái hộp khắc hoa mai, cầm một cái thưởng thức, thứ này là thuốc tiêu viêm, giảm sưng, thông khí huyết rất hiệu quả, về sau phải ra chiến trường cứ mang theo vài hộp phòng thân vẫn hơn.

Thả hộp thuốc xuống, Lâu Cảnh lại mở một ô khác ra. Ô này to hơn ô trước, nhưng hình như bên trong không có gì cả. Lâu Cảnh với tay vào sờ sờ, lúc này mới phát hiện ra không phải là không có, bên trong đặt một quyển sách nằm ngay dưới đấy, nhìn thoáng qua thật giống như không có gì. Hơi bị tò mò nha, quyển sách gì mà lại được đặt ở đây ta?

Lâu Cảnh thuận tay cầm quyển sách ra ngoài, bìa màu xanh, trên mặt viết hai chữ “Dương cung”. Hắn tò mò lật một trang, nhất thời hai mắt tròn tròn, bên trong không phải là sổ sách ghi chép xuất nhập tiền bạc, tài vật, cũng không phải bí sử thâm cung gì, mà đây là một bức họa được vẽ tỉ mỉ bằng bút lông sói, trong bức họa là hai nam tử đang....

Đúng lúc này, tiếng đẩy cửa chợt vang lên, Thái tử điện hạ đã trở lại.

Lâu Cảnh không nhanh không chậm mà khép sách lại, thả vào trong ô vuông, đóng cửa tủ.

“Vẫn chưa ngủ sao?” Trăng đã lên cao từ lâu, Tiêu Thừa Quân vốn cho rằng Thái tử phi của y đã ngủ rồi, nguyên bản nghĩ về điện Sùng Nhân, lại cảm thấy hôm nay mới là ngày thứ hai tân hôn, nếu không về cung của Thái tử phi thì Lâu Cảnh sẽ gặp bất lợi nên trở lại đây, ai biết người này vẫn tinh thần sáng láng mà ngồi trên giường chờ y.

“Bẩm Thái tử phi, cháo nóng đã sẵn sàng.” Không đợi Lâu Cảnh nói gì, thanh âm của Nhạc Nhân đã vang lên ngoài cửa.

Lâu Cảnh nhếch môi cười, tiểu thái giám này thật đúng là biết làm việc: “Bưng vào đi.”

Nhạc Nhân đặt một chén cháo táo đỏ, một đĩa thức ăn lót dạ và một chén trà ở trên bàn, khom người lui ra ngoài.

“Sao ngươi lại biết ta chưa ăn tối?” Tiêu Thừa Quân nhìn đồ ăn trên bàn, trong lòng cảm thấy ấm áp lạ thường.

“Điện hạ đi vội vàng như vậy, tất nhiên là không kịp dùng bữa.” Lâu Cảnh cười cười bước xuống giường, đưa tay giúp điện hạ tháo ngân quan trên đầu, “Nhanh đi tắm rửa đi.”

Sau khi tắm rửa xong, bát cháo nóng hầm hập vừa kịp nguội bớt, vừa vận ăn. Hiện tại đã muộn, ăn nhiều sẽ làm dạ dày khó chịu, nhưng nếu không ăn thì đêm sẽ đói, uống một chén cháo lót dạ vẫn tốt hơn.

Tiêu Thừa Quân vốn có tâm tình nặng nề, bị chén cháo nóng này vực dậy tinh thần không ít.

“Ngày mai là ngày hồi môn, ngươi nên đi ngủ sớm.” Thái tử điện hạ đi đến trên giường, nhìn sắc mặt vẫn tái nhợt của Lâu Cảnh, trong lòng có chút băn khoăn.

“Chẳng phải là thần đang chờ điện hạ trở về bồi thuốc cho thần sao?” Lâu Cảnh tủm tỉm cười lấy hộp thuốc mỡ “tiêu viêm, giảm sưng, giúp lưu thông máu” kia ra, nhét vào tay Tiêu thừa Quân.

Nhìn cái hộp nhỏ khắc hoa mai, Tiêu Thừa Quân có chút xấu hổ: “Ngươi còn muốn dùng cái loại thuốc này à?”

Lâu Cảnh cười hắc hắc, thoát nội sam gục xuống: “Ta còn chưa thấy qua loại thuốc mỡ nào tốt hơn cái này đâu. Nếu nó có thể trị thương cực tốt thì ai quản nó vốn dùng làm cái gì.”

Tiêu Thừa Quân do dự một chút, vẫn mở nắp hộp ra, quả thật loại thuốc này còn hữu dụng hơn cả thuốc trị thương thông thường, huống hồ dùng nó sẽ không khiến ai hoài nghi, càng giảm bớt không ít phiền toái. Ngón tay Tiêu Thừa Quân mang theo thuốc mỡ xẹt qua những vết đỏ đỏ tím tím trên lưng Lâu Cảnh, quả thật tốt hơn đêm hôm qua một chút, cứ theo đà này, hẳn là mấy ngày nữa là có thể khỏi hẳn.

Ngày thứ ba chính là ngày lại mặt hồi môn, cho nên ngày mai còn có rất nhiều việc phải làm, hai người thoa thuốc xong liền rửa tay, tắt đèn nghỉ ngơi.

Trên lưng Lâu Cảnh có thương tích, phải nằm úp sấp mà ngủ suốt nửa tháng nay, mỗi ngày cổ đều đau nhức, hôm nay thật không muốn tiếp tục nằm úp sấp mà ngủ, liền miễn cưỡng nằm nghiêng. Hắn chợt phát hiện ra mắt Thái tử điện hạ vẫn mở, thẳng tắp mà nhìn đỉnh giường.

Để Cảnh Trác ở lại chiếu ngục một đêm, kì thật Tiêu Thừa Quân vẫn vô cùng lo lắng, nhưng y cũng chỉ làm được có vậy.

“Không ngủ được sao?” Nhích người lại gần Tiêu Thừa Quân, một tay Lâu Cảnh chống đầu, an ủi: “Đừng lo lắng, lão trượng sẽ không làm khó ngươi, hắn còn phải dập đầu với... nhi tể ấy chứ!” Vốn định nói là nhi tức, nhưng Thái tử điện hạ đứng đắn như vậy, không cần thận đem người chọc giận thì rắc rối to, thôi thì cứ thành thật một chút, Lâu Cảnh tỏ ra rất thức thời.

Tiêu Thừa Quân quay đầu nhìn hắn: “Vì sao phụ thân lại đánh ngươi?”

“Điện hạ, hiện tại ngài hỏi cái này, không phải là muốn trị tội ta đấy chứ?” Lâu Cảnh lại dán sát vào một chút, trừng ánh mắt sợ hãi đầy tội nghiệp nhìn Thái tử điện hạ, nguyên nhân Lâu Kiến Du đánh hắn, không phải là muốn gả hắn cho Thái tử hay sao?

“Không trị tội ngươi.” Tiêu Thừa Quân bắt đắc dĩ nói: “Ta chỉ là tò mò, tại sao An quốc công lại đồng ý đem ngươi gả cho ta? Kỳ thật chỉ cần hắn không muốn, phụ hoàng cũng sẽ biết thời biết thế mà thay đổi người khác.”

Nụ cười trên mặt Lâu Cảnh lập tức cứng lại.

=====

Tiểu kịch trường:

Giấy lớn: Vì sao cha ngươi đem ngươi gả cho ta?

Tiểu Cảnh: Hắn vui.

Giấy lớn: [_] Vậy sao ngươi không phản kháng một chút?

Tiểu Cảnh: ... [v] vì về sau ta cũng rất vui.

(1) hồi môn: Người con gái sau khi lấy chồng, cùng chồng về nhà cha mẹ mình để bái kiến gọi là hồi môn.
=> khệ cho nên ở đây là 2 anh rể nhau về phủ An quốc công nhà Lâu Cảnh để dẫn mặt bố “vợ” và mẹ “vợ” kiêm luôn họ hàng nhà mẹ vợ.

(2) lão trượng: có 2 nghĩa, 1: ông già, 2: tiếng tôn xưng của người thân lớn tuổi, ý ở đây là bố vợ á

(3) nhi tể: con rể

(4) nhi tức: Con dâu (tiếng gọi vợ của con trai)

11. Chương 11: Hồi Môn

Tiêu Thừa Quân nhìn Lâu Cảnh, nhin không được thở dài.

Ở một số thời điểm, Thuần Đức để không hề hồ đồ, tỷ như đối với nhân tài, ánh mắt nhìn người vẫn rất chuẩn xác. Năm trước Lâu Cảnh thể hiện thân thủ xuất sắc trong đợt săn bắn mùa thu, Thuần Đức để đã không chút hàm hồ ban thưởng cho hắn chức vị trung lang tướng Vũ Lâm quân. Cho nên thời điểm Hoàng hậu đề xuất muốn Lâu Cảnh làm Thái tử phi, Thuần Đức để thập phần không vui lòng.

“Ta có một phỏng đoán mơ hồ, còn chưa chứng thật.” Lâu Cảnh buông cánh tay đặt lên gối đầu, thanh âm lạnh xuống, “Đợi vài ngày nữa có lẽ... có thể biết.” Đã có người muốn tính kế hắn, vậy thì người này sẽ phải hứng chịu sự trả thù gấp bội.

Tiêu Thừa Quân nghe ra lãnh ý trong lời nói của Lâu Cảnh, gương mặt diễm lệ cũng mất hần nụ cười, trong lòng không khỏi âm thầm ảo não, trong lòng y vốn không thoải mái, lòng vòng thế nào lại làm Thái tử phi thương tâm mất rồi! Bàn tay Tiêu Thừa Quân chậm rãi vươn ra, thử thăm dò bàn tay Lâu Cảnh đang khoát trên gối, “Ta sẽ giúp ngươi.”

Xúc cảm ảm áp và khô ráo làm Lâu Cảnh bưng tỉnh, hần nắm lại bàn tay kia, giọng cũng ảm lên, “Thần cũng sẽ giúp điện hạ.”

Nhìn bàn tay thon dài sáng bóng giống như ngọc ảm bao lấy tay mình, trong mắt Tiêu Thừa Quân chợt nổi lên ý cười chua xót, Thái tử phi của y không được phụ thân yêu thích, chính bản thân y làm sao lại không nếm trải qua chuyện này, “Hiện giờ ta đi khuyên nhủ phụ hoàng, không thể trực tiếp gián ngôn, phải giống như đám nịnh thần kia, dụ phụ hoàng đáp ứng...”

“Điện hạ cũng là thần tử của Hoàng Thượng, chỉ cần có thể khuyên nhủ được Hoàng Thượng thì ai quản là nói bằng cách nào.” Lâu Cảnh kéo bàn tay kia về phía mình, “Phụ vi tử cương, nhưng không thể hiểu kính một cách mù quáng, từ lúc phụ thân ra lệnh cho thị vệ sử dụng hình trượng với thần, thần đã hiểu ra đạo lý này.”

Thị vệ? Tiêu Thừa Quân nhú mày, nguyên lai hần bị thương là do bị thị vệ đánh, khó trách lâu ngày như vậy cũng không thấy vết thương tốt lên.

Lâu Cảnh ngẩng đầu, nhìn thấy Thái tử điện hạ đang cau mày, liền vươn ngón út ra gãi nhẹ vào lòng bàn tay của Tiêu Thừa Quân, thay đổi ngữ điệu nhẹ nhàng, cười nói: “Cho nên ngày mai hồi môn, Thái tử điện hạ nhất định phải trưng cái mặt thật lạnh ra đó nha! Ta cũng muốn đi theo dính chút ánh sáng của điện hạ, để phụ thân phải đập đầu với ta.”

“Người thật là...” Tiêu Thừa Quân nhin không được cười khế, nghe Lâu Cảnh đùa giỡn, tâm trạng u ám vừa rồi nhất thời tiêu tán không ít.

Lâu Cảnh nắm bàn tay của Thái tử, ngữ điệu ôn nhu, chậm rãi nói cho y tình huống trong nhà: “Hiện nay, trong nhà ta có hai thúc phụ và một cô mẫu, đều là con thứ. Cô mẫu đã được gả đến Tấn Dương. Hai thúc phụ thì không ra ở riêng, đều ở trong phủ An quốc công, không có chức quan, vẫn ở nhà giúp đỡ phụ thân ta quản chút việc vặt...”

Tiêu Thừa Quân lẳng lẳng nghe tiếng nói truyền cảm kia, như dòng suối nhỏ chảy dài mà giảng chuyện nhà, tâm trạng u ám tối tăm dần bị xua tan hết sạch, cũng không biết nhắm mắt lại khi nào, chìm sâu vào giấc ngủ ngọt ngào.

Nắng sớm xuyên qua song cửa sổ vào phòng, chiếu lên giường mạn đỏ tươi càng thêm rực rỡ. Lâu Cảnh mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm thấy giấc ngủ đặc biệt thoải mái, cũng không thấy cổ đau nhức như mọi hôm, trong ngực còn đang ôm... Từ từ, trong ngực? Sao cái gối có vẻ... là lạ? Lâu Cảnh lập tức tỉnh táo lại, thật cẩn thận mà mở mắt ra.

Tất nhiên “thứ” hần ôm trong ngực không phải là cái gối đâu, mà là Tiêu Thừa Quân đang ngủ vô cùng quy củ. Bởi vì tối hôm qua hần nằm nghiêng, bất tri bất giác mà hướng một bên gục xuống, Thái tử điện hạ lại cách hần gần nhất, tự nhiên là bị hần ôm vào trong ngực!

Nhìn thân thể thon dài ảm áp trong lòng, ôm thật thoải mái, Lâu Cảnh nhất thời có chút khôngỡ ngỡ ra. Đúng lúc này, người đang ngủ say hừ nhẹ một tiếng, mi mắt bắt đầu hơi hơi rung động...

Lâu Cảnh lập tức nhắm mắt lại, làm ra vẻ mình vẫn còn đang mộng đẹp. Nếu Thái tử phát hiện ra hần đã tỉnh mà còn không nhắc chân ra khỏi người y, đây chính là đại bất kính! Không coi trọng trượng phu là tội không nhỏ đâu nha!

Tiêu Thừa Quân nhú nhú mày, cảm thấy có cái gì đó đè nặng lên cơ thể, có chút không thoải mái. Sau khi nhìn rõ tình huống, cả người Thái tử điện hạ lập tức cứng ngắc một chút. Thái tử phi nhà y, chính là đang ghé lên trên người y mà ngủ say sưa, một cái chân thon dài còn gác lên đùi y nữa!

Bất đắc dĩ mà cong môi lên, Tiêu Thừa Quân trầm tĩnh lại, hơi hơi quay đầu, nhìn gương mặt diễm lệ gần trong gang tấc, y nhin không được mà nghiêng người lại gần, dùng khoe môi nhẹ nhàng chạm khế vào má ai đó một cái.

Lâu Cảnh vẫn nhắm chặt hai mắt, cảm thấy có một thứ gì đó mềm mại đụng phải gò má hần. Trong bóng tối, cảm giác được nhân lên gấp mấy lần, trong đầu hần bất ngờ nảy ra bức họa tối qua, không hiểu sao thân thể lại có chút nóng lên.

Bây giờ mà còn giả bộ ngủ nữa thì xảy ra chuyện mất! Lâu Cảnh không thể không mở mắt ra, ai ngờ liếc sang lại thấy một Thái tử điện hạ vẫn đang “ngủ say” vô cùng quy củ, khóe môi liền cong lên.

Sau khi đứng dậy, hai người liền rửa mặt, chải đầu, mặc quần áo, không ai đề cập sự việc vừa rồi, giống như cái gì cũng chưa phát sinh.

Tiêu Thừa Quân thấy Lâu Cảnh gọi Nhạc Nhân hầu hạ thay quần áo, hai cung nữ kia đứng bưng khay và chải đầu, cảm thấy rất vừa lòng.

Ngày thứ ba lại mặt hồi môn, tự nhiên là phong quang mà trở về.

Thị vệ Đông Cung mặc quần áo chỉnh tề, khí thế mạnh mẽ đứng xung quanh xe ngựa. Thái tử và Thái tử phi bước lên xe, đoàn người trùng trùng điệp điệp chậm rãi hướng thành tây mà đi.

“Gần đây trong triều không yên ổn, ta cũng không thể quá mức xa hoa.” Ngồi trên xe ngựa, Tiêu Thừa Quân có chút băn khoăn nói với Thái tử phi.

Thái tử phi hồi môn, vốn là phải có cỗ nhạc thổi suốt dọc đường, điều Vũ Lâm quân bảo vệ xung quanh và dọn đường.

Lâu Cảnh nghe vậy, cười ha ha: “Thần là một nam tử, hồi môn còn muốn phô trương làm gì?”

Tiêu Thừa Quân nghĩ nghĩ, cũng phải, đối với Lâu Cảnh mà nói, phải giả cho y cũng không phải sự kiện vang gì, nói không chừng nếu giống trống khua chiêng trở về còn có thể khiến người ta giấu cột hần, mình nghĩ sai rồi!

“Ta còn chưa được ngồi xe năm ngựa kéo bao giờ đâu!” Lâu Cảnh mỉm cười nhìn năm con ngựa cao to có bộ lông đỏ thẫm phía trước, “Này, mấy con ngựa nhìn rất không tồi, Chu Tước đường của ta cũng nuôi mấy con ngựa tốt, có hai con được đem từ Tây Bắc về, lát nữa điện hạ có muốn đến xem không?”

“Được.” Tiêu Thừa Quân cũng nhin không được lộ ra một chút ý cười, may mà y cưới một nam tử, sẽ không tại thời điểm y ẩn dấu thực lực mà so đo phô trương thanh thế ra ngoài.

Khu vực phía Tây hoàng cung là một mảnh đất được Thái tổ khai quốc chọn ra làm nơi cư trú của công hầu thế gia. Hiện giờ, An quốc công là quốc công duy nhất, lại là trâm anh thế gia vinh sủng không suy, khu nhà ở tự nhiên cũng khí phái hơn các tòa nhà khác.

An quốc công Lâu Kiến Du mang theo một nhà già trẻ chờ ở ngoài cửa lớn từ sớm. Tuy rằng vị Thái tử này thường ngày cũng không lộ ra cái gì nổi bật, nhưng chung quy vẫn là Thái tử, không được phép đón tiếp chậm trễ.

Hộ vệ đều nhịp ghim ngựa, xe ngựa màu vàng hơi đỏ không nhanh không chậm dừng lại, xa phu xuống xe dắt ngựa, An Thuận vén rèm, Nhạc Nhân đặt bàn đạp, động tác lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi, thoạt nhìn cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Một góc áo màu vàng hơi đỏ chậm rãi bước ra, Thái tử mặc thường phục, đầu đội ngọc quan, thông dong bước xuống xe ngựa, khí chất thanh quý, không giận tự uy.

Tiêu Thừa Quân không để ý đến mọi người đang khom người đứng xung quanh, ngược lại vươn tay, đỡ Thái tử phi trong xe bước ra.

Hôm nay hồi môn, Lâu Cảnh cũng không ăn thuốc giảm đau, dù sao thì trong Lâu gia, ai chẳng biết trên người hần còn có thương tích, tội quái gì phải cố gắng chống đỡ thân thể để cấp mặt mũi cho phụ thân và kẻ mẫu cơ chứ? Phụ thân đã làm cái gì, hậu quả cũng phải tự mình gánh vác.

Tân cô gia là Thái tử, đúng lý ra thì nương gia phải quỳ lạy đón chào, nhưng nếu cô gia có tính tình tốt, cũng có thể miễn cái lễ này. An quốc công Lâu Kiến Du xem chừng một lát, thấy Thái tử điện hạ không có chút ý tứ muốn miễn lễ, đành dẫn đầu mọi người quỳ xuống cúi chào, “Thần Lâu Kiến Du, mang theo cả nhà cung nghênh Thái tử phi hồi môn, Thái tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Đứng lên đi.” Thái tử điện hạ đỡ Thái tử phi, không có chút ý tứ lại gần nâng nhạc phụ đứng dậy. Lâu Cảnh đứng bên người Thái tử, nhìn cha đập đầu với mình, trong lòng cảm thấy rất vi diệu.

Khi hồi môn, nhà mẹ đẻ mở tiệc chiêu đãi tân khách, thân phận của Thái tử rất cao, phủ An quốc công không có trưởng bối nào áp trụ được y, Lâu Kiến Du liền mời vài huân quý có quan hệ thông gia đến để tiếp khách. Yến khách được chia làm hai bàn, nam tử bên ngoài viện bởi cô gia, nữ tử ở bên trong viện bởi cô nãi nãi, nhưng Lâu Cảnh là nam tử, một bàn cũng không cần ngồi.

Sau khi bái lạy ở từ đường, Lâu Cảnh lấy có thân thể không được khỏe mà trở về Chu Tước đường.

Lâu Kiến Du đương nhiên vui vẻ đồng ý, thâm nghĩ nếu Lâu Cảnh ngồi cùng một bàn với họ, nói không chừng còn xảy ra chuyện gì rắc rối, sau đó liền tươi cười thỉnh Thái tử đi chính sảnh uống trà, chờ khai tiệc.

“Thế tử gia, ngài đã trở lại!” Hạ nhân trong Chu Tước đường vẫn chưa thay đổi, Cao Nghĩa dẫn đầu đoàn người tiếp đón, quan sát thấy Lâu Cảnh vẫn bình yên vô sự, rất là cao hứng.

“Người đi kêu Trình tiên sinh đến đây.” Lâu Cảnh bước vào chính sảnh của Chu Tước đường, thông thả ngồi xuống, còn chưa kịp uống trà đã gọi Cao Nghĩa đi mời tiên sinh ở phòng thu chi tiến đến.

Sổ sách thu chi của Chu Tước đường được quản lý riêng biệt với phủ An quốc công. Tiên sinh chịu trách nhiệm quản lý cũng là mưu sĩ của Lâu Cảnh, tên là Trình Tu Nho, là một người đọc sách thi hỏng, mặc dù không đỗ đạt trong thi cử nhưng vô luận là quản sổ sách hay bày mưu tính kế, đều là một nhân tài.

“Thế tử, sáng nay Minh thiếu gia vừa gửi đến một phong thư.” Vân Bát không biết từ địa phương nào nhẹ nhàng đi ra, trao một tờ giấy cho Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh tiếp nhận tờ giấy mở ra, chữ nghĩa phiêu dật tuần tú, đúng là bút tích của Triệu Hi, bên trong tờ giấy này chỉ viết một câu, “Chuyện kia sẽ được hoàn thành vào đầu tháng chín, phần thưởng đã cầm trước, chớ nhớ mong.”

Phần thưởng? Lâu Cảnh xoa xoa thái dương, “Hắn cầm cái gì đi vậy?”

“Thế tử, đồ rửa bút bằng ngọc màu xanh ở trên bàn.” Mặt không đổi sắc, Vân Bát lập tức trả lời, “Minh thiếu gia nói rằng thế tử quên không nói phần thưởng là tiền hay đồ, nên hắn đã tự chọn trước rồi.”

“Cái này gọi là vật quy nguyên chủ!” Lâu Cảnh rất bất đắc dĩ, đồ rửa bút bằng thanh ngọc này vốn do một đại sư dùng một khối ngọc bích màu xanh lá chạm khắc ra, dưới đáy là một hồ nước điểm hoa sen, lá sen cao vút, cá nhảy tung tăng, tên Triệu Hi kia vẫn nhớ thương nó từ lâu.

Lâu Cảnh tủm tỉm cười cầm tờ giấy ném vào lư hương đốt trụi, cầm tách trà trên bàn uống một hơi. Một mưu sĩ mặc trường bào màu xanh, khoảng bốn mươi tuổi đi đến, trên tay còn cầm vài quyển sổ sách, “Thế tử, ngài đã trở lại.”

“Trình tiên sinh, mời ngồi.” Lâu Cảnh đưa tay mời Trình Tu Nho ngồi xuống, “Gần đây trong phủ có xảy ra chuyện gì không?”

“Kế phu nhân hai lần hướng thuộc hạ đòi sổ sách, đều qua loa tắc trách cho qua.” Trình Tu Nho thở dài, chỉ tiêu hàng năm của Chu Tước đường đều được xuất từ kinh phí chung, tài sản riêng của Lâu Cảnh lại được ghi chép trong sổ sách của Chu Tước đường, cũng khó trách thế tử vừa mới được gả ra ngoài, kế phu nhân liền vội vàng muốn tiếp nhận Chu Tước đường.

“Nàng ta thật nóng vội.” Lâu Cảnh cười lạnh.

Trình Tu Nho đặt sổ sách trong tay lên trên bàn, “Những thứ này là các ghi chép về của hồi môn của phu nhân, lúc ấy thế tử đi vội vàng quá nên chưa kịp mang lên. Mấy ngày nữa thuộc hạ sẽ cho người đến kho phòng lấy chúng ra rồi đưa đến Đông Cung cho ngài.”

Những vật này vốn là của hồi môn của mẫu thân Lâu Cảnh. Trước khi kế thất bước vào cửa, Lâu Cảnh đã tự mình tiếp quản toàn bộ, toàn bộ ngân lượng, đồ vật trân quý đều được khóa ở kho phòng, liền lời hàng năm thu được từ ruộng đất, cửa hiệu đều gửi về Chu Tước đường.

Lâu Cảnh rủ mắt, hai ngón tay gõ nhẹ trên chồng sổ sách, lại giao cho Trình Tu Nho, “Không, đồ vật cứ để nguyên đó. Người đem chồng sổ sách này chép ra làm hai bản, một cái người lưu trữ, một cái đưa đến Đông Cung. Nếu phu nhân còn đến đòi người sổ sách lần nữa, người cứ giao nó cho nàng.”

“Thế tử, ý của ngài là...” Trình Tu Nho không khỏi ngồi thẳng người.

“Không phải nàng ta muốn giữ sổ sách hay sao?” Lâu Cảnh vươn một tay lên đỡ trán, điểm điểm thái dương, môi cong lên lộ ra một nụ cười bí hiểm, “Vậy cứ cùng phu nhân tính tính đi.”

- (1) thúc phụ: chú, cô mẫu: cô
- (2) xa phu: người đánh xe
- (3) tân cô gia: tiếng xưng hô chú rể mới
- (4) nương gia: nhà mẹ đẻ
- (5) nhạc phụ: bố vợ
- (6) trưởng bối: người nhiều tuổi, bậc trên
- (7) cô nãi nãi: tiếng tôn xưng của phụ nữ đã có chồng

12. Chương 12: Gia Sản

Lâu Cảnh vốn là đích trưởng tử trong nhà, phụ thân đem hấn gả ra ngoài liền tương đương với ra ở riêng. Do vậy, hấn sẽ được chia một phần gia sản thuộc về mình chứ không chỉ là bốn vạn lượng của hồi môn mà phụ thân cấp cho.

“Những quyền khác thuộc hạ sẽ bảo quản thích đáng.” Trình Tu Nho hiểu rõ, đem sổ sách thu lại, “Còn một chuyện nữa, hôm qua quốc công gia đã phái người đi Tấn Châu.”

Trong mắt Lâu Cảnh hiện lên một đạo hàn quang, nụ cười trên mặt vẫn không hề thay đổi, “Cứ để gã đó đến Tấn Châu đi, không có tin vật của ta, ai cũng đừng mong động đến một phân tiền nào.”

Sau khi Trình Tu Nho rời đi, Lâu Cảnh lại tìm Cao Nghĩa, “Hồi âm từ Linh Nam đã tới chưa?”

“Đã đến, thuộc hạ đang định nói với ngài.” Cao Nghĩa móc một phong thư từ trong ngực ra, trao cho Lâu Cảnh, “Hầu gia có chuyển lời, mong ngài cứ an tâm, chớ nóng lòng.”

Lâu Cảnh tiếp nhận phong thư trong tay Cao Nghĩa. Tín thư này là do người chuyên trách đặc biệt phi ngựa bất kể ngày đêm mang tới, hành trình mấy ngàn dặm mà đi về chỉ dùng mất nửa tháng. Bức thư này rất quan trọng với Lâu Cảnh, bởi vì người gửi thư là đại cữu của hấn — Bình Giang hầu.

Phủ Bình Giang Hầu và An quốc công giống nhau, nhiều thế hệ đều xuất ra mãnh tướng. Mấy năm nay Linh Nam không yên ổn, Hoàng Thượng phái Bình Giang hầu trấn thủ vùng Linh Nam. Chính vì vậy mà hầu hết các cữu cữu của Lâu Cảnh đều mang theo gia quyến rời đi. Tuy không còn gặp gỡ nhau hàng năm nhưng cứ vài ba tháng họ lại gửi thư trở về thăm hỏi một lần. Hiện tại phụ thân đối đãi với hấn như vậy, xuất phát từ đạo hiếu, có rất nhiều việc nhi tử không thể làm, nhất định phải có cữu cữu hỗ trợ mới được.

Mở thư ra, tỉ mỉ đọc đi đọc lại ba lần, Lâu Cảnh thở hắt ra, tươi cười thả bức thư vào trong ngực.

Bức thư đại cữu gửi về có thể tóm tắt làm ba ý sau: ý thứ nhất, cữu cữu hấn đang cực kỳ tức giận; ý thứ hai, tất cả các cữu cữu khác cũng vô cùng tức giận; ý thứ ba: ít ngày nữa, nhị cữu và đại cữu mẫu sẽ về đến kinh thành.

Trong tiền thính, Lâu Kiến Du tươi cười giới thiệu thân thích trong nhà với Tiêu Thừa Quân.

“Đây là Vĩnh Ninh bá, đại cữu của Trạc Ngọc.” Lâu Kiến Du chỉ vào Vĩnh Ninh bá – Ngụy Ngạn nói.

Ngụy Ngạn lập tức tươi cười tiến lên hành lễ: “Thần Ngụy Ngạn, tham kiến Thái tử điện hạ.”

Tiêu Thừa Quân nhìn thoáng qua Vĩnh Ninh Bá, “Ta nghe nói, bên ngoài của Thái tử phi là nhà Bình Giang hầu, vì sao đại cữu lại là Vĩnh Ninh bá?”

Lời vừa nói ra, mặt của Vĩnh Ninh bá lập tức trắng đến đỏ bừng.

Lâu Kiến Du cũng nghẹn lời, Bình Giang hầu đúng là đại cữu hiện tại của Lâu Cảnh. Mà cả gia đình nhà người ta vẫn còn sống sờ sờ ra đấy, hẳn muốn giới thiệu huynh trưởng của kẻ thất thì đúng là có chút không thích hợp, nhưng bây giờ phải nói như thế nào đây? Chẳng lẽ nói với Thái tử, đây là huynh trưởng của kẻ mẫu Thái tử phi?

Nhị thúc của Lâu Cảnh thấy vậy liền vội vàng hòa giải: “Có lẽ điện hạ không biết, vị này chính là gia huynh của kẻ mẫu, còn Bình Giang hầu chính là nương gia của mẫu thân Lâu Cảnh.”

Thái tử điện hạ bưng chén trà, không nhanh không chậm mà uống một hơi, lạnh lùng không nói.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Tam thúc của Lâu Cảnh thấy nhị ca nhà mình nổi bật, cũng đi theo hát đệm: “Tuy là huynh trưởng của kẻ thất, nhưng cũng được coi như đại cữu mà!”

Vốn là khi nghe xong lời giải thích của nhị đệ, Lâu Kiến Du đã mỉm cười hài lòng vuốt cằm, ai dè tam đệ lại nhanh nhẩu đoảng nhảy ra nói thêm, đang vừa lại hóa lỏng, thiếu chút nữa thì hẳn bị nghẹn chết.

Khuôn mặt của Vĩnh Ninh bá càng đỏ như gan lợn. Năm đó, tổ tiên hẳn đi theo Thái tổ đánh giặc cũng không lập được nhiều chiến công xuất sắc gì, chỉ được sắc phong là bá. Hơn nữa, từ trước đến nay phủ Vĩnh Ninh bá lại có rất ít đại tướng, trong nhóm huân quý cũng chỉ được tính là kẻ sa cơ thất thế, thẳng cho đến khi đem bào muối gả cho An quốc công làm vợ kế, dựa vào cây đại thụ là phủ An quốc công, sinh kế trong nhà mới có khởi sắc.

Vài người thuộc nhóm huân quý có quan hệ thông gia đều đứng một bên, không có ý tứ muốn trộn vào, rõ ràng là bộ dáng xem kịch vui.

Rất nhanh, sự việc diễn ra ở tiền thính đã rơi vào tai hậu viện, An quốc công phu nhân Ngụy thị tức giận nghiến tay đánh rơi chén trà, hung hăng trừng mắt nhìn tam thẩm một cái.

Tam thẩm rụt cổ, ngược lại nhìn về phía nhị thẩm.

Nhị thẩm lặng lẽ bĩu môi, sau đó mới gượng cười nói với Ngụy thị: “Phu nhân không nên tức giận. Hẳn là lần đầu tiên tam thúc gặp mặt Thái tử, nơm nớp lo sợ nên không khỏi sẽ lỡ lời, ngài tha thứ một chút.”

Ngụy thị vẫn còn trẻ tuổi, chưa biết cách che dấu tâm tư, liền nói thẳng tuột: “Tam thúc lấy lòng Thái tử như vậy, thật vất hết mặt mũi của gia đình ta, làm thế chỉ chuốc lấy sự xem thường của Thái tử mà thôi.”

“Sao? Thế nào gọi là chuốc lấy sự xem thường?” Tam thẩm lập tức không vui, “Này, làm như vậy chẳng phải vì cấp mặt mũi cho thế tử hay sao?”

Ngụy thị quét mắt một vòng nhìn nữ quyến trong phòng, cơ bản là ở đây không có người ngoài, tất cả đều là tức phụ, nữ nhi, vú già,... của Lâu gia, liền hừ lạnh nói: “Thế tử đã làm Thái tử phi, về sau trong phủ này sẽ có thế tử mới. Các người cứ xum xoe như vậy, chưa chắc người ta đã để ý đâu.”

Buổi trưa khai yến, Lâu Cảnh ngồi ở Chu Tước đường, Nhạc Nhân hầu hạ hẳn dùng cơm. Dù sao bản thân hẳn cũng không chú ý đến việc bàn tiệc có phô trương hay không, rất nhanh liền ăn xong. Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện trong Chu Tước đường, Lâu Cảnh liền đứng dậy đến khổ phòng.

Thời điểm xuất giá hẳn vẫn phải nằm trên giường, một số đồ vật được cấp làm của hồi môn còn chưa kịp mang đi.

Vì không có cô nãi nãi nên nhóm nữ quyến trong nhà không thỉnh ngoại nhân, mặt khác trong lòng Ngụy thị vẫn đang bức bối nên bữa cơm này diễn ra trong bầu không khí hết sức nặng nề. Nhị thẩm lấy cớ đi nhà xí mà bước ra ngoài, cho một tiểu nha hoàn đi hỏi thăm mấy chuyện diễn ra ở tiền thính.

“Nhị tẩu, sao người lại chạy ra đây, làm ta tìm mãi không thấy.” Không thấy nhị thẩm có mặt, tam thẩm cũng không có tâm trí nào ngồi lại, vội chạy ra ngoài tìm người.

“Ta đâu có dại mà ngồi trong đó nhìn sắc mặt của Ngụy thị.” Nhị thẩm ném phiến lá phong trong tay, bức bối trả lời.

“Chính là,” Tam thẩm nắm chặt chiếc khăn lụa trong tay, “Lão tam nhà chúng ta cũng đâu có nói sai. Chẳng phải nàng ta chỉ là kẻ thất hay sao?”

“Hừ, tự nhận mình là mẫu thân mà cũng không nhìn lại xem chính bản thân mình đã đối xử với Trạc Ngọc thế nào. Hồi trước vừa mới qua cửa, nàng ta đã nằng nặc đòi chủ trì việc bếp núc, kết quả là cả quần áo mùa đông cho thế tử gia cũng không có.” Nhị thẩm cảm giận nói.

“Nhị tẩu, chẳng phải chính tẩu đã bỏ qua chuyện này, không ghi vào sổ sách thu chi hay sao?” Tam thẩm nhỏ giọng hỏi.

Lúc mẫu thân Lâu Cảnh mất, nhị thẩm vẫn là người chủ trì việc bếp núc trong nhà, nhưng khi kế thất vào cửa thì buộc phải nhường đường, liền bày trò muốn làm khó. Ai dè kế thất không hiền lành kia lại thực sự biết thời biết thế mà không chuẩn làm áo mùa đông cho Lâu Cảnh. Sau đó lão An quốc công biết chuyện, đã mắng các nàng một trận ra trò.

“Hừ, dù sao vị kế phu nhân này cũng không tính toán để chúng ta sống thoải mái. Theo như ta thấy, cái nhà này vẫn nên sớm tách ra mới phải.” Nhị thẩm bĩu môi nói, “Người nghe ý tứ của nàng ta hôm nay chưa? Chờ đến khi nàng ta sinh con ra thì trong phủ này nào còn có đất cắm dùi cho chúng ta nữa.”

“Nếu không...” Tam thẩm nhìn nhìn sắc mặt của nhị thẩm, “Chúng ta đi tìm thế tử gia nói một chút đi, Trạc Ngọc vốn chẳng thích gì Ngụy thị, lại là người chúng ta nhìn từ nhỏ đến lớn, khẳng định là sẽ giúp chúng ta.”

Nhị thẩm dừng lại vò khăn tay, suy nghĩ một hồi lâu, khẽ cắn môi, dậm chân nói: “Đi, trong tay ta còn một phần sổ sách sao chép năm kia, không bằng giao nó cho Trạc Ngọc, đến lúc tách ra ở riêng thì nhờ hắn trở về làm chủ.”

Tiêu Thừa Quân vẫn giữ bộ dáng trầm ổn như núi ngồi ở chính sảnh, mặc cho ai đến mời rượu cũng chỉ nhẹ nhấp một chút. Y là Thái tử, người khác cũng không dám bắt y uống cạn chén, chỉ phải tự mình uống ba chén đổi lấy Thái tử nhấp một hơi. Yến tiệc đã trôi qua được một nửa, mặt Thái tử diện hạ vẫn không đổi sắc, ngược lại những người mời rượu khác đã đỏ hết mặt mày.

Lâu Kiến Du lấy có thay quần áo, bước ra hỏi một gã sai vặt: “Thái tử phi đang ở đâu nhỉ?”

“Bẩm, vẫn luôn ở Chu Tước đường.” Gã sai vặt lập tức đáp.

Lâu Kiến Du gật gù đầu: “Ta đến Chu Tước đường, người ở trong này nhìn chăm chăm, có chuyện gì thì lập tức báo cho ta biết.”

“Vâng ạ.” Gã sai vặt vội gật gù đầu.

Lâu Cảnh còn không biết mình đang được rất nhiều người nhớ thương, lúc này hắn đang chọn đồ trong tư khổ ở Chu Tước đường đến cao hứng.

Từ nhỏ hắn đã được học cách quản lý gia đình, với binh khí cũng không đặc biệt am hiểu, nhưng ngẫm nghĩ mấy ngày nữa sẽ đi lấy lòng Hoàng hậu nương nương, hắn liền chọn một thanh kiếm —— Xích Tiêu. Xích Tiêu là một bảo kiếm vang danh từ thời thượng cổ, được làm từ đồng đen. Đường nhiên thanh kiếm trong tay hắn cũng không phải là kiếm Xích Tiêu thật sự, mà là một bảo kiếm do một vị chú kiếm đại sư dựa vào đồ dạng của Xích Tiêu để luyện chế ra từ hai trăm năm trước.

Võ kiếm trạm trở phức tạp, khảm rất nhiều đá quý, chuôi kiếm cũng được khảm ngọc nhiều màu, cực kì đẹp đẽ và quý giá. Lâu Cảnh nắm chặt chuôi kiếm, chậm rãi rút thanh kiếm ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm có màu xám trắng, hàn khí bức nhân.

“Thế tử có muốn chọn một cái rửa bút khác không?” Cao Nghĩa đi theo sau cười nói, hắn biết Triệu Hi đã lừa lấy mất món đồ rửa bút bằng thanh ngọc mà Lâu Cảnh thích nhất.

Lâu Cảnh nhìn thoáng qua dáng người khôi ngô, nét cười hàm hậu của Cao Nghĩa, “Ồ, vài ngày không thấy, người ngược lại đã học thông minh.”

Cao Nghĩa chà xát mũi, “Ca ca thường nói ta gốc nghèo, khiến ta phải chú tâm nhiều hơn.” Anh trai của Cao Nghĩa là Cao Vân, tuy cả hai là anh em song sinh nhưng tính cách lại hoàn toàn bất đồng. So với Cao Nghĩa, Cao Vân thông minh lanh lợi hơn nhiều, cho nên Lâu Cảnh vẫn để hắn phụ trách ở điện trang ngoài kinh thành, đó là nơi nuôi dưỡng huấn luyện tử sĩ, so với chuyện nhà của phủ An quốc công thì quan trọng hơn rất nhiều.

Lâu Cảnh không để ý tới Cao Nghĩa, bước thẳng đến khu vực đồ cổ phía trước. Hắn nhớ rõ nơi này có đặt một đồ rửa bút cùng loại với cái mà Triệu Hi đã lấy đi, thậm chí so với cái kia còn hoàn hảo hơn, hắn vẫn luyến tiếc không nỡ bỏ ra dùng, hôm nay lấy nó làm quà tặng cho Tiêu Thừa Quân tốt lắm. Cầm đồ rửa bút thanh ngọc trong tay, Lâu Cảnh bỗng nhiên nghĩ ra, khi nào rảnh rồi nên đưa Thái tử điện hạ đến điện trang nhìn xem, nếu tính toán hợp tác với nhau thì nên cho chủ công thấy con bài chưa lật của hắn, miễn cho Thái tử điện hạ lại coi hắn như một Thái tử phi cần chăm sóc bảo bọc mà nuôi dưỡng bên người.

“Bẩm Thái tử phi, An quốc công vào Chu Tước đường.” Vốn thủ vệ ở bên ngoài, Nhạc Nhân vội thông bẩm.

Phụ thân tới đây làm gì? Lâu Cảnh nhướn mày, đưa hai vật đang nắm trong tay cho Nhạc Nhân, nhắc chân đi đến chính sảnh.

“Hai ngày không thấy, không ngờ thương thế của người lại tốt lên rất nhanh.” Lâu Kiến Du thấy Lâu Cảnh hành động tự nhiên, âm thầm kinh ngạc.

Lâu Cảnh sững sốt, lúc này mới phát hiện ra mình có thể đi đường thoải mái hơn trước rất nhiều, cười tủm tỉm nói: “Nhờ phúc của phụ thân, nhi tử còn chưa bị phế đi.”

“Người nói cái gì vậy!” Lâu Kiến Du lập tức nổi trận lôi đình, “Ta là phụ thân của người, chẳng lẽ ta không tư cách giáo huấn con trai mình?”

“Lời này phụ thân không nên hỏi ta, ngài muốn đánh đã đánh, sao lúc này còn hỏi có tư cách đánh hay không?” Lâu Cảnh nhàn nhã cầm chén trà trả lời.

Lâu Kiến Du tức gần chết, thiếu chút nữa đã quên mình đến đây làm gì, thở hổn hển vài cái mới hoãn lại sức lực, “Người đã được gả cho người ta, sản nghiệp của tổ tiên bên Tấn Châu cũng nên giao lại cho phủ quốc công. Bây giờ người cứ bảo Trình Tu Nho chuẩn bị sổ sách sẵn sàng đi, mười tám tháng này ta sẽ tìm người đến đối chiếu, nhận lại toàn bộ sổ sách.”

Lâu Cảnh nghe vậy, cười như không cười mà buông chén trà, thẳng tắp mà nhìn phụ thân, “Điện trang và cửa hiệu ở Tấn Châu đều là do tổ phụ đặt mua mấy năm trước, lúc ấy đã nói rõ ràng là cho ta làm tài sản riêng, khế ước mua bán nhà đất đều viết tên của ta.”

“Đồ vô liêm sỉ!” Lâu Kiến Du đập bàn, “Lâu gia kinh doanh ở Tấn Châu đã mấy thế hệ, chúng đều là cửa hiệu và điện trang được sửa sang lại vào mấy năm trước mà thôi.”

“Thuần Đức năm thứ ba, thất tử xâm chiếm Tấn Châu, lương thảo áp giải từ trong kinh bị chặt đứt, tổ phụ đã bán sản nghiệp của tổ tiên để đổi lấy lương thực cho quân sĩ sử dụng.” Lâu Cảnh vẫn treo nụ cười tươi tắn như gió xuân, ngữ điệu vô cùng ôn hòa: “Nếu phụ thân không tin thì có thể cho người đi Tấn Châu hỏi thăm, cả mấy người bán rau ngoài chợ cũng biết đến chuyện này đấy ạ.”

“Người...” Lâu Kiến Du tức giận đến nhảy dựng lên, “Rõ ràng chúng đều là sản nghiệp của tổ tiên Lâu gia, hiện tại gia chủ Lâu gia là ta. Tên nghịch tử này! Dám lấy sản nghiệp của tổ tiên nói thành tài sản riêng của người!” Nói xong, Lâu Kiến Du vung tay hướng mặt Lâu Cảnh đánh tới.

(1) cữu: a. Cậu, anh em với mẹ gọi là cữu.

b. Cha chồng. Lễ Kí : Tích giả, ngô cữu tử ư hồ, ngô phu hựu tử yên , , (Đàn cung hạ) Ngày trước, cha chồng tôi chết vì cọp, chồng tôi cũng chết vì cọp.

c. Chồng gọi cha vợ là ngoại cữu .

d. Các anh em vợ cũng gọi là cữu, ví dụ như: cữu mẫu (mợ, tức là vợ của cậu)

(2) thúc: a. Anh gọi em trai là thúc, ví dụ: nhị thúc chú hai.

b. Chị dâu gọi em trai chồng là thúc.

c. Chú (em trai của cha), ví dụ: thúc phụ chú ruột.

(3) bào muội: em gái ruột

(4) sinh kế: nghề để kiếm sống

- (5) thăm: thím (vợ của chú/ vợ của em chồng), dùng để tôn xưng phụ nữ đã có chồng và ngang tuổi với mẹ.
- (6) tẩu: a. Tiếng xưng hô đối với chị dâu (vợ của anh mình), ví dụ: huynh tẩu chị dâu.
b. Tiếng kính xưng đối với vợ của bạn hoặc đối với phụ nữ nói chung, ví dụ: tẩu phu nhân nhà chị (để gọi vợ bạn).
- (7) chú kiểm đại sư: thợ đúc kiếm bậc thầy
- (8) đồ đằng: tranh vẽ

13. Chương 13: Chặn Xe

“Phụ thân!” Lâu Cảnh giữ chặt cổ tay Lâu Kiến Du, chậm rãi đứng dậy, “Có phải sản nghiệp của tổ tiên hay không, không có nghĩa ngài nói phải thì nó là phải, giấy trắng mực đen đã viết rất rõ ràng.”

“Người...” Lâu Kiến Du bị Lâu Cảnh nắm chặt đến phát đau, nhìn mấy ngón tay sáng bóng có vẻ mềm mại mà lại giống như vòng sắt chặt chẽ kìm trụ cổ tay, mặc hấn giãy giụa như thế nào cũng không thoát được, “Tên nghịch tử này!”

Thời điểm còn trẻ, lão An quốc công thường xuyên ở bên ngoài đánh giặc, gần như không có thời gian quan tâm dạy dỗ con trai trưởng Lâu Kiến Du, cho nên hắn đã bỏ lỡ tuổi học võ tốt nhất. Chờ cho đến khi lão An quốc công có thời gian rảnh rỗi thì nhi tử đã muốn trưởng thành, đau lòng nhất nhiều, chỉ phải toàn tâm toàn ý dạy dỗ đích trưởng tôn.

Cho nên, chỉ học được công phu ngoại gia, Lâu Kiến Du căn bản không phải là đối thủ của Lâu Cảnh, người đã học mười mấy năm nội công tổ truyền của Lâu gia.

Lâu Cảnh giống như vừa giẫm phải đuôi chuột bình thường, dù bận vẫn ung dung nhìn Lâu Kiến Du, “Hiện tại nhi tử đã là Thái tử phi, phụ thân đánh nhi tử chính là phạm thượng. Nếu nhi tử để cho phụ thân đánh tiếp, đó mới gọi là bất hiếu đấy.” Ngữ điệu thông thả mà kiên định, giống như hắn vừa bán một cái nhân tình lớn cho phụ thân vậy.

Lâu Kiến Du tức đến nổi ngực ả ả đau, nhưng lời nói của Lâu Cảnh không sai, nếu thằng nhãi này dám để lộ ra mà kêu người tiến vào, người phải chịu thiệt sẽ là hắn.

“Quốc công gia, quốc công gia!” Gã sai vặt đứng ngoài cửa hấp tấp thông bẩm.

Lâu Cảnh buông tay phụ thân ra, đem hai tay thả lỏng ra phía sau, một bộ dáng chuyện gì cũng chưa phát sinh.

“Ầm ỉ cái gì thế?” Lâu Kiến Du đang nổi nóng, thanh âm nói chuyện không khỏi hơi lớn.

Người nọ vô cùng lo lắng chạy vào, đúng là gã sai vặt mà An quốc công đã dặn dò đứng ở chính sảnh canh chừng, “Tam lão gia uống nhiều quá, lôi kéo cữu lão gia khóc lóc không ngừng, Thái tử điện hạ liền hỏi vì sao quốc công gia còn chưa trở về?”

Lâu Cảnh nhếch môi cười, Thái tử điện hạ nhà hắn mà hỏi như vậy, hắn là bị tam thúc nháo đến phiền lòng rồi.

“Tên chuyên gây họa này!” Lâu Kiến Du trừng mắt nhìn Lâu Cảnh vui sướng khi người gặp họa, hỏn hển phát tay áo bỏ đi.

Lâu Cảnh nhìn bóng lưng phụ thân rời đi, nụ cười trên mặt cũng dần thu lại.

Lúc ban đầu hắn luôn luôn tự nói với mình, phụ thân gả hắn cho Thái tử là có nỗi khổ trong lòng. Chỉ cần phụ thân nói rõ mọi chuyện với hắn, vì cái nhà này, hắn sẽ ngoan ngoãn tiến cung; sản nghiệp mà tổ phụ lưu lại cho hắn, hắn cũng có thể trả lại Lâu gia. Chỉ là, đã nửa tháng nay, phụ thân cứ một đao lại một đao cửa vào trong lòng hắn, từng chút từng chút một mà đem mảnh hiếu tâm của hắn hao hết. Đến hôm

nay thì xem như đã hoàn toàn trở mặt với nhau, từ nay về sau, phụ thân và hần... có lẽ... ngay cả một thân thích bình thường cũng không bằng.

Nhị thẩm ôm một chồng sổ sách bước qua hoa viên, nhìn thấy Lâu Kiến Du giận dữ từ Chu Tước đường đi ra liền vội vàng trốn sau hòn giả sơn, vỗ vỗ ngực thầm nghĩ một tiếng nguy hiểm thật.

Trước cửa Chu Tước đường là bảy, tám thị vệ đeo đao của Đông Cung, mỗi người đều có thần sắc nghiêm trang, hoàn toàn không vì hôm nay là ngày lại mặt mà lơ lửng. Nhị thẩm nhìn những binh sĩ kia, trong lòng không khỏi kiên định thêm vài phần, xem tình hình này, có lẽ Thái tử rất coi trọng Lâu Cảnh, mà có Thái tử làm chỗ dựa vững chắc, tiếng nói của Lâu Cảnh trong nhà tự nhiên sẽ nặng thêm vài phần.

Cùng lúc đó, ở đầu phố, một nho sĩ mặc trường bào màu xanh đậm mang theo hai thanh niên đứng chờ ở ven đường.

“Đại nhân, chúng ta ngăn cản xa giá của Thái tử điện hạ, liệu có bị giáng tội không ạ?” Một thanh niên khó hiểu hỏi, thật không rõ vì sao lão gia vốn đường đường là Lễ bộ thượng thư, muốn gặp Thái tử thì cần gì phải vụng trộm như thế?

“Người biết cái gì?” Nho sĩ kia khoảng bốn mươi tuổi, dáng người có chút mập mạp và hơi thấp, đúng là Lễ bộ thượng thư Diêu Trúc, “Tất nhiên điện hạ sẽ không trách tội, chỉ cần các người không nói việc này ra ngoài, tự nhiên cũng sẽ không có ai truy cứu chuyện các người đã chặn xa giá của Thái tử.”

Thực tế, lời này nói ra chính là cảnh cáo bọn hần không được đem sự việc hôm nay nói cho bất kì kẻ nào biết. Hai thanh niên liền nhăn nhó mặt mày, chỉ còn cách thấp giọng đồng ý.

Lâu Cảnh nhìn nhìn vẻ mặt không yên của nhị thẩm, hạ mắt, không cười cũng không nói chuyện, hai ngón tay gõ nhẹ chồng sổ sách thật dày trước mặt.

“Những thứ này được sao chép lại vào hai năm trước, khi quốc công gia mất.” Nhị thẩm nuốt một ngụm nước bọt, sợ nói sai câu nào Lâu Cảnh sẽ nổi giận, “Lúc ấy trong phủ rất bận rộn, kế phu nhân cũng bận tới mất tới mũi, ta giúp đỡ nàng ta quản sổ sách, sợ có sai sót chỗ nào nên lưu một bản lại.”

Lâu Cảnh cũng lười tính toán lý do thoái thác trăm ngàn chỗ hở của nhị thẩm, hỏi thẳng: “Vậy vì sao hiện giờ nhị thẩm lại đem sổ sách này cho ta?”

“Đầu xuân sang năm, phụ thân và hai thúc thúc sẽ tách ra ở riêng.” Nhị thẩm chà xát chiếc khăn trong tay, lau đi mồ hôi trộm, ngẩng đầu nhìn sắc mặt Lâu Cảnh, cắn chặt răng nói: “Trạc Ngọc à, nhị thẩm nhìn con lớn lên từ nhỏ, khoản này giao cho con là yên tâm nhất. Bây giờ con là Thái tử phi, là người nắm giữ địa vị tối cao của Lâu gia, đầu xuân sang năm, nếu cần ở riêng, con trở về chủ trì công đạo giúp chúng ta nhé.”

Tôn thân qua đời, tôn tử giữ đạo hiếu một năm, nhi tử thì cần thủ ba năm. Cho nên, mặc dù hiện tại nhị thẩm có rất nhiều mâu thuẫn với Ngụy thị, nhưng cũng không dám đưa ra kiến nghị muốn tách ra ở riêng trong thời gian ba năm hiếu kỳ.

Tiến nhị thẩm đi, trên mặt Lâu Cảnh mới lộ ra ý cười, phân phó Nhạc Nhân mang chồng sổ sách này về Đông Cung. Thật đúng là buồn ngủ mà gặp được chiếu manh, có chồng sổ sách ghi chép này, về sau hần muốn tính toán cùng Ngụy thị, chắc chắn sẽ không ăn nửa điểm thiệt thòi.

Cuối cùng tiệc rượu cũng tan, tam thúc đã được nâng xuống từ lâu, nhị thúc cũng uống đến đỏ mặt tía tai. Lâu Kiến Du nhớ đến việc chưa đòi được sổ sách Tấn Châu, liền cố gắng giữ Thái tử ở lại tiếp tục uống trà. Tiêu Thừa Quân cũng không còn kiên nhẫn ứng phó với những người này, lấy lý do lại mặt cũng không thể về quá muộn, liền mang theo Thái tử phi rời đi.

Hồi hôn là không thể ở qua đêm, nhưng bây giờ vừa mới qua buổi trưa a! Lâu Kiến Du có thể vừa quát vừa nạt Lâu Cảnh, nhưng mà hần tuyệt đối không dám chống lại một câu của Thái tử, đành ngậm bồ hòn làm ngọt, giương mắt ngóng trông nhìn theo đoàn xe hoa lẹ từ từ rời đi. Ày, mới nhìn cảnh này, người không biết chuyện còn muốn cảm thán, An quốc công thật nhớ thương nhi tử quá mà!

“Đây là bảo kiếm Xích Tiêu?” Tiêu Thừa Quân tò mò cầm thanh kiếm trong tay Nhạc Nhân, nhìn cẩn thận, “Người thiện sử dụng kiếm?”

“Không được tính là am hiểu.” Lâu Cảnh cười cười, xòe bàn tay ra cho Thái tử điện hạ xem, “Ta học chính là công phu nội gia, ngoại trừ cung tiễn, những binh khí khác cũng chỉ là học cho biết mà thôi.”

Tiêu Thừa Quân kéo cái tay kia nhìn xem, trắng như ngọc, không hề có điểm tì vết, dùng ngón cái vuốt nhẹ vào vết chai trên ngón tay giữa, khoe môi hơi hơi nhếch lên. Thái tử phi thẳng thắn nói cho y biết thực lực của mình, cái thói quen này rất tốt, hẳn là nên cố vũ một chút.

Lâu Cảnh nhìn gương mặt vốn bình lặng của Thái tử điện hạ đã không giấu được nét cười, cảm thấy trái tim mình như bị một cái đuôi mèo gãi nhẹ vào, có chút ngứa ngáy trong lòng, vội cầm một chiếc hộp màu xanh nhạt nhét vào trong tay Tiêu Thừa Quân, “Này, cho người.”

Thái tử phi không dùng kính ngữ nhưng Thái tử điện hạ cũng không có phát giác ra, mở cái hộp màu xanh nhạt, bên trong là đồ rửa bút tinh xảo được chạm khắc từ ngọc quý.

Nó được làm từ một khối ngọc lớn hoàn chỉnh, màu sắc chủ đạo là màu trắng, trên bề mặt còn có màu xanh và hồng nhạt cực kì hiếm thấy. Đồ rửa bút này có thân màu ngọc sáng, màu xanh được khắc thành các lá sen và nhụy hoa. Điểm giữa các lá sen cao vút là những bông sen được khắc nổi, cánh hoa cong cong, mềm mại, mười sáu cánh hoa phần hồng mỏng như cánh ve, nửa khép nửa mở nhìn rất sống động.

Tiêu Thừa Quân cầm món đồ rửa bút tinh xảo trong tay, yêu thích không nỡ đặt xuống, “Thật đẹp!”

Lâu Cảnh thấy y thích, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy rất cao hứng, “Đạo trước ở đại mạc, ta đã gặp một vị chế tác ngọc bậc thầy...”

Lời còn chưa kịp nói xong, tiếng ngựa hí đột ngột vang lên, xa phu mãnh liệt dừng xe ngựa lại, Tiêu Thừa Quân không tự chủ được mà đổ người về phía trước. Trong tay còn đang cầm đồ rửa bút, món đồ bằng ngọc này mà rơi xuống sàn xe thì chắc chắn sẽ bị vỡ nát, Tiêu Thừa Quân liền theo bản năng mà bảo vệ vật trong tay, còn cơ thể không được chống đỡ thì cứ thẳng tắp lao về phía trước.

Lâu Cảnh nhanh tay lẹ mắt vươn tay ôm Thái tử điện hạ vào lòng, nhắc chân đạp trụ vào vách tường xe, chặt chẽ ổn định thân hình.

“Điện hạ thứ tội, có người cản xe.” Xa phu liên tục xin lỗi không ngừng.

Cũng không biết có phải là do xuất phát từ chấp niệm bánh bao con thỏ năm xưa hay không mà mỗi lần ôm Thái tử điện hạ, Lâu Cảnh đều có chút không muốn buông tay.

“Người nào cản xe?” Tiêu Thừa Quân muốn đứng dậy đi ra ngoài xem xét, bỗng nhiên ý thức được Thái tử phi còn đang gắt gao ôm y trong lòng, hai mắt mở to, cả người chột cứng ngắc, sau đó hai tai của Tiêu Thừa Quân cũng thoát cái đỏ bừng.

“Thần Diêu Trúc, cầu kiến Thái tử điện hạ.” Thanh âm của Lễ bộ thượng thư Diêu Trúc theo rèm ngoài truyền tới.

Tiêu Thừa Quân làm như không có chuyện gì ngồi dậy, sửa vạt áo một chút, vén rèm đi ra ngoài.

Lâu Cảnh giả bộ đem món đồ rửa bút đặt vào trong hộp, nhìn lỗ tai hồng hồng của Thái tử điện hạ, khoe miệng không ngăn được mà cong lên.

“Diêu đại nhân!” Tiêu Thừa Quân bước ra, nhìn thoáng qua hai gã sai vặt của Diêu Trúc, lại nhìn nhìn ngã tư đường sau giờ ngọc vắng tanh, “Sao người lại ở đây?”

“Điện hạ!” Diêu Trúc không nói hai lời liền quỳ gối trước mặt Tiêu Thừa Quân, “Thần cũng là cùng đường, cầu điện hạ cứu vi thần.”

“Người đứng lên đã.” Tiêu Thừa Quân nâng tay khiến hắn đứng lên, “Xảy ra chuyện gì?”

Biết ở đây là trên đường cái, vì đề phòng người khác chú ý, Diêu Trúc cũng không có liều chết quỳ xuống, lập tức đứng dậy thấp giọng nói: “Điện hạ cũng biết, ngự sử Cảnh Trác đã chết?”

“Cái gì?” Tiêu Thừa Quân cả kinh, nhíu mi nói, “Không phải phụ hoàng đã đáp ứng thả hắn ra sao?”

“Vâng.” Diêu Trúc mặt ủ mảy ề nói, “Sáng nay lâm triều, Hoàng Thượng đã hạ lệnh thả Cảnh Trác ra, nhưng thật không ngờ nội thị tỉnh lại sử dụng đại hình cả đêm với hắn, thời điểm đến chiếu ngục lĩnh người, hắn đã không được.”

Tiêu Thừa Quân cảm thấy đỉnh đầu ông một tiếng, lùi về phía sau nửa bước, vừa vặn dựa vào một cơ thể rộng lớn và rắn chắc.

Lâu Cảnh vẫn đứng ở phía sau Thái tử điện hạ, thấy vậy liền thuận thế ôm chặt eo lưng của Tiêu Thừa Quân, “Ngự sử đã chết, có liên quan gì đến chuyện của Diêu đại nhân?”

Diêu Trúc kinh ngạc nhìn thoáng qua người vừa nói chuyện, không ngờ là chánh phi vừa qua khỏi cửa của Thái tử, mà tựa hồ Thái tử cũng không có ý trách cứ việc Thái tử phi tự tiện nói xen vào, chỉ phải đáp: “Thái tử phi có điều không biết, vài ngày trước thần có đắc tội với Thẩm Liên, gần đây hắn đang tìm nhược điểm của thần. Thần vốn là nhị phẩm Lễ bộ thượng thư, nguyên là không sợ hắn, nhưng hôm nay Thẩm Liên giành trước hại chết ngự sử, Hoàng Thượng lại không có quá nhiều trách phạt, thần... Thần thật sự là lo lắng không thôi a!”

Khu vực xung quanh nơi này vốn có ít người đi lại, nhưng qua buổi trưa đã có vài người hầu bước ra ngoài làm việc, Tiêu Thừa Quân hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: “Người cứ trở về đi, ngày mai ra ta sẽ ra cung một chuyến, người cứ đến...”

Nói đến địa điểm, Tiêu Thừa Quân hơi do dự một chút, trong thời gian đại hôn, y vốn không nên tham dự vào việc triều chính, nếu chuyện lên cùng quan lại gặp mặt này mà rơi vào tai Thuần Đức đế thì sẽ rất phiền toái.

“Điền trang của thế tử An quốc công, cách đây hai mươi dặm về phía tây.” Lâu Cảnh thức thời nói tiếp.

Tiêu Thừa Quân kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Mấy ngày này rồi rồi, thần còn đang muốn thỉnh diện hạ đến điền trang nhìn xem trái cây thần trồng đấy.” Lâu Cảnh cười nói.

Trở về Đông cung, Tiêu Thừa Quân lập tức đi Sùng Văn quán tìm nhóm Thái Dịch, còn Lâu Cảnh thì trở về điện Bát Phượng nghỉ trưa.

Nằm ở trên giường, nhớ đến hai tai phiến hồng của Thái tử điện hạ, Lâu Cảnh cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, nằm mãi mà không ngủ được, hắn liền xoay người ngồi dậy, lấy quyển sách trong ngăn tủ đầu giường ra, ghé người vào gối lớn, hứng thú bưng bưng mà xem cẩn thận từng trang một.

Hờ hờ, mọi người còn nhớ “quyển sách” trong ngăn tủ đầu giường của Lâu Cảnh là quyển gì chứ? (_ _)

(1) đích trưởng tôn: cháu trai trưởng.

(2) xa: Xe cộ.

giá: tiếng tôn xưng để tôn trọng người khác

(3) tôn : tiếng kính xưng bên trên, thân: cha, mẹ, họ hàng gần chung máu mủ hoặc do hôn nhân mà có quan hệ.

14. Chương 14: Ẩn Nhẫn

Mở trang thứ nhất ra, mặt trên là những dòng chữ văn nhã, nói rõ quyển sách này được vẽ bởi một họa sĩ kinh tài tuyệt đỉnh, chuyên cung cấp cho hoàng gia sử dụng, không hề có mặt trên phố phường.

Lâu Cảnh sờ sờ cằm, hắn là quyển sách này và đồng thuốc mỡ đặc biệt kia đã được đặt vào ngăn tủ lúc bố trí tân phòng, chỉ không biết Thái tử điện hạ đã xem qua chưa?

Sau trang thứ nhất, bức tranh đầu tiên chính là hai nam tử đang ôm nhau mà nằm. Khuôn mặt được cố ý vẽ rất mơ hồ nên không nhìn ra diện mạo của hai người, nhưng những địa phương khác lại được vẽ đến thập phần rõ ràng, bút lông sói phác thảo những đường cong rõ nét, nét bút mượt mà, trông rất sống động.

Từng tờ, từng tờ một chậm rãi lật sang, trên cơ bản đều là tranh vẽ, ngẫu nhiên sẽ có đôi lời chú thích ở lề, tỷ như “Lúc mới bắt đầu, người nằm dưới sẽ rất đau đớn, không thể liệu lĩnh, nên từ từ xâm nhập...”

Ngọn gió thổi qua song cửa sổ mang theo nắng chiều nghiêng nghiêng cùng một chút thoáng lạnh của đầu thu, trưởng mạn đỏ rực nhẹ nhàng lay động. Lâu Cảnh nằm ghé trên giường, ôm một cái gối lớn và quyển “Dương cung” ngủ say sưa, trong mộng là một cảnh tượng kiều diễm làm người ta phải đỏ mặt ngại ngùng.

Thái tử điện hạ mặc triều phục phức tạp và xa hoa, ti lễ giám đã cố ý dạy hấn, trước phải cúi thắt lưng, sau đó cười từng lớp áo. Lâu Cảnh thuần thực mà lột từng lớp một, người dưới thân lẳng lặng nhìn hấn, gương mặt vẫn lãnh tĩnh như vậy, chỉ là dưới những lọn tóc đen mượt, hai tai của y đã chậm rãi biến thành đỏ rực, sau đó y ngượng ngùng cùng luống cuống... Hấn nhin không được mà cúi người hôn lên ngực y, rồi tiếp tục hôn xuống dưới.... chính là.... mặc kệ hấn cố gắng tiếp cận như thế nào vẫn không thể nhìn rõ bộ dáng người trong lòng....

Lâu Cảnh từ trong mộng đột nhiên bừng tỉnh, phát giác mình còn đang nằm úp sấp trên giường, trước mắt là bức tranh hai nam tử đang giao triền, nam tử bị đặt ở bên dưới đang cong thân mình, gân mạch trên cổ căng lên, dường như thống khổ lại như vui sướng. Một mặt kinh ngạc vì sao mình lại có giấc mơ lạ lùng như thế, mặt khác lại nhin không được mà hồi tưởng lại trong mơ mình đã làm những gì... nếu người bị đặt xuống bên dưới là Thái tử điện hạ....

Thân thể không ngừng nóng lên, Lâu Cảnh khép sách lại, đưa tay lau mồ hôi trên mặt, nhất thời có chút ngốc lảng. Hấn chậm rãi ngồi dậy, vươn tay che mặt, xúc cảm mới lạ từ hồi mộng đẹp kia dường như vẫn còn lưu lại trên đôi tay này.

Hấn và Tiêu Thừa Quân vốn chỉ có quan hệ quân thần lợi dụng lẫn nhau, nguyên bản vẫn nghĩ có thể dùng bộ dạng của bản thân để giành được nhiều chỗ tốt từ Thái tử điện hạ, nhưng mới qua hai ngày, dường như sự tình đã có chút không thể khống chế.

Muốn dụ hoặc người ta, kết quả là chính mình lại bị hấp dẫn trước....

Lâu Cảnh suy sụp mà trượt xuống, đem mặt chôn vào trong chăn, hấn cảm thấy mình đã lớn như vậy nhưng chưa bao giờ lại mất tiền đồ như hôm nay.

Thời điểm Tiêu Thừa Quân trở về liền nhìn thấy Thái tử phi nhà mình đem đầu giấu đi, như một lão hổ cong người ve vẩy đuôi, không khỏi bật cười, tâm tình vốn nặng nề nhất thời thoải mái không ít. Thái tử điện hạ ngồi xuống giường, vỗ vỗ lão hổ, “Không phải muốn ngủ trưa sao, người đang làm cái gì vậy?” Nói xong, ánh mắt rơi xuống quyển sách bên gối, vươn tay cầm lấy, “Đang xem cái gì trong...”

Tiếng “sách” chợt mắc trong cổ họng, Thái tử điện hạ nhìn xong hai chữ “Dương cung” liền im bật.

Lâu Cảnh chui từ trong chăn ra, nhìn về mặt của Thái tử điện hạ, nhất thời sáng tỏ, “Điện hạ đã xem qua sách này rồi?”

“Trước khi thành thân... xem qua...” Tiêu Thừa Quân cầm quyển sách trong tay, buông cũng không phải, cầm cũng không phải, bàn tay cứng đờ giữa không trung. Trước khi thành thân, trong cung sẽ có người phụ trách giáo dục chuyện phòng the cho Thái tử, chỉ là lần này thành thân quá vội vàng, không có an bài thông phòng cho y, quyển sách này y cũng đã tùy tiện lật xem qua vài tờ, thật không ngờ là nó lại được đặt trong tân phòng.

Nhìn hai tai của Thái tử điện hạ từ trắng chuyển sang hồng, sau khi hấn hỏi xong thì trở thành màu đỏ rực, Lâu Cảnh cảm thấy trái tim như bị một con mèo cào qua, đặt biệt muốn lại gần cắn một ngụm. Nghĩ như vậy, hấn cũng chậm rãi nhích sang, đang muốn cắn một cái, Thái tử điện hạ đột nhiên đứng lên, “Nên đi thỉnh an phụ hậu rồi.”

Lâu Cảnh vừa mới hé miệng, nhìn Thái tử điện hạ nghiêm trang chững chạc mà đứng dậy, nghiêm trang chững chạc mà nhìn hấn, chỉ đành khép miệng lại, đứng lên mặc quần áo, làm bộ như không nhìn thấy hai cái tai đỏ ửng còn chưa tiêu tan của Tiêu Thừa Quân.

Khóe mắt nhìn đến bảo kiếm Xích Tiêu treo trên tường, Lâu Cảnh liền vươn tay đi lấy, lại bị Tiêu Thừa Quân ngăn trở, “Hiện giờ người chỉ có thể đi đường, đừng cậy mạnh, mấy ngày nữa cùng phụ hậu luận bàn cũng không muộn.”

Lâu Cảnh ngẫm lại thấy cũng đúng, hiện giờ nhanh chóng dưỡng thương mới là ưu tiên hàng đầu, việc lấy lòng bà bà quả thật là không nên nóng nảy, liền từ bỏ, tay không đến Phượng Nghi cung.

Kỷ Hoàng hậu vẫn mang bộ dáng đoan túc an nhiên như trước, ngày qua ngày sống trong hoàng cung vắng lặng, cô đơn này, tựa hồ hẳn cũng không cảm thấy nhàm chán.

“Đêm qua người đến cung Loan Nghi à?” Khuôn mặt lãnh tuấn của Kỷ Chúc mang theo vài phần nghiêm túc.

“Dạ.” Tiêu Thừa Quân cung kính đáp, “Hôm qua ngự sử Cảnh Trác vào chiếu ngục, nhi thần lo lắng không thôi, cầu kiến phụ hoàng lại bị truyền triệu tới cung Loan Nghi.”

Hoàng hậu trầm mặc một khắc, thanh âm lạnh lùng nói: “Trong lúc đại hôn, Hoàng thái tử không được tham gia vào chính sự, người đã học quy củ như thế nào vậy?”

Tiêu Thừa Quân sửng sốt, đang ngồi trên ghế lập tức đứng dậy, quỳ xuống, “Là nhi thần lỗ mãng.”

Lâu Cảnh nghe vậy, trong lòng chợt căng thẳng. Thông thường thì trong mười ngày đại hôn, Thái tử không cần tham gia vào việc chính sự, đây vốn là ân điển hạng nhất. Nhưng từ trước đến giờ, Thái tử có chút tài đức đều không nghỉ hết cả mười ngày. Như thế nào mà đến lượt Tiêu Thừa Quân liền thành không được phép tham gia vào việc chính sự?

“Những ngày vừa qua, chỉ sợ là trong triều sẽ càng lúc càng loạn, nhớ lấy, cho dù là thừa tướng bị hạ chiếu ngục, người cũng không được phép đi theo Hoàng Thượng cầu tình.” Kỷ Chúc thẳng tắp mà nhìn Thái tử đang quỳ, “Hiểu chưa?”

Tiêu Thừa Quân ngẩng đầu, nhìn ánh mắt lạnh lùng của Hoàng hậu, chậm rãi nói: “Nhi thần ghi nhớ.”

“Người đứng lên đi.” Kỷ Chúc thở dài, “Hãy nhớ thật rõ, trước mặt phụ hoàng người, chỉ có thể yếu thế, không được thể hiện ra mình mạnh.”

“Vâng.” Tiêu Thừa Quân không có ngồi xuống, Lâu Cảnh cũng đành phải đứng lên nghe dạy bảo.

Hoàng hậu nhìn về phía Lâu Cảnh đang đứng cạnh Thái tử, sắc mặt hơi dịu lại, ngữ khí cũng nhu hòa hơn trước, “Trạc Ngọc cũng cần nhớ rõ, phi tần trong cung không có ai có địa vị cao hơn người, bất cứ khi nào gặp nhau, phải đợi các nàng hành lễ với người trước, sau đó mới có thể hồi bản lễ, kể cả người đó là quý phi.”

“Dạ, nhi thần sẽ làm theo dạy bảo của phụ hậu.” Lâu Cảnh cung kính trả lời, âm thầm bội phục thủ đoạn của Hoàng hậu nường nường.

Thái tử yếu thế, thái độ đối với quý phi phải nhân nhượng ba phần, mà Thái tử phi có xuất thân hiển hách vừa qua khỏi cửa thì lại ẩn theo đúng quy củ chờ phi tần hành lễ trước, vừa nhắc nhở Hoàng Thượng hàng ngày Thái tử chịu ủy khuất, vừa răn đe những kẻ khác trong cung, làm cho bọn họ không dám khinh mạn Đông Cung.

Bởi vì Thuần Đức đế thường xuyên bỏ giờ, nghỉ sớm để đến hậu cung, hai năm trước đã miễn các hoàng tử và công chúa đến vấn an hàng ngày, vì thế sau khi rời khỏi cung Phượng Nghi, hai người liền trực tiếp trở về Đông Cung.

Buổi tối nằm trên giường, trong đầu Lâu Cảnh vẫn hồi tưởng đủ thứ chuyện nghe được ở cung Phượng Nghi.

Vì sao mười ngày không cần tham chính lại biến thành mười ngày không được phép tham chính? Chẳng lẽ Hoàng Thượng đã nghi ngờ Thái tử sâu như thế, đem vài quy củ bất thành văn trở thành khuôn vàng thước ngọc, một khi Thái tử chạm vào sẽ thành uy hiếp hoàng quyền sao?

Lâu Cảnh xoay người lại, nhìn về Tiêu Thừa Quân nằm bên trong, phát hiện ra y vẫn chưa ngủ. Lúc này Lâu Cảnh mới nhớ tới, từ khi trở về từ Phượng Nghi cung, vị Thái tử điện hạ này gần như không nói mấy câu, “Điện hạ, không ngủ được sao?”

Tiêu Thừa Quân quay đầu nhìn hắn, trầm mặc thật lâu, lâu đến nỗi Lâu Cảnh cho rằng y không tính toán nói chuyện với hắn, mới thấp giọng hỏi: “Trạc Ngọc, có phải ta là một Thái tử chẳng có tài cán gì cả không?” Y giấu tài nhiều năm như vậy, người người đều nói y là một Thái tử bình thường, chẳng có tài cán gì, nhưng y thật không muốn Thái tử phi cũng nhìn y như vậy.

Lâu Cảnh sững sốt một chút, đây là lần đầu tiên Thái tử điện hạ gọi tên của hắn, nhìn đôi mắt đen láy nhạt đi trước ánh trăng, không hiểu sao lại có chút đau lòng, “Không đành lòng, là vì thiên hạ, nhẩn, cũng vì thiên hạ.”

Tiêu Thừa Quân kinh ngạc nhìn hắn chằm chằm, chậm rãi gật gật đầu, Thái tử phi của y tất nhiên là thâm minh đại nghĩa, “Thời điểm Vương Kiên chết năm đó cũng vậy, phụ hoàng rõ ràng đã đáp ứng thả hắn, nhưng ngày hôm sau lại phán trăm rồi lập tức hành quyết.”

Mấy năm trước Vương Kiên là thứ sử Tấn Châu, năm ấy hắn phụ trách xây dựng Trường Thành, đột nhiên trời mưa to, một đoạn tường thành chưa xây xong bị ngâm nước đổ sập, có người buộc tội hắn tham ô, còn chưa điều tra rõ ràng đã tống hắn vào chiếu ngục. Sau khi hắn bị giết, người ta đi xét nhà, chỉ thấy một gia đình nghèo rớt mồng tơi và tiếng khóc rung trời của dân chúng Tấn Châu.

Phụ hậu muốn y nhẩn, y hiểu được, cũng có thể nhẩn, nhưng là nhìn trung lương bị chết oan trong chiếu ngục, trong lòng y khó chịu vô cùng.

Lâu Cảnh thở dài, vươn tay ôm Tiêu Thừa Quân vào lòng, “Mệt mỏi nhất trên thế gian này, không ai hơn người mang trong lòng nỗi lòng của cả thiên hạ, điện hạ đã làm hết sức mình rồi, đừng quá tự trách bản thân mình nữa, những điều đã qua hãy cứ để cho nó qua đi.”

Thân thể của Thái tử điện hạ chợt cứng đờ rồi chậm rãi thả lỏng, bọn họ đã là phu thê, làm mấy chuyện thân mật như vậy cũng là bình thường thôi, liền vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng của Thái tử phi.

Cơ thể ấm áp và mạnh mẽ trong ngực còn mang theo mùi hương thanh lãnh của cỏ cây, xoa dịu đau đớn trong lòng, Tiêu Thừa Quân cười nhẹ, “Trạc Ngọc, từ nay về sau ta sẽ gọi tên tự của ngươi nhé?”

“Được mà.” Lâu Cảnh vươn tay dịch dịch góc chăn phía sau Tiêu Thừa Quân, “Vậy ta gọi điện hạ thế nào đây?”

“Lúc không có ai, ngươi có thể gọi tên của ta.”

“Kia, hình như là bất kính đấy?”

“Không sao.”

...

Hai người không bàn lại chính sự, câu được không không mà nói mấy chuyện râu ria, trong nhiệt độ ấm áp của cơ thể nhau mà chìm vào giấc ngủ.

Trong thời gian đại hôn, Thái tử không cần để ý tới chuyện triều chính, hiện giờ Thuần Đức để lại mang lòng nghi kị rất lớn, Tiêu Thừa Quân cũng không tính toán triển lãm hiền đức của bản thân, mười ngày này sống rất nhàn nhã.

Sáng hôm sau thức dậy, hai người dùng qua đồ ăn sáng, sau đó lên xe ngựa, nhắm thẳng đền trang phía tây thành mà đi.

“Ngươi tự tay trồng gì ở đền trang thế?” Trên xe ngựa, Tiêu Thừa Quân chợt nhớ đến câu nói hôm qua của Lâu Cảnh, liền hỏi hắn.

Lâu Cảnh cười cười, “Điện hạ nhìn liền biết.”

Trên cơ bản, ở phía tây kinh thành đều là ruộng tốt của các nhà huân quý, đền trang của Lâu Cảnh không nhỏ, nhưng cũng không được coi là lớn nhất ở đây. Khu nhà ở trong đền trang nằm cạnh một đồi nhỏ trồng rất nhiều loại cây ăn quả. Mùa thu là mùa có nhiều loại quả chín, nơi này lại không có ai hái nên trái cây chín rụng đầy đất.

“Thuộc hạ tham kiến thế tử.” Xe ngựa vừa mới dừng lại, một hán tử có dáng người khôi ngô lập tức tiến lên hành lễ.

“Cao Nghĩa?” Tiêu Thừa Quân đã gặp qua Cao Nghĩa ở phủ An quốc công, nhìn người trước mặt có dáng vẻ giống Cao Nghĩa như đúc, lại cảm thấy có gì đó bất đồng.

“Hắn là huynh trưởng của Cao Nghĩa, tên là Cao Vân, hai người là anh em sinh đôi.” Lâu Cảnh cười nói, “Cao Vân, đem người gọi lại đây đi, bái kiến Thái tử điện hạ.”

Cao Vân ngẩng đầu, kinh ngạc mà nhìn thoáng qua chủ nhân nhà mình, lại nhìn nhìn Tiêu Thừa Quân bên cạnh, vội quỳ xuống, “Thảo dân bái kiến Thái tử điện hạ.”

“Đứng lên đi.” Tiêu Thừa Quân nhìn ánh mắt kinh ngạc của Cao Vân, tại sao sau khi Thái tử phi yêu cầu người trong thôn trang đến bái kiến y, người này lại lộ ra vẻ mặt như vậy?

(1) bà bà: cách gọi mẹ chồng.

(2) lãnh: lạnh lùng, trầm tĩnh, tuấn: tài giỏi xuất chúng, diện mạo xinh đẹp

(3) thâm minh đại nghĩa: hiểu rõ nghĩa lớn.

(4) thứ sử: Chức quan Trung Hoa thời xưa, làm giám sát một địa phương. Thời nhà Thanh gọi chung là tri châu .

1 người bị ép gả, 1 người lấy ai cũng được, sao hai anh thích nghi nhanh thế không biết, ngọt sún cả răng

~~

15. Chương 15: Tin Tức Chấn Động

Tòa nhà rất lớn, cửa chính hướng về phía đông, gồm có hai viện, ngoại viện nằm bên ngoài, đi xuyên qua ngoại viện mới đến nội viện.

Lâu Cảnh nắm tay Thái tử, mang y đi thẳng vào nội viện.

Hai người đi qua một cánh cửa khắc hoa văn, lại vòng qua chín hành lang gấp khúc, điểm cuối là một thủy tạ rộng lớn, bên trong đặt một cái bàn và nhuễn thấp. Bên dưới thủy tạ là dòng suối chảy róc rách, uốn lượn qua những hòn đá cuội nhấp nhô. Đầu bên kia thủy tạ hợp với một cánh cửa vào nội viện, cánh cửa này chỉ được mở ra mỗi tháng một lần, đằng trước cánh cửa có một tòa giả sơn rất lớn thay thế cho bình phong, bên trên là những dây leo xanh tốt, che dấu nghiêm nghiêm thực thực, không hề thấy rõ tình huống bên trong viện.

“Bên trong rất hỗn loạn, chúng ta cứ ngồi ở đây chờ bọn họ chạy tới đi.” Lâu Cảnh chỉ chỉ chiếc ghế dựa đã sớm được người hầu đặt đệm mềm trong thủy tạ.

Tiêu Thừa Quân hơi hơi vuốt cằm, bất động thanh sắc mà ngồi xuống, rõ ràng đang ở trong nội viện, vậy mà lại nói bên trong hỗn loạn, để y ngồi ở thủy tạ chờ, nếu còn không nhìn ra bên trong có vấn đề thì y là một Thái tử vô dụng quá rồi, “Thôn trang này là tài sản riêng của người?”

“Ừm.” Lâu Cảnh thả bàn tay Thái tử điện hạ ra, xua tay cho gã sai vặt đi xuống, tự tay pha trà đưa qua, “Lâu gia có ba điền trang ở gần kinh thành, thôn trang này là do Thái tông ban thưởng năm đó. Khi ta tám tuổi thì tổ phụ trao thôn trang này cho ta.”

“Thái tông ban thưởng, chẳng lẽ là...” Tiêu Thừa Quân nhìn quanh bốn phía, “Đây là U Vân trang?”

Xưa kia An quốc công đi theo Thái tổ giành quyền vị, trở thành khai quốc công thần. Sau khi Thái tổ băng hà, An quốc công càng già càng dẻo dai, tiếp tục đi theo Thái tông mở mang bờ cõi.

Năm đó, mười sáu châu U Vân ở phương bắc đều không phải là quốc thổ, dư nghiệt tiền triều chiếm cứ nơi này thỉnh thoảng lại xâm lấn biên cảnh. Nghe nói năm xưa An quốc công chỉ dẫn theo một đội kỵ binh nhẹ, phá liên tục mười sáu tòa thành trì, đêm tối truy địch tám trăm dặm, vung đao trăm chết vị hoàng tử duy nhất còn sót lại của tiền triều. Thái tông cực kì vui mừng, lập tức ban thưởng rất nhiều thứ và “U Vân trang” là một trong số đó.

“Nghe nói năm đó An quốc công chỉ dẫn theo mười sáu người.” Thái tử điện hạ nhận chén trà Thái tử phi tự tay pha, nhẹ nhấp một ngụm, liếc mắt nhìn cánh cửa vô cùng im lặng bên kia.

“Câu chuyện đã được lưu truyền trăm năm, khó tránh khỏi có chút phóng đại.” Lâu Cảnh lắc lắc đầu, “Mười sáu châu U Vân là cách gọi của tiền triều, tuy chỉ là mấy cái quận nhưng có địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, không có mười mấy vạn đại quân thì không thể nào hạ được. Bất quá, chuyện An quốc công mang mười sáu người truy địch tám trăm dặm là sự thật.”

Đang nói, Cao Vân đã mang theo mười mấy nam tử mặc hắc y từ trong viện đi đến. Bọn họ duy trì một loại bước đi kì lạ, nhẹ nhàng nhưng lại mang theo vài phần sát khí, phảng phất như những lưỡi dao được tuốt khỏi vỏ, phá không mà đến, không thể ngăn cản.

Tiêu Thừa Quân xiết chặt chén trà trong tay, chậm rãi đặt lên bàn.

“Đây là nơi mỗi đời gia chủ Lâu gia dưỡng họ, U Vân thập lục vệ.” Lâu Cảnh dường như không nhìn ra sự đề phòng trong mắt Thái tử điện hạ, đưa tay rót cho y một chén trà khác, “Ở trên chiến trường, tên của họ là U Vân thập lục kỵ.”

Hôm qua, sau khi Vân Bát gửi tin tức cho Lâu Cảnh xong liền trở lại đây, hiện giờ quỳ gối trước mặt hai người là hoàn toàn chỉnh chỉnh, truyền thừa hơn một trăm năm mươi năm, U Vân thập lục kỵ.

Tiêu Thừa Quân lẳng lặng mà nhìn mười sáu cá nhân quỳ xuống trước mặt y, từ lúc xuất hiện cho đến khi quỳ gối hành lễ, từ đầu đến cuối bọn họ không hề phát ra một tiếng vang nào, “Không phải U Vân thập lục kỵ của Lâu gia đều đã đi theo lão An quốc công chết trận sa trường rồi sao?”

Đôi mắt của Lâu Cảnh tối sầm lại, “Mỗi một đời U Vân thập lục kỵ đều được thu dưỡng khi gia chủ còn nhỏ, lớn lên cùng gia chủ. Lúc gia gia chết trận, U Vân thập lục kỵ tự nhiên muốn đi theo tuấn táng.”

Tiêu Thừa Quân ngẩn người, chậm rãi nắm chặt bàn tay dưới tay áo. Nguyên lai hôm nay Lâu Cảnh muốn cho y nhìn, không phải là trái cây hắc tự trồng, mà là tử sĩ tự tay bồi dưỡng ra. Trong cái thôn trang này, tuyệt đối không chỉ có vên vện mười sáu cá nhân này, cái nội viện to như vậy có thể dưỡng ra bao nhiêu tử sĩ? Mà nơi này, lại chỉ cách kinh thành có hai mươi dặm.

“U Vân thập lục kỵ, nguyện trung thành với gia chủ Lâu gia tương ứng.” Lâu Cảnh chậm rãi vươn tay, nắm lấy bàn tay vẫn được che giấu dưới tay áo của Thái tử điện hạ, “Cùng gia chủ nguyện trung thành với quốc quân.”

Tiêu Thừa Quân chậm rãi quay đầu lại, thẳng tắp mà nhìn Thái tử phi của y. Hiện tại Thái tử phi đang nói cho y biết, cổ lực lượng này không phải để uy hiếp y, mà là giúp đỡ y. Đột nhiên Thái tử điện hạ ý thức được, chuyện mình cười Lâu Cảnh, tựa hồ, lời to rồi!

Hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt có phần dại ra của Thái tử điện hạ, Lâu Cảnh nhin không được nhích sang, cổ ý cọ cọ vào vành tai trắng nõn, nhẹ giọng nói: “Điện hạ, phần hồi môn này của thần, có vừa lòng không?”

Đôi môi mỏng hơi lạnh dán sát vào vành tai, một trận nhiệt khí phun vào trong lỗ tai, Tiêu Thừa Quân nhin không được căng thẳng thân mình.

“Thế tử, bên ngoài có một người tự xưng là họ Diêu xin cầu kiến.” Nghe gã sai vặt bẩm báo xong, Cao Vân lập tức cúi đầu nói.

Trên đời này thật không thiếu người sát phong cảnh, tỷ như Lễ bộ thượng thư Diêu Trúc.

Lâu Cảnh làm như không có việc gì mà ngồi ngay ngắn, xua tay cho mười sáu người lui về nội viện, “Mời hần tiến vào.”

“Diêu Trúc chạy cho đệ đệ một chức quan, cản trở Thẩm Liên.” Tiêu Thừa Quân cầm chén trà bưng lên, không nhanh không chậm mà nhấp một hơi.

Lâu Cảnh cười khế, đây là Thái tử điện hạ đang cùng hần liên hệ tin tức sao? Bọn họ hợp tác, so với trước đã thêm nhiều phần tín nhiệm, “Nếu Diêu Trúc thật sự sợ Thẩm Liên, vậy cứ theo bồi tên đó không phải là tốt hơn sao, việc này sẽ được cho qua mà?”

Theo quyền lực của nội thị tỉnh ngày càng lớn mạnh, nhóm hoạn quan sẽ ngẫu nhiên làm chút hoạt động mua bán quan chức, đây là một con đường tài lộc béo bở. Chức quan được mua bán thường là từ tứ phẩm trở xuống, và lại hầu hết người mua đều có công danh trong người, lúc này mới không xuất hiện cái gì nhiễu loạn. Đương nhiên, không có nhiễu loạn xảy ra thì cũng phải kể đến công lao rất lớn của quan viên điều phối – thượng thư Dương Hựu Đình, một lão nhân thập phần ngoan cố, quân Lại bộ rất chặt, cho nên nhóm hoạn quan chỉ có thể mua bán một số danh ngạch rất ít. Diêu Trúc lại đoạt một danh ngạch của Thẩm Liên, đích xác là đã đắc tội hần, nhưng việc này cũng không được coi là đại sự gì.

“Trong đó nhất định còn có ẩn tình khác.” Tiêu Thừa Quân thở dài, đệ đệ của Diêu Trúc vốn xuất thân là tiến sĩ nằm trong hai mươi người đỗ đầu, vốn là quận thủ của Thanh Dương. Chỉ vì huyện Thanh Hà thuộc Thanh Dương bị vỡ đê, hần bị liên lụy nên dù rất tài năng vẫn bị bãi quan. Diêu Trúc vì đệ đệ mà chạy một chức quan thì cũng không có gì đáng trách, nhưng không may đắc tội hoạn quan, cũng coi như là tai bay vạ gió.

Sau khi hạ triều, Diêu Trúc liền lên kiệu hướng thành tây đi, sợ bị người ta nhìn ra, còn cố ý vào một chùa miếu thấp nhang rồi đi ra bằng cửa sau, thay xe ngựa khác mới đi tiếp.

“Thần Diêu Trúc tham kiến Thái tử, Thái tử phi.” Diêu Trúc chỉ dẫn theo một thư đồng, mà người này còn đang bị Cao Vân giữ lại ở ngoại viện, cho nên xem như hần đến một mình, nhìn thấy hai người đang ngồi trong thủy tạ, vội quỳ xuống hành lễ.

“Diêu đại nhân xin đứng lên.” Lâu Cảnh cười nhận lễ, Tiêu Thừa Quân cũng nâng tay cho hần đứng lên.

“Điện hạ! Hôm qua thần ngăn cản xa giá, tội đáng chết vạn lần, nhưng thần cũng là cùng đường.” Diêu Trúc không ngồi lên chiếc ghế dựa mà gãi sai vật vừa mang lên, nhất quyết đứng nói, “Thời điểm ngự sử Cảnh Trác bị hạ chiếu ngục, tất cả thượng thư dâng tấu đều không có hiệu quả, chỉ có Thái tử điện hạ mới có thể khuyên nhủ được Hoàng Thượng. Thần cũng chỉ có thể cả gan cầu điện hạ cứu thần một mạng.”

Lâu Cảnh vươn tay day day trán, cười như không cười mà nhìn Diêu Trúc, “Lời này của Diêu đại nhân không đúng rồi, có thể thuyết phục được Hoàng Thượng còn có khối người, tả hữu thừa tướng, nội thị giam Thẩm đại nhân, công công Hoài Trung, thậm chí là quý phi nương nương, sao đại nhân lại không đi tìm họ?”

“Phụ hoàng có tính tình độc đoán, ta chỉ là một người, có nói thì cũng giống như kiến cày lay cây cỏ thụ mà thôi.” Tiêu Thừa Quân bưng chén trà, dùng nắp chén gạt gạt chút vụn trà, căn bản là không để ý đến lời khẩn cầu của Diêu Trúc.

Trên trán Diêu Trúc rịn rịn mồ hôi, nguyên bản ngẫm nghĩ nói như thế nào để thuyết phục Thái tử, lại không dự đoán được Thái tử phi cũng khó đối phó như thế, chỉ phải quỳ xuống một lần nữa, kiên trì nói thẳng chân tướng, “Thần cũng không muốn phiền toái đến điện hạ, chỉ là chuyện này cũng liên lụy đến điện hạ a!”

Nguyên lai đệ đệ Diêu Trúc của Diêu Trúc làm quan ba năm ở quận Thanh Dương, mắt thấy đã sắp được lên chức, ai ngờ tháng tám trời lại giáng mưa to, Thanh Hà vỡ đê, gần như toàn bộ ruộng tốt đều bị vùi lấp. Trong triều phái người đến xem xét, mới biết được huyện lệnh Thanh Hà đã tự ý cắt xén ngân lượng xây dựng đê điều của triều đình. Mà trước đó Diêu Trúc đã trình bảng chấm điểm, sát hạch của quan viên lên Lại bộ, còn chăm cho huyện lệnh huyện Thanh Hà kia loại ưu.

“Cái này có quan hệ gì đến Thái tử đâu?” Lâu Cảnh nhìn Diêu Trúc, phỏng chừng tên huyện lệnh kia đã dâng tấu không ít lễ vật cho đệ đệ hần, bằng không cắt xén nguyên vật liệu rõ ràng như vậy, làm sao quận thủ lại không biết được?

“Điện hạ có điều không biết.” Diêu Trúc xoa xoa mồ hôi trên đầu, khẽ cắn môi, hít sâu một hơi, nói: “Trong triều có người buộc tội, nói khoản tiền xây dựng đề điều này là Thái tử điện hạ tham ô, dùng vào việc khác.”

“Cái gì?” Tiêu Thừa Quân mãnh liệt ngắt đầu, nhìn về phía Diêu Trúc đang quỳ trên mặt đất.

Lâu Cảnh cũng cả kinh, dùng tiền tu sửa, xây dựng đề điều vào việc khác cũng giống như tham ô ngân lượng cứu giúp thiên tai, đều là trọng tội! Hắn đứng bật dậy, một tay kéo Diêu Trúc đang quỳ trên mặt đất đứng lên, gần từng chữ một: “Đại nhân nói chuyện cần phải có chừng mực.”

“Thần tuyệt không có nói sai a!” Diêu Trúc bị Lâu Cảnh làm hoảng sợ, run run rẩy rẩy nói: “Hôm nay trên triều đã bắt đầu nghị luận việc này.”

- (1) thủy tạ: nhà xây cất bên cạnh hoặc trên nước, dùng làm nơi thưởng ngoạn hoặc nghỉ ngơi.
- (2) nhuyễn tháp: Giường thấp, hẹp và dài được phủ đệm mềm mại.
- (3) quốc thổ: đất đai quốc gia, lãnh thổ quốc gia.
- (4) hắc y: y phục đen
- (5) gia gia: ông nội
- (6) quốc quân: vua một nước
- (7) Lại bộ: một bộ trong chính phủ xưa trông coi việc bổ dụng, chuyển chuyển hoặc cách chức các quan lại.
- (8) quận thủ: tên một chức quan, phép nhà Hán, ông quan đứng đầu một quận gọi là thái thủ , đời sau gọi quan tri phủ là thủ là do nghĩa ấy
- (9) thư đồng: đứa nhỏ hầu hạ (chưa tới tuổi thành niên).

16. Chương 16: Âm Mưu

Tất nhiên Tiêu Thừa Quân biết chuyện Thanh Hà bị võ đề, bởi vì trước đại hôn, y còn vội vàng đốc thúc cứu giúp nạn thiên tai. Về phần huyện lệnh Thanh Hà có tham ô hay không là do Hình bộ điều tra, y cũng không để ý. Như thế nào mà mới qua vài ngày, chuyện tham ô này lại dính lên người y rồi?

“Hôm nay ai dâng tấu lên vậy? Còn phụ hoàng nói như thế nào?” Tiêu Thừa Quân an an ổn ổn mà buông chén trà, ý bảo Lâu Cảnh buông Diêu Trúc ra.

Trước kia Diêu Trúc cũng tiếp xúc với Thái tử không nhiều, lần này gặp nhau là bởi cả hai đều bị liên lụy trong vụ án này nên mới kiên trì tới gặp Tiêu Thừa Quân. Hiện giờ thấy y nhận được tin dữ bất ngờ như thế mà chỉ kinh ngạc một chút liền khôi phục lại bộ dáng trầm ổn bình thường, không khỏi bội phục, thậm chí quả nhiên là Thái tử điện hạ thâm tàng bất lộ trong nhiều năm qua.

“Hình bộ thị lang trình lên, nói huyện lệnh Thanh Hà đã cung khai, số bạc dùng để xây dựng đề điều kia đều được dùng để tu sửa chùa Thanh Lương, muốn tra sổ sách của bộ Hộ.” Diêu Trúc nhìn thoáng qua vẻ mặt của Thái tử, “Thần là quan lại thuộc Lễ bộ, đối với việc này cũng không biết nhiều lắm, bất quá gia đệ bị liên lụy trong đó, nên mới chú tâm hỏi thăm một chút.”

Ý cười trên mặt Lâu Cảnh đã biến mất, cùng Thái tử điện hạ nhìn nhau một cái, đều minh bạch âm mưu trong đó.

Nếu nói việc này có liên quan đến Thái tử, hẳn là không phải đến ngày hôm nay mới nói ra, tất nhiên trước đó đã có tiếng gió, Diêu Trúc làm quan nhiều năm như vậy, đối với việc triều chính tự nhiên mẫn cảm, lại thêm hẳn rất chú ý đến chuyện này, liền nghĩ được âm mưu trong đó. Việc huyện lệnh Thanh Hà tham ô được điều tra thật tốt, cố ý kéo dài như vậy, đích thị là trước đó đã đoán được Thái tử sẽ vắng mặt, không thể tham gia vào triều chính.

“Điện hạ, triều đình coi vấn đề này không nhỏ, ngài vẫn nên sớm tính toán thật tốt.” Diêu Trúc do dự một chút, nói tiếp: “Hôm nay Hoàng Thượng đã giao vụ án Thanh Hà cho Thẩm Liên toàn quyền điều tra.”

Lâu Cảnh nường mày, trước còn tưởng Diêu Trúc tới đây quy phục, nhưng nói nửa ngày vẫn là vì việc của đệ đệ hần. Hần nói nhiều như vậy, đơn giản chính là kéo Thái tử đến cùng một trận doanh với hần, để Tiêu Thừa Quân tạo áp lực cho Thẩm Liên, đem chuyện này hồ lộng đi qua, con đường làm quan của Diêu Túc cũng có một đường sinh cơ...

Tiêu Thừa Quân trầm ngâm một lúc, sắc mặt lạnh lùng, nghiêm túc nói: “Chỉ sợ việc này không đơn giản như vậy, nếu người nghĩ muốn bảo toàn bản thân, hãy đi tìm tả tướng Triệu Đoan đi, nhờ hần chỉ cho người một minh lộ, còn có...”

Diêu Trúc nghe được lời ấy, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, tóc gáy cũng muốn dựng hết cả lên. Thái tử nói hần bảo toàn bản thân, liền biết là chuyện này sẽ rước lấy họa sát thân.

“Để Diêu Túc rời khỏi kinh thành, đi càng xa càng tốt.” Tiêu Thừa Quân ngẩng đầu nhìn xa xa, một đám mây lớn đang từ từ bay ngang che khuất mặt trời, bóng râm trải dài trên mặt đất.

“Thần... minh bạch.” Diêu Trúc lui về phía sau một bước, lần thứ hai quỳ xuống, cung kính mà lạy Tiêu Thừa Quân một cái, “Thần Diêu Trúc, tạ điện hạ!” Tạ điện hạ, tạ chính là Thái tử nhân đức, tạ chính là ân cứu mạng của Thái tử.

Diêu Trúc mang tâm sự nặng nề ly khai. Lâu Cảnh khoanh tay mà đứng bên người Thái tử, “Diêu Trúc đã lên xe rồi đi rồi.”

Tiêu Thừa Quân gật gật đầu, “Chúng ta cũng nên hồi cung.”

“Điện hạ có tính toán gì không?” Lâu Cảnh vươn tay giữ chặt y lại, chỉ sợ chuyện này có chút phiền phức, hần là vài ngày trước trên triều đã có tiếng gió, bây giờ bọn họ mới biết, dĩ nhiên là đã mất đi tiên cơ.

“Muốn biết rõ chân tướng chuyện này,” Tiêu Thừa Quân nhìn nhìn bàn tay mình đang được Lâu Cảnh nắm chặt, “Không thể hành động thiếu suy nghĩ.”

“Để Vân Thập Lục đi Thanh Hà một chuyến, đem việc này điều tra rõ ràng.” Lâu Cảnh nói xong liền gọi Vân Thập Lục đến.

Trong U Vân thập lục ky, ai cũng có sở trường riêng và đều thành đôi một. Ví dụ như tìm hiểu tin tức, Vân Bát và Vân Thập Lục đều cực kì tinh thông việc này, mà trị ngoại thương chính là Vân Thất và Vân Thập Ngũ. Sở dĩ thành đôi như vậy là để phòng ngừa có một người hi sinh bất ngờ mà không có người thế thân.

Tiêu Thừa Quân nhìn Vân Thập Lục quỳ trên mặt đất, gật gật đầu. Nếu y phái người Đông Cung đi tra xét, chắc chắn sẽ chọc người hoài nghi, để Vân Thập Lục đi, xác thực sẽ giảm bớt không ít phiền toái, liền liệt kê hạng mục công việc muốn điều tra rõ. Vân Thập Lục lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Vốn tính toán để Thái tử điện hạ ném thử đồ ăn trong diên trang, nhưng hiện giờ cũng đã không kịp, Lâu Cảnh đành cho người hái hai sọt đào và táo, mang về hiếu kính Hoàng hậu nương nương.

Nhất cử nhất động của Thái tử đều có người nhìn chăm chăm, nếu đến diên trang của Thái tử phi thì nên thoải mái mà mang vài thứ từ đây về, người khác cũng sẽ không có hứng thú mà tra xét tìm tòi.

“Phụ hậu không thể dùng chúng để thưởng cho đám phi tần, hai sọt này hơi bị nhiều đấy.” Tiêu Thừa Quân nhìn Thái tử phi nhà y gặp nguy không loạn, trong lòng cảm thấy rất yên ổn, nếu là một nữ tử bình thường, gặp phải chuyện này có lẽ đều bị dọa khóc, nào còn nhớ rõ mấy việc linh tinh này nữa.

“Phụ hậu ăn không hết thì còn chúng ta mà.” Lâu Cảnh kéo Thái tử điện hạ lên xe, bọn họ phải về Đông Cung nhanh một chút, nhóm triều thần đều thích đứng ngoài xem chiều gió, mà vụ án Thanh Hà càng để lâu thì Thái tử càng bất lợi, phải mau chóng giải quyết càng nhanh càng tốt.

Hoàng hậu là nam tử, ngoại trừ việc ban thưởng theo thông lệ, những ngày bình thường sẽ không vô duyên vô cớ tặng đồ cho phi tần.

Tiêu Thừa Quân cầm một quả táo đỏ trong tay, “Nếu Thục phi nương nương còn tại, có thể đưa tặng nàng một chút.”

Lâu Cảnh ngăn người, vươn tay cầm quả táo trong tay Tiêu Thừa Quân, Thực phi vốn là sinh mẫu của Thái tử điện hạ, nghe nói khi y vừa tròn một tuổi thì nàng qua đời, “Hoàng Thái tử không được cùng sinh mẫu thân cận, ngay cả khi nường nường còn tại thế cũng không được thường xuyên gặp nhau, chỉ tăng thêm thương tâm mà thôi.”

“Trạc Ngọc...” Tiêu Thừa Quân lẳng lặng mà nhìn hần, lại nhìn nhìn bàn tay hai người đang cùng nắm một quả táo, muốn nói rồi lại thôi.

Khi trở lại Đông Cung thì đã đến buổi trưa, Tiêu Thừa Quân muốn gọi quan viên Đông Cung đến thương thảo, lại bị Lâu Cảnh kéo đi ăn cơm trước.

Hai người dùng cơm trong điện Sùng Nhân. Quan chức Đông Cung thì tụ tập trong thư phòng của điện Sùng Nhân.

Thấy Lâu Cảnh chuẩn bị lui xuống, Tiêu Thừa Quân liền gọi hần, “Người cũng lưu lại đi.”

Đám người Thái Dịch đứng chờ hai mặt nhìn nhau, thật không ngờ Thái tử phi vừa mới qua cửa được bốn ngày lại đạt được tín nhiệm của Thái tử như thế.

Hiệu quả của chuyến đi đến đền trang hôm nay thật quá rõ ràng, Tiêu Thừa Quân gọi hần lưu lại, chính là để hần tiếp xúc với thế lực của Thái tử. Lâu Cảnh cong môi, cũng không nhún nhường, trực tiếp đi đến bên người Thái tử điện hạ ngồi xuống.

“Thần đã cẩn thận xem xét tất cả các tấu chương điện hạ phê về Thanh Hà.” Trước kia Thái Dịch vẫn phụ giúp Thái tử phê duyệt tấu chương, hần lấy cuốn sổ ghi chép ra, “Có thể sử dụng đến bạc, chỉ có tháng ba năm nay phê chuẩn cho tu sửa chùa Thanh Lương.”

Chùa Thanh Lương là một ngôi chùa của các hòa thượng nằm trong huyện Thanh Hà. Thời điểm Thái tổ giành thiên hạ đã từng nhận ân huệ của trụ trì chùa Thanh Lương, cho nên về sau đã phong nơi này là chùa Hộ Quốc, cứ cách vài năm triều đình sẽ phân phối một chút bạc để tu sửa ngôi chùa này.

Tiêu Thừa Quân nhú mày, ngân lượng dùng để tu sửa chùa và xây dựng đề điều sẽ được bộ Hộ ấn đúng hạn phân xuống, chẳng lẽ hai cái này cũng trộn vào với nhau được sao?

“Lời nói dối không tồn tại được lâu, chờ qua vài ngày nữa, tự nhiên sẽ có người giải thích, biện minh giúp chúng ta.” Lâu Cảnh nhìn nhìn bản ghi chép thật dày kia, số bạc được phát theo thông lệ này, không có khả năng là tính sai, nếu hoài nghi Tiêu Thừa Quân, tại sao không nói ra lúc y còn ở trong triều mà đợi đến bây giờ mới nói? Thâm ý bên trong thế nào, nhìn qua đã hiểu.

Mọi người không khỏi mở to hai mắt nhìn, một vị quan Đông Cung kinh hô: “Nói như vậy, là có người cố ý nhằm vào lúc này để hãm hại điện hạ.”

Thái Dịch đi lòng vòng, “Hiện giờ điện hạ không thể vào triều, cho dù có muốn biện giải thì cũng sẽ bị hiểu thành có tội giết mình a!”

Tiếng gió... Vỡ đề... Lúc này... Không thể vào triều...

Lâu Cảnh cảm thấy có cái gì đó chột lóe lên trong đầu rồi biến mất, từ đạo ý chỉ tứ hôn vội vàng dạo mười bảy tháng tám kia, đến đủ chuyện xảy ra từ hôn lễ đến nay, đột nhiên hần quay đầu nhìn sang Tiêu Thừa Quân bên cạnh, chậm rãi nói: “Điện hạ, hôn sự của chúng ta, tại sao lại vội vàng như vậy?”

Tiêu Thừa Quân nghe vậy, sắc mặt không khỏi đại biến, “Ý của người là...”

Trong lúc đại hôn Thái tử không cần vào triều, đến lượt Tiêu Thừa Quân thì thành không được phép tham gia vào chính sự. Không lên triều, không phê tấu chương, chỉ trông vào vài vị quan Đông Cung dưới tam phẩm không đủ tư cách vào triều, chính là tách Thái tử ra khỏi triều đình. Vỡ đề ở Thanh Hà xảy ra từ đầu tháng tám, tại sao vụ án huyện lệnh tham ô ngân lượng lại được ngâm ở đó, chờ đến khi Thái tử không có mặt trên triều mới lấy ra bàn luận?

Tiêu Thừa Quân nắm chặt bàn tay dưới ống tay áo, phụ hoàng làm như vậy, chính là đã hoài nghi y ngay từ đầu.

Thái Dịch xuất một thân mồ hôi lạnh, “Đại hôn là vì vậy khốn Thái tử, như vậy, chắc chắn là Hoàng Thượng đã nổi lên lòng nghi ngờ. Điện hạ! Chúng ta phải nhanh chóng lập một kế sách thỏa đáng, không thể để bọn họ hắt hắt nước bẩn này vào Đông Cung a!”

“Sự tình còn chưa được điều tra rõ, không thể hành động thiếu suy nghĩ.” Tiêu Thừa Quân trầm giọng nói, “Thái Dịch, kế hoạch trước đây ta cho người chuẩn bị, đã thỏa đáng chưa?”

“Điện hạ!” Sắc mặt Thái Dịch trở nên trắng bệch trong nháy mắt, thanh âm cũng có chút trầm trọng, “Đã chuẩn bị thỏa đáng, nhưng mà điện hạ...”

Tiêu Thừa Quân đưa tay ngăn cản Thái Dịch nói tiếp, “Chuẩn bị thỏa đáng là được rồi, tạm thời án binh bất động, ta đến gặp phụ hậu, buổi chiều các người lại đến nghe lệnh.”

“Vâng!” Thái Dịch khom người trả lời, dường như những vị quan Đông Cung khác đều không hiểu hần đang chuẩn bị kế hoạch gì, nhưng cũng không ngốc đến mức hỏi ngay bây giờ. Tất cả nhanh chóng khom mình hành lễ, đi theo Thái Dịch cáo lui.

“Nắm được manh mối mới có thể đề ra kế hoạch hành động tốt nhất.” Lâu Cảnh thở dài nhẹ nhõm một hơi, hôn sự của bọn họ rất kì quái, hiện giờ hiểu được nguyên nhân, thật không cần lo sợ không yên mà suy đoán.

“Ừ,” Tiêu Thừa Quân thấy hần như vậy, trong mắt cũng lộ ra một chút ý cười, “Bây giờ chúng ta sẽ đến cung Phượng Nghi.”

“Các người thật có tâm.” Hoàng hậu nhận hai giỏ hoa quả tươi của Lâu Cảnh, vẫy lui mọi người, lấy ra một cái hộp nhỏ, “Đây là hạ lễ mà thứ sử Việt Châu cho người thúc ngựa đưa tới mừng hôn lễ của hai người, vừa mới tới vào buổi trưa hôm nay.”

Tiêu Thừa Quân nhận chiếc hộp được sơn đỏ rất đẹp trong tay Hoàng hậu, “Phụ hậu, trong triều đã xảy ra chuyện.”

“Bổn cung biết.” Đôi mắt Kỷ Chúc hiện ra vài phần lãnh liệt, “Hãy chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất đi.”

“Phụ hậu...” Tiêu Thừa Quân nhìn khuôn mặt lãnh túc của Hoàng hậu, “Có lẽ, còn không đến nước này.”

“Tháng sau Tĩnh Nam hầu sẽ về kinh.” Kỷ Hoàng hậu thở dài, “Trước đại hôn bổn cung đã nói với người, người phải tận lực tra xét việc này, nhưng phải nhớ lấy, ngay cả khi tất cả mọi người đều biết người oan uổng, cũng không thể để người khác vì người kêu oan, nếu không, ai cũng không giữ được người.”

Ánh trăng đầu thu mang theo vài phần thanh lãnh, Tiêu Thừa Quân khoanh tay đứng trước cửa sổ, ánh trăng trải dài trên đại điện vắng lặng, đem xiêm y màu vàng hơi đỏ của y nhuộm thêm một tầng sương bạc.

Lâu Cảnh bước vào điện Sùng Nhân trống trải, trong điện không thắp nến. Hần nhìn thấy một mặt nhân ảnh xinh đẹp và cao quý xa xa, cô đơn đứng dưới ánh trăng, giống như tùy thời sẽ dung nhập vào ánh trăng cô tịch vậy, không khỏi bước nhanh hơn, đi tới phía sau y, lại sợ quấy nhiễu suy nghĩ của y, liền lẳng lặng đứng cạnh đó bồi y.

“Sao lại chạy tới đây?” Tiêu Thừa Quân quay đầu lại nhìn hần.

“Thái đại nhân đã đi rồi, điện hạ cũng nên đi nghỉ tạm.” Lâu Cảnh nói xong, trên mặt lộ ra vài phần không đứng đắn, nhoẻn miệng cười, “Điện hạ không đi điện Bát Phượng, thần đành phải đến điện Sùng Nhân để thị tẩm thôi.”

(1) thâm tàng bất lộ: hiểu đơn giản nghĩa là người giỏi che giấu, ko bộc lộ tài năng ra bên ngoài.

(2) bộ Hộ: Bộ Hộ hay Hộ bộ (chữ Hán: 戶部) là tên gọi của một cơ quan hành chính thời kỳ phong kiến tại một số quốc gia Đông Á như Trung Quốc, Việt Nam v.v... Bộ Hộ tương đương với Bộ Tài chính ngày nay.

Ở nước ta Bộ Hộ thời Lê giữ việc ruộng đất, nhân khẩu, kho tàng, thu phát, bổng lộc, đồ cống nạp, thuế khoá, muối và sắt. Bộ Hộ thời Nguyễn giữ chính sách điền thổ, hộ khẩu, tiền thóc, điều hòa nguồn của cải nhà nước.

(3) minh lộ: minh: hiểu biết, chiếu sáng, lộ: con đường => theo mình hiểu thì đây là đường đi tốt nhất, đường sống.

(4) tiên cơ: thể chủ động

(5) thị tẩm: thị: chăm sóc, hầu hạ, tẩm: ngủ, nằm ngang ra. Hơ hơ

17. Chương 17: Tâm Động

Tiêu Thừa Quân ngẩn người nhìn Thái tử phi, ánh trăng bàng bạc chiếu lên mái tóc suôn dài và gương mặt diễm lệ thật động lòng người, khóe môi y khẽ cong lên, đưa hai vật nhỏ vẫn cầm trong tay cho hắn, “Người cầm lấy, đặt vào trong rương đi.”

Lâu Cảnh cúi đầu nhìn một đôi tượng gỗ được điêu khắc thành hình hai đứa trẻ mà Thái tử điện hạ vừa nhét vào tay hắn. Gỗ cây chương có thể đuổi trùng, loại đồ chơi này thường được đặt vào trong hòm quần áo, một đứa trẻ ôm nguyên bảo, đứa còn lại ôm cá lớn, cả hai đều tròn vo, cực kì ngây thơ đáng yêu, “Ồ đâu ra vậy?”

Tiêu Thừa Quân chỉ chỉ vào cái hộp sơn đỏ bên cạnh, “Hạ lễ của thứ sử Việt Châu.”

Lâu Cảnh lại gần cầm lấy chiếc hộp, bỏ hai bức tượng vào, cười nói: “Thứ sử Việt Châu này thật đúng là thú vị, Thái tử đại hôn, người khác đều đưa vàng ngọc châu báu, hắn lại đưa đến một đôi tượng khắc gỗ.”

“Tổ tiên nhà hắn bán đồ gỗ mà!” Ánh mắt Tiêu Thừa Quân nhìn cái hộp kia rất nhu hòa.

“Hay là, đây là do thứ sử Việt Châu tự tay khắc ra?” Lâu Cảnh ngạc nhiên nói, ôm cái hộp lật xem, phát hiện dưới đáy hộp khắc mấy hàng chữ:

Nghe thấy điện hạ đại hôn, thật là hoan hỉ, thời gian gấp gáp, không nghĩ ra quà gì để tặng.

Mất đã mờ, đây là vật ba năm trước tự tay khắc ra, bèn dâng lên thay mặt cho tấm lòng của cựu thần.

Tuổi tác cựu thần đã cao, duy nguyện điện hạ bình an khỏe mạnh, mọi chuyện trôi chảy.

Việt Châu, Thuần Đức mười lăm tháng tám.

Tiêu Thừa Quân ngẩng đầu nhìn vầng trăng cong cong trên bầu trời đêm, chậm rãi nói: “Thứ sử Việt Châu là sinh phụ của Thục phi nương nương.”

Lâu Cảnh choáng váng, hóa ra thứ sử Việt Châu là sinh phụ của Thục phi, vậy chính là ngoại công của Tiêu Thừa Quân rồi, khó trách lại đưa một món quà không mấy giá trị nhưng cực kì dụng tâm này. Nhìn mấy câu được khắc trên hộp, rõ ràng là sau khi khắc xong một câu mới nhớ tới câu tiếp theo rồi khắc tiếp, có thể tưởng tượng ra hình ảnh một lão nhân tóc hoa râm, dưới ánh trăng cẩn thận khắc lời nguyện cầu, lại cảm thấy nên nói thêm một chút, liền khắc thêm dòng nữa.

Tâm nguyện của lão nhân gia tất nhiên là rất tốt, chỉ là với tình cảnh của Tiêu Thừa Quân hiện giờ, tuyệt không có khả năng mọi chuyện đều trôi chảy. Bởi vì trên lưng y đang đeo, là toàn bộ thiên hạ, chứ không phải chỉ một gia đình nhỏ có Thái tử phi là hắn.

“Trạc Ngọc, người nói, Tĩnh Nam hầu rời khỏi Đông Nam, ai sẽ tới chống đỡ giặc Oa?” Dưới ánh trăng, khuôn mặt của Thái tử điện hạ thoát nhìn nhu hòa hơn rất nhiều, nhưng cũng thêm nhiều điểm phiền muộn. Tĩnh Nam hầu trấn thủ vùng Đông Nam, mười mấy năm đánh giặc Oa, cuối cùng rơi vào kết cục về kinh dưỡng lão mà kết thúc.

Tĩnh Nam hầu là phụ thân của Hoàng hậu, Hoàng Thượng chèn ép Tĩnh Nam hầu, kì thực là cố ý áp chế Thái tử, trước đại hôn đã có ý muốn thu hồi binh quyền. Tĩnh Nam hầu nghe âm biết nhà, thập phần thức thời mà chủ động giao lại binh quyền, hôm nay nghe được ý tứ của Hoàng hậu, có lẽ là tháng sau sẽ mang theo thế nhi, già trẻ trở về kinh thành.

“Dường già cũng không phải là chuyện xấu.” Lâu Cảnh đặt hai bức tượng vào trong hộp, cũng đi đến bên cửa sổ, “Gia gia ta đã mất, Tấn Châu hiện giờ vẫn tốt như cũ đó thôi.”

Tiêu Thừa Quân thu hồi ánh mắt ngăm trắng, nhìn về phía Thái tử phi của y, thật lâu sau mới nói: “Là ta lo buồn vô cớ.”

“Nhiều thế hệ An quốc công vẫn trấn thủ Tấn Châu, nhưng phụ thân ta không thể mang binh. Nếu giặc Thát lại xâm phạm Tấn Châu, triều đình phải phái một đại tướng khác.” Thanh âm của Lâu Cảnh chợt có chút lạnh.

“Trạc Ngọc...” Tiêu Thừa Quân hơi hơi nhíu mày.

“Giặc Oa phía Đông Nam vẫn cướp phá không ngừng, nếu không phải có Tĩnh Nam hầu, dân chúng nơi đó đã sớm lầm than từ lâu. Nay Tĩnh Nam hầu phải về kinh, nhất định không quá ba tháng nữa giặc Oa sẽ chiếm đoạt Đông Nam.” Lâu Cảnh không hề có ý dừng lại, hần nhìn đáng vẻ cô tịch của Thái tử điện hạ dưới ánh trăng đêm nay, trong lòng cảm thấy thập phần ảm ức, khó chịu vô cùng. Rõ ràng người này là một kì tài, có năng lực, có trí tuệ vượt bậc, đủ khả năng cứu giúp người đời, lại sinh ra trong thời kì Thuần Đức hỗn loạn, rồi ren không chịu nổi, còn phải liên tục ẩn nhẫn, nín nhịn bẽ lũ xui nịnh khắp nơi.

“Toà nhà lớn đang sụp đổ, lấy sức một người như ta chống đỡ, bất quá cũng chỉ như muốn bỏ biển mà thôi.” Dưới ánh trăng thanh lãnh, con người ngăm đen của Tiêu Thừa Quân càng thêm âm trầm, thanh âm trầm ổn hữu lực, không có chút suy sụp tinh thần nào, ngược lại ẩn chứa ngàn vạn uy nghi, chấn nhiếp tứ phương, “So với nỗ lực duy trì, không bằng noi theo phượng hoàng niết bàn, tìm kiếm sự tái sinh bên trong đồng tro tàn.”(6)

Lâu Cảnh lẳng lẳng nhìn người trước mặt, trong đại điện trống trải và vắng lặng này, Thái tử điện hạ khoanh tay mà đứng, khoanh khắc nói ra lời này, phảng phất như đang đứng trên đỉnh sơn hà rộng lớn, cùng giang sơn nhiệm huyết dục hỏa trùng sinh trong đồng tro tàn.

Khoanh khắc này, trái tim Lâu Cảnh đập thành thạch, hần đưa một tay lên chạm vào vị trí trái tim, chậm rãi nở nụ cười, “Thần, sẽ chờ, cùng điện hạ, đồng thời trọng chính non sông.”

Đêm đã khuya, hai người đơn giản nghỉ ngơi ngay tại điện Sùng Nhân.

Giường ở điện Sùng Nhân còn lớn hơn nhiều so với giường trong điện Bát Phượng, Lâu Cảnh dịch dịch người vào trong, tiến đến bên người Thái tử điện hạ, vươn tay ôm người đang ngủ say vào ngực, cái cảm nhẹ nhàng cọ cọ vào đỉnh đầu người ta. Về sau người này sẽ trở thành minh quân chấp chưởng thiên hạ, giờ phút này lại không hề phòng bị mà ngủ trong ngực hần, chỉ nghĩ như vậy, trong lòng liền dâng lên một cảm giác thỏa mãn kì lạ.

Sáng sớm hôm sau, khi ánh sáng mặt trời chiếu vào trướng mạn màu vàng hơi đỏ, Tiêu Thừa Quân mở mắt ra, phát hiện ra Thái tử phi lại dán vào người y, một cái tay thon dài còn thập phần không thành thật mà với vào bên trong nội sam của y nữa. Thái tử điện hạ đưa tay muốn lấy cái móng vuốt kia ra, vừa động, đầu y lại đụng phải má của ai đó bên cạnh.

Tiêu Thừa Quân vươn tay lên, nhẹ nhàng sờ sờ hàng lông mi đen dài, sau đó chậm rãi tiến lại, dùng môi của mình, lặng lẽ chạm nhẹ vào đôi môi mỏng đang mím chặt kia. Ai biết vừa mới đụng vào, đã đột nhiên bị hút trụ.

Lâu Cảnh nhần cười nhần đến vất vả, thẳng đến khi Thái tử điện hạ trộm hôn hần lần thứ hai, thế nhưng lần này lại là hôn môi, rốt cục không nhịn được, há mồm đem đồ vật mềm mại và ẩm áp kia ngậm vào.

“Ừm...” Tiêu Thừa Quân không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Lâu Cảnh mở mắt ra, một tay đè đầu Thái tử điện hạ xuống, khẽ cắn đôi môi đang có ý đồ chạy trốn kia, ma sát, mút chặt... thẳng đến khi hai người đều có chút hơi suyễn, hần mới chống một tay tựa lên, dù bận vẫn ung dung mà nhìn y, “Điện hạ, mới sáng sớm đã khinh bạc ta như vậy, là vì sao a?”

Tiêu Thừa Quân nhìn đôi mắt xinh đẹp và sáng như sao kia, nhất thời có chút luống cuống, cứ cảm thấy lời này của hần có gì đó không đúng, nhưng không đúng ở chỗ nào thì lại không nghĩ ra được.

Nhìn bộ dáng ngơ ngác của Thái tử điện hạ, hai vành tai dẫu sau mái tóc lòa xòa cũng dần dần biến thành màu đỏ rực, Lâu Cảnh cảm thấy trong lòng lại bắt đầu ngứa ngáy không thôi.

“Khụ, nên dậy thôi.” Tiêu Thừa Quân ho nhẹ một tiếng, lập tức ngồi dậy, “Hôm qua ta đã dâng tấu lên phụ hoàng, chúng ta sẽ đến núi Tĩnh Di chơi hai ngày.”

Lâu Cảnh vẫn nằm trên giường như trước, vươn tay nắm lấy một góc áo của Thái tử điện hạ chơi đùa, biết đây là Tiêu Thừa Quân muốn tị hiềm, để Thuần Đức để cảm thấy cái gì y cũng không biết, hẳn là trên triều đình đã có an bài khác, “Được a, hiện giờ núi Tĩnh Di đang mùa lá đỏ, đây đúng là thời điểm du ngoạn tốt nhất.”

Núi Tĩnh Di nằm ở vùng ngoại ô phía đông của kinh thành, trên núi trồng toàn cây phong. Mỗi khi thu về, ngọn núi ngập tràn một màu lá đỏ, nhìn rất đẹp mắt. Dân chúng bình thường chỉ có thể đi lên phía Bắc núi Tĩnh Di, phía Nam là biệt viện của hoàng gia, nếu không được phép thì không thể đi vào.

Thuần Đức để đáp ứng rất nhanh, buổi sáng còn cố ý phái người đến, cho phép Thái tử và Thái tử phi đến hành cung nghỉ ngơi vài ngày.

“Vốn muốn dẫn người đến biệt viện của Thái tử, không nghĩ tới phụ hoàng lại cho phép chúng ta nghỉ ở hành cung.” Sau khi thưởng cho thái giám đến truyền tin, Tiêu Thừa Quân quay đầu nhìn về phía Thái tử phi còn đang thay quần áo.

“Thật là đúng lúc mà, ta còn chưa được nghỉ ở trong hành cung bao giờ đâu!” Lâu Cảnh cười nói, khi làm tứ phẩm trung lang tướng thuộc Vũ Lâm quân, hẳn có đi qua hành cung, bất quả lúc ấy là đi bảo vệ, bây giờ được vào với tư cách là chủ nhân, đúng là cực kì háo hức nha.

Muốn đi hành cung, tự nhiên là cung nhân của Đông Cung phải đi trước để thu thập, an bài tốt mọi chuyện. Hai người thông thả dùng đồ ăn sáng, lại đi cung Phượng Nghi nghe Hoàng hậu dặn dò một chút, sau giờ Ngọ mới ngồi lên xa giá hướng vùng ngoại ô phía đông kinh thành mà đi.

Trong khi Đông Cung là một cảnh tượng an nhàn thì không khí trên triều lại vô cùng khẩn trương.

“Hoàng Thượng, huyện lệnh Thanh Hà cung khai, nói tháng ba năm nay Thái tử lệnh cho huyện Thanh Hà tu sửa chùa Thanh Lương, lại chậm chạp không thấy bạc đâu, thẳng đến tháng năm mới thấy bạc được phân đến, hẳn liền lấy để tu sửa chùa Thanh Lương, cũng không biết số tiền này là để xây dựng, tu sửa đề điều.” Hình bộ thị lang đem kết quả thẩm vấn hôm qua nói ra.

“Đúng là nói vậy, việc tu sửa đề điều chính là đại sự, thân là huyện lệnh huyện Thanh Hà, chẳng lẽ lại không phân rõ nặng nhẹ hay sao?” Thượng thư Lại bộ Dương Hựu Đình là một người rất thẳng tính, ghét nhất là nhìn quan viên làm việc cầu thả, qua loa tắc trách, nghe vậy liền nhin không được mà bước ra khỏi hàng.

“Chùa Thanh Lương được tu sửa ba năm một lần, không mất quá nhiều bạc.” Thượng thư Hộ bộ cũng không vui, đứng ra nói: “Số bạc dùng để tu sửa, xây dựng đề điều và dùng để tu sửa chùa miếu cách nhau rất xa. Vả lại, vào đầu tháng ba Thái tử đã phê duyệt việc tu sửa chùa, giữa tháng ba bộ Hộ đã phân bạc xuống.”

“Theo ý kiến của thần, sợ là việc này còn cần phải điều tra cẩn thận.” Hữu thừa tướng Trần Thế Xương bước ra khỏi hàng, khom người nói.

Tả thừa tướng Triệu Đoan liếc mắt nhìn Trần Thế Xương một cái, lại rũ mắt không nói.

“Tra xét rõ ràng cho trăm.” Thuần Đức để khoát tay áo, “Tham ô ngân lượng đề điều, quyết không dung túng.”

Ánh mắt ẩn giấu sự âm trầm và hung bạo của Thẩm Liên lướt qua hữu thừa tướng, lạnh lùng không nói gì.

Đợi cho đến khi tan triều, tả tướng Triệu Đoan cười cười để hữu tướng đi trước, chính mình hoãn hai bước, dừng lại ở phía sau.

“Tả tướng, ngài nói, chuyện này thì có cái quái gì phải điều tra?” Thượng thư Hộ bộ thấp giọng nói, rõ ràng chính tên huyện lệnh Thanh Hà kia đã tham ô tiền xây dựng, tu sửa đề điều, thế quái nào mà vụ này lại dính cả lên đầu Hộ bộ bọn hắn?

Thượng thư Lại bộ Dương Hựu Đình đi ra, trừng mắt liếc bóng dáng hữu thừa tướng một cái, thối thối râu mép, hừ lạnh một tiếng, “Bụng dạ khó lường.”

Mặc dù ai cũng có thể nhìn ra, hữu thừa tướng Trần Thế Xương là Hạng Trang vũ kiếm, ý tại Bái Công, nhưng dường như Thuần đức để lại mù quáng, không hề nhận ra cái gì, cứ liên tục bắt bẻ và gây sức ép cho bọn họ.

Triệu Đoan đưa một tay vuốt vuốt chòm râu đẹp dễ dưới cằm, “Tất cả đều về đi.” Cái gì cũng chưa nói, dẫn đầu đi về phía trước, chính là giống như vô ý mà liếc liếc nhìn sắc mặt âm trầm của Thẩm Liên, như có điều suy nghĩ.

Vào thời kì Thái tổ, triều đình sử dụng chế độ tam tỉnh lục bộ, đến thời Thái tông đã phế đi môn hạ tỉnh, chỉ chứa lại thượng thư tỉnh và trung thư tỉnh. Thượng thư lệnh tức là tả tướng bây giờ, quản hạt Lại bộ, Lễ bộ, Hộ bộ; trung thư lệnh tức là hữu thừa tướng, quản hạt Binh bộ, Hình bộ, Công bộ. Đến thời Thế tông thì lập ra nội thị tỉnh, không quản một bộ nào, quyền hạn rất mơ hồ, mà hiện giờ Thẩm Liên làm nội thị giám, cái gì cũng muốn quản, bộ nào cũng chen một tay vào.

Lễ bộ thượng thư Diêu Trúc lặng lẽ xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, âm thầm may mắn trong lòng, sau khi nghe nhắc nhở của Thái tử điện hạ, hắn đã cấp tốc đưa đệ đệ rời khỏi kinh thành. Quả nhiên, ngay nửa đêm hôm qua liền có người xông vào tòa nhà đệ đệ Diêu Trúc ở tạm, muốn bắt người đi nhưng lại bắt hụt. Hắn nhìn tình thế hôm nay, có lẽ là chỉ dám lén lút bắt người, chưa bắt được cũng không dám giống trống khua chiêng.

“Ân sư, kế tiếp phải làm như thế nào?” Diêu Trúc bước nhanh hai bước đuổi kịp cước bộ của Triệu Đoan, nhỏ giọng hỏi. Mẫu thân hắn nghe xong chuyện hôm qua, sáng nay đã hướng phía Đông Cung mà tam quỳ cửu khấu, muốn trai giới bốn mươi chín ngày vì Thái tử điện hạ cầu phúc.

Triệu Đoan liếc nhìn Diêu Trúc một cái, nói: “Dĩ bất biến ứng vạn biến.”

Núi Tĩnh Di nằm ở phía đông, cách kinh thành ba mươi dặm. Dưới chân núi có một chùa nổi danh của các ni cô, tên là chùa Thanh Liên, nữ quyền trong kinh thường tới nơi này thắp hương bái Phật, một năm bốn mùa đều hương khói tràn đầy.

“Đầu tháng chín nơi này có hội chùa, chúng ta có thể xuống núi đến xem.” Lâu Cảnh nhìn chùa Thanh Liên cách đó không xa, trên mặt lộ ra ý cười hàm xúc không rõ.

Tiêu Thừa Quân nhìn thoáng qua nét cười không có hảo ý của Thái tử phi, “Người và ta đều là nam tử, sao lại muốn chạy đến chùa ni cô xem náo nhiệt làm gì?” Đầu tháng chín có Tết Trùng Cửu, bách tính thường rủ nhau lên núi ngắm hoa, nhóm nữ quyền sẽ đi hội làng và mua đồ ở dưới chân núi.

Lâu Cảnh cười thần bí, cũng không đáp lại, đem mặt chôn vào ngực Thái Tử điện hạ, ngáp một cái, “Cái đường núi lòng vòng này làm ta chóng cả mặt!”

Thái tử điện hạ bất đắc dĩ mà nhìn nhìn gia hỏa trong lòng mình. Đường núi xóc nảy, bọn họ liền đổi thành cưỡi ngựa. Mà trên đồi Lâu Cảnh có thương tích, không thể cưỡi ngựa, chỉ có thể cưỡi chung một ngựa với y, nhưng từ khi lên ngựa, chẳng thấy người này yên tĩnh bao giờ, đáng vẻ nào có giống người đang bị thương cơ chứ?

(1) Cây chương: có mùi thơm, cắt ra từng miếng cho vào đun, hơi bốc lên kết thành phấn trắng, dùng để làm thuốc và trừ trùng, gọi là chương não long não.

(2) nguyên bảo: nén bạc, nén vàng

(3) giặc Oa: ngày xưa gọi nước Nhật Bản là Oa . Như: Oa nhân người Nhật.

(4) nghe âm biết nhĩ: âm: ám chỉ tin tức, nhĩ:đúng, tình thân, giao tình... == theo mình hiểu thì cụm từ này có thể hiểu là nghe được tin tức đã lập tức đưa ra quyết định đúng đắn.

(5) Thát tử: Thát Đát một bộ lạc ở phía bắc nước Tàu, tộc Khất Đan , lập ra nhà Nguyên . Ngày nay thuộc vùng Mông Cổ của Trung Quốc.

(6) Phượng Hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh: là biểu tượng tượng trưng cho sự phúc lộc, giao duyên, hạnh phúc lứa đôi.

Phượng Hoàng là một loài chim huyền thoại, có vẻ đẹp rực rỡ vô song, sống lâu khác thường và luôn mang tới những phép màu nhiệm, sở dĩ nói như vậy là bởi vì sau khi đã tự thiêu trên giàn lửa nhưng nó lại được tái sinh ra từ đám tro tàn.

Khi chim Phượng Hoàng biết mình sắp chết, nó đã tự làm cho mình một cái tổ bằng những nhánh cây có hương thơm và tự thiêu trong đó bằng nguồn nhiệt của bản thân. Ngày nay mọi người hay sử dụng câu nói trên để thể hiện rõ những khía cạnh quan trọng nhất trong biểu tượng của sự “phục sinh và bất tử” tái hiện theo chu kỳ.

Chim phượng hoàng là biểu tượng của những gì tồn tại bằng tên gọi; có nghĩa là những gì mà mọi trí tuệ và mọi tư duy đều không nhận thức được.

(7) Hạng Trang vũ kiếm, ý tại Bái Công: Hạng Trang là một võ tướng em của Hạng Vũ, còn “Bái Công” là Lưu Bang.

Ý của câu thành ngữ này là chỉ trong bữa tiệc Hồng Môn, Hạng Trang mượn tiếng ra múa kiếm trợ hứng, và muốn nhân cơ hội này giết chết Lưu Bang. Nay thường dùng để ví về người bề ngoài thì có lý do chính đáng, nhưng thực tế lại có dụng ý khác.

Ghi chép về Hạng Trang chỉ có vài dòng ngắn ngủi trong Sử ký – Hạng Vũ bản kỷ, liên quan đến sự kiện Hồng Môn yến: năm 206 TCN, Lỗ công Hạng Vũ bày tiệc ở Hồng Môn (ở phía ngoài đàn Giao của Hàm Dương), mời Bái công Lưu Bang đến dự, mục đích là giết chết Lưu Bang. Nhưng sau khi nghe Lưu Bang giải bày, Hạng Vũ muốn từ bỏ ý định. Mưu thần của họ Hạng là Phạm Tăng không cam tâm, sai Hạng Trang vờ múa kiếm giúp vui, tìm cơ hội giết chết Lưu Bang. Nhưng vì Hạng Bá ngăn trở, nên không thành công.

(8) tam tỉnh lục bộ: Tam Tỉnh (chữ Hán: 三 省) là tên gọi chung cho ba cơ quan quyền lực trung ương cao nhất thời phong kiến Trung Hoa, bao gồm Thượng Thư Tỉnh, Môn Hạ Tỉnh và Trung Thư Tỉnh.

– Thượng thư tỉnh: là cơ quan hành chính tối cao, chưởng lãnh bá quan trong triều, nắm giữ quyền hành chính cao nhất dưới hoàng đế, thay mặt hoàng đế thi hành quyền quản lý hành chính, trực tiếp quản lý lục bộ thượng thư.

– Trung thư tỉnh: là cơ quan quyết định chính sách, phụ trách thảo luận, soạn thảo, ban hành chiếu lệnh của Hoàng đế.

– Môn hạ tỉnh: là cơ quan thẩm định, phụ trách thẩm định, xem xét các chính sách của Trung thư tỉnh.

Thông thường, Trung thư tỉnh chịu trách nhiệm hình thành, thảo luận và soạn thảo chính sách giúp Hoàng đế. Môn hạ tỉnh thẩm tra, nếu xét thấy không hợp thì gửi trả lại Trung thư tỉnh thảo luận lại. Nếu chính lệnh được cả hai tỉnh thông qua thì giao cho Thượng thư lệnh chấp hành. Dưới Thượng thư lệnh là Lục bộ, bao gồm:

– Lại Bộ: phụ trách kiểm tra, thăng, giáng, nhậm chức hoặc bãi miễn quan viên từ tứ phẩm trở xuống.

– Hộ Bộ: phụ trách kiểm soát thuế khoá, tài chính, ngân khố của quốc gia.

– Lễ Bộ: phụ trách thi cử, tế tự, lễ chế, giáo dục toàn quốc.

– Binh Bộ: phụ trách quân sự

– Hình Bộ: phụ trách tư pháp, xem xét điều tra các sự vụ. Cụ thể do Đại Lý Tự chịu trách nhiệm điều tra, xét xử. Nếu là án lớn thì do Hình Bộ, Ngự Sử Đài và Đại Lý Tự cùng xét xử, gọi là Tam tư hội thẩm.

– Công Bộ: phụ trách các việc xây dựng, đường xá, cầu cống.

Trưởng quan Trung thư tỉnh đời Tuỳ xưng là Nội sử lệnh, đời Đường xưng là Trung thư lệnh, phó quan xưng là Trung thư thị lang. Trưởng quan Môn hạ tỉnh đời Tuỳ xưng là Nạp Ngôn, đời Đường đổi thành Thị trung, do Môn hạ thị lang làm phó. Thượng thư tỉnh do Thượng thư lệnh đứng đầu, phó là Thượng thư bộc xạ. Do Đường Thái Tông trước khi lên ngôi từng làm Thượng thư lệnh, nên sau này không nhà Đường

không còn ai được phong Thượng thư lệnh nữa, chức Thượng thư lệnh để khuyết, Thượng thư bộc xạ trở thành quan đứng đầu trong thực tế. Chỉ đến sau Loạn An Sử, do công của Quách Tử Nghi quá lớn nên mới được phong làm Thượng thư lệnh.

Trong ba tỉnh còn có các cơ quan nội bộ trực thuộc, giúp việc cho Lệnh các Tỉnh. Trung thư tỉnh có Trung thư xá nhân, chịu trách nhiệm soạn thảo chiếu lệnh. Môn hạ tỉnh có Cấp sự trung, Tấn kỵ thường thị, Giám nghị đại phu, Khởi cư lang, Thập di, tất cả chuyên lo việc kiểm tra, can gián. Thượng thư tỉnh có tả hữu thừa, phân nhau quản lý lục bộ, đứng đầu các bộ xưng là Thượng thư.

Trong Tam tỉnh thì tuy rằng Thượng thư lệnh và bộc xạ có địa vị cao nhất nhưng thật ra là hữu danh vô thực, toàn bộ quyền lực nằm trong tay hai tỉnh Trung thư, Môn hạ.

(9) tam quỳ cửu khấu: Tam quỳ của khấu là quỳ ba lần, lạy chín lạy. Ý nghĩa là rất kính trọng 1 người hay 1 nhân vật nào đó. (ㄩ ㄣ) hình như cái này chú thích ở mấy chương trước rồi.

(10) trai giới: Giữ trong sạch, ngăn tham dục, như: Ngày xưa sắp tế lễ tất kiêng rượu, kiêng thịt, ngủ nhà riêng gọi là trai giới

(11) Dĩ bất biến ứng vạn biến: hiểu theo nghĩa đen là “Lấy cái bất động để đối phó với nhiều cái mạnh động”. Tam dịch vậy thôi, “dĩ bất biến” có thể hiểu là sự bình tĩnh, sự sáng suốt, và cứng rắn, không nóng vội thay đổi, “biến” động theo “vạn biến”. Người hay là người biết cách đối phó, ứng xử khôn khéo với những việc xảy ra xung quanh mình. Mà để giải quyết cho khôn khéo trước hết ta phải có lập trường vững chắc và kiên định, phải bình tĩnh và sáng suốt để nắm lấy thời cơ cũng như đưa ra những cách thức hành động. Tóm lại “Dĩ bất biến, ứng vạn biến” là “lấy một sự bình tĩnh, chống lại ngàn sự biến động”. Lòng ta không “biến” thì ắt không còn bất cứ “vạn biến” nào lung lạc được ta.

(12) Tết Trùng Cửu: Ngày Trùng Cửu hay còn gọi là tết Trùng Cửu, diễn ra vào ngày 9/9 âm lịch hàng năm được xuất phát từ phong tục của người Trung Quốc.

Diễn tích về ngày tết này có rất nhiều:

– Đời Hậu Hán (25-250) có người tên là Hoàng Cảnh, quê ở Nhữ Nam, theo học đạo tiên với đạo sĩ Phí Trường Phòng – một người tinh thông kim cổ, có thể đoán được tương lai. Một hôm, Trường Phòng bảo Cảnh: “ Ngày mồng 9 tháng 9 tới đây, gia đình của nhà ngươi gặp phải tai nạn. Vậy đến ngày đó, ngươi nên đem cả nhà lên núi cao, tay đeo túi đỏ, đựng hột thù du (một loại tiêu), uống rượu hoa cúc, tối sẽ trở về, may ra tránh khỏi tai nạn”. Hoàng Cảnh vâng theo lời thầy. Quả nhiên, đến tối ông trở về nhà trở về thì thấy gà vịt heo chó trong nhà bị chết hết.

– Theo sách “Phong Thổ Ký” thì vào cuối đời nhà Hạ, vua Kiệt dâm bạo tàn ác, gây nên bao cảnh tang thương. Thượng Đế muốn răn nhà vua nên đã giáng một trận hồng thủy làm nhà cửa khắp nơi bị chìm xuống biển nước, động vật, người bị chết đuối nhiều không kể xiết. Nạn hồng thủy đó nhằm ngày mồng 9 tháng 9. Vì vậy mỗi năm đến ngày này, nhân dân lo sợ, già trẻ gái trai đều đua nhau quẩy thực phẩm lên núi cao để lánh nạn, lâu dần trở thành tục lệ.

– Đến đời Hán Văn Đế (176-156 trước D.L.), vua cho dựng một đài cao 30 trượng ở trong cung, mỗi năm đến ngày mồng 9 tháng 9, nhà vua cùng vương hậu, vương tử, cung phi đem nhau lên đài ở cho qua hết ngày ấy. Sau đến đời nhà Đường (618-907), ngày mồng 9 tháng 9 thành ngày lễ tết gọi là Trùng Cửu. Các văn nhân thi sĩ mang bầu rượu túi thơ cùng nhau lên núi cao say sưa ngâm vịnh.

Cổ thi có câu: “Gặp ngày Trùng Cửu đăng cao”. “Đăng cao” là lên chỗ cao. “Trùng cửu” và “Đăng cao” đều do diễn tích trên. Chính từ những diễn tích như trên mà dân gian xưa có câu, gặp ngày Trùng Cửu đăng cao, nghĩa là gặp ngày Trùng cửu thì lên cao. Vào ngày này, người dân Trung Quốc thường rủ nhau lên núi ngắm hoa.

(13) gia hỏa: gia chỉ vợ hoặc chồng, hỏa: tiếng gọi đùa.

18. Chương 18: Bắn Nhạn

Hành cung nằm ở sườn núi phía Nam.

Núi Tĩnh Di cũng không lớn lắm, phần đất bằng phẳng không đủ để xây dựng toàn bộ hành cung, cho nên cung điện đều dựa vào địa thế núi mà xây, lên cao xuống thấp, nhìn khá thú vị.

Chỗ ở của Thái tử là điện Cam Tuyền, được gọi như vậy là bởi vì bên trong điện có một dòng suối từ sâu trong núi chảy qua. Trước điện có một cây phong cổ thụ, cành lá xum xuê, che khuất bầu trời. Hiện tại, phần lớn lá cây đều cùng biến thành một màu, đó là sắc đỏ mang theo một chút khô vàng, trong gió núi se lạnh mà lay động xào xạc.

Để thưởng thức phong cảnh, cung nhân không quét lá vào mùa thu, vì thế lá đỏ phủ kín trên các con đường lát đá xanh uốn lượn trước cửa điện. Dòng nước suối trong suốt từ khe núi đá ồ ồ chảy ra, uốn lượn qua những tảng đá nhấp nhô, men theo thể núi mà cấp tốc chảy xuôi xuống dưới. Những chiếc lá phong dửng ở trong nước, tầng tầng lớp lớp, rõ ràng có thể thấy được.

“Người ta nói cây phong là binh khí của Hoàng Đế, vì trăm Xi Vưu mà chuyển đỏ.” Lâu Cảnh tựa trên một tảng đá bên con đường mòn phủ kín lá đỏ, tiếp được một chiếc lá phong rơi thưởng thức trong tay.

“Mặc dù Xi Vưu đã chết nhưng Cửu Lê bất diệt, trăm điều suy bại vẫn lưu lại đến ngày nay.” Tiêu Thừa Quân đứng bên cạnh hắn, nhìn lên hàng cây cao cao, bên trên những tán lá phong là bầu trời rộng lớn, đàn chim nhạn mãi miết bay từ phương Bắc về phương Nam.

Hoàng Đế trăm Xi Vưu là truyền thuyết từ thời thượng cổ, bộ tộc của Hoàng Đế và bộ tộc Cửu Lê của Xi Vưu chiến đấu với nhau rất kịch liệt. Hoàng Đế chém giết Xi Vưu, binh khí của hắn nhiễm máu Xi Vưu, hóa thành cây phong cổ thụ. Ý của Tiêu Thừa Quân là tuy Xi Vưu chết nhưng bộ tộc Cửu Lê vẫn còn tồn tại, thiên hạ vẫn không an ổn như trước, việc phải làm còn rất nhiều.

Lâu Cảnh đi qua, kéo bàn tay Thái tử, đem lá phong trong tay mình đặt vào tay y, “Khó khăn lắm mới có nửa ngày được nghỉ thanh nhàn, lại còn muốn suy nghĩ mấy chuyện phiền não đó làm gì?”

Tiêu Thừa Quân cúi đầu nhìn chiếc lá đỏ trên tay, hơi mỉm cười, “Là ta sát phong cảnh.”

“Chẳng phải sao?” Lâu Cảnh cười cười nắm chặt tay y, “Nhạn đang bay từ phương Bắc về phương Nam, đây đúng là thời điểm tốt nhất để kiếm một món ăn dân dã, nào nào, đi thôi, chúng ta đi tìm một cái cung.”

“Món ăn thôn dã...” Tiêu Thừa Quân bắt đầu dể dể mặc Lâu Cảnh kéo đi, cảnh đẹp như vậy, người này còn muốn bắn chim làm thịt, đây mới thật sự là người sát phong cảnh a!

Trong hành cung tự nhiên có chuẩn bị cung tiễn, Lâu Cảnh hưng trí bừng bừng mà lôi kéo Thái tử điện hạ đi bắn chim nhạn.

“Trên người người còn có thương tích, vẫn đừng nên lộn xộn.” Tiêu Thừa Quân nhìn trường cung trong tay Thái tử phi, nhăn mặt lại.

“Bị thương trên đùi cơ mà, không có vấn đề gì!” Lâu Cảnh đi lên đài cao, hướng một đàn nhạn đang vỗ cánh bay qua, thoải mái mà ngắm tam quân cung.

Một quân là ba mươi cân, Lâu Cảnh cầm tam quân cung mà giống như kéo một cái cung bình thường, không cần tốn quá nhiều sức. Tiêu Thừa Quân nhìn một màn này, rốt cục hiểu được nội gia công pháp mà Lâu Cảnh đã học lợi hại cỡ nào.

Nhạc Nhân ôm bao đựng tên trong tay, cũng phải bò lên đài cao, đem bao đựng tên đến vị trí Lâu Cảnh duỗi tay ra là có thể với tới, chờ hắn một kích không trúng lại lấy tiếp.

Cánh cung giương lên tự trắng tròn, mũi tên chỉ thẳng trời cao, nghe âm thanh của dây cung làm bằng gân trâu căng ra, Nhạc Nhân hồi hộp mà nắm chặt bao đựng tên. “Sưu” một tiếng, mũi tên nhọn rời cung, hóa thành một đạo ánh sáng màu đen, thẳng tắp lao về hướng đàn nhạn trên cao.

Mọi người nín thở nhìn lên bầu trời, còn chưa thấy rõ, trên không trung đã truyền đến một tiếng gào thét, đàn nhạn đang bay theo hình chữ V, một con ở cuối đàn thẳng tắp mà rút xuống dưới.

“Bắn trúng, trúng rồi!” Nhạc Nhân cao hứng kêu lên.

“Hảo tiền pháp!” Tiêu Thừa Quân cũng không khỏi tán thưởng một tiếng.

Thị vệ phía sau lập tức theo phương hướng chim nhận rớt xuống mà chạy tới, không ngờ con nhận đang rơi giữa không trung lại cố gắng giãy giụa bay lên, cuối cùng hướng bên ngoài hành cung mà rớt xuống.

Đám thị vệ đành phải cưỡi ngựa chạy đi nhặt chim nhận để tránh dã thú trên núi tha đi.

“Lát nữa ta sẽ nướng nó lên để điện hạ ném thử tay nghề của ta.” Lâu Cảnh cười cười đưa cung cho Nhạc Nhân, đứng ở trên đài cao nhảy xuống.

Tiêu Thừa Quân lẳng lặng mà nhìn hắn, “Thương tích của Thái tử phi, xem ra đã rất tốt rồi.”

Lâu Cảnh sững sốt, thâm nghĩ một tiếng hồng bét, mới vừa rồi đắc ý vênh váo, không cẩn thận mà trực tiếp nhảy xuống từ trên đài đá cao hơn một trượng, để Thái tử nhìn ra thương tích trên người hắn đã hồi phục rất tốt. Người ta biết tổng rồi thì mình sẽ không được ôm Thái tử điện hạ cùng nhau cưỡi ngựa, cũng không thể lấy cớ lưng đau mà nằm dán sát vào người Thái tử điện hạ nữa đâu. Nghĩ đến đây, Lâu Cảnh lập tức bám vào vai Thái tử phu quân, treo luôn trên người nhân gia, nhẩn nhẩn nhí nhí, “Còn chưa có tốt đâu, chỉ là đi lại cũng tương đối rồi!”

Thái tử liếc mắt nhìn gia hỏa đang treo trên người mình, thấp giọng nói: “Mau đứng vững đi, nhiều người đang nhìn lắm đấy!”

Còn chưa chờ Lâu Cảnh nói gì, thị vệ đi nhặt chim nhận đã nhanh chóng cưỡi ngựa chạy trở về, “Khởi bẩm Thái tử, Thái tử phi, chim nhận kia rơi xuống Thường Xuân các, tiểu nhân không dám liều lĩnh.”

Tiêu Thừa Quân nghe vậy, ý cười trên môi dần dần phai nhạt.

“Thường Xuân các? Đó là nơi nào?” Lâu Cảnh vẫn treo trên người Thái tử như trước, nghiêng đầu hỏi.

Tiêu Thừa Quân thở dài, “Thôi, ta cùng Thái tử phi vào xem, các người không cần đi theo.”

“Rõ!” Mọi người khom người trả lời.

“Đi thôi.” Tiêu Thừa Quân đem “da trâu” trên người kéo xuống, dắt hắn đi theo hướng chim nhận vừa rơi.

Thường Xuân các cũng không nằm trong hành cung, đi qua cửa Tây của hành cung, xuyên qua một rừng trúc nhỏ sẽ nhìn thấy một tòa nhà tường trắng ngói xám, phẳng phất như vừa đến Giang Nam.

“Vốn định ngày mai mới mang người tới đây.” Tiêu Thừa Quân phát tay với thị vệ và thái giám, để họ đứng ngoài rừng trúc, mang theo Thái tử phi tiến đến, chậm rãi gõ cửa.

Không bao lâu sau, cánh cửa lớn màu đen chỉ nha một tiếng, một lão nhân hơn năm mươi tuổi đứng bên trong nhìn hé ra ngoài, thấy rõ người gõ cửa, lập tức mở rộng cửa, quỳ xuống đất hành lễ, “Tham kiến Thái tử điện hạ.”

“Vương gia đã tỉnh chưa?” Tiêu Thừa Quân xua tay ý bảo lão nhân đứng dậy.

“Đã tỉnh.” Lão nhân khoanh tay mà đứng, cung kính nói, “Điện hạ, thỉnh.”

Lâu Cảnh nhướng mày, vương gia? Thuần Đức để làm gì còn huynh đệ nào, lại ở cạnh hành cung, chẳng lẽ là người trước nay không hề lộ diện, nhị hoàng tử Tiêu Thừa Cẩm sao?

“Thân thể của Thừa Cẩm không tốt, hàng năm đều dương bệnh ở đây. Lần này tới núi Tĩnh Di, cũng là muốn cho người thấy hắn.” Tiêu Thừa Quân gắt gao nắm tay Lâu Cảnh đi vào, mà từ khi bước vào nơi này, y cũng không hề nhận ra lực tay của mình đột nhiên mạnh lên rất nhiều, nắm bàn tay Lâu Cảnh rất chặt.

Lâu Cảnh cũng chú ý tới, thời điểm Tiêu Thừa Quân nhắc tới nhị hoàng tử, nói là “Thừa Cẩm” chứ không phải là “nhị hoàng đệ”.

“Trong viện này ẩm áp như mùa xuân, ở đây có ôn tuyền sao?” Lâu Cảnh nhéo nhéo lòng bàn tay Tiêu Thừa Quân, làm cho hắn thả lỏng một chút.

Đối với người trong kinh thành mà nói, nhị hoàng tử vẫn luôn luôn là một bí ẩn, rất ít người đề cập đến hắn. Nghe nói hắn được phong vương từ rất sớm, xuất cung kiến phủ, nhưng nhiều năm như vậy, đừng nói là tham dự triều chính, ngay cả cung yến hàng năm cũng chưa từng tham dự qua. Thậm chí còn có lời đồn đãi cho rằng nhị hoàng tử đã sớm chết non, chỉ là Hoàng Thượng thương tâm, không cho người khác nhắc tới.

Tiêu Thừa Quân hít một hơi thật sâu, thoáng thả lỏng một chút, “Thừa Cẩm sợ lạnh, hàng năm chỉ có thể ở nơi này.”

Đi qua vài hành lang, đình viện và lầu các, cả hai bước vào một căn phòng, bên trong sương khói lượn lờ, có lẽ trong đây có một ôn tuyền.

“Thiếp thân bái kiến Thái tử điện hạ.” Một nữ tử mặc trang phục tím và vài nha đầu tiến đến hành lễ. Nhóm nha hoàn đều quỳ xuống đất, còn nữ tử này thì đặt hai tay trước eo, cúi người chào.

“Đệ muội không cần đa lễ!” Tiêu Thừa Quân đưa tay hư giúp đỡ một chút, “Ta mang Thái tử phi đến xem Thừa Cẩm.”

Nói xong, Tiêu Thừa Quân liền giới thiệu cho Lâu Cảnh biết người này là chính thê của nhị hoàng tử, vương phi Trương thị.

“Tham kiến Thái tử phi.” Trương thị ăn mặc rất đơn giản, trên đầu chỉ cài một đôi trâm phượng, đôi hoa tai bằng bạc hợp với dây cài tóc thanh mảnh gắn một viên đá màu trắng rủ trước trán, vô cùng hợp với gương mặt đoan trang, làm người ta sinh lòng hảo cảm.

Sau khi Lâu Cảnh trả lễ, Trương thị liền dẫn hai người đi vào trong nội viện. Nàng nói chuyện nhỏ nhẹ, không cần thận chú ý lắng nghe đều nghe không rõ, “Mấy ngày nay, tinh thần của vương gia tốt hơn không ít, hôm qua còn hỏi vì sao điện hạ chưa tới nhìn hắn.”

Sau câu nói này, Lâu Cảnh cảm thấy bàn tay đang nắm tay mình triệt để thả lỏng, ngẩng đầu nhìn lại, trong mắt Thái tử điện hạ lại nổi lên ý cười, liền hiểu được, sợ là địa vị của nhị hoàng tử trong lòng Tiêu Thừa Quân thật không giống bình thường. Nghĩ như vậy, trong lòng hắn liền sinh ra vài phần tò mò, đến tận cùng là một nhân vật như thế nào mà có thể làm cho gương mặt quanh năm băng lãnh, không hề đổi sắc của Thái tử điện hạ lại hiện ra sự quan tâm như thế.

Vượt qua một cây cầu đá là đến thủy tạ, bên dưới thủy tạ là ôn tuyền bốc lên hơi nóng nghi ngút. Bên trong thủy tạ đặt một nhuễn tháp, một người mặc trường bào màu tím đang nằm trên đó, mỉm cười nhìn về phía bọn họ.

“Mới vừa rồi quần gia đến nói có một con nhạn trúng tên rớt vào trong sân, ta liền đoán được Thái tử ca ca đến xem ta.” Người nằm trên nhuễn tháp đúng là Tiêu Thừa Cẩm, còn chưa thấy rõ tướng mạo, giọng nói ôn thuận đã xuyên thấu qua lớp sương mù truyền tới.

“Biết thế nào cũng không thể gạt ngươi mà!” Tiêu Thừa Quân kéo tay Thái tử phi bước lại gần, ngồi xuống băng ghế bên nhuễn tháp.

Trương thị nhận chén trà từ nha hoàn, đưa tới cho ba người, sau đó thủ lễ, tránh vào bên trong thủy tạ.

Hai huynh đệ hoàng gia gặp mặt, lại không hề có bất cứ lễ tiết nào, giống hệt như những huynh đệ trong gia đình bình thường, Lâu Cảnh cực kỳ ngạc nhiên nhìn Tiêu Thừa Cẩm.

Có lẽ là do nằm trên giường bệnh nhiều năm, Tiêu Thừa Cẩm rất gầy yếu, mặt mày lại có bảy tám phần giống với Tiêu Thừa Quân, chỉ là nhìn qua thì thấy nhu hòa hơn rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, gương mặt tinh xảo, đôi mắt đen sâu thẳm, giống như có thể nhìn thấu thể sự nhân gian, mang theo vài phần thê lương.

“Nhìn Tĩnh vương điện hạ thật giống với Thái tử.” Lâu Cảnh cũng nhập gia tùy tục, không có chào liền mở miệng nói chuyện. Chính là đối mặt với một vương gia ốm yếu như vậy, hắn cũng nhịn không được mà nói khẽ hơn rất nhiều, sợ quấy nhiễu hắn.

Nhị hoàng tử có phong hào là “Tĩnh”, có lẽ đó là ý tứ mong đợi hắn tĩnh dưỡng thật tốt thân thể đi.

“Ta với ca ca cùng chung một mẫu phi, tự nhiên là giống nhau rồi!” Tiêu Thừa Cẩm tựa hồ rất vui khi nghe Lâu Cảnh nói vậy, đôi mắt không gợn sóng cũng nhiễm ý cười, “Tẩu tẩu cũng không biết sao?”

Lâu Cảnh cả kinh, quay đầu nhìn về phía Tiêu Thừa Quân, bọn họ đúng là cùng chung một mẫu phi sao? Tại sao trước kia chưa bao giờ được nghe nói qua.

Tiêu Thừa Quân như có nhận thấy ánh mắt của Lâu Cảnh, cũng quay đầu nhìn lại, hơi hơi gật gật đầu.

“Ca ca đến núi Tĩnh Di, chính là trong triều xảy ra biến cố gì sao?” Tiêu Thừa Cẩm ngấm bộ dáng hai người nhìn nhau, không khỏi cười khẽ.

“Thanh Hà bị vỡ đê, có người buộc tội là ta tham ô ngân lượng xây dựng đê điều, liền tới đây để tránh đầu sóng ngọn gió.” Tiêu Thừa Quân đơn giản mà nói một câu như vậy, hiển nhiên là không muốn nói nhiều về việc này, “Thụy nhi đã đầy ba tháng rồi nhỉ?”

“Đi ôm tiểu vương gia lại đây.” Tiêu Thừa Cẩm không có ý định để huynh trưởng chuyển hướng đề tài, đơn giản phân phó cho một nha hoàn đi ôm hài tử, “Hắn vội vàng cho người thành thân như vậy, ngẫm ra chắc là do cái này, dù người có tránh đến chân trời đi nữa, nếu là chuyện phải đến thì vẫn cứ đến.... Khụ khụ...” Lời còn chưa dứt, liền nhẹ ho lên.

Lâu Cảnh nghe hai huynh đệ đối thoại, trong lòng không khỏi âm thầm kinh hãi. Mới vừa rồi Tiêu Thừa Cẩm nói đến chim nhạn, còn tưởng là hắn trêu chọc, nhưng hiện giờ xem ra, vị vương gia này thật sự là thông minh dị thường, đôi câu vài lời là có thể đẩy ra sự tình từ đầu đến cuối.

“Việc trong triều ta sẽ sắp xếp, người đừng suy nghĩ quá nhiều, giữ cho lòng thanh thản, dưỡng bệnh mới tốt.” Tiêu Thừa Quân nhủ mảy, kéo chăn đắp kín người Tiêu Thừa Cẩm.

(1) cam tuyền: suối nước ngọt

(2) Hoàng Đế: còn gọi là Hiên Viên Hoàng Đế, là một vị vua huyền thoại và anh hùng văn hoá Trung Quốc, được coi là thủy tổ của mọi người Hán. Chữ hoàng ở đây hàm nghĩa sắc vàng, là màu biểu trưng cho hành thổ. Hiểu nôm na “Hoàng Đế” là “Vua Vàng”, khác với hoàng trong hoàng đế là danh xưng của các vua Trung Quốc kể từ thời nhà Tần. Trong hàng nghìn năm, người Trung Hoa xem Hoàng Đế là mẫu hình trong tất cả các hoàng đế vĩ đại.

Hoàng Đế được coi là một trong Ngũ Đế, theo huyền sử Trung Quốc thì ông trị vì trong khoảng 2698 TCN đến 2599 TCN và là người sáng lập ra nền văn minh Trung Quốc. Theo truyền thuyết, việc ông rút về phía tây tại trận Trác Lộc () đánh thủ lĩnh Xi Vưu () là cái mốc hình thành người Hán.

Chiến tranh với Xi Vưu:

Cách đây hơn 4000 năm, ở lưu vực Hoàng Hà và Trường Giang có nhiều thị tộc và bộ lạc sinh sống. Hoàng Đế là một trong những thủ lĩnh bộ lạc nổi tiếng nhất trong truyền thuyết.

Bộ lạc Thiểu Điển, do Hoàng Đế làm thủ lĩnh, ban đầu sống ở vùng Cơ Thủy thuộc tây bắc Trung Quốc, sau dời tới vùng Trác Lộc bắt đầu định cư, phát triển chăn nuôi và trồng trọt.

Viêm Đế (Thần Nông) là thủ lĩnh một bộ lạc khác đồng thời với Hoàng Đế, cư trú tại vùng Khương Thủy ở tây bắc Trung Quốc. Theo truyền thuyết Trung Hoa thì Viêm Đế có họ hàng thân tộc với Hoàng Đế.

Còn Xi Vưu là thủ lĩnh bộ tộc Cửu Lê. Họ chế tạo ra các loại vũ khí như đao, kích, cung, nỏ, thường dẫn bộ lạc đi xâm chiếm, cướp phá các bộ lạc khác. Cái tên Xi Vưu cũng đồng nghĩa với từ “chiến tranh” trong tiếng Hán, những người tôn trọng thì xem ông như là “chiến thần”, còn những người bài xích thì xem ông như là “họa thủ”.

Thời kỳ hậu Viêm đế, các đời sau của Thần Nông trở nên suy yếu, các chư hầu chinh phạt lẫn nhau khiến nhiều người chết. Những người con của Thần Nông không thể bình định chiến sự, vì thế Hiên Viên dự định huấn luyện binh sỹ để chinh phạt các chư hầu không nộp triều cống. Các chư hầu đều quy phục, ngoại trừ Xi Vưu, chư hầu hung bạo nhất không ai dám đối đầu.

Có lần, Xi Vưu xâm chiếm vùng đất của Viêm Đế. Viêm Đế đem quân chống lại nhưng thất bại. Viêm Đế đành chạy đến Trác Lộc, xin Hoàng Đế giúp đỡ. Hoàng Đế liền kết các bộ lạc, chuẩn bị lương thực, vũ khí,

triển khai một trận quyết chiến với Xi Vưu trên cánh đồng Trác Lộc.

Về trận đại chiến này, đã có nhiều truyền thuyết hoang đường, khi quân của Hoàng Đế thừa thắng đuổi theo quân của Xi Vưu, trời bỗng nổi cuồng phong, là do Xi Vưu đã được sự giúp đỡ của thần gió, thần mưa. Hoàng Đế cũng nhờ Thiên Nữ giúp đỡ. Cuối cùng, Xi Vưu bại vong. Những truyền thuyết trên chỉ có tính chất phản ánh sự khốc liệt của cuộc chiến.

Từ đó, Hoàng Đế được nhiều bộ lạc ủng hộ. Nhưng sau đó 2 bộ lạc của Hoàng Đế và Viêm Đế lại nảy ra xung đột, hai bên đánh nhau một trận ở Phấn Tuyền, Viêm Đế thất bại. Từ đó Hoàng Đế trở thành thủ lĩnh của liên minh bộ lạc các vùng Trung Nguyên.

Trong các truyền thuyết cổ đại Trung Quốc, Hoàng Đế rất được tôn sùng. Người đời sau đều cho rằng Hoàng Đế là thủy tổ của người Hoa Hạ (tức dân tộc Hán ngày nay) và coi mình là con cháu của Hoàng Đế. Viêm Đế và Hoàng Đế vốn thân thuộc nên sau này hai bộ lạc lại hoà hợp, hình thành nên dân tộc Hoa Hạ, nên người Trung Quốc thường tự xưng mình là con cháu Viêm-Hoàng. Để kỉ niệm vị tổ tiên chung đó, người ta xây lăng Hoàng Đế ở Kiêu Sơn, phía bắc huyện Hoàng Lăng tỉnh Thiểm Tây.

(3) tam quân: quân: đơn vị trọng lượng ngày xưa, ba mươi cân gọi là một quân ., tam: ba.

Theo hệ thống đo lường cổ: 1 cân (, jin) = 10 lượng = 500 g

một trường (, zhang) = 3,33 m

=> có thể hiểu là Lâu Cảnh kéo một cái cung nặng 90 cân thời xưa, với 1 cân là 500g thì khối lượng của cái cung mà anh ý cầm trong tay là 45kg => cho nên anh Thái tử mới nhăn mặt xót vợ, bảo đừng lộn xộn, sau thấy anh Cảnh hết kéo cung lại phi từ độ cao 3,33m xuống đất bon bon mới hỏi thương thế tốt rồi nhĩ => cho nên lộ tẩy =_=".

(4) chim nhạn: là một giống chim thuộc họ Vịt (Anatidae), sắp đến mùa rét thì bay thành hàng dài xuống phương nam để tránh rét, kiếm ăn ở ven biển, ở ven sông, ở các hồ đầm hoang vắng. Xuất phát từ truyện Tô Vũ thời Hán, chim nhạn đã đi vào văn thơ Việt Nam với nghĩa bóng là phái viên đưa thư.

Nhạn = ngỗng xám = ngỗng trời = chim mòng, chính là con chim này:

Greylag_Goose_-_St_James's_Park,_London_-_Nov_2006

(5) ôn tuyền: suối nước nóng

19. Chương 19: Náo Nhiệt

“Thiên phát sát cơ, di tinh dịch tú. Địa phát sát cơ, long xà khởi lục.”(1) Tiêu Thừa Cẩm vươn bàn tay tái nhợt từ trong chăn ra, nắm lấy ống tay áo của Thái tử, “Bên trong triều đình là cảnh tượng “Long xà khởi lục”, huynh trưởng nhìn đến sát khí hay không?”

Tiêu Thừa Quân trầm mặc một lát, thở dài nói: “Khắp nơi đều có sát khí, phụ hoàng nghi ngờ ta rất nặng, việc cấp bách chính là giảm bớt sự nghi kỵ của phụ hoàng.”

“Trừ phi ngươi ngớ ngẩn, ngây ngốc...” Tiêu Thừa Cẩm thở dài nói, tựa vào gối mềm trên nhuyễn tháp, chậm rãi nhắm mắt lại.

Tiêu Thừa Quân đem tay đệ đệ bỏ vào trong chăn, im lặng không lên tiếng.

Lâu Cảnh nhìn hai huynh đệ, không hiểu sao lại có chút xót xa trong lòng, nếu thân thể của Nhị hoàng tử khoẻ mạnh, với Thái tử mà nói, chính là một trợ lực cực lớn.

Bỗng nhiên, tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh đánh vỡ sự trầm mặc trong thủy tạ, Tiêu Thừa Cẩm mở mắt ra, nhìn về phía vương phi đang ôm một hài tử tiến đến.

Tiểu nha hoàn nhận được lệnh của vương gia liền chạy đi bẩm báo với Trương thị. Trương thị đã tự mình bế hài tử lại đây.

“Hài tử vừa mới tỉnh lại và uống sữa xong.” Tình vương phi dịu dàng cười, ôm đứa bé tiến đến trước mặt Tiêu Thừa Quân và Lâu Cảnh.

Đứa nhỏ đã được ba tháng tuổi, làn da sẫm màu lúc mới sinh đã nhạt đi, trắng trắng hồng hồng nhìn rất đáng yêu, chỉ là bị mẫu thân mạnh mẽ mang ra, bé có chút không vừa lòng, cái miệng nhỏ nhắn liền gào khóc không ngừng.

Lâu Cảnh tò mò bước lại gần xem thằng bé, vươn một ngón tay chạm vào khuôn mặt mịn màng nhỏ nhắn kia.

“Oa oa cô oa.... Oa... Oa...” Đứa bé bị ngón tay đụng tới, mở to hai mắt nhìn, vươn bàn tay nhỏ xíu nắm lấy đầu ngón tay của Lâu Cảnh, tiếng khóc cũng dần dần ngưng, đôi mắt đen láy ướt sũng nước nhìn hấn.

“Đây là Thụy nhi thích tẩu tẩu đây!” Trương thị nhẹ giọng cười nói.

Lâu Cảnh cũng nhìn không được mà cười rộ lên, gỡ ngọc bội khắc hình con dơi từ bên hông xuống, “Vừa rồi tới đây vội vàng, không kịp chuẩn bị lễ vật, liền tặng cái này cho Thụy nhi đi.”

Trương thị tiếp nhận miếng ngọc màu mỡ dề có khắc mấy chữ “Phúc tòng thiên giáng”, ôm hài tử thoáng cúi người cảm ơn.

Bởi vì mẫu thân hơi cúi người xuống, bé bị mang lùi lại một chút, nhưng bàn tay vẫn gắt gao nắm chặt ngón tay của Lâu Cảnh không buông. Lâu Cảnh cảm thấy thú vị, lại sợ thương tổn đến bé, đành phải duỗi tay ra cho bé nắm.

“Sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta cần phải đi.” Tiêu Thừa Quân đứng dậy, nhìn sắc mặt tái nhợt của đệ đệ, thấp giọng nói, “Ngày khác sẽ trở lại thăm người.”

Tiêu Thừa Cẩm nhẹ nhàng gật gật đầu, “Nếu huynh muốn thoát khỏi hiểm cảnh, hãy làm cho hấn cảm thấy thật áy náy... Khụ khụ...” Nói còn chưa xong, Tiêu Thừa Cẩm lại bắt đầu ho, bàn tay tái nhợt đặt trước ngực, chỉ thoáng dùng sức liền có thể nhìn thấy màu xanh của gân mạch nổi lên.

Lâu Cảnh nghe vậy, không khỏi nhìn về phía hai huynh đệ kia, hơi hơi nheo mắt lại.

“Người phải nghỉ ngơi thật tốt nhé.” Tiêu Thừa Quân không muốn nói chuyện nhiều, đứng dậy nhìn hài tử trong ngực Trương thị, sau đó nhấc chân bước lên cầu đá ra ngoài.

Lâu Cảnh đành phải rút ngón tay ra, chấp tay hướng Tình vương và vương phi, “Cáo từ trước.” Sau đó Lâu Cảnh liền bước nhanh đuổi theo Thái tử điện hạ, cùng y rời khỏi Trường Xuân các.

Hạ nhân đã sớm mang con nạ kia đến tay thị vệ đứng ngoài rừng trúc, quân gia đưa hai người đến cửa lớn liền dừng chân lại, cúi đầu hành lễ, không hề đưa tiễn.

Tiêu Thừa Quân chậm rãi bước đi trong rừng trúc, đột nhiên dừng lại, bàn tay run rẩy chống lên một thân cây, nhắm mắt lại hít sâu một hơi. Một đôi tay ấm áp từ phía sau đỡ lấy hai vai y, không quay đầu lại cũng biết là ai, Tiêu Thừa Quân nhìn rừng trúc xanh um phía trước, thanh âm còn trầm thấp hơn dĩ vãng rất nhiều, “Từ nhỏ Thừa Cẩm đã rất thông minh, ba tuổi biết chữ, năm tuổi có thể làm thơ rất hay, sách, tranh vẽ, người, tất cả mọi thứ chỉ cần xem qua là nhớ...”

Lâu Cảnh nghe thấy âm thanh chứa đầy bi thương lại cố gắng áp chế của Thái tử điện hạ, đau lòng vô cùng, liền dùng sức gỡ bàn tay đang nắm thân trúc của Tiêu Thừa Quân ra, xoay người y lại, ôm vào trong ngực, “Vương gia, là bị bệnh gì vậy?”

“Hấn bị sinh non, phụ hậu đã phải nghĩ đủ mọi biện pháp để chăm sóc hấn. Thật vất vả mới nuôi hấn khỏe mạnh lớn lên, lại không ngờ năm hấn sáu tuổi thì bị trúng độc. Mặc dù người đã cứu lại đây, nhưng từ đó đến nay hấn vẫn bệnh liên miên, chịu không nổi một chút phong hàn...” Tiêu Thừa Quân tựa đầu vào vai Lâu Cảnh, có lẽ câu chuyện cũ ngày xưa đã gây cho y rất nhiều đau đớn, thế nên dù bây giờ đang là ban ngày, y cũng không hề phản ứng lại hành động thân mật này của hấn như bình thường, “Điểm tâm kia là đưa tới cho ta, ta lại để Thừa Cẩm ăn trước...”

Lâu Cảnh trở mặt một lát, chậm rãi xiết chặt vòng tay, ôm người trong lòng chặt hơn, “Thừa Quân, không phải lỗi của ngươi, kẻ hạ độc kia mới có tội.”

Trở lại hành cung, Lâu Cảnh nhờ người trong điện Cam Tuyền bắc giúp một cái bếp, nhận chim nhạn đã được làm sạch, tự mình tẩm gia vị, chú tâm nướng nhạn.

Trù tử trong hành cung đứng gọn một bên, đợi Thái tử phi nướng xong liền tiếp nhận đặt lên đĩa, trang trí thêm đẹp mắt.

Lâu Cảnh bưng chén đĩa, vẫy lui mọi người, lôi kéo Thái tử đến cây phong cổ thụ, ngồi bệt xuống đất, “Ăn món thôn quê thì phải ngồi bệt xuống đất thế này mới đúng kiểu của nó.”

Tiêu Thừa Quân nhìn Thái tử phi nhà mình đem chén đĩa đặt xuống, lại không biết sờ chỗ nào ra một vò rượu, nhịn không được mà lộ ra một chút ý cười.

“Điện hạ, mau ném thử, lát nữa nguội mất thì ăn không ngon.” Lâu Cảnh chỉ chỉ thịt trong chén đĩa, nguyên bản chiếu theo ý tứ của hắn là trực tiếp xé nhận ra ăn, nhưng suy xét đến việc có lẽ Thái tử sẽ không chịu được cái kiểu ăn thô tục đó, lúc này mới từ bỏ.

Tiêu Thừa Quân cầm đũa bạc gấp lấy một miếng, ngoài giòn trong mềm, mùi thơm đặc trưng, gia vị nêm vừa vặn, quả thật là ăn rất ngon, “Sao ngươi lại biết nấu ăn thế?” Có câu quân tử xa nhà bếp, huống chi Lâu Cảnh là thế tử gia, hắn là mười ngón tay sẽ không dính chút nước giặt rửa nào chứ?

“Ta cũng chỉ biết làm mỗi món này thôi.” Lâu Cảnh cười cười, bỏ đất sét niêm phong trên vò rượu, rót rượu ra hai bát, “Hồi còn ở đại mạc, chỉ có thể ăn lương khô, lúc ấy thèm quá, đôi khi sẽ thuận tay làm chút thứ ăn dân dã như thế này.”

“Đám binh lính kia không giúp ngươi sao?” Tiêu Thừa Quân nhận bát rượu, cùng Thái tử phi nhà mình chạm cốc.

“Sao có thể?” Lâu Cảnh ngửa đầu uống, tựa người vào thân cây nhìn dãy núi xa xa, “Đây đều là lén lút làm đấy, nếu như bị gia gia phát hiện ra...”

“Hắn sẽ phạt ngươi sao?” Xung quanh không có ai khác, Tiêu Thừa Quân cũng thả lỏng mà tựa vào thân cây, đã thật lâu rồi y chưa từng tùy ý như vậy.

“Hắn sẽ cướp sạch thịt của ta.” Lâu Cảnh bĩu môi, dùng tay xé một miếng thịt, hung hăng mà cắn một hơi.

“Ha ha...” Tiêu Thừa Quân liền không nhịn được mà bật cười.

Lâu Cảnh quay đầu, nhìn Thái tử điện hạ ngửa đầu cười to, nhưng dù y cười tùy ý như vậy, trong nét cười vẫn mang theo vài phần cao quý cùng nghiêm trang. Hắn đưa tay rót tiếp hai bát rượu đầy, “Hôm nay không ở trong cung, chúng ta phải uống thật thống khoái mới được.”

“Được!” Trong mắt Tiêu Thừa Quân mang theo ý cười, giơ giơ bát rượu trong tay, chậm rãi uống cạn.

Một bát lại tiếp một bát, không bao lâu sau, một vò rượu ngon đã cạn mất phân nửa.

Lâu Cảnh uống rượu cũng không tao nhã như Thái tử điện hạ, đều là ngửa đầu uống hết một hơi, dòng rượu trong suốt từ bát chảy tràn ra ngoài, theo đường cong duyên dáng của cằm mà rơi vào trong cổ.

Tiêu Thừa Quân mở to đôi mắt nhuộm men say, chậm rãi vươn tay ra, giúp Lâu Cảnh phất đi giọt rượu đọng trên cằm.

Ngón tay ấm áp lướt qua địa phương mẫn cảm của cơ thể, Lâu Cảnh hơi hơi căng thẳng thân mình, ngưng mắt lẳng lặng nhìn Tiêu Thừa Quân vì lau rượu cho hắn mà nghiêng người lại gần, rồi nhịn không được, chậm rãi nhích người qua.

Chẳng biết từ lúc nào, miệng lưỡi của hai người đã giao nhau, mang theo mùi rượu thuần nhiên, càng phát ra hương vị ngọt ngào.

Lâu Cảnh vừa ma sát, cắn mút đôi môi của Thái tử điện hạ, vừa vươn tay kéo y vào trong ngực.

Tiêu Thừa Quân cũng không biết chính mình đang làm cái gì, có lẽ là do nỗi đau đớn khổ sở bị y áp chế đã lâu, tới nay say rượu lại bộc phát ra càng mạnh mẽ, rồi nhìn Thái tử phi diễm lệ động lòng người dưới trăng, cái ôm thật ấm áp và bình yên của hắn, liền nhịn không được mà nghĩ muốn thân thiết hơn một chút.

Thật lâu sau, chậm rãi tách ra, hai người đều hơi hơi thở dốc. Tiêu Thừa Quân chợt phát hiện ra mình đang nằm trong ngực Thái tử phi, cảm thấy rất không thích hợp, “Trạc Ngọc... Ừm...”

Bởi vì uống rượu nên hai má của Thái tử phi đỏ hồng, đôi mắt đen mang theo hơi nước mờ mờ nhìn hắn, còn chưa chờ Tiêu Thừa Quân nói xong, Lâu Cảnh liền nhịn không được mà lần thứ hai đem môi ấn qua, nhưng cắn mút thế nào cũng cảm thấy không đủ. Bỗng nhiên hắn nhớ đến hình ảnh trong quyển sách kia, liền thử thăm dò mà đem lưỡi dò xét đi qua.

“Um...” Tiêu Thừa Quân mở to hai mắt nhìn, Thái tử phi của y, thế nhưng...

Gió đêm lướt qua những tán lá phong, lá đỏ xào xạc lay động, bay lá tả xuống dưới. Tiêu Thừa Quân tròn mắt, xuyên qua những khe hở của cành lá mà nhìn bầu trời đầy sao phía trên, vươn tay, ôm lấy lưng Lâu Cảnh, cứ cùng hắn thân cận một chút đi, coi như tùy ý phóng túng một lần này...

“Trạc Ngọc, thái y nói, Thừa Cẩm... có khả năng sẽ không chịu được qua mùa đông năm nay...”

Lâu Cảnh nhìn Thái tử phi diện hạ ngủ say trong ngực mình, nhẹ nhàng vỗ về gò má y, khe khẽ thở dài.

Trong hành cung chỉ có hai người bọn họ là hoàng tộc, không phải vào triều, cũng không cần đi thỉnh an hàng ngày, xác thực là vô cùng nhàn nhã.

Trên triều đình gió nổi mây phun, hai người lại thông thả ở trong hành cung du sơn ngoạn thủy, quả nhiên là trộm được phù sinh nửa ngày nhàn.

Đảo mắt đã đến Tết Trùng Cửu mừng chín tháng chín, từ sáng sớm, dưới chân núi Tĩnh Di đã vô cùng náo nhiệt. Hôm nay là ngày lên núi ngắm hoa và sáng tác văn thơ nên người đi hội làng mua đồ rất đông. Các hàng quán bán đồ ăn vặt, biểu diễn xiếc và ảo thuật đã sớm tới đây, đồ vật cũng được đặt kín trên các gian hàng.

Không giống các nam tử khác đi văn cảnh trên núi, Tiêu Thừa Quân bị Thái tử phi nhà mình lôi đi hội làng mua đồ. Liếc nhìn xung quanh cũng thấy có không ít nam tử đang ở nơi này giúp vui, y không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Không bao lâu sau liền có rất nhiều kiệu và xe ngựa đi qua, mỗi xe đều được che kín, bên trong đều là nữ quyến của các quan viên và gia đình huân quý.

“Này là... làm gì thế?” Tiêu Thừa Quân nhìn tường gạch trước mắt, nhăn mày, thật không ngờ Thái tử phi nhà y lại bảo y trèo tường vào chùa ni cô. Trời ạ, bên trong toàn là nữ quyến, nếu để người ta phát hiện ra, chẳng phải sẽ đem bọn họ thành đám đầu trộm đuôi cướp hay hái hoa tặc linh tinh gì đó hay sao? Mà đám thị vệ đã được ra lệnh đi cách xa bọn họ, nếu để họ vệ nhà người ta nhìn thấy rồi tóm được, chẳng may bị đánh... Nếu người ta lại nhận ra y là Thái tử thì nhất định sẽ dọa một đồng người chết khiếp, còn gì là thanh danh của y? Chỉ nghĩ đến đây liền... không muốn nghĩ tiếp.

“Suyt...” Lâu Cảnh làm cái thủ thế chó lên tiếng, khom người chỉ chỉ vào lưng ý bảo Thái tử phi nằm úp sấp trên lưng hắn. Thấy y không chịu phối hợp, hắn liền vươn tay ôm người vào trong ngực, một tay bắt lấy nhánh cây bên chân tường, sau một cú mượn lực liền nhảy lên đầu tường. Nhìn thấy xa xa có vài ni cô đang dẫn một đám nữ quyến lại đây, Tiêu Thừa Quân căng thẳng, nhịn không được mà ngừng hô hấp.

Lâu Cảnh vẫn vô cùng ung dung, còn thông thả nhìn kỹ đám nữ quyến kia, bỗng nhiên đôi mắt sáng ngời, trên mặt lộ ra một nụ cười quái dị, ôm Thái tử phi diện hạ phi lên nóc nhà bên cạnh.

“Rốt cục ngươi muốn làm cái gì thế?” Tiêu Thừa Quân nhíu mày, mái ngói dài dưới chân còn có cỏ rêu, khá trơn ướt, y có chút đứng không vững, mà Thái tử phi nhà y thì lại cứ nhìn chăm chăm vào đám nữ quyến dưới kia.

“Cho người xem một chuyện thú vị.” Lâu Cảnh ghé vào lỗ tai Tiêu Thừa Quân nói nhỏ, sau đó lại mang y đi trên mái nhà, bám theo đám nữ quyến phía trước.

“Xin Triệu phu nhân đợi một chút, Ninh Tâm pháp sư sẽ đến bây giờ.” Một tiểu ni cô mặc áo xám sợ hãi nói với một quý phu nhân mặc trang phục đẹp đẽ.

“Làm phiền tiểu sư phụ, tặng người cái này cầm ăn.” Triệu phu nhân cho nàng một túi hạt thông đường.

“Tạ phu nhân.” Tiểu ni cô ngại ngùng nở nụ cười, ngẩng đầu lên liền thấy một vị tiểu thư bên người Triệu phu nhân đang trừng mắt nhìn nàng. Tiểu ni cô lập tức có chút sợ hãi, hành lễ xong liền chạy vội đi.

Tiểu thư kia thấy tiểu ni cô đã đi rồi, không thú vị mà bĩu môi, đột nhiên bị một hòn đá nhỏ không biết từ nơi nào bay đến đập trúng lưng, vội cười hì hì nói với Triệu phu nhân: “Nhị bá mẫu, ta đi nhà vệ sinh một chút.”

“Kí Minh, người cũng đừng quên trước khi xuất môn đã đáp ứng gì với ta.” Triệu phu nhân nhíu mày nói.

“Biết, biết, ta đi một chút thôi, tuyệt đối không gây chuyện đâu mà.” Nói xong hần liền nhấc váy chạy vù ra cửa như một làn gió. Vài tiểu ni cô khe khẽ nói nhỏ với nhau, vị Triệu tiểu thư này thật không có giáo dưỡng.

(1) Thiên phát sát cơ, di tinh dịch tú. Địa phát sát cơ, long xà khởi lục:

– Câu này được trích trong “Âm Phù Kinh”, phần Thượng thiên. Âm Phù Kinh là một quyển sách rất nhỏ của Đạo Lão, là một bản kinh cổ đại vô giá, chỉ gần khoảng 500 chữ, tương truyền là do Hiên Viên Hoàng Đế (2697-2597) viết. Nhưng có nhiều học giả không công nhận như vậy.

Âm là Âm. Phù là Hợp. Kinh là Thường Hằng.

Con người phải sống phù hợp với Đại Đạo. Đó là chân lý hằng cửu.

Nếu ta sống phù hợp Thiên Đạo, thì Thiên Nhân sẽ hợp nhất. Nhất động nhất tĩnh đều là Thiên cơ. Và con người chính là Trời vậy.

Âm Phù Kinh có 3 thiên, và ý nghĩa ba chữ Âm Phù Kinh đều bàng bạc trong đó.

– Thiên phát sát cơ, di tinh dịch tú. Địa phát sát cơ, long xà khởi lục. Nhân phát sát cơ, thiên địa phản phúc. Thiên nhân hợp phát, vạn hóa định hĩ.

天發殺機，地發殺機，龍蛇起陸。

– Trời nổi sát cơ, sao rời vật đổi. Đất nổi sát cơ, rồng rắn hiện ra trên mặt đất. Cách nói khác là: Trời phát ra sát cơ do tinh tú dời đổi. Đất phát sát cơ thì rồng rắn nổi lên mặt đất.

Người nổi sát cơ, đất trời điên đảo. Trời người hợp phát, vạn sự ổn định.

– Sát cơ là âm khí súc tụ, sẽ làm tổn thương mọi sự. Chúng ta đã chứng kiến các thiên tai, địa họa, các trận chiến tranh tàn khốc, và đã thấy chúng ta bị thương tổn ra sao.

– Tất cả những họa hại, là do chúng ta đi ngược đạo Trời. Nếu như Trời Người hợp phát, thì mọi sự sẽ hanh thông, khang thái.

Theo đúng đường trời, Trung Dung gọi là Trí Trung Hòa, thiên địa vị yên, vạn vật dục yên.

Đoạn này sẽ dễ hiểu hơn, nếu hiểu là phải có một cuộc sống hòa hài với thiên nhiên, một nếp sống an lạc trong một cảnh trí thiên nhiên tươi đẹp, thanh tịnh và đầy thẩm mỹ và đạo vị.

Tóm lại chúng ta không được chống thiên nhiên, không nên gây chiến tranh, không được tự do khai thác các loài động vật nghĩa là không được bắn giết thú rừng và muông chim bừa bãi, không được phá hoại các loài thực vật như phá rừng, đốn cây tùy tiện, vì giữa muôn loài vốn đã có một thể quân bằng. Người xưa vì thế săn bắn có mùa, đốn cây có lúc.

(2) hài tử: trẻ con/ con cái/ chỉ người vị thành niên.

(3) phúc tông thiên giáng:

phúc: Những sự tốt lành (phú, quý, thọ khảo, khang kiện, v.v.). Kinh Thi chia ra năm phúc: (1) Giàu (2) Yên lành (3) Sống lâu (4) Có đức tốt (5) Vui hết tuổi trời .

tòng: đi theo, thuận theo

thiên: ông trời, chúa tể của muôn loài, các nhà tôn giáo còn gọi chỗ các thần linh là thiên

giáng: ban cho, chiếu cố, xuống

=> bạn hiểu nôm na thì là chúc những điều tốt lành nhất sẽ đến với người đeo ngọc.

Ngọc bội có hình con dơi: người Trung Quốc quan niệm con dơi là loài thú tốt lành. Vì thế họ còn gọi con dơi là phúc thử (tức là chuột phúc) vì hình dáng của nó giống y hệt con chuột.

Ngoài ra, chữ phúc trong “con dơi” đồng âm với chữ “phúc” trong tốt phúc, nên trong xã hội Trung Quốc, con dơi là biểu tượng của có phúc.

(4) trù tử: đầu bếp

(5) phù sinh: nói cuộc đời bẽ bàng trôi giạt, theo nhân sinh quan của người yếm thế.

”Kiếp phù sinh trông thấy mà đau” – Cung oán ngâm khúc, Nguyễn Gia Thiều.

Tư tưởng yếm thế:

– Cuộc đời con người chẳng có nghĩa lý gì hết. Chỉ là cát bụi lại trở về với cát bụi. Bon chen, buôn ba, rồi cũng đến hai bàn tay trắng, và kết liễu bằng năm mộ.

– Quan niệm: đời người giống hệt như một giấc mộng, chỉ cần có một cái tựa mình, tỉnh giấc, là bao nhiêu lâu dài, quyền quý đều tan hoang như mây khói, chìm vào trong cõi hư không.

=> Uầy, theo ý hiểu của mình thì cuộc sống nhàn nhã của Lâu Cảnh và Thái tử ở hành cung như một giấc mộng, hai anh nên cố gắng hưởng thụ thật nhiệt tình trước khi trở về với cuộc sống mưu mô, toan tính, đề phòng, ẩn nấp trong triều đình.

Gió mát trăng thanh, cảnh rừng tươi đẹp, thịt ngon rượu ngọt, ờ, đúng là một buổi tối đẹp trời để đôi lứa uống rượu hẹn hò. >_<>

Dưới đây là một số bức ảnh rừng phong rụng lá o: ^ _ ^ :o, coi như đây là nơi hai anh hẹn hò tuần trăng mật, ka ka ka.

4d-cf3e4 08_07_giai-ma-bi-an-mua-thu-la-roi-vang_c39d13e68ce84cdaa491d06515850951 13002582-mua_thu_(1) 1331867494-du-lich-han-quoc-12- 1381973021-mua-thu-han-7 d72a05d3361d68913560635e5a191642 images268071_306_640 images268081_CascadeandAutumnLeaves,GreatSmokyMountainsNationalPark,Tennessee2a-cf3e45b-cf3e4

20. Chương 20: Chứng Cứ

Lâu Cảnh lôi kéo Thái tử điện hạ trốn trong một gian phòng nhỏ ở đầu nhà, bên ngoài căn phòng của Triệu phu nhân. Hai người liền ẩn thân ở phía sau điện thờ cúng tượng phật. Không bao lâu sau, một nhân ảnh mặc quần áo xanh xuất hiện, Lâu Cảnh nhanh tay lẹ mắt mà vươn tay kéo người tiến vào.

“Ngô...” Người bị bắt hoảng sợ, mở to hai mắt nhìn, nê hà miệng bị che nên không thể phát ra tiếng.

Tiêu Thừa Quân nhìn Thái tử phi nhà mình tay ôm tay kéo một thiếu nữ tiến vào, mày càng cau chặt.

“Ai u, ngươi là Cửu tiểu thư của Triệu gia, hay vẫn là Cửu thiếu nữ này đây nha?” Lâu Cảnh buông người ra, híp mắt đánh giá từ đầu tới chân lại từ chân lên đầu, một bộ dáng ngả ngớn vô cùng giống hái hoa tặc.

“Phi! Còn không phải vì làm việc cho ngươi à? Ngươi còn dám có tâm tư ở trong này vui sướng khi người gặp họa hả?” “Thiếu nữ” kia há mồm liền mắng, rõ ràng là tiếng nói của thiếu niên, cử chỉ động tác cũng là của nam tử, đúng là Cửu thiếu gia của Triệu gia —— Triệu Hi.

Tiêu Thừa Quân hơi kinh ngạc hạ mắt xuống, thật không ngờ lại có người lớn mật hơn cả bọn hắn, đơn giản đóng giả thành nữ nhân để trà trộn vào đây.

“Ta mang Thái tử điện hạ tới xem tình hình của người ấy mà!” Lâu Cảnh đắc ý nói, khoảng trống giữa bệ thờ và tường đằng sau khá hẹp, hắn liền nghiêng người, để Tiêu Thừa Quân phía sau lộ ra, “Điện hạ, vị này là chất nhi của tả tướng Triệu Doan, năm kia đã đoạt giải nguyên ở Việt Châu, Triệu Hi Triệu Kí Minh.”

Tiêu Thừa Quân nhìn nhìn Triệu Hi một thân thon nhỏ, váy xanh lờ xòe, trên đầu còn mang theo trâm hoa, tuy gương mặt vẫn bất động thanh sắc nhưng trong đôi mắt lại nhin không được mà mang theo ý cười, ho nhẹ một tiếng, nói: “Đã nghe tả tướng nhắc qua, Triệu gia thật đúng là phi phạm, thế hệ nào cũng xuất ra được thiên tài.”

Triệu Hi trợn mắt, miệng há to đủ để nhét một quả trứng gà, vội vàng quỳ xuống hành lễ, “Học sinh tham kiến Thái tử điện hạ...”

“Ở nơi này, không cần giữ lễ tiết.” Tiêu Thừa Quân đưa tay hư giúp đỡ một chút, không để Triệu Hi quỳ xuống. Trong cái khe nhỏ tẹo này, mạng nhện và bụi bẩn bám dày cả thước, nếu y để người kia quỳ xuống, kiểu gì quần áo cũng bị lấm lem, bước ra ngoài thì có khác nào lạy ông tôi ở bụi này, liếc một cái là nhận ra ngay.

Triệu Hi cũng tự nhiên hiểu ý, lập tức đứng thẳng người, chỉ là trên mặt có chút không nhin được mà nhăn nhó, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Thái tử, thật không ngờ là lại gặp nhau trong cái hoàn cảnh chết tiệt này!!! Về sau Thái tử làm Hoàng Thượng, nhìn đến hắn vào triều có thể ... phì cười không a? Ông trời ơi, còn gì là thanh danh của ta, còn gì là hình tượng anh tuấn, phong lưu tiêu sái của ta, a a a a a!!!! Lâu Cảnh, người hại chết ta rồi!!!!

“Sự tình thế nào rồi?” Lâu Cảnh nhẩn cười vỗ vỗ Triệu Hi.

“Còn chưa thấy lão ni cô kia đâu, đã bị người ném đá gọi ra.” Triệu Hi nhu nhu thất lưng bị ném đau.

“Này, phải nhớ rõ để nàng ta lập một tờ giấy xác nhận đấy.” Lâu Cảnh lấy ngân phiếu đưa cho Triệu Hi.

“Oa! Lâu Cảnh, người cuối cùng cũng thông suốt rồi. Từ nhỏ đến lớn ta đã làm giúp người bao nhiêu là chuyện, đây chính là lần đầu tiên người đưa tiền công cho ta đấy nhá!” Triệu Hi giơ hai ngân phiếu năm mươi lượng trong tay, kích động vô cùng.

Lâu Cảnh vươn tay gõ nhẹ vào trán Triệu Hi, “Không phải đưa cho người, cho người đi hối lộ lão ni cô kia cơ. Đương nhiên, nếu người có thể dụ dỗ nàng ta cam tâm tình nguyện viết giấy xác nhận, tiền này liền về tay người.”

“Kia, nếu như người đoán sai, có phải tiền này cũng về tay ta?” Triệu Hi chuyển mắt tinh quái hỏi.

“Được rồi, đưa cho người thì sẽ không đòi lại.” Lâu Cảnh không kiên nhẫn mà xua tay, đẩy Triệu Hi đang dong dài ra ngoài.

Triệu Hi bị đẩy một cái lảo đảo, vừa vặn đâm thẳng tới một nhóm ni cô vừa đi tới.

“A di đà phật, thí chủ cẩn thận.” Người đi đầu trong đám ni cô khoảng năm mươi tuổi, hai tay tạo thành chữ thập hướng Triệu Hi hành lễ.

Triệu Hi đứng vững vàng thân mình, muốn chấp tay hoàn lễ, bỗng nhiên ý thức được hiện tại mình đang là nữ nhân, nhanh chóng ra vẻ ngại ngùng mà cúi đầu, hai tay đặt trước eo, cúi đầu chào.

Nấp ở đằng sau bệ thờ, hai người nhìn trợn một màn này, đều đồng thời cười trộm.

“Xem ra đại sư đã đến đây, ta cũng không cần phải chờ nữa rồi.” Bá mẫu của Triệu Hi bước ra, mỉm cười cùng lão ni cô chào nhau, “Đây là Cửu diệt... nữ nhà ta, tiểu Cửu đến đây, vị này là Ninh Tâm pháp sư.”

Tiêu Thừa Quân cùng Lâu Cảnh thối lui vào chỗ sâu bên trong, chờ đám nữ nhân kia vào phòng, lúc này mới nhảy lên tường viện, rất nhanh rời khỏi chùa Thanh Liên.

(Vì ngứa tay nên bạn chêm thêm câu này: Tiêu Thừa Quân và Lâu Cảnh là 17 tuổi, Triệu Hi ít hơn Lâu Cảnh 1, 2 tuổi gì đấy, tức là đang trong độ tuổi thích hợp nhất để... giả gái =)) Vậy là cuộc gặp gỡ đầu tiên

mang tính “lịch sử” giữa Hoàng Đế tương lai và thừa tướng tương lai đã diễn ra tại đây, một khe hẹp đầy bụi đằng sau bệ thờ, trong chùa ni cô, tèn tén ten =))))))

“Hai chén hoành thánh, một đĩa hoa quế cao ——” Một nam tử bán đồ ăn vặt vui vẻ hét to, mang đồ ăn đặt lên bàn, vươn tay nhận tiền đồng, lại hôn hử mà xoay người đi nấu hoành thánh.

“Lúc còn nóng là ăn ngon nhất đấy, nhanh ăn nào!” Lâu Cảnh lấy ra một chiếc khăn lụa, xoa xoa hai cái thìa thô của quán nhỏ, đưa cho Thái tử điện hạ một cái.

Tiêu Thừa Quân tiếp nhận cái thìa, “Người không muốn xem Triệu Hi làm như thế nào sao? Sao lại ra đây ăn hoành thánh?”

“Ai, các nữ nhân đã nói chuyện với nhau thì còn lâu mới xong. Triệu Hi kia muốn gặp một mình lão ni cô, phỏng chừng phải qua giờ Ngọ. Chúng ta cứ ăn tạm một chút gì trước.” Lâu Cảnh cười hì hì cầm một khối hoa quế cao, đưa đến bên môi Thái tử điện hạ, “Ném thử cái này đi.”

Tiêu Thừa Quân nhìn nhìn khối hoa quế cao trước mặt, hơi hơi nhú mồm, muốn tiếp nhận lại phát hiện không có đĩa, rồi nhìn ánh mắt long lanh của Thái tử phi nhà mình, thật không đành lòng đẩy ra. Nhìn trái nhìn phải, thấy mọi người đều bận rộn với công việc của mình, y liền há miệng rất nhanh cắn một nửa. Hoa quế cao làm ở hội chùa tất nhiên không thể so được với trong cung, nhưng lại thắng ở việc dùng nguyên liệu mới mẻ, hẳn là bánh này được làm từ mật hoa quế lấy trên núi lúc sáng sớm, còn mang theo một chút mùi hương thơm ngát rất bình yên.

“Ăn ngon không?” Lâu Cảnh cong mắt cười nhìn mấy động tác liên tiếp của Thái tử điện hạ, rất tự nhiên mà đem nửa khối hoa quế cao còn dư nhét vào trong miệng mình.

“Cái kia...” Tiêu Thừa Quân ngăn cản không kịp, mắt mở trừng trừng nhìn khối hoa quế cao mình vừa cắn dở bị Lâu Cảnh bỏ vào miệng ăn ngon lành. Đầu lưỡi kia còn vươn ra liếm đi vụn điểm tâm trên môi, bỗng nhiên hồi tưởng lại đêm hôm qua hai người đã hôn nhau rất lâu dưới tán phong, Thái tử điện hạ chợt cảm thấy người mình hơi nóng lên, vội hạ mắt, cầm bát hoành thánh uống một hơi.

Lâu Cảnh nhìn hai tai ửng đỏ của Thái tử điện hạ, tủm tỉm cười nhưng không nói gì.

Hai người vui vẻ đi dạo chợ, ném thử các món ăn vặt, xem xiếc ảo thuật, thậm chí còn vào quán xem quẻ. Sau khi chơi chán, cả hai mới quay lại căn phòng lúc trước trong chùa Thanh Liên, ngồi xỏm ở chân tường nghe động tĩnh bên trong.

Cũng không biết Triệu Hi sử dụng thủ đoạn gì, thế nhưng thật sự dụ được Ninh Tâm pháp sư ngồi một mình với hân trong phòng, còn một bộ dáng trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

“...Thượng báo tử trọng ân, hạ tế tam đồ khổ, cùng đại sư luận đạo, quả thực đã giúp tiểu nữ hiểu biết thêm rất nhiều.” Để chuẩn bị cho ngày hôm nay, tháng trước Triệu Hi đã cố ý tìm một hí tử chuyên diễn vai hoa đán về nhà vài ngày để học cách giả giọng nữ, hiện giờ niết cổ họng nói chuyện, thực sự là có chút thật giả khó phân biệt, “Đại sư thật tinh thâm pháp pháp, nghe nói y thuật cũng rất là cao.”

Lâu Cảnh nấp ngoài cửa sổ cười trộm, Triệu Hi đọc nhiều sách vở, nếu thật muốn luận bàn đạo lý thì mời Ninh Tâm cũng không nói lại được hẳn, lúc quay đầu nhìn sang Thái tử điện hạ thì thấy y đang ngồi xỏm rất không tự nhiên, liền vươn tay đem người kéo qua, đặt y ngồi lên chân mình.

“Này...” Tiêu Thừa Quân hoảng sợ, vội đẩy Thái tử phi, lấy hình dáng của miệng khi phát âm nói, “Người còn đang có thương tích trên người, không được.”

Lâu Cảnh cũng không để ý, hôn lên khóe môi Thái tử điện hạ một cái, ý bảo y chớ lên tiếng.

“Đâu có đâu có, bắt quá chỉ là một chút kiến thức da lông bên ngoài với vài bài thuốc mà thôi.” Lão ni cô Ninh Tâm bị hồng đến rất cao hửng, nói chuyện cũng mang theo ý cười.

Triệu Hi cười cười, hơi hơi cúi đầu, ánh mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm thần tình của Ninh Tâm, “Đại sư hà tất khiêm tốn, ta và phu nhân An quốc công vốn là bà con. Vài ngày trước, nếu không phải đại sư xem thân mình giúp nàng, còn thật không biết là nàng ta có thai rồi đó.”

Ni cô Ninh Tâm kia đầu tiên là sững sốt, sau thấy thần sắc tự nhiên như thường của Triệu Hi, liền nhẹ nhàng thở ra, “Quốc công phu nhân tất nhiên là có phúc.”

Tiêu Thừa Quân nghe được lời ấy, cuối cùng hiểu được vì sao hai người này tới đây, mà hai cánh tay đang ôm lấy y cũng theo những lời này mà đột nhiên xiết chặt.

“Ai... Nào có cái gì phúc, nàng giả đến phủ An quốc công vẫn không được như ý.” Triệu Hi cúi đầu, dấu đi lãnh ý trên mặt, “Kể thật khó làm, vị thế tử An quốc công kia cũng chẳng phải là người thiện lương gì.”

Ninh Tâm nghe vậy liền hiểu rõ, hai tay tạo thành chữ thập, nói: “A di đà phật, mọi nhà đều có nỗi khó xử riêng của mình.”

“Lần này ta tìm đến đại sư, còn có một chuyện muốn nhờ.” Triệu Hi bày ra vẻ một bộ dáng khó xử, “Ngài cũng biết, vị thế tử kia hiện giờ là Thái tử phi, quyền lớn thế lớn, hôm qua hồi phủ còn dẫn theo một thái y, nói hài tử trong bụng phu nhân không phải là của quốc công gia.”

Ninh Tâm khiếp sợ, “Này... Này nhưng...”

“Cũng không phải đi, nhưng Lâu Cảnh là một kẻ vô cùng ngoan độc, vì gia sản, chuyện gì hắn cũng làm được, hiện giờ lại xuất một chiêu thâm hiểm như vậy, chính là muốn buộc quốc công gia phải hừ phu nhân a!” Triệu Hi nhiệt tình bôi xấu Lâu Cảnh.

Nghe xong lời này, gương mặt vốn đầy sương lạnh của Lâu Cảnh lại càng thêm đen.

Ninh Tâm nghe vậy, cũng không lên tiếng phản bác, thậm chí còn hơi hơi vuốt cằm, có thể thấy được, Ngụy thị quả thật đã nói thế tử gia xấu xa và âm hiểm như vậy với nàng.

“Đại sư, nếu không phải sự tình khẩn cấp, quốc công phu nhân lại không thể xuất phủ, cũng sẽ không nhờ ta đến van cầu đại sư.” Triệu Hi đứng dậy, khẩn thiết nói: “Phật gia thường nói, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, dù hài tử còn chưa được sinh ra nhưng nó cũng là một mạng người a, chẳng lẽ đại sư lại thấy chết mà không cứu. Huống hồ, An quốc công là gia đình quyền quý bậc nhất kinh thành, nếu quốc công gia tin phu nhân, từ nay về sau, tiền nhang đèn gửi tặng quý chùa tất nhiên sẽ không ít.”

“Nhưng chuyện thân sinh hay không phải thân sinh, bản ni cũng vô pháp làm chứng a...” Ninh Tâm nghe Triệu Hi nói, cũng có vài phần động tâm, chính là gia đình An quốc công rất quyền quý nhưng Thái tử phi lại là hoàng tộc, bên nào nàng cũng không thể trêu vào.

“Cái này không khó, đại sư xem mạch cho phu nhân vào lúc nào, lúc ấy đã có bầu mấy tháng, ngài cứ viết một cái chứng từ làm bằng chứng để ta đem về là được.” Triệu Hi không để cho Ninh Tâm có cơ hội phản bác, nói tiếp: “Người xuất gia sẽ không làm chứng cho lời nói dối, đại sư cũng không thể làm trái với lương tâm mà viết sai ngày, nếu không biểu tỳ của ta có thể sẽ phải chết oan đấy.” Vừa mới nói xong, Triệu Hi lập tức lấy ra một tập giấy, mực và bút lông.

Ninh Tâm do dự một chút, cảm thấy đây là sự thật, vị An quốc công phu nhân kia quả thật như là đang gặp cái gì đó khó xử, nếu không cũng sẽ không né thái y mà trực tiếp thỉnh nàng đến bắt mạch. Tuy rằng phu nhân đã cẩn thận dặn dò nàng không được nói chuyện này cho bất kì kẻ nào, nhưng vị Triệu tiểu thư này là người biết chuyện, tất nhiên là nhân vật được phu nhân tín nhiệm.

“Cái công văn này cũng không phải là bằng chứng chủ yếu, phu nhân sẽ tự nghĩ những biện pháp khác, có khả năng là sẽ không dùng đến nó. Ngài cũng biết, huân quý thế gia thường thỉnh thái y đến bắt mạch chứ không thỉnh người bên ngoài, phu nhân cũng không muốn nháo đến tận đây.” Triệu Hi đem bút lông cho Ninh Tâm, liền miễn cưỡng nhả ra mà nói xong.

Lúc này ni cô Ninh Tâm mới nhẹ nhàng thở ra, ngẫm lại ngày thường An quốc công phu nhân đã quyền cho nàng rất nhiều tiền nhang đèn, liền nhận bút từ tay Triệu Hi, đem việc khi nào bắt mạch, có bầu mấy tháng ra viết hết, cuối cùng còn bị Triệu Hi hống một chấp mà ấn một cái dấu tay lên.

Rời khỏi chùa Thanh Liên, Lâu Cảnh vẫn luôn trầm mặc không nói lời nào, đoán là một chuyện, nhưng khi nghe được tin tức xác thực thì lại là một chuyện khác.

Tiêu Thừa Quân vươn tay, cầm lấy bàn tay của Lâu Cảnh, tách những ngón tay đang nắm chặt đến nỗi gân xanh ra, chậm rãi nắm lấy tay hắn, “Trạc Ngọc...”

“Phụ thân... còn đang trong hiếu kì đâu...” Bàn tay Lâu Cảnh run nhẹ, tổ phụ hắn nằm xuống còn chưa lạnh, phụ thân đã làm ra loại sự tình này, còn không nghĩ nhanh chóng trừ bỏ nghiệt chủng, lại vì bảo trụ đứa nhỏ này mà đem hắn gả ra ngoài!

(1) nãi nãi: tiếng tôn xưng phụ nữ đã có chồng

(2) hoành thánh: còn gọi là mằn thắn hay vằn thắn là một món ăn gốc Quảng Đông, Trung Quốc phổ biến ở nhiều nước Á Đông. Cách gọi “vằn thắn” hoặc “hoành thánh” xuất phát từ âm Quảng Châu của chữ (vân thốn), ngoài khu vực Quảng Đông người ta gọi là (hún tún, hồn đồn). Vằn thắn theo 1 số người cho rằng nó là âm đọc trại của từ vân thốn. Vân thốn có nghĩa là nuốt mây.

Vằn thắn làm từ thịt, hải sản và rau băm nhỏ, gói lại bằng vỏ bột mì rồi đem hấp chín. Sau khi hấp xong, vỏ bột mì chuyển màu trắng hơi trong cho phép nhìn thấy nhân bên trong. Viên vằn thắn có tôm còn được gọi là sủi cảo.

Vằn thắn có thể là một món riêng ăn kèm với sốt gia vị. Vằn thắn cũng có thể được dùng trong món mì vằn thắn, súp vằn thắn.

ht1

Món vằn thắn theo người Hoa du nhập vào Việt Nam vào khoảng thập kỷ 1930, biến đổi thành món mì vằn thắn không còn hoàn toàn giống với món ăn nguyên gốc Trung Hoa. Trong món mì vằn thắn tại Việt Nam có vằn thắn (sủi cảo) làm từ thịt nạc và tôm tươi, xá xíu thái mỏng, trứng gà luộc, gan lợn, nấm hương, cải xanh, hẹ, mì làm từ bột mì và trứng. Để làm nước dùng, người ta ninh xương gà, xương lợn, cá tầm khô, một số vị thuốc bắc, và vỏ tôm.

monngondelam_hoanh-thanh-mem-ngon-cho-bua-sang-cuoi-tuan

(3) Quế hoa cao: Theo Baidu, ‘Quế hoa cao’ (bánh hoa quế) là một loại bánh điểm tâm được làm từ bột nếp, đường và mật quế hoa. Loại bánh này có lịch sử đã lâu, mỹ vị ngon miệng, cách làm đơn giản, nhiều chủng loại, thỏa mãn các loại vị khác nhau theo nhu cầu của thực khách.

Hoa quế

Hoa quế

Tương truyền vào những năm cuối triều Minh, có một người bán hàng rong tên là Lưu Cát Tường ở thị trấn Tân Đô, từ mùi hương của hoa quế trong thư phòng của trạng nguyên Dương Thăng Am đã nghĩ ra cách thu nhập hoa quế lại, lọc khử nước đắng, ngâm với mật đường, sau đó đem hấp chín với hỗn hợp bột gạo, bột nếp, dầu cải trộn với đường, đổ khuôn rồi tạo hình đem bán, gọi là Quế hoa cao.

quelbabf-hoa-cao quelbabf-hoa-cao-2

Ba trăm năm qua, các phường làm kẹo kế thừa công tác chế Quế hoa cao không ngừng cải tiến công nghệ, hiện còn có đường trắng tinh chế, đường mạch nha, bột mì, bột nếp, dầu cải, mật quế hoa dùng làm nguyên liệu. Tùy theo tỉ lệ phối khác nhau còn có các trình tự và cách làm chín bánh như hấp, chiên, nghiền, trộn, đóng khuôn, cắt . . . Sản phẩm có những đặc điểm như trắng noãn như ngọc, thanh khiết ngon miệng, nhẵn mịn không cạnh và đậm mùi hoa quế.

images (3)

(4) Thượng báo tứ trọng ân, hạ tế tam đồ khổ: Trong kinh Tâm Địa Quán, Phật dạy bốn phận người Phật tử tại gia : “ Thượng báo tứ trọng ân, hạ tế tam đồ khổ.” (Trên đền đáp 4 ân nặng, dưới cứu giúp 3 đường khổ).

Bốn ân nặng đó là : ân cha mẹ, ân sư trưởng, ân quốc gia – xã hội – chúng sanh, ân tam bảo.

– ÂN CHA MẸ :Kinh Đại báo phụ mẫu trọng ân cho ta biết : Vì thương con, che chở, bảo bọc cho con mà cha mẹ không sợ hiểm nguy, lao nhọc, tội chướng và chẳng bao giờ cần đáp lại. Không khác mặt trời, mặt trăng, rải chiếu ánh nắng, ánh sáng, thuận dưỡng cho muôn vật mà chẳng cần đền đáp bao giờ. Công cha, nghĩa mẹ – công lao nghĩa nặng, tình sâu, sánh bằng núi cao, biển cả. Do vậy, kinh Đại tập viết : “ Gặp thời không có Phật, khéo thờ cha kính mẹ là cách báo đền ân Phật vậy ”.

Mang thân này có nghĩa là đã chìm đắm bao đời. Do đó, ta có biết bao nhiêu là cha mẹ. Kinh dạy : “ Đa sanh phụ mẫu ”. Phật tử phải biết mà truy tiến, báo ân.

– ÂN SƯ TRƯỞNG : Bất cứ ai ở trên đời, có được chút kiến thức là nhờ ơn thầy dạy bảo, bạn bè giúp đỡ. Sự nghiệp giáo dục là sự nghiệp cao cả, thầy cô thường đem hết sở học và tài năng dìu dắt lớp trẻ, tận tụy hy sinh, thương yêu học sinh như con, nhân ái, độ lượng. Bạn bè thân cận, cảm thông, chia sẻ cùng ta bao buồn vui, chân thành giúp ta không tính toán. Đến với GDPT, chúng ta được các anh chị trưởng hướng dẫn ta cách sống hướng thiện, hướng thượng, chỉ cho ta biết vận dụng lời Phật dạy vào cuộc sống đời thường, biết vui sống trong hiện tại, biết yêu thương... Vì thế, ta phải trân trọng, báo đền.

– ÂN QUỐC GIA, XÃ HỘI, CHÚNG SANH : Ta được bình an tu học là nhờ sự giữ gìn biên cương, bờ cõi. Cuộc đời được ấm no hạnh phúc là do đường lối lãnh đạo kinh tế và sinh hoạt truyền thống lâu đời của cha ông. Ngoài ra, cơm ăn – áo mặc – nhà ở – tiện nghi dân sinh ta cộng hưởng là do công sức của cộng đồng nhân loại đóng góp, phát minh, xây dựng. Không chỉ biết ơn, ta còn phải ra sức làm việc để đáp đền.

– ÂN TAM BẢO: Là Phật tử, ngoài 3 ơn trên, chúng ta còn phải báo đền ân Tam bảo vì đó là 3 ngôi quý báu nhất, giúp ta định hướng đúng đắn cho đời sống, sống đời tỉnh thức, thoát khỏi luân hồi. Vì lòng từ bi, thương xót chúng sanh lặn ngụp trong đam mê, tham luyến, trôi lăn trong sinh tử, luân hồi, Phật đã hoá thân, vào ra nơi bất tịnh, nhọc lòng giáo hoá, truyền dạy vô lượng pháp môn, phương tiện dạy dỗ chúng ta tu trì, an lạc, giác ngộ. Giáo pháp của Phật, giáo đoàn của Phật thực hiện mục đích cao cả của Phật. Như vậy, Tam bảo là một trong tứ trọng ân mà Phật tử chúng ta phải thành tâm báo đền.

TAM ĐỒ KHỔ là gì?

– Một là đao đồ, tức là những nỗi khổ do gươm đao gây nên, thí như vì sân hận thù hiềm, nơn loại lăm phen chém giết lẫn nhau, hoặc tương tàn tương sát để thoả lòng tham lam tật đố.

– Hai là thủy đồ, tức là những cảnh khổ do nước gây ra, thí như người say chơn chết đuối, hoặc do những bão tố ngập lụt, khiến cho người vật phải nổi trôi chìm đắm

– Ba là hỏa đồ, tức là những cái khổ do lửa mà ra, thí như những cơn hoả hoạn thiêu đốt nhà cửa, thiêu sống hài nhi, kẻ chậm chơn trễ bước cùng người tật bệnh già nua.

Gươm đao nước lửa đã gây và còn gây biết bao nhiêu cảnh lầm than điêu đứng cho nơn loại, nên gọi là Tam đồ khổ. Xưa kia, Đức Bổn Sư đã minh chứng 4 cái khổ căn bản của chúng sanh là Sanh, Lão, Bệnh, Tử ; tam đồ khổ chỉ là một trong bốn cái khổ căn bản kia vậy.

(5) hí tử: con hát

(6) hoa đán: người đóng vai diễn con gái trong hí kịch

(7) thái y: Quan coi về việc chăm sóc và bảo vệ sức khỏe cho vua chúa và người thân của vua (hoàng tộc).

(8) nghiệt chủng: mầm mống tai họa

21. Chương 21: Mưa Núi

Triều đại này rất trọng hiếu đạo, nhất là các nhà huân quý trước mắt thiên tử, khi gia phụ qua đời phải thủ hiếu tròn ba năm. Tuy không đến mức cả nhà phải ăn chay niệm Phật nhưng vợ chồng không được phép cùng phòng, trong hiếu kì mà có thai thì lại càng không thể chấp nhận nổi.

Có thai trong thời gian thủ hiếu chính là đại bất hiếu, theo nghi lễ truyền thống của các đại tộc, khi phát hiện có chuyện này xảy ra thì chắc chắn sẽ phải mở từ đường. Ngay cả khi chính thê có bầu, bị người biết thì cũng chỉ có thể để vậy. Bởi vì nếu hài tử này bị người ngoài biết được là hoài thai trong hiếu kì, hài tử đó sẽ trở thành nỗi sỉ nhục của toàn bộ gia tộc.

“Cho tới bây giờ, phụ thân... đều không đem ta trở thành người một nhà.” Lâu Cảnh chậm rãi thả lỏng tay, tự giễu mà cười cười, nếu đã sớm biết... thì sẽ không đau lòng...

Nếu phụ thân thẳng thắn nói chuyện này với hắn, mặc dù rất tức giận, nhưng vì mặt mũi của Lâu gia, vì bọn họ là phụ tử thân thiết nhất, hắn cũng sẽ bỏ qua chuyện này... Nhưng... có lẽ trong mắt của phụ thân, hắn chính là... một kẻ ngoan độc bức kẻ mẫu sẩy thai đi.

Tiêu Thừa Quân nhìn hắn, hơi hơi nhíu mày, tiến lên một bước, có chút mới lạ mà đem người ôm vào trong ngực, học theo bộ dáng khi an ủi y của Thái tử phi, ngốc vụng mà vuốt ve lưng Lâu Cảnh, trầm mặc một lúc lâu, thấp giọng nói: “Người đã được gả cho ta, về sau chúng ta mới là người một nhà.”

“Ha ha...” Lâu Cảnh gục đầu vào vai Thái tử điện hạ, cái mũi dụi dụi không ngừng, rồi nhịn không được mà cười khê ra tiếng, vươn tay ra ôm vòng eo thon nhỏ mà hữu lực của Thái tử, “Đúng rồi, chúng ta mới là người một nhà.”

Triệu Hi đã thay đổi một thân nam trang, kích động chạy tới, nhìn đến một màn trước mắt, lập tức giơ hai tay bưng kín mặt, “Ai da, phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn!”

“Cửu tiểu thư, làm thế nào mà người lại trộm đi ra được thế?” Lâu Cảnh đem cằm gác lên vai Thái tử điện hạ, dù bận vẫn ung dung mà nhìn hắn.

Triệu Hi vẫn giữ tư thế giơ hai tay che kín mắt, nghe Lâu Cảnh nói chuyện, ngón tay hơi tách ra tạo thành khe hở, nhìn thấy hai người kia vẫn còn ôm nhau, ngón tay lại nhanh chóng hợp kín lại, “Ta vội đến đưa chứng cứ cho người, để người còn tính toán bước đi tiếp theo chứ!”

Tiêu Thừa Quân thấy Triệu Hi đến đây, liền buông Thái tử phi ra, chỉnh lý vạt áo, đứng thẳng lại.

Lâu Cảnh bất mãn mà bĩu môi, đi đến chỗ Triệu Hi đang đứng cách họ hơn mười bước chân, xách hắn đến trước mặt Thái tử.

“Bái kiến Thái tử điện hạ.” Triệu Hi bị Lâu Cảnh tóm cổ áo kéo lại gần, còn không quên chấp tay hành lễ.

“Không cần đa lễ.” Trong mắt Tiêu Thừa Quân mang theo ý cười, vốn muốn hỏi Triệu Hi như thế nào mà thay đổi quần áo nhanh vậy, lại cảm thấy lời này hỏi ra quá thất lễ, liền không mở miệng.

“Ủầy, sao người không đi theo Triệu phu nhân trở về? Thiên kim tiểu thư mà nữ phần nam trang chạy ra bên ngoài, chính là hữu nhục môn phong đấy!” Lâu Cảnh đoạt lấy tờ giấy trong tay Triệu Hi, nhét vào trong ngực, tiếp tục đùa hắn.

“Phi! Ta...” Triệu Hi vốn tính toán mắng Lâu Cảnh vài câu như mọi bận, bỗng nhiên ý thức được Thái tử điện hạ còn đang đứng đây, nào có lý chửi mắng thế tử người ta trước mặt phu quân, huống chi phu quân của tên này lại là Thái tử, cho nên lời đã đến bên miệng đành phải nuốt xuống, trừng mắt nhìn Lâu Cảnh, “Hừ, không có việc gì nữa thì ta đi đây. Tối nay nhị bá phụ còn muốn kiểm tra công khóa của ta nữa đấy.”

Tiêu Thừa Quân lẳng lặng quan sát hai người hồi lâu, sau khi Triệu Hi bảo phải đi, mới mở miệng nói: “Người phải về phủ thừa tướng, vậy có thể đưa giúp ta một phong thư cho tả tướng được không?”

Triệu Hi nghe vậy, dần dần thu hồi sắc mặt tươi cười, nhìn nhìn lá thư dày trong tay Thái tử, chậm rãi vươn tay ra tiếp, “Điện hạ nhờ vả, nào có đạo lý không đưa.”

Đối với Triệu Hi mà nói, bất luận phong thư này có viết cái gì thì cũng đều là củ khoai lang nóng phỏng tay. Một khi hắn đưa nó cho nhị bá phụ, chính là mình xác mà báo cho bá phụ biết, chính hắn, thiên tài được Triệu gia thập phần coi trọng này đã liên lụy với Thái tử, vừa có thâm ý là mượn sức, đồng thời cũng là uy hiếp. Nhưng Thái tử đã mở miệng, chẳng lẽ hắn còn có thể chối đây đẩy không chịu nhận?

Triệu Hi cho Lâu Cảnh một ánh mắt “Người hại chết ta”, khom mình hành lễ cáo lui, nguyên bản tính toán vào hội chùa vui về ăn chơi nhảy múa một chút, hiện giờ cũng không còn hưng trí nữa. Sau khi rời khỏi rừng cây có đôi phu phu kia, Triệu Hi liền gọi gã sai vặt đẹp đường hồi phủ.

Lâu Cảnh hơi cúi đầu, hàng mi cũng hạ xuống ẩn dấu đi đôi mắt, nhìn như hai ngày nay Thái tử nhàn nhã bởi hắn vui đùa, nhưng kì thực mỗi ngày đều không ngừng có tin tức truyền đến. Hơn nữa ngày ấy, trước

lúc rời đi, Tĩnh vương nói “ muốn thoát khỏi hiểm cảnh...” cũng làm hấn rất để ý, xem ra nguyên nhân hôm nay Tiêu Thừa Quân làm vậy là vì đã có quyết định...

Tiêu Thừa Quân thấy Thái tử phi nhà mình rủ mắt không nói, bàn tay đặt sau lưng nhịn không được chậm rãi nắm chặt, “Ta và Triệu Đoan vốn có hiệp nghị, Triệu Hi trở về... sẽ không gặp cái gì khó xử đâu.”

“Hả?” Lâu Cảnh ngẩng đầu, nhìn gương mặt không đổi sắc của Thái tử điện hạ, sững sốt một chút mới kịp phản ứng, hấn là Thái tử phu quân sợ hấn hiểu lầm, cho rằng Tiêu Thừa Quân lợi dụng bằng hữu của hấn để uy hiếp tả tướng.

Lâu Cảnh ngẩng đầu, nhìn Thái tử điện hạ khoanh tay đứng đó, khí chất thanh quý, gương mặt lãnh tĩnh, đôi mắt đen mang theo nhiều điểm thâm thiết, còn thêm chút lo lắng mà nhìn mình. Y thật giống như một con thỏ nhỏ, rõ ràng trong lòng rất bất an rồi lại ôm cổ xanh không nỡ buông tay, thật là đáng yêu muốn chết! Lâu Cảnh chỉ cảm thấy tâm mềm nhũn, vội vàng tiến đến, khẽ hôn lên gương mặt Thái tử phu quân, sau đó cọ cọ vành tai y, nói: “Bằng hữu vốn là dùng để lợi dụng, điện hạ nguyện ý dùng người của ta, trong lòng ta mừng còn không kịp.”

Nhiệt khí phun vào lỗ tai có chút ngứa, Tiêu Thừa Quân nhịn xuống ý định né tránh, “Có... thật không...”

Hậu quả của không né ra chính là, lỗ tai y bị nhiệt khí hun thành đỏ bừng, Lâu Cảnh cười khẽ, hàm vành tai kia vào miệng, “Tất nhiên rồi!”

“Này...” Tiêu Thừa Quân nhẹ run lên một cái, vội dè bả vai của Thái tử phi lại, nghiêng đầu đem vành tai của mình kéo ra, “Đừng làm rộn, chúng ta nên trở về hành cung.”

“Ha ha ha...” Lâu Cảnh chọc đến vui vẻ, lại treo lên người Thái tử điện hạ, để Tiêu Thừa Quân tha hấn đi.

Tả tướng Triệu Đoan cầm thư tín trong tay, trầm mặc không nói.

“Nhị bá phụ, hôm nay là Kí Minh gây họa.” Triệu Hi cúi đầu, khó có khi hướng bá phụ nhà mình nhận sai.

Triệu Đoan giương mắt nhìn thoáng qua khuôn mặt ỉu xiu của chất tử, đưa tay vuốt chòm râu, “Người có biết hôm nay người sai ở chỗ nào không?”

“Sai, tại ta suy nghĩ không chu toàn.” Triệu Hi lập tức đáp, “Lâu Cảnh đã được gả cho Thái tử, tức là đã được cột vào cùng Thái tử. Nếu ta tiếp tục cùng hấn tương giao, tất nhiên sẽ được coi là cùng phe đảng hay đã có dính líu với Thái tử.”

Triệu Đoan hơi hơi vuốt cằm, “Nếu đã biết sai, vậy trở về thư phòng, coi đây là đề mà làm một bài luận về chủ đề này.”

“A?” Triệu Hi ngẩng đầu nhìn bá phụ nhà mình, thấy lão nhân gia rất nghiêm túc, chỉ đành phải vâng dạ, xoay người ỉu rừ mà về phòng mình. Hức, biết viết thế nào đây? Sao bá phụ lại nhỏ mọn mà bắt hấn viết cái chủ đề quái quỷ này chứ? Chẳng lẽ lại bàn luận về việc hôm nay hấn bị Thái tử tính kế thế nào sao?

“Nhị ca hà tất hù dọa Kí Minh?” Ngũ gia của Triệu gia cũng nhậm chức trong triều, không khỏi cười khẽ khi thấy cảnh vừa rồi.

“Không thế thì sao quản được hỗn thế ma vương này.” Triệu Đoan vuốt râu, hơi hơi mỉm cười, “Học thức của Kí Minh thì không chê vào đâu được, chỉ là cách xử thế, làm người thì còn phải tôi luyện nhiều. Vả lại, cũng đâu có mấy người khiến nó phải ngậm bồ hòn làm ngọt mà ở đây cúi đầu nhận sai với ta.” Nói xong, Triệu Đoan mở phong thư trong tay ra, tỉ mỉ mà nhìn một lần, ý cười trên mặt cũng dần biến mất, thật lâu sau, thở dài.

Mùng mười tháng chín, tình thế trong triều bỗng nhiên ác liệt.

Hộ bộ đã điều tra rõ các khoản ghi chép trong sổ sách, quả thật là Thái tử đã phê chuẩn cho phát hai khoản tiền xuống cùng lúc, toàn bộ giao cho huyện Thanh Hà.

Hình bộ điều tra rõ, hai khoản tiền này đều bị huyện lệnh dùng cho việc xây dựng chùa miếu, về phần vì sao lại tiêu phí nhiều như thế, là bởi vì huyện lệnh huyện Thanh Hà đã cho xây dựng, sửa chữa một cái từ đường.

“Từ đường nào?” Thuần Đức để nhú mày, giương mắt nhìn về phía người phụ trách đơn đốc điều tra chuyện này – nội thị giam Thẩm Liên.

Sắc mặt Thẩm Liên trắng nhợt, hung hăng trừng mắt liếc nhìn hừ thừa tướng Trần Thế Xương, khom người nói: “Hồi Hoàng Thượng, là một từ đường của hoàng thất.”

Chùa Thanh Lương là quốc tự, bố trí một cái từ đường hoàng thất ở đó cũng không có gì là đáng trách, nhưng tham ô ngân lượng để điều chỉnh là có tội.

“Từ đường của hoàng thất?” Thuần Đức để hừ lạnh một tiếng, “Loại từ đường này, há lại để cho một cái huyện lệnh Thanh Hà thấp kém kia được phép tu sửa sao? Đồ vô liêm sỉ!”

Một huyện lệnh Thanh Hà nho nhỏ, nếu không có triều đình sai khiến, như thế nào lại vô duyên vô cớ đi tu sửa từ đường? Toàn bộ quan viên lặng ngắt như tờ, không ai dám hỏi “đồ vô liêm sỉ” kia là ai.

Lâm triều qua đi, tả tướng Triệu Đoan đi một mình tới gặp Hoàng Thượng.

“Hôm nay triệu ái khanh đến đây, là vì một phần tấu chương.” Thuần Đức để đem một phần tấu chương đưa cho Triệu Đoan.

Trong tấu chương liệt kê từng sự việc xảy ra sau khi Thanh Hà vỡ đê, dân chúng khốn khổ thế nào, cách hành văn vô cùng lưu loát, ngôn ngữ hết sức hùng hồn và đầy đức hạnh, cuối cùng kết thúc bằng một câu “Xây dựng rầm rộ, dân chúng lâm than, Thái tử vô đạo”.

Mặt không đổi sắc, Triệu Đoan khép lại tấu chương, lẳng lặng mà nhìn sắc mặt của Thuần Đức để, trầm giọng nói: “Thần cho rằng, phần tấu chương này tuy có khuyết đại nhưng lời nói cũng có chút đạo lý. Với chuyện đục sáo, từ nhỏ Thái tử đã rất thông minh, nhưng là trong chuyện triều chính thì vẫn còn chút khiếm khuyết.”

“A? Người cũng cảm thấy như vậy?” Thuần Đức để nheo mắt, từ trước đến nay, đối với tất cả những chuyện có liên quan đến Thái tử, tả tướng luôn luôn tránh nặng tìm nhẹ, hiện giờ lại nói như thế này, xác thực là rất hiếm có.

“Thần thực không cho rằng chỉ dựa vào một bản tấu chương này là có thể kết luận được sự việc.” Triệu Đoan tựa hồ rất khó xử, chậm chước từ ngữ, chậm rãi nói: “Thái tử đi theo Hoàng Thượng nghe chính sự đã hơn năm năm, chưa bao giờ phạm phải sai lầm gì lớn, nhưng cũng không sáng lập được cái gì. Chính là Thái tử xây dựng từ đường, cũng là một mảnh thuần hiếu chi tâm, chỉ là dùng sai biện pháp...”

Nghe xong câu đầu tiên, ánh mắt nguyên bản sắc bén của Thuần Đức để dần dần hoãn xuống, theo từng câu chữ của Triệu Đoan mà hơi hơi vuốt cằm, cuối cùng nói: “Những năm gần đây, Thái tử quả thực rất thuần hiếu, chỉ là trong chính sự, thật có chút ngu dốt.”

Mười một tháng chín, Hoàng Thượng triệu Thái tử hồi cung, khôi phục việc vào triều nghe báo cáo và phê tấu chương của Thái tử.

Tiêu Thừa Quân nhìn tin tức trong tay, trầm mặc thật lâu, sau đó chậm rãi đặt tin thư lên trên ngọn nến, nhìn nó từ từ hóa thành tro bụi.

Lâu Cảnh đứng phía sau y, khẽ thở dài, “Vân Bát gửi tin tức cho ta, nói sổ sách mà Hộ bộ điều tra ra, đối với điện hạ rất bất lợi.”

“Ta biết.” Tiêu Thừa Quân đưa lưng về phía hắn, nhìn ra ngoài cửa sổ. Quá trưa hôm nay trời đột nhiên đổ mưa to, tiếng mưa rơi rả rích trên mái điện Cam Tuyền, con đường lát đá xanh ngoài cửa điện ngập nước, một mảng lá đỏ bị cuốn trôi, thoáng nhìn qua lối đi trong đình viện chỉ thấy thật hoang tàn.

“Điện hạ biết, nhưng thần không biết!” Lâu Cảnh bước về phía trước, xoay bả vai Thái tử điện hạ lại, buộc y đối diện với mình. Tin tức khẩn trong triều liên tục gửi đến, Tiêu Thừa Quân lại không thương lượng với hắn nửa câu, ngày mai phải vào triều rồi, nếu Thuần Đức để mở miệng muốn trị tội Thái tử thì nên làm cái gì bây giờ?

“Tòa nhà lớn đang sụp đổ...” Tiêu Thừa Quân nhìn hắn, “Lấy lực lượng của một mình ta, chỉ như muối bỏ biển.”

Lâu Cảnh sững sốt, lời này Thái tử điện hạ đã từng nói qua một lần. “Ngôi nhà sắp đổ sụp... Không bằng noi theo phượng hoàng niết bàn, tìm kiếm sự tái sinh bên trong đồng tro tàn.” Lại nguyên lai, vào thời điểm kia, Tiêu Thừa Quân đã báo cho hắn con đường kế tiếp.

“Thừa Quân...” Lâu Cảnh buông lỏng bả vai, nắm hai bên tay của Tiêu Thừa Quân, thẳng tắp mà nhìn y. Cơn mưa vẫn dai dẳng kéo dài không hề có dấu hiệu sẽ tạnh, hơi lạnh từ mưa thu tràn qua song cửa sổ vào phòng, xuyên qua thường phục màu vàng hơi đỏ của Thái tử, ánh nến chập chờn lay động cũng không thể xóa đi màn đêm tối tăm. Thái tử đứng đó, không hề thể hiện ra một chút suy sụp tinh thần nào, ngược lại, giống như mặt trời mới mọc lên từ phương đông, chiếu sáng rực rỡ trong căn phòng u ám.

Tiêu Thừa Quân nhìn Thái tử phi, tuần nhan diễm lệ, bất cứ lúc nào cũng làm y vui vẻ, thường hay nắm tay và tặng y những cái ôm ấm áp, bèn chậm rãi vươn tay xoa xoa khuôn mặt hơi lạnh kia, “Ta không muốn liên lụy đến ngươi, đừng nhúng tay vào việc này.”

“Ngày hôm trước điện hạ còn nói với ta, hai chúng ta mới là người một nhà.” Lâu Cảnh nắm chặt hai bên tay của Tiêu Thừa Quân, gắt gao mà nắm.

Tiêu Thừa Quân nhìn hắn, khẽ thở dài.

Lâu Cảnh kéo cánh tay mềm mại, thon dài kia đến trước mắt, hạ xuống lòng bàn tay trắng nõn một nụ hôn, “Làm thần tử cũng tốt, làm thê tử cũng được, ta tuyệt đối không để mặc ngươi lẻ loi một mình như vậy.”

Thái tử điện hạ nhìn hắn, không tiếng động mà nở nụ cười.

“Mấy ngày nữa nhị cữu cùng đại cữu mẫu của ta sẽ về đến kinh thành.” Nói đến đây, tâm trạng nguyên bản nặng nề bỗng nhiên tốt lên, Lâu Cảnh ôm vòng eo của Thái tử điện hạ, “Đến lúc đó, điện hạ phải nhớ cùng ta đến phủ An quốc công xem náo nhiệt đấy nhé!”

(1) từ đường: nhà thờ tổ, nhà thờ chính của gia tộc

(2) hữu nhục môn phong: hữu: cố ý, nhục: bị xấu hổ, làm nhơ nhục, môn: gia đình, gia tộc, phong: lễ lối, tập tục => có thể hiểu là cố ý bôi xấu phong tục, lễ lối của gia tộc.

(3) chất tử: cháu trai

(4) quốc tự: quốc: đại biểu cho quốc gia, thuộc về quốc gia, tự: chùa

22. Chương 22: Thái Độ

Đêm mười một tháng chín, trong kinh thành có rất nhiều người khó ngủ. Ngày kế Thái tử sẽ lâm triều, đối với rất nhiều người mà nói, sinh tử thành bại, vinh hoa phú quý, tất cả đều nằm tại trận chiến này.

Thẩm Liên đi dạo trong hoa viên, hơi có chút đứng ngồi không yên.

“Công công, Thanh Hà bên kia truyền đến tin tức.” Một người mặc hắc y đột ngột xuất hiện, “Không có ai ngoài người của Hình bộ, phàm là người hỏi thăm tin tức đều đã bắt về hết, tổng cộng có mười ba người, không để một ai chạy thoát.”

“Giết hết cho ta.” Thanh âm của Thẩm Liên có chút bén nhọn, “Đã nhiều ngày, tuyệt không để xuất hiện bất cứ đường rẽ nào!”

“Rõ!” Gã thuộc hạ lập tức khom người cáo lui.

Không bao lâu sau lại có một tiểu thái giám tiến đến bẩm báo: “Công công!”

Thẩm Liên vội ngoắc ngoắc người tiến lên, “Như thế nào?”

“Hồi công công, đồ vật này nọ đã được đưa vào.” Tiểu thái giám vội vàng nói, “Huyện lệnh Thanh Hà kia đã thụ hình nhiều ngày, suy yếu không chịu nổi, chắc chắn mọi người sẽ nghĩ là do tra tấn mà chết.”

“Người đi nhìn chăm chăm cho ta, chờ người chết hẳn lại đến bắt ta.” Thẩm Liên thoáng thở phào một cái, ngồi lên ghế, bưng tách trà uống một hơi, ánh mắt lộ ra vài phần âm ngoan, “Lão thất phu Trần Thế Xương, dám tính kể ta!”

“Nếu nghĩa phụ không muốn làm bạn với gã họ Trần kia, vậy thì cứ bỏ cái gánh đó đi là được, sao phải phiền não như vậy?” Tiểu thái giám xoa bóp bắp vai cho Thẩm Liên, nhỏ giọng khuyên giải. Hắn vốn là con nuôi của Thẩm Liên, vì thế trước mặt Thẩm Liên cũng lớn mật hơn người khác một chút.

“Hừ, người nghĩ ta nguyện ý để cho hắn sai sử thế sao?” Thẩm Liên đặt mạnh chén trà trong tay lên bàn, “Tên Trần Thế Xương kia dám bức ta đến đường này, lần sau ta sẽ bắt hắn phải trả giá gấp bội!”

Vân Thập Lục đến huyện Thanh Hà điều tra còn chưa trở về, Tiêu Thừa Quân mang theo Thái tử phi, cùng quan viên trong Đông Cung bàn bạc đối sách chuẩn bị cho trận chiến ngày mai.

“Thật không biết cái từ đường hoàng gia kia từ đâu chui ra, người Hình bộ đã tra xét suốt đêm, quả thật là đã xây dựng được một nửa.” Thái Dịch gắt gao cau mày, đã nhiều ngày nay trong triều gió nổi mây phun, bậm môi lo lắng đến độ môi cũng phồng rộp cả lên, “Điện hạ, thần cho rằng, lần này không hề tầm thường, ngày mai lâm triều, chỉ sợ sẽ không ít người buộc tội Thái tử.”

Tiêu Thừa Quân nhíu mày, y chưa bao giờ cho người xây dựng một cái từ đường nào cả, huyện Thanh Hà muốn tu sửa đền điều và chùa Thanh Lương, đều là ẩn theo thông lệ mà phê chuẩn, như vậy thì cái từ đường kia là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ vì hãm hại y, hữu thừa tướng còn đặc biệt cho người đi Thanh Hà để xây một cái hay sao?

Một quan Đông Cung nói: “Xây từ đường cũng là một chuyện công đức, so với tham ô ngân lượng tu sửa đền điều thì tốt hơn nhiều. Theo như thần thấy, điện hạ nên nhận việc này cho xong, miễn lại nổi sóng gió to hơn.” Đối với Thái tử, loại sự tình này càng để lâu thì càng bất lợi, một khi triều thần phỏng đoán thánh ý, cảm thấy Hoàng Thượng cố ý làm khó Thái tử, như vậy sẽ nhanh chóng bện thêm tội danh cho điện hạ, tấu chương đệ trình xin phế Thái tử cũng sẽ nổi gót mà tới.

“Phương pháp này không ổn.” Thái Dịch lập tức đánh gãy lời nói của người nọ, “Không có tội danh, lung tung nhận bậy nhận bạ làm gì, nói không chừng bên trong còn có bẫy gì nữa đây.”

Lâu Cảnh nhìn nhìn cái miệng phồng rộp của Thái Dịch, mặc dù người này có tính tình nóng nảy, nhưng ánh mắt nhìn nhận sự việc lại rất chuẩn xác, hơi hơi mỉa mai nói: “Chuyện từ đường hoàng gia này, quyết không thể nhận.”

Tiêu Thừa Quân nhìn về phía Thái tử phi nhà mình, “Chỉ giáo cho?”

“Chỗ yếu hại, tự nhiên là muốn chọc vào điểm mấu chốt nhất.” Lâu Cảnh cong môi cười lạnh, “Chuyện tu sửa và xây dựng từ đường hoàng thất tự nhiên là việc của triều đình, của Hoàng Thượng. Thái tử chỉ là Thái tử, tự tiện cho xây dựng, chẳng phải sẽ khiến người ta nghi ngờ là muốn vượt lên hoàng quyền hay sao?”

Thái tử điện hạ thạo về quyền mưu, mà cái Lâu Cảnh am hiểu nhất, lại là âm mưu. Hắn cực kỳ nhạy cảm trong việc phỏng đoán các kế hoạch ngầm, thâm ý ẩn giấu sâu bên trong từng hành động, cử chỉ, nét mặt của người khác, tự nhiên là có thể nhìn ra hung hiểm trong đó.

Người đưa ra đề nghị vừa rồi lập tức tái mặt, Thái Dịch cũng hít một ngụm khí lạnh. Trực giác của hắn về việc này chính là có trá, nhưng lại không nghĩ đến sát khí che giấu phía sau đến tột cùng là cái gì. Ánh mắt của mọi người nhìn về Thái tử phi không khỏi thay đổi, nguyên tưởng rằng Thái tử phi chỉ là một võ tướng, không nghĩ đến y còn là một mưu sĩ.

Đền đuốc trong cung Loan Nghi đã được thắp sáng trưng từ lâu, các vũ nữ mặc trang phục rực rỡ, trên khăn đài trung tâm ao sen nhẹ nhàng nhảy múa.

Thuần Đức đế không yên lòng mà uống rượu, buổi chiều Thái tử hồi cung, liền lập tức đến điện Bàn Long thỉnh an, còn cầm đi một đồng tấu chương mà hắn không muốn phê.

“Hoàng Thượng có chuyện gì mà phiền não vậy? Nếu không ngại thì hãy nói cho thần thiếp nghe một chút đi.” Trần quý phi dựa vào bắp vai Thuần Đức đế, vì uống rượu mà đôi mắt ửng đỏ, vô cùng quyến rũ động

nhân.

Thuần Đức để vỗ vỗ khuôn mặt mềm mại của Trần quý phi, thở dài nói: “Mặc dù Thái tử ngu dốt, nhưng tâm địa không xấu, trầm thật không đành lòng.”

Đôi mắt dài nhỏ của Trần quý phi hiện lên một tia ám quang, nâng lên bàn tay mềm mại không xương rót rượu cho Hoàng Thượng, cười nói: “Thái tử quả thật nhân nghĩa, từ nhỏ đã rất biết chiều cố ấu đệ, có thứ gì tốt đều để đệ đệ ăn trước, dùng trước...”

Thuần Đức để nghe vậy, sắc mặt nhất thời biến đổi. Năm đó Nhị hoàng tử trúng độc, chính là bởi vì ăn điểm tâm trước Tiều Thừa Quân.

Khi đó tiên đế băng hà, tân đế đăng cơ, ngôi vị Thái tử vẫn chưa được lập. Bởi vì Trần quý phi luyện tiết nên tam hoàng tử không được nuôi dưỡng bên người Hoàng hậu, không có tư cách trở thành Thái tử. Lúc ấy, trừ bỏ Tiều Thừa Quân là trưởng tử, nhị hoàng tử xem qua là nhỏ, thông minh tuyệt đỉnh cũng là người có khả năng nhất để trở thành Thái tử.

Lúc đó tuổi trẻ nên không kịp nghĩ lại, hiện giờ nghĩ đến, cớ sự kiện đó đều thật quá khả nghi, may Thuần Đức để nhận càng chặt. Trần quý phi ngồi một bên nhìn, cười nhưng không nói.

Tiêu Thừa Quân tròn tròn mắt, lẳng lặng mà nhìn dung nhan khi ngủ của Thái tử phi.

Phụ hậu sợ y tiếp xúc với chuyện phong the quá sớm sẽ sa vào nữ sắc, vẫn không an bài người thị tẩm cho y, từ nhỏ còn giáo dục y rằng, tuy thê tử là nam tử, cũng luôn phải tôn trọng hần, sủng ái hần, như vậy triều cương mới ổn định, hậu cung an bình, hoàng tự được bảo toàn...

Kỳ thật phụ hậu thật sự quá lo lắng, bất luận thê tử của y là ai, chỉ cần biết lễ, thủ lễ, y sẽ thực tôn trọng người kia. Nhưng phụ hậu vẫn không yên lòng, lại không để ý muôn vàn khó khăn, nhất định phải để y cưới Lâu Cảnh. Tiều Thừa Quân vươn tay, sờ sờ tuấn nhan như ngọc kia, nếu hần hơi xấu một chút, hoặc là năng lực bình thường một chút, có lẽ hiện giờ... cũng sẽ không luyện tiết đến thế này.

“Tướng mạo của thần, có vừa mắt điện hạ không?” Lâu Cảnh chậm rãi mở mắt ra, thanh âm trầm thấp êm ái, mang theo vài phần mê hoặc như có như không.

“Tất nhiên là có.” Tiều Thừa Quân không thu bàn tay mình lại, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve trên gương mặt kia.

Lâu Cảnh nhắm mắt lại, nắm chặt bàn tay đang chơi xấu trên mặt mình, hạ xuống lòng bàn tay đó một nụ hôn, thật sâu mà hít vào một hơi, mềm mềm, ấm áp, mang theo vài phần hương sữa... Đột nhiên hần mở choàng mắt, có mùi hương sữa? Khi còn bé, mẫu thân thường dùng sữa bò, sữa trâu và mật để làm bánh bao hình con thỏ cho hần. Mà hồi còn nhỏ, khi hần gặp Thái tử, trên mặt và trên tay của Tiều Thừa Quân đều có hương sữa, cho nên lúc đó hần vẫn nghĩ Thái tử thật giống như bánh bao hình con thỏ đáng yêu, thật muốn bẹo má vài cái mà không dám.

Chính là đã nhiều ngày trôi qua, hần đều không nghĩ lại được hương vị này.

Lâu Cảnh nhìn không được mà nhích người qua, cọ cọ cái cổ của Tiều Thừa Quân, sau đó đem cái mũi xinh đẹp dán vào cằm ai kia, dùng sức ngửi ngửi. A, quả thật là có mùi sữa này!

“Người làm cái gì vậy?” Tiều Thừa Quân bị dụi thành ngứa, vươn tay đè cái đầu đang lộn xộn của ai đó lại.

“... Không có gì.” Lâu Cảnh cao hứng mà ôm lấy Thái tử điện hạ, nếu để cho Tiều Thừa Quân biết hần ngửi ra mùi sữa thơm, nói không chừng y sẽ thẹn quá thành giận. Cho nên, Thái tử phi quyết định, chờ tới khi mình biết rõ ràng vì sao trên người Thái tử điện hạ lại đột nhiên xuất hiện mùi sữa thơm rồi mới nói.

Tiều Thừa Quân bất đắc dĩ mà nhìn Lâu Cảnh cọ loạn một trận trên người mình, nhẹ khế lắc đầu, “Nhanh ngủ đi, ngày mai ta phải vào triều rồi, người cũng nên đi thỉnh an phụ hậu.” Mười ngày tân hôn đã qua, nếu Thái tử phi không đi thỉnh an hàng ngày liền bị người ta nói là bất hiếu, hơn nữa, để thời gian đi thỉnh an của hần lệch với đám phi tần, Lâu Cảnh phải cùng Tiều Thừa Quân đồng thời rời giường mới kịp.

“Lời này nên dành cho người mới đúng.” Lâu Cảnh kéo Thái tử điện hạ hướng vào ngực mình, ôm lấy: “Ngủ không được sao?”

“Ta đang suy nghĩ, ngày mai nên làm như thế nào để phụ hoàng tin tưởng ta...” Tiêu Thừa Quân thở dài, nếu là giả bộ hồ đồ bình thường thì y rất thành thạo, nhưng làm thế nào để ngày mai Thuận Đức để tin tưởng y không có tâm cơ thâm trầm thì...

“Cái này thì đơn giản thôi. ” Lâu Cảnh thử thăm dò mà vươn tay, sờ sờ tóc của Thái tử điện hạ, thấy y không phản ứng, liền đem tay đặt lên đỉnh đầu, nhẹ nhàng nhu nhu, “Sáng mai ta sẽ giúp ngươi một biện pháp, đảm bảo hữu hiệu.”

Tiêu Thừa Quân nhìn nhìn Thái tử phi trộm sờ sờ đầu mình, khóe miệng nhin không được cong lên, trong lòng cũng thả lỏng xuống, theo trực giác mà tin tưởng lời nói của Lâu Cảnh, hẳn đã nói có biện pháp thì nhất định là có.

Sau một đêm ngon giấc, sáng sớm hôm sau, Thái tử điện hạ để An Thuận hầu hạ, một tầng rồi một tầng mặc vào triều phục phức tạp. Lâu Cảnh thì chỉ cần mặc một thân thường phục là xong.

Sau khi Thái tử điện hạ đã đội xong kim quan, Thái tử phi đưa cho y một cái khăn tay màu vàng hơi đỏ.

“Đây là?” Tiêu Thừa Quân cúi đầu nhìn cái khăn trong tay, chiếc khăn được gấp đôi ngay ngắn, đúng là loại khăn tay tùy thân của y.

“Chẳng phải điện hạ muốn cho Hoàng Thượng tin tưởng hay sao?” Lâu Cảnh cười thần bí, tiến đến bên tai Thái tử điện hạ nhẹ giọng nói, “Một chút nước ớt là xong.”

Tiêu Thừa Quân sửng sốt, mở cái khăn ra, thấy một điểm đỏ không mấy thu hút ở góc khăn, liền lẳng lặng nhét chiếc khăn vào trong tay áo.

“Cung tiễn Thái tử điện hạ.” Lâu Cảnh tươi cười đưa Thái tử ra khỏi điện Bát Phượng, chính bản thân mình thì lộn trở lại, cầm bảo kiếm Xích Tiêu treo trên tường, lên một liễn xe khác hướng cung Phượng Nghi mà đi.

(1) lão thất phu: tiếng dùng để nhục mạ đối phương

(2) nghĩa phụ: cha nuôi

(3) quyền mưu: chính là mưu kế tùy cơ ứng biến.

Quyền là thủ đoạn thích nghi theo công việc.

Mưu là suy nghĩ vượt qua khó khăn.

Quyền mưu là sự thể hiện một năng lực và kĩ xảo ứng biến theo hoàn cảnh của con người trong đời sống xã hội, là chìa khóa giúp người ta thoát khỏi khốn khó, đưa đến thành công.

Ày, mọi người muốn hiểu biết thêm về phần này thì xin tra bác google, có 1 cuốn sách dày hơn 400 trang của Tung Cửa bàn về quyền mưu đó, bạn đọc mấy câu, mờ cả mắt....=_=” bó tay chấm com, hơ hơ.

(4) âm mưu: mưu ngầm.

(5) mưu sĩ: người giúp đỡ tìm kế hoạch

(6) băng hà: chết, qua đời (dùng cho vua chúa)

(7) hoàng tự: người thừa kế

23. Chương 23: Nổi Gió

Hoàng hậu là người luyện võ, sáng sớm liền thức dậy. Khi Lâu Cảnh đến cung Phượng Nghi, cung nhân liền trực tiếp đưa hắn đến hoa viên.

Cung Phượng Nghi không hề có những loại hoa, cây cảnh yếu điệu và quý hiếm gì, bên trong đặt toàn những tảng đá lớn, một vài loại cây thấp hoặc một ít cây hoa cổ thụ. Lúc này mới tờ mờ sáng, một bóng người áo xanh thấp thoáng múa kiếm trong trung tâm hoa viên.

Kiểm pháp kia cực kì tinh diệu, lên, xuống, xoay chiều, hợp lại chỉ trong chớp mắt, mang theo một cỗ khí thế khó có thể ngăn cản. Phá không như phượng sồ sơ minh, nhẹ nhàng uyển chuyển; kiếm quang như sương tuyết chợt hạ xuống, hàn khí người; có đạo thì đến như lôi đình vạn quân, lúc chấm dứt lại như sông lớn bị đóng băng, ánh sáng thanh khiết.

Kiểm pháp gia truyền của Tĩnh Nam hầu Kỷ gia, Lâu Cảnh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, không khỏi bị sự huyền diệu của nó thu hút, nhất thời nhìn chăm chú như mê như say.

Hoàng hậu Kỷ Chúc ngừng kiếm thu thế, quay đầu nhìn về phía Thái tử phi đang đứng thẳng tắp một bên, thấy trong tay hần cũng cầm một thanh kiếm, ánh mắt chợt lóe, “Người cũng thiện kiếm?”

Lâu Cảnh bước lên hành lễ với Hoàng hậu, sau đó vừa cười vừa nói: “Nhi thần cũng không giỏi dùng binh khí, thanh kiếm này là nhi thần đến hiệu kính phụ hậu.” Nói xong, hai tay nâng bảo kiếm Xích Tiêu lên.

“A?” Kỷ Chúc nhìn Lâu Cảnh, nguyên tưởng đứa nhỏ này là vì lấy lòng hần nên mới cố ý cầm kiếm đến đây cậy mạnh, không nghĩ lại thoải mái mà thừa nhận mình biết được thứ hần yêu thích, thẳng thắn vô tư đưa kiếm lên. Trong mắt Hoàng hậu hiện lên một tia tán thưởng, người thừa kế của Lâu gia, quả nhiên làm việc, làm người đều cực kì chu đáo, khiến người ta khó mà không vui vẻ.

Kiểm Xích Tiêu là một bảo kiếm rất nổi danh, vỏ kiếm được trạm trổ phức tạp, chuôi kiếm khảm ngọc nhiều màu. Người giỏi dùng kiếm tất nhiên cũng là người cực kì yêu kiếm, Kỷ Chúc nhận Xích Tiêu từ tay Lâu Cảnh, tinh tế mà cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới một lần, lúc này mới nắm chặt chuôi kiếm, chậm rãi rút ra.

Lưỡi kiếm như ngưng sương, sát khí nội liễm, mặc dù vỏ kiếm rất hoa lệ nhưng thân kiếm lại thập phần đơn giản, trung tâm chỉ khắc hai chữ “Xích Tiêu”. Mãnh liệt rút kiếm ra khỏi vỏ, bảo kiếm Xích Tiêu “Ổng” mà phát ra một tiếng rỗng ngậm, “Kiếm tốt!” Kỷ Hoàng Hậu nhin không được mà tán thưởng một tiếng, hơi có chút yêu thích không nở buông tay.

Lâu Cảnh lộ ra một nụ cười thanh phong lãng nguyệt, ôn hòa nói: “Bảo kiếm xứng anh hùng, Xích Tiêu nằm trong tay phụ hậu mới được tính là thích hợp.”

“Ha ha ha...” Kỷ Chúc sang sảng cười, đem thanh kiếm vừa dùng vứt cho Lâu Cảnh, “Đến, giúp bổn cung thử Xích Tiêu.”

“Vâng!” Hôn nay Lâu Cảnh đặc biệt đeo bao tay dưới ống tay áo dài của trường bào. Hần cởi áo khoác dài trên người ra, ném cho Nhạc Nhân, thuận tiện xoay thanh kiếm vài vòng, sau đó đứng nghiêm chỉnh, hướng Hoàng hậu ôm quyền.

Hoàng hậu cũng không cùng hần khách khí, ôm quyền một chút, liền nhún người tấn công.

Hiện giờ, trong đại điện yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ tiếng trầm rơi, Thái tử Tiêu Thừa Quân đứng đầu hàng quan văn, cúi đầu rũ mắt, không nói câu nào.

Vừa rồi có người buộc tội, nói Thái tử tham ô ngân lượng xây dựng đề điều của Thanh Hà, khiến Thanh Hà bị vơ đê, ruộng tốt bị vùi lấp, thiệt hại vô số, dân chúng Thanh Hà trôi giạt khắp nơi.

“Thái tử, người có gì để nói?” Thuần Đức đế lạnh mắt nhìn Tiêu Thừa Quân.

Tiêu Thừa Quân tiến lên một bước, hai tay hợp lại ngay ngắn về phía trước, khom người nói, “Nhi thần chưa bao giờ tham ô ngân lượng của Thanh Hà.”

“Sổ sách Hộ bộ đã điều tra rõ, hai khoản tiền của Thanh Hà đều do Thái tử phê chuẩn.” Hình bộ thượng thư bước ra khỏi hàng, đúng lý hợp tình mà nói, “Huyện lệnh Thanh Hà đã cung khai, toàn bộ số tiền dùng cho tu sửa đề điều đều được sử dụng để tu sửa từ đường. Người của Hình bộ đã đến Thanh Hà điều tra, từ đường kia là một từ đường của hoàng gia, được thờ phụng trong chùa Hộ Quốc.”

Tiêu Thừa Quân liếc mắt nhìn thượng thư Hình bộ một cái, hơi hơi nhú mày, tựa hồ không rõ rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì.

“Vi thần cả gan hỏi Thái tử điện hạ, tấu chương thỉnh tu sửa chùa Thanh Lương là do điện hạ phê chuẩn?” Hữu thừa tướng Trần Thế Xương đi ra, khom mình hành lễ, tỏ ra rất ngay thẳng, không nhanh không chậm hỏi.

Thượng thư Hình bộ không có tư cách trực tiếp hỏi Thái tử, cho nên lời này cần Trung thư lệnh – người quản lý Hình bộ, chính là hữu thừa tướng tới hỏi.

“Phải.” Tiêu Thừa Quân nghiêng đầu, chống lại hai mắt của Trần Thế Xương, ánh mắt kia cực kì tương tự với ánh mắt của Trần quý phi, đuôi mắt dài nhọn nhướn lên, ẩn dấu mưu kế thâm trầm.

“Vậy bực xây dựng đền của Thanh Hà, chính là ý kiến phúc đáp của điện hạ cho Hộ bộ?” Trần Thế Xương tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy.” Tiêu Thừa Quân không hề nhìn hấn, chính là nhú mày nhìn về phía Thuần Đức để ngồi trên long ỷ.

“Điện hạ chấp thuận cho huyện lệnh Thanh Hà xây dựng từ đường hoàng gia?” Thanh âm của Trần Thế Xương bình tĩnh vô ba, giống như đang hỏi hôm nay điện hạ đã ăn mấy bát cơm vậy.

“Ta chưa bao giờ nghe nói đến cái từ đường nào cả!” Tiêu Thừa Quân đột nhiên lớn tiếng nói, âm thanh trầm ổn quanh quẩn trong đại điện, leng keng hữu lực, kinh sợ lòng người, sau đó y quỳ xuống đất, nói: “Phụ hoàng, hôm qua nhi thần mới từ núi Tĩnh Di hồi cung, thực không biết đây là có chuyện gì!”

Thuần Đức để nhìn sắc mặt thẳng thắn của Thái tử, trong mắt lộ ra vài phần nghi hoặc.

“Vậy không bằng tìm huyện lệnh Thanh Hà đến đây đối chất.” Không biết là ai trong đám quần thần chợt nói ra câu này, lại không dám đứng ra, nhất thời trong đại điện có chút rối loạn.

Tả tướng Triệu Doan hướng nơi phát ra thanh âm nhìn thoáng qua, lần thứ hai rủ mắt xuống, không nói một lời nào.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, sáng nay huyện lệnh Thanh Hà đã chết.” Hình bộ thị lang phù phù một tiếng quỳ xuống.

Tiếng xôn xao nhất thời đình trệ, đại điện lại khôi phục sự yên lặng giống như chết lần thứ hai. Lúc này, Thẩm Liên mới nhẹ nhàng thở phào một cái, ánh mắt âm trầm liếc qua hữu thừa tướng.

“Xảy ra chuyện gì?” Thuần Đức để nhú mày, sao tự nhiên huyện lệnh Thanh Hà lại lẩn ra chết, thật quá kì quái.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, huyện lệnh Thanh Hà là vì thụ hình quá nhiều mà chết.” Thiếu giám nội thị tỉnh, cũng chính là con nuôi Trầm Anh của Thẩm Liên lập tức tiến lên trả lời.

Đứng đầu nội thị tỉnh là nội thị giam, có quan hàm nhị phẩm, dưới đó là hai thiếu giam, quan hàm tam phẩm, đều có tư cách vào triều. Thẩm Liên nhận trách nhiệm giám sát, đôn đốc việc này, nên sáng nay thiếu giam Trầm Anh đã đến nhà giam để gặp phạm nhân, lại phát hiện ra phạm nhân đã chết.

Triều đường lập tức nổ tung bởi những tiếng bàn tán ồn ào. Một vụ án Thanh Hà, hai phe tả, hữu thừa tướng đều đưa ra đối sách, nhưng chuyện huyện lệnh Thanh Hà đột nhiên chết trong ngục thì chỉ có người khởi xướng Thẩm Liên và hữu thừa tướng Trần Thế Xương được Hình bộ thượng thư vội vàng báo tin trước lúc lâm triều là đã biết trước, tất cả những người còn lại đều chưa hề biết việc này.

“Thanh Hà là một vụ án không quá phức tạp, tại sao lại dụng hình nhiều lần với huyện lệnh Thanh Hà như vậy? Đây là cách làm việc của Hình bộ sao?” Lại bộ thượng thư Dương Hựu Đình vẫn giữ im lặng, nghe được những lời này, lập tức tiến lên chất vấn.

“Sợ là vu oan giá họa đi.”

“Nói không chừng là giết người diệt khẩu.”

...

Quần thần nghị luận sôi nổi, mỗi lời nói ra đều rất có lý.

Kiểm pháp của Kỷ Hoàng hậu xác thực cao siêu, khiến Lâu Cảnh vốn chỉ hiểu sơ về kiếm thuật phải ứng phó khá chật vật. Bất quá, cũng may hắn có công phu nội gia, thân pháp cực kì linh hoạt, trơn như cá trạch, Kỷ Chúc cũng không chiếm được bao nhiêu ưu thế.

Bảo kiếm Xích Tiêu chém sắt như chém bùn, tự nhiên là sắc bén hơn nhiều so với thanh kiếm trong tay Lâu Cảnh. Nhưng mỗi lần chạm nhau, hai thanh chỉ đụng một chút đã tách ra ngay nên kiếm trong tay Lâu Cảnh không hề bị ép xuống. Kỷ Chúc âm thầm kinh ngạc, tình hình như vậy xem ra, kinh lực của người sử kiếm tất nhiên còn cao hơn cả hắn. Gần hai mươi năm chưa từng gặp được kinh địch, Hoàng hậu nhất thời hưng trí, lập tức ngừng việc khoa tay múa chân mà giao chiến theo kiểu chỉ bảo như trước, bắt đầu nghiêm túc so đấu.

Nhóm phi tần đứng hạn đến cung Phượng Nghi thỉnh an, tổng quản thái giám tiến đến thông bẩm, thấy hai người vẫn nhiệt tình đánh nhau đến khó phân ra, đành phải quay lại thông báo hôm nay miễn thỉnh an với các vị quý nhân.

“Loảng xoảng đương!” Hai thanh kiếm chạm vào nhau, Xích Tiêu vẽ lên thân kiếm trong tay Lâu Cảnh những đạo hoa lửa. Hắn đột nhiên ngửa người ra phía sau, trở tay ép Xích Tiêu xuống với ý đồ thoát thân, nhưng không ngờ Xích Tiêu lại lấy một góc độ cực kì xảo quyết giết qua. Lâu Cảnh nhấc chân, một cước đá thẳng về hướng tay cầm kiếm của Kỷ Chúc. Khi người kia vừa lắc mình né đi, chân hắn đột ngột thu lại, toàn thân dựng lên, mũi chân điểm nhẹ lên thân kiếm Xích Tiêu, nhảy lên giữa không trung, vung tay hướng đầu Hoàng hậu bổ tới.

Kỷ Chúc cả kinh, nhanh chóng nghiêng người, dùng tới mười thành lực đạo bổ về phía thanh kiếm đang phá không mà đến. “Răng rắc” một tiếng, rốt cuộc bảo kiếm Xích Tiêu càng thêm sắc bén, thanh kiếm trong tay Lâu Cảnh vừa bổ tới trước bả vai của Kỷ Chúc liền bị cắt thành hai đoạn trong chớp mắt.

“Nhi thần thất lễ.” Lâu Cảnh thu đoản kiếm, quỳ một gối xuống mà nói.

“Ha ha ha ha, đã nhiều năm rồi, ta chưa từng được giao đấu vui vẻ như vậy!” Kỷ Chúc thu kiếm vào vỏ, một tay kéo Thái tử phi đứng dậy, đôi mắt sắc bén tràn đầy vui sướng, “Mặc dù kiếm nghệ của người thường thường, nhưng thân pháp lại rất linh hoạt, đây là do tập luyện công phu nội gia phải không?”

“Không thể gạt được phụ hậu.” Lâu Cảnh nhu thuận cười, nói.

Tổng quản thái giám tiến đến bẩm báo chuyện đã tiễn nhóm phi tần rời đi, “Buổi chiều đã tan, Hoàng Thượng triệu một mình Thái tử đến ngự thư phòng.”

Kỷ Chúc buông chiếc khăn lau mồ hôi, nhìn thoáng qua Lâu Cảnh bên người, thấy hắn hiện ra vài phần thân thiết khi nghe nhắc đến Thái tử, âm thầm gật gật đầu, “Trạc Ngọc, đi cùng bốn cung vào trong đình uống một chén trà chứ?”

“Vâng.” Lâu Cảnh giao đoản kiếm gầy cho thái giám, tự mình giúp đỡ Hoàng hậu đến tiểu đình duy nhất trong hoa viên.

“Việc này, người không biết thật sao?” Thấy Thái tử chỉ im lặng, không hề tranh luận câu gì làm Thuần Đức để có phần buồn bực, nhìn chằm chằm Tiêu Thừa Quân đang quỳ trên mặt đất, cất tiếng hỏi.

“Lúc trước là nhi thần phụ trách việc đốc thúc, cứu giúp nạn thiên tai, còn về phần tại sao Thanh Hạ lại võ đề, huyện lệnh Thanh Hà làm cái gì, quả thật là không biết.” Tiêu Thừa Quân cúi đầu, lấy khăn từ trong tay áo ra, xoa xoa mồ hôi trên mặt. Chiếc khăn thấm nước ớt lập tức đem đôi mắt của y sắc đến đỏ bừng.

“Sự việc trên triều hôm nay, người có gì muốn nói không?” Thuần Đức để nhìn Thái tử không ngừng lau mồ hôi, sự sắc bén trong mắt dần tan đi không ít.

“Phụ hoàng!” Tiêu Thừa Quân ngẩng đầu, thanh âm nghẹn ngào, “Nhi thần phụng chỉ đại hôn, mười ngày chưa từng lên triều, không lường được lại xảy ra đại sự như thế. Một phụ hoàng ngày đêm làm lụng vất vả, nhi thần thẹn với phụ hoàng.” Nói xong, cúi đầu xuống rồi dập đầu với Thuần Đức để.

Thuần Đức để nhìn đôi mắt đỏ bừng của Thái tử, trăm triệu lần không dự đoán được, Tiêu Thừa Quân ngày thường trầm mặc, lãnh tính như vậy lại bị bức đến phát khóc, trong lòng không khỏi nổi lên vài phần

ấy này. Như vậy xem ra, Thái tử quả thật thiện lương, không có thủ đoạn gì khác. Có lẽ, Tiêu Thừa Quân thật sự là một người không có tâm kế...

“Điện hạ đối xử với nhi thần vô cùng tốt, nhi thần cũng muốn hồi báo một phần.” Lâu Cảnh tự tay châm trà kính Hoàng hậu.

Kỷ Chúc tươi cười nhận chén trà từ tay Lâu Cảnh, “Hôm nay người đến đây lấy lòng ta, nói cho cùng cũng là vì lấy lòng Thái tử sao?”

“Không phải nhi thần đến đây lấy lòng phụ hậu đâu.” Mắt cũng không chớp, Lâu Cảnh nhoẻn cười, “Từ nhỏ nhi thần đã rất ngưỡng mộ phụ hậu anh dũng, hiện giờ nhìn thấy, tự nhiên là muốn thân cận rồi. Vả lại, hôm trước phụ hậu đã khuyên bảo nhi thần là phải đối xử với Thái tử thật tốt, hôm nay nhi thần đến đây cũng là phụng chỉ làm việc thôi.”

“Ha ha ha...” Hoàng hậu không nhịn được phì cười.

“Kia, liệu phụ hậu có thể nói cho nhi thần biết, điện hạ thích ăn món gì nhất? Thích nghe ca khúc nào nhất? Ừm, còn có nhũ danh hồi bé là gì không ạ?” Lâu Cảnh ghé sát vào một chút, cười hì hì thấp giọng hỏi.

(1) phượng sồ sơ minh: chim phượng con lần đầu tiên cất tiếng hót, bạn cũng chả hiểu nó nghĩa là sao cả
==’

(2) lời bình vạn quân: nhanh, mạnh, dữ dội

(3) thanh phong lãng nguyệt:

thanh: mát mẻ, dễ chịu; phong: gió

=> thanh phong: cơn gió mát lành

lãng: sáng rực rỡ / sang sảng, lạnh lạnh

nguyệt: trăng, ánh trăng

=> lãng nguyệt: sáng rực rỡ như ánh trăng

==> tóm gọn là miêu tả nụ cười đẹp.

(4) long ỷ: ghế khắc hình rồng, thuộc về vua.

(5) thanh âm bình tĩnh vô ba: ba là sóng, ý chỉ thanh âm bình tĩnh, đều đều.

(6) kinh lực: sức mạnh, lực lượng

24. Chương 24: Chân Tướng

“Lúc bé Thái tử rất thích ăn kẹo, thường xuyên mang theo bên người vài viên.” Kỷ Chúc lắc lắc đầu cười, thật sự nói sở thích của Thái tử cho Lâu Cảnh nghe, “Món Tiêu Thừa Quân thích ăn nhất là một loại kẹo được làm từ sữa bò và mật.”

“Kẹo làm từ sữa bò và mật?” Mắt Lâu Cảnh sáng ngời, loại kẹo này là sữa được nấu thành hồ, sau đó bọc mật đường ở bên ngoài. Có lẽ, mùi sữa thơm trên người Thái tử điện hạ là do y trộm ăn kẹo nên mới có đây!

“Đúng vậy, bắt quá đây đều là sở thích lúc bé.” Trong mắt Hoàng hậu hiện ra vài phần hoài niệm, “Mấy năm nay đứa bé kia càng lớn càng ít lời, ta cũng không biết hiện giờ y thích ăn nhất là cái gì.”

Lâu Cảnh âm thầm ghi nhớ, chuẩn bị trở về đến hỏi Thường Ân.

“Thừa Quân không hay lắng nghe đàn sáo, lại càng không thích ca múa, về phần nữ danh...” Trong mắt Kỷ Hoàng hậu hiện ra vài phần do dự, “Thời điểm y còn bé được ôm tới đây, ta từng nghe Thục Phi gọi y là Nguyên Lang.”

Thanh Hà vỡ òa, tổn hại ruộng tốt vô số, mấy ngàn dân chúng trôi giạt khắp nơi, từ tám tháng đến hiện tại, tình huống không hề được giảm bớt, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Tiêu Thừa Quân quỳ trên mặt đất, nhìn chòng tấu chương chất cao như núi trước mặt, bàn tay giấu trong ống tay áo dần dần nắm chặt. Lúc trước y phụ trách cứu giúp nạn thiên tai, đã cho Bộ hộ phân phối ngân lượng xuống dưới từ lâu. Trung Nguyên thường mưa thuận gió hòa, được coi là giàu có và đông đúc, chỉ cần quân thủ tâm nhậm cẩn trọng, an trí tốt cho dân chúng huyện Thanh Hà là không có vấn đề.

“Mấy trăm dân chạy nạn vây ở ngoài thành Thanh Dương...”

“Dân chạy nạn nhảy vào các huyện xung quanh, đánh nhau, tranh mua...”

“Kho lúa của Thanh Dương bị tập kích, nạn dân tranh đoạt, chết tám mươi bảy người...”

Trước khi đại hôn, Tiêu Thừa Quân đã xử lý xong đến tám phần công việc cứu giúp nạn thiên tai, nếu không phải có người cố ý quấy rối, tuyệt đối sẽ không xảy ra đường rẽ lớn đến vậy.

Hôm nay là tấu chương nói về nỗi khổ sở của dân chạy nạn. Vào ngày mai, tấu chương phê Thái tử sẽ nói gót mà tới.

Nhắm mắt lại, Tiêu Thừa Quân chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như thế này. Trong triều đình, ở địa vị Thái tử, dù y có văn thành võ đức như Thái tổ thì cũng không cứu được dân chúng lầm than.

Khép lại tấu chương trong tay, Tiêu Thừa Quân chậm rãi dập đầu, “Nhi thần theo phụ hoàng nghe báo cáo, phê tấu chương từ khi mười hai tuổi, ngày đêm khổ đọc không ngừng, thiên tư ngu dốt, với chính sự đã bắt đầu khó có thể đưa ra các ý kiến... Hiện giờ lại không thể cứu giúp nạn thiên tai Thanh Hà, thực thẹn với phụ hoàng. Nhi thần...” Thái tử chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ bừng ầng ậc nước, “Nhưng thành phụ hoàng, phê Thái tử vị của nhi thần, chọn ra một người có tài đức hơn.”

Thuần Đức để sững sờ, trăm triệu lần cũng không ngờ rằng Thái tử sẽ nói ra lời này, “... Hoàng trư phê lập đầu phải trò đùa? Người trở về đi, ngày mai lại bàn việc này.”

Tiêu Thừa Quân không nhiều lời nữa, dập đầu cáo lui, trong lòng nổi lên từng trận hàn ý, nếu không phải phụ hoàng đã sớm tính toán tốt muốn phê y, sẽ tuyệt đối không nói ra những lời này.

Từ ngự thư phòng đến Đông Cung có một đoạn đường dài phải đi, Tiêu Thừa Quân vẫy lui liễn xe, chính mình chậm rãi đi bộ trở về.

Con đường thật dài trong cung rất yên lặng và vắng vẻ, thỉnh thoảng sẽ có một vài thị vệ, cung nữ ngẫu nhiên đi qua, đều sẽ dừng lại hành lễ, đợi Thái tử đi rồi mới vội vã đi tiếp. Tiêu Thừa Quân vươn một tay xoa xoa vách tường thật dày, ngẩng đầu nhìn đàn chim bay ngang qua bên trên. Đạo lý làm người và các mối quan hệ luân lý trong xã hội cũng giống như bức tường thành cao vời vợi này, kỳ thực nó chỉ cao một trượng ba thước, nhưng đối với người bị nhốt trong đó mà nói, dù chỉ cao ba tấc thì cũng giống như cao ngàn vạn trượng, khó có thể vượt qua.

“Sắp qua buổi trưa rồi, sao điện hạ vẫn chưa trở về?” Một đôi tay ấm áp bỗng nhiên từ phía sau vươn đến, ôm eo Thái tử điện hạ.

Lâu Cảnh từ Phượng Nghi cung đi ra, nghe nói Thái tử còn chưa hồi Đông Cung, đã nghĩ chạy tới đón y cùng về dùng cơm, ai ngờ lại chứng kiến Thái tử điện hạ bám dọc theo tường mà đi từng bước một. Trong lòng hần chột nổi lên một trận đau xót, nhất định Thái tử phụ quân nhà mình đã phải chịu rất nhiều ủy khuất trên triều, liền vội vàng đi qua đem người ôm lấy.

Trái tim vốn đang chìm trong rét lạnh và cô đơn của Tiêu Thừa Quân, vì cái ôm ấm áp này mà chột tỉnh, bỗng nhiên lại nổi lên lo lắng, “Mắt ta rất đỏ, sợ bị người ta nhìn thấy.”

“Để ta xem nào!” Lâu Cảnh đem người xoay lại, quả nhiên nhìn thấy đôi mắt đẹp của Thái tử điện hạ đã hồng hồng, không chỉ hồng bên trong mắt, một vành xung quanh hốc mắt cũng nhiễm một màu hồng nhạt,

thật là đẹp quá, muốn hôn hôn một chút! Nghĩ như vậy, Lâu Cảnh cũng liền làm như vậy.

Hơi lạnh từ đôi môi mỏng áp đến đôi mắt đang nóng làm Tiêu Thừa Quân cảm thấy thoải mái. Cho nên lúc Lâu Cảnh dán sát vào, y theo tiềm thức mà nhắm mắt lại. Khi Lâu Cảnh hôn thành công rồi, Thái tử mới sự nhớ đến hiện tại hai người đang ở giữa đường, liền vội vàng đem người đẩy ra, lúng túng nhìn trái nhìn phải, thật may mà không có ai đi qua. Mà An Thuận và Nhạc Nhân đi theo phía sau, một cái nhìn trời, một cái nhìn đất, một bộ như cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không biết...

“Đi thôi.” Tiêu Thừa Quân ho nhẹ một tiếng, lôi kéo Thái tử phi trở về Đông Cung, “Sao bây giờ người mới trở về?”

Lâu Cảnh tùy ý để Thái tử lôi kéo, tha cái chân đi sau Thái tử nửa bước, mắt thì nhìn chằm chằm vào hai tai đỏ ửng của Thái tử, “Phụ hậu lôi kéo ta luyện kiếm, sau đó còn ngồi uống trà, nên mới về muộn một chút.”

“Người cùng phụ hậu so kiếm?” Tiêu Thừa Quân dừng bước, quay đầu lại nhìn Lâu Cảnh từ trên xuống dưới lại từ dưới lên trên, “Có bị thương ở chỗ nào không?”

“Không có đâu.” Lâu Cảnh cười cười, choàng vai Thái tử điện hạ, “Chỉ là hơi mệt một chút.”

Tiêu Thừa Quân bất đắc dĩ mà nhìn Lâu Cảnh lại treo lên người y như thuốc cao bôi trên da, “An Thuận, đi gọi liền xe đến đây.”

Gió giục vân vân cuộn cuộn đến nghẹt thở trên triều mấy ngày nay, rốt cục vì sự xuất hiện của Thái tử mà bạo phát. Buổi trưa vừa qua, tấu chương buộc tội Thái tử giống như tuyết rơi ào ào đưa đến ngự thư phòng.

Thuần Đức để nhìn tấu chương trong tay, nhịn không được thở dài, “Trẫm cảm thấy có chút xin lỗi Thái tử.”

Thái giám tổng quản Hoài Trung nguyên bản đứng ở bên cây cột ngủ gà ngủ gật, nghe được lời ấy liền giật mình, lập tức tỉnh táo lại.

“Hoài Trung, người nói xem, mấy năm nay Thái tử làm việc thế nào?” Thuần Đức để đem tấu chương ném tới một bên.

Hoài Trung ra một thân mồ hôi lạnh, lời này, chính là muốn hấn trả lời thế nào đây? Nhưng Hoàng Thượng đã hỏi, lại không thể không trả lời, châm chước một lúc lâu, mới nói: “Chuyện trên triều đình, nô tỳ thật sự không hiểu, chính là nô tỳ nhìn thấy, mấy ngày nay Thái tử đại hôn, Hoàng Thượng bận rộn hơn trước kia rất nhiều.”

Thường ngày Thuần Đức để không bao giờ phê mấy tấu chương thỉnh an hay các tấu chương thông báo bình thường, toàn bộ đều ném cho Thái tử phê duyệt. Thuần Đức để còn định nói thêm, chợt nghe thấy thị vệ ngoài cửa bẩm báo, “Hoàng Thượng, hữu thừa tướng cầu kiến.”

Trở lại Đông Cung, Lâu Cảnh vội dùng nước trong tẩy sạch toàn bộ nước ớt còn sót lại trong mắt của Tiêu Thừa Quân, “Nước ớt để lâu trong mắt là rất không tốt.”

“Chiều này của người rất hiệu quả đấy.” Tiêu Thừa Quân hơi hơi mỉm cười, tùy ý để Thái tử phi tự tay lau khô nước trên mặt cho y, “Lúc bé hay dùng chiều này phải không?”

“Làm gì có chuyện đó!” Lâu Cảnh cười xòa, nhịn không được lại hôn lên khóe mắt phỉm hồng kia một cái. Trong phòng không có người, Thái tử điện hạ cũng không ngăn cản hấn, “Nếu gia gia nhìn thấy ta khóc, đương nhiên là hấn sẽ cảm thấy rất thú vị rồi bắt ta đứng ở giữa sân, khóc theo mười kiểu khác nhau để hấn xem.”

“Ha ha, khóc mà còn có thể khóc thành mười kiểu cơ à?” Tiêu Thừa Quân nhịn không được cười ra tiếng, thật tưởng tượng không ra trong thiên hạ vẫn có loại tổ phụ như thế này.

“Đương nhiên là có!” Lâu Cảnh cười cười ôm Thái tử điện hạ, “Từ nay về sau, nếu Thái tử điện hạ bắt nạt ta, ta sẽ tới trước bài vị của Thái tổ, khóc đủ hai mươi kiểu cho tổ tông Tiêu gia nhìn.”

Hai người đang cười cười nói nói, chợt có người đến bẩm báo, thị vệ họ Vân xin cầu kiến.

Thị vệ họ Vân, chỉ có thể là thể bài của Vân Bát ở Đông Cung, hai người liếc nhau, đi ra ngoài.

Sau khi vẫy lui hạ nhân, một người mặc trang phục thân vệ của Đông Cung tiến lên hành lễ, “Thuộc hạ Vân Thập Lục, bái kiến Thái tử điện hạ, tham kiến chủ nhân.”

Vân Thập Lục! Tiêu Thừa Quân vội cho người đứng dậy, đây chính là người bị phái đi Thanh Hà tra xét tin tức, Vân Thập Lục.

Thanh Hà cách kinh thành không quá xa, cưỡi ngựa gấp rút thì chỉ một ngày một đêm là tới, nhưng Vân Thập Lục lại tiêu phí mất rất nhiều ngày.

“Trong Thanh Hà có một cỗ lực lượng rất mạnh bắt giữ toàn bộ những người đến đây thăm dò tin tức. Thuộc hạ cũng suýt chút nữa bị bọn họ bắt đấy.” Vân Thập Lục nói ra nguyên nhân chính mình về muộn. “Hiện giờ huyện Thanh Hà giống như một cái lồng giam, quan viên Hình bộ đến điều tra sẽ không gặp phải chuyện gì, nhưng tất cả những người do các thể lực khác phái đến Thanh Hà hỏi thăm chuyện này, nửa đêm canh ba đều bị một đám nhìn như bọn du côn, lưu manh bắt đi.”

Tiêu Thừa Quân nhíu mày, vụ án Thanh Hà là do Thẩm Liên đốc thúc, những người này lại dám làm chuyện như thế, vậy người đứng phía sau chỉ có thể là Thẩm Liên. Hữu thừa tướng hại y tất nhiên là có lý do, nhưng Thẩm Liên và y cũng không oán không cừ, tại sao Thẩm Liên lại muốn bán mạng cho hữu tướng như vậy?

“Có một cái từ đường hoàng thất đang được xây dựng ở Thanh Hà sao?” Tiêu Thừa Quân ngồi xuống, trầm giọng hỏi.

“Đúng là có người xây từ đường.” Vân Thập Ngũ đem tin tức mình tìm hiểu được nói ra, “Nơi đó có trọng binh canh gác rất nghiêm ngặt, ban đêm thuộc hạ đến tìm hiểu, phát hiện nơi này không có cái gì khác ngoài một đồng vật liệu xây dựng, móng nhà đào rất cạn. Hơn nữa, tăng nhân quét dọn ở chùa Thanh Lương có nói, những vật liệu gỗ đó được đưa đến vào khoảng gần giữa tháng tám.”

Lâu Cảnh nghe vậy, neho neho mắt, tất cả những chuyện xảy ra, quả thật là có người cố ý hãm hại Thái tử. Vân Thập Lục nói tiếp, chuyện kì lạ ở huyện Thanh Hà không chỉ có như vậy.

Hiện giờ, dân chúng ở huyện Thanh Hà rất thưa thớt, thị trấn bị lũ lụt bao phủ, lại không biết du côn, trộm cướp từ nơi nào chui ra, hướng thị trấn chạy đến, cướp đoạt tài sản của dân chúng trên đường, dẫn đến tiếng kêu than nổi lên khắp nơi, dân chúng lầm than. Vân Thập Lục xen lẫn trong đám dân chạy nạn mới thoát được đám du côn đó đuổi bắt, vẫn ăn ngủ bên ngoài thành Thanh Dương cùng nạn dân, còn nghe được một chuyện nữa.

“Từ đầu tháng ba, huyện lệnh Thanh Hà đã bắt đầu trưng thu lao dịch, cho xây dựng một tòa từ đường thập phần xa hoa nằm ở phía sau núi gần chùa Thanh Lương.” Thanh âm của Vân Thập Lục mang theo vài phần ngưng trọng, trong đám dân chạy nạn có một người là thợ mộc phụ trách điêu khắc bài vị cho cái từ đường kia, cho nên biết được rất nhiều, “Từ đường kia cũng không phải là từ đường gì, nó chính là một tòa sinh từ.”

“Cái gì!” Tiêu Thừa Quân không khỏi mở to hai mắt nhìn, cái gọi là sinh từ, chính là bên trong cung phụng người còn đang tại nhân thế, nhưng bởi vì quá mức sùng kính, nên sẽ xây một cái sinh từ, thỉnh cầu các vị thần tiên trên trời bảo hộ người được thờ phụng. Cái loại sinh từ này, từ xưa đến nay cũng không có mấy tòa, mà phàm là người được thờ phụng, đều là những người đại trung đại nghĩa, cứu vớt dân chúng thiên hạ lúc nguy nan.

“Người được thờ cúng ở đó là ai?” Lâu Cảnh cũng nhíu mày, hiện giờ Thuần Đức đế nghi ngờ rất nặng, bất cứ ai bị thờ cúng trong cái tòa sinh từ đó, nhất định sẽ chạm đến nghịch lân của Hoàng Thượng.

“Thẩm Liên!” Vân Thập Lục trầm giọng nói.

(1) Nguyên Lang: Nguyên: đứng đầu, tài, giỏi, to lớn

Lang: mỹ xưng dành cho đàn ông

(2) hoàng trư: người kế thừa hoàng đế.

(3) một trượng = 10 thước = 3,33m, một thước = 10 tấc = 0,333m, một tấc = 3,33cm

25. Chương 25: Vân Dũng (mây Hiện Ra)

Thẩm Liên người này, những cái khác thì cũng không có ưu điểm gì đặc biệt, nhưng chỉ cần thu được chỗ tốt thì sẽ làm việc rất cẩn thận. Mấy năm nay nội thị tỉnh mua quan bán chức, quan viên dưới tứ phẩm đều nịnh bợ hần không ít, như kính tặng vàng bạc châu báu, mỹ thiếp luyến đồng..., dùng bất cứ thủ đoạn nào. Huyện lệnh Thanh Hà ra một chiều này càng tuyệt, trực tiếp cho xây một cái một cái sinh từ cung phụng Thẩm Liên.

“Khó trách Thẩm Liên lại liều mạng như vậy.” Lâu Cảnh cười nhạo, gã huyện lệnh Thanh Hà này quả nhiên là không sợ chết, dám lấy tiền tu sửa đền điều để xây dựng sinh từ.

“Người trở lại đền trang nghỉ ngơi đi.” Tiêu Thừa Quân thưởng cho Vân Thập Lục, để hắn đi về trước, gương mặt ngưng trọng cũng không bởi vì biết được chân tướng mà giảm bớt mấy may.

Vân Thập Lục liếc nhìn Lâu Cảnh một cái, thấy chủ nhân đồng ý, lúc này mới tiếp nhận ban thưởng, hành lễ cáo lui.

“Người vào trong nghỉ ngơi một lát đi, ta đi viết tấu chương một chút.” Tiêu Thừa Quân đứng dậy, vỗ vỗ đầu Thái tử phi, xoay người đi đến thư phòng.

Lâu Cảnh nhìn bóng dáng Thái tử, như có điều suy nghĩ mà nheo lại mắt.

Hữu tướng Trần Thế Xương bước vào ngự thư phòng, nhìn hai chồng tấu chương tán loạn trước mặt Thuần Đức đế, ánh mắt chợt lóe, cái gì cũng chưa nói, trực tiếp quỳ xuống đất, “Hoàng Thượng, Thái Sơn có động đất!”

“Người nói cái gì?” Thuần Đức đế thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thái Sơn, từ xưa đến nay đều là biểu tượng của Thái tử, Thái Sơn rung chuyển chính là quốc gia không vững vàng, sẽ có động loạn. Đây là một loại hiện tượng thiên văn cực kì không tốt.

“Không phải là đại chấn, nhưng đỉnh núi phong thiện dài bị tổn hại không nhỏ, đỉnh của toà nhà Tử Thần bị nghiêng, cột trụ hương bằng đồng cũng đổ khỏi phong thiện dài.” Trần Thế Xương đem tấu chương trong tay áo trình lên.

Từ xưa đến nay, núi Thái Sơn vẫn là địa phương cử hành lễ tế trời của các triều đại hoàng đế, sau lại bị mọi người cho rằng đây là nơi tượng trưng cho Thái tử. Phong thiện dài vốn là nơi tế trời từ thời thượng cổ, luôn luôn được các đời hoàng đế cho tu sửa, trông coi cẩn thận. Tòa nhà Tử Thần chính là do Thái tử yêu cầu xây dựng nên, chuyên dành cho hoàng đế nghỉ ngơi, có đặt một cột trụ hương bằng đồng rất lớn.

“Này...” Thuần Đức đế nhăn chặt mày lại, trời giáng dị tượng, đến tột cùng là muốn mách bảo cái gì đây?

“Hoàng Thượng, việc này không phải là nhỏ, không bằng để người trong khâm thiên giám tính toán, rốt cuộc đây là điềm báo gì để sớm có chuẩn bị tốt.” Hữu thừa tướng lộ ra một bộ dáng ưu quốc ưu dân.

“Không tồi! Hoài Trung!” Thuần Đức đế tỉnh táo lại, “Đi gọi quan khâm thiên giám giám chính đến đây, trăm có chuyện muốn hỏi.”

Khâm thiên giám giám chính ù ù cạc cạc mà bị Hoàng Thượng gọi vào ngự thư phòng, mở miệng liền hỏi vì sao Thái Sơn có động đất, sợ tới mức run lập cập, phù phù một tiếng quỳ xuống. Ngày thường khâm thiên giám vẫn tính toán thời tiết, ngày mùa để cấp cho hoàng gia ngày tốt giờ lành, sợ nhất chính là gặp được loại chuyện trời giáng dị tượng như thế này, bởi vì hiện tượng thiên văn thường liên quan đến sự việc xảy ra trong triều, nói không tốt là muốn rơi đầu.

Động đất ở Thái Sơn có ý vị thế nào, không người nào hiểu rõ chuyện này hơn khâm thiên giám giám chính. Người có thể nói đây là vì Thái tử vô đạo, trời giáng dị tượng cảnh báo thế nhân; cũng có thể nói là do Hoàng Thượng có ý đồ phế Thái tử, dẫn đến người người oán trách mà Thái Sơn sụp đổ...

“Này... thần vừa nghe nói, lúc này cũng không có dụng cụ, không thể tính toán...” Giám chính cúi người đem đầu dán sát trên mặt đất, mỗi hồi trên trán lập tức dính ướt thấm trải sàn. Mấy ngày nay trong triều gió nổi mây vần, khâm thiên giám vẫn không đếm xỉa đến, cũng không dự đoán được chính mình lại bị liên lụy vào đó nhanh như vậy.

“Khi nào thì tính toán xong?” Thuần Đức để không kiên nhẫn hỏi.

“Thần... thần cần xem tinh tượng, nhanh nhất... cũng phải ngày mai.” Giám chính không dám ngẩng đầu, tận lực kéo dài thời gian, trở về lại nghĩ biện pháp.

“Người đi đi, ngày mai lâm triều, nhất định phải tính toán cho xong.” Thuần Đức để khoát tay áo, tâm thần có chút nhấp nhô không yên.

“Dạ.” Khâm thiên giám giám chính dập đầu như già tởm, sau khi rời khỏi ngự thư phòng liền nhanh như thỏ mà hướng khâm thiên giám chạy đi.

Hữu tướng Trần Thế Xương dùng ánh mắt liếc liếc cảnh cáo nhân ảnh đang lui ra, khéo môi che dấu dưới chòm râu dài hơi hơi nhếch lên, hai mắt rũ xuống, cũng khom người cáo lui.

Tiêu Thừa Quân ngồi một mình trong thư phòng, bút lông sỏi dính mực, lại thật lâu không thể đặt bút.

Trên bàn còn đặt đồ rửa bút bằng ngọc mà Lâu Cảnh tặng cho, hoa sen phần hồng cao vút, từng đóa hoa cong cong mỏng như cánh ve, đẹp không sao tả xiết. Nước ngọc trơn bóng, lịch sự tao nhã, tựa như tuần nhan của Lâu Cảnh, vẽ đẹp làm người ngẩn ngơ.

Thái tử điện hạ nhắm hai mắt lại, vươn tay mở ngăn tủ bí mật trên bàn, lấy ra một viên kẹo màu trắng ngà trong cái túi nhỏ, chậm rãi bỏ vào miệng.

“Từ nhỏ điện hạ đã thích loại kẹo này.” Thái giám tổng quản Đông Cung Thường Ân nghe Thái tử phi hỏi thăm cổ sự kẹo sữa mật ong, nụ cười khéo léo trên mặt lập tức chân thật hơn vài phần, “Trước kia nô tỳ thường cấp cho Thái tử một gói bánh kẹo to, bên trong là kẹo sữa mật ong và bánh đường nâu nướng. Điện hạ thường ăn bánh đường nâu nướng trước rồi mới ăn đến kẹo sữa mật ong. Tuy nhiên Hoàng hậu nương nương không cho ăn nhiều, một tháng điện hạ chỉ được hai gói nhỏ, vẫn để chung với nhau thành một gói to.”

Lâu Cảnh nghe vậy, trên mặt liền nhịn không được mà lộ ra vài phần ý cười, hẳn nhớ rõ khi mình còn bé, lần đầu tiên gặp Tiêu Thừa Quân, Thái tử điện hạ đã cho hắn một gói bánh đường nâu nướng. Nói như vậy, lúc ấy Thái tử điện hạ đã đối xử với hắn rất hào phóng rồi, chia một nửa số bánh kẹo trong tháng cho mình cơ mà.

“Khởi bẩm Thái tử phi, ngoài cung có người tiến đến bẩm báo, nói phu nhân của Bình Giang hầu và Chính Nam tướng quân đã đến ngoài thành.” Nhạc Nhân nhanh chóng đi tới, sắc mặt vui vẻ nói.

“Thật sao!” Lâu Cảnh lập tức đứng lên, phu nhân Bình Giang hầu chính là đại cữu mẫu, Chính Nam tướng quân là phong hào của nhị cữu, từ lúc hắn viết thư cho đại cữu đến bây giờ còn chưa đầy một tháng, bọn họ đã từ Lĩnh Nam đuổi lại đây, thật là một niềm vui bất ngờ. Nghĩ như vậy, Lâu Cảnh có chút đứng ngồi không yên, xoay người chạy đến thư phòng tìm Thái tử phu quân.

Tiêu Thừa Quân chậm rãi khép lại tấu chương, ánh mắt thâm trầm nhìn đồ rửa bút bằng ngọc trên bàn. Thoáng có tiếng động, y lấy sắc mặt bình tĩnh mà đem tấu chương trong tay kẹp vào chồng sách trên bàn, “Có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?”

“Đại cữu mẫu và nhị cữu đã đến ngoài thành.” Lâu Cảnh tươi cười nắm cánh tay của Thái tử điện hạ, “Điện hạ đi cùng ta nhé?” Lâu Cảnh biết hôm nay tâm tình của Thái tử không tốt, liền nhân cơ hội này dẫn y ra ngoài đổi gió một chút.

“Cũng được.” Tiêu Thừa Quân hơi hơi vuốt cằm, Thái tử phi gả đến Đông Cung, nguyên bản nên có ngoại gia đến dự, chỉ vì lần đại hôn này tiến hành quá mức gấp gáp, người của phủ Bình Giang hầu đuổi vội đuổi

vàng cũng cảm không kịp hôn lễ, lúc này đã về tới, về tình về lý y đều nên đến gặp. Dù sao trong cung cũng không có việc gì làm, không bằng đến gặp cữu cữu, cữu mẫu mà Thái tử phi tâm tâm niệm niệm.

Hai người thay đổi quần áo, lại bảo Thường Ân chuẩn bị lễ vật. Khi cả hai đi đến cửa cung liền nhìn thấy một gã sai vặt đang canh ở ngoài cửa, nhún phụ nhân Bình Giang hầu và tướng quân đã đến khu nhà của Bình Giang hầu trong kinh thành. Phụ nhân biết Lâu Cảnh sẽ nhanh chóng đi tìm bọn họ nên gọi một gã sai vặt đứng canh trước cửa cung.

Từ xưa đến nay, phàm là công hầu thế gia, bất luận trấn thủ ở nơi nào, ở kinh thành đều có khu nhà riêng do Thái tử ngự ban. Dù không sống ở trong kinh thành, tòa nhà Bình Giang hầu vẫn có người trông coi cẩn thận, chưa từng bị hoang phế.

Bình Giang hầu phụ nhân ngồi ngay ngắn ở thượng vị trong chính đường, cùng quản gia trong nhà bàn bạc công việc mấy ngày sắp tới. Còn nhị cữu Từ Triệt thì trầm mặc ngồi một bên, cầm bố khăn chậm rãi chà lau ngón thương trong tay.

Bình Giang hầu Từ gia, gia truyền chính là thương pháp, năm đó khi Từ Triệt gần hai mươi bốn tuổi, với một cây ngân thương trong tay đã giết được Man vương, khiến tộc người ở phía Nam này sợ mất mật, tiên đế vui mừng, đặt biệt phong hán là Chinh Nam tướng quân.

“Nhị thúc a, lát nữa An quốc công đến đây, người phải thật bình tĩnh, đừng quá nóng giận.” Bình Giang hầu phụ nhân dặn dò quản gia xong, nhìn về Từ Triệt đang nén giận ngồi lau thương, không khỏi thở dài.

Hạ nhân trong phủ Bình Giang hầu và Chu Tước đường thường xuyên lui tới và có quan hệ rất tốt với nhau. Khi bọn họ vừa bước vào nhà, Từ Triệt đã lập tức giữ lấy quản gia hỏi thăm sự việc xảy ra trong phủ An quốc công. Sau khi nghe xong quá trình Lâu Cảnh bị ép gả đi, hán liền nổi giận đùng đùng, cầm thương muốn chạy đến phủ An quốc công nói chuyện, Bình Giang hầu phụ nhân cùng quản gia phải vất vả lắm mới ngăn được lão hổ lại.

Từ Triệt hừ một tiếng, vừa định nói gì đó, ngẩng đầu liền nhìn thấy một bóng người đang chạy rất nhanh đến đây, lập tức đứng lên, “Tiểu Cảnh!”

Lâu Cảnh lôi kéo Thái tử điện hạ, xua tay với gã sai vặt, trực tiếp chạy thẳng vào đại sảnh.

“Trạc Ngọc...” Bình Giang hầu phụ nhân nghe tiếng cũng đứng dậy.

“Cữu mẫu, nhị cữu!” Nhìn thấy thân nhân nhiều năm xa cách, Lâu Cảnh nhịn không được liền nhào tới.

Từ Triệt nhanh chóng tiếp được Lâu Cảnh đang bổ nhào qua, hung hăng xoa xoa đầu hán, “Tiểu tử thôi, mới vài năm không thấy mà đã cao thế này rồi!”

Lâu Cảnh cười cười xoay xoay trong ngực nhị cữu, tránh né bàn tay to đang chà đạp trên đầu, ngược mắt sang nhìn Bình Giang hầu phụ nhân, “Cữu mẫu, nhị cữu lại bắt nạt ta!”

Gương mặt nghiêm trang của Bình Giang hầu phụ nhân nhanh chóng lộ ra ý cười.

“Đến, cữu mẫu nhìn xem!” Mặc dù trên mặt là tươi cười, nhưng giọng nói của đại cữu mẫu lại mang theo vài phần ghen ngào, chậm rãi vươn tay nhéo nhéo gương mặt Lâu Cảnh, “Nhi a, nhi đáng thương của ta...” Nói xong, nàng liền nhịn không được mà rơi lệ.

Mặc dù nàng khuyên nhủ nhị thúc nhà mình tránh xúc động, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy cháu trai chạy đến, vẫn nhịn không được mà đau lòng không thôi. Tiểu cô mất sớm, nguyên bản có lão An Quốc công trông chừng Lâu Cảnh, bọn họ cũng cảm thấy yên tâm. Ai ngờ Lâu gia lão gia tử vừa qua đời, phụ thân nhún tâm kia liền đối đãi với nhi tử của mình như vậy. Hài tử thông minh hiểu chuyện này, tại sao phải chịu nhiều khổ sở như thế?

Lâu Cảnh bắt đắc dĩ nắm chặt bàn tay của cữu mẫu, đào thoát khỏi khuỷu tay rắn chắc của nhị cữu, cào cào mái tóc lộn xộn, hơi có chút xin lỗi mà nhìn về phía Tiểu Thừa Quân đang đứng trước cửa, “Điện hạ, đây là đại cữu mẫu của ta, Bình Giang hầu phụ nhân. Đây là Chinh Nam tướng quân, nhị cữu của ta.”

Hai trưởng bối lập tức giật mình, phục hồi tinh thần, vội vàng hướng Thái tử điện hạ hành lễ, mới vừa rồi quá vui mừng khi nhìn thấy Lâu Cảnh, cả hai liền quên mất người đi theo bên cạnh cháu trai.

“Hai vị không cần đa lễ.” Tiêu Thừa Quân vội vươn tay hư giúp đỡ một chút, “Trạc Ngọc là Thái tử phi, nhị vị cũng là cữu cữu, cữu mẫu của ta.”

Bình Giang hầu phu nhân nhìn khí chất thanh quý, ôn hòa hữu lễ của Thái tử điện hạ, trong lòng an tâm một chút, ít nhất cháu ngoại nhà mình gả cho vị này, cũng không đến mức gặp quá nhiều khó xử. Từ Triệt nhìn Tiêu Thừa Quân giơ tay nhắc chân đều lộ ra khí chất trầm ổn uy nghiêm, nhất thời có chút ngại người.

Thái tử điện hạ cũng âm thầm quan sát hai người thân của Lâu Cảnh, đại cữu mẫu đoan trang hoà ái, khí chất cao quý; nhị cữu có thân hình cao lớn, gương mặt tuấn lãng, đôi mắt lại có chút tương tự với Lâu Cảnh, không khỏi âm thầm cảm thán, quả thật là chú nào cháu nấy.

(1) Thái sơn

(2) Phong thiện đài: thiên tử lập đàn tế trời gọi là phong, thiện: quét đất mà tế. Ngày xưa thiên tử đi tuần thú, phong núi Thái Sơn mà tế trời, quét núi nhỏ mà tế núi sông gọi là phong thiện

Phong thiện đài là kiến trúc được xây dựng để vua chúa cúng tế trời đất trên núi Thái sơn.

(3) ưu: lo lắng, buồn rầu, phiền não

(4) khâm thiên giám: Cơ quan trông nom về thiên văn và việc làm lịch của các triều đình phong kiến.

(5) khâm thiên giám giám chính: chức quan ngũ phẩm của triều đại phong kiến.

(6) ngân thương: (vũ khí) cây thương/ cây giáo dài màu bạc

(7) nhi: Bậc trưởng bối gọi người sinh sau là nhi.

(8) : Baked brown sugar rolls = bánh đường nâu nướng. Đặc sản dân gian Tứ Xuyên, nhân đậu nành, thường thì làm nhân bánh bằng bột đậu nành + đường trắng, bơ lạt, dầu vừng... quấy thành hỗn hợp; sau bắt đầu kéo đường nâu (đường mạch nha) với bột mì. Xong quấn sợi đường lên nhân, rồi trét nhân lên giữa, xong đem nướng. Đây là hình ảnh của nó:

loại không nướng thì chỉ ướp đường bột

Loại chỉ dùng sợi đường bên ngoài

26. Chương 26: Cữu Huynh (anh Em Bên Vợ)

“Khi còn bé thường nghe hoàng tổ phụ nhắc đến Chinh Nam tướng quân, nói tướng quân tuổi trẻ tài cao, là mãnh tướng hiếm có của Đại Dục ta.” Tiêu Thừa Quân tươi cười khách sáo một câu, đi đến bên người Thái tử phi nhà mình, “Trạc Ngọc gả cho ta, xác thực ủy khuất hẳn, chỉ là phụ mẫu chi mệnh không thể trái, mong cữu cữu, cữu mẫu tha thứ.”

Bình Giang Hầu phu nhân vội cúi người hoàn lễ, “Có thể cùng hoàng gia kết thân chính là vinh sủng vô cùng, điện hạ nói như vậy, thật đúng là chiết sát thiếp thân.”

“Đúng vậy, điện hạ khách khí.” Nhị cữu khom người ôm quyền, “Mấy ngày nay hài tử này vẫn được điện hạ chăm sóc, chúng thần thật cảm kích vô cùng.”

Lâu Cảnh nhìn ánh mắt mang hàm ý xin lỗi của Thái tử điện hạ, trong lòng không biết có tư vị gì, tiến lên giữ chặt ống tay áo của Thái tử phu quân, “Nào có ủy khuất, sao điện hạ lại nói như vậy?”

Tiêu Thừa Quân nhìn đôi mắt trông mong của Thái tử phi, liền vỗ vỗ tay hẳn trấn an.

Thấy hai người tựa hồ ở chung rất khá, cữu mẫu cùng nhị cữu liếc nhau, đều có chút vui mừng. Nếu Trạc Ngọc đã được gả cho người ta, có thể sống bên nhau tự nhiên như vậy thì không có gì tốt hơn. Hơn nữa, hai người cũng không dự đoán được, Thái tử điện hạ chưa từng gặp mặt này lại hiền đức như vậy, cũng coi như là vạn hạnh trong bất hạnh.

Bốn người ngồi xuống uống trà, nói vài câu việc nhà, bầu không khí dần dần thân thiện. Bình Giang hầu phu nhân nhìn Thái tử điện hạ tuần mỹ bất phạm, càng xem càng vừa lòng, không chỉ đối với trưởng bối ôn hòa hữu lễ, cư xử với Lâu Cảnh cũng rất nhẫn nại, nếu nữ nhi nhà mình gả cho một nữ tể như vậy, chỉ sợ nằm mơ nàng cũng sẽ cười tỉnh. Nhưng Lâu Cảnh là nam tử, lại là người thừa kế của phủ An quốc công, gả cho người làm nam thê, thật có chút đáng tiếc.

“Phu nhân, nhị lão gia, phủ An quốc công phái người đến đưa lễ, nói lát nữa An quốc công sẽ đến đây.” Ngoài cửa có một gã sai vặt vội vàng tiến vào thông bẩm.

“Hừ, lần này hẳn thực biết lễ tiết quá nhỉ!” Từ Triệt hừ lạnh một tiếng.

“Nhị thúc...” Cữu mẫu vội nhẹ giọng nhắc nhở một câu, nhìn về phía Lâu Cảnh và Tiêu Thừa Quân, lấy tính tình của nhị thúc nhà mình, chắc chắn sẽ có xung đột với cô gia, nếu để hai hài tử này nhìn thấy, xác thực là có chút không tốt.

Lâu Cảnh tự nhiên biết ý tứ của cữu mẫu, cùng Thái tử điện hạ liếc nhau.

Tiêu Thừa Quân mang theo Thái tử phi đứng dậy, “Nhạc phụ cùng nhị vị nhiều năm không thấy, ta ở trong này sợ là sẽ làm nhạc phụ không được tự nhiên.”

“Phụ thân nhìn đến ta lại tức giận, ta mang Thái tử đi dạo hoa viên đây. Lát nữa chúng ta lại đến cùng nhị cữu, cữu mẫu nói chuyện.” Lâu Cảnh cười hì hì lôi kéo Thái tử nhà mình rời khỏi chính đường.

Từ Triệt cũng không lên tiếng ngăn trở, chính là tỏ ra xin lỗi mà ôm quyền nhìn về phía Thái tử.

Phủ Bình Giang hầu cũng không lớn, Lâu Cảnh kéo Thái tử phu quân đi dạo một vòng liền quay về, tránh ở phía dưới cửa sổ.

“Nếu để cữu cữu bọn họ phát hiện, thế này... không tốt lắm đâu?” Tiêu Thừa Quân bắt đắc dĩ mà nhìn Thái tử phi núp dưới chân tường. Từ khi đi theo Lâu Cảnh, hành vi của y càng ngày càng vượt quá đạo thường, hết trèo tường viện, lên vào chùa ni cô, giờ lại ngồi nghe lén trưởng bối nói chuyện.

“Nhị cữu còn đang nổi giận đùng đùng, vội vàng muốn tấu phụ thân ta, sẽ không phát hiện ra chúng ta ngồi ở đây đâu.” Lâu Cảnh nhỏ giọng nói, lấy một ngón tay chọc rách giấy trên cửa sổ.

Nhất thời, âm thanh từ trong phòng truyền ra rõ ràng hơn không ít, ba người bên trong chưa nói được mấy câu đã bắt đầu tranh cãi.

“Cô gia, tiểu cô mất, hôn sự của Trạc Ngọc, ngài cũng nên cùng chúng ta bàn bạc một chút.” Âm thanh của Bình Giang hầu phu nhân lộ ra bất mãn, chính thê mất, hôn nhân đại sự của con trai trưởng phải cùng cữu huynh thương nghị.

“Nhóm cữu huynh ở tận Lĩnh Nam, ý chỉ của Hoàng Thượng lại hạ xuống quá nhanh, ta cũng không có cách nào.” An quốc công Lâu Kiến Du cũng tự biết đuối lý.

“Trạc Ngọc đã được khâm phong là thế tử, Hoàng Thượng tìm người thương nghị, chẳng lẽ người lại không nói hẳn là đích trưởng tử, không thể gả qua sao?” Thanh âm của Từ Triệt mang theo lửa giận, gay gắt hỏi.

“Luật pháp cũng không nói là đích trưởng tử thì không thể gả cho Thái tử.” Lâu Kiến Du cúi đầu lầu bầu một tiếng, trước mặt cữu huynh, hẳn cũng không khỏi có chút hụt hơi, lí nhí: “Hoàng Thượng tứ hôn, ta cũng không thể kháng chỉ đi?”

“Người còn dám nói!” Từ Triệt kéo cổ áo Lâu Kiến Du, vung tay liền muốn tấu hẳn, “Người được chọn làm Thái tử phi, trừ Trạc Ngọc ra, còn có đích tôn của Tĩnh Nam hầu, thứ tử của Quảng Thành bá. Nếu không phải người vội vàng đem nhi tử dâng lên, sao Hoàng Thượng lại chọn thế tử nhà An quốc công?”

“Nhị cữu ca, chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ!” Lâu Kiến Du vội vàng bắt lấy tay của nhị cữu, hấp tấp cười làm lành.

“Nhị thúc!” Bình Giang hầu phu nhân vội đi kéo Từ Triệt, nhưng là cản vẫn không được.

Trong phòng xảy ra một trận hỗn loạn, Lâu Cảnh nằm úp sấp trên vai Thái tử điện hạ, bả vai run run, cố gắng nén cười. Tiêu Thừa Quân dở khóc dở cười mà nhìn gia hỏa bên người, thập phần hoài nghi Thái tử phi nhà mình đem cữu cữu từ Lĩnh Nam đến đây, chính là vì tìm người tấu phụ thân hấn một trận.

Khi rời khỏi phủ Bình Giang hầu thì cũng đã hoàng hôn, Lâu Cảnh bàn bạc với cữu mẫu, ngày mai sẽ đến phủ An quốc công yêu cầu phân chia gia sản.

“Hà tất gấp gáp như vậy?” Tiêu Thừa Quân nhìn ánh mắt cong cong của Thái tử phi, âm thầm thở dài.

“Đại cữu mẫu quản toàn bộ việc bếp núc của phủ Bình Giang hầu, trước năm mới phải trở về, không thể ở lại kinh thành quá lâu. Thừa dịp bọn họ đang ở đây, có người áp chế Ngụy thị, phải nhanh chóng phân chia gia sản mới là tốt nhất.” Lâu Cảnh nường theo xóc nảy của xe ngựa mà dựa vào vai Thái tử điện hạ, “Đến năm sau, phụ thân và các vị thúc thúc của ta sẽ hết hiếu kì rồi tách ra ở riêng, lúc đó gia sản ta được phân cho sẽ giảm đi rất nhiều.”

Tiêu Thừa Quân mấp máy môi, muốn nói lại thôi.

“Gia sản của ta chính là của hồi môn, trong thiên hạ nào có ai giống ta vì phụ gia mà suy nghĩ đâu nhỉ?” Lâu Cảnh cười cười ôm Thái tử điện hạ, cọ cọ vào cổ của y.

Tiêu Thừa Quân bật cười, sờ sờ cái đầu cọ loạn bên cổ, dấu đi ánh mắt mang theo vài phần chua xót.

Ngày kế, Thái tử điện hạ vào triều, Lâu Cảnh cũng dậy thật sớm, tinh thần phấn chấn mà lấy ra chồng sổ sách thật dày mà nhị thẩm đưa cho hôm trước cẩn thận kiểm kê. Sau đó, hấn trao chồng sổ sách liệt kê tài vật trong Chu Tước đường, của hồi môn của mẫu thân, khế đất ở Tấn Châu, của hồi môn phụ thân cấp cho cùng với chồng sổ sách vừa kiểm tra xong cho Nhạc Nhân ôm đi. Còn hấn thì đưa Thái tử phu quân nhà mình xuất môn, tiếp theo đến thỉnh an Hoàng hậu, nói hôm nay phải về phủ An quốc công một chuyến.

“Sao đột nhiên lại muốn trở về nương gia vậy?” Kỷ Chúc hơi hơi nhú mày, hai ngày nay trong triều đối với Thái tử vô cùng bất lợi, mà thời gian này Thái tử phi lại muốn trở về phủ An quốc công là có ý gì?

“Đại cữu mẫu và nhị cữu vừa từ Lĩnh Nam lại đây.” Lâu Cảnh giống như không nhìn thấy lãnh ý trong mắt Hoàng hậu, vẫn cười nhu thuận như trước, “Bởi vì hôn sự diễn ra quá vội vàng, của hồi môn từ gia mẫu vẫn chưa được mang vào cung, nhị thẩm tranh thủ cữu mẫu còn đang ở kinh thành, đem của hồi môn lấy về.”

“Ha ha ha, người thật có bản lĩnh, vừa mới gả tiến cung nửa tháng đã biết mang tiền tài về bên phụ gia rồi!” Kỷ Hoàng hậu nghe vậy, lãnh ý trong mắt lập tức biến mất vô tung, chỉ vào Lâu Cảnh trêu ghẹo nói.

“Sao phụ hậu lại cười nhị thẩm thế chứ!” Lâu Cảnh giả vờ cả giận nói.

“Được, được, được, bổn cung không cười người.” Kỷ Chúc cười khê lắc đầu, gọi thái giám tổng quản bên người đi khó phòng lấy chút trang sức, vàng ngọc, “Bổn cung là nam tử, Bình Giang hầu phu nhân không tiện đến bái kiến, người cứ mang giúp ta đi thôi.” Đây là ban cho Bình Giang hầu phu nhân, cũng coi như cấp mặt mũi cho tước phụ nhà mình.

Lâu Cảnh vội vàng quỳ xuống tạ ơn.

Từ ngày hôm qua, phủ An quốc công luôn bị bao phủ bởi một tầng u ám. Sau khi hồi phủ, Lâu Kiến Du vẫn treo một bộ mặt đen xì, ngủ qua một đêm cũng không dụ đi mấy may, sáng sớm đã đi đi lại lại trong sảnh đường, vô cùng phiền não.

“Hà tất phải phiền não như vậy?” Ngụy thị an bài xong bàn tiệc, liếc mắt nhìn thần sắc không yên của An quốc công, cười lạnh nói: “Thế tử đã được gả cho hoàng gia, nếu Từ gia bất mãn, vậy cứ để họ đi lý luận với Hoàng Thượng đi, người gấp cái gì chứ?”

“Người thì biết cái gì!” Lâu Kiến Du trừng mắt nhìn kẻ thất, “Không biết tiểu súc sinh kia đã nói gì với Từ gia, hôm qua thiếu chút nữa ta bị nhị cữu huynh đánh chết đấy. Không biết hôm nay họ còn ồn ào muốn đến đây làm gì?” Nói xong, hấn chỉ chỉ cái cằm xanh tím, một quyền kia của Từ Triệt cũng không phải đùa, nếu không phải Bình Giang hầu phu nhân kéo kịp thời, rất có khả năng răng cửa của hấn đã rụng mất mấy cái rồi.

“Quốc công gia!” Một gã sai vặt vội vàng vàng chạy vào, vấp phải bậc cửa suýt nữa ngã nhào, “Tam... Tam lão thái gia đến đây.”

“Người nói ai?” Lâu Kiến Du kinh ngạc không thôi, Tam lão thái gia là thúc thúc trong tộc của hắn, nhân khẩu của Lâu gia cũng không vượng, chỉ có một thúc thúc này, thường ngày cũng không lui tới, như thế nào mà hôm nay lại vừa vịn đến đây đúng lúc như vậy?

“Trạc Ngọc nói hôm nay trong nhà có đại sự, đặc biệt nhờ lão nhân đến chứng kiến.” Tam lão thái gia mỉm cười, chậm chạp bước vào, hắn là đường huynh đệ với lão An quốc công, tuy có âm phong, nhưng không được kế thừa chức tước, toàn bộ con cháu trong nhà vẫn để lão An quốc công diu dặt.

Trong lòng Lâu Kiến Du lộp bộp một chút, Lâu Cảnh mời Tam lão thái gia đến đây vào lúc này, là muốn làm gì?

Sắc mặt của Ngụy thị cũng không dễ nhìn, mấy ngày trước nàng mới tiếp nhận toàn bộ sổ sách của Chu Tước đường, đây là Lâu Cảnh đến gây rối sao? Nghĩ đến đây, Ngụy thị vội vàng kéo Lâu Kiến Du sang một bên, nói nhỏ: “Quốc công gia, không phải Thái tử phi muốn gia sản riêng đấy chứ?”

“Hừ, hắn muốn phân cái gì gia sản? Cửa hồi môn à, một phân tiền ta cũng không cho hắn!” Lâu Kiến Du nghe vậy, lập tức nổi giận lôi đình, sản nghiệp ở Tấn Châu hắn vẫn chưa nắm được vào tay đây, nếu tiểu súc sinh dám yêu cầu phân chia gia sản với hắn, vậy chuyện kia phải lôi ra tính cho trợn, nhất định phải mang sản nghiệp ở Tấn Châu về.

Lúc này, bầu không khí trên triều còn nặng nề và căng thẳng hơn hôm qua.

Chuyện Thái Sơn bị động đất đã truyền đến triều đình, mà loại điềm xấu này lại xuất hiện ngay tại thời điểm mấu chốt, quả thực là lão thiên cũng chạy theo gây phiền.

Cuối cùng, trên gương mặt của Thẩm Liên cũng xuất hiện tươi cười, chuyện từ đường còn chưa điều tra xong, vụ việc Thái Sơn đã nhanh chóng xuất hiện đánh thẳng đến sự sùng bái vào mệnh trời của Thuần Đức đế, chỉ sợ hắn sẽ không còn tâm trí nào mà truy cứu đến chuyện xảy ra ở Thanh Hà.

Tiêu Thừa Quân nghiêm túc mà đứng, giống như không nhìn thấy ánh mắt của nhóm triều thần thỉnh thoảng lại trộm liếc y mang theo thương hại hoặc trào phúng.

“Khâm thiên giám giám chính ở chỗ nào?” Thuần Đức đế cau mày hỏi.

Khâm thiên giám giám chính đầu đầy mồ hôi mà phác quỳ đi ra, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, hôm qua sắc trời âm trầm, ban đêm lại có mưa nhỏ, thần chưa nhìn thấy tinh tượng...”

“Phế vật, trầm để người làm giám chính làm gì?” Thuần Đức đế vỗ mạnh vào ngực áo, “Người tới...”

“Hoàng Thượng!” Khâm thiên giám giám vội vàng kêu lên một tiếng, nếu để Hoàng Thượng nói xong, không mất mũi ô sa thì chính là rơi đầu, “Thần... thần tự biết năng lực của mình không đủ, nhưng thần biết có một người có thể tính toán thiên văn mà không cần xem tinh tượng.”

“Ai?” Thuần Đức đế lập tức tò mò hỏi.

Tả tướng Triệu Đoan hơi hơi nhú mày, nhìn thoáng qua hữu tướng Trần Thế Xương, thấy hắn không có chút ngoài ý muốn nào, trong lòng thầm mừng, họ Trần này thật đúng là không từ thủ đoạn, Thái tử lâm nguy rồi.

(1) Đại Dục: dục là ánh sáng/ chiếu sáng.

(2) phụ mẫu chi mệnh: Việc hôn nhân do cha mẹ định đoạt, con cái không có quyền định đoạt mỗi lương duyên của mình.

(3) chiết sát: hình như là tổn thọ

(4) nữ tể: con rể

(5) nhạc phụ: bố vợ

(6) đích tôn: cháu ruột

(7) tức phụ: nàng dâu

(8) đường huynh đệ: Anh em họ, tức anh em con chú hoặc con bác

(9) ẩm phong: Ân đức che chở, phúc trạch của tổ tiên để lại.

Phép ngày xưa cứ ông cha làm quan to, con cháu được tập ẩm ra làm quan.

27. Chương 27: Cửa Hồi Môn

Không chờ An quốc công chuẩn bị sẵn sàng, xe ngựa của phủ Bình Giang hầu đã đến. Nha hoàn nhanh chóng đỡ Bình Giang hầu phu nhân xuống xe ngựa, Ngụy thị bước lên phía trước ngênh đón, hai bên chào hỏi nhau, cùng đi vào nội viện.

Từ Triệt nhảy xuống ngựa, rút ngân thương cầm trong tay, hiển nhiên là không có ý tứ buông binh khí.

Lâu Kiến Du vội cười cười đi đến nghênh đón. Tam thúc của Lâu gia nhìn thấy ngân thương sáng loáng trên tay Từ Triệt, nhin không được mà rút cổ, hướng sang phía sau nhị ca nhà mình né tránh.

Nhị thúc thấy màn này, trong lòng cũng có chút bồn chồn. Mấy vị trong phủ Bình Giang hầu kia, người nào cũng có võ công cao cường, tính khí táo bạo, một lời không hợp liền vung tay đánh nhau, hôm nay xem ra cũng là lai giả bất thiện, chắc cũng không cần nhị tử nhà mình ra tiếp khách đâu nhỉ?

Từ Triệt cũng không để ý đến những người xung quanh, mặt hầm hầm mà đi vào bên trong. Lấy ý tứ của hắn, chẳng cần phải nói đạo lý làm cái quái gì, cứ trực tiếp tấn Lâu Kiến Du một trận là được, kết quả hẳn bị đại tẩu nhà mình giáo huấn một trận, yêu cầu hôm nay hắn nói ít thôi, chờ Lâu Cảnh đưa ra chủ ý.

Đại cữu mẫu đi vào nội viện, nhị thẩm cùng tam thẩm cũng mang theo nhi tức và nhi nữ chưa gả nhà mình tiến lên đón chào.

Nhị thẩm cười nói: “Quả thật là rất lâu rồi tẩu tẩu thân gia chưa đến chơi.” Sau đó, nàng liền kéo nhi tức vừa vào cửa nhà mình, giới thiệu với Bình Giang hầu phu nhân.

Đại cữu mẫu mắt tự nhiên mà mỉm cười, tặng cho nhi tức của nhị thẩm một đôi vòng tay bằng vàng được trạm khắc rất đẹp. Tam thẩm cũng vội kéo khuê nữ nhà mình bước ra cúi chào Bình Giang hầu phu nhân, được một cái trâm cài tóc đính ngọc trai Nam Hải.

Ngụy thị nhìn mọi người vây quanh Bình Giang hầu phu nhân xum xoe, âm thầm xiết chặt chiếc khăn trong tay. Lúc Vĩnh Ninh bá phu nhân – tẩu tử nhà mình đến đây, cũng không thấy mấy nàng này ân cần đến vậy, nói cho cùng, vẫn là khinh thường gia đình nàng không giàu có.

Bình Giang hầu phu nhân cũng không khách khí, trực tiếp ngồi trên chủ vị, “Tiểu cô nhà ta mất sớm, việc Trạc Ngọc xuất giá, Từ gia chúng ta nên phái người đến, chẳng may núi cao đường xa, lúc này mới đến được đây, mong rằng phu nhân đừng trách móc.”

Nếu những cữu mẫu khác của Lâu Cảnh đến đây thì Ngụy thị cũng không đến mức bị áp chế như vậy. Nhưng đại cữu mẫu này là siêu nhất phẩm Bình Giang hầu phu nhân, còn Ngụy thị chỉ là người tái giá, kẻ thất mà thôi, cho nên dù nàng là phu nhân của An quốc công thì cũng chỉ được phong là nhất phẩm.

“Tẩu tử thật quá khách khí, Lĩnh Nam cách kinh thành hơn ba nghìn dặm, có thể chạy đến đây nhanh như vậy, thật sự là rất tốt rồi.” Ngụy thị áp chế sự khó chịu trong lòng, mỉm cười nói.

“Tiểu cô nhà ta đã qua đời, Trạc Ngọc lại gả ra ngoài, những chuyện khác cũng không đến phiên ta.” Ánh mắt của Bình Giang hầu phu nhân thâm trầm, nhiều năm giữ cương vị chủ mẫu, nàng mang theo một cổ sát khí không giận mà uy, “Chẳng qua, ta nghe nói, có người trong phủ này muốn nuốt của hồi môn của tiểu cô nhà ta.”

“A ——” Nhị thẩm và tam thẩm đều hít sâu một hơi, hai mặt nhìn nhau. Mặc kệ có phân ra ở riêng hay không, khi đích mẫu qua đời, cửa hồi môn nhất định phải về tay đích tử, ai lại dám nuốt hồi môn của nguyên phu nhân? Tất cả mọi người đều không khỏi nhìn về phía Ngụy thị, hiện giờ vị phu nhân này chủ trì việc bếp núc của phủ An quốc công, trừ bỏ nàng, còn có thể là ai?

Nụ cười trên mặt Ngụy thị rốt cuộc cũng không thể duy trì, sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói: “Lời này của tẩu tẩu thật là kì quái, toàn bộ hồi môn của Từ tỷ tỷ đều nằm trong tay thế tử, ai cũng không tham được mấy may.”

Còn chưa chờ ai nói cái gì, ngoài cửa đã truyền đến thanh âm bấm báo của bà tử: “Thái tử phi hồi phủ, còn dẫn theo phần thưởng mà Hoàng hậu nương nương ban cho.”

Mọi người lập tức đứng dậy, Hoàng hậu nương nương ban thưởng chính là phải đi tới tiền đình đón nhận. Các cô nương chưa gả và tiểu tức phụ đều lưu lại nội viện, những người còn lại thì vội chỉnh lý trang phục, nhanh chóng đi ra tiền đình.

“Hoàng hậu nương nương nói, khó có khi Bình Giang hầu phu nhân đến kinh thành, Hoàng hậu là nam tử không tiện triệu kiến, đặc biệt thưởng một đôi trâm cài khảm hồng ngọc, hai vòng tay phỉ thúy, một khay trân châu, mười cuộn gấm vóc...” Đại thái giám của cung Phượng Nghi đi theo bên người Lâu Cảnh, cao giọng đọc to danh mục quà tặng.

Mọi người đi theo đại cữu mẫu quỳ xuống tạ ơn. Ngụy thị tức lộn ruột, hôm nay Lâu Cảnh đặc biệt thỉnh Hoàng hậu nương nương ban thưởng, chẳng phải vì cất nhắc đến địa vị của cữu mẫu hân hay sao?

Kỳ thật, một khi phu nhân có tước phong siêu nhất phẩm vào kinh, đều phải vào cung bái kiến Hoàng hậu. Nhưng bắt đầu từ thời Thế tông cưới nam hậu, họ gần như không thể tiến cung gặp mặt Hoàng hậu như trước. Hoàng hậu không biết thì cũng thôi, nếu là nghe nói, chỉ cần ban thưởng một chút đồ vật tỏ vẻ đã biết là được. Mà lần này cữu mẫu của Lâu Cảnh được ban thưởng rất phong phú, dù sao thì hiện giờ Từ gia cũng được coi là có quan hệ thông gia với hoàng gia.

“Cữu mẫu, phụ hậu nhờ ta chào hỏi người một tiếng.” Sau khi đại thái giám đọc xong danh sách, Lâu Cảnh tủm tỉm cười bảm vào người phu nhân Bình Giang hầu.

“Khi người hồi cung, nhất định phải thay ta dập đầu với Hoàng hậu nương nương đấy nhé.” Đại cữu mẫu rất vui vẻ, vỗ vỗ tay Lâu Cảnh cười nói.

“Người về đây làm gì?” Lâu Kiến Du tức giận hỏi, nếu không có Thái tử đi cùng, Thái tử phi rất khó có thể ra khỏi cung. Hôm nay Lâu Cảnh mời tam thúc đến đây, khẳng định là có chuyện rắc rối.

Lâu Cảnh ngẩng đầu, nụ cười trên mặt vẫn thanh phong lãnh nguyệt như trước, ôn hòa nói: “Ta đến lấy cửa hồi môn của mẫu thân thôi.”

Tiêu Thừa Quân nhìn đạo sĩ đứng giữa đại điện, đột nhiên cảm thấy thật nực cười. Quốc gia đại sự, thế nhưng lại để cho một tên đạo sĩ không biết lưu lạc ở đâu tới đây quyết định, quả nhiên là chuyện nực cười nhất thiên hạ.

Đạo sĩ kia tên là Đào Mâu, đạo hiệu là Phiêu Miểu chân nhân, vừa rồi khâm thiên giám giám chính đã nói, người này không cần xem tinh tượng vào ban đêm cũng có thể biết được chuyện lớn sắp xảy ra trong thiên hạ.

Đào Mâu mặc một thân đạo bào màu xám, râu mép thưa thưa, trong tay cầm một cái phát trần, cầm ngưỡng lên, ánh mắt mơ hồ, bộ dạng cao cao tại thượng, thương xót chúng sinh, “Thái Sơn là nơi tụ hội giữa trời và đất, giữa âm và dương, giữa mặt trời và mặt trăng. Đây cũng là nơi tương giao của thiên tử và thiên địa, núi non mà động tức là triều đình không xong, về phần ám chỉ cái gì, còn cần lão đạo phải tính một quẻ.”

“Muốn tính gì thì tính nhanh đi.” Có quan viên nói ra một tiếng, lại không dám đứng ra.

Tiêu Thừa Quân chậm rãi nhìn một vòng xung quanh, có người lộ ra khinh thường, có người rử mắt không nói, có người ồn ào,... Gần như khuôn mặt của tất cả những kẻ đọc sách ở đây đều cùng trưng ra một biểu tình, đó là vận vẹo như quỷ mị, giống như những người đứng trên đại điện này không phải là những vị quan to, mà là một đám ngư quý xà thần, nghe chuông đồng của thần còn mà cứng ngắt nhảy nhót. (túm lại,

ý của đoạn này là gương mặt vắn vẹo của đám quan viên khi thấy đạo sĩ khua chân múa tay thực hiện nghi lễ cúng bái gì đó, chắc là muốn cười lại không dám ^__^)

“Phụ hoàng, nhi thần có chuyện muốn tấu.” Tiêu Thừa Quân bước ra khỏi hàng, cao giọng đánh gãy hành vi cúng lễ lạ đời của đạo sĩ.

“Thời điểm mẫu thân ngươi mất, những đồ hồi môn kia đều đã cho người cả rồi. Hiện giờ ngươi còn đến đây để đòi cái gì?” An quốc công Lâu Kiến Du bước nhanh đến, trừng mắt nhìn Lâu Cảnh.

“Ta cũng không rõ ràng lắm. Phụ thân hẳn là nên hỏi lại phu nhân một chút mới được.” Lâu Cảnh vẫn cười ôn hòa như trước, lại khiến Ngụy thị tức đến phát run, tham của hồi môn của nguyên phu nhân, đây chính là một tội danh rất lớn.

“Thái tử phi chớ ngậm máu phun người, ta cũng chưa gặp qua cái gì gọi là của hồi môn cả.” Ngụy thị cẩn thận suy nghĩ các khoản trong nhà, xác định không có vấn đề gì bất thường. Mấy hôm trước nàng đòi sổ sách trong Chu Tước đường, thế tử đã lập gia đình, toàn bộ đồ vật nơi đó phải nhập vào của chung... Từ từ, sổ sách của Chu Tước đường? Tại sao mấy lần trước đến đòi đều bị kiểm soát cho qua, lần này Trình Tu Nho lại thoải mái mà đưa cho nàng như vậy?

Ngụy thị không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía Lâu Cảnh, đối diện với ánh mắt lạnh lùng kia, đuôi mắt mang theo ý cười nhưng con ngươi lại không chút độ ấm, khiến nàng chợt phát lạnh.

“Nếu đã như thế, không bằng hôm nay chúng ta liền đem chuyện này ra nói cho thật rõ ràng. Nếu còn có hiểu lầm gì, chẳng phải sẽ gây tổn hại đến hòa khí trong nhà hay sao?” Bình Giang hầu phu nhân cười nói.

“Đúng lắm, đúng lắm! Việc này nên làm cho thật rõ ràng, nếu để người ta nghi ngờ phu nhân ham của hồi môn của nguyên phu nhân thì thật không tốt.” Nhị thẩm vĩnh viễn là người ngồi xem náo nhiệt thì mong chuyện càng lớn càng tốt. Tam thẩm không có chủ ý gì, cũng đi theo gật đầu.

Lâu Kiến Du hung hăng trừng Lâu Cảnh, tên nghịch tử này, rõ ràng là hôm nay hẳn tìm người đến gây sự mà, “Mọi người cùng ở lại tiền thính đi.” Hắn thật muốn nhìn, đến tột cùng là tiểu súc sinh này muốn giở trò gì.

Tất cả mọi người đều ngồi trong chính đường của phủ An quốc công, giữa phòng dựng một cái bình phong, nam nữ tách nhau ra ngồi hai bên.

“Người nói đi, ai tham của hồi môn của mẫu thân ngươi?” Lâu Kiến Du uống một ngụm trà, đem tâm hỏa áp chế xuống, lạnh lùng hỏi, “Nếu ngươi không có chứng cứ rõ ràng, dù ngươi có là Thái tử phi đi nữa, ta cũng sẽ đến trước mặt Hoàng Thượng tố cáo ngươi là không tôn trọng đích mẫu!”

Trên triều đình lặng ngắt như tờ, cả tên đạo sĩ kia cũng không có tiếng động, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía Thái tử đang quỳ gối dưới bậc ngọc.

Một thân triều phục Thái tử mang sắc vàng hơi đỏ của Tiêu Thừa Quân, quỳ trên thảm đỏ trải trên bậc ngọc càng thêm nổi bật.

Y là Thái tử. Mỗi khi vào triều, y đều có tư cách đứng ở phía trên bệ giai, tiếp thu đủ loại quỳ bái của quan viên, sau đó mới quỳ trước Hoàng Thượng. Nhưng y chưa từng đứng trên vị trí này, mới đầu phụ hoàng khích lệ y nghiêm cẩn, sau lại cho rằng y quá yếu đuối vô dụng, còn bây giờ thì coi y là người bất trung bất nghĩa, cố ý hãm hại thân phụ.

Nói đến cũng thật buồn cười, nhưng khi những tấu chương có nội dung giống nhau kia ào ào đổ về ngự thư phòng, cái gọi là tam nhân thành hổ, lại còn do nhiều người nói như vậy, Thuần Đức đế muốn không tin cũng khó. Huống chi trước giờ Thuần Đức đế vốn mềm lòng nhẹ dạ, lòng nghi kị lại rất nặng, nghe người thổ lộ bên tai thế nào liền ngã về phía ấy.

“Vừa rồi, ngươi nói cái gì?” Thuần Đức đế cầm tấu chương Thái tử trình lên, gần từng chữ hỏi.

“Nhi thần thẹn với quân phụ, thỉnh phụ hoàng phế Thái tử vị của nhi thần, chọn ra một người khác hiền đức hơn.” Sắc mặt thản nhiên, Tiêu Thừa Quân nhấn từng chữ rõ ràng mà hồi đáp. Hôm qua, y đã nói như vậy với phụ hoàng trong ngự thư phòng, có lẽ lúc ấy Thuần Đức đế chỉ cho rằng y đang giận lẫy, nhưng hôm nay đứng trước văn võ bá quan, lời này không thể thu về được nữa.

Cả triều lập tức ồ lên, ngay cả hữu tướng Trần Thế Xương cũng tỏ ra ngoài ý muốn, tên Đào Mâu kia còn chưa kịp nói gì, sao Thái tử đã tự nhận mệnh rồi?

“Thuở nhỏ nhi thần đã đọc đạo làm đế vương, nhưng tư chất ngu dốt, chung quy là không đủ tài năng và cần trọng để giúp đỡ phụ hoàng xử lý những việc bất ngờ xảy ra.” Thanh âm của Tiêu Thừa Quân trầm ổn hữu lực, giống như tiếng động phát ra từ kim thạch, từ từ đập vào lòng người, “Việc của Thanh Hà, đến bây giờ nhi thần cũng không biết tại sao lại thành như vậy. Thân là Thái tử của một quốc gia, lại không thể có tài cán, bản lãnh để làm một minh thần, cũng không thể hiểu rõ hướng đi của triều đình, không thể hiểu được sự mệt nhọc của phụ hoàng, thật thẹn cho một Thái tử. Nhi thần thẹn với liệt tổ liệt tông Tiêu gia, cho nên xin phụ hoàng, phế ngôi vị Thái tử của nhi thần!”

Thái tử nói xong, cúi người đối với quân vương ngồi trên long ỷ, thông thả mà kiên định dập đầu ba cái.

Lúc này, trong phủ An quốc công, Lâu Kiến Du nhìn sổ sách trong tay, cùng bá quan văn võ trên triều giống nhau, chỉ cảm thấy ngũ lôi oanh đỉnh.

Cửa hàng trong kinh thành, năm trăm mẫu ruộng tốt, lưu ly phi thúy, ngọc kỳ lân, chuỗi ngọc,... Mỗi một cái đều là hồi môn của nguyên phối phu nhân Từ thị, mà kẻ thất cũng đã nói với hắn “Đây là sổ sách của Chu Tước đường.”

(1) lai giả bất thiện: người đến không mang thiện ý

(2) thân gia: chỗ dâu gia, sui gia

(3) thần côn:

thần: Trời đất sinh ra muôn vật, đáng chủ tế gọi là thần, bậc thánh được người ta sùng bái.

côn: que, gậy, kẻ vô lại.

(4) tam nhân thành hổ: thành ngữ

Nghĩa đen: Ba người nói có cọp, thiên hạ cũng tin có cọp thật.

Nghĩa bóng: Một việc cho dù sai lầm nhưng nhiều người đã có cùng một nghị luận như vậy, thì cũng dễ khiến người ta nghi nghi hoặc hoặc rồi đem bụng tin mà cho là phải.

(5) kim thạch: mình nghĩ nghĩa của nó nằm trong “kim thạch ti trúc” (phiếm chỉ các loại nhạc khí, hoặc chỉ các thứ âm nhạc cung đình.)

Kim là một dạng trống, Thạch là một dạng khánh, Ti là một dạng đàn nhị, Trúc là một dạng sáo.

Cái khánh là cái này

tải xuống

(6) minh thần: bề tôi, thần tử sáng suốt

(7) ngũ lôi oanh đỉnh = như bị sét đánh

28. Chương 28: Gia Sản

“Cô gia, Từ gia chúng ta cũng không phải là phú khả địch quốc, chẳng qua chỉ là đau sủng ấu muội, cho nàng thêm một chút đồ cưới, nhưng thêm nữa thì cũng được bao nhiêu bạc mà đáng giá đến mức các người lấy tiền của hài tử như thế?” Thanh âm lạnh lùng của đại cữu mẫu truyền sang từ bên kia bình phong.

“Ai, Trạc Ngọc thật đáng thương, tuổi nhỏ đã mất mẫu thân, hiện giờ cả hồi môn của mẫu thân cũng bị cướp đi.” Nhị thẩm lấy khăn tay điểm điểm khóe mắt, “Nếu không phải cữu mẫu đến kinh thành thăm hỏi, chẳng phải di vật của mẫu thân cứ như vậy bị người đoạt đi hay sao?”

“Đúng thế!” Tam thẩm đi theo phụ họa.

“Người bớt nói vài câu đi!” Nhị thúc gấp đến độ dậm chân, sao có thể nói lung tung vào lúc mầu chốt này!

“Không có khả năng!” Ngụy thị thét chói tai chạy đến, cầm sổ sách lật xem, “Rõ ràng Trình Tu Nho đã nói đây là sổ sách của Chu Tước đường!”

“Đi gọi Trình Tu Nho đến đây!” Lâu Kiến Du khép sổ sách trong tay, liếc mắt nhìn kể thốt một cái, thấy sắc mặt nàng ta tái nhợt, lời quở trách lên đến bên miệng lại nuốt xuống, “Người vào bên trong ngồi, chạy ra đây làm cái gì?”

Ngụy thị liếc nhìn trượng phu, thấy hắn không có trách móc nặng nề gì, liền biết hắn đang bận tâm hải tử trong bụng mình nên không phát tác. Nàng bèn trấn tĩnh lại, xoay người đi vào trong bình phong, hung hăng trừng mắt với nhị thẩm, lại không dám nhìn sang bên Bình Giang hầu phu nhân, cảm giận mà ngồi xuống ghế để nha hoàn đấm bóp, dằn trà.

Bình Giang Hậu phu nhân liếc liếc Ngụy thị đang tức đến nghẹn thở, hạ mắt, không nhanh không chậm dùng trà.

Trình Tu Nho mang theo bàn tính tới, sau khi hành lễ với mọi người, hắn liền đứng ở phía sau Lâu Cảnh.

“Đây là người quản lý thu chi của Chu Tước đường, Trình tiên sinh.” Lâu Cảnh ngồi ở bên người nhị cữu, giới thiệu Trình Tu Nho, “Phụ thân ta muốn hỏi cái gì thì cứ nhất nhất trả lời.”

Buổi lâm triều lấy Thuần Đức để phát tay áo rời khỏi mà kết thúc trong bầu không khí nặng nề.

Tiêu Thừa Quân từ từ đứng lên, sửa sang lại y bào, xoay người rời đi. Văn võ bá quan cũng đi theo sau Thái tử, lũ lượt bước ra ngoài.

“Này...” Tên đạo sĩ vẫn mờ mịt đứng tại chỗ không biết làm thế nào, khâm thiên giám giám chính liền bận rộn lôi hắn đi.

Tả tướng Triệu Đoan nhìn bóng lưng thẳng tắp, thanh quý của Thái tử điện hạ mà thở dài, xoay người đi đến nha môn của thượng thư tỉnh, phỏng chừng lát nữa Hoàng Thượng sẽ cho người đến tìm hắn.

“Người thật đúng là thủ đoạn gì cũng dám dùng a!” Thẩm Liên giống như vô ý hữu ý mà đi song song với hữu tướng Trần Thế Xương, mặt không đổi sắc nhìn thẳng về phía trước, lời nói trong miệng cũng là âm dương quái khí, “Khả năng quyết đoán của Trần đại nhân thật khiến người ta phải bội phục!”

“Công công cứ nói đùa, năng lực của Trần mỗ có hơn ai đâu, làm sao có thể so sánh với tài năng và bản lĩnh tuyệt đỉnh của công công được.” Trần Thế Xương khiêm tốn nói.

Ánh mắt tối đen và lạnh lẽo của Thẩm Liên nhìn chằm chằm Trần Thế Xương, “Thái Sơn mà người cũng dám động, nếu lần này Hoàng Thượng không phế Thái tử, có phải sắp tới Trần đại nhân lại đi xóc thái miếu hay không?” Nói xong, không hề để ý đến hắn, Thẩm Liên xoay người hướng trong cung đi đến.

Trần Thế Xương đột nhiên dừng lại, mày chậm rãi nhăn chặt, thật không lường được việc lần này đã bị Thẩm Liên ghi hận, đây cũng không phải là tin tức tốt lành gì.

“Đây là danh sách đồ cưới của phu nhân, còn thiếu một cái trâm phỉ thúy bạch ngọc, một bộ chén lưu li.” Bàn tay của Trình Tu Nho đánh trên bàn tính lách cách, rất nhanh liền kiểm tra xong, sổ đồ vật này mới được dọn đến thượng viện hôm qua, cho nên đồ vật trong danh sách của hắn cũng không quá nhiều.

Nhị thẩm bĩu môi, nói khê với tam thẩm: “Trước đây ta từng thấy đại tẩu mang bạch ngọc trâm kia, quả nhiên là đoan trang thanh lịch, cũng chỉ có mỹ nhân như đại tẩu mới có thể cài đẹp như thế. Ta đã cài thử rồi, ai u, trông cứ như bà già bôi son ấy —— thật xấu xí vô cùng!” Nói đến mấy chữ sau cùng, nhị thẩm còn cố ý cao giọng lên.

Ngụy thị giống như vừa phải nhận vũ nhục cực lớn, khuôn mặt thoát cái trắng bệch, quay sang nói với nha hoàn bên người: “Dem hai thứ kia đến đây.”

“Thôi!” Lâu Cảnh cười cười, “Nếu phu nhân thích thì đưa cho phu nhân là được, nếu không ngày mai sẽ có người nói ta khất khe kế mẫu.” Mấy thứ đồ vật Ngụy thị đã dùng qua, hẳn cũng không tính toán muốn lấy lại làm gì.

Lâu Kiến Du tức run người, nhìn tư thế của Trình Tu Nho, rõ ràng là đã cùng tên súc sinh này thương lượng tốt, cố ý để đồ hồi môn của mẫu thân vào trong tài sản riêng ở Chu Tước đường rồi đưa cho Ngụy thị, hại hẳn mất mặt trước bao nhiêu người hôm nay.

“Tên nghịch tử!” Lâu Kiến Du vươn tay quơ cái chén nhỏ gần đó, ném thẳng vào mặt Lâu Cảnh.

“Loảng xoảng đương!” Một đạo tàn ảnh màu bạc hiện lên, ngân thương trong tay Từ Triệt chuẩn xác mà đập văng cái chén ra ngoài. Cái chén oanh oanh liệt liệt vỡ thành mảnh vụn trên mặt đất, còn ngân thương thì hung hăng chia sang, mang theo kinh lực, thẳng tắp mà cắm phập vào nền đá xanh. “Định làm trò gì trước mặt Từ Triệt ta? Trước nuốt đồ hồi môn của muội muội, sau lại ức hiếp ngoại sanh, các ngươi thật coi Từ gia chúng ta không có người sao?”

Thanh âm trung khí mười phần vang vọng khắp phòng, tam thúc co rúm lại một chút, hướng sang bên người nhị ca nhà mình né tránh. Phía sau bình phong, nhị thẩm cũng không dám nói tiếp nữa.

(Tác giả cứ lặp lại cái tư thế này của bạn tam thúc thiệt khiến làm bạn nghĩ ngợi mà, lớn bằng chừng ấy, lấy vợ có con mà lần nào xuất hiện cũng đi cùng nhị ca, nói chuyện cũng không có chính kiến gì, nhị ca nói gì là phụ họa theo thế đó, hử chút lại nấp ra phía sau nhị ca nhà mình là seo? ờ(_ _)ó)

“Cữu huynh, lời này không đúng rồi! Lâu Cảnh là nhi tử của ta, giáp mặt dạy dỗ hẳn không phải do ngoại gia can thiệp vào!” Lâu Kiến Du cũng giận, ngạnh cổ lớn tiếng nói.

Lâu Cảnh cười cười giữ chặt cánh tay của Từ Triệt, “Phụ thân không nên tức giận, nhị cữu cũng là muốn tốt cho ngài thôi. Thái tử điện hạ vẫn chờ ta về dùng cơm trưa đấy, nếu để điện hạ nhìn thấy ta đầu rơi máu chảy trở về, sẽ không tốt!”

Lời vừa nói ra, những người ở đây đều bị một kích đánh tỉnh, lúc này mới nhớ tới, hiện giờ Lâu Cảnh chính là Thái tử phi quý giá, một chút cũng không thể bị tổn thương.

“Nói đến nói đi, đều là vì gia tài mà nháo ra.” Nãy giờ vẫn yên lặng, Tam lão thái gia đột nhiên mở miệng, “Nữ nhân kiến thức đoản, sao các ngươi lại chấp nhặt với nữ tử làm gì? Nếu Trạc Ngọc đã được gả ra ngoài, vậy thì thừa dịp nhị cữu lão gia, đại cữu thái thái ở trong này, đem tài sản riêng của Trạc Ngọc tính cho rõ ràng hết đi.”

“Tam lão thái gia nói đúng lắm, ít ngày nữa ta cùng nhị thúc phải trở về Linh Nam rồi. Mà tình hình này làm chúng ta cảm thấy thật lo lắng cho Trạc Ngọc, không bằng liền theo ý tứ của Tam lão thái gia đi, bây giờ đem sổ sách ra tính cho thật rõ ràng.” Lúc này đại cữu mẫu mới buông chén trà, không nhanh không chậm nói.

“Được, nếu đã muốn tính, vậy thì hôm nay sẽ tính thật minh bạch.” Lâu Kiến Du nghe vậy, cũng không tiếp tục tức giận, ngồi trở lại vị trí, cho người đi gọi tiên sinh phòng thu chi của mình đến.

Thuần Đức để ngồi trong ngự thư phòng, càng nghĩ càng không ra tư vị gì, “Hoài Trung, đi gọi hữu... Không, đi kêu tả tướng đến đây.”

“Vâng.” Hoài Trung tươi cười bước ra ngoài phân phó người đi thượng thư tỉnh, gọi tả tướng Triệu Đoan đến đây.

Tất cả tấu chương trên bàn đều buộc tội Thái tử, lấy quyền mưu tư, kết đảng loạn chính, sửa chữa hoàng tử, thậm chí là âm mưu phản nghịch,... phạm là tội danh người ta có thể nghĩ ra, đều có thể tìm thấy ở trong đồng này. Thuần Đức để gắt gao cau mày, “Cái tên đạo sĩ kia đâu?”

“Vẫn luôn ở bên ngoài chờ đợi ạ.” Hoài Trung nhẹ nhàng đáp.

Thuần Đức để khoát tay áo cho người gọi Đào Mâu tiến vào, “Trời giáng dị tượng như vậy, người đã tính ra điềm báo gì chưa?”

Đào Mâu lắc lắc phát trần, nhắm nửa con mắt nói: “Kỳ thật chuyện này không cần thiết phải tính, chỉ là khâm thiên giám giám chính không dám nói ra mà thôi. Thảo dân lại càng không dám nói.”

“Người cứ nói, trẫm thứ người vô tội.” Thuần Đức để nhìn hần chăm chăm.

“Thái Sơn động vào xuân là vì trời ban thưởng, còn mùa thu mà động thì có nghĩa là trời phạt.” Đào Mâu vuốt vuốt chòm râu dài, “Hiện giờ đang là mùa thu, chính là vì trời phạt.”

“Phạt cái gì?” Thuần Đức để nắm tấu chương về Thái Sơn trong tay, do huynh đệ đều mất sớm nên hần mới có thể kế thừa ngai vàng, cho nên hần vẫn luôn tin rằng mình là quân vương được trời đất phù hộ. Hần tuyệt đối không tin chuyện trời phạt hôm nay là dành cho chính mình.

“Thái Sơn ám chỉ Đông Cung, phạt, tự nhiên là phạt Thái tử vô đạo.” Đào Mâu cúi đầu, trộm liếc về mặt của Thuần Đức để, sau khi nói ra lời này, lòng bàn tay của hần tràn đầy mồ hôi lạnh. Đột nhiên hần cảm thấy thật may mắn vì không đứng trước đại diện mà nói ra những lời này, nếu không văn võ bá quan đều nghe được, nếu nói không đúng đến lời trong lòng Hoàng Đế, chỉ sợ sẽ lập tức rơi vào lăng trì xử tử.

Sau một khoảng thời gian im lặng đến rợn người, cuối cùng Thuần Đức để xua tay cho hần đi xuống, “Về sau người chính là khâm thiên giám giám chính.”

Đào Mâu sững sốt một chút, phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, “Tạ... Tạ chủ long ân!”

“Lâu Cảnh là nhi tử xuất giá, đã chi bốn vạn lượng đặt mua đồ cưới cho hần, còn thừa thì nên quy về quỹ chung.” Lâu Kiến Du chỉ vào tập sổ sách trong tay tiên sinh phòng thu chi, nói: “Hiện giờ, sản nghiệp ở Tấn Châu của tổ tiên vẫn còn nằm trong tay tên nghịch tử này.”

Lâu Cảnh cong môi, cũng không phản bác, chỉ hơi hơi nâng cằm lên, “Đọc đi.”

Nhạc Nhân đứng ở phía sau lấy ra một quyển sách màu xanh thật dày, cũng không phải là sổ sách tính toán gì, mà bên trên viết bốn chữ lớn ‘Luật lệ Đại Dục’. Lật đến một tờ, hần đọc thật to: “Luật của Đại Dục, phạm là nữ tử xuất giá, đến quỹ chung nhận một phần ngân lượng; phạm là nhi tử xuất giá, ngoài một phần ngân lượng, còn được nhận thêm một phần gia sản.”

Lâu Cảnh hơi hơi mỉm cười, “Toàn bộ Đại Dục chỉ có hoàng gia là có thể cưới nam thê, phụ thân quên mất chuyện này cũng là bình thường. Nhưng hôm nay đã nắm rõ luật rồi, phụ thân có phải cũng nên phân thêm một phần gia sản cho nhi tử hay không?”

“Người...” Lâu Kiến Du mở to hai mắt nhìn, trăm triệu lần không dự đoán được Lâu Cảnh sẽ ra một chiêu này. Hần chỉ lo nhớ thương sản nghiệp ở Tấn Châu của tổ tiên, lại quên mất tiểu súc sinh cũng nhớ thương tài vật của hần a!

“Đọc tiếp đi.” Lâu Cảnh rót thêm nước vào ấm trà, sau đó cấp thêm trà cho nhị cữu, rồi thuận tay cũng rót cho phụ thân đang tức đến khó thở một ly.

Nhạc Nhân lập tức nghe lời mà tiếp tục cao giọng đọc: “Trường hợp tách ra ở riêng mà phụ thân, mẫu thân, tổ phụ, tổ mẫu vẫn còn tại thì không được phân gia sản, nhưng nhi tử xuất giá là ngoại lệ. Bất luận là đích hay thứ, đều được phân một phần tài sản, riêng đích trưởng tử thì được phân hai phần... Khi đích mẫu qua đời, toàn bộ của hồi môn đều quy về trưởng tử.”

“Vừa vặn hôm nay tam gia gia có mặt ở đây, liền nhờ ngài làm chứng, đem gia sản phân ra cho ta, cũng miễn cho sau này lại làm phụ thân ta tức giận.” Lâu Cảnh đem công văn Nhạc Nhân đã chuẩn bị tốt giao cho Tam lão thái gia.

“Được, được lắm!” Lâu Kiến Du đặt mạnh chén trà lên mặt bàn, “Muốn gia sản ở riêng thì phân, nhưng trước đó người phải đem sản nghiệp ở Tấn Châu của tổ tiên nhập vào quỹ chung cái đã.”

Nói cho cùng, việc phân tài sản khi ở riêng chính là chia đồ đạc, vật phẩm có trong sổ sách; còn tế điền, sản nghiệp của tổ tiên vốn chẳng phân biệt được, cho nên hai loại này thường được quy trực tiếp về tay người thừa kế. Mà hiện giờ, người thừa kế của Lâu gia chính là Lâu Kiến Du, như vậy thì ruộng đất và sản nghiệp của tổ tiên đều thuộc về hần, không cần lấy ra phân chia.

“Phụ thân đang nói đùa sao?” Lâu Cảnh tiếp nhận hộp gấm trong tay Nhạc Nhân, lấy ra một xấp công văn, “Sản nghiệp ở Tấn Châu đều là tài sản riêng của ta. Khi ta mười ba tuổi, tổ phụ đã dùng bạc do Hoàng Thượng ban thưởng để đặt mua. Tất cả chỗ giấy tờ này đều có đại ấn của thứ sử Tấn Châu, tên được ký bên dưới đều là tên của ta.”

Lâu Kiến Du cầm xấp công văn kia, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, nếu không phải có gã sai vặt bên người nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy thì đã ngã sấp về phía trước. Thật vất vả mới hoãn lại được một hơi, hấn run rẩy giơ tay chỉ vào mặt Lâu Cảnh: “Nghịch tử... nghịch tử a!”

(1) phỉ thúy bạch ngọc: cây trâm được làm từ một khối ngọc có cả hai màu xanh và trắng.

Cứ tưởng tượng nó giống cái này đi ^-^

20110421104208245

(2) Lưu li: một thứ ngọc quý màu xanh ở Tây Vực

Chén ngọc lưu li sen xanh

chen-luu-ly

(3) ngoại sanh: cháu ngoại

(4) lăng trì xử tử: còn gọi là từng xẻo, đây là hình thức ghê rợn vào bậc nhất trong các án tử hình, phạm nhân sẽ vô cùng đau đớn vì không được chết nhanh chóng, có trường hợp xẻo tróc nửa phần thịt trên cơ thể mà phạm nhân vẫn còn giãy dụa gào thét. Mức độ tàn bạo của nó thì không có gì có thể sánh nổi; ngoài việc xẻo từng miếng thịt trên người tử tội, đao phủ còn có nhiệm vụ là giữ cho tử tội không được chết một cách nhanh chóng, tức là sau bao nhiêu nhất xẻo thì nạn nhân mới được chết.

29. Chương 29: Tranh Chấp

“Đây là tổ phụ cấp cho ta, nếu phụ thân không tin thì có thể đi hỏi gia gia.” Lâu Cảnh ý bảo Nhạc Nhân nhặt giấy tờ trên đất lên, cầm cả sổ còn lại trong hộp gấm, toàn bộ đưa tới cho Tam lão thái gia xem qua.

“Ồ, đây đúng là tài sản riêng.” Tam lão thái gia vuốt chòm râu trắng tinh, lật xem từng tờ một, mỗi một trang đều viết rất rõ ràng, phòng ốc, thổ địa, cửa hiệu, thậm chí cả khế bán mình của tôi tớ ở Tấn Châu cũng có đầy đủ, đều thuộc tài sản riêng của Lâu Cảnh. Lão nhân âm thầm cảm thán trong lòng, đường huynh nhà mình thật đúng là thiên vị tôn tử, chỉ riêng cửa hiệu ở Tấn Châu đã đến tám mươi ba cái, ngang bằng với toàn bộ cửa hiệu mà Lâu gia sở hữu tại kinh thành.

“Nếu đã như thế, liền thỉnh phu nhân đem sổ sách đến đây đi, thừa dịp còn chưa muộn mà đem tài sản phân chia trước, miễn cho bữa trưa của mọi người trì hoãn.” Lâu Cảnh nói với nữ khí rất thành khẩn.

Một hơi ghen lại trong ngực Ngụy thị, đã nháo đến mức này, thế nhưng còn muốn ăn cơm trưa?

Đại cữu mẫu nhếch môi, thiếu chút nữa không nhịn được cười.

Dựa theo luật pháp quy định, nếu chờ đến đầu xuân sang năm mới tách ra ở riêng, tức là khi ba huynh đệ Lâu Kiến Du tách nhau ra ở riêng thì tề điền, sản nghiệp tổ tiên sẽ thuộc về người thừa kế là Lâu Kiến Du, sau đó tài sản chung sẽ được chia ra làm bốn phần, người thừa kế nhận hai phần, hai huynh đệ của hắn, mỗi người sẽ được nhận một phần. Nhưng hiện giờ ba huynh đệ vẫn đang trong hiếu kì, không thể tách ra ở riêng, mà Lâu Cảnh đã được gả ra ngoài.

“Trạc Ngọc là tử tự của đại ca, phần gia sản kia hẳn là phải xuất từ tài sản riêng của đại ca rồi.” Nhị thúc lập tức phục hồi tinh thần, nói xong còn dùng khuỷu tay huých tam thúc đang ngồi bên cạnh một cái.

Tam thúc sững sốt một chút, cũng đi theo gật đầu, chột nhứ mày, “Trạc Ngọc là đích trưởng tử, hiện giờ đại ca lại không có nhi tử nào khác, này là muốn chia thế nào?”

Lâu Cảnh là nhi tử duy nhất, muốn ra ở riêng thì cũng phải chờ lão tử nhà hắn chết rồi mới được quyền kế thừa toàn bộ tài sản. Nhưng hiện tại Lâu Kiến Du đã làm một chuyện trước nay chưa từng có — gả trưởng tử duy nhất trong nhà ra ngoài, vậy bây giờ biết chia thế nào cho phải?

“Không đúng, còn chưa có ở riêng, nếu muốn chia gia sản thì cũng chia từ quỹ chung chứ!” Ngụy thị ở sau bình phong nghe vậy, lập tức cao giọng nói. Lâu Cảnh chính là đích trưởng tử, hiện giờ Lâu Kiến Du không có tử tự nào khác, mà hài tử trong bụng nàng lại trăm triệu lần không thể nói ra, nếu chỉ phân từ tài sản nhà bọn họ, sợ là phải đưa một nửa cho Lâu Cảnh.

“Phu nhân nói phải lắm, phụ thân và hai vị thúc thúc còn chưa hết hiếu kì, không thể nói là ở riêng, tự nhiên là phải phân từ quỹ chung rồi.” Lâu Cảnh cười như không cười nhìn phụ thân mình.

Vừa nghe được câu này, sắc mặt của nhị thẩm và tam thẩm lập tức biến đổi, lúc trước các nàng trao sổ sách năm kia cho Lâu Cảnh, cũng bởi vì đã quên mất chuyện nhi tử xuất giá sẽ được chia một phần tài sản. Hơn nữa, Lâu Cảnh là đích trưởng tử, đích trưởng tôn, thời điểm gả ra ngoài vẫn mang thân phận là thế tử An quốc công, cũng chính là người thừa kế. Nếu muốn phân từ quỹ chung, như vậy gia sản của Lâu gia sẽ phải chia ra làm sáu phần chứ không phải bốn phần như trước, Lâu Kiến Du và Lâu Cảnh mỗi người được hai phần, nhị thúc và tam thúc mỗi người chỉ được một phần.

“Không được, đại bá đem nhi tử gả ra ngoài, dựa vào cái gì mà muốn phân mỏng gia sản của hai phòng chúng ta?” Nhị thẩm cất giọng the thé nói.

“Lúc trước thương lượng hôn sự, các người có nói như vậy đâu?” Ngụy thị cười lạnh, trước giờ mấy chị em dâu trong nhà dù bằng mặt mà không bằng lòng với nhau nhưng vẫn có ý kiến chung. Hiện tại thấy Lâu Cảnh áp đảo phụ thân, họ liền vọng tưởng muốn lấy lòng Thái tử phi, quay sang đâm chọc nàng, bây giờ đã sáng mắt ra chưa? Ngã mới thật đẹp làm sao! Nghĩ nghĩ như vậy, Ngụy thị lập tức phân phó mụ mụ quản sự bên người: “Đi, lấy sổ sách đến đây.”

Đại cữu mẩu lẳng lẳng uống trà, không hề nói xen vào. Lâu gia muốn làm gì thì làm, nàng và Từ Triệt chỉ cần cam đoan cháu trai nhà mình không phải chịu thiệt là được, về phần Lâu gia làm sao chia, không liên quan đến họ.

Trong ngự thư phòng chỉ còn hai người là Thuần Đức đế và tả tướng Triệu Đoan, Hoài trung cũng bị sai ra ngoài canh giữ.

“Trẫm muốn phế Thái tử.” Thuần Đức đế tung ra một câu phủ đầu như vậy.

Triệu Đoan cả kinh, nhanh chóng quỳ xuống, “Hoàng Thượng!”

“Từ tháng tám đến giờ, trong triều đã bắt đầu không yên ổn, nháo đến tình trạng hôm nay, trẫm thật sự rất phiền.” Thuần Đức đế cau mày, vốn là muốn tìm hữu tướng Trần Thế Xương đến thương lượng, bởi vì hắn khẳng định Trần Thế Xương sẽ không phản đối ý kiến của mình. Nhưng dạo này hữu tướng có rất nhiều sự việc phiền lòng, dẫn đến Thuần Đức đế chỉ cần nhìn thấy hắn liền phiền lòng. Cho nên lần này Thuần Đức đế đã tìm tả tướng đến thương lượng.

“Không thể vì Thánh Thượng phân ưu, thần có tội!” Tả tướng Triệu Đoan dập đầu, “Mặc dù Thái tử ngu dốt, nhưng vô cùng thuần hiếu, Hoàng Thượng muốn lấy nguyên do gì để phế Thái tử?”

Thuần Đức đế nghe vậy, không khỏi hơi hơi vuốt cằm. Lúc trước Thái tử hồi cung, Triệu Đoan đã nói Thái tử ngu dốt, thiếu tâm cơ, hôm nay xác thực là thế, chỉ biết nhận sai vào người, nhưng y đúng là một hài tử thật thà, “Lấy nguyên nhân Thái tử ngu dốt, không thể làm trụ cột chống đỡ, lãnh đạo Đại Dục đi.”

Triệu Đoan nghe vậy, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nếu lấy lý do ngu dốt để phế Thái tử thì còn có thể phong là thân vương, nhưng nếu lấy những tội danh khác để phế thì Thái tử liền nguy hiểm, “Hoàng Thượng nhân đức, quả thật là phúc của thiên hạ!”

Thuần Đức đế nghe vậy, sắc mặt cuối cùng cũng tươi lên một chút. Nhớ tới ngày ấy Tiêu Thừa Quân âm thầm rơi lệ ở ngự thư phòng, trong lòng hắn liền nổi lên từng trận áy náy, bất quá đã để sự tình nháo đến tình trạng này, dù sao thì cũng phải cấp cho quan viên, cho thiên hạ một lời giải thích.

“Hoàng Thượng muốn hàng Thái tử xuống làm thân vương, vậy phong hào sẽ định thế nào ạ?” Triệu Đaoan cẩn thận chú ý nhất cử nhất động của người ngồi trước mặt, hẳn đã hầu hạ vị này mười năm, tự nhiên cũng lý giải được từng động tác nhỏ lẫn nét mặt của Thuần Đức đế. Hiện giờ vị này còn đang có chút áy náy với Thái tử, tốt nhất rèn sắt khi còn nóng, đem sự tình định ra xong xuôi mới là thượng sách.

Chiếu thư phế Thái tử, là muốn xử lý Thái tử đã bị phế thế nào, muốn hàng xuống làm hoàng tử hay bị biếm thành thứ dân. Mặt khác, nếu Hoàng Thượng muốn gia phong là thân vương thì lại cần một ý chỉ khác.

Thuần Đức đế sững sốt, cũng không đoán ra ý nghĩ ngầm của Triệu Đaoan, thuận miệng liền hỏi: “Người cảm thấy thế nào?”

Đông Cung, Sùng Văn quán.

Thái tử điện hạ nhúng ướt đầu bút lông vào đồ rửa bút thanh ngọc trên bàn, nhẹ nhàng cọ cọ đầu bút vào cánh hoa sen hồng nhạt và trong suốt trên thân ngọc, sau đó chậm rãi chấm một chút mực, múa bút trên giấy, cẩn thận họa lại một hình dáng.

“Điện hạ, Hoàng Thượng triệu tả tướng đi ngự thư phòng.” An Thuần đi tới, nói khẽ.

Tiêu Thừa Quân hơi hơi vuốt cằm, “Đổi hương đi, lấy loại hương Thái tử phi thường dùng đến đây.”

“Dạ.” An Thuần không dám nhìn Thái tử đang vẽ cái gì, cúi đầu đi lấy hương liệu.

Lư hương trong điện Bát Phượng, tự nhiên là hương liệu do Lâu Cảnh mang đến từ phủ An quốc công. Nghe nói loại hương liệu này được làm từ một loại hoa và cây cảnh đến từ Tây Vực, có mùi thơm thoảng qua rất nhẹ của cây cỏ.

Lư hương lưu li màu tím đã được đổi một loại hương mới. Chỉ một lát sau, thư phòng trong Sùng Văn quán liền tràn ngập hương vị thường có trên người của Lâu Cảnh. Tiêu Thừa Quân hít sâu một hơi, chậm rãi vẽ ra một đôi mắt điểm lệ mang theo lạnh lùng, sáng ngời như ánh sao.

Muốn thành đại sự thì không câu nệ tiểu tiết, việc đã đến nước này, rời khỏi bệ ngấm của đám ngư quỷ xà thần trong triều đình mới là lựa chọn tốt nhất. Tiêu Thừa Quân tự nhận không có gì luyện tiếc, nhưng mà hiện giờ, nhìn mỹ nhân trên giấy Tuyên Thành, không khỏi tăng tăng thổ dài. Không có Thái tử vị, y liền không còn tư cách có được nam thê, hôn ước của bọn họ cũng sẽ thành một tờ giấy vụn.

Tiêu Thừa Quân vốn có sở trường về vẽ, mỗi nét bút đều được xuất ra từ trong tim, nét thanh nét đậm, cẩn thận và tỉ mỉ. Sau khi tranh khô, y lật sang mặt sau, từng chữ cứng cáp và ngay ngắn dần dần xuất hiện trên mặt giấy, ‘sau khi mọi việc kết thúc, thật không muốn người trở thành bệ tôi của ta’.

Hiện tại, chính đường của phủ An quốc công đã sắp sảo thành cái chợ, đối với việc phân chia gia sản cho Lâu Cảnh là từ quỹ chung hay gia sản của Lâu Kiến Du, ba huynh đệ An quốc công tranh chấp mãi không thôi, nước miếng cũng bay tung tóe.

Cuối cùng Tam lão thái gia phải lên tiếng, đề nghị hai bên đều lùi một bước. Vì hiện giờ ba huynh đệ An quốc công không thể ở riêng nên sẽ chia tài sản chung ra làm năm phần, lấy một phần cấp cho Lâu Cảnh. Sau đó, Lâu Kiến Du sẽ xuất tiếp ba thành trong số tài sản riêng của mình để đưa cho Lâu Cảnh, bù vào số thiếu trong phần tài sản chung mà hẳn đáng được hưởng.

Nói cách khác, hai vị thúc thúc được phân gia sản ít đi một chút. Mà Lâu Cảnh, trừ bỏ việc được nhận số tài sản ngang bằng với hai vị thúc thúc, hẳn còn được thêm ba thành gia sản của phụ thân. Tính đi tính lại, hẳn vẫn là người được nhiều tiền nhất.

Tất cả mọi người đều chịu thiệt, lại không thể ăm ỉ. Tam thúc muốn nói tại sao Lâu Cảnh chỉ là một nhi tử mà lại được phân gia sản nhiều đến vậy, nhưng nhìn đến ngân thương còn cắm trên nền nhà của Từ Triệt, đành rụt cổ không dám nói tiếp nữa.

Ngụy thị tức giận đến mức sắc mặt trở nên trắng bệch, nhưng cũng coi như trấn định. Khi mục mục quản sự mang sổ sách đến, nàng nhìn thoáng qua rồi giao chúng cho Tam lão thái gia.

Trình Tu Nho và tiên sinh phòng thu chi của Lâu Kiến Du đồng thời bước đến xem xét, chỉ nhìn qua vài tờ trong sổ cái, liền nhíu mày, “Chỗ này so với hai năm trước, ít nhất là thiếu mất sáu vạn lượng.”

(1) tử tự: con nổi dòng

30. Chương 30: Không Thể Chia Lìa

Lời vừa nói ra, toàn bộ những người ngồi ở phía sau bình phong đều đồng loạt nhìn sang Ngụy thị. Sắc mặt Ngụy thị trắng nhợt, bởi vì chuẩn bị cho đầu xuân sang năm tách ra ở riêng, quả thật là nàng đã động tay động chân sửa lại sổ sách này một chút. Nhưng tại sao Trình Tu Nho lại biết những khoản từ hai năm trước?

“Đồ cưới của thế tử đã mất bốn vạn lượng rồi, bây giờ còn chưa tới cuối năm, tiền lời của các thôn trang, cửa hiệu còn chưa đưa đến, tự nhiên liền thiếu.” Ngụy thị hít sâu một hơi, lạnh lùng nói.

Trình Tu Nho lấy ra sổ sách mà nhị thẩm đưa cho hôm trước, “Đây cũng là sổ sách ghi chép vào mùa thu.”

Nghe thấy câu này, Ngụy thị liền biết Lâu Cảnh đã nắm trong tay sổ sách năm kia, lập tức hiểu được đây là do nhị thẩm động tay động chân, không khỏi hung hăng trừng qua.

“Lẽ nào phu nhân đã lấy phần bạc này để tính vào đồ hồi môn của mình rồi?” Khi biết mình sẽ bị phân mỏng gia sản, nhị thẩm đã hậm hực không vui, hiện giờ lại nghe Ngụy thị ăn bớt mất nhiều ngân lượng để làm của riêng như vậy, không khỏi càng thêm tức giận, lập tức không chút yếu thế mà trừng trở lại.

“Người...” Ngụy thị hận nhất là chuyện người khác lấy đồ hồi môn của nàng ra mĩa mai. Phủ Vĩnh Ninh bá đã sớm xuống dốc, đồ hồi môn của nàng kém hơn mẫu thân Lâu Cảnh rất nhiều, cũng chính vì vậy mà hai chị em dâu này mới nhìn không nổi nàng, thường thường châm chọc, khiêu khích.

Nhị thúc và tam thúc cũng lộ ra vài phần bất mãn. Nhị thúc Lâu gia lập tức nói: “Đại ca, chúng ta là thân huynh đệ, người là con trai trưởng, vốn đã được phân hai phần gia sản, sao vẫn còn tham của chúng ta?”

“Thật đúng là Diêm vương gia không chê quỷ gầy!” Tam thúc đi theo than thở.

Lâu Kiến Du cảm thấy rất mất mặt, lúc này liền để tiên sinh phòng thu chi của hắn cùng với Trình Tu Nho đứng ngay tại đây kiểm tra sổ sách, cao giọng nói: “Kiểm tra ngay tại đây đi, ta muốn xem ai dám động tay động chân vào quỹ chung.”

Vừa dứt lời, bên kia bình phong chợt vang lên tiếng thét chói tai của một nha hoàn, “Phu nhân!” Ngụy thị bỗng nhiên lăn đùng ra ngất, mù mịt quẫn sự bên cạnh vội vàng đem người đỡ lấy, dùng sức ấn huyệt nhân trung nằm giữa mũi và miệng.

“Quốc công gia, phu nhân đã bất tỉnh!” Tiểu nha hoàn khóc hô.

Đại cữu mẫu đứng dậy, nhìn nhìn sắc mặt của Ngụy thị, “Cô gia, nhanh chóng thỉnh thái y đến đây đi.”

“Ân hừ hừ...” Ngụy thị lập tức hừ hừ tỉnh lại.

“Đỡ phu nhân về phòng nghỉ ngơi đi.” Lâu Kiến Du nhanh chóng ra lệnh, không hề có ý tứ muốn thỉnh thái y. Nếu bây giờ hắn thỉnh thái y đến bắt mạch, chẳng phải sẽ lộ ngay chuyện Ngụy thị mang thai hay sao?

Mọi người nghe vậy không khỏi hai mặt nhìn nhau, một nhận thức mới về địa vị của kẻ phu nhân ở trong lòng An quốc công Lâu Kiến Du cứ thế ra đời.

Lúc này chỉ cần so sánh giữa hai sổ cái là được, cho nên Trình Tu Nho rất nhanh liền hoàn thành. Dích xác là bởi vì mua đồ cưới cho Lâu Cảnh nên đã tiêu phí bốn vạn lượng bạc, nhưng so với năm kia thì vẫn thiếu mất hai vạn lượng, một số điền trang và cửa hiệu nhỏ cũng không thấy. Lâu Kiến Du sầm mặt, nhìn không được mà quăng sổ sách trong tay xuống đất.

Sau khi công bố toàn bộ gia sản hiện có, việc phân chia gia sản bắt đầu.

Trình Tu Nho đã sớm chuẩn bị tốt đồ vật muốn lấy, không có gì ngoài tể điền, sản nghiệp tổ tiên, cái thôn trang nào có thu hoạch tốt, cửa hàng nào kiếm được nhiều tiền, hẳn đều tra đến nhất thanh nhị sở.

“Thuộc hạ đã tính qua, tuy số này không đủ ba thành, nhưng đều ở phụ cận kinh thành...” Trình Tu Nho lấy một danh sách từ trong người ra, đưa cho Lâu Cảnh xem qua.

Lâu Kiến Du nhìn tư thế này của hai người, rõ ràng đã sớm tính toán tốt để đoạt ba thành gia sản của hắn, liền tức đến run người, “Đã ra riêng, tự nhiên là do phụ thân định đoạt việc chia gia sản, làm gì có chuyện để người lựa tam lấy tứ?”

“Lời này của phụ thân không đúng rồi.” Lâu Cảnh cười cười cầm tờ danh sách đưa cho Lâu Kiến Du, “Nhi tử đã bảo Trình tiên sinh chọn đây, cũng không phải là mấy cái có thu hoạch tốt nhất. Chỉ là nhi tử sẽ sống trong thâm cung nhiều năm, không tiện quản lý những cái ở xa thôi.”

Trong ngự thư phòng, Thuần Đức đế và tả tướng đang thảo luận về việc phong hào cho Tiêu Thừa Quân thế nào.

Phong hào của thân vương thường thường liên quan đến đất phong, tỷ như Tấn vương có đất phong ở Tấn Châu, Thục vương có đất phong ở Vu Thục. Đương nhiên nhị hoàng tử Tiêu Thừa Cẩm cũng giống vậy, bởi vì thân thể không được tốt, khi phong vương xuất cung vẫn cư trú ở núi Tĩnh Di, phong hào liền là Tĩnh vương.

Như vậy, nếu phế đi Thái tử vị, phong hào của Tiêu Thừa Quân cũng đồng nghĩa với việc Hoàng Thượng sẽ quyết định đất phong của y ở nơi nào.

“Tháng sau Tĩnh Nam hầu sẽ về kinh, Đông Nam liền không có người trông coi, theo vi thần...” Triệu Đoan quan sát sắc mặt của Thuần Đức đế, thấy vẫn bình thường, liền thử nói: “Không bằng phong Mân vương.”

Thuần Đức đế sững sốt, chậm rãi nhíu mày. Lúc trước hắn tước đoạt binh quyền của Tĩnh Nam hầu là vì muốn làm suy yếu mẫu gia Hoàng hậu, ngăn chặn thế lực của Thái tử. Nhưng hiện giờ hắn muốn phế Thái tử, việc làm này cũng không còn ý nghĩa; mặt khác, hàng năm giặc Oa vẫn tàn sát bờ bãi vùng Đông Nam, nếu không có ai trấn thủ thì dễ phát sinh đại sự. Hiện tại để Tiêu Thừa Quân cai quản Đông Nam cũng rất thích hợp, chỉ là...

“Đông Nam hẻo lánh, dân cư thưa thớt...” Lúc này, Thuần Đức đế càng cảm thấy thực xin lỗi Thái tử.

“Nếu dân cư ít, cho đất phong lớn hơn một chút là được.” Triệu Đoan rũ mắt nói.

Thuần Đức đế thở dài, chậm rãi gật gật đầu.

“Hoàng Thượng có viết chiếu chỉ ngay không ạ?” Triệu Đoan không nhanh không chậm hỏi han, bàn tay giấu dưới ống tay áo không ngừng đổ mồ hôi. Nếu việc này mà để kéo dài thì... chắc chắn không xong. Hắn thập phần hiểu rõ vị quân vương này, chỉ cần qua đêm nay thôi, người này sẽ bị ai đó nói động mà sửa lại chủ ý. Huống chi hiện giờ Thuần Đức đế đọc sủng Trần quý phi, buổi chiều mà qua Loan Nghi cung thì việc này liền hồng bét.

“Viết đi!” Thuần Đức đế khó có khi sáng khoái mà quả quyết một hồi, phất tay để tả tướng ngồi ngay trong ngự thư phòng viết ý chỉ.

Trong phủ An quốc công, bởi vì ý kiến về việc phân chia cửa hàng cùng điền sản của Lâu Kiến Du và Lâu Cảnh khác nhau, nên mọi người phải thương thảo đến tận trưa mới tính là định xong. Quần gia đứng hạn dọn cơm, Lâu Kiến Du không có khẩu vị gì, nhưng Lâu Cảnh lại ăn rất vui vẻ, thậm chí còn ăn nhiều thêm một bát.

“Lĩnh Nam có cây vải, pha trà, ủ lấy hương rượu rất tốt.” Sau khi dùng qua cơm trưa, mọi người cùng ngồi uống trà, chờ Trình Tu Nho dọn sổ sách mang đi, đại cửu mẫu liền nói chuyện Lĩnh Nam, “Năm nào cũng vậy, vào lúc cây vải chín, Hầu phủ thường lấy chúng làm nguyên liệu nấu ăn, vải xào với thịt, ăn rất ngon.”

“Ta cũng nghe nói trái vải ở Lĩnh Nam thơm ngon nổi tiếng. Chỉ tiếc là sau khi hái xuống, loại quả này thường không để được lâu, qua hôm sau sẽ hỏng. Chúng ta sống ở kinh thành, chỉ sợ cả đời cũng không được nếm thử hương vị của nó.” Nhị thẩm có xuất thân không thấp, vẫn là có chút kiến thức.

“Cũng không đến mức đó, chỉ cần đặt chúng trong nước đá là có thể để vài ngày.” Đại cữu mẩu hơi hơi mỉm cười, còn nói thêm về phong cảnh và hoa trái đặc trưng của vùng Lĩnh Nam. Nhị thẩm và tam thẩm đều lộ ra ánh mắt hâm mộ, các nàng là phu nhân ở kinh thành, cả đời cũng không thể đi quá xa nhà. Còn Bình Giang hầu phu nhân thì theo trượng phu chinh chiến, một đường đi từ kinh thành đến Lĩnh Nam, tất nhiên là có kiến thức rộng hơn các nàng rất nhiều.

“Cữu cữu, không phải người đã nói sẽ mang rượu vải đến đây cho ta sao?” Lâu Cảnh nghe nhóm phu nhân nói chuyện phía sau bình phong, liền sực nhớ ra, cười cười hỏi nhị cữu.

“Đi vội quá nên quên rồi.” Từ Triệt nhìn cháu trai lại bắt đầu giở trò muốn đòi đồ vật của hắn, nhin không được mà nở nụ cười, “Biết người thích, ta đặc biệt mang theo hai vò lớn đến đây, người nhớ rõ phải mang cho Hoàng hậu nương nương một chút đấy.”

“Oa, nhị cữu cũng biết mấy lễ tiết này sao?” Lâu Cảnh cười hì hì hỏi. Nhị cữu nhà hắn đã một đồng tuổi rồi mà không chịu thành thân, mỗi ngày chỉ ra ngoài đánh tặc Man với sơn tặc, thật không ngờ lại biết cả mấy cái lễ này!

“Ta là nghĩ, Hoàng hậu sinh ra và lớn lên ở Đông Nam, cũng sẽ thích uống rượu vải.” Nhị cữu rũ mắt, thấp giọng lầu bầu nói.

Lâu Cảnh nhướn mày, ngẫm lại thấy cũng đúng. Hoàng hậu Kỷ Chúc vốn lớn lên ở Đông Nam, dùng rượu vải đi lấy lòng phụ hậu cũng là một ý kiến hay.

Việc còn lại phải làm trong ngày hôm nay, chính là Lâu Cảnh đưa toàn bộ danh sách gia sản được chia cho Tam lão thái gia xem, còn về phần đối chiếu sổ sách, mấy công việc tỉ mỉ tiếp theo thì chỉ cần giao cho Trình Tu Nho đến làm là được.

Sau khi chép lại danh mục tài sản và viết xong các loại giấy tờ chuyển nhượng, Lâu Cảnh để Nhạc Nhân đi đến nha môn lấy dấu quan ấn xác minh. Tri phủ nghe thấy đây là chuyện của Thái tử phi, không nói hai lời liền nhận lấy làm ngay. Còn chưa đến hai canh giờ, mọi người đã thấy Nhạc Nhân mang giấy tờ có ấn quan phủ trở lại.

Cơ nghiệp lớn như vậy mà chỉ dùng thời gian một ngày đã phân chia xong. Thủ đoạn lời đình của Lâu Cảnh đều bị các thành viên Lâu gia xem trong mắt, ánh mắt nhìn hắn cũng thêm vài phần kiêng kỵ.

Hoàng hôn dần buông xuống, Lâu Cảnh mang tâm tình vui sướng mà trở về Đông Cung.

Lúc này đã đến giờ dọn cơm tối, nghe nói Thái tử điện hạ đang ở điện Sùng Nhân, còn nhắc Thái tử phi tự mình dọn cơm, không phải chờ y, Lâu Cảnh liền nhướn mày, rót đầy một bình ngọc rượu vải, chạy đi tìm Thái tử phu quân.

“Chiếu thư đã viết xong, định phong hào là ‘Mân vương’, ngày mai sẽ chiêu cáo thiên hạ.” Thái Dịch chỉ vào chữ ‘Mân’ trên bàn, nói với Tiêu Thừa Quân.

Tiêu Thừa Quân hơi hơi vuốt cằm, “Nhắc Dương Hựu Đình điều người đến lục bộ thôi.” Lại bộ thượng thư Dương Hựu Đình chính là chú của Thái Dịch, điều một phó chiêm sự của phủ chiêm sự tiến vào lục bộ cũng không phải là việc khó gì. Lúc trước lão nhân gia đem Thái Dịch nhét vào Đông Cung, cũng là vì để hắn học hỏi kinh nghiệm.

“Điện hạ!” Thái Dịch nghe vậy, lập tức quỳ xuống, “Thần nguyện đi theo điện hạ đến đất phong.”

Tiêu Thừa Quân xoa tay, “Ta biết người trung tâm, nhưng Đông Nam thực sự là nơi người không nên đi.”

Thái Dịch buồn bã cúi đầu rời khỏi điện Sùng Nhân, vừa ngẩng đầu lên liền thấy Thái tử phi đã đứng trước cửa từ bao giờ, không khỏi cả kinh. Người trong Đông Cung, không ai dám ngăn đường của Thái tử phi, bởi vậy, đến tốt cùng là Lâu Cảnh đã đứng trước cửa bao lâu, bọn họ căn bản không thể nào biết được.

“Thái đại nhân!” Lâu Cảnh mỉm cười chào hỏi hắn, không nhìn ra bất luận tình tự gì trên gương mặt xinh đẹp kia.

Mỗi lần nhìn thấy Thái tử phi, Thái Dịch liền cảm thấy có một cảm giác nguy hiểm không nói lên lời, thậm chí hắn còn có chút không dám nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng và sáng như sao kia, vội vàng hành lễ rồi

rời đi.

“Sao ngươi lại đến đây?” Tiêu Thừa Quân đứng dậy, đưa mảnh giấy viết chữ ‘Mân’ trên bàn đến gần ngọn nến, nhìn nó từ từ biến mất trong ngọn lửa. Đêm nay y không muốn trở về điện Bát Phượng, chỉ muốn ngồi yên lặng một chút, lại không dự đoán được Thái tử phi sẽ tự mình tìm đến đây.

Điện Sùng Nhân rất trống trải, ánh nến chập chờn đem bóng dáng của Tiêu Thừa Quân kéo ra thật dài, thoạt nhìn rất cô tịch.

“Cứu cứu vừa mang cho ta bình rượu vải, muốn tìm điện hạ uống một chén.” Lâu Cảnh quơ quơ bình bạch ngọc trong tay, chậm rãi đến gần Thái tử điện hạ.

Tiêu Thừa Quân quay đầu lại, liền thấy Thái tử phi nhà mình cười như không cười mà nhìn y, dưới ánh nến mờ ảo, đôi mắt đẹp như thêm sâu thẳm. Thái tử điện hạ trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng cất tiếng: “Ngươi cũng nghe được?”

“Nghe được cái gì?” Lâu Cảnh đặt bình rượu lên bàn nhỏ, tiến đến trước mặt Tiêu Thừa Quân: “Thần chỉ nghe chính miệng điện hạ nói ra.”

Tiêu Thừa Quân thở dài thật sâu, chậm rãi nói: “Phụ hoàng đã viết xong chiếu chỉ rồi, Thái tử vị của ta không còn nữa.”

Lâu Cảnh im lặng, thật lâu sau mới nói: “Không phải điện hạ đã sớm quyết định như thế sao?”

Trước đây Thái tử điện hạ đã nói qua, phượng hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh, đó là nói cho hần biết, nếu là vận bất đắc dĩ, liền để Hoàng Thượng phế y, tìm một lối đi khác. Tuy mấy ngày nay trong triều không yên ổn, nhưng Lâu Cảnh cũng tuyệt đối không dự đoán được, Thái tử sẽ bị phế nhanh như vậy.

Tiêu Thừa Quân ngẩn người, bàn tay dưới ống tay áo đột nhiên nắm chặt, thanh âm vẫn bình tĩnh: “Một tháng này thật ủy khuất ngươi, sau khi chiêu cáo thiên hạ, hai ta sẽ không còn là phu thê nữa.” Nguyên lai là chính mình quá lo lắng...

Lâu Cảnh hơi hơi vuốt cằm, thanh âm có chút trầm thấp, “Ta biết.”

Trong thiên hạ chỉ có Hoàng Thượng và Thái tử là có thể cưới nam thê, một khi mất đi Thái tử vị, hôn ước của bọn họ liền không có đáp số... Lâu Cảnh có thể khôi phục lại thân phận thế tử An quốc công, đồng thời có quyền kế thừa tước vị An quốc công, cưới vợ sinh con, con cháu đầy đàn. Mà Tiêu Thừa Quân cũng có thể cưới Vương phi, cho dù được phục lập, tái giá Thái tử phi cũng không nhất định là Lâu Cảnh, có thể cưới một nam tử khác.

“Từ nay về sau, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, việc đoạt vị, ngươi đừng nhúng tay vào.” Tiêu Thừa Quân xoay người, khoanh tay nhìn cột trụ sơn đỏ khắc hình rồng phía trước, không hề nhìn Lâu Cảnh.

Phủ An quốc công chính là trâm anh thế gia, lấy năng lực của Lâu Cảnh, ngay cả khi không tham gia vào cuộc chiến tranh giành ngôi vị của các hoàng tử, dù người bước lên ngai vàng là bất cứ ai, thì cũng đều muốn mượn sức của hần. Lâu gia có một gia chủ như vậy, tất nhiên là có thể tiếp tục hiển hách trong cả một khoảng thời gian rất dài, thật không cần đi theo một Thái tử đã bị phế như y, ngày ngày phải mưu tính, lo lắng hãi hùng.

Lâu Cảnh nhìn bóng dáng của Tiêu Thừa Quân, trầm mặc không nói.

“Đương nhiên, nếu ngươi nguyện ý tiếp tục làm thần tử của ta, ta cũng không muốn buông tha cho một nhân tài như vậy. Chính là, ngươi cần biết rõ ràng.” Tiêu Thừa Quân nín thở, vô luận là người phía sau trả lời thế nào, giữa bọn họ đã được định trước là không có tình cảm sâu đậm nào khác ngoại trừ tình quân – thần.

“Ta điện hạ thương xót.” Lâu Cảnh thần nhiên nói, xoay người hướng ra cửa đại điện bước đi.

Tiêu Thừa Quân nghe tiếng bước chân sau lưng xa dần, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, trái tim như đang bị người khác lấy đi một khối lại một khối, đau đến tê dại.

Đột nhiên, một loạt tiếng bước chân dồn dập lại gần, Tiêu Thừa Quân còn chưa kịp xoay người lại, liền bị một lực mạnh mẽ cuốn qua, nặng nề mà bị đè lên cột trụ phía trước.

Sống lưng đập lên cây cột rất mạnh khiến Tiêu Thừa Quân bật ra một tiếng đau đớn, đang định ngẩng đầu, đã bị người giữ chặt sau gáy, hung hăng mà hôn lên môi, “Ừm...” Thái tử điện hạ không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Đôi môi mỏng hơi lạnh gắt gao khóa trụ đôi môi ấm áp của Thái tử, liên tục ma sát, cắn mút. Lâu Cảnh có chút thô bạo mà bóp chặt cái cằm của người trong ngực, ép y phải mở miệng ra. Mùi sữa thơm ngọt ngào nháy mắt tràn ngập đầu lưỡi, hần có chút mê muội mà tiếp tục xâm nhập, quét tới quét lui mọi góc trong vách tường mềm mại kia, thẳng tới khi đoạt hết hương vị của kẹo sữa mật ong mới chậm rãi tách ra.

“Người...” Tiêu Thừa Quân từng ngậm từng ngậm mà thở dốc, nụ hôn vừa rồi giống như bão tố suýt nữa đoạt sạch hô hấp của y.

Lâu Cảnh vươn một tay chống lên cây cột, giữ Thái tử điện hạ nằm trong khuỷu tay mình, dùng ngón cái chậm rãi vuốt ve đôi môi có chút sưng đỏ, “Điện hạ bội tình bạc nghĩa, nên chịu trừng phạt.”

“Bội tình bạc nghĩa?” Thái tử điện hạ có chút phản ứng không kịp.

“Trước kia người đã nói thế nào? Đợi sau khi đăng cơ, sẽ tùy ý cho ta đi hay ở, hiện giờ còn chưa đăng cơ, người đã không cần ta?” Lâu Cảnh vô cùng ủy khuất nói.

“Ta...” Tiêu Thừa Quân trừng mắt nhìn, rốt cục hiểu được, Thái tử phi là không muốn cùng mình tách ra! Niềm vui bất ngờ khiến y ngẩn người, trố mắt thật lâu. Sau đó Thái tử điện hạ lại nhin không được thở dài, cụp mắt xuống, “Người... tội gì chứ?”

Lâu Cảnh kéo cánh tay vẫn rủ bên người của Thái tử điện hạ, vuốt ve bàn tay vẫn gắt gao nắm chặt kia, tách các ngón ra, đặt lên lồng ngực mình, “Ta cũng không muốn như vậy, nếu là trước kia, ta tất nhiên là tiêu điều tự tại. Ai làm hoàng đế cũng thế, Lâu Cảnh ta nhất định có thể giữ được Lâu gia tam thế không suy... Nhưng mà hiện tại, chỉ cần phải rời khỏi người, nơi này... liền đau đớn vô cùng.”

Lâu Cảnh đang rất tức giận, muốn trừng phạt Tiêu Thừa Quân.

Đầu chương sau sẽ là trận chiến giành quyền chủ động của hai người... ai sẽ đè ai...

Một đoạn H nhẹ như gió thoảng... ka ka ka.

Ừm, các bạn có thể đọc sơ cứu người bị ngất ở đây, huyết nhân trung được minh họa rõ lắm ^-^.

(1) nhất thanh nhị sở: phân tích rõ ràng từng li từng tý.

31. Chương 31: Truất Ngôi

Tiêu Thừa Quân nhận thấy trái tim hữu lực của Lâu Cảnh liên tục đập nhẹ vào lòng bàn tay mình, xúc cảm ấm áp truyền xuống tận đáy tim, lấp đầy khoảng trống mờ mịt đó, hạnh phúc lan tỏa khắp người khiến y có chút lâng lâng. Thái tử điện hạ chậm rãi vươn tay, xoa xoa tuần nhan diễm lệ vô song kia, “Ta... làm sao nỡ bỏ được ...”

Thật sự rất luyến tiếc! Luyến tiếc để hần rời đi, luyến tiếc nhìn hần cưới vợ sinh con, luyến tiếc đem vị trí chính thê của mình giao cho một người khác ngoài hần...

Chậm rãi tới gần, lần đầu tiên trong trạng thái thanh tỉnh, không chút ngại ngùng, Tiêu Thừa Quân hôn lên đôi môi của Thái tử phi. Môi của Lâu Cảnh có chút mỏng, nhìn qua có vẻ có chút bạc tình, nhưng nếu hần cười rộ lên, tựa như vân khai vụ tán, lãng nguyệt xuất tỵ, bốn phía xung quanh đều như rực sáng hần lên. Hiện giờ, tình tế nhấm nháp, càng tiêu hồn tận xương, làm người ta muốn ngừng mà không được.

Lâu Cảnh vẫn chống một tay lên cây cột như trước, tùy ý để Thái tử phu quân khinh bạc. Thẳng đến khi Thái tử điện hạ ma sát trên môi hần thật lâu, ngốc vụng mà mút vào cánh môi, lại không biết làm gì tiếp theo, hần liền không nhin được nữa, há miệng, hút lấy cái lưỡi mềm mại vẫn thoảng mùi sữa thơm kia vào.

Nhưng cắn mút thế nào cũng thấy không đủ, Lâu Cảnh cảm giác mình đang nôn nóng khó chịu đến sắp phát điên rồi, còn bày đặt thuần khiết với không thuần khiết cái quái gì nữa, một lòng chỉ muốn cùng y một chỗ, cái gì cũng không muốn quản. Bàn tay chống trên cây cột nhẹ lướt xuống phần lưng của Thái tử điện hạ, xiết chặt vòng eo thon nhỏ kia. Cái tay còn lại thì chậm rãi vuốt ve thường phục mềm mại trên người Thái tử, đẩy y tựa vào cây cột phía sau, theo khe hở của vạt áo, dò xét đi vào.

“Um...” Bàn tay thon dài ấm áp lướt vào trong ngoại bào, cách một lớp nội sam mỏng, di chuyển nhẹ nhàng trên người khiến Tiêu Thừa Quân không khỏi mở to hai mắt nhìn. Thái tử phi của y, đang làm cái gì đây?

Lâu Cảnh buông môi Thái tử điện hạ ra, quay sang ngậm lấy vành tai ửng đỏ, nhẹ nhàng cắn mút, hai bàn tay đều vò vào bên trong thường phục của Thái tử, một cái vuốt ve trên lưng, cái còn lại thì trượt trước ngực, cách một lớp y phục mỏng mà xoa nắn hai điểm nhỏ nhỏ nhô lên.

“Ah... ưm...” Tiêu Thừa Quân run rẩy, nhin không được mà phát ra tiếng. Chợt ý thức được mình vừa phát ra thanh âm rất mất mặt, Thái tử điện hạ lập tức mím môi, đem vành tai đỏ bừng của mình cứu ra, sau đó xoay đầu một hơi cắn vào cổ Lâu Cảnh, mãnh liệt mà vươn tay kéo mở đai lưng của hắn. Ngọc bội, ngọc trên dây cài áo thì nhau rơi rụng trên sàn nhà. (may mà sàn nhà trải thảm dày, chứ không thì phí của quá (¬_¬))

Hai người tựa vào cây cột cho nhau găm cắn, rồi chậm rãi trượt xuống, cuối cùng song song quay cuồng trên thảm trải sàn mềm mại.

Từ khi vào thu, mặt sàn của điện Sùng Nhân đã được phủ kín bởi những lớp thảm mềm. Trong đại điện trống trải, ánh nến chập chờn lay động, hai thân thể thon dài đồng thời dây dưa, quấn chặt lấy nhau.

Lâu Cảnh đặt Thái tử điện hạ ở dưới thân, không kiên nhẫn mà xé mở nội sam màu vàng hơi đỏ, lộ ra bộ ngực màu mật ong, đường cong mượt mà, cơ bắp cân xứng, rất mê người. Hắn nhin không được mà cúi người xuống, hôn lên xương quai xanh xinh đẹp kia, lưu lại ở đó một ấn kí thật sâu.

Tiêu Thừa Quân cảm thấy cái tư thế này thập phần quái dị, lập tức phản ứng, xoay người áp Lâu Cảnh xuống bên dưới, vươn tay lột bộ quần áo tuyết trắng kia ra.

Lâu Cảnh dùng một tay bán chống thân thể, tùy ý để Thái tử điện hạ cởi quần áo của mình; tay kia thì vuốt ve ấn kí hắn vừa tạo ra trên người Tiêu Thừa Quân, sau đó chậm rãi đi xuống, xẹt qua một viên tiểu đậu hồng nhạt, bỗng sức nhớ đến mấy bức tranh trong quyển ‘Dương cung’, liền dán lại gần, cắn nhẹ khối tiểu đậu kia.

“Ah...” Tiêu Thừa Quân cảm thấy thất lưng và đầu gối đều mềm nhũn, rơi vào lòng Lâu Cảnh, nhưng vẫn không chịu yếu thế, vươn tay xoa nắn khắp thân thể của Thái tử phi.

Hai người đều là thiếu niên, chưa từng cùng người khác phát tiết dục vọng, chỉ bằng bản năng mà nắm giữ lẫn nhau.

“Điện hạ, người thêm muốn thân đã lâu phải không?” Lâu Cảnh cầm vật cứng trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve trên đỉnh, kích đến Thái tử điện hạ phát ra một tiếng kêu rên.

Tiêu Thừa Quân trừng mắt nhìn Lâu Cảnh, hai tai đã sớm đỏ bừng từ lâu, vươn một tay nắm lấy cằm hắn, ấn môi lên, khóa cái miệng đang chuẩn bị nói ra những lời khiêu khích kia, tay còn lại cũng bắt đầu động tác đáp trả.

“Ah...” Lâu Cảnh kêu lên một tiếng đau đớn, Thái tử điện hạ vốn theo hoàng hậu luyện kiếm đã lâu, trên tay có một lớp chai rất mỏng, đột nhiên thực hiện động tác nhanh như vậy, làm hại hắn thiếu chút nữa là quăng mũ cỡi giáp. Lâu Cảnh cảm giận mà xoay người đẩy ngã Thái tử điện hạ, nhào lên trên, cắn nhẹ vành tai y, đẩy nhanh động tác mà xoa vuốt vật ở trên tay.

Thiếu niên mới quen tư vị của tình, hai chữ “tiêu hồn” đâu đủ để diễn tả cảm giác lúc này?

Lật qua lật lại, thật lâu sau, hai người thở hồng hộc, nằm vật xuống thảm trải sàn mềm mại, cả người ướt sũng mồ hôi. Thở dốc một lát, Lâu Cảnh kéo Thái tử điện hạ vào trong ngực, tinh tế hôn lên mồ hôi trên trán y.

Tiêu Thừa Quân ngửi hương vị cây cỏ nhẹ nhàng trên người Lâu Cảnh, thỏa mãn mà cong cong khóe môi.

Lâu Cảnh để Thái tử điện hạ gồi đầu lên cánh tay mình, từ phía sau đem người vây tiến vào lòng, nhẹ nhàng cọ sát khoe môi kia, một bàn tay lại không thành thật mà duỗi đến trước ngực Thái tử điện hạ, chậm rãi vuốt ve, “Vì sao lại ngọt như vậy? Người vừa trộm ăn kẹo phải không?”

“Ừ.” Tiêu Thừa quân kêu khẽ một tiếng, đúng là trước đó y đã ăn hai viên kẹo sữa mật ong.

Lâu Cảnh nường mày, thật không dự đoán được Thái tử điện hạ sẽ thừa nhận ngay như vậy, liền hôn hôn lên khoe môi ngọt ngào kia, “Lớn như vậy mà vẫn còn thích ăn kẹo sao?”

“Thời điểm khổ sở khó chịu thì ăn một cái, sẽ không cảm thấy khổ sở nữa.” Tiêu Thừa Quân nhìn mặt trắng xa xa ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói. Lại sắp đến ngày rằm, trăng cũng sắp tròn rồi.

Khi còn bé, phụ hậu đã nói với y, mẫu phi đến nguyệt cung rồi, sẽ vẫn luôn dõi theo y. Phụ hậu nói, y là Thái tử, cho nên dù gặp phải bất cứ thứ gì, bất cứ hoàn cảnh khó khăn nào, cũng không thể khóc. Mỗi khi cảm thấy đau đớn khổ sở, y sẽ nhìn lên mặt trăng xa xa, sẽ ăn một viên kẹo, tuyệt đối không thổ lộ nỗi lòng của mình với bất cứ ai.

Lâu Cảnh ngăn cản cả người, trăm triệu lần cũng không ngờ được lý do Tiêu Thừa Quân thích ăn kẹo lại là như vậy. Từ nhỏ Thái tử điện hạ đã rất thích ăn kẹo, có lẽ, khi ấy y vẫn chưa biết khổ sở cay đắng là cái gì, chỉ xuất phát theo bản năng mà tìm vị ngọt thay thế, để tự an ủi chính mình. Trái tim giống như vừa bị cây kim đâm sâu vào, âm ỉ đau, Lâu Cảnh nhìn không được mà ôm chặt người trong ngực, “Thừa Quân, Thừa Quân...”

Tiêu Thừa Quân tùy ý để Lâu Cảnh một tiếng, một tiếng mà gọi y, nắm chặt cánh tay đang ôm lấy mình, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Tối hôm đó, Thái tử và Thái tử phi cùng nghỉ ở điện Sùng Nhân lần thứ hai.

Sáng sớm hôm sau, Lâu Cảnh tự tay mặc triều phục cho phụ quân nhà mình.

“Từ hôm nay về sau, chúng ta sẽ không còn là phu thê nữa.” Tiêu Thừa Quân nhìn Lâu Cảnh, trầm giọng nói. Buổi lâm triều hôm nay sẽ tuyên đọc chiếu thư phế Thái tử, ít ngày nữa bọn họ sẽ dọn ra khỏi Đông Cung.

Lâu Cảnh gật gật đầu, đeo cho ngọc bội long văn cho Tiêu Thừa Quân. Từ nay về sau, ngọc bội này sẽ không thể đeo nữa, xác thực có chút đáng tiếc. Trên thế gian này, chỉ sợ sẽ không có người nào càng thích hợp để đeo long văn ngọc như Tiêu Thừa Quân. Ngắc đầu, liền thấy Thái tử điện hạ đang dùng đôi mắt đen tuyền chăm chú nhìn hắn, Lâu Cảnh nhìn không được mà dán lại gần, hôn hôn lên vành tai y, nhỏ giọng nói: “Điều này cũng không có gì là không tốt. Điện hạ chắc đã nghe qua câu tục ngữ này rồi nhỉ, ‘thê không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm’, về sau chúng ta liền vụng trộm nhé, được không?”

Nhiệt khí mang theo mùi hương cây cỏ khẽ phả vào tai, nghe xong âm cuối cùng, Thái tử điện hạ ngăn người, sau đó chậm rãi gật gật đầu, khoe môi lại nhìn không được mà cong lên, tiện đà cười khẽ ra tiếng.

Buổi lâm triều đúng hạn lại tới, rất nhiều quan viên cầm tấu chương trong tay, nội dung bên trong đều nhất trí buộc tội Thái tử. Hữu tướng Trần Thế Xương nhìn Tiêu Thừa Quân đứng phía trước, khoe môi che dấu dưới chòm râu dài chậm rãi nhếch lên, hôm nay, nhất định phải làm cho Hoàng Thượng phế Thái tử.

Sự việc Thanh Hà sẽ có lúc điều tra xong, chuyện Thái Sơn cũng sẽ dần hạ nhiệt, chỉ cần rèn sắt khi còn nóng, khi kết cục đã được định rồi, liền chẳng có ai cố gắng truy cứu mấy cái này nữa.

“Hoàng Thượng, thần có bản khải tấu.” Trần Thế Xương dẫn đầu bước ra.

“Hữu tướng có chuyện gì?” Đêm qua Thuần Đức để không đến cung Loạn Nghi mà nghỉ ở điện Bàn Long, nhưng tựa hồ ngủ không được ngon giấc, trên mắt có vài quầng thâm mệt mỏi.

“Hôm qua khâm thiên giám giám chính – Đào Mâu nói, Thái Sơn động chính là thiên phạt, Thái Sơn không xong thì lòng dân cũng không xong, mong rằng Hoàng Thượng sớm quyết đoán.” Trần Thế Xương chỉ cần bước ra mở đầu, về phần Thái tử có đức hạnh thế nào, dân chạy nạn Thanh Hà làm loạn ra sao, những người khác sẽ thi nhau nói ra, không cần đến phiên hắn.

“Hoàng Thượng, thần cũng có bản muốn tấu!” Hình bộ thượng thư bước ra khỏi hàng, “Vụ án Thanh Hà đã được điều tra đầy đủ, thực sự là trách nhiệm của Thái tử...”

Lời còn chưa dứt, Thuần Đức để nâng tay, đánh gãy lời nói của bọn họ, “Trẫm đã có quyết định, các người không cần nhiều lời.”

Tiêu Thừa Quân giữ sắc mặt thản nhiên mà nhìn quân phụ đang ngồi trên long ỷ. Từ nhỏ đến giờ, y chưa từng coi Hoàng Thượng như một phụ thân mà đối đãi qua. Với y mà nói, đây chẳng qua là một quân vương, mà từ đầu đến cuối y chỉ là một thần tử, không hơn.

Hoài Trung đứng ở một bên lấy ra chiếu thư, cao giọng tuyên đọc: “Hoàng thái tử Tiêu Thừa Quân đã nắm giữ vị trí Thái tử năm năm, không lập được công lao lớn gì, tư chất ngu dốt, không đủ sức trở thành người lãnh đạo, trụ cột của Đại Dục, trẫm quá thương tiếc, nay phế Thái tử vị...”

Cả triều ồ lên, ngoại trừ tả tướng Triệu Doan, những quan viên khác đều ghen hòng nhìn trân trối. Nhóm quan viên thuộc phe hữu tướng thì vội vàng trộm nhìn về phía Trần Thế Xương, sự tình lớn như vậy, thế nhưng hữu thừa tướng lại không biết cái gì cả sao?

Trần Thế Xương cũng sửng sốt, tuy rằng đây chính là mục đích hôm nay của hắn, nhưng vì sao Hoàng Thượng lại không tìm hắn thương nghị mà đã trực tiếp hạ chiếu rồi? Trực giác của nhiều năm lẫn lộn trong triều khiến hắn ần ần cảm thấy không ổn. Quả nhiên, khi Hoài Trung đọc ra phần sau của chiếu thư, hữu tướng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm.

“... Hoàng trưởng tử Tiêu Thừa Quân, cung hiếu khắc kiệm, nay phong làm Mân vương, thủ Mân Châu vùng Đông Nam, khâm thử.”

Đất phong của thân vương, thường thường chỉ có từ hai đến ba cái quận, nhưng đất phong của Tiêu Thừa Quân, chính là nguyên một cái châu hoàn toàn chỉnh chỉnh! Mân Châu sở hữu tám quận, quản lý bốn mươi lăm huyện!

“Hoàng Thượng, dùng Mân Châu làm đất phong cho thân vương, không khỏi có chút quá lớn.” Bàn tay cầm tấu chương của Trần Thế Xương có chút run rẩy, người trong kinh thành chỉ cần nói đến Đông Nam thì chính là nhắc đến Mân Châu. Nơi đó thuộc quản lý của Tỉnh Nam hầu suốt mấy đời nay, để phế Thái tử tới Đông Nam, không khác nào thả hổ về rừng.

“Mân Châu vốn cần cỗi, đất phong tự nhiên cũng nhiều thêm một chút.” Thuần Đức để nhíu mày, chiếu thư đã đọc xong hết rồi, làm sao có thể đổi ý được nữa?

Tiêu Thừa Quân vén vạt áo, chậm rãi dập đầu, chậm rãi nói từng chữ một: “Nhi thần, lĩnh chỉ, tạ ơn, phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Nói xong, lập tức tháo ngọc bội long văn bên hông xuống, hai tay dâng lên, năm năm là Thái tử, năm năm đeo nó trên lưng, hôm nay kết thúc, Tiêu Thừa Quân bỗng nhiên cảm thấy thật thoải mái.

Hoài Trung vội cầm khay, nhanh nhẹn tiến đến tiếp nhận long văn ngọc tượng trưng cho thân phận Thái tử, mang về trước mặt Thuần Đức để.

Thuần Đức để cầm ngọc bội, thở dài thật sâu, “Hiện tại phía Nam vừa lạnh vừa ẩm ướt, lập xuân hãy đến đất phong đi.”

“Tạ phụ hoàng thương xót.” Tiêu Thừa Quân lại cúi đầu bái tạ.

“Khôi phục tước vị thế tử An quốc công cho Thái tử phi,” Thuần Đức để hơi hơi dừng một chút, hắn vẫn luôn rất thương thức Lâu Cảnh, đã đem người cưới tiền Đông Cung bây giờ còn trả lại, xác thực có chút áy náy, “Thăng làm tả thống lĩnh tướng quân Vũ Lâm Quân, hàm tam phẩm.”

Lâu Cảnh vốn đang là tứ phẩm trung lang tướng của Vũ Lâm Quân, cấp dưới của tả thống lĩnh tướng quân, kể từ nay, cấp trên của hắn phải thoái vị để nhường vị trí cho hắn.

Buổi lâm triều kết thúc, chúng thần còn đang khiếp sợ bàng hoàng trước tin tức động trời Thái tử bị phế nên vẫn đứng tại chỗ, không ai xoay người lại. Tiêu Thừa Quân thông thả chỉnh lý y quan, không để ý đến bất luận kẻ nào, đi thẳng ra ngoài đại điện.

Thời gian cũng không còn sớm, chỉ là thời tiết hôm nay không tốt, mây đen giăng kín che lấp mặt trời, toàn bộ hoàng cung được bao phủ bởi một gam màu u ám.

Tiêu Thừa Quân chậm rãi bước đi một mình qua những bậc ngọc, xuyên qua cửa cung, liền nhìn thấy một người đứng trước con đường dẫn tới Đông Cung, lẳng lặng mà chờ y. Màu xám của cung đình, bởi vì người nọ tồn tại mà bỗng nhiên rực sáng hẳn lên, “Người... tại sao lại ở chỗ này?”

Lâu Cảnh nhìn ánh mắt lộ ra vài phần vui mừng của Tiêu Thừa Quân, đưa tay thả vào miệng y một khối kẹo sữa mật ong, khẽ cười nói: “Chờ người!”

(1) vân khai vụ tán: mây mù tiêu tan.

(2) lãng nguyệt xuất tỵ: hiểu nôm na thì là ánh sáng của mặt trăng tỵ lại, rực rỡ hơn bình thường.

32. Chương 32: Phúc Họa

Tiêu Thừa Quân ngậm viên kẹo, hơi hơi cười, “Kẹo này không thể ăn nhiều.”

“Hôm nay là ngoại lệ.” Lâu Cảnh nhìn trái nhìn phải, xung quanh chỉ có Nhạc Nhân và An Thuận, liền hướng hai người hắt cằm.

Hai tiểu thái giám thành thành thật thật mà quay lưng đi, việc phi lễ chớ nhìn, đồng thời còn phải chú ý quan sát thị vệ tuần tra bất ngờ đi ngang qua.

Lâu Cảnh vừa lòng, tiến đến trước mặt phu quân nhà mình, cọt cọt cánh môi y, thấp giọng nói: “Là ta muốn ăn.” Nói xong, không đợi Thái tử điện hạ kịp phản ứng, há miệng liền ngậm vào cánh môi ngọt ngào kia, cùng y ăn một viên kẹo sữa mật ong.

“Hm...” Tiêu Thừa Quân bất ngờ không kịp phòng bị, nửa khối kẹo đã bị cắn mất.

Lâu Cảnh buồn cười dặt tay Thái tử điện hạ, nhìn y vẫn còn trợn tròn mắt, khiếp sợ chưa kịp phản ứng mà đơ người ra, nhin không được lại hôn một hơi, lúc này mới thỏa mãn nắm tay phu quân đi về Đông Cung.

Sau khi về Đông Cung, thay xong triều phục, hai người liền đến cung Phượng Nghi gặp Hoàng hậu.

Ngày hôm nay, bởi vì sự tình xảy ra quá trọng đại nên Lâu Cảnh thực sự lo lắng, buổi sáng không đến thỉnh an Hoàng hậu, chỉ để Thường Ân chạy một chuyến đến xin phép, còn bản thân thì đứng chờ trước đường về Đông Cung để đợi Tiêu Thừa Quân. Hiện giờ chiếu thư đã tuyên, Tiêu Thừa Quân cũng cần đi gặp mặt Hoàng hậu.

Cung Phượng Nghi luôn giữ một bầu không khí yên tĩnh và trang nghiêm, dù trên triều hôm nay đã xảy ra một sự kiện động trời, nhưng nơi này vẫn yên lặng như trước.

Nhóm cung phi tiến đến thỉnh an hàng ngày chưa kịp tản đi, liền đứng phải hai người Lâu Cảnh.

Bởi vì Hoàng hậu là nam tử, cho nên thường ngày nhóm cung phi tới thỉnh an cũng chỉ ngồi nói chuyện mấy câu liền cáo lui. Nhưng hôm nay triều đình đọc chiếu thư phế Thái tử, tự nhiên sẽ có tin tức rơi vào tay cung Phượng Nghi, nhóm phi tần nghe xong nổ tung, xôn xao nói chuyện cho đến khi tan triều mới ý thức được Thái tử điện hạ có khả năng sẽ lại đây, lúc này mới vội vàng hành lễ cáo lui.

“Bái kiến Thái tử điện hạ, Thái tử phi.” Tuy rằng chiếu thư đã ban ra, nhưng còn chưa chiếu cáo thiên hạ, các nàng ở trong thâm cung tự nhiên cũng không dám biểu hiện ra mình đã biết tin tức gì.

Tiêu Thừa Quân hơi hơi gật gật đầu, Lâu Cảnh thì chấp tay hoàn lại bán lễ.

Lâu Cảnh nhân cơ hội nhìn thoáng qua nhóm phi tần trong hậu cung của Thuần Đức đế. Trần quý phi thì tất nhiên là không có mặt ở đây, nàng ta ỷ vào sự sủng ái của Hoàng Thượng mà rất hiếm khi tới thỉnh an Hoàng hậu. So với Trần quý phi, quả thật là nhóm phi tần này không xinh đẹp bằng, những người còn trẻ tuổi cũng chỉ được coi là thanh tú, mấy người lớn tuổi thì có khuôn mặt rất u sầu.

“Các nàng không có tử tỵ, việc ta bị phế đi với các nàng mà nói, hoàn toàn không phải là tin tức tốt.” Tiêu Thừa Quân nhìn thấy ánh mắt của Thái tử phi nhà mình, thấp giọng giải thích một câu.

Lâu Cảnh hiểu rõ, mấy năm nay Hoàng hậu khiến nhóm phi tần này rất kính trọng, Thái tử là do Hoàng hậu nuôi lớn, nếu Thái tử có thể bình an mà lên ngôi, về sau các nàng cũng không quá ưu sầu. Nhưng nếu Thái tử bị phế, Trần quý phi sẽ nắm quyền định đoạt trong hậu cung, mà lấy tính tình của nữ nhân kia, chỉ sợ nhóm phi tần này sẽ không thể sống yên ổn.

“Phụ hậu thống trị hậu cung, thật là lợi hại!” Lâu Cảnh cười cười nói.

“Nếu để cho người tới trị, sẽ như thế nào?” Tiêu Thừa Quân ma xui quỷ khiến mà hỏi một câu như vậy, lời nói vừa ra khỏi miệng liền có chút hối hận, tối hôm qua bọn họ mới biểu lộ tâm ý với nhau, bây giờ nói chuyện hậu cung chẳng phải sẽ khiến hắn không vui?

Quả nhiên, Lâu Cảnh nghe xong lời ấy, gương mặt nhu hòa mang theo nét cười chợt biến mất, nhìn chằm chằm Thái tử điện hạ một lát, bỗng nhiên gợn lên một tia cười tà, “Nếu người muốn nạp phi, ta liền đem các nàng cướp đi, khiến người, trừ bỏ giường của ta, ai cũng lên không được.”

Khuôn mặt tuần mỹ, trong trẻo như nước suối nguồn đột nhiên xuất hiện nét cười tà ác, giống như hoa độc nở rộ, rung động lòng người, khiến người ta biết rõ là nguy hiểm nhưng vẫn không thể dời mắt. Tiêu Thừa Quân lảng lảng mà nhìn Lâu Cảnh, bỗng nhiên nghĩ đến, nếu sau này mình lên ngôi rồi nạp phi tần, nói không chừng mấy nữ tử kia sẽ coi trọng Hoàng hậu tuần mỹ, hài hước chứ không để ý đến Hoàng Thượng cứng nhắc, nghiêm khắc như y đâu.

Kỷ Chúc thấy hai người cùng đến, đôi mắt sắc bén hiện lên một tia vui mừng. Cuối cùng hai hài tử này cũng không cô phụ dụng tâm lương khổ của hắn.

“Nếu còn thời gian nửa năm, vậy cứ chuẩn bị mọi thứ cho thật tốt.” Hoàng hậu không hỏi câu gì, cứ thế nói thẳng, “Tháng sau Tĩnh Nam hầu sẽ về kinh.”

“Dạ, nhi thần biết ạ!” Tiêu Thừa Quân khom người đáp, có chút không yên lòng mà liếc nhìn Lâu Cảnh. Đích thật chuyện phế Thái tử có nằm trong kế hoạch trừ bị của y, nhưng thời điểm cưới Lâu Cảnh, y cũng không nghĩ tới sẽ nháo đến nông nỗi phế Thái tử thế này, đây bất quá chỉ là một đường lui mà thôi.

Kỷ Hoàng hậu vốn là người chăm sóc, nuôi lớn Thái tử, tự nhiên cũng đoán được suy nghĩ của hài tử nhà mình, thở dài nói: “Trạc Ngọc, mấy ngày nay thật ủy khuất người. Bồn cung cũng không dự đoán được sẽ đi đến một bước này, nguyên là muốn cho các người sống với nhau vui vẻ qua ngày...” Hắn thật hy vọng Lâu Cảnh trở thành Hoàng hậu. Trước đây, Kỷ Chúc đã tìm hiểu nhóm huân quý tử đệ rất kỹ, hắn đoán được, ngoại trừ Lâu Cảnh, ai cũng không nắm giữ được trái tim của Tiêu Thừa Quân. Hoàng đế mà không sủng ái Hoàng hậu thì vị trí thống lĩnh hậu cung của người đó sẽ không vững vàng, mà người đứng đầu lại không thể chưởng quản hậu cung thì tuyệt đối không xong.

“Phụ hậu quá lo lắng!” Lâu Cảnh cười vô cùng nhu thuận khéo léo, “Nhi thần cũng muốn cùng điện hạ sống với nhau vui vẻ qua ngày...”

Ngụ ý là, hắn không hề có nửa câu oán hận, mà ngược lại, còn rất muốn được tiếp tục ở cùng một chỗ với Tiêu Thừa Quân.

Gương mặt lãnh tuấn của Kỷ Chúc cũng nhịn không được mà lộ ra ý cười, “Tốt, tốt lắm!”

Lâu Cảnh dùng ngón út nhẹ nhàng khều khều bàn tay của Tiêu Thừa Quân. Tiêu Thừa Quân nhìn sang, hơi hơi mỉm cười.

“Phụ hậu, hiện giờ vị trí Thái tử vô chủ, chỉ sợ sắp tới trong cung sẽ không yên ổn, mong người bảo trọng.” Lâu Cảnh trấn an phụ quân nhà mình xong, liền thu hồi tươi cười, nhìn Hoàng hậu ngồi trên chính vị. Trần quý phi và hữu thừa tướng bỏ ra một đồng khí lực lớn như vậy để kéo Tiêu Thừa Quân xuống khỏi vị trí Thái tử, đơn giản là muốn đẩy tam hoàng tử lên mà thôi.

“Gia pháp của tổ tông còn đây, bọn họ muốn cho tam hoàng tử bước lên ngôi vị Thái tử sao? Không dễ thế đâu!” Đôi mắt sắc bén hơi khép lại, Kỷ Chúc khinh thường nói, sau đó trên mặt lại nổi lên một chút ưu

sầu, “Hôm qua thái y truyền đến tin tức, nói thân mình Thừa Cầm không khá hơn chút nào. Mấy ngày nữa dọn ra khỏi Đông Cung, người nhớ rõ đi thăm hân nhiều hơn.”

Tiêu Thừa Quân trầm giọng vang dạ.

Phế Thái tử, cũng không phải chỉ cần một đạo chiếu thư nói phế liền phế, mấy ngày kế tiếp chính là chiêu cáo thiên hạ, báo cáo với tổ tiên, một thứ cũng không thể thiếu.

Lạc Nhân Thường vốn có vài tòa phủ đệ không dùng đến, Thuần Đức để để Tiêu Thừa Quân tự mình chọn lấy một cái, sau khi cho tu sửa cẩn thận sẽ trở thành phủ Mân vương. Cuối cùng Tiêu Thừa Quân cũng chọn được một tòa nhà, không phải là cái lớn nhất, cũng không phải là cái tinh xảo, đẹp dễ nhất, mà là cái ở gần phủ An quốc công nhất.

Chỉ trong vòng một ngày, tin tức Thái tử bị phế đã lan truyền khắp kinh thành.

Với dân chúng mà nói, đây bất quá chỉ là một câu chuyện phiếm để nói với nhau lúc rảnh rỗi uống trà, uống rượu. Nhưng với đủ loại huân quý mà nói, đây tuyệt đối là tin tức động trời.

Nhị cữu và đại cữu mẫu nghe tin, vô cùng lo lắng, lập tức phải người truyền tin muốn gặp Lâu Cảnh.

“Ta đã thương lượng với nhị cữu, chờ người trở về phủ An quốc công, an trí mọi việc tốt cả rồi thì chúng ta mới đi.” Đại cữu mẫu nắm bàn tay Lâu Cảnh, thần tình ưu sầu, “Hài tử số khổ của ta, vừa mới gả đi đã xảy ra chuyện này...”

“Chuyện tốt!” Nhị cữu không cho là đúng, “Làm Thái tử phi thì có cái gì là tốt? Mấy ngày nữa người đi cầu cái ân điển, đến Linh Nam với ta. Nhị cữu sẽ mang người đi đánh mọi rợ.” Từ Triệt vỗ vỗ bả vai Lâu Cảnh, tỏ ra rất vui vẻ, hẳn đã xem ra, gả vào trong cung mới là chuyện khổ sở nhất.

33. Chương 33: Chuyện Nhà

Khi phủ An quốc công nghe được tin tức này, chính là một tình hình khác.

“Này... điều này sao có thể?” Lâu Kiến Du nghe được tin tức, cả người như bị sét đánh.

“Không phải Thái tử vừa mới đại hôn được hơn mười ngày sao? Như thế nào lại phế Thái tử?” Ngụy thị hét to.

“Hoàng Thượng đã hạ chỉ, khôi phục lại tước vị thế tử An quốc công của Thái tử phi, thăng làm tả thống lĩnh tướng quân Vũ Lâm Quân, chính là tam phẩm hàm.” Người báo tin cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn biểu tình của hai người này.

Lâu Kiến Du xoa tay cho người nọ rời đi, chính mình thì chấp tay sau lưng đi lòng vòng trong phòng.

Lâu Cảnh lại được thăng chức! Phải biết, tuy hẳn là An quốc công, nhưng còn đang trong hiếu kì, căn bản là không thể ra làm quan, mà Lâu Cảnh cũng có chức quan trong người. Hơn nữa, tứ phẩm và tam phẩm là hoàn toàn cách nhau một trời một vực, đạt tới tam phẩm đã là quan lớn. Vậy là từ nay, tiểu súc sinh kia sẽ càng khó quản thúc!

“Quốc công gia, không thể để thế tử trở về đây a!” Ngụy thị bắt lấy cánh tay Lâu Kiến Du, có chút phát run, “Chỉ cần qua một tháng nữa, hài tử sẽ lộ rõ, nếu bị nhìn thấy thì chắc chắn là không thể gặt được!”

Kỳ thật, chuyện mang thai trong hiếu kì cũng không phải là sự việc đặc biệt. Thường ngày, nếu nhà công hầu có tiểu thiếp hoài thai trong thời gian để tang, hoặc là xóa sạch, hoặc là đưa tiểu thiếp đến thôn trang, sống ở đó hai ba năm rồi trở về, nói hài tử ít tuổi hơn một chút là xong. Bọn họ vốn cũng đánh cái chủ ý này, để Ngụy thị ít gặp khách, qua năm mới sẽ dọn đến thôn trang ở ít lâu. Nhưng nếu để Lâu Cảnh biết, chỉ sợ mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

“Thằng súc sinh! Chắc chắn nó biết Hoàng Thượng muốn phế Thái tử, mới vội vàng dọn ra ở riêng, vớt hết tiền trong nhà vào tay mình đây mà!” Lâu Kiến Du tung chân đá văng cái ghế dựa, tức giận đến phát run, bỗng nhiên dừng một chút, vỗ đùi nói: “Thừa dịp tin tức này, nhanh chóng đem gia sản về tay mới là đúng đắn!”

“Quốc công gia...” Ngụy thị há to miệng lẳng lẳng nhìn Lâu Kiến Du, thật không ngờ đã đến nước này rồi, hẳn còn không nghĩ cách để bảo trụ hài tử, chỉ quan tâm làm thế nào để giành lại gia sản về tay!

Lâu Kiến Du không để ý đến nàng, vội vàng vẫy một gã sai vặt, bảo đi gọi quản gia và tiên sinh phòng thu chi đến đây.

Tiên sinh phòng thu chi nhăn nhó trưng ra bộ mặt đau khổ mà nói với Lâu Kiến Du: “Quốc công gia, những giấy tờ đó đều có quan ấn, chẳng phải Trình Tu Nho đã sớm đem sổ sách tính rất rõ ràng rồi sao? Hiện giờ bạc đã chuyển qua rồi, hai ngày nay, toàn bộ khế ước mua bán nhà, khế đất cũng đã sửa lại tên hết rồi.”

“Đi, đem đám giấy tờ kia về đây!” Lâu Kiến Du nghe xong ghen hờn, thiếu chút nữa không phát ra tiếng, chỉ vào quản gia nói: “Nếu hẳn còn muốn tiến vào cửa nhà này thì phải mang gia sản về.”

Quản gia và tiên sinh phòng thu chi hai mặt nhìn nhau, đều nhăn nhó: “Quốc công gia, chuyện này... hiện giờ thế tử vẫn là Thái tử phi, tiểu nhân cũng không có cách nào gặp được đâu ạ!”

Sau khi chiếu cáo thiên hạ, Thuần Đức đế cần phải đi thái miếu báo cho liệt tổ liệt tông Tiêu gia, còn phải tế trời lần nữa thì mới tính là hoàn thành xong các thủ tục phế Thái tử.

Đương nhiên, là một Thái tử bị phế, Tiêu Thừa Quân cũng không cần phải đi thái miếu, chỉ cần ở Đông Cung cùng Thái tử phi nhà mình sống những ngày cuối cùng với tư cách Thái tử là được rồi.

“Mấy ngày nữa ta phải về phủ An quốc công rồi, điện hạ có thể... có cái gì cho ta mang về nhà không a?” Lâu Cảnh nâng tay rót một chén rượu vải, đưa cho Tiêu Thừa Quân. Cung nhân thì bận tới tấp dọn dẹp, hai người bọn họ lại nhàn nhã mà ngồi trong hoa viên của Đông Cung phẩm rượu uống trà.

“Trong cung này, người muốn cái gì, chỉ cần không vượt qua điển chế là đều có thể cầm đi.” Tiêu Thừa Quân nhận lấy chén rượu bạch ngọc, nhẹ nhấp một ngụm, vị vải thơm ngọt hòa lẫn với vị nồng của rượu uống thật ngon.

“Thật sao? Tranh chữ, đồ cổ đều có thể lấy sao?” Lâu Cảnh nhướn mày, nhanh chóng tính toán xem hẳn có thể lấy đi những vật gì trong cung.

Tiêu Thừa Quân buồn cười mà nhìn hẳn, chậm rãi đem rượu trong chén uống cạn, “Người lại không thiếu tiền, sao cái gì cũng đều nhớ thương?”

“Không vét sạch thì không phải là ta!” Lâu Cảnh cười hì hì tiếp tục rót rượu, thầm nghĩ nếu Thuần Đức đế bị gió bên gối đầu thổi qua mà lập tam hoàng tử làm Thái tử, chờ tên kia dọn vào Đông Cung, nhìn đến cái cung điện nghèo rách nát này, chắc chắn sẽ có biểu tình rất thú vị.

Biết hẳn đang suy nghĩ gì, Tiêu Thừa Quân bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu, “Qua mấy ngày bận rộn này, chúng ta lại đến thăm Thừa Cẩm nhé?” Từ khi Tiêu Thừa Cẩm bị trúng độc, mỗi lần nhìn thấy đệ đệ, y đều cảm thấy lòng mình đau như cắt. Cho nên dù Thừa Cẩm chỉ sống cách kinh thành hai mươi dặm, mỗi tháng y cũng chỉ đến thăm một lần. Lần trước Lâu Cảnh đi cùng y, trong lòng cảm thấy nhẹ nhàng hơn không ít, cho nên lần này theo bản năng mà muốn gọi hẳn đi cùng.

Lâu Cảnh ngẩng đầu nhìn biểu tình của Mân vương điện hạ, tà tà cười vươn tay ôm lấy bàn tay đang cầm chén rượu kia, “Người, muốn ta cùng người làm cái gì, ta cũng đều nguyện ý!”

Tiêu Thừa Quân trừng mắt nhìn Lâu Cảnh một cái, bầu không khí hơi nặng nề bị lời này của hẳn quấy rầy, bỗng nhiên trở nên quái quái, còn có chút ái muội.

Chung quy thì lệ chế của thân vương và Thái tử là bất đồng, vì thế việc bài trí vương phủ, chi phí, triều phục, thường phục của Tiêu Thừa Quân phải đổi lại toàn bộ. Khi tất cả mọi chuyện được chuẩn bị tốt thì cũng đã mất hơn nửa tháng.

Đối với việc trở về phủ An quốc công, người vui vẻ nhất chính là hai nha đầu Tầm Hạ và Ánh Thu, mặc dù được làm cung nữ trong cung là cảnh tượng cực kì đáng tự hào, nhưng trong cung cũng có quy tắc chỉ những người hai mươi lăm tuổi mới được phóng xuất ra ngoài để lập gia đình, không khỏi rất đau khổ đó. Huống hồ mấy ngày nay, các nàng cũng không dễ đến gần Lâu Cảnh như trước, công việc hầu hạ đã do Nhạc Nhân đảm nhận mất rồi. Nếu các nàng được rời khỏi hoàng cung, trở về phủ An quốc công thì một số tiểu thư, nhóm tiểu muội sẽ hâm mộ vô cùng, thật có cảm giác giống như áo gấm về làng.

Lâu Cảnh nhìn bộ dáng vô cùng vui vẻ của hai nha hoàn, không khỏi có chút buồn cười.

“Người muốn lấy cái gì, mau chóng cầm cả đi.” Tiêu Thừa Quân nâng nâng cằm, ý bảo Lâu Cảnh có thể mang đi bất cứ thứ gì trong điện Bát Phượng.

“Đồ vật ta muốn đã sớm thu thập xong rồi.” Lâu Cảnh cười thần bí, lôi kéo Thái tử điện hạ nhìn đồ vật hân trộm giấu.

Toàn bộ đồ cưới đều được trả lại cho Lâu Cảnh, vật phẩm dùng cho lễ hỏi của hoàng gia cũng nhất định cho hắn, coi như là bồi thường. Số đồ cưới này cũng không phải là nhỏ, Lâu Cảnh đã sớm cho Trình Tu Nho đem người đến đây kiểm kê, mang về Chu Tước đường. Hôm nay là ngày cuối cùng thu dọn đồ đạc, hai người họ tới đây để thu thập một số vật dụng nho nhỏ.

Tất cả đồ vật Lâu Cảnh muốn mang đi đều nằm trong một cái hòm cao ba xích. Tiêu Thừa Quân tò mò mở ra xem, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Trong cái hòm thật chứa không ít đồ vật, có bảy, tám cái hộp sơn đen khắc hoa mai nho nhỏ đựng thuốc mỡ trị thương “loại đặc biệt”, một quyển sách dày có bìa màu xanh, trên mặt viết hai chữ rồng bay phượng múa “Dương cung”, hai tượng gỗ khắc hình đứa trẻ mũm mĩm và một cái gối đầu.

“Cái gối đầu này...” Đối với đồng hộp nhỏ và quyển sách kia, Tiêu Thừa Quân rất là bất đắc dĩ, Thái tử phi nhà mình quả là một người rất đặc biệt, sở thích, suy nghĩ cũng luôn đặc biệt khác người, chẳng qua cái gối đầu kia, như thế nào mà lại y xì đúc với cái mình vẫn dùng vậy ta?

Lâu Cảnh đắc ý triển lãm vật quý của mình, vươn tay nhắc hai cái tượng gỗ ra, đem đứa trẻ tròn vo ôm cá lớn cho Tiêu Thừa Quân.

“Vì sao không đưa ta cái kia?” Tiêu Thừa Quân cong môi cười, chỉ vào đứa trẻ ôm nguyên bảo trong tay Lâu Cảnh.

“Cái này có nguyên bảo.” Lâu Cảnh ôm eo người bên cạnh, “Về sau ta sẽ phụ trách kiếm tiền, ngươi chỉ cần quản ăn cá là tốt rồi.”

Tiêu Thừa Quân cười cười nắm chặt tượng gỗ khắc hình đứa trẻ ôm cá. Từ nhỏ đến lớn, chưa có ai dám dùng giọng điệu thế này mà nói sẽ nuôi y, cũng chưa từng có người nguyện ý đổi đổi với y như vậy.

Cuối cùng phủ Mân vương đã được sửa chữa, đổi mới hoàn toàn, chỉ cách phủ An quốc công vài tòa nhà.

Ngày xuất cung, Tiêu Thừa Quân trực tiếp đến phủ Mân vương, dù y rất muốn đưa Lâu Cảnh về nhà, nhưng hai người họ đã không còn là phu thê, sau này gặp nhau mà có mặt người khác thì còn phải thủ lễ, chỉ đành thở dài một tiếng, lên xe ngựa rời đi trước.

Hôm nay, An quốc công phủ cũng phái xe ngựa tới đón Lâu Cảnh. Hắn nhướng mày, đây là đang biểu hiện thái độ hữu hảo sao? Nâng nâng cằm, cho Tầm Hạ và Ánh Thu lên xe ngựa của phủ An quốc công, bản thân hắn thì ngồi lên xe ngựa của hoàng gia, đi thẳng về Lạc Nhân Phường.

(1) điển chế: phép tắc, luật lệ.

(2) ba xích: 1 xích, (, chi) = $\frac{1}{3} \text{ m} = 33,33 \text{ cm} \Rightarrow$ ba xích là khoảng 1m

Lạc Đường Phường là khu đất ở giành riêng cho huân quý tử đệ, quan lại, thân vương trong kinh thành.

34. Chương 34: Đích Thứ

Phủ An quốc công vẫn như trước kia, Lâu Cảnh nhảy xuống xe ngựa, nhìn bảng hiệu phủ An quốc công, hơi hơi mỉm cười, đồ vật nên là của hắn, cho dù có là ông trời cũng không thể đoạt đi.

Khi Lâu Cảnh vừa nhắc chân bước lên thềm đá, cánh cửa lớn liền mở ra, quần gia đứng trước cửa nghênh đón, “Thế tử gia đã trở lại.”

Lâu Cảnh nhìn thoáng qua quần gia, “Phụ thân và phu nhân đâu?”

“Quốc công gia và phu nhân đang ở chính đường chờ thế tử, nhị lão gia và tam lão gia cũng có mặt ở đó.” Quần gia vội vàng cười nói.

Nụ cười trên mặt Lâu Cảnh vẫn tươi như trước, thưởng cho quần gia hai lạng bạc và năm viên ngọc trai, sau đó đi thẳng đến chính đường. Đi theo phía sau hắn là hai nha hoàn và tám Đông Cung vệ.

Thị vệ của Đông Cung, bởi vì Thái tử đã thay đổi, tự nhiên họ cũng đi theo chủ cũ rời đi. Tiêu Thừa Quân cho Lâu Cảnh tám hộ vệ vẫn thường canh giữ ở điện Bát Phượng, miễn cho hắn vừa mới về nhà, nhân thủ không đủ để sử dụng.

Đám hạ nhân của phủ An quốc công nhìn thấy Lâu Cảnh đều nhanh chóng sụp mi hạ mắt, không dám nhiều lời. Quần gia nhìn những Đông Cung vệ nện bước chỉnh tề, vẻ mặt nghiêm nghị đi theo phía sau Lâu Cảnh, nhin không được rùng mình một cái, chỉ sợ, cái phủ này sẽ nhanh chóng thay đổi người nắm quyền.

“Nếu Trạc Ngọc đã về, cửa cải nhà này cũng tự nhiên nên tự về. Hôm nay hãy bảo Trạc Ngọc đem đồ cưới, gia sản nhập vào quỹ chung, về sau vẫn là người một nhà.” Lâu Kiến Du nói với hai đệ đệ như vậy.

Nhị thúc cùng tam thúc nhìn nhau, đều gật gật đầu. Nếu Lâu Cảnh để gia sản riêng nhập vào quỹ chung, đối với bọn họ tất nhiên là chuyện cầu còn không được, đầu xuân sang năm sẽ được chia thêm không ít tài sản.

Sắc mặt của Ngụy thị cũng tốt hơn hôm trước không ít. Dù sao thì mấy ngày qua phu thê hai người đã lén lút thương nghị tốt biện pháp ứng phó, hiện giờ đã có chủ ý nên cũng không sợ.

Lâu Cảnh đi vào trong chính đường, liền nhìn thấy “sắc mặt hòa ái” của bốn trưởng bối, không khỏi nhướng mày, đây là đã thương lượng tốt kế sách đối phó với hắn rồi sao? Nụ cười trên môi vẫn không đổi, hắn tiến đến hành lễ với An quốc công, “Nhiều ngày không thấy, phụ thân vẫn khỏe chứ ạ?”

“Tốt lắm!” Lâu Kiến Du không chút để ý mà đáp lời, nhưng thoáng nhìn tám Đông Cung vệ đứng trước cửa, không khỏi biến sắc: “Người đã không là Thái tử phi, sao còn mang theo Đông Cung vệ?”

“Hồi phụ thân, nhị tử dùng họ quen rồi, chỗ Mân vương điện hạ bên kia không thiếu người, nhị tử đặc biệt đòi riêng đây, miễn cho trong phủ có thêm ta, phụ thân lại thiếu mất nhân thủ.”

“Người...” Lâu Kiến Du chống lại ánh mắt cười như không cười của Lâu Cảnh, chỉ cảm thấy trong lòng chợt lạnh, tiểu tử này rõ ràng là lai giả bất thiện!

“Thế tử đã trở lại, từ nay về sau chúng ta vẫn là người một nhà, chi phí của Chu Tước đường vẫn xuất ra từ quỹ chung, có thiếu cái gì, cứ việc nói một tiếng với ta là được.” Ngụy thị ngồi ở chính vị vội vàng cười hòa giải, dùng bàn tay vỗ nhẹ vào cánh tay đặt trên bàn của Lâu Kiến Du, vút cho hắn một ánh mắt ra hiệu nhắc nhở, việc nhỏ không nhin được sẽ làm hỏng chuyện lớn, nhanh chóng mang gia sản về mới là đúng đắn.

Lâu Kiến Du phục hồi lại tinh thần, làm bộ làm tịch mà gật gật đầu, “Bây giờ người trở về, vẫn là thế tử của phủ An quốc công như trước, sau này người có tái giá thì chúng ta sẽ chuẩn bị lễ hỏi giúp người. Ngày mai bảo Trình Tu Nho đem giấy tờ nhà đất đến nha môn làm lại đi, nhập tất cả về quỹ chung.”

Lâu Cảnh tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, khẽ cười nói: “Một lời đã nói ra thì đâu thể thu hồi, bát nước đã đổ đi cũng không thể hút lại. Gia sản cũng đã chia ra, làm gì có đạo lý nhập trở lại?” Tầm Hạ vội vàng dâng trà, Lâu Cảnh tiếp nhận, không nhanh không chậm mà uống một hơi.

Mặt của Lâu Kiến Du lập tức trở nên xanh mét, tam thúc sợ lại ầm ĩ, vội lên tiếng: “Trạc Ngọc à, phụ thân người còn chưa có chết, sao lại muốn đòi ra ở riêng luôn vậy?”

Nhị thúc vội cho tam thúc một cốc, điều này sao có thể nói ra cơ chứ?

Quả nhiên, Lâu Kiến Du nghe vậy sắc mặt càng khó nhìn. Nhị thúc vội giành nói: “Tổ phụ người mới mất chưa được ba năm, hiện giờ phụ thân người còn đây, người đã nghĩ muốn ở riêng, việc này mà đưa đến nha môn thì chắc chắn sẽ phán người tội đại bất hiếu đấy! Ngày tháng còn dài, người là thế tử, sớm muộn gì thì gia sản của phủ quốc công này cũng thuộc về người, người cần gì phải thế?”

Nhị thúc xem ra, Lâu Cảnh làm vậy là chuyện không thể chấp nhận được, nếu hắn đã trở về làm thế tử, vậy gia sản cũng phải nhập trở về, tương lai hắn kế thừa tước vị, tế điền, sản nghiệp tổ tiên, thậm chí cả đồ vật hôm nay hắn giao ra đây cũng đều thuộc về hắn đó thôi.

Lâu Cảnh nhân nhả dùng nắp chén gạt gạt chút vụn trà, chậm rãi thổi một hơi, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn phụ thân, nói: “Trước khi phế Thái tử đã phân ra ở riêng rồi, những giấy tờ kia đều là tài sản riêng của ta.” Ý là, những cái đó đã thuộc về hắn, sau này nếu hắn kế thừa tước vị, vậy thì tài sản trong quỹ chung này cũng đều là của hắn.

“Người, tên súc sinh!” Lâu Kiến Du vớ chén trà ném thẳng vào mặt Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh vùng tay lên, đồng thời tiếp được cả chén lẫn nắp, nhìn tay của Lâu Kiến Du ướt sũng nước trà, nhẹ khề lắc đầu: “Đáng tiếc! Đây chính là trà Long tinh ngự ban nha.” Nói xong, hắn liền đưa chén trà vừa đỡ được cho Tầm Hạ đứng phía sau, “Đi, lấy cho phụ thân ta một chén trà khác.”

Khi hai bên giáp mặt tranh luận với nhau, đáng giận nhất chính là mình thì đã tức đến nổ phổi, còn đối phương thì vẫn tĩnh bơ giữ nguyên bộ dáng an ổn như núi, tựa hồ như đang nhìn một hồi xiếc khi, lúc thấy mình tức giận đến đỏ mặt tía tai sẽ vỗ tay khen ‘hay lắm!’.

Lâu Kiến Du tức giận đến run người, “Tiểu súc sinh, hôm nay phải mang gia sản lấy ra, nếu không, ngày mai ta sẽ đến trước mặt Hoàng Thượng, cáo người tội bất hiếu, triệt thế tử vị của người!”

“Hiện giờ trong phủ chỉ có ta là đích tử, phụ thân triệt thế tử vị của ta, là muốn cho ai?” Lâu Cảnh nói xong, giống như vô ý mà liếc mắt nhìn bụng của Ngụy thị, “Không lẽ phụ thân đã chuẩn bị tốt thế tử mới rồi sao?”

Sắc mặt của Ngụy thị không khỏi đại biến, bàn tay nắm chặt, móng tay sơn đỏ thiếu chút nữa là đâm sâu vào lòng bàn tay.

“Trạc Ngọc, lời này không thể nói lung tung, phụ thân người còn đang trong hiếu kì đấy!” Nhị thúc tự nhiên hiểu được Lâu Cảnh đang ám chỉ cái gì, lập tức không đồng ý nói. Mang thai trong hiếu kì chính là đại bất hiếu, lời này cũng không thể nói ra, vạn nhất bị hạ nhân nghe được, đôi câu vài lời tán chuyện mà đi loan truyền ra ngoài, mặt mũi Lâu gia còn để vào đâu.

“Đúng vậy! Lời này không thể nói lung tung.” Tam thúc sợ tới mức không nhẹ, thấp giọng lầu bầu nói: “Phụ thân người chỉ là giận quá nên hồ đồ một chút thôi, cũng không có khả năng làm cái việc dọa người này đâu, đừng nên đoán mò.”

Lâu Cảnh nhìn sắc mặt ngày càng đen của phụ thân, cười nhưng không nói.

Lâu Kiến Du nhìn bộ dáng của Lâu Cảnh, lập tức ý thức được tình huống không ổn, lại nhìn hai thứ đệ hồn nhiên không biết chuyện gì mà đi theo trộn lẫn vào, then quá thành giận, nói: “Ta kêu hai người các người đến đây, là cho các người ở chỗ này nói hươu nói vượn đấy à? Về chỗ của mình đi, đừng ở trong này cho chướng mắt!”

Nhị thúc và tam thúc bị ghen không nhẹ. Nhị thúc không phục, muốn nói cái gì, lại bị tam thúc lôi kéo, “Đại ca, người đừng nóng giận, chúng ta đi, chúng ta đi trước là được.”

Nhị thúc bị tam thúc kéo đứng dậy, chỉ có thể nuốt xuống một hơi, lạnh lùng nói: “Việc này chúng ta thật không dám tham gia, phụ tử hai người cứ thương nghị với nhau đi.”

Sau khi nhị thúc và tam thúc hăm hừ rời đi, hai phụ tử Lâu Cảnh mắt to trừng mắt nhỏ mà ngồi nhìn nhau. Ngụy thị ngồi bên cạnh thì hơi phát run, sắc mặt cũng tái nhợt.

“Người muốn như thế nào?” Lâu Kiến Du trừng Lâu Cảnh, hắn xem như hiểu được, hắn là tiểu súc sinh này đã biết cái gì rồi, cho nên mới ngồi bình tĩnh như thế.

“Lời này... ta nên hỏi phụ thân mới phải.” Lâu Cảnh buông chén trà, vươn tay điểm điểm lên trán, “Có thai trong hiểu kì chính là đại bất hiếu, không biết nếu nhi tử đem việc này báo cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng có thể trực tiếp tước đi tước vị của phụ thân, để nhi tử thừa tước luôn không?”

“Người...” Sắc mặt của Lâu Kiến Du đại biến, thật không nghĩ tới tên súc sinh này lại ngoan độc như thế.

“Thế tử đang nói đùa sao?” Ngụy thị cố gắng trấn định nói. Trước giờ nàng vẫn luôn không thỉnh thái y, chỉ nhờ một ni cô chùa Thanh Liên đến xem qua. Có thể Lâu Cảnh đã nghi ngờ nhưng không thể lấy ra bằng chứng gì được, rất có khả năng là nói vu vợ, hù dọa bọn họ mà thôi.

“Có phải nói đùa hay không, chúng ta cũng không ngại chờ thêm một tháng nữa đâu nhỉ?” Lâu Cảnh ngồi thẳng lại, trầm mặt nói: “Nguyên bản ta đã được gả vào hoàng thất, Lâu gia thế nào là do phụ thân tự quyết định. Nhưng nay được trở lại, danh dự của Lâu gia cũng chính là danh dự của ta, ta quyết không để một nghiệt chủng hoài thai trong hiểu kì làm dẹ muội cùng huyết thống với ta đâu!”

Sắc mặt của Ngụy thị lập tức trắng bệch, nếu Lâu Cảnh đã chắc chắn việc này như thế, tất nhiên là sẽ không bỏ qua cho nàng. Hiện giờ hắn đã được khôi phục tước vị là thế tử An quốc công, chỉ cần lấy lý do thân thể kẻ mẫu khó chịu mà thỉnh thái y đến xem, vậy thì cái gì cũng giấu không được.

“Tên súc sinh, cho dù đứa nhỏ này có mất danh dự thì nó cũng là thân dẹ muội của người!” Khuôn mặt của Lâu Kiến Du vô cùng vặn vẹo, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đồ ngoan độc!”

Trong nhà công hầu, loại sự tình này cũng không phải là hiếm thấy, lúc trước hắn quyết định gả Lâu Cảnh ra ngoài chính là muốn giấu diếm việc này, bởi vì đoán trước tiểu súc sinh kia vô cùng tàn nhẫn, lại thấp phần tôn trọng tổ phụ, nếu biết chuyện sẽ tuyệt đối không tha cho đứa nhỏ cho bụng Ngụy thị, còn mượn việc này để khiến phụ thân là hắn phải thân bại danh liệt.

Lâu Cảnh nghe phụ thân chửi rửa, gọi lên một tia cười lạnh, “Nếu phụ thân sớm nói cho ta biết việc này thì dù ta có tức giận đến thế nào, cũng sẽ không giết dẹ muội như chân tay của mình. Chỉ cần để phụ nhân đến thôn trang hai năm rồi trở về là ổn. Danh dự của phủ An quốc công cũng chính là danh dự của ta, chẳng nhẽ ta lại không cảm thấy mất mặt hay sao?”

Lâu Kiến Du nghe vậy, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

“Nhưng phụ thân không hề nói một lời nào, sai người đánh ta gần chết, chỉ vì để ta cái gì cũng không biết mà bị nâng vào Đông Cung.” Lâu Cảnh lạnh lùng nhìn phụ thân mình, ngữ điệu mềm nhẹ nói: “Phụ thân đã không từ, vậy thì không thể trách nhi tử bất hiếu. Nếu người đã chán ghét nhi tử như thế, từ nay về sau ta sẽ ở Chu Tước đường, phụ thân sống ở thượng viện, chúng ta chia ra mà ở, không chung đụng gì với nhau.”

Ngụy thị nghe vậy không khỏi nhẹ nhàng thở ra, tốt xấu gì thì Lâu Cảnh cũng là thế tử An quốc công, vẫn còn bận tâm đến mặt mũi, hắn sẽ không nói ra việc này.

“Tuy nhiên...” Lâu Cảnh tựa lưng vào ghế ngồi. Lời nói vừa chuyển, Lâu Kiến Du và Ngụy thị vừa thở phào một hơi, nghe xong hai chữ này, tim lại nhảy lên đến cổ họng, “Cho dù đứa nhỏ này được sinh ra, cũng không thể tính là đích tử.”

“Cái gì!” Ngụy thị lập tức thét chói tai ra tiếng.

“Mấy ngày nữa nên đưa phụ nhân đến điền trang ở tạm đi, đầu xuân sang năm sinh hài tử xong thì nhanh chóng trở về, còn hài tử thì vài năm nữa hãy ôm về, giải thích là ngoại thất của phụ thân sinh đi.” Khóe môi Lâu Cảnh gọi lên một nét cười tàn nhẫn, thời khắc này, mục đích thật sự của hắn mới lộ ra.

Lâu Kiến Du nhìn nụ cười lạnh lẽo của nhi tử, không khỏi cảm thấy sồn cả gai ốc. Hóa ra trước giờ hắn không nuôi một nhi tử mà là một đầu ác lang xảo quyệt, giờ phút này mới lộ ra nanh vuốt che dấu nhiều năm, chỉ cần vô ý một chút, nó sẽ lao đến đây cắn đứt cổ họng của hắn.

Không đợi Ngụy thị phản kháng, Lâu Cảnh móc từ trong ngực ra một tờ giấy mỏng, “Đây là giấy chứng nhận của ni cô Ninh Tâm chùa Thanh Liên, có thể bảo trụ đứa nhỏ này đã là tốt lắm rồi, phụ nhân đừng

tham quá nữa.” Ngụ ý, nếu Ngụ thị dám nhận đứa nhỏ này là đích tử, vậy thì tờ giấy này có thể chứng minh ngay là nó được hoài thai trong hiếu kì.

“Không, không...” Ngụ thị run rẩy, lắc đầu như trống bỏi, hai mắt vừa lật liên ngất đi.

(1) thứ đệ: em trai dòng thứ, ông Lâu Kiến Du là dòng chính, tức là con vợ cả, hai đệ đệ là con thiếp, dòng thứ.

(2) từ: yêu thương, tình yêu thương của cha mẹ đối với con cái gọi là từ.

(3) ngoại thất: tiểu thiếp nuôi bên ngoài

35. Chương 35: Nội Vụ

Bởi vì Ngụ thị lần đầu ra ngất, trong phủ liền xảy ra một mảnh hỗn loạn, bọn hạ nhân vội vàng ấn huyết nhân trung giúp nàng nhuận khí. Lâu Cảnh cũng mặc kệ Lâu Kiến Du định giải quyết sự việc thế nào, đi thẳng về Chu Tước đường.

Trước cửa Chu Tước đường có hai thị vệ của phủ An quốc công, Lâu Cảnh trực tiếp hạ lệnh cho bọn họ rời đi, thay đổi bằng Đông Cung vệ.

Sau khi Lâu Cảnh bị gả đi, hạ nhân làm việc trong Chu Tước đường cũng bị Ngụ thị lấy cớ là nhân thủ không đủ mà điều đến các địa phương khác nhau.

“Đi, tìm người về đây.” Lâu Cảnh ngồi trong chính sảnh của Chu Tước đường, cho quản sự đi tìm người trở về, mặc kệ là người trong phòng quản sự hay là nha đầu giặt đồ, tất cả đều phải tìm về hết.

Lúc này trong phủ còn khá loạn, không ai quản được mọi chuyện, Tầm Hạ hô một tiếng, ồn ào muốn tự mình đi tìm các tiểu muội trước kia, Lâu Cảnh liền xua tay để cho nàng đi.

Người phụ trách hầu hạ Lâu Cảnh, ngoại trừ Tầm Hạ và Ánh Thu là hai đại nha hoàn, bên dưới còn có hai nhị đẳng nha hoàn và bốn tiểu nha hoàn nữa. Nhị đẳng nha hoàn thì Ngụ thị không dám động, nhưng bốn tiểu nha hoàn kia thì đều bị phái đi. Tầm Hạ hỏi thăm một hồi lâu, chỉ biết bốn tiểu nha đầu này đều bị phái đến phòng giặt đồ.

Hạ nhân trong phủ rất nhiều, người nhàn rỗi cũng có một đồng, căn bản là sẽ không xuất hiện trường hợp nhân thủ không đủ dùng, nhưng Ngụ thị vẫn đem nha hoàn của Lâu Cảnh đến phòng làm việc mệt nhọc nhất, chỉ nhìn qua là biết ngay nguyên nhân rồi. Tầm Hạ nghe tin liền nổi trận lôi đình, một đường đi như chạy đến phòng giặt đồ.

Phòng chuyên phụ trách giặt đồ nằm ở phía Tây Bắc của phủ An quốc công. Quần áo của chủ nhân đều do các nha hoàn bên người giặt tẩy cho nên phòng này chủ yếu phụ trách giặt tẩy trưởng mạn, mảnh che,... hầu hết là những đồ lớn và rất nặng. Chính vì vậy, đây chính là phòng nhiều việc và mệt nhọc nhất. Bình thường, nếu chủ mẫu muốn phạt nha đầu bên người thì hay ném nha đầu đó vào phòng giặt đồ.

“Các người làm ăn cái kiểu gì vậy? Có chút chuyện thế này mà cũng không làm cho ra hồn!” Một bà tử quản sự cao lớn, thô kệch cầm một que trúc, vung tay quát vùn vụt lên người mấy tiểu nha đầu.

“Mụ mụ, đừng đánh! Hôm nay tiểu Đào phát sốt nên làm việc không có lực.” Một tiểu nha đầu khóc lóc cầu xin.

Gương mặt của bọn hạ nhân trong phòng giặt đồ đều như bị tê liệt, nhìn mụ mụ quản sự đánh người, không một ai lên tiếng, chỉ mãi miết chà sát đồ vật trên tay không ngừng, đem đi phơi nắng, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn xem một cái.

“Mụ mụ, phu nhân điều chúng ta lại đây hỗ trợ chứ không bảo chúng ta đến đây ăn đánh. Nếu để thế tử gia biết, người cũng chịu không nổi đâu.” Tuy rằng tiểu Đào bị đánh đau đến tái mặt, nhưng vì giận quá, mắt hạnh liền trợn lên gườm gườm nhìn bà tử.

“Hừ, đã đến loại địa phương này, các người vẫn nghĩ mình là cô nương quý giá ở Chu Tước đường hay sao?” Bà tử kia cười lạnh, “Hôm nay thế tử gia hồi phủ đấy, có thấy ai đến đây lĩnh các người hay không?”

“Thế tử đã trở lại?” Tiểu Đào kinh ngạc, các nàng là những nha hoàn cấp thấp nhất, không có tư cách biết gia sự của chủ nhân, làm việc khi trời còn đen kịt, cũng không biết thế tử gia đã trở lại.

“Tiểu Chân, thế tử có trở lại thì cũng không nhớ nổi các người đâu, muốn sống thì làm việc nhanh lên!” Bà tử kia không kiên nhẫn, giơ que trúc lên muốn đánh tiếp.

“Dừng tay!” Tầm Hạ vừa đến phòng giặt đồ liền nhìn thấy một màn như vậy, lửa giận phùng một cái cháy ngàn ngút, cũng không quan tâm đến cái gì là yếu điệu thực nữ, lao thẳng như tên bắn đến đẩy bà tử một cái.

“Ai u! Tiểu tiện nhân nào...” Bà tử bị đẩy lảo đảo, hùng hùng hổ hổ quay đầu lại, nhìn thấy người tới, nhất thời im bật, lập tức thay đổi một bộ mặt tươi cười nịnh nọt, “Ai da, đây không phải là Tầm Hạ cô nương sao?”

Tầm Hạ không để ý đến nàng, vươn tay kéo mấy tiểu nha đầu đến bên người, sau đó mới chậm rãi quay lại, lạnh mặt nói: “Vương mục, ta phụng mệnh của thế tử gia, lĩnh người về Chu Tước đường.”

Sắc mặt của Vương bà tử thay đổi liên tục, cười mỉa nói: “Thế tử gia thật đúng là nhớ đến bạn cũ, nhưng việc này ta cũng không thể quyết định được, tốt nhất là nên đến bẩm báo với phu nhân đi.”

Tầm Hạ lấy khăn tay ra, xoa xoa khuôn mặt ướt nước mắt của tiểu Đào và nha đầu vừa che chở cho nàng.

“Tỷ tỷ...” Mấy tiểu nha hoàn rất sợ hãi, nếu Tầm Hạ để các nàng ở lại đây mà chạy đi bẩm báo với phu nhân, còn không biết sẽ phải chờ đợi bao lâu, cái chỗ làm việc ma quỷ này, các nàng thật không dám ở lâu thêm một khắc nào.

“Thế tử gia vẫn đang chờ đấy, ta mang người đi trước, mục mục cứ tự đi báo cho phu nhân là được.” Tầm Hạ không buồn để ý đến nàng, cái loại lão điều nô này, cho nàng ta ba phần nhan sắc là có thể mở cả phường nhuộm luôn được rồi.

Vương bà tử giận mà không dám nói gì, nhìn Tầm Hạ mang người đi, chỉ có thể oán hận dậm chân, xoay người đi đến thượng viện cáo trạng với phu nhân.

“Tỷ tỷ, chúng ta có thể về Chu Tước đường thật sao?” Tiểu Đào mở to hai mắt nhìn, cảm giác hưng phấn không cần nói cũng hiểu.

“Tất nhiên là có thể!” Tầm Hạ vỗ vỗ mặt của nàng, tiểu nha đầu mới mười một, mười hai tuổi, quả nhiên là chịu khổ suốt những ngày qua, “Sau này có thể tử gia che chở, ai cũng không thể đem nhóm các người đi.”

“Hức...” Bốn người hai mặt nhìn nhau, nhịn không được khóc lên.

Lâu Cảnh nhìn bốn tiểu nha đầu vừa trở về, người nào cũng tiều tụy, mắt đỏ hoe, khe nhú mảy, “Tầm Hạ, mang các nàng đi nghỉ đi, hai ngày này không cần hầu hạ.”

Trình Tu Nho mang sổ sách của Chu Tước đường đến cho Lâu Cảnh xem, “Đồ cưới, lễ hỏi đều là bạc, đồ cổ, châu báu, tơ lụa, không có diện trang, cửa hiệu. Tất cả đều được cất vào ngân khố, qua buổi trưa ta sẽ dẫn người mang bạc đến Bảo Phong lâu.”

Lâu Cảnh gật gật đầu, “Từ nay về sau, mọi chi phí sinh hoạt đều được xuất từ quỹ của Chu Tước đường, không liên quan đến quỹ chung.”

Như vậy, Chu Tước đường sẽ tách ra sống riêng, quản sự được thăng thành quản gia, tiền tiêu hàng tháng cũng tăng lên, rất vui vẻ, liền nhiệt tình đi tìm thợ mộc, đem cửa nhỏ thông ra ngoài của Chu Tước đường chuyển thành cửa lớn, sau này đi lại cũng không cần qua cửa chính của phủ An quốc công.

Một ngày bận rộn cứ như vậy mà trôi qua, dù sao thì hôm nay cũng là ngày mộc hưu, Lâu Cảnh không cần đến Bắc Nha, thoải mái an trí cho thỏa đáng hết chuyện trong nhà.

Buổi tối, sau khi tắm rửa xong xuôi, Lâu Cảnh nằm vật xuống chiếc giường quen thuộc đã ngủ nhiều năm, lại cảm thấy thế nào cũng không ngủ được. Hắn đứng dậy lấy cái gối đầu của Thái tử điện hạ ra, ôm vào

trong ngực, dùng sức ngửi ngửi, trên bề mặt gối vẫn còn thoảng qua mùi hương của Tiêu Thừa Quân. Lâu Cảnh chôn mặt vào gối đầu, rầu rĩ không vui mà lần qua lần lại ở trên giường.

Tuy rằng Mân vương phủ đã sớm được thu thập thỏa đáng, nhưng hôm nay là ngày đầu tiên Tiêu Thừa Quân sống ở đây, tránh không được phải gặp qua hạ nhân. Phụ trách nội vụ là Thường Ân, quản gia bên ngoài thì giao cho một vị quan trong Đông Cung trước đây, còn phòng vệ vương phủ thì do cựu thống lĩnh thị vệ Đông Cung – Lục Triệu phụ trách.

“Vương gia, phòng vệ đã được an bài tốt.” Lục Triệu, tự là Minh Viễn, chính là một đệ tử thế gia, nguyên bản lấy xuất thân của hắn, khi Tiêu Thừa Quân bị phế, hắn có thể tiếp tục ở lại trong cung làm thống lĩnh thị vệ. Ai biết người này ngày thường vô thanh vô thức, vậy mà đến lúc này nói thế nào cũng không chịu rời khỏi Tiêu Thừa Quân, ẩn theo cách nói của hắn thì là “vô tướng không thờ hai chủ”.

Tiêu Thừa Quân nhìn sắc mặt nghiêm túc vạn năm không thay đổi của Lục Triệu, hơi hơi vuốt cằm, dặn dò: “Nếu có người trèo tường lên vào đây, đừng tấn công làm người ta bị thương vội, thấy rõ người đến rồi hãy nói sau.”

“Thuộc hạ hiểu được, tuyệt đối không gây ngộ thương cho thế tử.” Lục Triệu trung khí mười phần mà đồng dạng đáp.

Mân vương điện hạ sưng sốt, ho nhẹ một tiếng xoa tay cho hắn đi xuống. Cái tên Lục Triệu này, nói chuyện cũng không biết uyển chuyển một tý.

So với Đông Cung, sống trong phủ đệ của thân vương tự tại hơn rất nhiều, không cần đúng giờ là lên giường nằm, không cần đi thỉnh an hàng ngày, thư phòng cách phòng ngủ rất gần, không phải đi liền xe, thoát nhìn rất có cảm giác gia đình. Chẳng qua...

Tiêu Thừa Quân rút một bức họa được cuộn tròn trong bình sứ ra, bên trong là mỹ nhân mặc bạch y cười rạng rỡ vô cùng động lòng người, không khỏi có chút buồn bã, đã không còn thê tử, cho dù cái phủ đệ này có ấm áp đến thế nào, cũng không phải là nhà...

Ban đêm, nằm trên giường rộng lớn, Tiêu Thừa Quân cảm thấy thật trống trải vô cùng, cọ cọ hai má vào áo ngủ, thở dài một hơi, nhắm hai mắt lại.

Sáng sớm hôm sau, khi ánh sáng mặt trời chiếu lên trướng幔 màu lam, Tiêu Thừa Quân mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện thấy bên người mình có một khối nhiệt ấm ấm, mở choàng mắt ra, đối diện là một tuấn nhan liệt đệ vô song, tươi cười mà nhìn y.

“Trạc Ngọc?” Tiêu Thừa Quân ngẩn người.

“Điện hạ, sớm.” Lâu Cảnh cong môi, dán người qua, hạ xuống cánh môi hơi hé mở kia một nụ hôn thật khẽ.

(1) Mộc hưu: Nghỉ phép. Lệ ngày xưa làm quan cứ mười ngày được nghỉ một lần để tắm gội, cho nên ngày lễ nghỉ gọi là hưu mộc nhật .

36. Chương 36: Trèo Tường

Hồi tưởng lại tối hôm qua.

Lâu Cảnh ôm gối của Thái tử điện hạ nằm một hồi lâu, cuối cùng vẫn là ngủ được, còn làm một giấc mơ dài.

Mơ trở lại thời thơ ấu, có lẽ khi ấy bản thân hắn chỉ tầm sáu, bảy tuổi mà thôi. Nhớ cũng không rõ nữa, tựa hồ như năm ấy có một cái lễ mừng nào đó, rất nhiều mệnh phụ nhà huân quý mang theo đích tử chưa đầy mười tuổi tiến cung, bá kiến Hoàng hậu.

Các phu nhân đều ở tại cung Phượng Nghi cùng Hoàng hậu và phi tần chào hỏi, nói chuyện; còn nhóm hài tử thì chơi đùa với nhau trong ngự hoa viên.

Đám hài tử sần sần tuổi nhau của các nhà huân quý trong kinh thành này đều nghe Lâu Cảnh như thiên lôi sai đâu đánh đó, có vài người không phục, Lâu Cảnh liền đánh hấn cho đến khi chịu phục mới thôi. Lúc đó, Quan Tây hầu vừa mới hồi kinh, hai nhi tử nhà hấn đều không hiểu quy tắc ở kinh thành, hôm ấy là lần đầu tiên nhìn thấy Lâu Cảnh.

“Người chính là tiểu bá vương của kinh thành sao?” Trưởng tử nhà Quan Tây hầu có dáng người vừa cao lại vừa béo, còn lớn hơn Lâu Cảnh một tuổi, vênh mặt nâng cằm nhìn hấn.

“Ừ, xinh thế này, có phải là một tiểu cô nương không nhỉ?” Thứ tử nhà Quan Tây hầu cười hì hì nói, còn vươn một cái tay bần lem nhem ra muốn sờ mặt Lâu Cảnh.

“Ba!” Lâu Cảnh động cũng không động, một người khác từ phía sau nhanh chóng tiến đến hắt văng cái tay kia ra.

“U da... hứ, có thể cũng để người khác thay người xuất đầu, có bản lĩnh thì đến đây a?” Thứ tử nhà Quan Tây hầu vuốt vuốt mu bàn tay bị đánh đến đỏ bừng, “Không phải dựa vào khóc nhè để được tôn làm thủ lĩnh đấy chứ?”

“Đến đây, ta với người thi vật tay, nếu ta thắng thì từ nay về sau, những người này phải nghe theo lời ta!” Trưởng tử nhà Quan Tây hầu quơ quơ bàn tay múp míp, phỏng chừng là ở Tây Bắc đã quen ngang ngược từ lâu, cũng có chút dũng khí anh hùng mà khiêu chiến với Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh liếc mắt nhìn hấn rồi nhìn trái nhìn phải, chung quanh chỉ có vài cái cung nhân, thị vệ thì không tiến vào ngự hoa viên, vì thế liền trưng ra một khuôn mặt tươi cười rất vô hại, “Muốn đánh thì phải tuân theo quy tắc, bị đánh là không thể về nhà cáo trạng đâu nha!”

“Hừ, người nghĩ hai huynh đệ chúng ta là ai, ai cáo trạng thì người đó là tôn tử!” Hai huynh đệ lập tức cao giọng nói.

Lâu Cảnh gật gật đầu, không chờ huynh đệ kia nói thêm gì tiếp liền xoay người đá mạnh một cước vào bụng tên to cao hơn. Đứa bé kia không kịp phòng bị, cứ thế ngã lăn trên mặt đất, đệ đệ nhào tới muốn hỗ trợ liền bị Lâu Cảnh đâm thẳng một quyền vào cằm, bật người ngã nhào.

“Đánh bọn họ!” Lâu Cảnh đánh xong một quyền, ý vào thân pháp linh hoạt, nhanh chóng thoái lui về phía sau, xua tay với đám huân quý tử đệ.

Một đám tiểu hài tử lập tức vọt lên, ấn hai huynh đệ kia xuống đất đánh một trận tơi bời.

“Quy tắc cũ, đánh vào chỗ không nhìn thấy ấy!” Lâu Cảnh chấp tay ra sau lưng, đứng trên một mỏm đất nhô lên cao, hơi hơi nâng cằm. Khi hấn quay đầu nhìn sang liền thấy cách đó không xa có vài hài tử đã đứng đấy từ lúc nào. Mỗi người đều mặc trang phục màu vàng, cầm đầu là một người mặc xiêm y màu vàng hơi đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, nhưng đôi mắt đen láy kia vẫn không thể che dấu được vẻ kiêu kỳ mà chăm chú quan sát nhóm Lâu Cảnh bên này.

Tiêu Thừa Quân, đó là Thái tử phu quân của hấn? A? Không đúng nha, lúc đó bọn họ còn chưa có thành thân đâu! Lâu Cảnh chợt tỉnh, ngậy người sững sốt một lát, sờ sờ vị trí bên người, trống trơn và có chút lạnh lẽo.

Lâu Cảnh mở to hai mắt, ánh trăng nhàn nhạt rơi vào trong phòng, vắng vắng vẻ vẻ, cơn trùng mùa thu ngoài cửa sổ không ngừng giãy giụa mà khàn giọng gọi nhau, không còn cơ thể thon dài ấm áp để ôm, không còn nội sam màu vàng hơi đỏ mềm mại để sờ, nhất thời hấn cảm thấy có chút bị thương.

Lâu Cảnh ngồi dậy, ôm thật chặt cái gối đầu trong ngực, ảo não mà đem chăn ném vào góc giường, xoay người đi xuống, thay đổi một thân y phục tối màu.

Hiện tại đã qua giờ tỵ, ánh trăng sáng tỏ, nhà nhà tắt hết nến, đêm vô cùng yên tĩnh.

Lâu Cảnh chạy ra ngoài bằng cửa hông, thị vệ canh cửa hoảng sợ đang định kêu lên liền bị bịt miệng, “Đừng lên tiếng, ta đi ra ngoài một chuyến, nhớ để cửa cho ta.”

Thị vệ thấy rõ người lén lút nửa đêm chạy ra ngoài là chủ nhân nhà mình, chỉ có thể lẳng lẳng mà gật đầu.

Cửa ngách của Chu Tước đường thông với một cái ngõ nhỏ nằm ngoài phủ An quốc công, Lâu Cảnh chạy rất nhanh dưới ánh trăng, chẳng mấy chốc đã đến chân tường của phủ Mân vương.

Tường viện của vương phủ cũng không cao, Lâu Cảnh đạp nhẹ lên một phần tảng đá hơi nhô ra ở góc tường, bật người lên, nhanh nhẹn nhảy tới đầu tường.

Trước đây, khi phủ Mân vương đang được sửa chữa, Lâu Cảnh đã cùng Tiêu Thừa Quân đến đây xem qua, cho nên hắn nắm rất rõ hiện tại Tiêu Thừa Quân đang ở nơi nào. Bước qua một loạt gian phòng của hạ nhân, theo đầu tường đi nhanh về phía trước, vút lên mái nhà, Lâu Cảnh nhẹ nhàng chạy như bay trên các nóc nhà.

Trước chính viện có thị vệ tuần tra, ngoài cửa phòng của Tiêu Thừa Quân còn có nha hoàn và thái giám đứng gác đêm.

Lâu Cảnh nhú nhú mày, nhảy xuống đất, đang định đi đến hiên sau, vào phòng Tiêu Thừa Quân bằng lối cửa sổ, bỗng nhiên có người đi tới, lại vội vàng nhảy lên mái nhà.

“Lục thống lĩnh, hình như ta vừa nhìn thấy bóng người?” Thị vệ tuần tra thấp giọng nói.

Lục Triệu giờ đèn lồng lên quan sát, Lâu Cảnh đặc biệt mà lộ nửa bên mặt ra, vội vàng hướng hắn ra hiệu chó có lên tiếng.

Lục Triệu mang nhóm thị vệ rời đi, mới vừa đi không xa liền đổi ca, rốt cục đêm nay có thể yên tâm ngủ rồi.

Lâu Cảnh nhướn mày, cúi người xuống xóc cửa sổ ra, chui vào nhà, nhanh chóng xoay người trên mặt đất, đỡ lấy cánh cửa sổ không cho nó rơi xuống, chậm rãi lấp lại.

Trong phòng có mùi thơm cây cỏ quen thuộc mà bản thân vẫn dùng, Lâu Cảnh không khỏi cong môi lên, nhẹ nhàng đi đến bên giường, chậm rãi vén trướng幔 ra. Người trên giường vẫn ngủ vô cùng quy củ như trước, chỉ một ngày không gặp mà đã cảm thấy thời gian trôi qua lâu thật lâu. Lâu Cảnh chậm rãi lại gần, hô hấp đều đều của Tiêu Thừa Quân phả nhẹ lên mặt thật có chút nhột, hắn liền nhịn không được mà khẽ hôn lên đôi môi kia một cái.

Y phục dạ hành được thoát ra rất nhanh, lặng lẽ nhấc góc chăn lên, Lâu Cảnh nhanh chóng chui vào.

“Ừm...” Tiêu Thừa Quân nhú nhú mày, hơi hơi mở mắt ra, cũng không biết có thấy rõ người bên cạnh hay không, cứ như vậy mà an tâm ngủ tiếp.

Lâu Cảnh tủm tỉm cười ôm Mân vương điện hạ không có chút bố trí phòng vệ nào với hắn vào trong ngực. Cơ thể thon dài ấm áp, mềm mềm, thoải mái khiến hắn nhịn không được mà cọ cọ nhiều thêm vài cái.

Tiêu Thừa Quân đang mơ mơ màng màng liền cảm giác thấy có nhiệt độ cơ thể quen thuộc, rất tự giác mà hướng bên này nhích lại gần.

Cho nên sáng sớm hôm sau, Mân vương điện hạ ngủ say không ghi nhớ việc tỉnh lại, phát hiện ra Lâu Cảnh đang nằm bên cạnh mình liền sững sốt mở to hai mắt nhìn. Từ nhỏ đến lớn, Tiêu Thừa Quân vẫn cho rằng dù bản thân mình có nửa mê nửa tỉnh thì cũng thập phần cảnh giác, vậy mà hiện giờ có người chui vào ổ chăn ngủ cùng từ lúc nào mà y vẫn chẳng hay biết gì cả, thật là sơ suất quá đi thôi!

(1) mệnh phụ: người phụ nữ có tước phong

(2) giờ tý: từ 23 giờ đến 1 giờ sáng.

37. Chương 37: Hà Đạo

“Sao ngươi lại ở đây?” Tiêu Thừa Quân ngạc nhiên nhìn Lâu Cảnh, cơ thể vẫn không động đậy, sáng sớm cuối thu có chút lạnh, cái ôm ấm áp này làm y sinh ra vài phần tham luyến.

“Ngủ không được nên chạy tới tìm người.” Lâu Cảnh chôn mặt vào lồng ngực của Mân vương điện hạ, cọ cọ nội sam mềm mại màu nguyệt sắc, cái tay còn thập phần không thành thật mà cách vật liệu may mặc vuốt ve một bên tiểu đậu.

Hô hấp của Tiêu Thừa Quân chợt căng thẳng, vội vàng bắt lấy cái tay đang sờ loạn kia ra, “Nhân lúc trời còn chưa sáng hẳn, mau trở về đi.” Nói xong, Mân vương điện hạ nhin không được mà hơi hơi nhú mào, lời này nói ra khỏi miệng thật có chút không được tự nhiên, nhưng lại nghĩ không ra là chỗ nào không đúng?

“Giờ ty nha môn mới mở cửa cơ, không vội.” Lâu Cảnh đem chân gác lên người nhân gia, nhanh chóng biến thành một con bạch tuộc bao quanh Tiêu Thừa Quân, không ngừng dụi dụi, hừ hừ nói: “Tối qua không có người ở bên cạnh, ta liền ngủ không được.”

Tiêu Thừa Quân nghe vậy, trong mắt không khỏi nổi lên ý cười, vươn tay vỗ nhẹ lên đầu Lâu Cảnh, “Cũng không phải là tiểu hài tử, còn muốn có người ngủ cùng hay sao?”

Lâu Cảnh ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng gặm cắn cằm của Tiêu Thừa Quân, “Nếu không, ta dọn đến đây ở cùng người nha?”

“Sao thế được?” Tiêu Thừa Quân mặc hấn gặm cắn, trong lòng ầm ầm mềm mềm, nhưng việc này tuyệt đối không thể đáp ứng, nếu Lâu Cảnh thật sự dọn đến đây sống cùng y, sợ là sẽ truyền ra lời đồn không tốt.

“Hừ...” Lâu Cảnh bắt đầu kéo mở nội sam của Tiêu Thừa Quân, nghiêng răng cắn một vết rõ sâu trên xương quai xanh xinh đẹp của y. Hấn cũng chỉ luyến tiếc khi phải tách ra nên mới nói như vậy thôi, nếu thật sự ở lại đây, mấy tin đồn chỉ là việc nhỏ, nhưng nếu Tiêu Thừa Quân lại bị người ta buộc tội là có dã tâm soán vị, dẫn tới Thuần Đức để hoài nghi liền mất nhiều hơn được.

“Vương gia, nên dậy thôi ạ!” An Thuận ở bên ngoài nhẹ giọng gọi, hiện giờ Tiêu Thừa Quân là thân vương, vẫn cần phải vào triều.

Thời tiết đã chuyển sang lạnh hơn, đêm càng lúc càng dài, vào mùa xuân và hạ, thời gian lâm triều là giờ mẹo, qua tháng mười liền đổ lên giờ thìn, nhưng dù là như thế, bây giờ Tiêu Thừa Quân cũng nên thức dậy rồi.

“Được rồi, đừng làm rộn.” Tiêu Thừa Quân dùng cằm cọ cọ đỉnh đầu của Lâu Cảnh, nằm ở trên giường thêm một lát, thật vất vả mới đành Lâu Cảnh để y đứng dậy, thời gian lâm triều cũng đã đến gần.

Nhạc Nhân và An Thuận nhanh chóng tiến vào hầu hạ, nhìn thấy Lâu Cảnh ở trong này, mới đầu còn không kịp phản ứng, theo thói quen mà hành lễ với hấn. Nhạc Nhân xoay người đi tìm quần áo cho Lâu Cảnh, một lúc lâu mới nhớ ra, người này đã không còn là Thái tử phi, tại sao lại xuất hiện ở trong phòng ngủ của vương gia?

Lâu Cảnh nhếch môi cười, nhìn thoáng qua tiểu thái giám Nhạc Nhân đang ngáy người há to miệng. Sau đó hấn tiếp nhận triều phục trong tay An Thuận, tự mình giúp Tiêu Thừa Quân mặc vào. Triều phục của thân vương chính là màu nguyệt bạch, thêu hình rồng bạc có bốn móng vuốt. So với trang phục của Thái tử thêu hình rồng màu vàng có năm móng, thoát nhìn liền cảm thấy Tiêu Thừa Quân mặc trang phục thân vương trông thanh lãnh hơn trước kia một chút.

Cùng Tiêu Thừa Quân dùng chút điểm tâm, thẳng cho đến khi Mân vương điện hạ đi ra cửa vào triều, Lâu Cảnh mới lại trèo tường trở về Chu Tước đường, thay quần áo đến Bắc Nha.

Cấm quân ở Bắc Nha lấy Vũ Lâm Quân làm chủ, ngoài ra còn có một ít cấm quân đặc thù khác tỷ như Thần Xu Doanh, dù cũng nằm trong biên chế cấm quân nhưng số lượng không thể nào sánh bằng Vũ Lâm Quân. Nhiệm vụ chủ yếu của Vũ Lâm Quân là phụ trách hộ vệ hoàng thành, đóng quân trong khu vực nội thành ước chừng khoảng hai ngàn người, khu vực ngoại thành có khoảng tám ngàn. Đứng đầu Vũ Lâm Quân là thống lĩnh đại tướng quân, bên dưới có hữu, tả thống lĩnh, chính là tam phẩm hàm; xếp dưới nữa là bốn người trung lang tướng, quan hàm tứ phẩm.

Hiện tại, thống lĩnh đại tướng quân là Khánh Dương bá, luận bối phận thì hấn đồng lứa với thúc bá của Lâu Cảnh. Bước vào nha môn, Lâu Cảnh nhanh chóng đi gặp Khánh Dương bá.

Khánh Dương bá giữ vẻ mặt ôn hòa nói chuyện với Lâu Cảnh, “Từ nay về sau người chính là tả thống lĩnh tướng quân, không thể ham chơi giống như trước kia nữa. Thống lĩnh tướng quân không cần phải vào cung trực đêm, nhưng ngày lễ và khi thực hiện các nghi thức thì người cần phải đi theo.” Nói xong, Khánh Dương bá đưa cho Lâu Cảnh một quyển nghi thức, dặn hẳn phải xem xét cẩn thận, chỗ nào không hiểu thì cứ đến hỏi lại.

Thời điểm hoàng thành không gặp phải nguy cơ gì, nhiệm vụ chủ yếu của Vũ Lâm Quân là tuần tra ngoài hoàng cung và thực hiện các nghi thức của đế vương. Trừ bỏ nhiệm vụ quản hạt bên ngoài, tả hữu thống lĩnh còn có một nhiệm vụ rất trọng yếu, đó là khi đế vương xuất hành thì phải đeo đao đứng hai bên trái phải, thống lĩnh thực hiện các nghi thức của hoàng gia. Cho nên chức vị thống lĩnh tướng quân cũng không phải là vị trí mà ai cũng có thể làm, tướng mạo đoan chính chính là một trong những yêu cầu hàng đầu.

“Rõ!” Lâu Cảnh mỉm cười tiếp nhận quyển sách, từ trong tay áo lấy ra một cái hộp gấm, “Đây là vật vài ngày trước Hoàng Thượng ban thưởng, hôm nay xin tặng nó cho thể thức ngắm chơi.”

Khánh Dương bá cười ha hả tiếp nhận, “Tiểu tử ngươi từ nhỏ đã rất thông minh, làm rất tốt.” Vỗ vỗ bả vai Lâu Cảnh, Khánh Dương bá tự mình dẫn hẳn đi chào hỏi với thuộc hạ.

Nói là chào, kỳ thật đều là những đồng nghiệp quen mặt quen tên đã lâu của Lâu Cảnh, chẳng qua lần này hẳn thăng quan lên một bậc, tự nhiên là phải gặp nhau cho phải phép.

“Bái kiến tả thống lĩnh đại nhân.” Hai trung lang tướng đem theo vài tiểu tướng nhất tề hành lễ. Một người cúi đầu đứng lẫn trong đám người trẻ tuổi xấp xỉ nhau chột trềng mắt nhìn hẳn, đúng là Chu Tung – thứ tử nhà Quan Tây hầu.

“Từ nay về sau, thế tử An quốc công là tân tả thống lĩnh của Vũ Lâm Quân.” Khánh Dương bá chỉ vào Chu Tung, nói: “Đây là Chu Tung, thứ tử nhà Quan Tây hầu, mới từ Thần Xu Doanh chuyển sang.”

Lâu Cảnh cười cười cảm tạ Khánh Dương bá, tự mình đưa hẳn rời đi.

“Lâu lão đại, không ngờ đúng không?” Bận bịu xong công việc giao tiếp, mọi người nhanh chóng tản đi, Chu Tung liền khẩn cấp bu lại đây.

“Phụ thân ngươi mất bao nhiêu bạc để nhét ngươi vào đây thế?” Lâu Cảnh nhướn mày nhìn hẳn, Vũ Lâm Quân vốn là cận thần của thiên tử, đa số đều là huân quý tử đệ, Quan Tây hầu có binh quyền của hầu gia, hẳn lại là đích thứ tử, có thể bước vào Vũ Lâm Quân cũng là chuyện chẳng có gì ngạc nhiên.

“Phụ thân ta còn ở tận Quan Tây cơ, là ta tự mình vào đây đấy!” Chu Tung dùng ngón cái trạc trạc ngực, tự hào nói. Chột hẳn kéo kéo y phục tả thống lĩnh của Lâu Cảnh, nhăn nhở cười không có chút hảo ý, “Làm tả thống lĩnh uy phong hơn hay làm Thái tử phi uy phong hơn nhỉ?”

Lâu Cảnh nheo mắt lại, âm hiểm nói: “Đánh ngươi thì càng uy phong hơn!”

“Ai ai, đừng mà!” Chu Tung lập tức cười làm lành.

Lúc nhỏ, sau khi bị Lâu Cảnh đánh cho một trận kia, Chu Tung liền nhận Lâu Cảnh làm ca ca. Huynh trưởng Chu Sùng của hẳn không phục, hàng năm đều tìm Lâu Cảnh đánh nhau, cho tới bây giờ vẫn không thắng qua được lần nào. Hẳn lại càng không dám nói, chống lại Lâu Cảnh thì chỉ có nước bị đánh thảm.

Lâu Cảnh cười mà không nói, hai huynh đệ Chu gia này cũng không phải là loại ăn chơi trác táng ở kinh thành, đúng là có chút bản lĩnh. Hiện giờ trưởng tử Chu Sùng đang theo Quan Tây hầu ở quan ngoại đánh giặc Thát. Mà thứ tử thật hiểu được luân củi, chức vị trung lang tướng được không biết bao nhiêu người nhìn chăm chăm, cả phụ lẫn huynh đều không ở trong kinh, Chu Tung lại có thể dựa vào chính bản thân mình mà bò lên đến tận vị trí này, thủ đoạn hoàn toàn có thể thấy được.

“Ai, Lâu lão đại, có chuyện nghiêm chỉnh đây.” Chu Tung nhìn trái nhìn phải, “Ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng với ngươi, buổi trưa đến Túy Tiên lâu uống một chén, được chứ hả?”

Túy Tiên lâu chính là tửu lâu nổi danh trong kinh thành, Lâu Cảnh rất thích đến đó ăn cua, mà bây giờ đúng là thời điểm ăn cua ngon nhất.

Lâu Cảnh nhìn hẩn một cái, “Nịnh bợ quan trên thì cũng nên mưu tính từ từ thôi, người bợ lộ thiệt quá rõ ràng rồi!”

“Ai muốn nịnh bợ người!” Chu Tung phì một cái, đè thấp âm thanh nói: “Có chút chuyện mua bán muốn làm mối cho người.”

Lâu Cảnh nhếch môi cười, hơi hơi vuốt cằm, “Buổi trưa không được, buổi chiều đi.” Nhị cữu và đại cữu mẫu chuẩn bị khởi hành vào ngày mai, hẩn muốn đến phủ Bình Giang hầu hỗ trợ một chút.

“À, nhân chuyện này, chúng ta đến Di Xuân lâu luôn đi, gọi Nguyệt Lạc đến xướng vài khúc nghe chơi.” Chu Tung lập tức lộ ra vài phần không đứng đắn, cười nhẩn nhở, “Ta nghe nói ở đây có một thanh quan mới đến, rất động lòng người đó nha, nếu không...” Di Xuân lâu là thanh lâu lớn nhất ở kinh thành, Chu Tung vẫn luôn muốn kéo Lâu Cảnh đến đó chơi vài lần cho biết, ngặt nỗi Lâu Cảnh liên tục gặp hiếu kì rồi lại hiếu kì nên không có cơ hội.

“Được đấy.” Lâu Cảnh nhếch môi, “Mặt trời lặn ta sẽ đến Túy Tiên lâu tìm người.”

“Ừ, vậy ta đi trước...” Chu Tung cười trả lời, nhìn Lâu Cảnh phát tay áo rời đi, bỗng nhiên kịp phản ứng, “Ê này, sao lại là Túy Tiên lâu?”

Lâu Cảnh không để ý tới hẩn, rời khỏi Bắc Nha, nhằm hướng phủ Mân vương thẳng tiến. Khi đi ngang qua Túy Tiên lâu, hẩn liền ghé vào mua một phần của ngâm rượu mang đến vương phủ.

Khi Tiều Thừa Quân hạ triều, trở lại phủ Mân vương, liền nhìn thấy thế tử An quốc công ngoan ngoãn ngồi trước bàn cơm chờ y. Đau đầu mà xoa nhẹ thái dương, Tiều Thừa Quân hỏi: “Sao người lại đến đây?”

“Tự dừng hôm nay ta nhớ đến món của ngâm rượu của Túy Tiên lâu, muốn mang đến đây cho người nếm thử.” Lâu Cảnh kéo Mân vương điện hạ ngồi xuống bàn, đôi mắt trông mong nhìn y như muốn nói ‘ta muốn dùng cơm xong rồi mới đi cơ’.

Lời vừa nói ra, Tiều Thừa Quân không khỏi cảm thấy có chút đau lòng, khe thở dài, “Người tới cũng tốt, ta đang có chuyện muốn nói với người.”

Việc của Thanh Hà vẫn chưa được giải quyết xong, người của Công bộ đề xuất, năm nào Thanh Hà cũng phải tu sửa đê điều thật hao tài tốn của, không bằng cứ trực tiếp mở rộng đường sông, nối với các kênh đào. Lời này vừa nói ra, lại có người đề cập, kênh đào lâu năm thiếu tu sửa, cũng nên nạo vét lại một phen. Hôm nay Thuần Đức đề đã chuẩn tấu việc này rồi.

“Sửa chữa đường sông à?” Lâu Cảnh cắn một cái chân cua, nhưn mày, “Ai đề xuất ý kiến này thế?”

“Công bộ đề ra, sau đó tranh giành với Thẩm Liên xem bên nào sẽ nhận nhiệm vụ giám sát.” Tiều Thừa Quân dùng chiếc búa bạc nhỏ đập đập vỏ chân cua, đặt vào trong bát của Lâu Cảnh

Phe hữu tướng cùng Thẩm Liên đồng thời đề xuất việc này, đơn giản chính là vì muốn dời đi tầm mắt của Thuần Đức để, để tránh việc hẩn muốn điều tra thêm cái chuyện từ đường hoàng thất kia.

“Hiện giờ Hộ bộ có tiền để mở rộng sông và kênh đào sao?” Lâu Cảnh nhớ rõ Tiều Thừa Quân đã từng nói qua, hiện giờ quốc khố không còn nhiều, mà chi phí để tu sửa sông ngòi cũng không phải là nhỏ.

“Bạc thuế của các nơi sẽ đến vào tháng sau, hướng hồ...” Ánh mắt của Tiều Thừa Quân có chút lạnh, “Có người đề cập, cần phải thu lao dịch.”

Từ xưa đến nay, rất nhiều chiến loạn xảy ra đều là do lấy lao dịch mà nên. Vì thế, một lời này nói ra, tự nhiên là có không ít đại thần phản đối, trên triều đình ồm tỏi, âm ỉ như một cái chợ, cuối cùng cũng không có kết luận nào được đưa ra.

“Điện hạ cảm thấy thế nào?” Lâu Cảnh cắn một miếng thịt cua thơm ngon, lúc này mới phát hiện ra Tiều Thừa Quân đã đập đập vỏ chân cua cho hẩn dễ ăn, không khỏi cong môi cười, lột sạch một miếng cua bỏ vào trong bát của Mân vương điện hạ.

“Phụ hoàng đồng ý nên mở rộng đường sông.” Tiều Thừa Quân khe thở dài.

Thuần Đức để vẫn cảm thấy mình là người được trời đất phù hộ, lúc nắm quyền cũng nên làm ra chút danh tiếng để lưu danh thiên cổ, nghe việc mở rộng đường sông thì cảm thấy đây đúng là một việc tốt, lợi quốc lợi dân, tự nhiên là nguyện ý phê chuẩn. Nhưng vấn đề có nên thu lao dịch hay không, ai sẽ đi giám sát việc này thì hắn vẫn băn khoăn chưa quyết định được.

Dùng xong cơm trưa, Lâu Cảnh rất muốn lưu lại nghỉ trưa thêm một lát, lại bị Tiêu Thừa Quân đuổi ra ngoài, đành phải ngậm ngùi rời khỏi phòng ai kia, cẩn thận mà rời khỏi phủ Môn vương.

Tiêu Thừa Quân mỉm cười nhìn hắn đi xa, xoay người nói với Thường Ân: “Tối nay nhắc người canh giữ ở cửa hông, nếu hắn lại đến đây thì bảo hắn đi bằng cửa là được rồi.” Để người kia cứ phải trèo tường nhảy vào thì thật không đành lòng.

Cái cửa nhỏ kia là nơi phòng bếp vẫn nhận đồ ăn mỗi ngày, buổi tối sẽ được khóa lại cẩn thận.

“Vâng.” Thường Ân khom người trả lời, phiền muộn mà nghĩ mình phải tìm một người đáng tin cậy canh giữ ở đó mới được.

(1) giờ tỵ: từ 9 giờ sáng đến 11 giờ trưa

(2) giờ mẹo: từ 5 giờ đến 7 giờ

(3) giờ thìn: từ 7 giờ đến 9 giờ sáng

38. Chương 38: Sinh Ý

Lâu Cảnh trở về phủ An quốc công, sau đó liền vội vàng lên một chiếc xe ngựa đi đến phủ Bình Giang hầu.

Đại cữu mẫu tất bật nhắc nhở quản gia kiểm tra lại những đồ đạc chuẩn bị mang theo. Từ kinh thành đến Lĩnh Nam là núi cao đường xa, ngựa chạy không ngừng vó cũng mất cả tháng, thức ăn, đồ dùng trên đường phải chuẩn bị thật cẩn thận. Mấy ngày trước quản gia đã trù bị, tính toán xong xuôi đồ vật cần thiết mang theo nên trong phủ có vội nhưng không loạn, hành lý đã được thu thập ngay ngắn. Nhị cữu Từ Triệt thì không cần phải nhúng tay vào giúp đỡ cái gì, chỉ có thể ngồi ngây trong chính đường uống trà.

Lâu Cảnh xuống xe ngựa, nhận lấy một gói đồ từ tay hạ nhân. Nhị cữu bước ra ngoài tiếp hắn, thấy bọn hạ nhân đang ôm đồ đạc nối đuôi nhau vào phủ, không khỏi cau mày, “Mua nhiều đồ thế làm gì?”

“Chỗ đồ này ta mua từ lâu lắm rồi nhưng không có ai mang đi, vài năm cữu cữu mới đến kinh thành một lần, tự nhiên là phải mang đến đây hết rồi.” Lâu Cảnh cười cười đi theo cữu cữu vào chính đường.

Gửi cho đại cữu bánh quy xốp đặc sản của kinh thành, gửi cho tam cữu tẩu hút thuốc bằng ngọc, tứ cữu là một cái lồng chim bằng vàng, son bột nước cho các vị cữu mẫu, vài cái roi ngựa cho các vị biểu ca, trang sức cho biểu muội.

“Mấy cái roi ngựa này là do một người thợ thủ công rất nổi danh ở Tấn Châu làm ra đấy, ta nghĩ các vị biểu ca sẽ thích nó.” Lâu Cảnh chỉ vào mấy cái roi ngựa tinh xảo nói.

“Hài tử này, đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ đồ vật yêu thích của các cữu cữu.” Đại cữu mẫu nhìn những đồ vật kia, trong mắt có chút ướt át.

Đại cữu thích ăn nhất là bánh quy xốp trong kinh, tam cữu thường hút thuốc lá khô, nghe nói phía nam mới có người chế tạo tẩu hút thuốc có nước, nói như vậy, loại tẩu này cũng không phải là dễ mua. Mà tứ cữu rất thích nuôi chim, nếu mua một cái lồng không tốt về, cũng chỉ có thể sử dụng lồng sắt thay thế.

“Có vài vị biểu tẩu ta chưa được gặp bao giờ, cũng không biết họ thích cái gì, đành gửi tặng một ít ngọc trai vậy.” Lâu Cảnh cười nói, gửi tặng tẩu tử son bột nước hay châu báu, trang sức đeo bên người có vẻ không được thích hợp cho lắm.

Bình Giang hầu phu nhân nắm chặt bàn tay của Lâu Cảnh, thở dài, “Nếu đại biểu ca mà hiểu chuyện được như người, ta có thể bớt tức giận biết bao nhiêu lần.”

Lời còn chưa dứt chợt có người đến báo, Mân vương phủ phái một vị công công đến đây.

Lâu Cảnh sững sốt, xoay người lại nhìn, hóa ra là Nhạc Nhân đang vui vẻ đi đến. Sau khi hành lễ với ba người, hắn liền lấy ra một hộp gấm nhỏ, đưa hai tay trao cho Bình Giang hầu phu nhân, “Nghe nói tướng quân cùng hầu phu nhân phải về Lĩnh Nam, vương gia không tiện đến đây, mong rằng nhị vị chớ trách tội.”

“Làm phiền công công thay mặt hai người chúng ta cảm tạ điện hạ.” Đại cữu mẫu lập tức hành lễ, Nhạc Nhân vội vàng khom người trả lễ.

Đội Nhạc Nhân đi rồi, Bình Giang hầu phu nhân mở hộp gấm ra, bên trong là một ngàn lượng nghi trĩnh, “Cái này... nhiều quá rồi!” Lâu Cảnh đã không còn là Thái tử phi, theo lý thuyết thì khi bọn họ rời đi, Tiều Thừa Quân hoàn toàn không cần tiền và không mất một phân tiền lễ nào mới đúng. Hiện giờ thể hiện như vậy, liệu có phải là đang cố ý muốn mượn sức của Bình Giang hầu hay không?

“Cữu mẫu cứ yên tâm nhận lấy đi ạ, điện hạ tuyệt không có ý gì đâu.” Lâu Cảnh nhìn ngân phiếu kia, không khỏi cong môi cười. Mân vương điện hạ của hắn, tất nhiên là muốn sau này vẫn nhận cữu cữu, cữu mẫu nên mới đưa nghi trĩnh đến đây.

“Mân vương làm người quang minh lỗi lạc, ngoại trừ y, còn có ai thích hợp hơn để nắm giữ Thái tử vị cơ chứ?” Từ Triệt bất mãn nói.

“Nhị thúc, chúng ta đang ở kinh thành đây, người bớt cần nhẫn đi kéo bị vạ miệng thì khổ.” Đại cữu mẫu vội vàng cắt đứt câu chuyện của nhị cữu, xoay người lại cầm tay Lâu Cảnh dặn dò nửa ngày vẫn chưa xong.

Mấy ngày qua, Lâu Cảnh làm gì, bọn họ vẫn xem ở trong mắt, xác thực là có thể yên tâm. Nhưng mà trước khi đi, bọn họ lại cảm thấy có chỗ nào đó thật không yên lòng, đứa bé này không còn mẫu thân, cũng không có thể tử chăm sóc, lúc lạnh có biết thêm quần áo, ở Bắc Nha chịu ủy khuất có người giúp đỡ hay không?

Bình Giang Hầu phu nhân càng nói càng lo lắng, kêu quản gia lấy áo mùa đông nàng làm gấp nhiều ngày nay cho Lâu Cảnh, “Thời gian vội vàng, ta chỉ làm được có một chiếc này thôi. Người cần nhớ rõ mặc thêm áo ấm, cữu mẫu không ở trong kinh, nếu không biết tự chăm sóc chính bản thân mình là phải chịu khổ đó.” Nói xong, nàng nhịn không được mà rơi lệ.

Áo khoác thật dày, đường may tỉ mỉ, còn mang theo mùi nắng, Lâu Cảnh mặc thử, thật cảm thấy so với người ngoài làm thì thoải mái hơn nhiều lắm. Đại cữu mẫu đã nhiều năm làm bà bà, sớm không cần phải làm mấy việc thêu thùa may vá như thế này nữa, nhưng vì hắn, nàng không quản đường xá mệt nhọc xót nẩy, vừa đuổi đến đây vừa may áo, chính là vì sợ rằng hắn lại gặp phải cảnh tượng giống như mấy năm trước đây, bởi vì kẻ mẫu đầu đá với mấy vị thẩm thẩm mà không chuẩn may áo mùa đông cho hắn.

Bình thường Bắc Nha cũng không có chuyện gì bận rộn, Lâu Cảnh ở phủ Bình Giang hầu đến tận hoàng hôn rồi mới tạm biệt cữu mẫu, cữu cữu, đi đến Túy Tiên lâu.

Chu Tung đã sớm ngồi trong một nhả gian chờ hắn, còn gọi một ca nữ Giang Nam đến xướng khúc.

Lâu Cảnh thưởng cho ca nữ kia một viên ngọc trai, xua tay cho nàng rời đi.

“Aiz, người trở nên không thú vị từ lúc nào thế?” Chu Tung tiếc rẻ nhìn chằm chằm ca nữ xinh đẹp đang ôm đàn rời đi.

Nhìn người đi khuất, Chu Tung thở dài thườn thượt, vừa quay sang thì thấy Lâu Cảnh cau mày, liền sợ đến mức rút lui cổ, vội vàng đứng dậy rót rượu cho hắn.

“Gần đây trong triều đang thương thảo việc mở rộng sông ngòi ở Thanh Hà.” Chu Tung cho gã sai vặt đi ra ngoài canh cửa, lúc này mới nghiêm túc bàn chuyện sinh ý, “Tam cữu của ta vừa mới được thăng nhiệm làm thứ sử Thanh Châu, công bộ cũng có người, nếu bên trên muốn mở rộng đường sông thì chúng ta có thể tham gia một chân vào đấy.”

Đồng tử của Lâu Cảnh co rút lại, buổi trưa nay Tiều Thừa Quân vừa mới nói với hắn chuyện này xong.

Chuyện tu sửa sông ngòi này là một việc lớn, hơn nữa, hiện tại ngân lượng của triều đình lại không có nhiều, phân phối chậm, nếu địa phương muốn khởi công thì đương nhiên là phải mượn bạc trước. Nếu bọn họ quăng tiền vào đây, sau đó chờ triều đình mang bạc đến trả lại cho bọn họ, chỉ cần động chân động tay vào một chút, như vậy ngân lượng chênh lệch trong đó không chỉ là gấp đôi thôi đâu.

“Đây là chuyện tốt đấy, người tính toán đầu tư nhiều hay ít?” Lâu Cảnh đưa tay cùng Chu Tung chạm cốc.

“Trong tay của ta có gần hai vạn lượng bạc!” Chu Tung đắc ý nói, kì thật số tiền này là do hắn hướng mẫu thân xin một ít làm vốn riêng, bản thân hắn cũng đã có mấy ngàn lượng bạc, Quan Tây hầu yêu thương ấu tử, lại tin tưởng hắn ngày thường không ăn chơi trác táng, liền cho hắn một vạn lượng bạc.

Lâu Cảnh hé mắt, “Nếu dựa vào công bộ, chúng ta có thể quăng vào năm vạn lượng là cao.”

“Năm vạn lượng mà vẫn còn ngại ít à?” Chu Tung mở to hai mắt nhìn.

“Người đừng để lộ việc này ra vội, ta đi hỏi thăm tin tức thêm cái đã.” Lâu Cảnh khoát tay áo, ý bảo Chu Tung an tâm, chớ nên nóng lòng. Việc này không đơn giản như mấy việc trước kia, bởi vì Thẩm Liên tham tài cũng nhảy vào đây, mà bản lĩnh của Thẩm Liên cũng không kém, cho nên cần phải bàn bạc kĩ hơn.

Chu Tung cực kì tín nhiệm Lâu Cảnh, thấy thần sắc của hắn ngưng trọng liền gật gật đầu, nguyên bản còn muốn lôi kéo vài huân quý tử đệ khác nhập bọn, thôi thì bây giờ cứ tạm gác lại cái đã.

“Gia, thế tử Khánh Dương bá mang theo vài vị công tử đến đây.” Gã sai vặt ngoài cửa nhanh chóng bẩm báo.

Hai người trong phòng lập tức ngưng nói chuyện với nhau, không lâu sau, thế tử Khánh Dương bá liền vén rèm mà vào, “Ta thấy tiểu tử của Chu nhị nên mới vào đây, thật không ngờ lại được gặp cả Lâu lão đại.”

“Đi chỗ nào cũng gặp phải người!” Chu Tung ghét bỏ mà bĩu môi.

Thế tử Khánh Dương Bá cười cười cho Chu Tung một quyền, “Sao? Không muốn thấy ta hả? À giới thiệu cho các người, vị này chính là nhị công tử nhà Quảng Thành bá.” Vừa nói xong, hắn liền quay người lại kéo một vị công tử thanh tú lên cho hai người Lâu Cảnh nhìn.

Lâu Cảnh ngẩng đầu, hắn vẫn còn nhớ rõ, vị đích thứ tử nhà Quảng Thành bá —— La Bội này cũng nằm trong nhóm đối tượng để lựa chọn làm Thái tử phi của Tiêu Thừa Quân, nên không khỏi nhìn kĩ thêm một chút. Mặt mày thanh tú, chính là hơi có vẻ nhút nhát, tuy nhiên lúc mỉm cười thì cũng khá là đáng yêu.

Không phải huân quý tử đệ nào cũng đều lui tới gặp gỡ nhau, thời khai quốc Thái tổ phong không ít hầu tước, nhưng sau trăm năm đến tận hôm nay, những gia tộc chân chính vẫn còn duy trì hiển hách không còn nhiều lắm. Giống như Quảng Thành bá và Vĩnh Ninh bá – nhà mẹ đẻ của Ngụy thị, chính vì hai ba đời đều không có quân công, không được thánh sủng mà dần dần xuống dốc. Cho nên ngày thường vị La công tử này cũng không cùng bọn họ lui tới, thật không rõ vì sao lần này lại nhận được lời mời của thế tử Khánh Dương bá mà đến đây.

“Ngồi cả đi.” Lâu Cảnh căn bản là không có đứng dậy, nâng cằm ý bảo mọi người nhập tọa, không có ai dám nói hắn thất lễ, đều cười cười rồi ngồi xuống.

Ngoại trừ La Bội, những người còn lại đều là người quen, cũng không nhiều lời khách sáo, nhanh chóng rót rượu, chúc tụng nhau, nói một ít tin đồn thú vị trong kinh thành, không khí rất hòa hảo.

“Ta mời thế tử An quốc công một ly.” La Bội cười đứng dậy, rót rượu cho Lâu Cảnh, “Chúc mừng thế tử lại được trở về tước vị cũ.”

Nguyên bản lúc trước không được tuyển làm Thái tử phi, La Bội còn ghen ghét với Lâu Cảnh hồi lâu. Hiện giờ Thái tử bị phế, hắn mới cảm thấy thật may mắn vì chính mình không có gả tiến cung. Hiện tại nói ra chuyện này, chính là nghĩ muốn lấy lòng Lâu Cảnh, dù sao hắn đã xem ra, gả ra ngoài rồi lại trở về, tước vị vẫn được giữ nguyên thì đúng là vạn hạnh.

Lời vừa nói ra, trong phòng lập tức im phăng phắc.

Thế tử Khánh Dương bá biến sắc, vội ra tiếng hoà giải, “Chính là, Lâu lão đại, hôm qua người trở lại rồi mà không tìm chúng ta uống một chén.”

“Hôm qua còn vội vàng thu thập đồ vật.” Lâu Cảnh cười lên tiếng, cầm lấy một cái chân cua ngậm vào miệng, giống như không nhìn thấy La công tử đang xấu hổ nâng chén.

Bầu không khí không có chút nào dịu đi, ngược lại càng khẩn trương hơn.

Chu Tung liếc liếc mắt nhìn thứ tử Quảng Thành bá nhưng không nói gì, ngược lại quay sang nói với thế tử Khánh Dương bá: “Ta cũng được lên chức, sao người không nói đi uống rượu chúc mừng với ta?”

Thế tử Khánh Dương bá cười cười cùng hấn chạm cốc, không khí dần dần thân thiện, hòa hảo trở lại, chỉ là không có người nào để ý đến La Bội nữa.

Uống đến khi trăng lên cao, Lâu Cảnh nói mình đã say mà đứng dậy rời đi trước. Mọi người đưa hấn đến ngoài cửa tửu lâu mới trở về tiếp tục uống rượu.

Thế tử Khánh Dương bá đi chậm lại vài bước, giận tái mặt, nói với gã sai vặt của mình: “Lát nữa tan rượu, người đem đồ vật La công tử tặng ta trả lại, cứ đưa cho gã sai vặt của hấn ấy.”

“Vâng.” Gã sai vặt vội thấp giọng vâng dạ.

Lâu Cảnh từ Túy Tiên lâu trở về Lạc Đường phường, không mang theo một người hầu nào. Gió cuối thu thổi lướt qua người khá rét lạnh, nhưng lại có tác dụng giúp Lâu Cảnh tỉnh táo hơn không ít. Không trở về Chu Tước đường, Lâu Cảnh trực tiếp đi đến Mân vương phủ, nhẹ nhàng trèo tường lên vào.

Tiêu Thừa Quân vẫn chưa ngủ, hiện tại đang ngồi trong thư phòng múa bút, bỗng nhiên có một vòng tay từ phía sau ôm trọn lấy y, không khỏi bật cười, “Người lại leo tường à?”

“Ừm.” Lâu Cảnh dán người vào lưng của Mân vương điện hạ, thoải mái mà dụi dụi.

Tiêu Thừa Quân bắt đắc dĩ mà tha gia hỏa trên lưng đi rửa mặt. An Thuận và Nhạc Nhân thì mắt xem mũi, mũi xem tâm mà hầu hạ hai người lên giường.

Trưởng mạn vừa mới kéo xuống, Lâu Cảnh liền xoay người đè lên Mân vương điện hạ, tìm cánh môi mềm mại kia hôn tới.

“Uhm...” Tiêu Thừa Quân bất ngờ không kịp đề phòng, bị Lâu Cảnh nhào lên người hôn vừa vặn.

Trong lòng Lâu Cảnh có chút bất an, vội vàng như muốn xác nhận lại cái gì, mang theo ba phần mem say mà hôn môi, so với ngày thường nhiều hơn vài phần cuồng dã, thật lâu sau mới chậm rãi tách ra.

“Thừa Quân...” Lâu Cảnh chống hai tay hơi nhấc người dậy, cúi đầu nhìn Mân vương điện hạ đang hơi thở dốc, “Nếu ta làm gian nịnh, người sẽ rất tức giận sao?”

Tiêu Thừa Quân ngăn người, chậm rãi lắc đầu, vươn tay xoa xoa gương mặt anh tuấn kia, “Người muốn làm cái gì thì cứ làm, ta tin người.” Lời vừa nói ra, y liền tỉnh tường nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp kia chợt rực sáng lên như ánh sao trên bầu trời đêm, rực rỡ động lòng người.

Nói cái gì đi nữa cũng đều không bằng được một câu “Ta tin người”, tin người, đó là vô luận người làm cái gì, ta đều biết, đều hiểu, người không phải là gian nịnh hại nước hại dân, mà là trung thần cúc cung tận tụy.

Lâu Cảnh nhin không được nổi vui mừng đang cuộn trào trong lòng, ôm chặt lấy Mân vương điện hạ, không có thứ tự kĩ xảo nào, lung tung mà hôn lên môi y.

Tiêu Thừa Quân vươn tay, khẽ vuốt sống lưng của người bên trên, để gia hỏa này vui vẻ nghịch ngợm, làm ấm i thoải mái.

Thân mình thiếu niên không chịu nổi trêu chọc, hai người nhập tâm hôn môi một hồi lâu, rất nhanh liền nổi lên phản ứng. Lâu Cảnh vươn tay với vào trong nội sam mềm mại kia, vỗ về chơi đùa lồng ngực nhần nhụi, một bên hôn, một bên cắn, đồng thời còn chậm rãi cọ xát.

Cách vật liệu may mặc cọ xát tuy thoáng giảm bớt khát cầu của thân thể, nhưng rất nhanh lại khơi dậy dục niệm càng sâu, đem lý trí cắn nuốt hầu như không còn. (cho nên chương sau có H chẹp chẹp)

(1) nghi trình: nghi: lễ vật, quà mừng; trình:cung đường, đoạn đường => hiểu nô nôm na là tặng chi phí đi đường á, hình như là một tục lệ của người ta.

(2) bà bà: mẹ chồng

39. Chương 39: Nhàn Hạ

“Thừa Quân, chúng ta làm vài chuyện khác nữa đi?” Lâu Cảnh cúi bỏ nội sam nguyệt sắc, một tay vuốt ve lồng ngực của Tiêu Thừa Quân, tay còn lại chui vào trong tiết khổ nắm lấy vật kia, chậm rãi xoa nắn.

“Đừng... Chuyện khác?” Hô hấp của Tiêu Thừa Quân có chút dồn dập, mở to hai mắt nhìn Lâu Cảnh, lập tức hiểu rõ, hơi hơi nhú mày, sau đó chống một tay ngồi dậy, tay kia đặt lên gáy Lâu Cảnh, áy náy mà hôn lên môi hắn, “Ta vẫn nghĩ, đợi lần sau nghênh cưới người mới có thể viên phòng, hiện giờ đang như vậy, làm chuyện này với người thì thật bất công.”

Tiêu Thừa Quân nhìn Lâu Cảnh, trong lòng là một mảnh mềm mại. Tất nhiên y muốn cùng Lâu Cảnh thân mật hơn một chút rồi, chỉ là... Hiện giờ y lại không thể cho hắn một danh phận, cứ như vậy mà làm chuyện kia... có phải rất đường đột hay không?

Lâu Cảnh ngẩn người, lúc này mới phát hiện, đến tận bây giờ Tiêu Thừa Quân vẫn còn không rõ ràng lắm hắn đang nghĩ cái gì, không khỏi cong môi nhoẻn miệng cười, “Có gì mà bất công, lưỡng tình tương duyệt thì tự nhiên là có thể làm chu công chi lễ, hưởng chi...” Hắn há miệng ngậm vành tai hơi hơi phỉm hồng kia, “Hiện giờ chúng ta đang yêu đương vụng trộm đó, điện hạ quên rồi sao?”

“Trộm... Yêu đương vụng trộm?” Tiêu Thừa Quân run rẩy, vành tai nhanh chóng đỏ bừng.

Lâu Cảnh cười cười, khẽ vươn tay lấy ra một cái hộp nhỏ màu đen khắc hoa mai ở trong ngoại sam nằm tại góc giường. Nhiều năm sống trên chiến trường đã tạo cho hắn thói quen luôn mang thuốc trị thương bên người, và từ khi rời cung, Lâu Cảnh vẫn luôn đem theo loại “thuốc trị thương đặc biệt” này.

“Thừa Quân, chúng ta viên phòng được không?” Lâu Cảnh hôn hôn vành tai hồng hồng kia, khàn giọng hỏi.

“Được...” Tiêu Thừa Quân than nhẹ một tiếng, xoay người đem Lâu Cảnh áp xuống bên dưới. Nhìn nụ cười vô cùng mỹ lệ, diên đảo chứng sinh của người dưới thân, y không khỏi hơi hơi cong môi, để Hoàng hậu tương lai phải tự mình đề xuất sự tình này, vì phu như y thật sự quá thất trách! Vươn tay thoát đi nội sam trắng như tuyết của Lâu Cảnh, lồng ngực trắng nõn cân xứng hiện ra, y chậm rãi hạ xuống một nụ hôn thật khẽ.

Lâu Cảnh vốn luyện công phu nội gia, mỗi một thước, mỗi một tắc đều cực kì cân xứng, đường cong mượt mà, cẩn thận vuốt ve lên từng địa phương, có thể cảm nhận rõ ràng che dấu bên dưới làn da xinh đẹp này là những đường vân cơ bắp tràn ngập lực lượng, tựa như một đầu báo tuyết biếng nhác nằm yên cho y vuốt ve, cực kì mê người.

Khi Tiêu Thừa Quân đang chậm rãi mút hôn trên cổ hắn, Lâu Cảnh liền vòng tay lên cổ y, khẽ vuốt ve mái tóc mềm mại, nhẹ nhàng lướt nhẹ từ sau gáy trượt xuống đến thắt lưng, sau đó tiến vào tiết khổ của Mân vương điện hạ, xoa nắn hai cánh mông rất tròn đã tơ tưởng từ lâu. Chậm rãi vuốt ve, lúc nhẹ lúc mạnh, theo nụ hôn của Tiêu Thừa Quân mà khí lực trong tay dần dần tăng thêm, bàn tay từ từ trượt đến khe mông, khám phá địa phương bí ẩn kia.

“Này?” Tiêu Thừa Quân hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh cười khẽ, mãnh liệt xoay người đem Mân vương điện hạ đặt ở dưới thân. Trong nháy mắt xoay người ấy, khi hai chân của Mân vương điện hạ đang ở giữa không trung, hắn liền nhanh chóng lật phăng cái tiết khổ kia ra, dùng cơ thể chặn giữa đôi chân thon dài kia, tà tà cười cầm hộp thuốc trị thương đặc biệt lên.

“Trạc Ngọc, người...” Lúc này Tiêu Thừa Quân mới hiểu được, cái gọi là viên phòng, dĩ nhiên là Thái tử phi muốn thân thể của mình, “Không, không được, ta mới là phu quân mà!”

“Đúng vậy, điện hạ mới là phu!” Lâu Cảnh dùng đầu ngón tay quệt một khối thuốc mỡ, “Chính là, hiện giờ chúng ta không có danh phận, nếu điện hạ muốn đối xử với ta công bằng một chút, như thế này là được rồi.” Nói xong, Lâu Cảnh hôn lên môi của Tiêu Thừa Quân, chặn lại tất cả những lời phản đối của y, ngón tay dính thuốc mỡ nhanh chóng tìm được vị trí kia, nhẹ nhàng đánh vòng, thử dò xét đi vào một nửa ngón tay.

“Ah...” Tiêu Thừa Quân kêu lên một tiếng đau đớn, mở to hai mắt nhìn, cảm thấy Lâu Cảnh nói không sai, y đích thật là phu quân, vô luận là trước đây hay về sau, đều sẽ là như thế, hiện tại y lại không thể trao cho Lâu Cảnh một danh phận nào, đích xác là bất công, nhưng mà... cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Mân vương điện hạ bị ngón tay kia kích đến phản ứng trở nên trì độn, cứ cảm thấy rất không đúng, lại nói không ra lời gì để phản bác, đành để ngón tay gian xảo đó từ từ thẳng tiến chui vào thân thể y.

“Thừa Quân, hôm nay có người nói với ta chuyện làm ăn liên quan đến việc tu sửa đường sông, mà việc này... chỉ sợ sau này ta sẽ làm một chút việc quá phận.” Lâu Cảnh chậm rãi di động ngón tay, cúi người hôn khẽ lên ngực Tiêu Thừa Quân, “Ta sợ... sẽ có một ngày người nghi ta, kỵ ta, đem vào gộp ta vào nhóm loạn thần tặc tử, sợ sau khi người lên ngôi sẽ cười một người khác.”

Tiêu Thừa Quân ngẩn người, nguyên lai việc Lâu Cảnh làm đêm nay không chỉ là muốn biết tình cảm sâu cạn của y với hắn, càng là thăm dò điểm mấu chốt của y, một lần lại một lần xác nhận tâm ý của y. Không khỏi cười khổ, chính mình hiện giờ như vậy, đích xác là không thể cấp được cái gì cam đoan cho hắn, thôi, hắn muốn thì liền cho hắn đi, chỉ cần có thể khiến hắn cảm thấy an tâm một chút.

Nghĩ như vậy, thân thể Tiêu Thừa Quân liền cố gắng thả lỏng.

Lâu Cảnh cong môi, hai ngón tay dò xét đi vào, đồng thời, miệng ngậm vào một viên tiểu đậu hồng nhạt, cái lưỡi hút liếm, đảo loạn.

Tiêu Thừa Quân nhũ mào, nghiêng đầu sang một bên, mím môi ngăn lại thanh âm trong miệng.

Lâu Cảnh cũng không có kinh nghiệm gì, nhưng trước đó hắn đã học qua quyển sách kia, nhớ tới câu nói đầu tiên, “Nam tử lần đầu hầu hạ, đau đớn bất kham, nên từ từ xâm nhập...” Cho nên không dám liều lĩnh, một bên chuyên tâm mở rộng, một bên từ từ hôn một đường từ vành tai đến bụng, trấn an người dưới thân.

Động tác ôn hòa dần dần trấn an những điểm e ngại, Tiêu Thừa Quân nhìn đỉnh màn, cảm giác dị vật xâm nhập vào cơ thể thật không tốt, nhưng mà theo từng động tác của Lâu Cảnh, thân thể ngày càng phát nóng, nhẹn không được mà vươn tay muốn đụng đến chỗ đó, lại bị một cái tay thon dài giữ chặt.

Đã có thể vào được bốn ngón tay, lúc này Lâu Cảnh lại đào thêm một chút thuốc mỡ vẽ loạn, cái tay còn lại thì bắt lấy bàn tay muốn đụng vào chỗ kia của Tiêu Thừa Quân, hai bàn tay đan vào nhau, ấn tay y xuống bên mép giường. Hắn nặng nề thở gấp, khàn khàn nói: “Có hơi đau, người nhện một chút.”

Tiêu Thừa Quân nhìn đầu Lâu Cảnh đầy mồ hôi, biết hắn nhăn đến vất vả, liền cắn môi dưới, chậm rãi gật gật đầu.

Lâu Cảnh vươn tay mở miệng của Tiêu Thừa Quân, “Đừng cắn, đau thì nói ra, cứ cắn ta.” Nói xong, hắn cúi người đem đầu vai đưa tới bên môi của Tiêu Thừa Quân, đồng thời động thân xông vào.

“Ah...” Trong chớp mắt, Tiêu Thừa Quân nắm chặt cánh tay của Lâu Cảnh, cổ ngửa về phía sau, gân xanh cũng nổi lên, toàn thân đều run rẩy không ngừng, “Đau... đau quá... ưm... ra, đi ra ngoài... a...”

Lâu Cảnh nhẹ vỗ về đỉnh đầu người dưới thân, không ngừng mà hôn y, thì thầm, “Nguyên Lang, Nguyên Lang, đừng sợ!”

Nghhe thấy tiếng gọi này, Tiêu Thừa Quân dần dần yên tĩnh lại, quay đầu nhìn Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh cười cười dùng chóp mũi chạm vào mũi y, “Nguyên Lang...” Hồng dùng sức chậm rãi đẩy mạnh, toàn bộ lọt vào bên trong thân thể Tiêu Thừa Quân.

“Ah...” Tiêu Thừa Quân nắm chặt sàng đan dưới thân. Khi còn bé, mỗi khi y khóc, mẫu phi sẽ ở bên cạnh, dịu dàng mà gọi y như vậy; mỗi khi cười, phụ hậu cũng luôn gọi y như vậy. Cái tên Nguyên Lang này đã khắc thật sâu vào trong cốt tủy, kỳ dị mà làm nhột đi đau đớn trên thân thể.

Lâu Cảnh nhìn sắc mặt trắng bệch vì đau đớn của Tiêu Thừa Quân, đau lòng ôm lấy y. Đợi tới khi cơn đau qua đi, người dưới thân đã bình ổn lại, hần mới thật cẩn thận, thật nhẹ nhàng mà di chuyển một chút.

Đau đớn ban đầu theo động tác chuyển động mềm nhẹ mà dần dần giảm bớt, sau khi đau đến chết lặng, dần dần dâng lên một cỗ nóng rực, thẳng đến Lâu Cảnh va chạm vào một nơi nào đó, cơ thể Tiêu Thừa Quân không nhịn được mà run lên một chút.

“Nơi này sao?” Lâu Cảnh cười khê, động tác nhanh hơn, nhắm địa phương kia đâm đến.

“Ừh, đừng... Aha...” Tiêu Thừa Quân không biết mình đang nói cái gì, hỗn hỗn động động mà tùy ý để người trên thân muốn làm gì thì làm, chỉ cảm thấy chính mình như đang mơ một giấc mộng thật dài, cơ thể tựa như một chiếc thuyền nan nhỏ bé, chìm nổi giữa những mệnh mông sóng nước trên Hoàng Hà, Trường Giang.

Cảm giác tốt đẹp như vậy thật quá mê người, hai thiếu niên mới quen tư vị, tất nhiên là tiêu hồn đến tận xương, muốn ngừng mà không được, đợi cho tiếng trống canh gõ lên ba lần, Lâu Cảnh mới ngừng gây sức ép.

Tiêu Thừa Quân đã vô lực không nói nổi cái gì nữa, xụi lơ ở trên giường, cơ thể không ngừng run rẩy, để mặc Lâu Cảnh một lần lại một lần vuốt ve trên người y, sau khi hô hấp bình ổn trở lại, rốt cục nhịn không được mà lâm vào ngủ say. Giấc ngủ đi qua, Tiêu Thừa Quân còn lầm bầm nói thầm, rõ ràng người này cũng là lần đầu, tại sao lại có thể gây sức ép khủng khiếp như vậy?

Lâu Cảnh nhìn Mân vương điện hạ vừa nhỏ giọng lầu bầu vừa ngủ, ý cười trên mặt thế nào cũng không rơi xuống được, phân phó Nhạc Nhân trực đêm bên ngoài chuẩn bị nước nóng. Chờ dục đũng đã được chuẩn bị thỏa đáng, hần mới đứng dậy ôm người đang ngủ say đi tẩy trừ.

Ngày kế, An Thuận đứng giờ gõ cửa phòng, “Điện hạ, nên dậy rồi ạ.”

Tiêu Thừa Quân mệt mỏi mở mắt ra, thoáng giật giật, nhịn không được kêu rên ra tiếng. Thân thể khô mát, chỗ kia cũng không đau đớn lắm, chỉ là thắt lưng bủn rủn đến lợi hại, khiến y khó có thể chống đỡ thân thể đứng lên.

“Đi vào cung bẩm báo, nói thân thể Mân vương điện hạ khó chịu, hôm nay không thể vào triều.” Lâu Cảnh nhắm mắt lại, vòng tay ôm người đang cố gắng đứng dậy này vào lòng, cao giọng nói với An Thuận ngoài cửa.

“Sao có thể như vậy?” Tiêu Thừa Quân cau mày, giãy dụa muốn đứng lên.

“Điện hạ, cái dạng này mà đi vào trong triều, chẳng lẽ không sợ người ta nhìn ra chuyện gì hay sao?” Lâu Cảnh mở mắt ra, tươi cười liếm liếm ấn kí hồng hồng trên cổ Tiêu Thừa Quân.

Tiêu Thừa Quân cả kinh, vươn tay mở ngăn tủ trên đầu giường lấy ra một cái gương đồng nhỏ, địa phương khác vẫn hoàn hảo, nhưng trên cổ thì thấy vô cùng rõ ràng những dấu hôn xanh xanh, hồng hồng, liền tức giận trừng mắt nhìn Lâu Cảnh, giận dữ xoay người nhích vào bên trong giường nằm xuống.

Lâu Cảnh buồn cười đuổi An Thuận đi vào cung bẩm báo, nắm bả vai của Mân vương điện hạ, nhẹ giọng nói: “Giấu tài a, nên ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, nếu không người ta nhìn người chăm chỉ như vậy, kiểu gì Hoàng Thượng cũng lại nghĩ nhiều.”

Tiêu Thừa Quân không để ý tới hần, nhắm hai mắt lại. Nhiều năm như vậy, y chưa bao giờ lười biếng, nay nghe Lâu Cảnh dỗ dành bên tai, trong lòng cũng sinh ra vài phần lười nhác. Đẳng nào thì hôm nay cũng không thể vào cung, đơn giản cứ làm một giấc nữa.

Đuổi An Thuận tiến cung, Lâu Cảnh cũng nằm xuống, vỗ về, xoa bóp thắt lưng nhúc nhích giúp Mân vương điện hạ, hồng y ngủ ngon. Đợi Tiêu Thừa Quân ngủ say, Lâu Cảnh mới đứng dậy, ăn mặc chỉnh tề, phân phó Nhạc Nhân trông giữ ngoài cửa, chính mình thì chuẩn bị leo tường rời đi.

“Thế tử, có thể đi qua cửa hồng ạ.” Thường Ân nhàn mặt ngăn trở động tác chuẩn bị leo tường của Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh nhường mảy, không nghĩ tới còn chuẩn bị cửa hông cho hần đi, “Không cần đâu, đi bằng cửa không được tiện lắm, trèo tường vẫn tốt hơn.” Hần quay đầu lại nhìn cửa phòng Tiêu Thừa Quân đóng chặt, mỉm cười, dặn dò Thường Ân chuẩn bị những món ăn nhẹ vào bữa trưa cho y, sau đó phóng lên đầu tường, nhanh chóng biến mất trong mênh mông sương sớm.

Đương nhiên là lúc này Lâu Cảnh không muốn rời khỏi Tiêu Thừa Quân, nhưng sáng nay nhị cữu và cữu mẫu sẽ rời kinh, hần cần phải đi tiễn.

Trong triều, Thuần Đức đề cử một phần tấu chương, trầm giọng nói: “Có thượng thư đề xuất, Mân vương sẽ nhận nhiệm vụ đốc quản việc tu sửa đường sông ở Thanh Hà.”

Tả tướng Triệu Đoan cả kinh, lặng lẽ nhìn về vị trí của Tiêu Thừa Quân, ngạc nhiên phát hiện ra, Mân vương cần cù còn chưa có vào triều, không khỏi âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Nếu lúc này Tiêu Thừa Quân ở đây, Thuần Đức đề cử đã nói ra như vậy, liền không có đạo lý chống đỡ mà chối không làm.

40. Chương 40: Giấu Kín Tài Năng

Trước cửa Bình Giang hầu, nhị cữu và đại cữu mẫu đã chuẩn bị xuất phát. Con đường xa xôi, lại mang theo nữ quyến, tự nhiên là muốn xuất phát sớm, tận lực không đi đường vào ban đêm.

“Cữu cữu, cữu mẫu, đi đường cẩn thận.” Lâu Cảnh nhìn hai vị thân nhân, thật không nỡ để họ rời đi.

Từ Triệt vỗ vỗ bả vai Lâu Cảnh, “Người cẩn thận một chút, nếu gặp chuyện gì rắc rối là phải báo ngay cho ta, gặp phải việc không thể giải quyết thì cứ đến Linh Nam. Những cái khác thì nhị cữu cũng không có bản lĩnh gì, nhưng còn có cây thương này, nhất định sẽ bảo hộ người chu toàn.”

Lâu Cảnh gật gù đầu, tự tay mặc áo choàng cho nhị cữu, trời đã sắp vào đông, một đường rong ruổi cưỡi ngựa, mặc áo choàng có thể chắn bớt ít nhiều gió lạnh.

“Trạc Ngọc a!” Đại cữu mẫu nắm lấy bàn tay Lâu Cảnh, luôn mãi thở dài, lại dặn dò: “Người và Mân vương điện hạ, nếu làm quân thần thì có thể, trước giờ người vẫn luôn có chủ ý, tự quyết, chỉ là... Cữu mẫu vẫn cảm thấy, người nên cưới một hiền thê, vì Lâu gia kéo dài hương khói.”

Lâu Cảnh cong môi cười khê, “Việc này ta đều có chủ trương, cữu mẫu cứ yên tâm đi.”

“Aiz, làm sao ta có thể yên tâm đây?” Bình Giang hầu phu nhân lo lắng không thôi, mắt thấy mùa đông đã sắp đến, bên người Lâu Cảnh vẫn không có ai chăm sóc khi ẩm lạnh: “Có chút việc ta không tiện nói, hôm nay không có người ngoài, ta muốn nói thẳng.”

Buổi sớm, Lạc Đường phường vô cùng yên tĩnh, bọn họ đứng trước cánh cửa rộng lớn của phủ Bình Giang hầu, gió cuối thu xào xạc, cách năm bước bên ngoài liền nghe không rõ lời người khác nói, cũng không cần lo lắng người khác nghe trộm.

“Cữu mẫu cứ nói, đừng ngại.” Lâu Cảnh đỡ đại cữu mẫu lên xe ngựa, để nàng ngồi bên ngoài mui xe cùng hần nói chuyện.

“Mặc dù người đã được gả cho Thái tử, nhưng đó là vì tình thế bức bách.” Đại cữu mẫu nhìn Lâu Cảnh, có chút buồn bã, “Cữu mẫu vẫn hi vọng người có thể an an ổn ổn mà sống qua ngày, không cầu quyền khuyh triều dã, chỉ cầu trường mệnh trăm tuổi. Nếu phụ thân người không để bụng, cữu mẫu sẽ làm chủ mai mối cho người một hôn nhân tốt.”

Lâu Cảnh giật mình, không dự đoán được cữu mẫu sẽ nói như vậy. Có lẽ cữu mẫu đã nhìn thấu hần và Tiêu Thừa Quân còn có chút “dấu lia ngó ý còn vương tơ lòng”, lo lắng hần vì quyền thế mà phải ủy thân cho người nọ, không khỏi bật cười. “Dấu lia ngó ý còn vương tơ lòng” là không sai, chẳng qua hiện giờ là Mân vương điện hạ ủy thân cho hần, vô luận như thế nào, hần cũng không thể cưới vợ được.

Nghĩ vậy, Lâu Cảnh kéo vạt áo quỳ xuống đất, ngửa đầu nhìn cữu mẫu nói: “Cháu thật không muốn lừa gạt cữu mẫu, hiện giờ trái tim cháu đã thuộc về y, nếu một ngày kia có thể thực hiện được ước nguyện, Cảnh vẫn sẽ gả cho người ấy.”

Bình Giang hầu phu nhân hít sâu một hơi, “Nghị chương a!”

“Có chí khí!” Nhị cữu Từ Triệt đứng ngay phía sau, tiến đến vươn một tay kéo Lâu Cảnh đứng dậy, xoa xoa đầu hấn một phen, “Nam nhi tốt là phải yêu ghét rõ ràng, không muốn cưới vợ liền không cưới, vô duyên vô cớ xúc phạm nữ tử nhà khác là tuyệt đối không được.”

“Nhị thúc, người đừng có lửa cháy lại đổ thêm dầu!” Bình Giang hầu phu nhân nghe vậy càng sầu, “Thôi, ta quản không được hai người các người! Việc của bản thân, người tự quyết định đi.” Nói xong, cữu mẫu thở dài chui vào trong xe ngựa, buông màn che, không nói chuyện với hai người nữa.

Lâu Cảnh trừng mắt nhìn Từ Triệt bên cạnh. Không ai biết vì sao nhị cữu luôn không chịu cưới vợ, nghe nói đại cữu còn từng vác gậy đánh nhị cữu vài bận mà vẫn không ép được hấn mặc áo tân lang.

Từ Triệt bị cháu trai nhìn chằm chằm thì có chút không được tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, xoay người lên ngựa, đem ngân thương vung lên, đặt ở bả vai, vỗ vỗ vai Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh sửa sang lại đầu tóc bị nhị cữu xoa đến rối tinh rối mù, cũng nhảy lên một con ngựa, đưa tiễn hai người họ ra ngoài thành hơn mười dặm, tận đến khi Từ Triệt không kiên nhẫn đuổi về mới ngậm ngùi đứng lại nhìn theo.

Trở lại kinh thành, Lâu Cảnh đi đến Bắc Nha, ở lại chừng nửa canh giờ. Sau khi điểm danh xong, hấn liền quay trở lại Chu Tước đường, thay bộ quần áo đầy bụi đất trên người, ăn sơ qua một chút, mang theo thuốc bổ và dược liệu bước ra cửa, vừa vịn dụng phải Chu Tung chạy đến tìm.

“Có người đề nghị Mân vương tiếp quản việc này.” Chu Tung nhìn sắc mặt Lâu Cảnh, thấy hấn không có gì dị thường, liền yên tâm nói tiếp: “Bất luận là Công bộ hay Mân vương tiếp nhận việc này, chúng ta đều có thể tham gia vào một chân. Nhưng nếu để Thẩm Liên cướp được, chỉ sợ là một chút canh chúng ta cũng không có mà uống đâu.”

Lâu Cảnh đang sốt ruột muốn gặp phu quân nhà mình nên không kiên nhẫn nghe Chu Tung dài dòng, liền chặn họng: “Ta đều có chừng mực, chuyện làm ăn này người cứ định đi, không cần lo lắng. Bây giờ quay về nha môn ngay, nếu không ta phạt người cái tội trốn việc đây!”

Chu Tung chửi thầm hấn một câu, ‘cũng không biết là ai mới là người trốn việc đây?’ đành hậm hực xoay người trở lại Bắc Nha.

Lâu Cảnh trực tiếp bước vào cửa chính của phủ Mân vương. Người gác cổng nhìn thấy thế tử An quốc công vừa mới đến đây hôm qua, không khỏi có chút kinh ngạc, “Thế tử, ngài đây là?”

“Nghe nói thân thể điện hạ khó chịu, ta đặc biệt đến thăm.” Lâu Cảnh giờ giờ lộ nhưng trong tay, vô cùng nghiêm trang nói.

Quản gia đã đặc biệt nhắc nhở qua, nếu thế tử An quốc công đến đây, vào bất cứ thời điểm nào cũng không được ngăn đón, người gác cổng tự nhiên là không dám nhiều lời, mở cửa cho hấn đi vào.

Cũng không lâu lắm, liền có quan viên hạ triều tiến đến vấn an, đều bị người gác cổng ngăn ở ngoài cửa, “Thân thể điện hạ khó chịu, tạm thời không tiếp khách.”

Lâu Cảnh đem lộc nhung giao cho Thường Ân, bảo hấn phân phó cho phòng bếp nấu một bát canh gà mang đến, chính mình thì nhón chân rón rén bước vào phòng của Mân vương điện hạ.

Tiêu Thừa Quân còn đang ngủ, ánh sáng mặt trời chiếu qua hàng mi dài, để lại một vệt sáng ngang má. Mặc dù rất mệt mỏi, tư thế ngủ của y vẫn nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh như cũ, chính là đôi môi sưng đỏ kia, thoát nhìn hơi hơi cong lên, hoàn toàn không còn uy nghiêm như ngày thường, ngược lại thật cảm thấy có chút trẻ con.

Lâu Cảnh nhìn không được cúi người hạ xuống đôi môi trơn bóng kia một nụ hôn thật khẽ. Lẳng lặng ngồi dựa ở đầu giường, cầm lấy bàn tay để bên ngoài chăn của Tiêu Thừa Quân, bàn tay hơi lạnh rất nhanh đã

được hấn ủ ấm lên.

Một người tôn quý như vậy, kiêu ngạo như vậy, lại đồng ý ủy thân nằm dưới thân hấn, trức trặc hầu hạ, phần tình ý này, cho dù khuynh tẫn cả thiên hạ, hấn cũng quyết phải hoàn lại cho y, huống chi chuyện có cưới vợ hay không chỉ là việc nhỏ?

“Thế tử, canh đã được nấu tốt.” Thường Ân đứng ở ngoài cửa nói nhỏ.

Lúc này Lâu Cảnh mới phát hiện ra, chính mình nhìn ngắm dung nhan đang ngủ của Mân vương diện hạ mà gần người hơn nửa canh giờ. Cười cười đứng dậy bước ra ngoài mở cửa, hấn liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Thường Ân và Nhạc Nhân đang bưng canh gà, cúi đầu không dám nhìn hấn.

“Thân thể diện hạ khó chịu, có phải nên thỉnh một thái y đến đây chẩn bệnh không ạ?” Thường Ân hỏi dò.

Lâu Cảnh tiếp nhận cái khay trong tay Nhạc Nhân, trầm ngâm một chút rồi nói: “Thỉnh thái y đến đi.”

Nếu đã báo lên trên là thân thể khó chịu, đương nhiên hiện giờ phải thỉnh thái y đến diễn nốt đoạn sau rồi.

Lâu Cảnh đặt cái khay lên bàn, múc một chén nhỏ mang đến bên giường, ôm người đang ngủ say ngồi dậy, lấy một chiếc khăn ẩm xoa xoa khuôn mặt y, nhẹ giọng gọi: “Thừa Quân, tỉnh tỉnh, uống cháo rồi ngủ tiếp.”

Đêm qua là lần đầu tiên Tiêu Thừa Quân hầu hạ, tự nhiên là rất vất vả, Lâu Cảnh lại bị tư vị mới lạ tuyệt vời kia dẫn đến không thể khắc chế, cứ muốn một lần rồi thêm một lần, cho nên Mân vương mới mệt mỏi mà ngủ đến tận bây giờ. Nếu để mặc y cứ ngủ tiếp như vậy mà bỏ qua bữa trưa, chắc chắn cơ thể sẽ càng thêm mệt nhọc, uống một chút đồ vật bổ bổ thân mình rồi ngủ tiếp thì sẽ tốt hơn nhiều.

“Ừm...” Tiêu Thừa Quân nhú nhú mày, ánh mắt trời thật có chút chói mắt, nheo nheo một hồi lâu mới có thể mở mắt ra.

Lâu Cảnh tươi cười bưng chén trà cho y xúc miệng, sau đó cầm một chiếc thìa sứ nhỏ màu trắng múc một chút cháo gà thổi thổi, uy đến bên miệng phu quân.

Tiêu Thừa Quân còn chưa phục hồi lại tinh thần, mùi hương cháo gà đã tràn ngập cánh mũi. Cái mũi hít hít, xác thực là có chút đói bụng, nhưng mà để Lâu Cảnh uy thì thật không được tự nhiên, “Ta tự mình ăn được rồi.”

Lâu Cảnh tránh thoát bàn tay Tiêu Thừa Quân vươn tới định cầm cái thìa trên tay mình, ôm người vào trong ngực, dùng chăn bọc kín, “Tối hôm qua là ta không tốt, khiến người mệt mỏi, coi như là bồi lễ đi.”

Nhắc tới tối hôm qua, Tiêu Thừa Quân lại càng mất tự nhiên, tuy rằng lúc bắt đầu rất đau, nhưng sau đó cũng rất thoải mái, mà cũng lạ là y không có đúng lúc ngăn cản yêu cầu vô độ của Lâu Cảnh, xác thực là có chút phóng túng quá rồi.

Nhìn dáng vẻ tự kiểm điểm của Mân vương diện hạ, Lâu Cảnh nhin không được ghé sát lại hôn hôn người ta một cái, sau đó mới đem thìa cháo uy tới. Lộ nhưng ôn mà không táo, dưỡng huyết ích dương, sinh tinh bổ tủy, thích hợp nhất cho nam tử dùng sau chuyện phòng the, đầu bếp của vương phủ là mang ra từ trong cung, nấu cháo gà tự nhiên là ngon vô cùng.

Lâu Cảnh cẩn thận uy Tiêu Thừa Quân, chính mình cũng ăn một chút, một thìa lại một thìa, loáng một cái cả bình cháo gà lớn đã hết nhẵn.

“Ta kêu Thường Ân đi thỉnh thái y đến xem.” Lâu Cảnh buông cái chén trong tay, xoa xoa khoe môi người trong lòng, “Hôm nay, trên triều có người đề xuất người đi đốc thúc, quản lý chuyện tu sửa sông ngòi.”

Tiêu Thừa Quân rử mắt, hữu tướng làm như vậy cũng nằm trong dự liệu của y, chẳng qua thật không ngờ sẽ vội vàng đến thế, hôm qua vừa mới định ra, hôm nay liền đề cập ngay, không khỏi có chút quá lộ liễu, nhưng không thể không nói, dao sắc chặt đay rồi nhanh như vậy cũng là biện pháp hữu hiệu, dù sao nếu hôm nay y lên triều, chắc chắn không thể tránh khỏi bị hất một thân nước bẩn. Nghĩ như vậy, Tiêu Thừa Quân ngẩng đầu nhìn Lâu Cảnh, hơi hơi mỉm cười nói: “Đúng là một biện pháp hữu hiệu.”

Đơn giản cáo ốm ở nhà, Thuần Đức để không thấy y, tự nhiên sẽ không phái việc cho y làm.

Lâu Cảnh đắc ý cong môi, “Nhờ thần mà điện hạ tránh được một kiếp, có phải nên đưa tạ lễ để cảm ơn thần hay không?”

Tiêu Thừa Quân liếc mắt nhìn hắn, “VẬY THƯỜNG NGƯỜI NHIỀU NGÀY TỚI KHÔNG CẦN ĐẾN ĐÂY THỊ TẨM.”

“A?” Lâu Cảnh lập tức lắc đầu, nghiêm mặt nói, “Không, thần cam nguyện cúc cung tận tụy, điện hạ không cần thương tiếc thần.”

Trong buổi lâm triều, bởi vì Mân vương không có mặt nên chuyện ai sẽ nhận nhiệm vụ đón đốc, quản lý việc tu sửa sông ngòi liền không được quyết định. Giờ ngo, thái y đến Mân vương phủ chẩn bệnh, cho ra kết luận là huyết hư vô lực, nên ở trong phủ tĩnh dưỡng mấy ngày.

Thuần Đức để vợ và muốn giải quyết ngay việc này nên không hề suy xét đến Tiêu Thừa Quân nữa.

Sau giờ ngo, Lâu Cảnh bị Mân vương điện hạ đuổi về Bắc Nha, chưa kịp ngồi nóng chỗ liền nhận được ý chỉ đến từ trong cung, yêu cầu tả thống lĩnh tướng quân Vũ Lâm Quân đến cung Phượng Nghi.

Hoàng hậu là nam tử, bắt đầu từ Thế tông hoàng đế, nghi thức đế vương là do Hoàng hậu quản lý, cho nên chuyện Hoàng hậu triệu kiến Lâu Cảnh cũng không phải việc gì đáng ngạc nhiên, huống chi mấy ngày trước Lâu Cảnh vẫn là tức phụ (con dâu) của Hoàng hậu, người trong Bắc Nha còn hâm mộ không thôi.

“Aiz, tiến cung một chuyến là có thể khiến Hoàng hậu nường nường nhìn với ánh mắt khác, sớm biết như thế, lúc trước dù có đánh nhau sút đầu mẻ trán ta cũng muốn được gả vào Đông Cung.” Chu Tung ê ẩm nói chuyện với đồng nghiệp.

“VẬY NGƯỜI PHẢI CÓ TƯỚNG MẠO NHƯ LÂU ĐẠI NHÂN MỚI ĐƯỢC.” Đồng nghiệp liếc mắt nhìn hắn.

“Hắc, tiểu tử ngươi, dám nói đại gia ta không đủ anh tuấn hả?” Chu Tung khởi động cánh tay, “Hứ, đánh không lại Lâu lão đại, chẳng lẽ bọn đại gia lại không có khả năng đánh người bầm dập hay sao? Đến, đến đây, chúng ta giao tiếp thân mật một hồi.”

Lâu Cảnh làm cận vệ của thiên tử, tự nhiên là có lệnh bài xuất nhập cửa cung, thuận lợi đi đến cung Phượng Nghi, bái kiến Hoàng hậu.

“Lần trước ngươi mang rượu vải đến đây uống rất được, liệu có còn không thế?” Kỷ Chúc hỏi qua tình trạng của Tiêu Thừa Quân, biết được căn bản là không có chuyện gì, chẳng qua diễn bệnh như vậy để tránh né triều đình mà thôi, liền yên lòng, vui vẻ tán gẫu cùng Lâu Cảnh.

(° °) Vãi anh Cảnh “đi thăm bệnh” xách lộc nhưng đến tẩm bổ cho anh Quân. Ta cười chết mất =))))))))))

Hải Thượng Lãn Ông trong sách Dược phẩm vận yếu đã viết: “Lộc nhưng dùng bổ tinh huyết nguyên dương nhanh hơn, chủ về tiểu tiện đi luôn mà lợi, tinh tiết, đi tiểu ra huyết, đau lưng, chân và đầu gối thiếu sức lực, mộng tinh, di tinh. Có tác dụng làm đầy tinh huyết, mạnh nguyên dương, nhuận phế kim, rất bổ cho người gây yếu, cứng gân, chứng hư lao, phụ nữ băng huyết, rong huyết. Bởi tính con hươu đa âm nên chuyên chủ về tráng dương bổ thận. Lại nói: trị chứng xích bạch đới, tan lâm lậu đá sỏi, ung độc sưng đau, nhiệt trong xương sinh âm hư, là vị thuốc cốt yếu để bổ huyết cũ sinh huyết mới”.

Theo Đông y, lộc nhưng có vị ngọt, tính ôn, vào các kinh can, thận, tâm và tâm bào, được dùng trong mọi trường hợp hư tổn của cơ thể, nam giới hư lao, tinh kém, hoa mắt, hoạt tinh.

41. Chương 41: Dưỡng Hối

“Rượu kia là do nhị cữu nhà thần mang từ Lĩnh Nam tới, thần được nhận hai vò.” Lâu Cảnh có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Hoàng hậu lại thích rượu vải, “Món này cũng không phải là đồ gì trân quý ở Lĩnh Nam, để thần nhân người gửi thêm đến đây mấy vò nữa nhé? Chắc mất khoảng một tháng nữa mới đến đấy ạ!”

Hắn có hai vò rượu, một vò tặng Hoàng hậu, một vò cho Tiêu Thừa Quân. Tiêu Thừa Quân cũng thích loại rượu này, Lâu Cảnh đương nhiên không có khả năng đoạt rượu trong miệng của phu quân nhà mình để hiếu kính Hoàng hậu rồi.

“Bổn cung chỉ tùy tiện hỏi thế thôi, không cần mất công như vậy.” Kỷ Chúc khoát tay, “Chinh Nam tướng quân rời kinh rồi sao?”

“Sáng nay vừa ra khỏi thành rồi ạ, cần phải về Lĩnh Nam trước năm mới.” Lâu Cảnh cười nói.

Hoàng hậu gật gật đầu, không nói cái gì nữa, dặn dò Lâu Cảnh chuyển lời cho Tiêu Thừa Quân, khoảng ba đến năm ngày nữa Tĩnh Nam hầu sẽ về kinh, nếu đã báo dưỡng bệnh thì cứ nghỉ thêm vài ngày, “Việc lao dịch, ngàn vạn lần không thể tham dự.”

Không phải là không thể đánh thuế bằng lao dịch, nhưng nếu muốn thu lao dịch, nhất định quân vương phải đề ra thưởng phạt phân minh, triều đình thanh chính liêm khiết, phải cam đoan là dịch phu không bị ngược đãi, thuế ruộng được miễn giảm. Tuy nhiên trong suốt hàng ngàn năm lịch sử, rất ít triều đại có thể làm được điều này, huống chi là hiện giờ triều đường vô cùng u mê, tầm tối, làm không tốt sẽ khiến dân chúng nổi lên làm loạn. Mà đến khi đó, ai nhận nhiệm vụ đôn đốc, quản lý việc tu sửa đường sông sẽ trở thành đầu sỏ gây tội, sẽ bị vạn dân phỉ nhổ.

Nếu Tiêu Thừa Quân phải đi đốc quản việc tu sửa đường sông, một khi trên lưng đã bêu danh, cho dù về sau đoạt vị đăng cơ, sách sử sẽ chẳng ghi lấy một lời hay, mà vết nhơ ấy sẽ còn mãi đến vạn năm sau.

Bái biệt hoàng hậu, Lâu Cảnh xuất cung nhưng không trở về Chu Tước đường, cũng không đi phủ Mân vương, càng không có về Bắc Nha, mà là đến phủ tả thừa tướng.

Tả tướng Triệu Đoan còn đang ở thượng thư tỉnh xử lý công việc, không có ở phủ, hạ nhân trực tiếp đưa Lâu Cảnh đến viện của Cửu thiếu gia.

“Vài vị lão gia vẫn ở nha môn, mong rằng thế tử chớ trách việc tiếp đón chậm trễ.” Quản gia của Triệu phủ nói chuyện rất văn vẻ, nho nhã, mang dáng vẻ thư sinh vùng Giang Nam.

Lâu Cảnh khoát tay ý bảo không sao, vốn là hắn đến đây để tìm Triệu Hi mà.

“Phú nhuận ốc; đức nhuận thân, tâm khoan, thể bàn. Cổ quân tử...” Âm thanh đọc bài vang lên rõ ràng, quanh quẩn trong tiểu viện trồng đầy trúc. Lâu Cảnh bước nhanh hơn một chút, thật muốn cười nhạo tên Triệu Hi này vài câu, cuối cùng hắn cũng đồng ý nghiêm túc đọc sách rồi.

(Phú nhuận ốc; đức nhuận thân, tâm khoan, thể bàn. Cổ quân tử tất thành kỳ ý. .

Dịch nghĩa: Của cải thì điểm tô nhà cửa, còn đạo đức thì điểm tô thân mình, lòng dạ rộng rãi, thân thể thanh thoi thanh thản. Cho nên người quân tử nhất định phải làm cho ý niệm mình được chân thành.

Sách “Đại học” -Tăng Tử- cuốn đầu tiên trong bộ Tứ thư)

Đi qua rừng trúc, Lâu Cảnh liền thấy Triệu Hi đứng ở trước bàn đá trong sân, sách vở chất đống trên bàn, bản thân hắn thì đang cầm bút lông, viết viết vẽ vẽ trên giấy.

Lâu Cảnh lặng lẽ đi đến phía sau, chuẩn bị chụp hắn một chút, ai biết Triệu Hi đột nhiên xoay người, hai người đồng thời giật mình.

“A!” Triệu Hi đột nhiên quát to một tiếng.

“Làm quái gì mà hét ầm lên vậy!” Lâu Cảnh nhanh chóng gõ đầu Triệu Hi một cái. Quản gia còn chưa đi xa, nghe tiếng hét đột ngột vang lên như lợn bị chọc tiết thì giật thót, chắc hẳn Lâu Cảnh lại chuẩn bị gõ Triệu Hi, cho nên thiếu gia nhà mình mới gào lên cáo trạng trước, miễn cho chịu thiệt.

Triệu Hi ôm cái đầu bị đánh đau, trừng mắt lườm Lâu Cảnh, “Ta đột nhiên hiểu được vì sao ta không thể trở thành một quân tử.”

“Vì sao?” Lâu Cảnh cúi đầu nhìn chồng giấy Triệu Hi viết trên bàn, toàn bộ đều tràn ngập mấy chữ “tâm khoan, thể bàn”.

“Bởi vì ta rất gầy.” Triệu Hi cầm bản Đại học chỉ cho Lâu Cảnh nhìn một hàng chữ, “đức nhuận thân, tâm quảng, thể bàn, ta vô đức cho nên không thể nhuận thân, đương nhiên không thể mập được.”

(nhuận thân: sửa sang, trau chuốt phẩm hạnh; khoan còn có nghĩa là bề rộng, chiều rộng; bàn còn có nghĩa là béo, mập => ý của Triệu Hi là đạo đức ẽm không tốt, đương nhiên là không thể béo mập được, xuyên tạc hằn lờn dạy của người ta =_+)

Lâu Cảnh rút quyển sách trên tay Triệu Hi quẳng xuống đất, ngồi phịch xuống ghế đá, “Triệu đại nhân cho người ở nhà đọc sách, vậy mà người lại đọc như thế này đây hả? Ta xem người không muốn thi tiến sĩ đâu, tốt nhất là nên nam phần nữ trang mà lập gia đình luôn đi.” Nói xong, hắn bốc điểm tâm trên bàn gặm một hơi.

“Người còn dám nói việc này!” Triệu Hi vừa nghe liền giận run cả người, “Thái tử gia nhà người hại thảm ta, vì lá thư của y, nhị bá phụ phạt ta phải viết sách luận suốt nửa tháng đấy!”

“Điện hạ và tả tướng vốn có giao ước với nhau, sao lại muốn phạt người làm gì?” Lâu Cảnh liếc mắt nhìn hắn, phồng chùng tên ngốc này đã bị Triệu Đoan lừa đẹp rồi.

“Người nói cái gì?” Triệu Hi lập tức nhảy dựng lên, thăm cảnh ngoan ngoãn ở trong nhà nửa tháng cặm cụi viết sách luận đến mờ cả mắt là vì sao a???

“Ta hỏi người, mấy ngày nay tả tướng có đề cập đến việc tu sửa sông ngòi gì không?” Lâu Cảnh túm lấy Triệu Hi đang hăm hăm muốn chạy đi thượng thư tỉnh để tìm tả tướng lý luận, ấn hấn ngồi xuống băng ghế.

“Lao dịch là do hữu tướng đề ra.” Nói đến việc này, cuối cùng trên mặt Triệu Hi cũng lộ ra vài phần nghiêm túc, “Nghe nói là do dân chạy loạn Thanh Hà đổ về, quận Thanh Dương hiện tại đang rất bất ổn, muốn mượn biện pháp này để đem dân chạy nạn sung vào lao dịch cho dễ quản lý, lại có nhân công, thật tiện cả đôi đường.”

Lâu Cảnh hiểu rõ, quả nhiên góc nhìn của văn thần và hãn bất đồng, nhưng tin tức này rất hữu dụng, “Chuyện xử lý dân chạy loạn Thanh Hà là ai đưa ra thế? Tả tướng có biết gì không?”

“Xì, cái này còn phải hỏi sao?” Triệu Hi bĩu môi, “Phe đảng hữu tướng kia có khác quái gì đám chó điên đâu, cái gì chả dám làm!”

Lâu Cảnh nhướng mày, thăm nghĩ từ chó điên này dùng rất thích hợp, đứng dậy vỗ vỗ đầu Triệu Hi, “Người chăm chỉ đọc sách đi, ta chờ người thi đậu tam nguyên đấy.”

“Kế mẫu bên kia, người định làm thế nào?” Triệu Hi nhú mày nhìn Lâu Cảnh. Mấy ngày nay không nghe được tin tức gì từ phủ An quốc công, hắn vẫn thực quan tâm, sợ Lâu Cảnh bị thiệt, “Muốn tranh luận thì nhớ phải gọi ta đây.”

“Người cứ yên tâm đi, việc nhỏ này không cần người phải ra tay đâu!” Lâu Cảnh bật cười, thời điểm nào tên Triệu Hi này cũng không quên cãi nhau, nếu để cho hắn đi, không khéo Ngụy thị sẽ bị hấn làm cho tức chết, lúc ấy thì rắc rối to.

Buổi chiều, Lâu Cảnh trở lại phủ Mân vương, cùng Tiêu Thừa Quân dùng cơm tối. Bởi vì ban ngày đã ngủ rất nhiều nên hiện tại Mân vương điện hạ không định lên giường nằm nghỉ tiếp, Lâu Cảnh liền kéo y đi dạo trong hoa viên cho tiêu cơm.

Gió thu xào xạc, cuốn đi những chiếc lá sồi già khỏi cây. Tiêu Thừa Quân nhìn sân viện điêu hiu, nhin không được thở dài, “Thời tiết đã chuyển lạnh, không biết người dân chạy nạn ở Thanh Hà đang sống như thế nào?”

Từ khi mất đi Thái tử vị, y không được phép quản lý việc cứu giúp nạn thiên tai ở Thanh Hà nữa, mỗi khi nhận được tin tức báo về thì đều là tin xấu.

“Ta nghe nói, hữu tướng dốc hết sức muốn thu lao dịch, chính là nhằm vào dân chúng chạy nạn này.” Lâu Cảnh tiếp nhận áo choàng từ tay An Thuận dâng tới.

“Bách tính nào có tội gì đâu!” Tiêu Thừa Quân thở dài, vươn tay chuẩn bị mặc vào, không ngờ Lâu Cảnh trực tiếp khoác áo choàng lên người mình, sau đó ôm chặt y vào lòng, dùng áo choàng rộng lớn che kín người y.

Tiêu Thừa Quân dở khóc dở cười mà nhìn hắn, xua tay cho An Thuận lui xuống, nếu cứ được cưng chiều như vậy, khẳng định là mình sẽ càng ngày càng lười biếng hơn, Mân vương điện hạ tự kiểm điểm một chút, vẫn nhịn không được mà dựa vào người Lâu Cảnh.

“Ta có biện pháp biến lao dịch thành lao động trả công.” Lâu Cảnh cọ cọ vào vành tai hơi lạnh của Tiêu Thừa Quân nói.

“Biện pháp gì?” Tiêu Thừa Quân quay đầu nhìn hắn.

“Ngày mai ngươi sẽ biết.” Lâu Cảnh hôn nhẹ lên môi phu quân, còn cố ý thừa nước đục thả câu mà nói: “Tuy nhiên phải đợi đêm mai ta mới đi làm, ban ngày ta muốn cùng ngươi ra ngoài du ngoạn.”

Trung lang tướng Vũ Lâm Quân mới là những người bận rộn nhất, mỗi ngày cần phải thống lĩnh Vũ Lâm Quân thay phiên nhau trực ban và thủ vệ ở trong cung. Hiện giờ Lâu Cảnh đang là tả thống lĩnh, hắn chỉ bận rộn vào thời điểm lễ tết.

Tiêu Thừa Quân cũng không truy vấn, hơi hơi cười, “Nhiều ngày nay ngươi không ở trong phủ, không sợ người ta nhìn ra gì sao?”

“Ta và phụ thân tách ra sống riêng rồi.” Nhắc đến việc này, trong mắt Lâu Cảnh hiện lên một đạo hàn quang, “Nhiều ngày rồi, cũng nên cho Ngụy thị đến thôn trang thôi.” Tuy nhiên đây cũng chỉ là việc nhỏ, hiện tại, đối với Lâu Cảnh mà nói, chẳng có chuyện gì quan trọng hơn việc bồi phu quân hắn đi du ngoạn cả.

Cuối cùng, Tiêu Thừa Quân cũng không đáp ứng đề nghị ra ngoài du ngoạn của Lâu Cảnh. Y vừa mới cáo bệnh xin nghỉ lên trên, làm sao có thể tùy tiện ra ngoài đi chơi cho được? Bất quá, trong lòng y cũng rất muốn đến núi Tinh Di thăm đệ đệ Tiêu Thừa Cẩm.

Tờ mờ sáng ngày hôm sau, hai người lên xe ngựa, lặng lẽ đi về phía đông, đích đến là núi Tinh Di.

Thái y nói tình trạng của Tinh vương nhiều ngày nay không được tốt, Tiêu Thừa Quân vẫn rất lo lắng.

Hành cung vẫn u tĩnh như trước, lá đỏ đã rụng xuống gần hết, trên núi hiện ra những mảng rừng cây trơ trọi, càng nhấn thêm vẻ buồn bã, hiu quạnh cuối thu. Thường Xuân các vẫn ấm áp như mùa xuân, nhưng con người nơi đây đều mang khuôn mặt u sầu.

“Gần đây sức khỏe của vương gia không được tốt, nghe tin điện hạ bị phế Thái tử vị, đêm đó liền... ói ra máu.” Quần gia khẽ nói với hai người họ ở trước viện, thần tình buồn bã.

Lâu Cảnh cau mày, nắm lấy bàn tay đang nổi gân xanh của Tiêu Thừa Quân, “Thân mình của vương gia không được tốt, các ngươi lại không lộ ra gương mặt tươi cười đối diện với hắn, hôm nào cũng mang bộ mặt xầm xì như vậy, người không bệnh mà nhìn các ngươi thì cũng hóa bệnh.”

Quần gia nghe ra bất mãn trong giọng nói của Lâu Cảnh, lúc này mới bưng tỉnh, hóa ra chính mình đã khiến chủ thượng ngọt ngào, “Lão nô có tội!”

Tiêu Thừa Quân xua tay ngăn lại lời nói của quần gia, kéo Lâu Cảnh đi vào bên trong.

Nhị hoàng tử Tiêu Thừa Cẩm vẫn nằm trên nhuyễn tháp bên trong thủy tạ, hai mắt khép hờ, lông mày nhíu lại, ngủ rất không an ổn, so với lần trước gặp nhau, sắc của hắn tái nhợt hơn rất nhiều.

“Thừa Cẩm...” Tiêu Thừa Quân ngồi xuống mép giường, nhẹ giọng gọi hắn.

Tiêu Thừa Cẩm chậm rãi mở mắt ra, thấy rõ người tới, không khỏi gợn lên một tia cười, “Gặp được hai người, ta liền yên tâm... Khụ khụ khụ...” Lời còn chưa dứt, hắn liền bắt đầu ho khan dữ dội.

“Vương gia!” Tinh vương phi Trương thị ở gian bên cạnh nghe thấy tiếng ho liền bước nhanh đi đến đỡ lấy Tiêu Thừa Cẩm, vuốt vuốt ngực cho hắn, “Thân mình vương gia khó chịu, thiếp thân tránh mặt không được, xin đại bá chớ trách.”

“Đều là người trong nhà, không cần dùng mấy nghi thức xã giao đó.” Tiêu Thừa Quân nhìn tình hình của đệ đệ, đến bao giờ đệ ấy mới có thể hồi phục lại như trước mà rời khỏi chỗ này đây!

Thật vất vả dừng lại cơn ho, Tiêu Thừa Cẩm nắm tay huynh trưởng, nhẹ thở hổn hển nói, “Đã nhiều ngày nay, ta tự cảm thấy thời gian của ta không còn nhiều nữa, có chút chuyện muốn nói với người.”

Tiêu Thừa Quân nhìn hần, muốn trách hần đừng nói lời mê sảng, nhưng lời nói lại nghẹn trong cổ họng, không thể phát ra tiếng. Bởi vì đệ đệ nói không sai, thân thể của hần thực sự chống đỡ không được bao lâu nữa.

“Phe đảng hữu tướng, không thể giải quyết từ bên ngoài, chỉ bằng cứ tấn công từ bên trong.” Tiêu Thừa Cẩm đem một quyển sách nhỏ cỡ bàn tay giao cho Tiêu Thừa Quân, “Những cái này là do ta sao chép lại gần đây, bên trong có tên, tuổi, quê quán, quan chức của môn sinh hữu tướng, liên hệ dây tơ rế má giữa họ cũng đã viết vào, hi vọng có thể giúp đỡ ca ca ít nhiều.”

(môn sinh: đệ tử, học trò)

Lâu Cảnh nhìn quyển sách kia, cảm thấy vô cùng khâm phục trí tuệ của Tiêu Thừa Cẩm, trong lơ đãng nhìn thoáng qua một cái tên, một cộc chuyện cũ nhiều năm trước đột nhiên xuất hiện trong đầu, không khỏi sững sờ, người kia, có lẽ chính là mấu chốt khiến phe đảng của hữu tướng phải tan rã!

Tiêu Thừa Quân không để ý đến thần sắc của Lâu Cảnh, cầm lại quyển sách kia, đôi môi mím chặt, một lúc lâu sau mới nói: “Ta đã nói không cho người làm lụng vất vả, tại sao không nghe lời?”

“Ta chỉ muốn làm một chút chuyện giúp đỡ ca ca thôi mà!” Tiêu Thừa Cẩm cười cười, thở dài một hơi, “Thụ nhi còn nhỏ, trước đây ca ca là Thái tử, ta cũng không dám mở miệng, hiện giờ ca ca là thân vương, có thể thỉnh ca ca thay ta chiếu cố... Khụ khụ...”

42. Chương 42: Mượn Dao

“Đừng nói nữa...” Cơ thể Tiêu Thừa Quân căng thẳng, gắt gao nắm lấy bàn tay của đệ đệ, “Chúng ta là huynh đệ, người không cần phải nói những lời đó.”

Tiêu Thừa Cẩm nhìn ca ca, hơi hơi mỉm cười, “Ca ca, ta biết mấy năm nay người vẫn luôn tự trách chính mình. Kỳ thật, điểm tâm năm đó, ta biết là có độc nên chỉ ăn một ngụm.”

“Người nói cái gì?” Tiêu Thừa Quân mở to hai mắt nhìn, chỉ cảm thấy trong đầu ông một tiếng, cả người choáng váng. Năm ấy Tiêu Thừa Cẩm còn nhỏ như vậy, thế nhưng đã biết, nhưng vì sao hần còn muốn ăn? Vì sao những năm gần đây vẫn không nói cho y biết?

“Khụ khụ...” Tiêu Thừa Cẩm cầm tay huynh trưởng thật chặt, giống như sợ y tức giận mà bỏ đi, “Cơ thể ta vốn không được tốt, từ trong bụng mẹ sinh ra đã như vậy rồi, nhiều năm không nói, chỉ là... muốn ca ca thương ta nhiều hơn,... ca ca, đừng trách ta...”

Tiêu Thừa Quân nhắm hai mắt lại, hít thật sâu một hơi, “Không trách người.” Từ nhỏ đệ đệ đã thông tuệ dị thường, có thể từ nét mặt của cung nữ mà nhìn ra sự tình khả nghi, làm như vậy, nói cho cùng, vẫn là vì bảo hộ ca ca này.

Từ lúc được sinh hạ, thân thể của nhị hoàng tử luôn không được tốt, chưa cai sữa đã bắt đầu uống thuốc, Tiêu Thừa Quân vẫn biết điều này. Vì thế, dù chỉ ăn một chút điểm tâm kia, đối với thân thể gầy yếu này mà nói, độc được đó vẫn là chí mạng. Đệ đệ nói nhẹ nhàng như vậy, cũng chỉ vì để y bớt đi một chút tự trách mà thôi.

Rời khỏi Thường Xuân các, đầu óc của Tiêu Thừa Quân có chút mơ hồ, ngơ ngác ngơ ngẩn.

Lâu Cảnh vẫy lui hạ nhân xung quanh, dắt y hướng lên trên núi, tìm một phiến đá phẳng ngồi xuống, ôm người vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ sống lưng y, ngẩng đầu nhìn dãy núi xa xa, dịu dàng nói: “Trên

chiến trường năm ấy, tổ phụ ta bị thương rất nặng, ta thủ trước giường ba ngày ba đêm, vẫn không thể giữ được người ở lại. Lúc ấy ta đã nghĩ, nếu ta có thể bị thương thay tổ phụ thì tốt rồi.”

Tiêu Thừa Quân gục đầu vào ngực Lâu Cảnh, bàn tay gắt gao nắm chặt quần áo trên lưng hắn, lẳng lặng mà nghe hắn tâm sự.

“Nhưng mỗi người đều có một số mạng riêng của mình, cho dù ta đã dùng mọi biện pháp nhưng vẫn không thể cứu được người, chỉ có thể để nợ máu phải trả bằng máu.” Con người của Lâu Cảnh hiện lên một đạo hàn quang, thanh âm cũng lạnh xuống, “Lúc tổ phụ tắt thở, ta chưa cho hắn túc trực bên linh cửu, suốt đêm dẫn theo ba mươi vạn nhân mã, trực tiếp lao vào doanh trướng của giặc Thát, chặt đầu đại tướng, mang về làm tế phẩm cho tổ phụ ta.”

Tiêu Thừa Quân sửng sốt, năm đó lão An quốc công mất, tin báo về triều đình đều nói là sau khi giết chết đại tướng của giặc Thát thì bị bắn chết, thật không ngờ đại tướng kia là do Lâu Cảnh giết, “Tại sao không báo công lên triều đình?”

“Tại sao?” Lâu Cảnh cúi đầu nhìn phu quân nhà mình đã bình tĩnh không ít, khẽ cười nói: “Bởi vì, ngay tại doanh trướng của giặc Thát, ta cũng giết phó tướng của tổ phụ.” Nếu cả hắn cũng có thể giết chết đại tướng bên giặc Thát thì bọn chúng không thể nào có năng lực để vây khốn tổ phụ dễ dàng như vậy. Cái đám người dám cướp đi người chí thân của hắn, mặc kệ có phải là tự mình ra tay hay không, một tên cũng đừng hòng chạy thoát.

Tiêu Thừa Quân ngẩng đầu nhìn hắn, trong triều chỉ nói lão An quốc công chết trận tuần quốc (hi sinh cho Tổ quốc), lại không biết trong đó còn có ẩn tình khác. Vậy thì, là ai đã bức hại lão An quốc công?

“Việc trong triều đình, chuyện liên quan đến sinh tử, có sự kiện nào là đơn giản đâu!” Lâu Cảnh hạ xuống gương mặt tuần lã của phu quân nhà mình một cái hôn, “Tựa như điểm tâm có độc vậy, những kẻ đã chết kia, tất nhiên đều không phải là hung phạm.”

Tiêu Thừa Quân hơi hơi vuốt cằm, sự kiện năm đó, sau khi tra xét đã xử quyết một vị phi tần rồi không giải quyết được gì. Người sáng suốt đều biết, hoàng tử, hoàng phi đều không thoát khỏi liên quan đến sự kiện này, nhưng mà có Thuần Đức để che chở, cuối cùng cũng không tra được đến đầu của Trần quý phi.

Lâu Cảnh thò tay vào trong ngực của Tiêu Thừa Quân lấy ra một quyển sách nhỏ, lật trang đầu tiên, chỉ vào một cái tên, “Người này, có thể dùng.”

Tiêu Thừa Quân nhìn theo ngón tay Lâu Cảnh, cái tên đó là “Bình bộ thượng thư, Tôn Lương”, không khỏi cau mày, người này là môn sinh đặc ý của hữu thừa tướng, năng lực trác tuyệt, rất được Trần Thế Xương coi trọng, nếu không cũng sẽ không để hắn đảm nhiệm chức vị Bình bộ thượng thư — chỉ xếp sau người đứng đầu trung thư tỉnh.

(Đời Nguyên, lấy Trung thư tỉnh thống lĩnh bá quan quản quyền hành chính, cùng với Xu Mật Viện quản quyền quân sự và Ngự Sử Đài nhận nhiệm vụ giám sát. Thượng thư tỉnh thì khi có khi không, dùng danh nghĩ chính quyền trung ương để quản lý hành chính địa phương, từ đó phát triển thành chính quyền địa phương ở Trung Hoa. Đời Minh sơ tuy không có Trung lệnh nhưng Trung thư tỉnh vẫn đứng đầu sáu bộ và bá quan, đứng đầu là tả, hữu thừa tướng.

Sau đời Tống thì chế độ Tam tỉnh đi vào đường suy bại. Năm Hồng Vũ thứ 13, nhân việc giết Thừa tướng lúc đó là Hồ Duy Dung thì Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương phế luôn Tam tỉnh, từ đó sáu bộ báo cáo trực tiếp với Hoàng Đế. Chế độ Tam tỉnh đến thời điểm này chính thức chấm dứt tồn tại.

Mọi người có thể hiểu là Tôn Lương này là một nhân vật chỉ đứng sau tả, hữu thừa tướng, là người đứng đầu Bình bộ.)

“Vì sao?” Tiêu Thừa Quân nhìn chằm chằm cái tên kia, cẩn thận nhớ lại người tên là Tôn Lương này, lại không nghĩ ra tại sao lại dùng hắn.

“Tôn Lương rất ít khi cùng người khác kết giao, nhưng hắn có một bằng hữu tri kỷ.” Lâu Cảnh cười thần bí, cúi đầu ghé sát bên tai của người trong ngực, nhẹ giọng nói ra tên một người: “Vương Kiên.”

Tiêu Thừa Quân nhất thời mở to hai mắt, Vương Kiên chính là người mà họ đã nhắc đến lúc ngự sử Cảnh Trách bị chết oan trong ngục, mấy năm trước trời mưa to bất thường làm đổ sập một góc tường thành nên hắn đã bị hạ chiếu ngục, chết oan trong đó.

Vương Kiên là môn sinh của tả tướng, một người vô cùng thanh liêm, yêu dân như con. Sự kiện năm đó, nói trắng ra thì chính là kết quả đánh cờ giữa hữu tướng và tả tướng. Vương Kiên và Tôn Lương vừa không cùng khoa, cũng không phải đồng hương, làm thế nào mà hai người này lại trở thành tri kỉ của nhau được nhỉ?

“Làm sao ngươi biết?” Tiêu Thừa Quân rất kinh ngạc, hai người này thuộc hai phe phái bất đồng, cho dù ngày thường thật sự tương giao, hắn là phải giữ bí mật mới đúng, làm sao Lâu Cảnh lại biết được việc này?

Mà nhắc đến việc này cũng thật ngoài ý muốn, lúc trước Lâu Cảnh vẫn theo tổ phụ sống ở Tấn Châu, lão An quốc công có một hãn huyết bảo mã (ngựa quý), Lâu Cảnh nhìn mà thèm nhỏ dãi, vì thế lão An quốc công nói với tôn tử, nếu hắn có thể thám thính bí mật lớn nhất của thứ sử Tấn Châu thì sẽ tặng con ngựa này cho hắn.

Lâu Cảnh phái người rình ở ngoài phủ thứ sử ba tháng, phát hiện ra mỗi tháng đều có người truyền tin từ kinh thành về đây, mà ở kinh thành, Vương Kiên cũng không quá thân thiết với ai. Vì thế, thừa dịp buổi tối nguyệt hắc phong cao, Lâu Cảnh liền tự mình động thủ, chụp thuốc mê người truyền tin ở ngoài thành, sau đó phát hiện ra bức thư gửi từ kinh thành đến là do Tôn Lương viết.

(nguyệt hắc phong cao:Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa. Đây là thời điểm trăng vắng sao thưa, gió nổi bốn bề rất thích hợp để làm chuyện mờ ám, không bị trăng làm lộ bóng, không sợ để lại dấu vết.)

Tiêu Thừa Quân bắt đắc dĩ mà nhìn hắn, cuối cùng cũng biết vì sao khi trưởng thành, Lâu Cảnh lại có loại tính tình gian xảo thế này, hóa ra hoàn toàn là do những biện pháp dạy dỗ kì lạ của lão An quốc công, “Thế Vương Kiên kia không phát hiện ra gì sao?”

“Đương nhiên không có.” Lâu Cảnh đắc ý nói, “Ta xem xong thư liền dán lại hoàn hảo, còn giả bộ làm trộm cướp, cướp sạch tiền tài của người truyền tin.”

Tiêu Thừa Quân nhin không được mà phì cười ra tiếng, u ám trong lòng cũng tiêu tán đi không ít, “Ngày khác ta sẽ đi xem thử Tôn Lương.”

Lâu Cảnh nhìn thấy phu quân nhà mình phì cười, cuối cùng cũng yên tâm, dán mặt vào mặt của Tiêu Thừa Quân mà cọ cọ.

Buổi chiều trở về kinh, Lâu Cảnh không cùng Tiêu Thừa Quân trở về phủ Mân vương, mà trở lại Chu Tước đường, nhờ Trình Tu Nho chuẩn bị giúp hắn một phần hậu lễ, mang đến phủ đệ của Thẩm Liên.

“Cơn gió nào đã thổi thế tử gia đến đây vậy?” Ánh mắt sắc lạnh của Thẩm Liên quét một vòng trên người Lâu Cảnh, thấy hắn cảm lễ vật xa xỉ đến đây, nụ cười trên mặt không khỏi sâu thêm vài phần.

“Từ lúc rời khỏi cung còn chưa từng tới bãi phóng Trầm công công.” Lâu Cảnh tươi cười ngồi xuống, đặt đồ vật trên tay lên bàn, đẩy sang bên kia, “Mong công công chớ trách.”

“Ngài nói lời này là quá khách khí rồi.” Thẩm Liên tươi cười tiếp nhận đồ vật, đưa cho tiểu thái giám phía sau, “Có chuyện gì thì cứ nói thẳng, đừng ngại.”

Trước nay Thẩm Liên đều thích nói thẳng, nếu cầu hắn làm việc thì chỉ cần đưa đồ vật có đủ giá trị tới, hắn đều có thể nhận lời làm giúp, đương nhiên, nếu không thể lo liệu thì cũng không đem lễ trả lại.

“Nghe nói sắp tới công công muốn đốc quản việc tu sửa đường sông ở Thanh Hà, sinh ý này quá lớn, có lẽ công công cũng cần kết phùng một cái.” Lâu Cảnh nhận chén trà từ tay một tiểu thái giám, khẽ cười nói: “Hiện tại, đồ cưới, lễ hỏi hoàng gia trả lại cho ta cũng không có tác dụng gì nhiều.”

(kết phùng: tìm thêm người hợp tác/ đối tác khi làm ăn)

Thẩm Liên nheo nheo mắt, cười nói: “Thế tử cứ nói đùa, chuyện này vẫn chưa được định mà, bây giờ nói ra thì thật hơi sớm. Không bằng thế tử hãy đến hỏi hữu tướng đại nhân bên kia, có lẽ cũng có khả năng.”

Kỳ thật, trên triều đình hôm nay, hữu tướng Trần Thế Xương đã tỏ ra nhượng bộ, lén lút tìm hấn thương lượng, chỉ cần hấn đáp ứng đem đám dân chạy loạn kia sung vào lao dịch, áp chế sự việc ở Thanh Hà, hai người bọn họ đều có lợi, chức vụ đốc quản việc tu sửa đường sông liền giao cho hấn. Chính là, dù việc tu sửa đường sông này kiếm được không ít bạc nhưng số tiền hấn phải bỏ ra để xây từ đường, bưng bít, đổi trắng thay đen sự kiện ở Thanh Hà còn lớn hơn thế, cho nên Thẩm Liên cũng không muốn phân chén cạnh này cho kẻ khác. (muốn làm một mình, không cho người khác tham gia cùng)

“Hữu tướng muốn thu lao dịch.” Lâu Cảnh lắc đầu, “Vẫn là đi theo công công kiếm được nhiều.”

“A? Chỉ giáo cho?” Thẩm Liên sững sốt, nguyên bản hấn cũng không phản đối chuyện thu lao dịch, bởi vì thu lao dịch sẽ không cần trả tiền công, có thể giảm bớt không ít bạc.

“Số tiền kiếm được từ chuyện tu sửa sông ngòi, chắc cũng không cần tiểu tử nói lại, công công tự nhiên đã rất rõ ràng.” Lâu Cảnh dùng ngón tay nhúng chút nước trà, vẽ một cái vòng trên bàn, “Nếu thu lao dịch, triều đình sẽ biết số tiền phải chi ra ít hơn, phân bạc xuống cũng ít. Nhưng nếu mướn lao công, ít nhất thì Hộ bộ sẽ phải cấp nhiều hơn hai mươi vạn lượng bạc.” Nói xong, hấn lại vẽ một cái vòng tròn lớn bên ngoài.

Mắt Thẩm Liên đột nhiên sáng ngời, hấn đọc sách không nhiều lắm, nhưng cái gì thu được nhiều tiền hơn thì hấn vẫn biết.

“Huống hồ, nếu thu lao dịch không tốt thì chắc chắn sẽ bị sách sử lên án, mấy đời Lâu gia đều nổi tiếng anh minh, ta cũng không dám mạo hiểm như vậy.” Lâu Cảnh thở dài, “Không dám đối gặt công công, ta và phụ thân vốn bất hòa, một khi để cho phụ thân bắt được cái nhược điểm này, sợ là hấn sẽ lập tức mở từ đường mà đuổi ta ra khỏi cửa.”

Thẩm Liên cười lạnh, Trần Thế Xương khá lắm, còn đang thắc mắc tại sao lão đạo tặc kia lại đột nhiên hảo tâm như vậy, nguyên lai là muốn hấn gánh trên lưng cái danh xấu này để thu thập cục diện rồi rầm giùm luôn, “Thế tử đã để mắt đến chúng ta như vậy, chỉ cần chúng ta làm được việc này, tự nhiên là thế tử cũng sẽ được phân không ít.”

Nội thị tỉnh có mạng lưới tai mắt khá rộng, đương nhiên cũng nghe nói phụ tử Lâu gia bất hòa. Lâu Cảnh nói ra những lời này, không thể nghi ngờ, đây chính là đem nhược điểm của mình dâng lên, nhất thời kéo gần lại quan hệ của hai người. Huống chi Thẩm Liên cũng không có ác cảm đối với vị thế tử An quốc công này, mà nếu không thu lao dịch, khoản tiền phải bỏ ra trong giai đoạn đầu khởi công sẽ tăng lên không ít, một mình hấn cũng độc chiếm không được.

Sau khi Lâu Cảnh cáo từ rời đi, Thẩm Liên lập tức cho gọi một tiểu thái giám, dặn dò đi hỏi thăm tin tức của Hoàng Thượng. Được tin Thuần Đức đế còn ở ngự thư phòng, hấn liền thay đổi y phục tiến cung.

Thẩm Liên vốn là hoạn quan trong cung, vẫn thường hầu hạ văn chương giúp Thuần Đức đế trong ngự thư phòng, tùy thời đều có thể xuất nhập nội cung. Nếu hấn đã biết Trần Thế Xương muốn hại mình, đương nhiên không có khả năng để lão thất phu kia thực hiện được nguyện vọng.

“Người tới thật đúng lúc, hữu tướng vừa gửi tấu chương đề nghị người đi đốc quản việc lao dịch, trăm muốn chuẩn tấu.” Thuần Đức đế đem tấu chương cho Thẩm Liên xem, từ khi phế đi Thái tử, hấn phải tự mình phê toàn bộ tấu chương, xác thực có chút không kiên nhẫn, thậm chí nhanh chóng đem sự việc định ngay cho xong.

“Hoàng Thượng!” Thẩm Liên không đón tấu chương kia, trực tiếp quỳ trên mặt đất, “Trăm triệu lần không thể thu lao dịch a!”

Thuần Đức đế rất kinh ngạc với phản ứng của Thẩm Liên, sao mấy lời này lại giống như can gián liều chết của đám quan văn vậy ta? Thế mà hôm nay hấn lại nghe từ miệng Thẩm Liên nói ra, thật có chút quái dị không nói lên lời.

“Đám quan tham kia muốn ăn bớt một vài cắc bạc nên mới khuyến khích Hoàng Thượng thu lao dịch như vậy.” Thẩm Liên nói xong, ai ai khóc lên, một bộ dáng nước mắt lưng tròng vì dân vì nước, “Hoàng Thượng, nô tỳ biết không nhiều chữ lắm, nhưng cái hại của lao dịch thì vẫn biết đến, vạn nhất dân chúng nổi loạn, cái bêu danh này không phải là do Hoàng Thượng đến công hay sao? Hoàng Thượng là thiên hữu chi đế (hoàng đế được trời đất phù hộ), nếu chỉ vì việc nhỏ nhặt này mà hủy đi thanh danh cả đời, nô tỳ

muôn lần chết cũng không hết tội a!

43. Chương 43: Phản Bội

Tuy Tiêu Thừa Quân không lên triều nhưng tin tức trong triều lại không thể cắt đứt, một ngày không ở trong phủ, rất nhiều tin thư đã chuyển về đây đợi y xem qua.

“Vương gia, thế tử đã đến quý phủ của Thẩm Liên.” Một người xuất hiện ở trong thư phòng nhẹ giọng bẩm báo.

“Tùy hấn đi đi.” Cây bút lông trong tay Tiêu Thừa Quân hơi dừng một chút liền tiếp tục, từ đầu đến cuối không hề ngẩng đầu lên.

Người đến bẩm báo tin tức thức thời mà lui xuống, phải bẩm báo hành tung của thế tử An quốc công đến trình độ nào, trong lòng đều có tính toán.

Không bao lâu sau, Lâu Cảnh đã chạy về đây, nói là hỗ trợ, nhưng thật ra là đến bàn làm việc quấy rối.

“Đừng làm rộn!” Tiêu Thừa Quân vỗ vỗ gia hỏa cạo loạn trên người, “Không phải ngày mai cần đi xử lý sự vụ trong nhà sao? Đêm nay còn ở nơi này?”

“Ta vừa hoàn thành một chuyện rất quan trọng nhé, còn muốn điện hạ thưởng xong ta mới về được.” Lâu Cảnh cười tủm tỉm nói.

Tiêu Thừa Quân nhìn về phía hấn, hơi hơi mỉm cười, “VẬY còn phải xem chuyện đó có đáng giá thưởng không đã.”

Vì muốn chiếm được phần thưởng của phu quân, Lâu Cảnh đặc ý dào dạt mà đem sự tình đêm nay nói lại cho rõ ràng.

“Ha ha ha, người thật sự là...” Tiêu Thừa Quân nhin không được mà cười ra tiếng, xúi giục Thẩm Liên đi ngăn việc thu lao dịch, một hấn nghĩ ra được cách này.

“Khởi bẩm vương gia, Thẩm Liên đang đi về hướng hoàng cung.” Ngay sau đó, người truyền tin tức vội vã tiến vào bẩm báo.

Hai người nhìn nhau, nhin không được mà cười rộ lên, nghĩ đến bộ dáng trung quân ái quốc của Thẩm Liên, không biết biểu tình của Thuần Đức đế sẽ thú vị đến thế nào?

Xua tay cho người báo tin đi xuống, Lâu Cảnh cắn cắn lỗ tai của người trong lòng, nhẹ giọng hỏi: “Này, ta có đáng được thưởng không a?”

“Tất nhiên là đáng giá.” Tiêu Thừa Quân không hạ cây bút trong tay xuống, ra vẻ không biết mà hỏi han: “Người muốn được thưởng gì?”

Lâu Cảnh thò móng vuốt vào trong y phục nguyệt sắc của Tiêu Thừa Quân, đầu ngón tay cách một lớp áo lót mà măm mê một viên tiểu đậu, “Thần muốn điện hạ...”

“Được rồi.” Tiêu Thừa Quân gỡ cái móng vuốt đang làm loạn ra khỏi người, viết lên tay Lâu Cảnh một chữ “Quân”, “Cho người là được.”

Ngòi bút hơi lạnh xẹt qua lòng bàn tay khá ngứa, Lâu Cảnh nâng tay nhìn chăm chú, đặt bút bá đạo, thu bút nội liễm, trầm ổn đoan chính, ẩn giấu chân long lưu động, đây chính là nét bút của đế vương! Vì thế, hấn cúi đầu, khẽ cười nói: “Điện hạ đem tên của mình viết cho thần như vậy, đây chính là ý tứ... mong muốn cùng thần hợp lại làm một phái không?” (chữ hợp trong giao hợp đấy ạ, mặt dày dữ(͡_͡_))

“Ta...” Tiêu Thừa Quân nghe vậy, lập tức nghẹn lời không biết nói tiếp thế nào.

“Thần tạ điện hạ ban cho.” Lâu Cảnh vươn tay ôm lấy Tiêu Thừa Quân, nhắc bóng người ra khỏi ghế, quyết định đi hưởng dụng phần thưởng được ban cho.

“Này... thả ta xuống!” Tiêu Thừa Quân hoảng sợ, lập tức giãy dụa muốn đi xuống, tư thái thế này, nếu để hạ nhân nhìn thấy thì y phải giấu mặt mũi đi đâu?

Lâu Cảnh tỏ ra rất nghe lời mà thả người xuống nhuyển tháp trong thư phòng, bản thân thì nhanh chóng áp lên, tìm cánh môi đang muốn quất lớn kia, nhanh chóng hôn lên chặn lại mọi lời phản đối.

“Vương gia, tiểu nhân đến đưa nước trà.” An Thuận bưng khay nước trà đứng ở ngoài cửa, lên tiếng bẩm báo. Buổi tối Lâu Cảnh hay chạy đến đây, mỗi khi hai người ở chung một chỗ, hẳn đều phải thông bẩm một tiếng mới dám bước vào.

“Ừm...” Tiêu Thừa Quân run lên, bắt lấy cái tay đang chọc ghẹo trên người y, vạt áo mở rộng lộ ra khuôn ngực phập phồng, “Đừng nháo!”

Lâu Cảnh lộ ra một tia ý tứ hàm xúc không rõ mà cười xấu xa, mặc kệ hai tay của mình đang bị Tiêu Thừa Quân giữ chặt, hẩn cúi người ngậm một viên tiểu đậu hồng nhạt, chậm rãi cắn nát.

“Ah...” Tiêu Thừa Quân nhện không được mà kêu lên một tiếng.

Một chân An Thuận đã bước vào trong phòng, thoáng nghe thấy động tĩnh liền rút trở về, nhanh chóng đóng sập cửa lại, rất tự nhiên mà đứng canh ở bên ngoài.

“Giờ thì không có ai nhìn thấy gì đâu.” Lâu Cảnh cười cười hướng về phía trước giật giật thân mình, cùng Mân vương điện hạ cho nhau cọ xát, “Bây giờ thần có thể linh thiêng phải không?”

Tiêu Thừa Quân giận dữ trừng mắt nhìn hẩn, nhưng đôi mắt đen kia, bởi vì trước đó đã bị Lâu Cảnh chọc ghẹo mà nhiễm màu tình dục, cho nên động tác trừng này thật giống như nửa tức nửa giận, khiến bụng dưới của Lâu Cảnh căng thẳng, lập tức đem hai tay của Mân vương điện hạ áp lên đỉnh đầu.

Lúc tiến vào vẫn khó tránh khỏi là sẽ đau đớn, Tiêu Thừa Quân sợ An Thuận ngoài cửa nghe được nên cắn môi dưới, cố gắng không để thanh âm thoát ra. Động tác này nhanh chóng bị Lâu Cảnh ngăn lại, hẩn ngậm lấy cánh môi y, đem tiếng rên kia nuốt vào, sau đó mềm nhẹ mà hôn lên mắt y. Đợi Tiêu Thừa Quân có thể thích ứng, hẩn mới đỡ lấy đầu vai của Mân vương điện hạ, phóng tâm mà động.

An Thuận đứng ở ngoài cửa, ngăn Nhạc Nhân đến đưa điểm tâm, đồng thời lôi kéo hẩn canh giữ trước cửa.

Bên trong phòng lặng yên không một tiếng động, ngẫu nhiên tràn ra vài tiếng thở hổn hển kìm nén, nghe không ra là thanh âm của ai, lại đủ để cho hai tiểu thái giám mặt đỏ tai hồng, nhất tề dịch ra ngoài thêm mấy bước.

Nhạc Nhân ngửa đầu nhìn trời, a, ánh trăng đêm nay mới đẹp làm sao!

An Thuận thấy hẩn nhìn trời nghiêm túc như vậy cũng ngẩng đầu lên, bầu trời toàn mây đen, một ngôi sao cũng chẳng thấy...

Ngày kế, lâm triều.

Hữu tướng Trần Thế Xương đề cập việc tu sửa sông ngòi lần thứ hai, đem bản kế hoạch do Công bộ nghĩ ra trình lên, “Suốt đêm qua thần đã đem bản kế hoạch sửa chữa, bổ sung lại toàn bộ, thỉnh Thánh Thượng xem qua.”

Thuần Đức để cầm bản kế hoạch lên, không chút để ý mà nhìn nhìn, “Người phụ trách đốc quản việc này, hữu tướng đề cử Thẩm Liên sao?”

“Đúng ạ.” Hữu tướng Trần Thế Xương khom người đáp, “Trẫm công công có năng lực trác tuyệt, tâm tư kín đáo, là người thích hợp nhất để nhận nhiệm vụ này.”

“Xác thực là Thẩm Liên có thể nhận nhiệm vụ này, tuy nhiên...” Thuần Đức để gấp bản kế hoạch lại, tùy tay ném lên ngự án, “Việc lao dịch, chỉ sợ dân chúng có điều bất mãn.”

“Từ xưa đến nay, lao dịch cũng giống như binh dịch, là để dân chúng thể hiện trách nhiệm của mình. Hiện giờ là thái bình thịnh thế, binh dịch cũng không nhiều lắm, lê dân bá tánh muốn nguyện trung thành với

Hoàng Thượng, đương nhiên là nên đi lao dịch để đền nợ nước rồi.” Trần Thế Xương đứng giữa đại điện, cao giọng nói to.

(Bình dịch: Quân dịch, nhiệm vụ quân sự có kì hạn đối với quốc gia, giống như mình đi nghĩa vụ quân sự bây giờ á)

Thẩm Liên nhìn thoáng qua dáng vẻ đạo mạo của Trần Thế Xương, thầm mắng ‘lão đạo tặc này nói thật dễ nghe, nếu là việc tốt như vậy thì sao không tự mình đi làm? Rõ ràng là muốn đẩy hắn vào hố lửa đây mà!’

“Hoàng Thượng, thần cho rằng, lao dịch là không thể thu!” Thẩm Liên bỗng nhiên bước ra khỏi hàng, âm thanh âm trầm nói.

Trần Thế Xương sửng sốt, cứng ngắc mà quay đầu nhìn về phía Thẩm Liên, thật không ngờ kẻ này lại đột nhiên nhảy ra phản bội.

Thẩm Liên lại không để ý đến biểu tình như gặp quỷ của hữu thừa tướng, vén vạt áo quỳ xuống đất, cao giọng nói: “Thần có xuất thân bần hàn, cũng biết được nỗi khổ của lao dịch, Thanh Châu vừa bị lũ lụt, dân chúng đã đủ đáng thương, nay còn làm như vậy, chỉ sợ dân chúng sẽ lên án.”

Tả tướng Triệu Doan nhìn bộ dáng “một lòng vì dân” của Trầm công công, không khỏi quay đầu nhìn ra ngoài cửa đại điện, thật muốn kiểm tra xem có phải hôm nay mặt trời mọc lên từ hướng Tây hay không.

Cũng không thể trách tả tướng đại nhân lại hành động như vậy, kỳ thật toàn bộ quan viên đứng trong đại điện đều trưng ra biểu tình “ta đang nằm mơ sao?”, hai mặt nhìn nhau sửng sốt.

Triệu Doan nhanh chóng phản ứng, tiến lên đứng bên cạnh Thẩm Liên, dẫn đầu nói: “Thần cho rằng, lời của Trầm công công là hoàn toàn đúng. Từ xưa đến nay, lao dịch có thể so với nạn lũ lụt và nạn châu chấu, dân cư ở Thanh Châu rất đông, một khi bất ngờ làm phản, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.”

“Hoàng Thượng, cuối tháng này thuế ngân sẽ về đến kinh thành, không thu lao dịch cũng chỉ hao phí thêm một phần ngân lượng mà thôi. Dùng một chút ngân lượng để giữ được thiên hạ thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp, đây mới chính là thượng sách a!” Hộ Bộ thượng thư cũng nhanh chóng bước ra khỏi hàng nói.

“Thuế nhân công chỉ hao phí nhiều hơn hai mươi vạn lượng bạc, hiện giờ quốc khố tràn đầy, thái bình thịnh thế, chi ra như vậy cũng không phải là chuyện lớn gì.” Thẩm Liên cúi đầu nghe vậy, áp chế không được mà cong khóe miệng lên, cũng đi theo phụ họa, “Hoàng Thượng là trị thể minh quân (một đời quân vương cai trị anh minh), đương nhiên sẽ không lấy dân chạy nạn sung vào lao dịch.”

Nghe được câu cuối cùng này, mặt của hữu tướng Trần Thế Xương triệt để đen xì, tuy sung dân chạy nạn vào việc lao dịch là để cho dễ quản lý, tránh để dân chúng làm loạn, phát sinh trộm cướp, nhưng muốn nói cũng không thể nói cái kiểu như vậy, lời này có khác gì biến đề nghị của hắn từ ích quốc lợi dân chuyển thành sát hại dân chúng, khiến người trong thiên hạ phải nhổ đầu?

“Nếu như thế, việc này liền giao cho Thẩm Liên đốc thúc, Công bộ và Hộ bộ cùng nhau giải quyết, chớ nhắc lại việc lao dịch này nữa.” Thuần Đức để khoát tay áo, không hề để cho người khác có cơ hội dong dài, lập tức đứng dậy phất áo bãi triều.

Trần Thế Xương vác bộ mặt tối sầm mà đi đến bên người Thẩm Liên, thấp giọng hỏi: “Trầm công công, đây là có ý gì?”

Thẩm Liên âm trầm liếc mắt nhìn hắn, cười nói: “Chúng ta chỉ không muốn bêu danh mà thôi.”

Sắc mặt của hữu tướng không có chút nào dịu đi, ngược lại, càng ngày càng khó coi hơn, “Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Hữu tướng cứ nói đùa!” Thẩm Liên phất bụi trên tay áo, nghiêng mình lách người đi qua, lạnh lùng nói: “Chúng ta và đại nhân vốn cùng nằm trên một sợi dây thừng, đại nhân lại sợ cái gì?”

Lâu Cảnh thỏa mãn từ trong mộng đẹp tỉnh lại, hôn hôn gương mặt của người trong ngực.

“Ừm... giờ nào rồi?” Tiêu Thừa Quân không mở mắt ra, mơ mơ màng màng hỏi.

“Còn sớm mà, hôm nay không cần vào triều, cứ ngủ thêm một lát.” Lâu Cảnh nhẹ giọng dỗ dành.

Tiêu Thừa Quân nhú nhú mày, chậm rãi mở mắt ra, liền nhìn thấy một gương mặt tươi cười sáng lạn, nhớ đến sự việc xảy ra tại thư phòng tối qua, thật có chút để ý, đẩy cái đầu kia ra, xoay người hướng vào bên trong ngủ tiếp.

“Ta phải về phủ quốc công một chuyến, dự tính thì hôm nay Ngụy thị sẽ đến diện trang, ta phải trở về phủ nhìn xem, miễn cho lại xuất hiện đường rẽ nào đấy.” Lâu Cảnh nép mình dựa vào bả vai của Mân vương điện hạ, nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Tiêu Thừa Quân lên tiếng, lại không nói thêm gì nữa, y còn đang bận suy nghĩ về sau nên làm thế nào để quản giáo Hoàng hậu tương lai, chứ cứ để thế này, thật không phải là một chuyện tốt.

“Thừa Quân, đừng giận ta mà!” Lâu Cảnh lại không tính toán để Mân vương cầu kính mà tùy ý suy nghĩ miên man. Hắn cúi đầu ghé vào cổ của Tiêu Thừa Quân, “Chỉ cần cùng người thân cận, ta liền vui sướng khó lòng khắc chế, nếu người không muốn, ta... ta sẽ không miễn cưỡng người...” Nói xong, ngữ khí của hắn không khỏi có chút suy sụp, uể oải và tội nghiệp vô cùng.

Tiêu Thừa Quân nghe vậy, cảm thấy trái tim chợt nhói lên một cái. Việc này cũng không thể hoàn toàn trách hắn, chính bản thân mình đã mắc hắn làm, khiến hắn cảm thấy khó có thể kiềm chế. Nghĩ nghĩ như thế, trong lòng cũng có chút mừng thầm, suy cho đến cùng, Lâu Cảnh quán quýt mê luyến như vậy, chẳng phải là vì hắn rất yêu mình hay sao?

“Buổi trưa có trở về dùng bữa không?” Tiêu Thừa Quân mở miệng hỏi một câu.

Ánh mắt Lâu Cảnh lập tức sáng lên, tránh ở sau đầu của Tiêu Thừa Quân, khoe môi nhếch lên một nụ cười thắng lợi, vội đáp: “Không, buổi trưa ta muốn thỉnh Khánh Dương bá đi uống rượu, buổi chiều ta lại đến.”

Nói xong, Lâu Cảnh lại nằm trên giường thật lâu, từ phía sau ôm lấy Tiêu Thừa Quân, hết ma sát lại cọ cọ, thẳng đến kia Mân vương điện hạ không thể nhịn được nữa, hắn mới ngậm ngùi mà rời khỏi cái giường ấm áp.

Đầu tiên là đến Bắc Nha để điểm danh, lại ghé vào một quán nhỏ ven đường ăn hai bánh thang bao, một chén cháo gạo nếp, lúc này mới thông thả trở về phủ An quốc công.

(Bánh thang bao: một loại bánh bao lớn, có xúp từ Dương Châu, chứa xúp trong nhân khi ăn phải uống nước nhân trước sau đó ăn vỏ.)

Kỳ thật, Ngụy thị muốn ở trong phủ đến hết năm, sang năm sau mới đi thôn trang. Dù sao hiện tại nàng cũng phụ trách quản lý việc bếp núc, năm mới lại là thời điểm bận rộn nhất, nguyên bản vẫn nghĩ chỉ cần không lộ mặt ra gặp khách là được. Nhưng mà Lâu Cảnh trở về nhà, triệt để quấy rầy kế hoạch của nàng, còn muốn bắt nàng đến sống ở một nơi xa tít tắp!

44. Chương 44: Thăm Viếng

Những ngày này, bởi vì có bầu nên Ngụy thị không thể hầu hạ, vì thế nàng đem nha hoàn hồi môn của mình cho Lâu Kiến Du làm thông phòng. Nguyên bản nhìn nha hoàn này cũng khá phát chác, ai dè nàng ta lại khiến Lâu Kiến Du yêu thích, đến mức nhiều ngày nay, ngay cả chính phòng cũng không vào, hôm nào cũng nghỉ ở trong sương phòng của nha hoàn đó, điều này làm Ngụy thị lo lắng không thôi.

“Gọi Xuân Đào lên đây.” Bên này Ngụy thị vội vàng thu dọn đồ đạc, bên kia nha hoàn thông phòng vẫn ở trong phòng nghỉ ngơi, chỉ nghĩ đến đây, nàng đã thấy giận run cả người.

“Phu nhân, xin ngài bớt giận! Quốc công gia vẫn còn ở trong sương phòng đấy ạ. Xuân Đào cũng chưa thể đến đây ngay được.” Mụ mụ bên người Ngụy thị vội vàng khuyên giải, “Tốt xấu gì thì Xuân Đào cũng là người do phu nhân mang đến từ phủ Vĩnh Ninh bá, vẫn do phu nhân quyết định. Đầu xuân sang năm trừ phục rồi (hết thời gian để tang), nếu quốc công gia muốn nạp thiếp thất, lúc ấy mới tính là khó khăn.”

Trở lại phủ An quốc công, Lâu Cảnh liền nhìn thấy một đám hạ nhân biếng nhác lượn lờ, hoàn toàn không có ý định đưa phu nhân đến thôn trang, không khỏi cười lạnh, đi thẳng vào thượng viện.

“Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu rồi, đám người bại hoại các người còn không mau mau chuẩn bị, nếu để trì hoãn hành trình của phu nhân, các người gánh vác trách nhiệm nổi sao?” Lâu Cảnh ngồi ở chính đường, nghiêm giọng răn dạy quần sự của thượng viện.

“Hồi bẩm thế tử gia, phu nhân sẽ đến điền trang ở ngoại ô kinh thành, sau giờ Ngọ hãy đi vẫn kịp.” Quần sự kia nhanh chóng cười làm lành nói.

Điền trang ở ngoại thành? Lâu Cảnh nheo nheo mắt, nguyên bản đã nói là đến Phù Huyền, sao hiện giờ lại biến thành điền trang ở ngoại ô kinh thành rồi?

“Người tới làm gì?” Lâu Kiến Du nhìn thấy nhi tử liền giận run cả người, “Đang trong giờ làm việc, người không ở Bắc Nha mà chạy về đây làm gì? Không sợ người khác đoạt mất chức vị tả thống lĩnh của người à?”

“Nhi tử nghe nói hôm nay phu nhân sẽ đi Phù Huyền nên đặc biệt xin Khánh Dương bá nghỉ phép rồi ạ.” Lâu Cảnh tươi cười xuất ra một trăm lượng nghi trĩnh, đặt ở trên bàn.

Nghe thấy hai chữ Phù Huyền, trên mặt Lâu Kiến Du hiện ra một chút chột dạ, ậm ừ mấy tiếng.

Ngụy thị vừa vịn thu thập đồ vật lại đây, nhìn thấy Lâu Cảnh ở trong này không khỏi biến sắc, cố gắng trấn định ngồi xuống, cùng với Lâu Cảnh nói vài câu khách sáo.

“Canh giờ cũng không còn sớm nữa, phu nhân nên nhanh chóng lên xe ngựa, kéo đường xá xa xôi, đến nơi lại muộn quá. Ta sẽ tự mình đưa phu nhân đi.” Lâu Cảnh không kiên nhẫn cùng bọn họ dài dòng vô nghĩa, đứng dậy sửa sang vật áo, gọi người dắt ngựa của hắn đến.

Lúc này Ngụy thị mới có chút luống cuống, vội kéo áo Lâu Kiến Du.

Lâu Kiến Du ho nhẹ một tiếng, nói: “Phù Huyền xa xôi, thân thể phu nhân lại yếu đuối, chịu không nổi rét lạnh nơi đó nên ta đã làm chủ, bảo nàng cứ đến điền trang ở ngoại thành là được, người không cần đưa đi.”

“Vùng ngoại thành có hai cái điền trang, một cái gần sát tổ điền của nhà Khánh Dương bá, một cái là hàng xóm láng giềng của thôn trang mà tam hoàng tử hay phi ngựa đến. Phụ thân muốn ném mặt mũi ta đến trước quan trên hay ném vào hoàng gia?” Lâu Cảnh cười như không cười mà nhìn Lâu Kiến Du.

(tổ điền: theo mình hiểu thì đây là ruộng đất của ông bà nhà Khánh Dương bá)

Trong lòng Lâu Kiến Du lộp bộp một chút, lúc trước bị Ngụy thị và nha đầu thông phòng kia khuyên nhủ, nói Phù Huyền quá xa xôi, bất lợi cho cơ thể, không tốt cho cả mẫu lẫn tử (cả mẹ lẫn con), vả lại, trong phủ này hắn mới là quốc công gia, dựa vào cái gì mà lão tử phải nghe lời nhi tử nhà mình? Lâu Kiến Du nghe xuôi tai liền đồng ý để Ngụy thị đến sống ở ngoại thành, hiện giờ nghĩ lại mới thấy quả thật không ổn.

“Có khi cả nửa năm tam hoàng tử mới cưỡi ngựa về đây, với lại thiếp thân luôn ở trong thôn trang, sẽ không ra khỏi cửa nửa bước, làm sao có thể bị tam hoàng tử bắt gặp?” Ngụy thị nắm chặt khăn tay, cố gắng thử vấn hồi, trăm triệu lần cũng không muốn đi đến Phù Huyền trăm dặm xa xôi kia. Nếu được ở lại ngoại thành, sự vụ trong nhà ngày tết còn có thể do nàng lo liệu; nếu gặp phải chuyện gì rắc rối thì có thể nhờ mẫu gia giúp đỡ ít nhiều, một khi đi đến Phù Huyền, lúc đó có kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay!

Lâu Cảnh không buồn nói gì, chỉ ngồi trong chính đường, chậm rãi uống trà.

Cuối cùng, Lâu Kiến Du cũng ra quyết định, trực tiếp sai người đưa Ngụy thị đi Phù Huyền, chờ tháng ba sinh xong sẽ phái người đến đón về.

Lâu Cảnh cũng chỉ nói miệng như vậy, tất nhiên sẽ không thật sự tự mình hộ tống Ngụy thị đến tận nơi. Hắn gọi Cao Nghĩa đi theo trông nom, bảo đảm đem Ngụy thị đến Phù Huyền, còn chính mình thì quay lại Bắc Nha, chờ tới thời điểm nghỉ trưa liền mời Khánh Dương bá đến Túy Tiên lâu uống rượu.

“Năm nay thôn trang có thu hoạch không được tốt.” Rượu quá tam tuần, Khánh Dương bá thở dài, bắt đầu cùng Lâu Cảnh nói chuyện vặt trong nhà, “Trước kia lão An quốc công có sinh ý buôn bán ngựa ở Tây Bắc, hiện giờ có còn được không?”

(tuần: lần rót rượu)

Lâu Cảnh lắc đầu nói: “Hai năm trước Hoàng Thượng hạ chỉ muốn quản lý việc buôn bán ngựa, cũng đã phái một quan viên đi trông coi.”

“Sao? Người nọ còn có thể quản đến trên đầu của An quốc công?” Khánh Dương bá cùng hần cụng chén, có chút không dám tin, nghe nói người kia chỉ có chức quan nhị phẩm, lúc ấy hữu tướng đã đề cử một tên vô danh nào đấy, hai năm nay cũng chẳng nghe thấy đã làm được công trạng gì.

“Cũng không phải quản hết, chẳng qua...” Lâu Cảnh uống cạn rượu trong chén, đưa tay rót đầy rượu vào chén Khánh Dương bá, “Bất kể mua bán gì, đều phải giao ra ba phần tiền lời.”

“Ba phần?” Khánh Dương bá kinh hô một tiếng, đây cũng quá tham rồi, bóc lột như thế, còn chỗ nào có lợi nhuận nữa?

“Nếu thế thúc có tiền nhàn rồi, gần đây ta biết có một cọc mua bán đáng làm đấy ạ.” Lâu Cảnh cười cười, hạ giọng nói.

“Nói nghe một chút.” Khánh Dương Bá lập tức hưng trí hỏi, hần biết Lâu Cảnh sẽ không ăn nói lung tung, nếu đã nói có việc mua bán thì nhất định sẽ là mối tốt.

Lâu Cảnh híp mắt cười, ghé sát vào tai Khánh Dương bá, “Tu sửa sông ngòi.”

Sinh ý của việc tu sửa sông ngòi quá lớn, cho dù Thẩm Liên có muốn độc chiếm cũng ôm không được. Nếu Lâu Cảnh đã muốn tham gia vào vụ này thì đương nhiên cũng muốn lôi kéo vài người có trọng lượng đi vào, hần chỉ làm một cái tiểu thế tử không có gì thu hút mà thôi.

Khánh Dương Bá nghe vậy, quả thực hưng phấn không thôi, lôi kéo Lâu Cảnh bàn bạc cẩn thận chuyện này.

Hai người ăn nháp với nhau, trò chuyện vô cùng vui vẻ. Chính là đang vừa nói vừa cười, cả hai bỗng nhiên nghe thấy những âm thanh vô cùng ồn ào, náo nhiệt, truyền đến từ nhà gian cách vách. Khánh Dương bá liền gọi gã sai vặt tiến vào, dặn dò hần đi xem xét. Lúc trở về, gã sai vặt liền bẩm báo, nói có không ít huân quý đang ở gian bên cạnh, hơn nữa tứ hoàng tử Tiêu Thừa Tranh cũng ở đó.

Tứ hoàng tử? Lâu Cảnh nhướng mày, tính từ ngày thứ hai sau khi thành thân đã từng gặp nhau một lần, tứ hoàng tử ngây ngô kia cũng không đến Đông Cung lần nào nữa, không phải nói hần vốn giao tiếp không tốt hay sao?

“Từ khi Thái tử bị phế, ngoại trừ Tĩnh vương có thân thể yếu nhược ra, cũng chỉ còn tứ hoàng tử... là người có hi vọng kế thừa sự nghiệp thống nhất thiên hạ.” Khánh Dương bá nhỏ giọng nói với Lâu Cảnh, “Chẳng trách những người kia lại nịnh bợ hần như vậy.”

Lâu Cảnh cười khê, “Thế thúc có muốn đi xem náo nhiệt hay không?”

“Aizz, không không, trong phòng kia toàn là người trẻ tuổi.” Khánh Dương bá lắc lắc đầu, tiếp tục cùng Lâu Cảnh cụng chén.

Lâu Cảnh nhìn nhìn Khánh Dương Bá, cũng đi theo nâng chén. Hiện giờ, những kẻ nịnh bợ tứ hoàng tử đều là đám tiểu huân quý mới nhập lưu, những người có thực quyền giống như Khánh Dương bá sẽ không chạy tới gặp mặt, nịnh hót làm gì. Nghĩ như vậy, hần chợt nhớ đến một câu, trào cao ngã đau, một khi đã được nâng lên càng cao, lúc té xuống sẽ càng thảm, chỉ không biết người sau lưng nâng hần là Trần quý phi hay Hoàng hậu.

Mấy ngày sau, Tĩnh Nam hầu mang theo toàn gia già trẻ lớn bé về kinh, Hoàng Thượng liền ban yến tiệc tẩy trần.

Hai ngày sau, Hoàng hậu thỉnh chỉ, muốn trở về thăm viếng phủ Tĩnh Nam hầu, Thuần Đức đế cũng chuẩn.

Tiêu Thừa Quân và tứ hoàng tử vốn cùng được nuôi dưỡng bên người Hoàng hậu với danh nghĩa đích tử, đương nhiên lần này cũng đi theo Hoàng hậu đến phủ Tĩnh Nam hầu.

Tĩnh Nam hầu có râu tóc bạc trắng, chính là càng già càng dẻo dai, thần thái không giảm, mang theo già trẻ cả nhà quỳ xuống đất đón chào, “Thần cung nghênh Hoàng hậu giá lâm.”

“Mau miễn lễ.” Kỷ Chúc vội vàng bước xuống liền xe, nhanh chóng đi đến trước mặt phụ thân, đỡ người đứng dậy.

Hai phụ tử đã lâu không gặp, nhất thời chỉ biết nhìn nhau mà không nói được câu nào. Thế tử Tĩnh Nam hầu đứng phía sau, cũng chính là Kỷ Châm – huynh trưởng của Hoàng hậu, bước lên phía trước nói: “Phụ thân, mau mời Hoàng hậu vào phủ đi thôi.”

Lúc này Tĩnh Nam hầu mới kịp phản ứng, tự mình mang theo Hoàng hậu vào phủ, Kỷ Châm và hai huynh đệ Tiêu Thừa Quân thì đi theo phía sau.

“Nhi tử bất hiếu, không thể phụng dưỡng người...” Vào đến trong sảnh, cho lui nô tài xung quanh, Kỷ Chúc liền vén vạt áo, quỳ gối trước mặt Tĩnh Nam hầu.

“Vạn lần không thể nói như thế!” Tĩnh Nam hầu bước lên đỡ Hoàng hậu đứng dậy, “Là phụ thân xin lỗi người.” Một đôi mắt sắc bén tương tự với Hoàng hậu nhất thời đỏ một vòng. Năm đó cường ép cũng là vạn bất đắc dĩ, đem đích thứ tử gả vào hoàng gia, không lường trước được là đương kim Hoàng Thượng lại không thích nam sắc, khiến cho Kỷ Chúc ủy khuất nhiều năm như vậy, bây giờ còn để hấn một mối vì lo lắng cho gia tộc.

“Thân nam nhi đứng chỗ nào cũng là bảo vệ quốc gia, việc nhi tử làm... bất quá chỉ hơi đặc biệt một chút mà thôi, phụ thân đừng nói như vậy.” Kỷ Chúc cười cười, trên mặt không biểu hiện ra một chút lo lắng hay buồn bã nào.

Tiêu Thừa Quân nhìn một màn này, hơi có chút cảm khái, rốt cuộc nam tử phải gả cho một người khác vẫn là ủy khuất, vậy mà người kia lại chủ động phải gả cho y, phần tình ý này, thật đáng giá để y quý trọng và nâng niu cả đời.

Mọi người ở Kỷ gia nhanh chóng vây xung quanh Hoàng hậu, đồng thời ôn chuyện. Tiêu Thừa Quân lấy có đi ra ngoài hít thở không khí, dẫn tứ hoàng tử sang Noãn các bên cạnh.

“Tiếp đón không chu toàn, mong rằng nhị vị điện hạ chớ trách.” Kỷ Châm cũng theo đi ra, an bài trà bánh, tỏ ra áy náy nói.

“Cữu cữu khách khí rồi.” Tứ hoàng tử Tiêu Thừa Tranh hàm hậu nói.

Ba người nói chuyện khách khí vài câu, Tiêu Thừa Quân nhắc Kỷ Châm cứ đi bồi Hoàng hậu, để hai huynh đệ tự ngồi uống trà là được rồi. Kỷ Châm bèn nói sẽ gọi trưởng tử của mình đến đây tiếp đãi hai người, sau đó mới cáo lỗi rời đi.

“Đại hoàng huynh, gần đây đám huân quý, quan viên rất hay tìm ta uống rượu, lại không nói nguyên nhân là gì.” Tiêu Thừa Tranh thừa dịp đại thiếu gia của Kỷ gia chưa tới, nhỏ giọng hỏi Tiêu Thừa Quân.

Tiêu Thừa Quân nhìn hấn một cái, hơi hạ mắt, “Có lẽ là muốn cùng người kết giao.”

Tiêu Thừa Tranh còn muốn nói điều gì, Kỷ gia đại thiếu gia đã bước vào cửa, liền dừng câu chuyện lại.

Lẳng lẳng thưởng thức trà, nhìn hai người kia nói nói cười cười vô cùng vui vẻ, Tiêu Thừa Quân rũ mắt, ngày thường tứ hoàng đệ chỉ biết cưỡi ngựa với luyện võ, không lường trước là hấn cũng nói năng khéo léo như vậy, quả nhiên nhìn người không thể nhìn qua tướng mạo. Bất quá, quả thật là võ tướng cũng có người ăn nói rất giỏi, ví dụ như Lâu Cảnh.

Nhớ tới cái tên kia, khóe môi của Tiêu Thừa Quân liền không tự giác mà hơi cong lên. Từ trước tới nay, tình cảm giữa y và tứ hoàng đệ cũng rất tốt, có lẽ y hơi đa tâm rồi.

Sau giờ Ngọ, yến tiệc tan, Hoàng hậu liền gọi tứ hoàng tử cùng đi tản bộ trong hoa viên, còn Mân vương điện hạ thì bị ném vào tiền thính.

Tứ hoàng tử tươi cười đi theo phụ hậu, thông thả dạo quanh hoa viên. Kể từ khi Thái tử bị phế, Tiêu Thừa Tranh cảm thấy dường như mọi người chú ý đến hắn nhiều hơn, mà ngay cả phụ hậu, lúc đối diện với hắn cũng giữ vẻ mặt ôn hòa hơn trước. Điều này khiến hắn cảm thấy có chút thương hại đại hoàng huynh, đồng thời lại nhịn không được mà mừng thầm.

Trên mặt của Tiêu Thừa Quân không hề hiện ra bất cứ một cảm xúc nào, y ngồi trong đình uống trà, nhìn theo bóng dáng xa dần của Hoàng hậu và tứ hoàng tử. Không bao lâu sau, Tĩnh Nam hầu đã đi tới, “Lúc còn ở Đông Nam, cự thần tình cờ có được một con ngựa bằng lưu ly rất đẹp, không biết điện hạ có muốn thưởng thức và đánh giá nó một chút hay không?”

“Rất vinh hạnh!” Tiêu Thừa Quân đứng dậy, theo Tĩnh Nam hầu đi đến thư phòng.

Buổi chiều trở lại Mân vương phủ, Tiêu Thừa Quân tự nhốt mình ở trong thư phòng. Đương nhiên, có đóng cửa không gặp người khác thì cũng đóng không được với người chuyên trèo tường mà đến.

(đêm nào anh Cảnh nhà ta chả cạy cửa sổ vào phòng, đóng cửa cũng vô ích)

“Đây là cái gì?” Lâu Cảnh đến gần, tò mò nhìn bức tranh được vẽ trên tấm da trâu, xem xong không khỏi sửng sốt. Trên tấm da trâu này vẽ một bản đồ, hắn tự nhiên cũng nhìn ra được, đây chính là bản đồ địa hình của vùng Đông Nam.

“Người nhìn ra cái gì không?” Tiêu Thừa Quân cũng không ngăn cản, để cho Lâu Cảnh nhìn kĩ.

“Nơi này, còn có nơi này, là nơi giấu binh.” Lâu Cảnh vươn tay, chỉ mấy vị trí trên bản đồ, “Nơi này, chính là đồn điền.”

Hai người lẳng lặng mà đối diện nhau, không nói nên lời, ngầm hiểu ý tứ hàm xúc trong đó.

Thế lực ở Đông Nam, gần như Tĩnh Nam hầu không hề động đến mấy may mà vẫn giữ nguyên tại chỗ, sau giờ Ngọ hôm nay đã giao cả cho y. Tiêu Thừa Quân thở dài, phụ hậu đối với y thật là ân trọng như núi.

Lâu Cảnh bĩu môi, vươn tay kéo Tiêu Thừa Quân đang cảm khái không thôi vào lòng, “Cái này đã là gì, hôm nào ta vẽ bản đồ phòng thủ của Tấn Châu cho người xem.”

Tiêu Thừa Quân giương mắt nhìn hắn, bất đắc dĩ cười khẽ, “Vậy thì bốn vương phải cảm tạ trước rồi.”

“Đừng cảm tạ vội nha!” Lâu Cảnh nhe răng cười, “Cần phải cảm ơn bằng cách lấy thân báo đáp đấy!”

45. Chương 45: Cửa Ải Cuối Năm

Ngày tháng nối tiếp qua mau, thời tiết cũng trở nên lạnh dần, thoáng một cái đã đến dịp cuối năm, người người trong kinh thành đều vội vàng, tất bật chuẩn bị hàng tết.

Đây chính là thời điểm để địa tô thu từ điền trang, tiền thuê của các cửa hiệu và bạc thu từ các loại thuế khác nhau gửi về đến kinh thành. Một năm này cũng coi như được mùa, ngoại trừ Thanh Dương bị thiên tai, những nơi khác đều không xảy ra đại nạn gì, số bạc gửi về cũng không nhỏ.

(Địa tô: đây là từ cũ - dùng trong thời xưa: Nói về phần hoa lợi hoặc khoản tiền mà người mướn ruộng đất sản xuất phải nộp cho chủ sở hữu ruộng đất: Tá điền được giảm địa tô khi bị thiên tai...)

Mùng bảy tháng chạp, trời đổ tuyết lớn, trong kinh thành là một mảnh an bình.

Từng đoàn mây xám xịt, nặng nề giăng kín bầu trời, vì thế, còn chưa đến hoàng hôn mà sắc trời đã trở nên ảm đạm và tối sầm lại. Đèn dầu trong Túy Tiên lâu đã sớm được thắp lên, ánh sáng nhàn nhạt và ấm áp tỏa ra xung quanh khiến nơi này càng thêm nổi bật giữa những mái ngói xám tro của kinh thành, có vẻ đặc biệt náo nhiệt. Hiện tại cũng là thời điểm quan viên từ các địa phương trở về kinh thành báo cáo kết quả công tác, chính vì vậy mà việc kinh doanh của Túy Tiên lâu càng thêm nhộn nhịp, sôi nổi hơn bình thường không ít.

“Lần này ta kiếm được một đồng bạc, vẫn nhờ Trạc Ngọc giật dây đây.” Khánh Dương bá nâng chén, cười lớn cùng Lâu Cảnh uống rượu.

Lâu Cảnh vừa mới uống cạn chén, Chu Tung liền ý kiến: “Lâu lão đại chỉ cụng ly với thể thức là không được, của ta cũng phải uống, việc này cũng phải cảm ơn ta đã báo tin nữa chứ.”

“Rồi, ta đây nên mời người một chén.” Lâu Cảnh đoạt lấy bầu rượu, rót đầy vào chén Chu Tung, “Đây là chén thứ nhất, mời người vì gặp được mối làm ăn tốt vẫn còn nhớ đến huynh đệ này.”

“Chén thứ nhất?” Chu Tung thoáng nhăn mặt, đây rõ ràng là cố ý chuốc say hấn mà! Nhưng lại không thể không uống, chỉ có thể ngửa đầu cạn chén.

“Đây là chén thứ hai, ta mời người chén này vì bản lĩnh xuất sắc của người, không cần đến sự giúp đỡ của phụ thân và huynh trưởng, tự mình có thể vươn tới vị trí hôm nay, giữ được thể diện cho chính bản thân, cho gia đình, đương nhiên là cũng cấp cho ta mặt mũi không nhỏ vì có một tiểu đệ tài năng như vậy!” Lâu Cảnh nhìn bộ dáng cao gầy của Chu Tung, chợt nhớ tới tiểu hài tử chảy nước mũi (bị mình sai người oánh hội đồng tới tã) ở ngự hoa viên năm xưa, thật có chút vui mừng cảm khái.

Chu Tung nghe xong nhịn không được mà phá ra cười: “Đương nhiên rồi!”

Lâu Cảnh lại rót cho hấn một chén rượu đầy, chính mình cũng nâng chén lên, “Đây là chén thứ ba, không phải mời người mà là chúng ta cùng đối ẩm. Uống vì người biết ta, tin tưởng ta, với việc lớn như vậy mà không chút nào nghi ngờ ta... Lâu Cảnh ta có một huynh đệ như người, cuộc đời này thật không uống.”

(ẩm có nghĩa là uống, uống 1 mình gọi là độc ẩm, 2 người gọi là đối ẩm)

Nghe xong lời này, Chu Tung nhất thời đỏ hốc mắt, hừ hừ nói: “Đang yên đang lành, nói cái này làm chi!”

Lâu Cảnh cười không nói, hai người cụng chén, uống cạn.

Chuyện làm ăn liên quan đến việc tu sửa sông ngòi lần này, bọn họ nói ra bên ngoài là còn có những người khác gia nhập, nhưng trên thực tế, Lâu Cảnh chỉ kéo Khánh Dương bá và Chu Tung tham gia mà thôi.

Nói cho cùng thì loại làm ăn này vẫn là cát xén, biển thủ tài sản của quốc khố, chính vì vậy mà người tham gia phải có đủ quyền thế để khiến kẻ khác phải e dè, lại phải giữ bí mật, không thể lan truyền rộng rãi cho nhiều người biết đến. Lâu Cảnh đã quăng vào vụ này tám vạn lượng bạc, hơn nữa hai người Khánh Dương bá và Chu Tung cũng góp vào mười lăm vạn. Hiện giờ thuế của các nơi đã nộp về triều đình, Thẩm Liên cũng cực kì thủ tín mà đem cả tiền vốn lẫn tiền lãi trả cho bọn hấn, trên cơ bản là cả ba ngồi đếm tiền mỗi tay. Đầu xuân còn muốn tu sửa hành cung, nơi nghỉ hè của Thuần Đức đế, Thẩm Liên cảm thấy Lâu Cảnh là một người làm việc rất nhanh nhẹn, lưu loát, cũng đáp ứng đồng ý kết phường làm ăn với hấn trong vụ tới.

“Ta nghe nói, quan viên đến kinh báo cáo công tác năm nay đều phải giao ra một khoản tiền không nhỏ cho Thẩm Liên.” Rượu quá tam tuần, Khánh Dương bá bỗng nhiên nói ra câu này.

“Một khoản tiền không nhỏ? Giao ra?” Chu Tung vẫn không rõ, quan viên vào kinh báo cáo công tác thì liên quan gì đến Thẩm Liên?

“Khoản tiền để thăng quan chứ sao!” Khánh Dương bá đề thấp âm thanh xuống, nói: “Phàm là quan viên vào kinh báo cáo công tác thì đều phải đưa “quà gặp mặt” cho Thẩm Liên, ít nhất cũng phải một ngàn hai. Người nào sẽ được thăng quan trong năm tới còn phải đưa nhiều hơn.” Nói xong, hấn vươn tay so một ngón, lại xòe năm ngón ra, nghĩa là nhiều thì phải đưa năm nghìn hai.

Lâu Cảnh cũng có chút giật mình, tuy rằng biết lão thái giám kia rất tham tài, nhưng cái biện pháp kiếm tiền nghe rợn cả người này mà hấn cũng dám làm, thật sự là...

“Nhà ta có một họ hàng là quận thủ đến kinh, hấn không lường trước được là năm nay phải giao ra một khoản tiền lớn đến vậy, đành phải đến chỗ ta vay tiền, nói sẽ trả hai phần lợi tức, qua cửa ải cuối năm cái đã.” Khánh Dương bá thần bí cười cười, đến điểm là ngừng, không nói chuyện nữa.

Hai người nghe xong liền hiểu được, muốn ba năm yên ổn làm tri phủ thì phải giao một số bạc không nhỏ ra, mà những quan viên đến kinh báo cáo công tác kia đều không phải là lấy không ra bạc, chẳng qua là

không tùy thân đem theo người nhiều tiền như thế mà thôi. Do vậy, trong khoảng thời gian gấp rút này, bọn họ đành phải đến các nhà giàu trong kinh để mượn tiền. Mà hiện giờ, số tiền bỏ ra ứng trước cho việc tu sửa sông ngòi đã được thu về cả vốn lẫn lãi, bọn họ có thể cho những quan viên kia vay tạm, kiếm thêm một khoản tương đối nữa.

Tuyết rơi lất phất, không bao lâu sau, trên các cành cây, ngọn cỏ, mái nhà, mặt đất... đều tích đầy tuyết trắng, trời đất cũng tựa hồ như sáng bừng lên.

Tử lượng của Lâu Cảnh rất tốt, uống đến khi Khánh Dương bá và Chu Tung say nhè thì hẳn mới có năm phần men say mà thôi. Rồi khỏi Túy Tiên lâu, Lâu Cảnh lão đảo hướng phủ Mân vương đi tới. Tuyết rơi, đầu tường trơn trượt, Tiêu Thừa Quân đã nghiêm khắc dặn dò hẳn không được tiếp tục trèo tường, cho nên hiện tại chỉ có thể ngoan ngoãn đi bằng cửa hông.

“Thế tử, ngài đã trở lại.” Nhạc Nhân vội vàng phủi tuyết trên người Lâu Cảnh, sau đó đem một kiện áo khoác lông cáo mềm mại choàng lên người hắn, “Vương gia đang thưởng mai trong hoa viên đấy ạ.”

Lâu Cảnh nhú mày, vội vàng rảo bước hướng thẳng đến hoa viên. Sau đó, hắn liền nhìn thấy một người mặc áo bông dài màu nguyệt sắc, tựa người bên một gốc mai, điểm xung quanh người ấy là những đóa mai vàng rực rỡ đầu tiên của mùa xuân.

“Sao lại đứng một mình ở đây?” Lâu Cảnh nhanh chóng cởi áo khoác bọc lên người Tiêu Thừa Quân, sờ sờ hai má lạnh lẽo như sắp bị đông lạnh của y.

Tiêu Thừa Quân quay đầu lại nhìn nhìn Lâu Cảnh, hơi hơi mỉm cười, vươn tay ôm hắn vào trong ngực, “Ta không lạnh, nhưng người ấy, lại ăn mặc phong phanh thế này mà chạy ra ngoài sao?” Vì để che dấu tai mắt của người khác, khi ra khỏi cửa, Lâu Cảnh chưa bao giờ mang theo một gã sai vặt nào bên mình, cho nên dù trời nóng hay lạnh cũng không có ai lấy giúp hắn một cái xiêm y.

Đó là một vòng tay rất ấm áp và dễ chịu, khiến cả người Lâu Cảnh chợt thả lỏng, hơi rượu liền nhanh chóng bốc lên, hắn thoải mái nằm úp sấp lên đầu vai của Tiêu Thừa Quân, có chút mệt mỏi muốn ngủ.

Hai ngày nay, trang đầu đến giao địa tô, chưởng quầy các nơi cũng chạy tới giao nộp, đối chiếu sổ sách, dù có mặt Trình Tu Nho nhưng hắn cũng vội đến mức chân không chạm đất, cũng đã ba ngày chưa đến phủ Mân vương rồi. Lâu Cảnh dụi dụi mặt vào cổ áo của Tiêu Thừa Quân, cái mũi thoáng ngửi thấy mùi nắng ấm trên trang phục và một chút hương sữa thảo nhiên, liền nhịn không được mà hít một hơi thật sâu.

(trang đầu: tiếng gọi thay cho người, người đứng đầu thôn trang; chưởng quầy: chủ tiệm, người quản lý cửa hàng)

“Chuyện Thẩm Liên thu hối lộ của quan viên, người có nghe nói không?” Tiêu Thừa Quân hơi cúi đầu xuống, dùng mặt cọ cọ vào hai má hắn.

Hai má hơi lạnh chậm rãi chà nhẹ vào mặt, giống như tơ lụa mềm mại lướt qua, rất thoải mái, Lâu Cảnh nhịn không được mà ngẩng đầu đuổi theo dấu đi lên, “Mới vừa nghe Khánh Dương bá nói qua, sao vậy? Trong triều đã biết rồi à?”

Đôi mắt của Tiêu Thừa Quân chợt tối lại, “Người trong triều thì vẫn chưa biết, chỉ là ngày hôm qua, có một quan viên không thể giao ra “quà gặp mặt”, bị Thẩm Liên tìm ngay một cái cớ nào đấy, tống vào chiếu ngục rồi.”

Lâu Cảnh mở to hai mắt nhìn, cái tên Thẩm Liên này, muốn kiếm tiền đến phát điên rồi sao?

“... Những thứ mà quan địa phương nộp lên trên, đều là mồ hôi nước mắt của dân chúng. Thẩm Liên muốn tiền của bọn họ, khi trở về bọn họ cũng sẽ tìm cách để đoạt lại gấp bội từ những người dân vô tội, như thế tới nay...” Tiêu Thừa Quân ngẩng đầu nhìn bầu trời xám xịt, thở dài thật sâu.

Trăm họ nào có tội gì đâu, bách tính nào có tội gì đâu.

Lâu Cảnh đứng thẳng người, để chóp mũi của mình và Tiêu Thừa Quân chạm vào nhau, “Đừng tiếp tục phiền não nữa, đạo trời rất công bằng, báo ứng rất phân minh, gieo nhân nào thì sẽ gặp quả nấy, một ngày nào đó, bọn họ sẽ phải trả giá cho những hành động hôm nay.”

Khoảng cách giữa hai người thật gần, mùi sữa thơm phát ra càng mê người, Lâu Cảnh liền nhịn không được mà liếm liếm đôi môi kia, “Ngọt thật!”

Bất thành linh bị liếm, Tiêu Thừa Quân sững sốt mở to mắt, hai vành tai cũng nhanh chóng đỏ bừng, lần nào y trộm ăn kẹo cũng bị Lâu Cảnh phát hiện ra.

“Điện hạ, ta cũng muốn ăn kẹo sữa mật ong~!” Lâu Cảnh ngậm vành tai đỏ rực vào trong miệng, khẽ cười nói.

“Ăn hết rồi, nếu muốn ăn thì chờ đến sang năm đi.” Tiêu Thừa Quân nghiêm trang chứng chặc mà nói, sau khi nói xong liền vội vàng giải cứu vành tai của mình ra, xoay người đi thẳng về phòng.

Lâu Cảnh nhìn bóng dáng Mân vương điện hạ tiêu sái xoay người rời đi, nhịn không được mà cười ra tiếng.

Hiện tại, công việc bếp núc trong phủ An Quốc công tạm thời được giao cho nhị thẩm lo liệu. Nhị thẩm rất vui vẻ, xắn tay áo lên, hào hứng chuẩn bị cho bữa tiệc náo nhiệt đầu năm.

Bộ đồ mới dùng để đón tết của thế tử đã được làm xong, nhị thẩm liền tự mình mang xiêm y đến Chu Tước đường, lại không thấy bóng dáng của Lâu Cảnh đâu cả, “Này, trời đã tối rồi, sao Trạc Ngọc còn chưa trở lại?”

Quản gia của Chu Tước đường cười nói: “Thế tử đã đi uống rượu với nhóm đại nhân của Vũ Lâm Quân rồi ạ, thường thường sẽ uống đến khuya mới về.”

“Thế sao được?” Nhị thẩm bĩu môi không vui, nhìn áo bông mới tinh trong tay, nguyên bản là muốn khoe tài và tỏ ra quan tâm chăm sóc Lâu Cảnh một chút, vậy mà bây giờ đến bóng người cũng chẳng thấy, thế này thì biết nhờ vả chuyện kia thế nào đây?

“Nhị thái thái cứ đặt quần áo ở đây là được.” Quản gia tươi cười muốn tiếp nhận nhưng không ngờ lại bị nhị thẩm lách mình tránh ra.

“Bộ quần áo này là ta tự mình làm, hôm nay mang đến để Trạc Ngọc mặc thử xem sao, nếu có chỗ nào không vừa thì ta sẽ mang về sửa lại.” Nhị thẩm đảo mắt, đột nhiên nảy ra một ý, “Làm phiền Lý quản gia, nếu thế tử quay trở lại thì hãy cho người đến nói với ta một tiếng.”

Quản gia thầm nói, đưa có mỗi bộ đồ cũng phải tự mình năm lần bảy lượt chạy đến đưa tận tay mới được hay sao? Nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười đáp ứng, thầm nhủ, cũng may ngày mai là mừng tám tháng chạp, chắc chắn thế tử sẽ trở về, nếu là ngày thường, sợ là mười ngày nữa tháng cũng khó nhìn thấy bóng dáng đâu.

Mùng tám tháng chạp là ngày tế tổ.

Lâu Cảnh rời khỏi ổ chăn ấm áp của phủ Mân vương, nhanh chóng trở lại phủ An Quốc công. Hoàng gia không thực hiện lễ tế tổ vào ngày mừng tám tháng chạp mà phải chờ đến đêm giao thừa mới có thể đi thái miếu tế trời.

Sau khi đến từ đường làm lễ, thấp hươu cho tổ tiên Lâu gia, lại làm lễ cúng táo quân xong, Lâu Kiến Du liền vội vàng rời đi.

“Gần đây Quốc công gia rất bận rộn sao?” Lâu Cảnh ngạc nhiên hỏi, mới hai ngày trước, bởi vì chương quay ở Tấn Châu trực tiếp vào thẳng Chu Tước đường để giao nộp, đối chiếu sổ sách, mà phụ thân còn âm ỉ với hấn một trận, thế mà hôm nay lại tươi tỉnh như vậy, cũng chẳng gằm ghè nhìn hấn mà đã vội vàng bỏ đi?

“Gần đây Quốc công gia đi xã giao rất nhiều.” Quản gia thấp giọng nói.

(nhờ Quốc công gia đi xã giao chăm chỉ thế này, tương lai anh Tiêu Thừa Quân mới có dịp bộc lộ sự bá đạo của anh trong màn đánh ghen chứ... dù chỉ có nửa chương)

Lâu Cảnh nheo nheo mắt, cho Vân Bát đi tìm hiểu xem phụ thân đã xã giao với những ai rồi mới trở về Chu Tước đường, vừa bước vào cửa liền gặp ngay nhị thẩm đến đưa xiêm y.

Nhị thẩm vô cùng ân cần giúp Lâu Cảnh mặc thử xiêm y mới, tay áo và vạt áo đều có chút ngắn, “Vừa mới lấy số đo tháng trước, sao đã cao thế này rồi?”

Mười bảy mười tám tuổi chính là thời điểm mà nam hài tử trưởng thành nhanh nhất, nhị thẩm liên miên cần nhàn một hồi, tiếp nhận lại quần áo, nói sẽ đem về sửa lại, “Trạc Ngọc à, người xem, hiện giờ người đã là quan to tam phẩm rồi, thế mà nhị đệ ngươi vẫn còn ở nhà, chưa được ra làm quan, đã cười tức phụ rồi mà nó vẫn không biết tiến bộ, người nên giúp nhị thẩm quản hấn một chút.”

Lâu Cảnh nhìn nhìn, cười nói: “Đầu xuân này, Vũ Lâm Quân sẽ tiến hành bổ sung những vị trí còn trống, đến lúc đó ta sẽ cho nhị đệ một chức vụ nào đấy.”

“Ai u, này, này thật đúng là chuyện tốt, nhị thẩm liền thay đệ đệ ngươi cảm ơn trước...” Nhị thẩm nhất thời mừng đến mức không biết nói cái gì cho phải. Nàng thật không ngờ rằng nàng còn chưa nói hết lời, Lâu Cảnh lại gật đầu đáp ứng cái rụp như thế, dáng vẻ này thật không giống như Quốc công gia, trạng phu nàng đã đến nói chuyện nhiều lần mà vẫn hăm hăm hồ hồ không thể nói ra một cái tin chính xác, “Sắp đến năm mới rồi, không biết bệnh tình của phu nhân thế nào?”

“Nghe nói hôm qua phụ thân đã phái người đến đó nhìn rồi. Nếu hấn trở lại thì sẽ có người đến báo tin cho nhị thẩm biết thôi.” Lâu Cảnh không muốn nói chuyện gì nhiều về tin tức của Ngụy thị, huống chi việc có thai trong hiếu kì cũng chẳng phải là việc tốt lành gì, người nhà cũng không thể biết, ngoài một mẹ và hai nha hoàn bên người Ngụy thị, tất cả những người biết chuyện khác đều đã bị Lâu Cảnh xử trí rồi.

Nói chuyện đông dài một hồi lâu, cuối cùng nhị thẩm cũng rời đi. Sau đó Vân Bát liền trở lại.

“Quốc công gia đi gặp một vị quan tứ phẩm đến kinh thành báo cáo công tác. Hấn vốn là quan huyện ở Giang Châu, hiện giờ sắp được thăng chức lên quận thủ.” Vân Bát hỏi thăm rất rõ ràng.

Lâu Cảnh liền hiểu rõ, phỏng chừng là có người muốn đến phủ An Quốc công vay tiền đây mà.

“Có cần tiếp tục theo dõi không ạ?” Vân Bát hỏi.

“Không cần.” Lâu Cảnh khoát tay áo, có lẽ nhóm huân quý trong kinh thành sẽ nhanh chóng đưa nhau kinh doanh loại hình này thôi, cũng không đến mức khiến phủ An Quốc công rước phải tai họa gì. Chỉ là, hôm qua Thẩm Liên đã giam một người không chịu giao ra “quà gặp mặt”, Hoàng Thượng lại không có một phản ứng nào, dẫn đến hiện tại người đi mượn tiền càng ngày càng nhiều, điều này thật có chút không hợp với lẽ thường.

46. Chương 46: Diêm Dẫn

(diêm: muối, dẫn: đơn vị trọng lượng, hai trăm cân là một dẫn. Phép bán muối lấy dẫn để tính nhiều hay ít, nên chỗ bán muối gọi là dẫn ngân, số bán được bao nhiêu gọi là dẫn ngạch. Các hàng hóa khác cũng có khi dùng chữ ấy như: trà dẫn, số trà bán được, tích dẫn, số thiếc bán được.

=> diêm dẫn: 1 loại tương tự như ngân phiếu, nhưng có trị giá nhỏ, lấy đơn vị đo là muối chứ không phải lượng bạc, ngày xưa muối cũng quý tương đương với vàng, bạc.)

Bất quá nghĩ là nghĩ vậy, chứ Thẩm Liên có thể tiến vào thái miếu và đảm nhiệm chức vụ chủ trì buổi lễ mà không bị làm sao thì việc thu chút “quà gặp mặt” lần này, chỉ cần tìm một cái lý do tốt đẹp nào đấy rồi đi vào cung nịnh nọt một phen, khẳng định là Thuần Đức đế sẽ nhắm một mắt, mở một mắt rồi cho qua ngay thôi.

Sự tình quả đúng như Lâu Cảnh đã dự đoán, “quà gặp mặt” được thu với khí thế hùng hực, nhóm huân quý trong kinh cũng đưa nhau cho vay tiền đến thuận tay, còn Thuần Đức đế thì từ đầu đến cuối đều nhất trí không nói một từ. Nhất thời, người người trong kinh đều vui mừng hỉ hả, chỉ có nhóm quan viên phải đi vay tiền là méo mặt, vui vẻ không nổi mà thôi.

Nhưng dù bên ngoài có ầm ĩ, nhộn nhịp thế nào thì cũng không có quan hệ gì đến Lâu Cảnh. Hấn không hề tham dự mấy may vào đoạn mua bán này, chỉ cho Vân Bát đi điều tra xem những quan viên nào phải đi vay tiền, đặc biệt là những người đến mượn tiền của phủ An Quốc công, tất cả đều được ghi chép lại cẩn thận.

Đảo mắt liền tới mười ba tháng chạp, Thẩm Liên đã thu được một đồng “quà gặp mặt” nặng tay, nhóm quan viên hồi kinh báo cáo công tác có nhà ở gần đều vội vàng trở về, còn những người có nhà ở quá xa thì chỉ có thể ở lại kinh thành chờ đón năm mới. Cuối cùng từng người bận bịu đã xong, bắt đầu an tâm chuẩn bị hàng tết.

“Sao người không tham gia vào chuyện làm ăn kia?” Tiêu Thừa Quân hỏi Lâu Cảnh, lấy tính tình của hắn, với loại chuyện dễ kiếm tiền thế này thì hắn là cũng thò một chân tham gia rồi chứ?

“Không có tiền.” Lâu Cảnh lầu bầu, đem mặt chôn đến trước ngực Mân vương điện hạ.

Không có tiền? Tiêu Thừa Quân ngạc nhiên hỏi: “Không phải hôm trước người vừa kiếm được một khoản lớn từ chỗ Thẩm Liên sao? Sao bây giờ lại nói không có tiền?”

Ngoài trời tuyết bay toán loạn, ngồi rất lạnh, sau khi dùng qua cơm chiều, hai người liền chui vào trong ổ chăn. Tiêu Thừa Quân tựa người vào đầu giường đọc sách, Lâu Cảnh liền tự động tiến sát vào trong ngực phu quân.

“Hơn phân nửa đều cầm đi đổi thành thương sao rồi.” Lâu Cảnh vươn tay chạm rã miêu tả hoa văn in ngầm trên áo của Mân vương điện hạ.

(thương sao là một từ cổ, thương: kho, vựa, chỗ để tồn trữ các loại như ngũ cốc,...; sao: tiền giấy, tiền tài => nó gần giống như hóa đơn hàng bây giờ ấy, thương sao chính là hóa đơn sổ ngũ cốc được chứa trong kho.)

Các nhà buôn, thương nhân giàu có thường đổi thương sao ở nạp lương, dân gian còn gọi là “bạch điều”, chỉ dùng để đổi mấy thứ như diêm dẫn, theo quy đổi thì một hai thương sao sẽ đổi được một diêm dẫn, một diêm dẫn trị giá nửa lượng bạc.

(nạp lương:cách gọi của thời xưa, đây là một dạng giống như tiền trang hay ngân hàng bây giờ.

Bạch điều: hóa đơn tạm (một cách gọi khác của thương sao)

Quy đổi: 1, 2 thương sao = 1 diêm dẫn = 0,5 lượng bạc.)

Tiêu Thừa Quân nhú nhú mày, “Người muốn kinh doanh muối sao?”

“Vào mùa đông không làm được muối, mà đa số mọi người lại sốt ruột muốn bán rẻ để lấy tiền mua sắm đón tết nên thương sao sẽ bị rẻ đi không chỉ một hai đồng.” Lâu Cảnh vờ vờ ngón tay trên hoa văn hình rồng, thầm nghĩ nếu về sau được thay thế bằng nội sam màu vàng, trên mặt có thêu rồng năm móng vuốt, có lẽ lúc sờ vào sẽ thú vị hơn nhiều.

Nói cách khác, nếu trước đây thương sao có giá trị năm đồng tiền thì bây giờ Lâu Cảnh chỉ cần dùng một đồng tiền để mua.

“Sao lại lãi to đến vậy?” Tiêu Thừa Quân giật mình kinh ngạc, bởi vì kinh doanh muối kiếm tiền rất tốt nên nhóm thương nhân giàu có thường rất muốn nộp thuế bằng thương sao, nhưng nếu thương sao lại giảm giá đến vậy thì sau này còn có ai muốn nộp thuế nữa bằng cách này nữa, phỏng chừng sẽ trực tiếp đổi thành ngân phiếu để nộp lên cho triều đình. Mà đến lúc đó, quan phủ lại phải dùng bạc để mua lương thực, nếu phải trải qua hai lần chuyển đổi thế này thì sẽ lãng phí không ít tiền thuế và lương thực.

(Mọi người có thể hiểu thế này:

Lương thực -> thương sao -> nộp thuế cho triều đình, triều đình dùng số lương thực này để dự trữ luôn.

Lương thực -> ngân phiếu -> triều đình -> bạc -> mua lương thực dự trữ. Như vậy là mất 2 lần đổi và sẽ tổn kém hơn, cho nên anh Quân cau mày.)

“Bạch điều thì nhiều nhưng lại thiếu diêm dẫn, mà mấy năm gần đây muốn đổi diêm dẫn cũng không phải là chuyện dễ.” Lâu Cảnh khẽ cười nói, “Huống chi mấy nạp lương ở Giang Nam đổi thương sao rất nhiều, nhưng đến mùa đông thì các cánh đồng muối lại không sản xuất được muối, diêm thương liền báo nguy, tự nhiên diêm dẫn cũng không đổi được.”

Phần lớn các vựa muối ở phương Bắc đều tích trữ rất nhiều muối, nạp lương đổi diêm dẫn lại không nhiều lắm, còn ở Giang Nam thì ngược lại, hơn nữa, nếu muốn đổi bạch điều thành diêm dẫn thì cần có cầu kết với

quan lại. Cho nên thương nhân ở phía Nam cũng hết cách, không thể nào đến được với quan phủ ở phương Bắc, chính vì thế mà đã tạo thành tình cảnh bạch điều vào mùa đông ở Giang Nam lại giảm giá đến vậy.

“Quan viên quản lý muối làm việc kiểu gì mà để nó hỗn loạn thế này?” Tiêu Thừa Quân cau mày buông quyển sách trên tay, thở dài thật sâu.

“Cũng không đến mức đại loạn.” Lâu Cảnh vươn tay xoa xoa mấy nếp nhăn vừa hiện lên trên trán của Tiêu Thừa Quân, “Vì hiện tại đang là thời cơ tốt, nếu chờ đến đầu xuân, phỏng chừng bạch điều sẽ tăng giá trị lên đến hai ba đồng đấy.”

Sở dĩ hắn gấp gáp quyết định việc kinh doanh muối như vậy, không chỉ bởi vì vào cuối đông thương sao đang giảm giá mạnh, mà càng quan trọng hơn là vài ngày trước đó, chương quây ở Tấn Châu đến đây đối chiếu sổ sách và nói cho hắn biết đã mua chuộc được quan viên quản lý muối mới được bổ nhiệm về Tấn Châu, bây giờ Tấn Châu lại đang tích trữ rất nhiều muối, chỉ cần cầm bạch điều đến đó là có thể căn cứ theo tiêu chuẩn cung ứng mà đổi diêm dẫn cho hắn.

Tiêu Thừa Quân nghe vậy, hơi nhẹ nhàng thở ra, nắm chặt bàn tay đang đảo loạn trước mặt y của Lâu Cảnh, “Vậy khi nào người đem bạch điều đi đổi diêm dẫn?”

“Ngày mai...” Lâu Cảnh trầm mặc một lát, “Ngày mai ta sẽ đi Tấn Dương một chuyến.” Chuyện lớn như thế, một cái chương quây không thể nào đảm bảo ổn thỏa, hắn phải tự mình đến gặp viên quan kia.

Ngày mai... hắn sẽ đi Tấn Châu sao? Tấn Châu cách kinh thành không xa lắm, cưỡi ngựa liên tục thì chỉ khoảng ba ngày đường là đến thành Tấn Dương, thủ phủ của Tấn Châu, nhưng mà, đã sắp đến năm mới rồi, Lâu Cảnh lại phải rời khỏi kinh thành.

“Đi mấy ngày thì về?” Không chút nghĩ ngợi, câu hỏi đã bật ra khỏi miệng, Tiêu Thừa Quân liền ngắc ngứ cả người.

Lâu Cảnh ngẩng đầu nhìn Mân vương điện hạ, sâu trong đôi mắt y là một chút u buồn không nỡ chia xa. Hắn liền nhịn không được mà cong cong đôi mắt, tiến đến gần nhẹ nhàng hôn lên môi y, “Chỉ khoảng mười ngày thôi.”

“Ừ.” Tiêu Thừa Quân lên tiếng, mặc dù bọn họ không còn là phu thê, cũng đã tách ra sống riêng, nhưng căn bản là vẫn gặp nhau mỗi ngày. Bây giờ đột nhiên phải chia xa, nhất thời liền cảm thấy có chút luống cuống, Mân vương điện hạ không biết phải phản ứng thế nào, chỉ có thể cầm lấy quyển sách trên chân giả bộ chăm chú đọc tiếp.

Lâu Cảnh chớp chớp mắt, vươn tay giật lấy quyển sách trên tay Tiêu Thừa Quân, “Kinh thi thì có gì hay, chúng ta xem cái này đi.” Nói xong, hắn tựa vào ngực Mân vương điện hạ, mở một quyển sách khác ra rồi chỉ vào một trang trong đó.

Tiêu Thừa Quân tựa cằm lên đỉnh đầu của người trong ngực, nhìn thoáng qua quyển sách trên tay hắn, nhất thời lúng túng không thôi, xem cũng không phải mà không xem cũng không phải. Trang sách Lâu Cảnh mở ra chính là một bức tranh thủy mặc, bên trong vẽ một nam tử đang ghé người vào đầu giường, một nam tử khác đang xâm nhập từ phía sau...

“Nguyên Lang, chúng ta phải xa nhau đến tận mười ngày, ta sợ là ta sẽ nhịn không được, nửa đường lại chạy về...” Lâu Cảnh đặt quyển sách trước mặt Tiêu Thừa Quân, nằm úp sấp lên trên người y, dùng đầu gối chậm rãi cọ xát bên trong bắp đùi của Mân vương điện hạ.

“Này...” Hô hấp của Tiêu Thừa Quân có chút bị kiềm hãm, thân thể cũng dần dần nóng lên.

Lâu Cảnh tà tà cười, ném quyển sách trên tay xuống, tiến đến bên tai Mân vương điện hạ, nhẹ giọng hỏi: “Tư thế vừa rồi, phu quân đã nhìn rõ chưa?”

Tiêu Thừa Quân bị hắn chọc cho có chút quần bách, vươn tay đẩy hắn ra, “Không có!”

“Không quan trọng.” Lâu Cảnh thò móng vuốt vào bên trong nội sam của Tiêu Thừa Quân, “Ta xem rõ là được.”

“Uhm...” Tiêu Thừa Quân còn định nói thêm cái gì, lại bị Lâu Cảnh hôn lên môi, chờ đến khi phục hồi lại tinh thần thì mới phát hiện, quần áo trên người mình đã sớm bị quăng đi phương nào.

Tuy bên ngoài rét lạnh với tuyết trắng bao phủ khắp nơi nhưng ở trong phòng lại là một mảnh ấm áp, bếp than bằng đồng đang cháy hừng hực, màn che lụa đỏ mềm mại, hai người nằm trên giường cùng đắp chung một cái chăn. Một khung cảnh thiên thời - địa lợi - nhân hòa thế này, nếu không làm vài chuyện vui vẻ thì chẳng phải là rất có lỗi với tuổi trẻ hay sao?

“Chậm, chậm một chút... Uhm...” Tiêu Thừa Quân ghé vào trên gối, bị người phía sau va chạm không thương tiếc, thân mình mềm mại cọ sát không ngừng lên chăn đệm, nhất thời có chút chịu không nổi.

Lâu Cảnh cúi người, cắn cắn lên cái cổ trắng nõn, động tác quả thực chậm lại, từ từ rút ra, sau đó đột nhiên lại đâm mạnh vào đến tận gốc, luân phiên thâm nhập vào địa phương sâu nhất.

“Ah...” Tiêu Thừa Quân nhịn không được mà cong người lên.

Lâu Cảnh lại không để ý tới, hai tay giữ chặt thân mình của Tiêu Thừa Quân, thỉnh thoảng lại trêu chọc lồng ngực ướt đầm mồ hôi của y, vân vê đùa nghịch hai viên tiểu đậu, một chút một chút mà xâm nhập thật sâu vào thân thể của Mân vương điện hạ.

“Quá sâu, Ahh...” Tiêu Thừa Quân nắm chặt cái gối đầu bên cạnh, trong thanh âm mang theo run rẩy không thể khống chế.

“Tra tấn” người dưới thân như vậy trong chốc lát, Lâu Cảnh dừng lại, hôn hôn thái dương tràn đầy mồ hôi của y, sau đó lại nhanh chóng bắt đầu một vòng mới...

Biết ngày mai phải xa nhau, Lâu Cảnh liền nhịn không được mà muốn nhiều hơn mấy lần, chờ tới khi hân yên ổn trở lại thì Tiêu Thừa Quân đã mệt đến mức xụi lơ trên giường.

Lâu Cảnh ôm người run rẩy không dứt vào lòng, dịu dàng vuốt ve thân thể đầm mồ hôi của y.

“Bỏ nó ra đi.” Tiêu Thừa Quân không thoải mái giật giật người.

“Cứ để thế này một chút.” Lâu Cảnh lười biếng mà cọ cọ vào cổ Tiêu Thừa Quân, tham luyến không muốn buông tay, “Một mối thì ngủ đi, lát nữa ta sẽ lau người cho người.”

Tuy rằng cơ thể rất mệt mỏi nhưng Tiêu Thừa Quân lại tuyệt không muốn ngủ, “Kỳ thật, người không cần phải sốt ruột kiếm tiền như vậy, ta...”

“Có tiền mà không kiếm thì mới là kẻ ngốc.” Lâu Cảnh chuyển vị trí của người nằm trong ngực một chút, lại khiến y phát ra vài tiếng rên rỉ nhỏ vụn, “Ta sẽ đúng mực, người chỉ cần làm việc mà mình phải làm thôi.”

Tuyết rơi lả tả không ngừng suốt mấy ngày nay, Tấn Châu còn rét lạnh hơn kinh thành, chạy qua chạy lại mười ngày, đã thế còn phải cưỡi ngựa, Tiêu Thừa Quân thật không yên tâm, gọi Thường Ân mang chiếc áo choàng lông cáo được làm từ năm kia đến đây để Lâu Cảnh mặc vào.

Lâu Cảnh nhận lấy chiếc áo choàng dày và mềm mại, nghiêng người xuống hôn hôn lên mặt của người trên giường, “Ồ kinh thành, mọi sự phải cẩn thận, ta sẽ nhanh chóng trở về.”

Ngày mười bốn tháng chạp, trong triều bỗng nhiên đề cập đến việc lập tân Thái tử.

“Đã gần hết một năm, để đầu xuân năm mới thuận lợi lập tân Thái tử, vậy thì nên định ra ai sẽ là người được lập trong năm nay.” Một người thượng tấu nói.

Thuần Đức đế nhíu nhíu mày, “Các người cho rằng, trong các hoàng tử, ai là người có thể nhận trách nhiệm lớn lao này?” Nói xong, ánh mắt liền đảo qua vị trí của Tiêu Thừa Quân, thấy y một bộ lù lù không động liền dời đi, lại nhìn về phía triều thần.

Đại điện rộng lớn lập tức im phăng phắc, lập Thái tử không giống như trò đùa, một câu nói sai chính là vạn kiếp bất phục, mặc dù nhóm cựu thần đã sớm lên kế hoạch từ lâu nhưng không một ai dám dễ dàng nói ra.

Thuần Đức đế liền lạnh mặt, mới vừa rồi những người này còn ồn ào tranh luận với khí thế ngất trời, thế quái nào lúc này lại thành người câm hết rồi?

Mọi người không khỏi nhìn về phía tả tướng Triệu Đoan, từ khi hữu tướng đã phán đoán sai lầm mà đề ra việc thu lao dịch làm phạt lòng Thuần Đức đế, thế lực trong triều của tả tướng liền cường thịnh hơn trước không ít.

Triệu Đoan lại rũ mắt, một bộ dáng chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến ta.

“Triệu ái khanh, người nghĩ như thế nào?” Thuần Đức đế tự nhiên đem phản ứng của quần thần xem ở trong mắt, lên tiếng điểm danh hỏi Triệu Đoan.

Tả tướng bắt đầu bước ra khỏi hàng, trầm ngâm một khắc mới nói: “Y theo tổ chế thì phải lập hoàng tử bên người Hoàng hậu, hiện nay, cơ thể Tĩnh vương yếu nhược, không thể đảm nhận chức vị Thái tử, vì thế thần cho rằng, nên lập tứ hoàng tử.”

“Tứ hoàng tử làm người quá mức ngay thẳng, chỉ sợ...” Triệu Đoan vừa mới nói xong, liền có quan viên lên tiếng nghi ngờ.

“Thái tử lấy ngu dốt mà bị phế, hiện giờ tứ hoàng tử lại không có công lao gì, đột nhiên lập làm Thái tử thì lấy cái gì để thiên hạ kính phục?” Hình bộ thượng thư lên tiếng nói.

Muốn nói lập tứ hoàng tử là danh chính ngôn thuận? Có trách thì chỉ trách đạo chiếu thư phế Thái tử kia, nói là bởi vì Tiêu Thừa Quân ngu dốt, không thể làm trụ cột chống đỡ, lãnh đạo Đại Dục, cho nên bây giờ muốn lập tân Thái tử thì người đó phải thông tuệ hơn Tiêu Thừa Quân mới được, ít nhất cũng phải có một công lao gì đấy để còn thuyết phục được người trong thiên hạ.

Nhưng mà, nếu không lập tứ hoàng tử thì sẽ lập ai? Ai người có năng lực đó? Đại hoàng tử vừa mới bị phế, tự nhiên không có khả năng phục lập. Nhị hoàng tử chưa từng xuất hiện trước mặt người khác, còn có tin đồn là thân thể yếu ớt, nhiều bệnh từ nhỏ. Tam hoàng tử lại không được nuôi bên người Hoàng hậu, y theo tổ chế thì hẳn không có tư cách làm Thái tử.

“Thần cho rằng, tam hoàng tử có tư chất thượng giai, chỉ tiếc là không được nuôi dưỡng bên người Hoàng hậu.” Người vừa nói chuyện chính là thị giảng của các hoàng tử.

(thị giảng: chức quan trong việc Hàn lâm, coi việc giảng sách cho vua, hình như bạn giải thích từ này ở mấy Chương đầu rồi.)

“Từ xưa đến nay, Thái tử đều chọn từ người hiền tài mà lập.”

“Quy củ của tổ tông, há có thể vi phạm, thần cho rằng nên lập tứ hoàng tử.”

“Hoàng Thượng...”

“Thần cho rằng...”

Trên triều đình lại bắt đầu ồn ào tranh luận không ngớt, Tiêu Thừa Quân nhìn thoáng qua Thuần Đức đế đang trầm mặc không lên tiếng, căn bản là việc này không có gì để tranh, lần này phụ hoàng làm vậy, đơn giản là vì hắn muốn lập tam hoàng tử nhưng không tìm được lý do, yêu cầu triều thần tìm cho hắn một cái lý do chính đáng mà thôi.

Tiêu Thừa Quân rũ mắt, không tính toán tham dự vào trong đó, hiện giờ thế cục trong triều còn có thể không chế, y sẽ không để cho mưu tính của Trần quý phi được thực hiện, tam hoàng tử muốn làm chủ Đông Cung ư? Không dễ dàng thế đâu!

Về việc lập ai làm Thái tử, quan viên trên triều khắc khẩu nhiều ngày cũng không đưa ra được định luận nào, tấu chương giống như bông tuyết ngoài trời, xếp thành từng xấp một mà ào ào đổ về ngự thư phòng, khiến Thuần Đức đế chỉ nhìn cũng thấy đau đầu nhức óc. Hiện giờ đang là cuối năm, sự việc trong triều cần phải xử lý rất nhiều, lại thêm đồng tấu chương dày cộp có thể đè chết người này, hắn liền cảm thấy thật quá phiền.

Đặc biệt là Lại bộ thượng thư Dương Hựu Đình, một người vốn cứng nhắc đến cực điểm, lần này có người đề cập muốn lập tam hoàng tử, xem như đã đụng chạm đến lão già cổ hủ sắp nổi mốc lên được này, mỗi ngày hai phần tấu chương, mỗi bản đều có thể viết lưu loát đến mấy ngàn từ, lúc lâm triều còn nhất định phải đứng ra nói về tổ chế hơn một canh giờ. Cổ tình người nọ lại là tiên sinh dạy học của Thuần Đức đế

khi còn là Thái tử, cho nên dù Thuần Đức để có tức chết đi được nhưng lại không thể bạo phát, chỉ có thể cắn răng ngồi nghe.

(1 canh giờ: 2 tiếng; tổ chế: phép tắc, luật lệ, lời nói của tổ tiên.)

Kéo dài suốt mấy ngày liền như thế, cuối cùng Thuần Đức để cũng không thể nhịn được nữa, “Lập Thái tử không phải là việc nhất thời, để năm sau hãy bàn lại đi!” Lúc này mới dừng được chuỗi ngày tranh luận ồn ào của quần thần, được mấy ngày yên tĩnh.

Tuy nhiên sau sự việc lần này, người chưa từng được chúng thần coi trọng, tam hoàng tử bỗng nhiên trở thành ứng cử viên chạm vào là nóng bỏng tay của vị trí Thái tử. Huống hồ, hiện giờ Trần quý phi đang là người được Thuần Đức để sủng ái nhất, gia thế của hữu tướng lại lớn, vì thế có không ít người chạy đến làm thân với Tiêu Thừa Đặc.

Đối với sự việc này, Tiêu Thừa Quân chỉ ngoảnh mặt làm ngơ, mỗi ngày đúng hạn vào triều, không nói được lời nào, hạ triều liền trở về phủ, ngồi trong thư phòng an an tĩnh tĩnh mà đọc sách viết chữ. Cửa lớn của phủ Mân vương vẫn lạnh lẽo như trước, đang trong dịp cuối năm mà nơi này vẫn vắng vẻ đến mức có thể giăng lưới bắt chim.

Tuyết rơi ít dần rồi tạm ngừng, tạm ngừng rồi lại tiếp tục rơi, gió mùa đông bắc ào ào không dứt, ban đêm phải đốt nhiều than hơn mà vẫn cảm thấy rét lạnh như trước.

Tiêu Thừa Quân nằm trên giường lớn trống trải, nghiêng người nhìn đôi gối đầu có thêu uyên ương hí thủy bằng kim tuyến, lặng lẽ vươn tay ra, chậm rãi vuốt phẳng chỗ trống lạnh lẽo bên cạnh, người kia đã rời kinh được tám ngày rồi. Từ kinh thành đến Tấn Dương là ngàn dặm xa xôi, trời lại đổ tuyết lớn liên tục, không biết một đường hân đi liệu có bình an?

(“Uyên ương hí thủy”: biểu tượng uyên ương cách điệu hóa cũng được sử dụng trong các đám cưới của người Trung Quốc. Thời xưa, những đôi uyên ương được dùng làm quà tặng tại đám cưới ở Trung Quốc như là biểu tượng của lòng chung thủy.)

Cánh tay được phủ một lượt áo mỏng rất nhanh đã bị lạnh cóng, Tiêu Thừa Quân đem tay lùi về trong chăn, nhìn vị trí bên cạnh mà sưng sờ, thở dài một tiếng, nghe tiếng gió rít gào thê lương ngoài cửa sổ, khép lại hai mắt.

Ngàn dặm đường tuyết, người bình thường ra roi thúc ngựa mà đi liên tục thì cả đi cả về cũng mất sáu ngày, nhưng Lâu Cảnh cưới hân huyết bảo mã nên có thể giảm đi nửa ngày, tức là hai lần đi về sẽ tiết kiệm được một ngày. Đến nơi gặp gỡ viên quan quản lý muối, xử lý sự tình thỏa đáng xong xuôi thì cũng đã quá giờ Ngọ, hân không ở lại nghỉ ngơi mà vội vã rời đi ngay, có thể tiết kiệm thêm được nửa ngày nữa.

Lâu Cảnh mang một thân phong sương trở lại kinh thành, đi thẳng đến phủ Mân vương. Thay chiếc áo khoác ngoài đã bị kết băng, hân ngồi trước bếp lửa bằng đồng ở phòng ngoài để sưởi ấm lại thân thể đang lạnh cóng, uống xong bát canh nóng Nhạc Nhân dâng đến, lúc này mới nhón chân nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ của Tiêu Thừa Quân.

Nhìn thấy gương mặt ngủ say an tĩnh trên giường của Mân vương điện hạ, tâm trí một đường buộc chặt của Lâu Cảnh nhất thời thả lỏng. Trăm triệu lần hân cũng không ngờ rằng, chỉ tách ra có mấy ngày thôi mà chính mình lại tựa như mất hết lí trí, cả ngày bứt rứt không yên, đêm đến cũng rất khó ngủ, lúc nào cũng mong ngóng trở về thật sớm để nhìn thấy y.

Lâu Cảnh cúi người hôn hôn lên gương mặt ấm áp kia, thầm nghĩ ngày mai Mân vương điện hạ tỉnh dậy, thấy hân đang ngủ bên người, không biết sẽ lộ ra biểu tình nào đây, nhất định là rất thú vị. Nghĩ như vậy, hân chậm rãi xốc góc chăn lên, đang muốn chui vào, lại bỗng nhiên ngơ ngẩn cả người. Bên dưới chăn, nguyên bản là nơi hân vẫn thường ngủ, có một cánh tay thon dài vắt ngang, đang vô ý thức mà chậm rãi vuốt ve trên mặt sàng đan.

Một cảm giác vừa đau mỗi lại vừa ngọt ngào chọt nẩy lên trong tim, Lâu Cảnh nắm chặt bàn tay kia, xoay người lên giường, kéo Mân vương điện hạ vào trong lòng. Một đường hôn ba lao lực này, thật là vạn phần đáng giá!

Chim uyên ương

Uyên ương là một loài vịt đậu cây kích thước trung bình, có quan hệ họ hàng gần gũi với vịt Carolina ở Bắc Mỹ.

Kích thước chiều dài của nó là 41–49 cm và sải cánh dài 65–75 cm.

Con trống (còn gọi là uyên) có bộ lông sắc sỡ khó nhầm lẫn. Nó có mỏ đỏ, vệt lông hình lưỡi liềm lớn màu trắng phía trên mắt và mặt đỏ cùng “ria”. Ngực màu tím với hai sọc trắng theo chiều dọc, hai hông hung đỏ, với hai cụm lông giống như hai lá buồm màu da cam ở lưng. Con mái (còn gọi là ương) trông tương tự như con mái của vịt Carolina, với vành khuyên màu trắng quanh mắt và sọc chạy ngược về phía sau từ mắt, nhưng nhạt dần, nó có sọc nhỏ màu trắng bên hông và đầu mỏ nhạt màu.

Trong tự nhiên, uyên ương sinh sản trong các khu vực nhiều cây cối gần các ao, hồ nước nông, đầm lầy. Chúng làm tổ thành các hốc trên cây, gần với mặt nước. Con trống không chăm lo gì đến việc ấp và bảo vệ trứng, nó để mặc cho con mái tự làm lấy việc này. Tuy nhiên, trái với các loài vịt khác, uyên ương trống không bỏ rơi gia đình, nó chỉ tạm thời rời bỏ con mái trong thời gian ấp trứng và sẽ quay trở lại khi trứng đã nở. Ngay sau khi uyên ương con nở ra, mẹ chúng bay xuống đất và kêu để giục các con rời tổ. Sau đó các uyên ương con sẽ theo mẹ đến một vùng nước gần đó, nơi chúng sẽ thường xuyên gặp mặt cha mình – lúc này uyên ương cha đã quay trở về và bảo vệ con cái cùng mẹ chúng. Nếu như uyên ương cha không có mặt thì nhiều khả năng nó đã chết trong quá trình rời nhà trước đó. Quần thể châu Á là chim di trú, chúng trú đông tại các vùng đất ngập ở miền đông Trung Quốc và miền nam Nhật Bản.

Uyên ương kiếm ăn bằng cách bơi lội hay đi lại trên mặt đất. Chúng chủ yếu ăn các loại rau cỏ và hạt, đặc biệt là quả sồi. Chúng đi kiếm ăn lúc chạng vạng hay rạng đông, còn ban ngày thì đậu trên cây hay ở dưới mặt đất để nghỉ ngơi.

Chúng có thể tạo thành các bầy nhỏ trong mùa đông, nhưng ít khi thấy chúng tụ tập cùng các loài vịt khác.

47. Chương 47: Hoạch Tài

(tiền bất ngữ - theo từ điển trích dẫn tiếng việt, mình thì mình nghĩ là phát tài)

— Tình hình là như thế này, trước đây mình đọc trong bản Qt ý, nó ghi là mẹ của Lâu Cảnh nặn cho anh ấy con thỏ bánh mỳ, hôm nay làm Chương này, tung cả cụm vào từ điển hán việt, nó cho ra thía này: thỏ tử man đầu, thỏ tử là con thỏ, bột ủ cho lên bột rồi đem hấp gọi là man đầu bánh bột hấp, bánh bao => mình xin sửa lại là bánh bột hấp hình con thỏ nha.

“Ừm...” Động tĩnh quá lớn khiến Tiêu Thừa Quân bị đánh thức, mơ mơ màng màng mà mở mắt ra.

“Ngủ đi, không có việc gì.” Lâu Cảnh hôn hôn lên môi của Tiêu Thừa Quân, bàn tay thì nhẹ nhàng vỗ vỗ sống lưng y, nhỏ giọng dỗ dành.

Mới vừa rồi còn mơ thấy Lâu Cảnh trở lại, hiện tại đang nửa mê nửa tỉnh, Tiêu Thừa Quân có chút phân biệt không rõ ràng lắm, đôi mắt nửa mở nhìn thoáng qua bên cạnh liền khép lại. Nhiệt độ bên người thật thoải mái, khiến y nhìn không được mà nhích sang chút nữa, cái mũi còn thoáng ngửi thấy một tia khí vị của băng tuyết hòa tan trên nội sam mềm mại.

Khí tức quen thuộc mang theo mùi tuyết tan đem cảnh trong mơ đưa đến miền Bắc, nơi Tiêu Thừa Quân chưa từng được đi qua mà mới chỉ nghe Lâu Cảnh nhắc tới, đó là đại mạc rộng mênh mông, một ngày phóng ngựa đi ngàn dặm. Nếu có một ngày y có thể cùng Lâu Cảnh sống vai thúc ngựa, một đường chạy thẳng từ Giang Nam đến đại mạc thì cũng coi như không uổng cuộc đời này. Tiêu Thừa Quân vừa ngủ vừa hơi hơi mỉm cười, cảm thấy mình đang mơ một giấc mộng thật đẹp, luyến tiếc không muốn tỉnh dậy.

Còn vài ngày nữa là đến năm mới, trong triều không có đại sự gì nhưng những vụ việc vụn vặt thì phải kết thúc trong mấy ngày tới. Chính vì vậy, dù Thuần Đức đế vốn là một người rất ngại phiền toái nhưng hiện giờ cũng không thể không gọi cả thượng thư tỉnh và trung thư tỉnh về ngự thư phòng, thấp đèn bàn rộn từ

sáng đến tối, thời gian lâm triều được sửa lại thành ba ngày một lần, làm nhóm quan viên cũng phải vội vàng xử trí mọi việc cuối năm trong nha môn cho ổn thỏa.

Hôm nay là ngày hai mươi hai tháng chạp, vì không cần phải vào triều nên An Thuận cũng không đứng giờ đến kêu cửa, bởi vậy Tiêu Thừa Quân có thể thoải mái ngủ thẳng cho đến khi mặt trời lên cao. Chủ nhân chưa thức dậy, hạ nhân trong chủ viện tự nhiên cũng không dám vào đây quét tước, tránh làm phiền đến người đang mộng đẹp.

Sau khi tuyết ngừng rơi, bầu trời liền trở nên quang đãng, ánh nắng chiếu lên tầng tuyết đọng thật dày bên ngoài cửa sổ càng phát ra sáng ngời.

Tiêu Thừa Quân từ từ mở mắt ra, vào mùa đông, trong phòng thường đốt than sưởi ấm nên trướng mạn trước giường không được kéo lên, vì thế y phải hơi nheo nheo mắt một lát mới hoàn toàn thích ứng được với ánh sáng xung quanh. Lúc này Mân vương điện hạ mới giật mình phát hiện, hóa ra bản thân không có ngủ trên gối đầu mà là đang ngủ trên một cánh tay rắn chắc.

Đây không phải là mơ! Tiêu Thừa Quân nhìn gương mặt xinh đẹp không chút tỳ vết nào trước mắt, nhất thời hiểu được cảm giác của người vừa bước ra khỏi cửa liền nhặt được ngay nén vàng giữa phố, quả nhiên là mặt mày đều tươi cười hơn hở. Vốn nghĩ ngày mai người này mới có thể trở về, vốn vẫn tưởng rằng hôm nay mình sẽ ngồi ngốc trong phủ cả ngày...

Mân vương điện hạ chậm rãi đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve quầng thâm quanh mắt Lâu Cảnh. Trời giá rét như thế mà chẳng phân biệt được ngày đêm chạy đi, thực sự là quá mệt mỏi rồi! Mình đụng vào như vậy mà vẫn không đánh thức được hắn... Tiêu Thừa Quân than nhẹ một tiếng, có chút đau lòng, nhóm người đi qua, hạ trên môi Lâu Cảnh một cái hôn thật khẽ.

Người có đôi môi mỏng thường là người bạc tình, bởi vì tình quá ít nên chỉ có thể dành cho một người duy nhất, ngoại trừ người đó ra, sẽ tuyệt không để bất cứ ai vào mắt. Tiêu Thừa Quân chậm rãi phác họa cặp môi mỏng kia, trong lòng nổi lên một cảm giác thỏa mãn khó tả.

Lâu Cảnh bị cảm xúc tốt đẹp này đánh thức, cũng không mở mắt ra, trực tiếp đè lại cái đầu đang hôn trộm mình, làm sâu sắc thêm nụ hôn này.

“Uhm...” Đầu tiên là Tiêu Thừa Quân có chút giật mình hoảng sợ, sau đó chợt yên tĩnh trở lại, chuyên tâm cùng hắn thân thiết.

Miệng lưỡi giao triền, chỉ đơn giản là quấn quýt, thế mà so với ngày thường hoan hảo còn muốn triền miên hơn nhiều lắm, không cần ngôn ngữ, chính là đụng vào như vậy, nhẹ mút, liền như nói hết toàn bộ cảm xúc của những ngày tương tư.

Nụ hôn thật dài cuối cùng cũng chấm dứt, hai người đều có chút khó thở. Lâu Cảnh dùng trán mình cọ cọ nhẹ vào trán của Tiêu Thừa Quân, “Có nhớ ta không?”

“Sao ngươi về sớm vậy?” Tiêu Thừa Quân không đáp, hỏi ngược lại.

“Bên ngoài vừa giá vừa rét, làm sao so được với ổ chăn ấm áp của điện hạ.” Lâu Cảnh làm bộ bất đắc dĩ mà nói, “Hại ta mấy đêm liền ngủ không ngon giấc, đành phải ráng chạy về cho sớm.”

Tiêu Thừa Quân nghe vậy, nhin không được mím môi cười khẽ. Mặc dù lời này rất dễ nghe nhưng lại không thể nghe nhiều, nếu không nhất định Lâu Cảnh sẽ lại nói tiếp những lời khiến người ta phải thẹn thùng. Mân vương điện hạ nghĩ nghĩ như vậy, dịch người trượt xuống khỏi cánh tay Lâu Cảnh, tựa đầu lên gối, hỏi tiếp: “Đổi thương sao xong hết rồi chứ?”

Lúc Lâu Cảnh mua thương sao, là dùng giá một đồng đổi một thương sao, chỉ đổi theo chuẩn 8/10, đến Tấn Châu đổi diêm dẫn, lại đổi theo tiêu chuẩn quy định, phải làm loại mua bán này cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

“Đã đổi xong hết rồi.” Lâu Cảnh biết da mặt của Mân vương điện hạ vốn mỏng, thấy tốt liền thu lại vẻ trêu chọc, nghiêng người ghé sát vào đầu của Tiêu Thừa Quân, cùng dùng chung một cái gối, “Một hai thương sao một muối dẫn, vốn là định chế rồi, không sửa được.”

Đây là luật pháp định ra, đã là muối thì không bao giờ được ép giá, muối trong tay hân đều phải quy đổi ra diêm dẫn, đổi với ai thì cũng như nhau, chỉ là xem ai đưa lễ hậu hơn, mặt mũi ai lớn hơn mà thôi. Thế lực của Lâu gia ở Tấn Châu gần như là vô địch, hướng hồ phần đại lễ mà Lâu Cảnh đưa ra lại không chút hàm hồ nào, tự nhiên sẽ làm cho viên quan quản lý muối kia vô cùng cao hứng, mấy vạn lượng bạc hân bỏ ra mua thương sao đều đổi sang diêm dẫn cả.

“Người đổi một lần này, chẳng phải là đã đem đổi sạch vừa muối ở Tấn Châu rồi sao?” Tiêu Thừa Quân hơi hơi nhíu mày, cái loại mua bán mà lật tay một cái là có thể kiếm được tiền này, nhất định sẽ có không ít người luôn nhìn chằm chằm. Huống chi mấy người cấu kết với quan phủ để kinh doanh loại mặt hàng này, nào có ai là người không có quyền, có thể? Lâu Cảnh làm như vậy, chỉ sợ là sẽ triệu phải tai họa.

“Sao có thể à! “ Lâu Cảnh cười khê, cong người rụt lui xuống dưới, đem mặt chôn vào trong ngực của Mân vương điện hạ, “Viên quan quản lý muối ở Tấn Châu ấy, hiện giờ đang quản lý muối của cả ba tỉnh Tây Bắc cơ. Trong tay hân không chỉ có một vừa muối ở Tấn Dương thôi đâu, hơn ba mươi vạn muối dẫn thì nhảm nhò gì.”

Tiêu Thừa Quân hơi hơi vuốt cằm, sờ sờ cái đầu đang cọ loạn trong ngực, y học thuật làm đế vương từ nhỏ, đối với thủ đoạn kiếm tiền kinh thương này lại biết rất ít, nhưng là, y cũng biết muốn phú quý thì phải mạo hiểm, loại kinh doanh nào càng béo bở thì phải chịu mạo hiểm càng lớn.

Bất quá, nếu Lâu Cảnh nói không quan trọng thì cũng không cần phải nghĩ nhiều.

Nửa đêm hôm qua, Lâu Cảnh trở về đến kinh thành là vào thẳng phủ Mân vương, những người khác đều không biết hân đã trở về, cho nên có thể tranh thủ thời gian một ngày này mà nghỉ ngơi thoải mái, việc buôn bán, việc ở Bắc Nha đều không cần để ý tới. Vừa vặn hôm nay Tiêu Thừa Quân cũng không cần phải vào triều, vì thế hai người liền làm tổ ở trên giường, vui vẻ nói chuyện phiếm.

“Khi còn bé, ta hay cùng tổ phụ chơi trò ném tuyết. Hân thường nắm cả tảng tuyết bự, lại toàn nhắm vào mũi ta mà ném, đã thế ném phát nào là chuẩn phát ấy, lực đạo mạnh thôi rồi, lần nào dính chưởng ta cũng ngã dúm mặt hôn đất mẹ.” Lâu Cảnh bĩu môi, nhớ tới những viên tuyết to vật vờ do gia gia ném tới, trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi muốn xoa xoa cái mũi tội nghiệp.

“Ha ha ha...” Tiêu Thừa Quân nhin không được mà cười ra tiếng, “Cũng không sợ đem người đập hư hả?”

“Hân mới không sợ đâu!” Lâu Cảnh hừ hừ, “Ta ném thế nào cũng không trúng, thế là thừa dịp gia gia không chuẩn bị, ta liền nhét thẳng một nắm tuyết vào trong cổ áo hân. Lúc nắm tuyết là không được nắm chặt, nếu không gia gia sẽ túm ra ngay, tốt nhất là cứ vo nhẹ thôi, vào trong áo liền bỏ tung ra, sau đó sẽ nhanh chóng tan chảy...”

“Lúc Hoàng gia gia còn tại thế, cũng từng mang ta đi ngắm tuyết.” Tiêu Thừa Quân nghe Lâu Cảnh kể chuyện liền cười đến hai mắt cong cong, chợt nhớ đến chuyện ngày bé, “Khi đó Hoàng gia gia đến kiểm tra công khóa của ta, đúng lúc ta đọc sách cả đêm, tinh thần rất uể oải. Hoàng gia gia không có trách phạt, còn chuẩn cho ta được nghỉ một ngày, dẫn ta đến ngự hoa viên ngắm tuyết nữa.”

(công khóa chắc là tương đương với bài tập về nhà của mình bây giờ ^__^)

Cho đến tận bây giờ, Tiêu Thừa Quân vẫn còn nhớ rõ từng lời nói lúc ấy của Duệ Tông hoàng đế, hân nói “Người nhìn xem, tuyết đọng trên cành mai dày đến ba đốt ngón tay, nếu là một đêm tuyết lớn thì chắc chắn sẽ bẻ gãy cành mai mỏng manh này, chỉ có tuyết nhỏ tích tiểu thành đại mới có thể lâu dài”.

Ngoài cửa sổ, tuyết đã không còn rơi nhưng trời vẫn rét lạnh như trước, còn ở trong phòng thì lại là một mảnh ấm cúng và vui vẻ. Cái gọi là tình đầu ý hợp, đó là chẳng sợ chỉ nói vài chuyện linh tinh vụn vặt, mà chỉ cần được ngồi ở bên nhau là cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

Hai người ở trong phủ lười nhác cả buổi, đến giờ Ngọ thì dùng cơm trưa, sau đó thừa dịp trời ấm hơn liền ở trong sân nghịch tuyết.

Lâu Cảnh đắp hai quả cầu tuyết thật lớn, đánh ra một con thỏ tuyết mũm mĩm đang mím môi, cụp tai với vẻ mặt ngơ ngác, “Mỗi dịp năm mới, mẫu thân thường làm bánh bột hấp hình con thỏ rất đáng yêu cho ta, bên trong còn bỏ thêm sữa bò, ăn ngon lắm.”

Tiêu Thừa Quân nhìn con thỏ tuyết tròn vo kia, không khỏi mỉm cười, “Vây năm nay ta bảo người trong phủ làm cho người một lồng bánh nhé?” Đầu bếp trong phủ Mân vương chính là ngự trù trong cung, điểm tâm nào cũng có thể làm, huống chi chỉ là một cái bánh bột hấp.

Lâu Cảnh nghe vậy, ánh mắt đột nhiên sáng rực, “Ta đón năm mới ở đây nhé, nhất định không về bên kia đâu.”

Ngày kế, Lâu Cảnh đi đến phủ tả thừa tướng.

Kỳ thật, làm một cái trâm anh thế tộc, cơ bản là không có nhiều giao tình với bên quan văn, nhưng Lâu gia và Triệu gia vẫn luôn qua lại với nhau khá mật thiết từ nhiều năm nay. Bởi vì nguyên quán của Triệu gia là ở vùng Việt Châu, Giang Nam và gia tộc này vẫn đều làm chút mua bán muối công. Mà tổ phụ của Lâu Cảnh lại là đồng lõa với Triệu gia trong việc này từ lâu, cho đến tận bây giờ, mối quan hệ này vẫn chưa từng thay đổi.

Cũng bởi vì thế mà Lâu Cảnh và Triệu Hi liền quen biết nhau từ nhỏ.

Dù Giang Nam làm ra được muối nhưng diêm dẫn lại vẫn luôn thiếu, bởi vì người đến nạp lương để đổi thương sao rất nhiều mà người muốn đổi thương sao sang diêm dẫn còn nhiều hơn, huống chi việc đổi diêm dẫn lại do triều đình quản lý, muốn đổi cũng không dễ. Triệu gia là một gia tộc rất có danh vọng ở vùng Giang Nam, có nhiều thế hệ làm quan, tự nhiên cũng có chút phương pháp để đổi diêm dẫn từ các châu khác.

Triệu Hi nhìn Lâu Cảnh tới lấy sổ sách, một lúc lâu mới phun ra được một câu, “Lần này người trúng lớn rồi a!”

Diêm dẫn, nói trắng ra thì đây chính là mặt hàng do triều đình chiếm giữ, bằng chứng là muối luôn bị chi phối ở các kho, vừa thuộc về triều đình. Nếu không có diêm dẫn thì chính là buôn lậu muối, bắt được là bị chém đầu.

Một diêm dẫn là bốn trăm cân muối, nhưng ấn theo tiêu chuẩn chuyển đổi thì một thương sao lại tương đương với một diêm dẫn có khối lượng hai trăm cân và giá trị của nó là nửa lượng bạc. Nếu đặt trong cửa hàng bán lẻ, bốn trăm cân muối này còn có thể bán tới giá mười hai lượng bạc, trên cơ bản thì đây là việc kinh doanh một vốn bốn lời.

Cho nên, khi rời khỏi phủ nha, diêm dẫn này không bao giờ được bán đúng theo giá nửa lượng bạc. Có thể nói, muối chính là mặt hàng kinh doanh đem lại lợi nhuận kék xù mà lại không bao giờ lo lắng bị lỗ, huống chi Lâu Cảnh còn mua diêm dẫn với giá một tiền bạc.

Tam bá của Triệu Hi là người quản lý việc lật vật trong kinh. Lần này Lâu Cảnh tới đây chính là để tìm vị tam gia này, cho nên hần lờ ló lờ Triệu Hi đang lảng xảng, hô to gọi nhỏ xung quanh mà chỉ chăm chú tiếp chuyện với tam gia, “Ngài xem, khoảng bao lâu thì có thể bán hết ạ?”

Triệu tam gia trầm ngâm suy nghĩ một lát, trước đây Lâu Cảnh đã nói với hần về chuyện này, hần cũng từng dự đoán, nếu thiếu niên nho nhỏ này có thể đổi được khoảng ba vạn muối dẫn thì cũng rất không tồi, thật không ngờ lần này hần có thể đổi được hơn ba mươi vạn, “Nếu chỉ để thương nhân trong kinh thành tham gia thì sợ là sẽ nuốt không trôi, chi bằng đưa đến Việt Châu đi, còn tiền thì chắc chắn là chưa thu hồi trước năm mới được đâu, ít nhất cũng phải tầm tháng hai.”

Thương nhân giàu có ở Giang Nam rất nhiều, muốn mua muối cũng nhiều, đương nhiên là dễ bán hơn so với kinh thành rồi.

Lâu Cảnh gật gật đầu, “Chỉ cần có thể thu hồi trước trung tuần tháng hai là được rồi ạ.”

(Tuần: mười ngày gọi là một tuần, một tháng có ba tuần. Từ mồng một đến mồng mười là thượng tuần, từ mười một đến hai mươi là trung tuần, từ hai mươi một đến ba mươi là hạ tuần.)

“Vây giá cả thì vẫn ấn theo trước kia đi, muối này ở tận Tấn Châu, phí chuyên trở cũng không phải là nhỏ, để giá cao quá lại sợ không bán được.” Tam gia hơi hơi vuốt cằm, tỏ ra khó xử nói.

“Một dẫn bán được hai lượng bạc thì cũng không phải là thấp, Tam bá định ra cho ta một cái giá đi, Cảnh rất cảm ơn ạ!” Lâu Cảnh thành khẩn mà cười nói.

Tam gia thật sâu mà nhìn Lâu Cảnh một cái, thầm nghĩ thế tử An Quốc công này quả thật là do một tay lão An Quốc công bồi dưỡng lên, làm việc lanh lẹ, ra tay quả quyết, nói chuyện lại cẩn thận, rất đáng tin cậy. Không khỏi âm thầm gật đầu, lấy ra một tờ giấy, viết giấy biên nhận trao cho Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh cũng không có thoái thác, giao muối dẫn cho tam gia, cầm lấy giấy biên nhận và tiền đặt cọc.

“Sau khi số muối trong kinh được bán xong, ta sẽ kêu người đem tiền tới Chu Tước đường.” Bàn bạc xong, tam gia hướng Lâu Cảnh chấp tay một cái, đứng dậy rời đi.

Triệu Hi thấy Tam bá đi rồi liền dán lại đây, hào hứng hỏi: “Ta nói này, người vừa kiếm được một khoản kékch xù như thế, có phải cũng nên tặng ta một chút gọi là lấy may không hả?”

Lâu Cảnh nhìn hai mắt ranh mãnh lại không mất đi vẻ sạch sẽ của Triệu Hi, không khỏi cười khê, Triệu gia là nghiệp quan tách ra, người có công danh cao thì đi ra ngoài làm quan, người có công danh thấp thì phụ trách kinh doanh sản nghiệp của tổ tiên, cho nên Triệu Hi được tiếp xúc rất ít với chuyện mua bán này, “Chờ tới khi người đi thi hương, thi hội, thi đình mà giật đủ cả giải nguyên, hội nguyên và trạng nguyên thì ta sẽ tặng cho người một món quà đặc biệt.”

Hai mươi sáu tháng chạp, vương phi của tứ hoàng tử chuyển dạ, hạ sinh một đôi long phượng thai. Thuần Đức đế mừng rỡ, lập tức quyết định tổ chức yến tiệc chúc mừng vào ngày hai mươi tám tháng chạp.

Trăm triệu lần triều thần cũng không nghĩ tới, tứ hoàng tử vừa mới cưới hoàng tử phi năm ngoái đã có con nối dòng nhanh như vậy, lại còn là long phượng thai thập phần cát tường. Vì thế, trong đám quan viên vốn xem trọng, ủng hộ tam hoàng tử liền xuất hiện một số người muốn lảng ra, đứng ngoài xem xét tình hình.

(long phượng thai: sinh đôi được cả bé trai và bé gái; cát tường: điềm lành)

Dù sao thì việc sinh ra người thừa kế cũng là trách nhiệm rất quan trọng của Thái tử. Sở dĩ ngôi vị Thái tử của Tiêu Thừa Quân không ổn định cũng là vì có liên quan đến việc y không nạp trắc phi để sớm có con nối dòng.

Hiện giờ tứ hoàng tử đã có nhi, nữ song toàn mà tam hoàng tử lại không có một người thừa kế nào, không thể không nói, tại thời điểm này, tam hoàng tử Tiêu Thừa Đặc đã mất đi tiên cơ.

Hoàng thượng tổ chức yến tiệc chiêu đãi quần thần, tự nhiên nghi thức cũng là một phần bắt buộc không thể thiếu, trước đây Lâu Cảnh vẫn nghĩ chỉ đêm ba mươi tết mình mới phải vội một chút, ai dè lúc này đã phải bận rộn để chuẩn bị cho các nghi lễ cung đình của yến hội sắp tới. Bởi vậy, hai ngày nay hắn đều nghỉ lại ở trong cung.

Buổi tối ngày hai mươi tám tháng chạp, điện Lân Đức.

Thuần Đức đế ngồi trên ngai vàng, tả, hữu thống lĩnh của Vũ Lâm quân đứng hầu hai bên, dưới nữa là hai mươi bốn cấm vệ quân nghiêm túc cầm binh khí bảo hộ xung quanh.

Cửu tấu nhạc chương, chung cổ tề minh, quần thần lặng lẽ ngồi ở các bàn thấp đặt hai bên sườn đại điện, sơn hào hải vị, ngọc dịch quỳnh tương, nhiều đến không xuể.

(cửu nhạc tấu chương, chung cổ tề minh: nó là tiếng nhạc cung đình phục vụ tiệc, báo hiệu yến tiệc bắt đầu, một hình thức triệu tập nơi cung đình, như mình đánh trống vào lớp ấy.

ngọc dịch quỳnh tương: rượu quý đựng trong bình ngọc.)

Tiêu Thừa Quân là thân vương, đồng thời là trưởng hoàng tử, vị trí Thái tử vẫn chưa được lập, tự nhiên y vẫn ngồi ở vị trí trước nhất, tam hoàng tử ngồi ở phía dưới, sau đó đến tứ hoàng tử.

“Sao gần đây không thấy đại hoàng huynh ra ngoài đi dạo một chút?” Đại yến bắt đầu, tam hoàng tử Tiêu Thừa Đặc buồn tẻ nhìn thoáng qua nhóm cung nữ đang nhảy múa, “Hôm trước đệ đệ nhận được một vũ nương Tây vực rất xinh đẹp, còn đang nghĩ sẽ đưa tặng nàng cho huynh trưởng đây.”

Mặt không hề đổi sắc, Tiêu Thừa Quân đưa tay nhắc chén rượu lên chậm rãi nhấp một ngụm, ánh mắt thì lại phiêu về hướng một người đang đứng bên trái ngai vàng.

Người nọ đeo bội đao bên hông, như một cây tùng xanh vững vàng đứng thẳng trong gió, đúng là tả thống lĩnh thượng quân – Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh cảm giác được tầm mắt của Mân vương điện hạ, liền chớp chớp mắt với y, trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ nghiêm trang như ngọc, không có gì thay đổi như trước.

Tiêu Thừa Quân cố nén ý cười, lúc này mới không nhanh không chậm mà quay trở lại nhìn sang tam hoàng tử, thản nhiên buông một câu: “Từ trước tới nay ta vốn không thích cái này, nhưng mà hoàng đệ à, người cũng nên sớm nạp một cái chính phi đi thôi.”

Bởi vì Trần quý phi quá kén cá chọn canh nên đến tận bây giờ tam hoàng tử mới chỉ nạp trắc phi và thiếp thất, chưa từng nghênh cưới chính phi. Đương nhiên, người nào sáng suốt đều biết, Trần quý phi mơ tưởng đến Thái tử vị đã lâu, dùng dằng như vậy chính là để chờ cưới nam thê cho nhi tử. Chỉ là hai ngày này, bởi vì sự kiện long phượng thai mà Trần quý phi cũng có chút sốt ruột không yên.

Tiêu Thừa Đặc bị ghen một chút, liếc liếc mắt nhìn thoáng qua tứ hoàng tử, trong mắt lóe lên một tia hung bạo, trong miệng lại cười nói: “Không vội, không vội, chẳng phải đại hoàng huynh cũng không có chính phi sao?” Nói xong, hắn liền nhịn không được mà ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lâu Cảnh đang đứng dưới ngai vàng. Vừa lướt qua, ánh mắt liền dính lại ở nơi đó, luyến tiếc không nỡ dời đi.

Lâu Cảnh vốn là một võ tướng, bình thường hắn mặc thường phục nên nhìn cũng không quá rõ ràng, chỉ thấy giống như một công tử phong lưu, văn nhã, xinh đẹp như một viên ngọc quý; nhưng một khi mặc khôi giáp vào người, toàn bộ khí thế đều hiển lộ, giống như một bảo kiếm được tuốt ra khỏi vỏ, lưu quang dật thải, thu hút hồn phách của người xung quanh. Hơn nữa, khôi giáp dùng để thực hiện nghi lễ của Vũ Lâm quân được làm vô cùng tinh xảo và xa hoa, Lâu Cảnh mặc nó trên người, càng nhấn mạnh thêm vẻ tuấn lãng bất phàm của hắn.

(Lưu quang dật thải: ánh sáng giống như đang lưu động, màu sắc rực rỡ như sắp tràn ra)

Tam hoàng tử tham lam mà nhìn người nọ, bỗng nhiên nghĩ đến, một khi mình trở thành Thái tử là có thể cưới nam thê, nhìn lại nhóm huân quý và quan lớn trong kinh thành, chẳng có đệ tử nhà nào là có thể so sánh mỹ mạo với Lâu Cảnh cả!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: giá cả muối dẫn và thương sao là tham khảo trong mình sử , đương nhiên, ta cũng bịa đặt không ít trong kinh doanh muối dẫn này, đại gia chớ tích cực, ha ha ha.

Không biết mọi người xem có hiểu không, đơn giản mà nói thì kinh doanh muối là thế này:

Lương thực → thương sao → muối dẫn → muối

Dựa theo tiêu chuẩn là 1 thương sao = 1 muối dẫn = 0,5 lạng bạc

Mà Lâu Cảnh bây giờ là dùng 0,1 bạc → 1 thương sao → 1 muối dẫn → 2.5 bạc, sau đó Triệu gia lại dùng giá cao hơn 2.5 bạc để bán cho thương nhân, nhóm thương nhân đến lấy muối, tiếp tục bán lẻ là 10 bạc.

__(: ”)__ xem không hiểu cũng không quan hệ, chỉ cần biết hắn kiếm rất nhiều tiền là được.

Hự hự, mấy hôm nay nhập số liệu vào máy tính ở cơ quan đến mờ cả mắt, tối về nhà nhìn thấy máy tính liền cảm thấy nhức đầu, sau đó bệnh lười lại tái phát, thế là ta ngâm một chương đến mấy ngày, hờ hờ

~!

48. Chương 48: Tiên Đan

Một khúc múa dừng lại, Thuần Đức để nâng chén rượu lên, “Ngày hôm trước quý phủ của tứ hoàng tử may mắn có một đôi long phượng thai, lòng trăm rất an ủi, nay mở tiệc chiêu đãi các khanh để chúc mừng hoàng gia có hậu.”

(hậu: con cháu đời sau.)

Mọi người cùng nhau nâng chén, tạ chủ long ân.

Chén rượu vừa mới đặt xuống, khâm thiên giám giám chính, cũng chính là cái tên chân nhân mờ mịt kia – Đào Mâu, bỗng nhiên đứng dậy, cầm một hộp gắm trong tay đi đến trung tâm đại điện, quỳ xuống nói: “Thần phụng chỉ luyện chế ích thọ duyên niên đan, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày đã luyện hóa được ba hạt tiên đan này, nguyện ngó hoàng đồng thọ cùng trời đất, phúc trạch vạn năm!”

Tiêu Thừa Quân nhìn Đào Mâu khoác một thân đạo bào màu xám, con người không khỏi trầm xuống. Việc Thái Sơn xảy ra lúc trước, chính tên yêu đạo này có ý đồ hại y mà không thành, sau đó còn được phong làm khâm thiên giám giám chính, bây giờ hẳn lại vẽ ra cái gì mà tiên đan, quả nhiên là vẫn ngại triều đình chưa đủ loạn.

Thuần Đức để lại tỏ ra rất vui vẻ, hiển nhiên là đã biết việc luyện chế này từ trước, xua tay cho Hoài Trung đi đến nhận tiên đan, “Đào ái khanh luyện đan có công, thưởng.”

“Bệ hạ, đan dược này uống kèm với rượu mạnh.” Đào Mâu khom người bái tạ, nhận phần thưởng được ban cho. Dù hẳn cố giả vờ tỏ ra thần nhiên, không quan tâm hơn thua nhưng vẻ mặt vẫn dấu không được sự đắc ý, Tiêu Thừa Quân ngồi ở mặt bên nhìn xem rất rõ ràng.

Lâu Cảnh đứng ở gần đó, nhìn ba viên thuốc đen như mực nằm bên trong hộp gắm, cố gắng nhin xuống ý muốn bêu môi khinh thường. Cái loại ích thọ duyên niên đan mờ mịt này nói thế nào chả được, hẳn cũng có thể cầm một cái hộp đựng mấy hạt sơn tra rồi nói đây là đan dược trường sinh bất lão, dù sao thì vào thời điểm qua đời, Hoàng Thượng làm gì còn hơi sức nào để truy cứu vì sao cái tiên đan này không giúp hẳn sống lâu một vạn tuổi?

Ngày hai mươi chín tháng chạp không xảy ra sự kiện gì đặc biệt nhưng Vũ Lâm quân lại rất bận rộn vì phải chuẩn bị thật tốt ngựa, liễn xe và mọi thứ phục vụ cho các nghi thức sẽ diễn ra vào ngày mai. Hôm nay, Lâu Cảnh và hữu thống lĩnh đã mang theo hai mươi bốn cấm vệ phụ trách thực hiện nghi thức của Vũ Lâm quân đến thái miếu trước một lần, buổi tối trở về cũng chỉ có thể nghỉ lại ở phòng trực trong cung.

Tiêu Thừa Quân ở một mình trong phủ, an bài công việc chuẩn bị cho năm mới.

“Đây là danh mục quà tặng hằng năm của các phủ đưa đến trong ngày lễ hai mươi ba tháng chạp.” Ngoại quản gia cầm danh mục quà tặng đưa cho Tiêu Thừa Quân, “Quà đáp lễ cũng đều ở chỗ này ạ.”

Tiêu Thừa Quân xem qua một lần, những thứ này đều ấn theo lệ mà gửi đi, sẽ không xuất hiện cái gì sai sót, bỗng nhiên nhìn thấy một cái tên “phủ Tĩnh vương”, không khỏi dừng lại một chút, “Hai ngày vừa rồi, phủ Tĩnh vương có tin tức gì không?”

Hồi tháng mười một, Lâu Cảnh đã tìm đến một đại phu ở Tấn Châu, vừa dụ dỗ, lừa gạt vừa cứng rắn trối người mang về kinh thành để bắt mạch cho Tiêu Thừa Cẩm.

Đại phu kia là một thầy lang được chân truyền từ nhiều thế hệ, rất nổi danh ở vùng Tây Bắc. Chỉ có điều, hẳn vốn chữa bệnh theo cách dân gian, không theo sách vở chính thống, vì thế nhóm nhà giàu hay quan lại cũng rất ít khi tìm đến hẳn.

Tiêu Thừa Quân nhìn lão nhân vừa gầy yếu vừa lồi thối, nhin không được mà cau mày, nhưng y tin Lâu Cảnh sẽ không làm điều xằng bậy, vẫn để hẳn bắt mạch cho đệ đệ.

Thầy lang kia không biết thân phận của Tiêu Thừa Cẩm nên thoải mái xem bệnh cho hẳn.

“Aiz, mấy kẻ giàu có như các người chính là không có việc gì làm nên cứ thích làm loạn.” Lão nhân kia chẩn mạch xong liền lắc đầu, “Mau rời khỏi nơi ẩm thấp này đi.”

Theo như lời thầy lang này nói, lúc đầu ở cạnh ôn tuyền thì rất có lợi đối với thân thể của Tiêu Thừa Cẩm, nhưng nếu sống ở đây quá lâu, bệnh thấp nhập thể, lại thành bất lợi. Hơn nữa, ngày thường hẳn ăn uống kiêng kị quá kỹ, rất có hại cho thân thể, từ giờ trở đi, ngũ cốc, hoa màu... đều nên ăn một ít.

Các thái y đã từng nói đệ đệ của y không thể sống quá mùa đông năm nay, vì thể ngựa chết chữa như ngựa sống, Tiêu Thừa Quân lập tức vào cung báo cho Hoàng hậu, Kỷ Hoàng hậu liền sai người đến sửa sang lại

phủ Tĩnh vương, sau đó đưa Tiêu Thừa Cẩm về phủ.

(ngựa chết chữa như ngựa sống: thành ngữ Trung Quốc, ý nói dùng mọi biện pháp, cố hết sức để chữa trị.)

Lúc dọn về là cuối tháng mười một, tính đến nay cũng đã một tháng trôi qua, dù thân mình của Tĩnh vương không có thấy khởi sắc nhưng quả thật là bệnh tật không hề tăng thêm nữa. Nhận được tin tức này, trong lòng Tiêu Thừa Quân cũng hiếm có khi mà thoải mái được mấy ngày.

“Sáng nay tiểu nhân đã đưa phần cung yến được ban đến phủ Tĩnh vương rồi ạ. Nghe nói hai hôm nay vương gia không còn ho nữa, đau đốn ở các đốt ngón tay cũng thuyên giảm không ít.” Ngoại quản gia tươi cười trả lời.

“Vậy là tốt rồi!” Trên mặt Tiêu Thừa Quân cũng lộ ra vài phần ý cười.

“Khởi bẩm vương gia, có một vị tự xưng là khâm thiên giám giám chính muốn cầu kiến.” Một thị vệ tiến đến bẩm báo, người nọ không có danh thiếp, lại mạo muội xin gặp như vậy, đương nhiên là người gác cổng không cho vào.

Tiêu Thừa Quân thu lại ý cười, mới hôm qua tên Đào Mâu kia làm trò hiển tiên đan cho Thuần Đức để tại cung yến cực kì nổi bật, hôm nay đã mò đến đây tìm y là muốn làm gì? “Cho hắn vào tiền thính đi.” Lấy tính tình của y, đương nhiên là chẳng muốn gặp cái tên thần côn hồ ngôn loạn ngữ này làm gì, nhưng hiện giờ hắn lại chính là kẻ được Thuần Đức để cực kì tin tưởng và tín nhiệm, cũng không thể không nể mặt một chút.

“Lão đạo ra mắt Mân vương điện hạ.” Đào Mâu vẫn mặc một thân đạo bào màu xám, cầm cái phát trần trắng dài lượt thướt, một bộ dáng rất là tiên phong đạo cốt.

(tiên phong đạo cốt: phong thái của ông tiên, cốt cách của người đạo. Ý nói dáng vẻ bên ngoài thanh cao, thoát tục, khiến cho người khác trông thấy phải đem lòng kính nể, quý trọng.)

“Có chuyện gì?” Tiêu Thừa Quân ngồi xuống vị trí chủ vị, lạnh mắt nhìn hắn.

Đào Mâu sững sốt một chút, thật không dự đoán được khí thế của vị Mân vương điện hạ này lại khiến người đến vậy, chỉ tùy ý ngồi xuống mà có cảm giác tựa như Thái Sơn long hành (rồng vượt Thái Sơn), khiến người khác không thể không kính sợ, so với tam hoàng tử và tứ hoàng tử mà hắn đã từng gặp qua thì hơn hẳn không chỉ một bậc.

Âm thầm nén xuống bất an trong lòng, Đào Mâu trưng ra khuôn mặt tươi cười, nói: “Gần đến năm mới còn tới quấy rầy, quả thực là lão đạo không phải, nhưng đây là sự tình trọng đại...” Nói xong, hắn cố ý ngừng lại, giương mắt nhìn sắc mặt của Mân vương điện hạ.

Tiêu Thừa Quân bất vi sở động, thấy hắn dừng lại không nói tiếp, y cũng lười nói, thông thả bưng chén trà lên.

Trừ phi ngồi xuống tán gẫu nói chuyện phiếm, còn bình thường nếu chủ nhân đã bưng trà tức là có ý muốn tiễn khách. Ý tứ của Tiêu Thừa Quân chính là, nếu người không có gì để nói thì nên nhanh chóng rút đi thôi.

Đào Mâu nhất thời hoảng hốt, vội làm bộ mình không có nhìn thấy động tác bưng trà tiễn khách của Mân vương, liền nói tiếp: “Việc này, có liên quan đến Tĩnh vương.”

Cánh tay bưng trà của Tiêu Thừa Quân chợt khựng lại, tuy không thay đổi sắc mặt nhưng trong con người đã nổi lên một tia sắc lạnh, “Nói!”

“Lão đạo nghe nói, Tĩnh vương trúng độc từ nhỏ, đến nay vẫn chưa khỏi hẳn.” Sau khi nói xong, Đào Mâu liền lấy một cái hộp nhỏ từ trong tay áo, “Đây là đan được do lão đạo luyện chế ra, có thể giải được trăm thứ độc, chỉ cần nhị hoàng tử dùng thuốc này là có thể sống sót.”

Tiêu Thừa Quân nhắm hai mắt lại, chuyện nhị hoàng tử không thể sống quá mùa đông năm nay chỉ có mấy người trong hoàng thất biết đến, không hiểu tên đạo sĩ bí lậu thô tục này có gan lớn cỡ nào mà dám chạy đến đây nói trước mặt y như thế, bèn trầm giọng gọi: “Người đâu!”

Tiếng nói vừa dứt, bốn thị vệ cao lớn lập tức tiến vào.

“Cho giám chính ăn một viên đan dược, nếu trong bảy ngày tới vẫn bình an vô sự thì hãy đến đây nói điều kiện với bốn vương.” Không cần tên Đào Mâu này há mồm, Tiêu Thừa Quân cũng thừa biết hắn muốn nói cái gì.

Người này chỉ là một quân cờ trong tay hữu tướng, bất luận là hắn muốn dùng đan dược để đổi lấy sự nhượng bộ của y trong triều đình hay muốn mượn tay y hại chết Tiêu Thừa Cẩm, cũng tuyệt đối không thể tha thứ!

“Ôh... Điện hạ...” Đào Mâu còn chưa kịp phản ứng gì, thị vệ đã bóp cầm hắn, tổng thẳng một viên đan dược vào họng, “Khụ khụ khụ...”

“Tiễn khách.” Tiêu Thừa Quân phát tay, thị vệ lập tức xách gã đạo sĩ đang hoảng sợ không thôi ra ngoài, trực tiếp ném ở trước cửa. Đệ đệ Tiêu Thừa Cẩm chính là nghịch lân của y, ai cũng không được phép đụng vào! Cho dù người đó có là phụ hoàng cũng thế!

Đào Mâu còn đang kinh hách, chưa kịp phục hồi tinh thần sau vụ việc nuốt tiên đan, đã bị “Bịch” một cái mà nằm sòng soài trước cửa phủ Mân vương.

Kể từ hôm nay, gã đạo sĩ Đào Mâu này liền vô cùng vinh hạnh khi có tên trong danh sách những kẻ chắc chắn phải chết của Tiêu Thừa Quân.

Bởi vì sáng sớm ngày hôm sau cần phải có mặt trước ngọc môn để lên xe ngựa đi thái miếu tế trời, cho nên buổi tối ngày hai chín tháng chạp, các hoàng tử đã xuất cung kiến phủ đều trở lại hoàng cung, đến thỉnh an Hoàng hậu và nghỉ lại ở trong cung, miễn cho ngày mai phải chạy qua chạy lại hai đầu.

(ngọc môn: cửa chính của hoàng thành ngày xưa.)

Các hoàng tử đều ở tại ngoại cung - điện Sùng Hoa, đây chính là nơi được xây dựng để dành riêng cho các vị vương gia và nhóm huân quý ở tạm trong cung. Tiêu Thừa Quân có địa vị cao nhất, tự nhiên liền ở chủ điện, tam hoàng tử và tứ hoàng tử đều chọn một chỗ ở thiên điện.

(chủ điện: có thể hiểu là vị trí trung tâm của cung điện, thiên điện là hai bên.)

Lâu Cảnh lặn qua lộn lại hồi lâu trên chiếc giường cứng còng trong phòng trực mà vẫn ngủ không được. Đã ba ngày nay hắn không được ngủ cùng một chỗ với Tiêu Thừa Quân rồi. Lúc trước là do một người ở trong cung, một người ở phủ Mân vương, xa quá nên cũng đành thôi, nhưng mà hiện giờ phòng trực của Vũ Lâm quân và điện Sùng Hoa cách nhau không xa lắm, hướng chỉ các vị trí phòng vệ, thời gian đối ca trong cung hắn đã thuộc nằm lòng, nếu muốn chuồn ra ngoài thì cũng không phải là không thể.

Gặp hay không gặp? Câu hỏi này cứ lớn vồn trong đầu làm hắn không tài nào ngủ được. Rốt cục, Lâu Cảnh dứt khoát đứng dậy, nhảy qua cửa sổ ở phía sau phòng trực, nhanh chóng lên ra ngoài.

Trong bóng đêm, Lâu Cảnh nấp ở một nơi bí mật tính thời gian thị vệ tuần tra đi qua, hít thở sâu ba cái, nhanh nhẹn nhảy lên đầu tường, nằm trên mái ngói lưu ly, lại đếm ba lần nữa, đợi nhóm thị vệ ở điện Sùng Hoa đi qua liền xoay người nhảy xuống dưới, chạy dọc theo chân tường, đi thẳng đến chính điện.

“Đào Mâu là đúng là một tên phế vật, có mỗi việc thuyết phục người ta lấy đan dược cũng làm không nổi!” Trong thiên điện, đèn đuốc sáng trưng, thanh âm tức giận dữ của Tiêu Thừa Đặc vang lên.

“Điện hạ, Mân vương không nhận đan dược kia cũng là chuyện tốt, việc này quá mức rõ ràng...”

“Người thì biết cái gì?” Tiêu Thừa Đặc bất mãn nói, “Đây chính là kẻ nhất tiễn hạ song điêu, chẳng phải Tiêu Thừa Quân để ý nhất chính là tên phế vật kia sao? Sao hôm nay...”

(nhất tiễn hạ song điêu: một mũi tên bắt trúng hai con chim, đại ý nói về cách dùng lực tối thiểu để đạt hiệu quả tối đa, là một trong 36 kế của Tôn Tử.

Tôn Tẫn - cháu của Tôn Tử - ngày xưa biến kế “Nhất tiễn hạ song điêu” của Tôn Tử giúp Điền Kỵ nước Tề vây Ngụy cứu Triệu. Lúc đó, nước Ngụy đánh nước Triệu, nước Triệu cầu cứu nước Tề. Tôn Tẫn khuyên Điền Kỵ: “Muốn gỡ mối rối ren thì phải làm từ từ, không được căng thẳng. Muốn cứu những người đang đánh nhau thì không nên xông vào đánh giùm, tránh chỗ thực, đánh vào chỗ hư; hình thế chống nhau, ở ngoài binh khí nhẹ và quân lính tinh nhuệ kiệt sức, ở trong người già người yếu mỗi một. Chỉ bằng ngài cứ

đem quân đi nhanh về Đại Lương, cắt đứt đường giao thông, đánh vào nơi trống của Ngụy thì Ngụy nhất định phải bỏ Triệu để tự cứu lấy mình. Như thế là đánh một nơi mà giải vây cho nước Triệu lại đồng thời làm cho quân Ngụy kiệt quệ”.)

“Điện hạ, xin hãy ăn nói thận trọng.” Người bên cạnh nhanh chóng khuyên nhủ, lúc này âm thanh mắng chửi của Tiêu Thừa Đặc mới dừng lại, lằm bằm rửa xả Đào Mâu thêm vài tiếng nữa rồi im lặng.

Lâu Cảnh nheo nheo mắt, không hề có ý định ở lại lâu, hần nhanh chóng phóng qua hành lang, lên vào trong chủ điện.

“Sao người lại đến đây?” Tiêu Thừa Quân đang xem lịch trình của ngày mai thì đột nhiên nghe thấy thanh âm cạy cửa nho nhỏ, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một nhân ảnh quen thuộc đang ngồi xổm trước cửa sổ, nhẹ tay nhẹ chân mà đóng cửa lại, không khỏi lộ ra ý cười.

“Nhớ người, nhiều đến không ngủ được...” Lâu Cảnh ngồi xổm tại chỗ, cũng không có chạy qua như mọi lần, tỏ ra ủy khuất vô cùng mà nhìn Mân vương điện hạ.

Tiêu Thừa Quân bật cười, đi qua kéo người đứng dậy, phỉu nhẹ những hạt nước dính trên người Lâu Cảnh, tuyết đã sớm ngừng rơi, mấy dấu tuyết này hẳn là do tuyết đọng trên đầu tường bám vào, “Thủ vệ trong cung sâm nghiêm như thế, người vẫn nên nhanh chóng trở về đi?” Sáng mai phải đi thái miếu, Vũ Lâm quân còn phải dậy sớm hơn người trong hoàng tộc rất nhiều, hiện tại còn chạy tới chạy lui như vậy, Lâu Cảnh sẽ không được ngủ đến hai canh giờ.

(sâm nghiêm: đông người và canh gác cẩn mật)

“Ta muốn ngồi cạnh người một lát.” Lâu Cảnh cũng biết ở trong cung là không thể xằng bậy, liền kéo Mân vương điện hạ ngồi trên nhuyển tháp, nhanh chóng chui vào lòng y cọ tới cọ lui.

Tiêu Thừa Quân mỉm cười mặc cho Lâu Cảnh cọ xát, hai người đều yên lặng không nói một lời. Điện Sùng Hoa không phải là địa phương mà bọn họ có thể khống chế trong tay, ai biết được quanh đây có lỗ tai nghe lén nào không, vì thế cả hai chỉ có thể lẳng lặng ngồi cạnh nhau, giữ lại nỗi nhớ nhung và những điều muốn nói vào trong lòng. Sau đó Lâu Cảnh ngẩng đầu, đòi một cái hôn thật dài, lúc này mới lưu luyến tách ra, lần thứ hai nhảy qua cửa sổ rồi đi.

Ngày ba mươi tháng chạp, Hoàng Thượng dẫn theo quan viên đi tế trời, báo cáo cho tổ tiên những thành tựu đạt được và khuyết điểm trong suốt một năm qua, cầu nguyện cho năm sau mưa thuận gió hòa.

Lâu Cảnh cưỡi trên một con ngựa cao to, điều khiển nó dẫn đầu đoàn nghi thức, trong ánh mặt trời rực rỡ của buổi sớm, dung mạo xuất chúng của hắn càng phát ra chói mắt.

Tam hoàng tử Tiêu Thừa Đặc ngồi trên liễn xe, xuyên qua đám người mà nhìn nhân ảnh tuần lãng bất phạm phía trước, dục vọng trong mắt phát ra càng thịnh, mở miệng nói khẽ với tiểu thái giám bên người: “Chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Sơn tra

15sontra

49. Chương 49: Đùa Giỡn

“Đã an bài thỏa đáng rồi ạ.” Tiểu thái giám thấp giọng trả lời, trong mắt hiện ra một tia khó khăn nhưng cũng không dám nhiều lời.

Đoàn người đi đến thái miếu vào lúc sáng sớm, đầu tiên là tiến hành bái tế tổ tiên, sau đó còn phải đợi đến chính Ngọ mới có thể thực hiện nghi lễ tế trời.

Trước khi tế trời, hoàng tộc và các quan viên đều nghỉ ngơi uống trà ở trong đại điện, chờ đến buổi trưa mới đi đến tế đàn.

Lâu Cảnh tựa người vào cột trụ ở hành lang nghỉ tạm, hẳn không cần phải phụ trách việc bảo vệ mà chỉ quản việc thực hiện các nghi thức. Hiện giờ, các binh sĩ phụ trách thủ vệ đã đứng ngay ngắn dưới bậc ngọc, bọn họ có thể thông thả mà đứng ở đây nghỉ ngơi một chút.

“Mới sáng tinh mơ đã phải lịch kịch chuẩn bị đi, cả cơm cũng không kịp ăn, vậy mà đến giờ một giọt nước cũng chẳng thấy, sao chức quan tam phẩm của ta với tam phẩm trong điện kia lại khác nhau một trời một vực thế chứ!” Hữu thống lĩnh tựa vào người Lâu Cảnh, lải nhải than vãn không ngừng.

Lâu Cảnh cười khê, còn chưa nói cái gì, quay đầu liền nhìn thấy một người đang thập thò ở cuối khúc ngoặt của hành lang, bèn nhắc chân đi tới. Hắn vừa bước qua chỗ ngoặt liền thấy An Thuận cung kính dâng lên một chén trà, “Vương gia muốn tiểu nhân đưa chén trà này đến cho thế tử.”

Trà cụ ở thái miếu là có hạn, mỗi người trong hoàng tộc chỉ được một chén, hẳn là Tiêu Thừa Quân đã để An Thuận đi đổi trà cho y mà đem chén trà nóng này tới đây cho hắn uống.

Lâu Cảnh ôm chén trà Tiêu Thừa Quân đã dùng qua trên tay, hơi ấm sức đến tận trong lòng. An Thuận lại lật một cái gói vải ra, “Sáng nay vương gia đặc biệt dặn dò tiểu nhân mang theo, mới vừa được hâm nóng ở phòng trà đây ạ, ngài ăn luôn cho nóng.”

Trong gói vải là hai cái bánh bao thịt nóng hằm hập, Lâu Cảnh hạnh phúc mà ăn xong hai cái bánh bao, ừng ực mà uống trà, dạ dày liền không còn khó chịu, thân thể cũng ấm áp lên không ít. Thái tử phu quân của hắn, một khi đã thương yêu ai đó, quả nhiên là ai cũng ngăn cản không được.

An Thuận tươi cười tiếp nhận lại gói vải và chén trà không, khom người lui ra, trở về pha trà cho Tiêu Thừa Quân lần nữa.

Lâu Cảnh cảm thấy mỹ mãn nhắc chân muốn trở về, chợt nhìn thấy một tiểu thái giám không biết từ nơi nào chạy ra, vội vàng vàng hướng thẳng về bên này, sắp đụng vào người hắn đến nơi. Người bình thường gặp phải tình huống này thì sẽ tự giác vươn tay ra đỡ, nhưng Lâu Cảnh lại rất tự nhiên mà lùi sang bên cạnh một bước, tiểu thái giám kia không đụng phải người, cứ thẳng tắp mà ngã uỳnh xuống đất.

“Ai u!” Sau khi phát ra âm thanh tiếp đất không hề nhỏ, tiểu thái giám vừa nhăn nhó xuýt xoa vừa lồm cồm bò dậy. Lâu Cảnh đứng bên cạnh lại không hề có ý tứ muốn đỡ người đứng lên, bởi vì hắn nhận ra đây là Thường Phúc, tiểu thái giám bên người tam hoàng tử Tiêu Thừa Đạc.

Hưởng Phúc đứng lên, ngẩng đầu nhìn Lâu Cảnh, thấy người nọ đầy hứng thú mà nhìn hắn như nhìn một vật thú vị nào đó, không khỏi giật mình đánh thót một cái trong bụng. Nhưng chủ thượng đã phân phó, hẳn lại không dám không tuân theo, đành phải vội vàng nhìn ngó xung quanh, nói rất nhanh: “Đại nhân khỏe chứ ạ, cung yển tối nay, tam hoàng tử điện hạ thỉnh thế tử đến ngự hoa viên một lát, có chuyện quan trọng muốn thương lượng.”

Lâu Cảnh nhướng mày, tam hoàng tử Tiêu Thừa Đạc và hắn, một năm chẳng nói với nhau được quá năm câu, sao đột nhiên lại muốn gặp hắn? Hẳn là bọn họ còn chưa quen thân đến mức phải lén lút gặp gỡ nhau trong cung chứ nhỉ? “Thỉnh tiểu công công chuyển lời, ta còn có chức trách trong người, tối nay không thể rời khỏi cương vị, mong điện hạ chớ trách móc.” Nói xong, hắn liền xoay người muốn đi.

“Tiểu nhân biết việc này rất đường đột, nhưng đây là việc liên quan đến tiền đồ của đại nhân, còn thỉnh đại nhân nghĩ lại.” Hưởng Phúc vội vàng nói: “Giờ hơi ba khắc, bên hồ nhỏ trong ngự hoa viên.”

(giờ hơi ba khắc là tầm 22h45 đó)

Thú vị thật, Lâu Cảnh cong môi, hóa ra là muốn mượn sức hắn đây? Ngẫm lại cũng phải, người bên ngoài vẫn nghĩ rằng hắn bị ép gả cho Tiêu Thừa Quân, sau đó lại bị gửi trả về nhà. Nhìn bề ngoài thì thấy Tiêu Thừa Quân chẳng đem lại một chút lợi ích hay trợ giúp nào cho hắn, hai người gần giống như người lạ, có lẽ còn kết thù, đây chẳng phải là đối tượng mà tam hoàng tử muốn mượn sức hay sao? “Nếu đã như thế, thỉnh công công báo cho điện hạ, thần sẽ cố gắng đến đúng hẹn. Chính là, thời gian đối gác của Vũ Lâm quân luôn là lâm thời định ra, nếu ta không thể đến đúng giờ, cũng thỉnh điện hạ chớ trách.”

Trên mặt Hưởng Phúc lập tức lộ ra nét vui mừng, sau khi trả lời Lâu Cảnh xong liền xoay người vội vàng rời đi.

Bận rộn từ sáng đến trưa, sau khi cử hành nghi lễ tế trời, đoàn người liền rầm rộ trở lại kinh thành. Vũ Lâm quân nhanh chóng dùng qua cơm trưa rồi tất bật chuẩn bị cho cung yến diễn ra vào chiều tối nay.

Yến tiệc đêm ba mươi được tổ chức dành riêng cho hoàng gia, không mời quần thần, chỉ mời những người chí thân trong hoàng thất, cho nên không cần làm quá lớn, không cần thực hiện nghiêm chỉnh toàn bộ các nghi thức của đế vương, hai mươi bốn cấm vệ đứng ở ngoài điện, không phải đứng hầu trên bệ ngọc.

Đợi đến khi cung yến bắt đầu, bọn họ liền thay đổi nhiệm vụ từ thực hiện nghi thức đế vương sang thủ vệ, chờ vệ binh đến thay ca là có thể rời đi.

Gia yến được tổ chức ở điện Nghênh xuân. Kì thực, đây chính là một noãn các nằm ở phía đông ngự hoa viên, do nơi này được xây dựng theo hướng long mạch nên vào mùa đông, tổ chức tiệc rượu ở đây là ấm áp và thoải mái nhất. Có điều cung điện này khá nhỏ, chỉ có thể làm gia yến (yến tiệc gia đình) mà không thể làm đại yến.

Trước giờ hội ba khắc, Lâu Cảnh đã đổi ca xong, hẩn lặng lẽ tránh ở sau mấy hòn non bộ, chờ xem tam hoàng tử muốn giở trò gì.

Đêm ba mươi chính là đêm giao thừa, vì thế cung yến vẫn được duy trì liên tục cho đến nửa đêm.

Tiêu Thừa Quân trầm mặc không lên tiếng, tự rót rượu ngồi uống một mình. Y nhạy cảm phát hiện đêm nay Tiêu Thừa Đặc có chút không yên lòng, cả buổi cứ nhấp nhẩm đứng ngồi không yên. Giờ hội hai khắc, tam hoàng tử liền đứng dậy rời đi.

Bên trong ngự hoa viên hoàn toàn yên tĩnh, ánh trăng mát lạnh và rục rịch của bầu trời đêm rơi xuống bên dưới, phản chiếu lấp lánh trên những gợn sóng lăn tăn của mặt hồ.

Tiêu Thừa Đặc nói với mọi người là mình say rượu, muốn ra ngoài hít thở không khí một chút, xua tay vẫy lui hạ nhân, mang theo tiểu thái giám bên người đến ngự hoa viên. Bên bờ hồ trống trơn, không có một bóng người, hẩn cũng không sốt ruột mà lẳng lặng đứng chờ, thẳng tới khi hai khắc đồng hồ đã trôi qua, bị gió đêm thổi đến lạnh run cả người, dần dần không còn kiên nhẫn nữa, “Người đi hỏi xem Vũ Lâm quân thay ca vào lúc nào?”

“Điện hạ, thứ tự thay ca của mỗi ngày đều là lâm thời định ra, ai cũng không biết là lúc nào, tiểu nhân có muốn hỏi thăm cũng hỏi không được đâu ạ.” Hưởng Phúc rất là ủy khuất, “Nếu không, chúng ta về trước được không ạ, nếu Hoàng Thượng mà biết việc này...”

“Dài dòng cái gì!” Tiêu Thừa Đặc không kiên nhẫn mà khoát tay áo, “Người đi về trước đi, nói với mẫu phi là ta uống nhiều quá, muốn ở bên ngoài lâu lâu một chút.”

Trần quý phi có địa vị rất cao trong nhóm phi tần, cũng có thể tham dự cung yến, có nàng nói giúp vài câu, nhất định Thuần Đức sẽ không truy cứu.

Hưởng Phúc đành phải vâng dạ, mang về mặt đau khổ mà trở về điện Nghênh Xuân.

Hiện tại, Lâu Cảnh đang ẩn náu và tránh gió ở giữa những hòn non bộ, thông thả gặm vài cái chân gà, uống được nửa bình rượu nhỏ. Chùi mép xong xuôi, hẩn mới không nhanh không chậm mà hiện thân, “Để tam hoàng tử đợi lâu.”

“Thế tử đồng ý đến đây gặp mặt, ta đã thật vui mừng.” Tam hoàng tử khoanh tay mà đứng, mỉm cười nói.

“Không biết điện hạ hẹn thần đến đây là có chuyện gì?” Lâu Cảnh thấy tam hoàng tử chịu rét đến run cả người, lại còn cố tỏ ra vẻ ngạo nghễ và cao quý, liền nghĩ muốn cười mà phải ráng nhịn.

“Hưởng đi trong triều mấy ngày nay, người cũng biết rồi đi?” Tiêu Thừa Đặc ra vẻ âm trầm nói, đôi mắt lại nhìn chằm chằm vào người Lâu Cảnh, cả chớp mắt cũng quên. Ánh trăng mờ lung có thể dấu đi mọi sự tỳ vết, hẩn càng nhìn càng thấy dường như Lâu Cảnh đẹp lên ba phần, “Thái tử vị, kỳ thật là phụ hoàng muốn giao cho ta.”

Lâu Cảnh nhướng mày, ánh mắt của tam hoàng tử, tự nhiên là hẩn nhìn thấy rõ ràng. Nguyên lai tên này không coi trọng địa vị và gia thế nhà hẩn, cái coi trọng lại là bộ dạng của hẩn? Một cô cảm giác “vớ vẩn

thật” đột nhiên trào lên trong lòng, tam hoàng tử đúng là được chiều quá hóa hư, tên này có biết mình đang làm cái gì không nhỉ? Lâu Cảnh rũ mắt, khóe môi hơi hơi gợn lên.

Ở cung yến bên này, một người len lén đi đến bên người Tiêu Thừa Quân, ghé vào lỗ tai y nói nhỏ vài câu. Tiêu Thừa Quân lập tức cau mày, đứng dậy rời khỏi yến tiệc.

“Người đã từng được gả cho người, sợ là sẽ không dễ dàng tìm được một mối hôn nhân tốt khác đâu. Chờ tới khi mọi việc thành rồi, người có thể làm Thái tử phi của ta.” Tiêu Thừa Đạc dán mắt vào cặp môi mỏng đường như đang phát sáng dưới ánh trăng của Lâu Cảnh, nhìn không được mà nuốt nuốt nước miếng.

(phát sáng thế này thì chắc là mỡ gà rồi, anh ý vừa gặm chân gà xong, chùi mép ko hết, đẹp không cần son bóng là đây, có ai muốn học tập ảnh ko >__

50. Chương 50: Bánh Bao

Chắc nhiều bạn thắc mắc sao hôm nay lại có bánh bao ở đây, chả là bận trước mình đã sửa loại bánh mẹ Lâu Cảnh hay làm cho ảnh ăn ý (man đầu , bánh bột hấp, bánh bao) thành bánh bột hấp, hôm nay mình xin đổi lại thành bánh bao cho nó dễ hiểu nhé ...o(>__ nên mình sẽ sửa lại tên cái món đó là bánh đường nâu nướng. Đây là hình ảnh của nó:

loại không nướng thì chỉ ướp đường bột

loại không nướng thì chỉ ướp đường bột

Loại chỉ dùng sợi đường bên ngoài

Loại chỉ dùng sợi đường bên ngoài

Cố gắng trấn định lại, tam hoàng tử hít sâu một hơi, nhìn hai người đang ôm nhau trước mắt, “Hoàng huynh đã không còn là Thái tử, hiện giờ còn dây dưa không dứt với cự Thái tử phi...”

“Ta chưa từng hứa thê, trong vòng một năm này, Trạc Ngọc vẫn được tính là thê tử của ta, không thể cưới, gả hay có hôn phối.” Tiêu Thừa Quân lạnh mắt nhìn Tiêu Thừa Đạc, một tay ôm chặt lấy người đang cười đến run cả người trong ngực, “Đây là luật pháp của Đại Dục, hôm nay người chòng ghẹo hần, đó chính là làm nhục huynh tấu.”

Chỉ có Thái tử và Hoàng Thượng là có thể cưới nam thê, vì thế tổ huấn, luật pháp về nam thê, tam hoàng tử tự nhiên là biết rất ít. Quả thật Luật pháp Đại Dục có nói trong vòng một năm không thể cưới, gả hay có hôn phối, nhưng không có tính đến huynh tấu (anh chị em), cái này vốn không được nhắc đến một chữ nào. Tiêu Thừa Quân dẫn ngay luật pháp và nói rất có lý, cộng với khí thế âm trầm làm người ta sợ hãi, khiến tam hoàng tử ngẩn người, không phản bác được câu nào.

“Cái này...” Lúc này Tiêu Thừa Đạc mới thật sự bối rối, đùa giỡn người ta lại bị phu quân của người ta tóm được, nếu chối bay chối biến mà cãi tiếp sẽ khiến sự việc ầm ĩ lên, đến tai Hoàng Thượng và Hoàng hậu là rắc rối to, hướng chỉ người ở thế yếu lại là hần. Vì thế hần đành miễn cưỡng cười cầu hòa: “Đại hoàng huynh, là ta say rượu nên nhất thời hồ đồ. Người xem, nếu làm to chuyện này thì mặt mũi của hai ta sẽ rất khó coi, lại hủy đi danh dự của tấu tấu, sợ rằng từ về sau hần sẽ khó sống yên ổn ở Vũ Lâm quân, không bằng...”

Lâu Cảnh nằm trong ngực của phu quân nhà mình, hơi hơi nhướn mày, ồ, tam hoàng tử này cũng không quá ngu ngốc.

Tiêu Thừa Quân chỉ nhẹ nhàng vỗ về người đang “chấn kinh” trong ngực, trầm mặc không nói, không khí nhất thời vô cùng nặng nề.

“Đại hoàng huynh! Lần trước huynh rất thích trang trại nuôi ngựa của đệ đúng không, còn muốn trao đổi với đệ nữa nữa? Ngày mai đệ sẽ đến nói với phụ hoàng, đem nó tặng huynh, xem như bồi tội được không?” Tam hoàng tử cố gắng nặn ra bộ mặt tươi cười làm lạnh.

“Một vật đổi một vật, ta không chiếm tiện nghi của người.” Tiêu Thừa Quân lạnh mắt nhìn hắn, sắc mặt không hòa nhã hơn chút nào.

Thấy việc có thể thành, lúc này Tiêu Thừa Đạc mới nhẹ nhàng thở ra, “Vậy chuyện đêm nay...”

“Còn không mau rút đi!” Tiêu Thừa Quân trầm giọng nói.

Tam hoàng tử lập tức xưng phải liên tục, mặt xám mày tro mà chạy về điện Nghênh Xuân.

Thật không nghĩ Mân vương điện hạ ngày thường nho nhã lễ độ như thế mà lại có một mặt này, Lâu Cảnh tránh ở trong ngực Tiêu Thừa Quân ngoác miệng cười liên tục, nhưng tam hoàng tử vừa đi xa, hắn liền bị đẩy ra, nhất thời có chút kinh ngạc.

Tiêu Thừa Quân trừng mắt nhìn hắn một cái, xoay người bỏ đi.

Thôi chết, quây lớn quá, người ta tức giận mất rồi! Lâu Cảnh sửng sốt một chút, ba bước thành một bước mà xông tới, gắt gao ôm chặt Tiêu Thừa Quân từ phía sau, “Thừa Quân, người tức giận sao?”

Tiêu Thừa Quân nhắm mắt lại, chính y cũng không dự đoán được là mình lại phát hỏa lớn như thế, khoảnh khắc nhìn thấy cái tay đang muốn chạm vào Lâu Cảnh, trong lòng y lại nổi lên sát ý, hít sâu một hơi, “Người nên nhanh chóng trở về phòng trực đi, cẩn thận kéo người ta nhìn thấy... Uhm...”

Nói còn chưa hết câu, Tiêu Thừa Quân đã bị kéo mạnh một cái, cả người bị ép vào một hòn non bộ, đôi môi cũng bị chặn lại.

Ma sát, mút vào, gặm cắn... kháng cự ban đầu của Tiêu Thừa Quân nhanh chóng bị dập tắt, thay vào đó là vài phần dục niệm bị kích phát ra. Y liền đơn giản ôm lấy cổ Lâu Cảnh, xoay người trốn vào một chỗ tối trong đám hòn non bộ, lật người đè Lâu Cảnh xuống một tảng đá, chuyên chú hôn một trận.

Thật lâu sau, cả hai mới tách ra, đều vội vàng thở dốc. Lâu Cảnh nhoẻn miệng cười, cắn cắn vành tai của Mân vương điện hạ, “Vốn tưởng rằng huynh muốn mượn sức ta nên mới tới nhìn xem huynh có thể đưa ra những ưu đãi gì, ai dè huynh lại muốn như vậy, biết thế ta đã chẳng thèm đi làm gì! Là ta không tốt, đáng lẽ nên bàn bạc trước với người.”

Cả ngày nay hai người họ vẫn luôn bảo trì khoảng cách mười trượng với nhau, ngay cả nói một câu cũng không có cơ hội, làm sao có thể bàn bạc được cái gì.

Người ta đã nhận sai rồi, Tiêu Thừa Quân cũng không thể tiếp tục trách cứ, ừ một tiếng coi như trả lời, hai tay vẫn vây Lâu Cảnh trên hòn non bộ, không để hắn đi ra.

Lâu Cảnh nhướn mày, vươn tay chậm rãi vuốt ve cổ áo của Mân vương điện hạ, “Nơi này không có người, chẳng lẽ điện hạ định...” Nói xong, cái tay linh hoạt liền theo cổ áo mà chui vào bên trong áo khoác ngoài màu nguyệt sắc của Tiêu Thừa Quân.

“Này...” Tiêu Thừa Quân vội vàng kéo cái tay kia ra, thở dài một hơi, người này thật sự là, muốn tức giận với hắn cũng khó, “Tam hoàng đệ có một trang trại nuôi ngựa, nơi đó có vị trí rất tốt, còn có ôn tuyền, ta muốn để Thừa Cẩm dưỡng thân mình ở đó.” Chính là lần trước đề cập đến chuyện này, tam hoàng tử liền nói đó là hồi môn của Trần quý phi, không muốn đổi với y.

Lâu Cảnh gật gật đầu hiểu rõ, chỗ trang trại nuôi ngựa kia thì hắn biết, ngay bên cạnh tổ tiên của Lâu gia chứ đâu. Nơi đó được tam hoàng tử cho xây dựng, tu sửa đến là xa hoa, nếu bảo hắn phải đổi, phỏng chừng là còn xót của, thịt đau đến vài ngày chứ chả ít. Lâu Cảnh nắm lấy bàn tay của phu quân nhà mình, hôn lên đó vài cái rồi lấy miếng ngọc bội vừa “mượn tạm” từ tay áo ra cho y nhìn.

“Cái này...” Tiêu Thừa Quân cầm lấy, nhìn nhìn, đây chẳng phải là ngọc bội kỳ lân tượng trưng cho thân phận của hoàng tử hay sao? Tam hoàng tử vẫn hay mang nó bên người, Lâu Cảnh lấy cái này làm gì?

Lâu Cảnh tiến đến bên tai y, nhỏ giọng nói vài câu.

Tiêu Thừa Quân không khỏi mở to hai mắt nhìn, chột nhin không được mà cười khê ra tiếng, “Chuyện này mà người cũng nghĩ ra được.”

Hai người ở bên hồ thân thiết với nhau một lát, sau đó Tiêu Thừa Quân trở lại điện Nghênh Xuân. Cung yến vẫn tiếp tục diễn ra đến nửa đêm mà không xuất hiện thêm sự kiện nào đặc biệt nào khác. Sau khi đón giao thừa, mọi người đều lần lượt trở về phòng nghỉ ngơi.

Theo tục lệ hàng năm, bắt đầu từ ngày hai mươi tám tháng chạp, triều thần được nghỉ Tết mười ngày. Hoàng tộc không cần đi thăm người thân nên Tiêu Thừa Quân liền ở lì trong vương phủ, ngoại trừ thỉnh thoảng đến phủ Tĩnh vương thăm đệ đệ ra thì y không đi đâu khác.

Trong nhà Lâu Cảnh có mấy phòng thân thích, nhưng Lâu Kiến Du vẫn trong hiếu kì nên tất cả thủ tục, lễ tiết đều được giản lược tối đa, vì thế hẳn cũng dư ra rất nhiều thời gian, liền chạy tới phủ Mân vương bồi Tiêu Thừa Quân.

Mồng hai Tết, Lâu Cảnh mau chóng thăm hỏi thân thích một lượt rồi vội vàng chạy đến phủ Mân vương, cùng Tiêu Thừa Quân chơi cờ trong thư phòng. Từ nhỏ, Lâu Cảnh đã không thích mấy thứ như cầm kỳ thi họa, tuy rằng cái nào cũng biết một chút nhưng lại không có sự kiên nhẫn, hạ cờ một lát liền bắt đầu đánh lung tung, đương nhiên là sau đó liền bị Tiêu Thừa Quân giết không còn manh giáp.

“Chơi cái này chẳng vui gì cả, ta dạy người một trò khác nhé!” Lâu Cảnh gọi Thường Ân mang đến một cái bếp nhỏ, một cái đĩa sứ và một cái thìa.

“Làm cái gì vậy?” Tiêu Thừa Quân tò mò mà nhìn hẳn.

Lâu Cảnh cười cười, vẩy lui hạ nhân, dùng thìa lấy một chút đường trắng, hơ trên bếp lửa, “Lúc còn bé, ta từng nhìn thấy có người bán cái này trên đường, liền học theo, múc một ít đường hơ trên ngọn nến đốt chơi.”

Đường trắng nhanh chóng bị đun chảy thành nước đường màu vàng nâu, Lâu Cảnh nghiêng cái thìa, từ từ rót lên mặt đĩa, cố ý vẽ một con thỏ mập mạp, chỉ tiếc là kỹ thuật vẽ của hẳn không được tốt lắm, xiêu xiêu vẹo vẹo, lại chỉ vẽ một có một cái tai, cho nên nếu hẳn không nói đây là con thỏ thì Mân vương điện hạ còn thật đoán không ra cái tranh trừu tượng trên đĩa là cái gì.

Tiêu Thừa Quân bật cười, tiếp nhận cái đĩa sứ nho nhỏ kia, “Nó dính chặt vào đĩa thế này thì biết ăn kiểu gì?” Trước đây Lâu Cảnh nhìn thấy người ta làm như vậy trên đường, nhưng hẳn lại quên phéng mất một chuyện là phải dùng que tre xuyên qua trước khi kẹo kịp đông cứng lại, mà hiện tại con thỏ của hẳn đã cứng đơ rồi, làm thế nào để xuyên qua đây?

Bây giờ Lâu Cảnh mới chợt nhớ ra vụ này, rồi lại nhất định không chịu thừa nhận, lấy lại cái đĩa nhỏ kia, thè lưỡi ra liếm một hơi, cái chày cái cối, “Phải ăn như thế này thì mới cảm nhận được hương vị đặc biệt của nó!”

Tiêu Thừa Quân đâu chịu làm động tác liếm đĩa thô tục như thế, chỉ cười không nói. Lâu Cảnh liền cắn rụng cái lỗ tai thật dày của con thỏ, dùng miệng đưa tới bên môi Mân vương điện hạ.

Nhìn miếng kẹo đưa tới trước mắt, Tiêu Thừa Quân không đành lòng làm phật ý hẳn, há mồm cắn rụng một miếng. Vị đường ngọt ngào mang theo một chút mùi cháy, dù không phải là loại kẹo ngon nhưng y lại cảm thấy hương vị của nó thơm ngon kì lạ.

“Điện hạ, hiện giờ có muốn dùng điểm tâm không ạ?” An Thuận đứng ở ngoài cửa hỏi ý kiến, giờ đã là hoàng hôn, mùa đông thường đi ngủ sớm, bên ngoài trời lại lạnh, cũng không thể đi tản bộ tiêu cơm, những nhà phú quý thường đem cơm chiều sửa lại thành lót dạ bằng điểm tâm và canh, tránh ăn quá nhiều sẽ khiến bụng khó chịu.

“Mang vào đi.” Tiêu Thừa Quân đẩy Lâu Cảnh đang liếm đường trên môi y ra, để cho hẳn đứng vững.

Lâu Cảnh không để bụng, còn muốn nói gì nữa, bỗng nhiên nhìn thấy một lồng bánh điểm tâm trên tay An Thuận, hai mắt liền sáng rực lên, trắng nõn nõn, tản ra hương sữa mê người, chính là bánh bao hình con thỏ!

Thân mình tròn vo, hai lỗ tai thật dài, đầu đen được dùng làm mắt, mặt sau còn có một cái đuôi nho nhỏ, chỉ to bằng nắm tay trẻ con, tinh xảo phi thường, nhìn đáng yêu vô cùng!

“Thừa Quân...” Lâu Cảnh giữ một cái bánh nóng hằm hập trong tay, nhất thời nói không ra lời, kể từ khi mẫu thân qua đời tới nay, không còn ai làm món bánh này cho hắn ăn nữa. Đạo trước hắn chỉ tùy ý nói chơi vậy thôi, thật không ngờ Tiêu Thừa Quân vẫn còn nhớ rõ.

“Không phải năm trước ngươi từng nói muốn ăn cái này sao?” Tiêu Thừa Quân cũng cầm lấy một cái, vừa mới ăn kẹo xong nên trong miệng còn khá ngọt, y bèn nhấp một ngụm trà xúc miệng, sau đó mới há mồm cắn một miếng.

Vì có bỏ thêm sữa bò nên vừa cầm lên tay, Tiêu Thừa Quân đã ngửi thấy mùi thơm của sữa. Bánh do ngự trù (đầu bếp trong cung) làm, tự nhiên là mềm dẻo, giữ được mùi thơm đặc trưng của gạo nếp, hương sữa ngọt ngào như tan trong miệng. Mân vương điện hạ cong cong khóe môi, ăn ngon thật, trách không được Lâu Cảnh lại nhớ thương đến thế.

Lâu Cảnh vươn tay, kéo lấy cánh tay đang cầm bánh con thỏ của Mân vương điện hạ, một hơi cắn sạch chiếc bánh y đang ăn dở.

“Thật là, còn nhiều mà!” Tiêu Thừa Quân dở khóc dở cười, lại cầm một cái cho hắn.

Lâu Cảnh lại không có nhận lấy, chỉ nắm chặt cổ tay của Tiêu Thừa Quân và nhìn y chăm chú. Sau đó, hắn liền vươn hai tay ra, nhấc bổng người đang ngồi trên ghế lên, ôm thẳng vào phòng bên trong.

“Này... ngươi làm gì thế...”

“Ăn bánh con thỏ đó...”

“A... Ta cũng không phải... Uhm...”

Trong đêm đông lạnh giá, lồng bánh nóng trên bàn nhanh chóng bị nguội đi, mà bầu không khí của phòng bên trong thì lại càng ngày càng nóng lên.

Lâu Cảnh tỉ mỉ hôn liếm thân thể trắng nõn trong lòng, mỗi một nụ hôn đều mang theo quý trọng và nâng niu vô cùng. Khoảnh khắc cầm lấy chiếc bánh con thỏ vừa rồi, hắn đột nhiên hiểu được, chấp niệm nhiều năm qua với loại bánh bao hình con thỏ này, kỳ thực chính là quyến luyến thuở nhỏ của hắn đối với Thái tử điện hạ. Đường như lúc đôi tay nhỏ bé, trắng nõn và mềm mại ấy vươn ra đưa cho hắn gói bánh đường nâu nướng thì cũng chính là thời điểm chú định. Trong khoảnh khắc ấy, một sợi tơ vô hình đã bắt đầu giữ chặt lấy hắn, không bao giờ tách ra.

Trùng kích kích liệt khiến Tiêu Thừa Quân có chút chịu không nổi, y không hiểu vì sao Lâu Cảnh lại đột nhiên kích động như vậy, nhưng cũng không ngại những động tác ôn nhu rồi thô bạo của hắn, bởi vì thông qua nó, y có thể cảm nhận được tâm ý của hắn, cái loại mê luyến điên cuồng này làm y đắm chìm vào trong đó. Tiêu Thừa Quân sững nịch mà vươn tay lên, khẽ vuốt ve sống lưng của Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh thoáng dừng lại, cùng Tiêu Thừa Quân trao đổi một nụ hôn thật dài, sau đó đem cặp chân thon dài kia khoát lên vai rồi tiếp tục mãnh liệt hưởng chỗ sâu nhất phóng đi.

“Ah...” Tiêu Thừa Quân kêu lên thất thanh, nhịn không được mà lắc lắc đầu, mồ hôi trên trán theo quán tính mà văng ra ngoài, tạo thành một đạo đường cong trong suốt xẹt qua trên không trung.

Đêm rất dài nhưng nói sao cũng không hết những lời yêu thương... Chẳng biết tình cảm quyến luyến này đến từ bao giờ, chỉ hướng về một người mà yêu say đắm....

Những ngày sau đó, hai người liền nhàn nhã cùng quyến luyến mà nhanh chóng trải qua những ngày nghỉ Tết ngắn ngủi.

Còn chưa tới mười lăm tháng giêng, biên quan đột nhiên truyền đến cấp báo, giặc Thát xâm phạm biên cảnh phương Bắc, sắp muốn đánh đến Tấn Châu.

Chiến báo cấp tốc vượt qua tám trăm dặm, đưa đến đúng vào thời điểm lâm triều, khiến cả triều đều ồ lên.

Giặc Thát tấn công biên cảnh không chỉ lần một lần hai, nhưng bình thường đều là vào mùa thu, vì không có lương thực qua mùa đông nên mới đến đánh cướp. Nhưng năm nay đã gần hết mùa đông rồi, sao đột nhiên lại đến xâm lấn? Thật khiến người ta trở tay không kịp.

“Hoàng Thượng, Tấn Châu chính là nơi đóng quân của nhiều thế hệ An Quốc công, hiện giờ giặc Thát xâm phạm lãnh thổ nước ta, tự nhiên là nên phái An Quốc công ứng chiến.” Binh bộ thượng thư Tôn Lương bước ra khỏi hàng nói.

Tiêu Thừa Quân nhìn thoáng qua Tôn Lương, rủa mắt không nói, năm ngoái y đã từng tiếp xúc qua với người này, quả thật là có thể dùng.

“An Quốc công vẫn đang trong hiếu kì, không thể ứng chiến.” Lại bộ thượng thư Dương Hữu Đình lên tiếng nói, người thân của quan viên nào mới mất, nhiệm kì nào,... hẳn đều nhớ vô cùng rõ ràng.

Biên giới phía Bắc là địa phương cực kì quan trọng, ứng phó với giặc Thát cũng không phải chỉ một hai năm là xong, những năm vừa qua đều là do lão An Quốc công ứng chiến, nhưng hiện giờ lão An Quốc công đã qua đời, lần này nên phái ai xuất chiến, triều đình liền lâm vào thế khó.

51. Chương 51: Hoa Đăng

Trong hiếu kì, nếu có tình huống khẩn cấp xảy ra, võ tướng vẫn có thể xuất chinh. Lại bộ thượng thư nói những lời này bất quá chỉ là lý do thoái thác uyển chuyển mà thôi. Bởi vì tất cả mọi người đều biết rõ ràng, An Quốc công đời này chưa từng lên chiến trường, căn bản là không có bản lĩnh để ứng phó với giặc Thát.

“Giặc Thát xâm chiếm vào mùa đông là rất không phù hợp với lẽ thường, thần cho rằng lần này không đơn giản chỉ là đoạt lương thảo.” Hữu tướng Trần Thế Xương bước ra khỏi hàng nói, “Thần cho rằng, cần phải thận trọng suy xét khi lựa chọn ai là người nắm giữ ấn soái.”

Tin tức tới quá bất ngờ, không kịp thương nghị, Thuần Đức đế liền cho mọi người trở về viết tấu chương, buổi lâm triều ngày mai lại bàn tiếp.

Tiêu Thừa Quân hơi hơi nhíu mày, An Quốc công còn đang trong hiếu kỳ nên không thể xuất chiến, nhưng nói theo lẽ thường thì có thể để Lâu Cảnh thay phụ thân xuất chinh, dù sao thì quân binh ở Tấn Châu vẫn thuộc tầm kiểm soát của Lâu gia, tại sao hiện giờ lại không có một ai đề cập đến việc này.

“Từ mấy năm trước, Hoàng Thượng đã luôn muốn làm suy yếu thế lực Lâu gia ở Tấn Châu.” Lâu Cảnh cười nhạt, loại tình huống này vẫn luôn nằm trong dự liệu của hắn, tuy Thuần Đức đế vẫn luôn thưởng thức năng lực của hắn nhưng sợ rằng cũng chẳng tình nguyện để hắn xuất chinh đâu.

Tiêu Thừa Quân nghe vậy, trái tim chợt đập mạnh, nếu phụ hoàng muốn làm suy yếu lực lượng của Lâu gia, vậy cái chết của lão An Quốc công...

“Chắc hẳn Hoàng Thượng cũng biết chuyện của gia gia ta.” Lâu Cảnh gấp cho Mân vương diện hạ một cái bánh bao nhỏ, hôm nay tan triều rất sớm, hắn còn chưa kịp đến Bắc Nha, liền ở lại vương phủ cùng dùng điểm tâm với Tiêu Thừa Quân, “Về phần ai là người bày mưu đặt kế, hiện giờ vẫn chưa rõ ràng lắm.”

Cái chết của lão An Quốc công vẫn chưa được làm sáng tỏ, tình thế tại biên cảnh lại biến hóa một cách kì lạ, trực giác của Tiêu Thừa Quân liền cảm nhận được nguy hiểm, “Lần này, không thể để người đi.”

“Không sao đâu.” Lâu Cảnh cắn một miếng bánh bao, “Nếu để cho ta đi, ta sẽ tự biết cẩn thận mà.”

Tiêu Thừa Quân lắc lắc đầu, hôm nay hữu thừa tướng đột nhiên nói ra như vậy, chỉ e rằng thâm ý bên trong sẽ không chỉ có thế, nhưng vô luận là thế nào, một khi chuyện này còn chưa được điều tra rõ ràng, y tuyệt đối không để Lâu Cảnh đi. Ngay cả lão An Quốc công còn không thể chống đỡ được những âm mưu thâm độc kia, liệu Lâu Cảnh có ứng phó được không?

Dùng xong điểm tâm, Lâu Cảnh đến Bắc Nha, Tiêu Thừa Quân liền cho người truyền tin đến tả thừa tướng, hẹn gặp mặt vào giờ Ngọ.

Hạ triều, Trần Thế Xương liền mang theo Binh bộ thượng thư Tôn Lương đến ngự thư phòng.

“Hoàng Thượng, thần cho rằng việc này có chút kì quái, nói không chừng là người Thát đang có nội chiến.” Trần Thế Xương mang sắc mặt ngưng trọng mà nói, “Thần cho rằng, chúng ta có thể phái sứ giả đến, cùng vương của người Thát thương lượng một phen.”

“Giặc Thát đã đánh vào biên cảnh rồi, còn muốn thương lượng cái gì nữa?” Thuần Đức đế cau mày, “Thế tử Lâu gia là do một tay lão An Quốc công dạy dỗ nên, cho hắn đi là được.” Trong buổi lâm triều hôm nay, Thuần Đức đế vốn đã có ý này, nhưng hắn lại không thấy ai đề cập để cử Lâu Cảnh đi cả, đành phải cho hạ triều, nhắc nhở mấy người này một chút.

“Hoàng Thượng, có mấy lời này, thần không biết có nên nói ra hay không.” Trần Thế Xương làm bộ do dự một chút.

“Có cái gì mà không dám nói?” Thuần Đức đế xua tay, ý bảo hắn có chuyện gì thì mau nói.

“Thần nghe nói, lúc thế tử An Quốc công làm Thái tử phi, đã có tình cảm rất tốt với Mân vương điện hạ.” Trần Thế Xương nhìn sắc mặt của Thuần Đức đế, cẩn thận mà tìm từ, “Nhiều thế hệ Lâu gia đều kinh doanh ở Tấn Châu, căn cơ vững chắc, cũng giống như nhà Tĩnh Nam hầu ở vùng Đông Nam, mà hiện giờ ngôi vị Thái tử vẫn chưa được định, thần có chút lo lắng.”

Quả nhiên, lời vừa nói ra, Thuần Đức đế liền có chút do dự. Nói cho cùng, hắn phế vị trí Thái tử của Tiêu Thừa Quân cũng là vì cảm thấy nhi tử này ít thân cận với hắn, làm việc lại cẩn thận, khiến hắn cảm thấy lo ngại. Mà lão An Quốc công vốn là tâm phúc của tiên đế, cho nên từ lúc đăng cơ đến nay, hắn vẫn luôn muốn làm suy yếu thế lực của Lâu gia, nề hà lão cáo già kia lại không để lộ bất cứ nhược điểm nào để tóm. Hiện giờ, nếu chuyện Lâu Cảnh và Tiêu Thừa Quân thân cận với nhau là thật....

Tôn Lương yên lặng đứng ở một bên, không nói một lời, thẳng đến khi hữu tướng vút cho hắn một ánh mắt ra hiệu, hắn mới mở miệng: “Lần này chỉ có một cánh quân nhỏ nhỏ của người Thát xâm nhập mà thôi, không cần thiết phải điều động đại quân ở Tấn Châu, thần cho rằng chỉ cần chọn một đại tướng nào đấy, dùng hai vạn binh là có thể bình định.”

“Nếu chỉ là một cánh quân nhỏ thì thần có một chủ ý.” Trần Thế Xương nói tiếp, “Hiện giờ hai hoàng tử đều đã đến tuổi phong vương, không bằng để cho hoàng tử xuất chinh, thứ nhất là do có thân phận tôn quý, có thể cùng vương của người Thát nói chuyện; thứ hai là tạo cơ hội để các hoàng tử tuổi nhỏ lập công, tương lai được chọn là Thái tử cũng có lý do tốt để chiêu cáo với thiên hạ.”

Thời gian gần đây, bởi vì tứ hoàng tử có một đôi long phượng thai, thân phận cũng rất cao do được nuôi nấng bên người Hoàng hậu từ nhỏ; mặt khác, Thuần Đức đế ngại phiền toái khi phải tìm lý do để lập tam hoàng tử, liền có xu hướng muốn lập tứ hoàng tử làm Thái tử, cho nên cũng khó trách hữu thừa tướng lại nóng vội như vậy.

Thuần Đức đế liếc mắt nhìn Trần Thế Xương, trầm ngâm một khắc, “Người lui ra đi, trẫm tự có định đoạt.”

Khéo quá sẽ hóa hồng, Trần Thế Xương cũng không nói nhiều, dẫn Tôn Lương rời khỏi ngự thư phòng.

Buổi chiều, Tiêu Thừa Quân nhận được tin tức của Tôn Lương, vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi lại nổi lên một tầng sầu lo mới, hữu thừa tướng cực lực đề cử hoàng tử xuất chinh như vậy, mục đích là muốn tính kế ai? Là muốn cho tam hoàng tử có cơ hội lập được quân công hay muốn hại tứ hoàng tử, hoặc là....

“Tin tức truyền tới từ Tấn Châu.” Lâu Cảnh đem một phong thư đưa tới trước mặt Tiêu Thừa Quân, “Người nhìn xem.”

Lâu gia ở Tấn Châu là thâm căn cố đế, vì thế tin tức gửi đến sẽ tương đối chính xác. Tiêu Thừa Quân mở phong thư ra, tờ giấy bên trong viết rất tỉ mỉ về thời gian, địa điểm, tổn thất khi giặc Thát tấn công, cùng cách ứng đối của triều đình.

(Thâm căn cố đế: đã ăn rất sâu, ảnh hưởng rất nặng nên khó có thể thay đổi.)

Từ mừng tám tháng riêng đã xuất hiện một nhóm người đánh cướp ở biên cảnh, sau đó liền có hơn một vạn quân tràn sang, tấn công ba quận phía Bắc của Tấn Châu, giết người, cướp của, đốt phá làng mạc, không có gì là không làm. Trước đây lão An Quốc công chính là thống soái của quân Tấn Châu, nhưng nay người đã mất, vì thế quân quyền tạm thời về tay thứ sử Tấn Châu, mà thứ sử Tấn Châu lại không có hành động gì lớn, chỉ cho phòng thủ thật chặt.

Thứ sử chính là chức quan cao nhất của một châu, không chỉ đảm nhiệm chức quan bên văn mà còn là thống soái binh quyền, nếu châu đó không có công hầu hay phiên vương trấn thủ thì họ sẽ phụ trách luôn cả hai bên văn võ. Vài năm trước đây, sau khi Vương Kiên chết, triều đình liền thay hẳn bằng thứ sử hiện tại, cách đối nhân xử thế và cai trị của thứ sử này lại khác xa với Vương Kiên.

Mày của Tiêu Thừa Quân nhăn càng chặt, “Tại sao thứ sử Tấn Châu lại hành động như vậy?”

“Người nọ là một quan văn có xuất thân bần hàn, chưa bao giờ mang binh, lúc trước triều đình chọn như vậy là vì Tấn Châu đã có An Quốc công trấn thủ, không cần thiết phải phái đến một thứ sử văn võ song toàn.” Lâu Cảnh bưng chén trà Mân vương điện hạ vừa uống lên, nhấp một ngụm, bĩu môi nói.

Đại quan ở biên giới, nào có ai không phải là nhân vật kinh tài tuyệt diễm? Có tình là triều đình lại xử oan một Vương Kiên có năng lực trác tuyệt rồi thay vào đó là một cái toan nho, còn mặc kệ lão An Quốc công bị hại chết, hiện giờ giặc Thát xâm lấn liền không biết làm thế nào, nên đổ lỗi cho ai?

(toan nho: một người có học thức nhưng hèn yếu, nhu nhược và cổ hủ)

Tiêu Thừa Quân nhíu mày, lấy ra quyển sách nhỏ do Tĩnh vương sao chép ra bữa trước, cẩn thận tìm kiếm một hồi, không bao lâu sau liền nhìn thấy tên của thứ sử Tấn Châu, “Người này, cũng là môn sinh của hữu thừa tướng.”

Nghĩ lại cũng phải, năm đó hai người tả hữu thừa tướng đấu nhau, hữu tướng hạ hiểm chiêu, dùng một tội danh hại chết Vương Kiên, đương nhiên là sau đó phải thay người bên mình vào vị trí của Vương Kiên rồi.

“Đừng lo lắng!” Lâu Cảnh kéo người vào trong ngực, hôn hôn lên mi tâm đang nhíu chặt kia, “Nếu Hoàng Thượng muốn người xuất chinh, ta nhất định sẽ bảo hộ người chu toàn.”

(mi tâm: chỗ giữa hai lông mày)

Tiêu Thừa Quân lắc lắc đầu, “Đầu xuân ta sẽ đến đất phong, phụ hoàng sẽ không phái ta đi đâu. Ta chỉ lo lắng quân quyền ở Tấn Châu sẽ bị hữu tướng nhúng chàm thôi.”

Bởi vì có một Lâu gia tồn tại nên dù hữu tướng có cố ý sắp xếp một thứ sử bên mình đi qua thì vẫn không thể chiếm được quân quyền ở Tấn Châu như trước, chỉ có thể điều động một bộ phận binh mã trong thời khắc nguy cấp mà thôi.

“Sẽ không.” Lâu Cảnh lắc lắc đầu, lôi kéo Mân vương điện hạ đi vào phòng trong, “Quân Tấn Châu có mười vạn người, hữu tướng sẽ không ngu đến thế đâu, thời gian này mà dám đánh cái chủ ý kia, Hoàng Thượng nhất định sẽ nghi ngờ.”

Sự thật chứng minh, Lâu Cảnh đúng.

Buổi lâm triều hôm sau, có đại thần đề cập nên phái hoàng tử xuất chinh.

“Giặc Thát xâm lấn lần này là rất không hợp với lễ thường, thần cho rằng, nên phái một hoàng tử có thân phận tôn quý đi trước, thứ nhất là để trấn an dân chúng, thứ hai là có thể giao thiệp với vương của người Thát.” Hữu thừa tướng Trần Thế Xương cất cao giọng nói.

“Thần tán thành.”

“Thần tán thành.”

Nhất thời, rất nhiều đại thần đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Bởi vì lần này quân địch không nhiều lắm, nguy hiểm không cao, đúng là một cơ hội lập công tốt, đại tướng bình thường tự nhiên là không dám đoạt phần mỹ danh này với hoàng tử.

“Nếu như thế, trong các hoàng tử, ai nguyện đi?” Ánh mắt của Thuần Đức để đảo qua ba vị hoàng tử đứng trong đại điện.

Tứ hoàng tử Tiêu Thừa Tranh do dự một chút, nhớ tới trước lúc lâm triều, đại hoàng huynh đã lặng lẽ nói với hắn, “Nếu lát nữa có người muốn ngươi xuất chinh, ngàn vạn lần không thể nhận lời.”

Tiêu Thừa Tranh tập võ từ nhỏ, rất khao khát được lên chiến trường giết địch, hiện giờ chính là một cơ hội tốt, tự nhiên là hắn không muốn buông tha. Huống hồ, lúc trước có người đề cập muốn lập hắn làm Thái tử, nhưng bản thân lại không có công trạng gì nên mới không thể lập... Quay đầu nhìn nhìn tam hoàng tử đang rục rịch, trong lòng càng thêm giãy giụa. Vì sao đại hoàng huynh lại nói câu đó với hắn chứ?

Trong đầu Tiêu Thừa Tranh chợt nảy ra câu nói của thế tử Quảng Thành bá, đại hoàng tử bị phế đi Thái tử vị, tự nhiên là ngóng trông được phục lập, cho nên sẽ tuyệt đối không thật lòng giúp đỡ huynh đệ khác đoạt Thái tử vị của y đâu.

Tam hoàng tử Tiêu Thừa Đặc chợt bước về phía trước nửa bước, còn chưa kịp bước ra khỏi hàng, tứ hoàng tử đã vụt đứng ra, “Nhi thần nguyện đi!” Nói xong, hắn hơi nghiêng nghiêng đầu nhìn thoáng qua tam hoàng tử, lại phát hiện người nọ đã thu chân trở về, trong lòng nhất thời cả kinh.

Hết thấy đều được Tiêu Thừa Quân thu vào trong mắt, không khỏi nhắm hai mắt lại, chung quy là tứ hoàng đệ không tin y.

Bởi vì chỉ có một mình tứ hoàng tử nguyện xuất chinh, Thuần Đức để liền khích lệ một phen rồi định xuống dưới, phái một đại tướng quân phụ tá, tứ hoàng tử Tiêu Thừa Tranh nắm giữ ấn soái, ba ngày nữa sẽ đi Tấn Châu.

“Phụ hậu, có phải nhi thần đã làm sai cái gì không?” Sau khi hạ triều, tứ hoàng tử không dám nói chuyện với Tiêu Thừa Quân, chạy thẳng đến cung Phượng Nghi gặp Kỷ Chúc.

Kỷ Hoàng hậu rũ mắt không nói, thật lâu sau mới lên tiếng, “Việc đã đến nước này, mọi sự đều phải thật cẩn thận.”

“Phụ hậu, trước lúc lâm triều, đại hoàng huynh từng khuyên nhủ nhi thần không thể nhận lời...” Tiêu Thừa Tranh cũng không hỏi hạn chuyện mình đã đáp ứng xuất chinh, đây vốn là cơ hội mà hắn chờ đợi từ lâu, chỉ là lời nói của Tiêu Thừa Quân và hành động của Tiêu Thừa Đặc làm hắn có chút thất thối.

Kỷ Chúc nhìn tứ hoàng tử vừa nóng lòng muốn thử lại đây bất an, chỉ biết nặng nề mà thở dài, “Ngươi đã làm phụ thân rồi, muốn làm cái gì, không muốn làm cái gì, hắn là trong lòng đều đã tự biết.” Ngay cả hoàng tử được nuôi dưỡng bên người hắn, gặp phải trận chiến tranh giành ngôi vị hoàng đế, cuối cùng vẫn là không thể cho nhau tín nhiệm.

Ba ngày sau, tứ hoàng tử Tiêu Thừa Tranh nắm giữ ấn soái, mang theo một trăm thân binh xuất chinh. Bởi vì lần này không phải là đại quân rời kinh nên Thuần Đức để không tự mình đến tiễn mà để Mân vương thay mặt tiễn đưa.

“Từ giờ trở đi, mọi sự đều phải cẩn thận.” Tiêu Thừa Quân rót cho tứ hoàng đệ một chén rượu đầy, cùng hắn đối ẩm.

“Hoàng huynh cứ yên tâm, chắc chắn đệ sẽ kiếm được một cái công lớn rồi mới trở về!” Tiêu Thừa Tranh trong sáng mà cười nói, ngửa đầu uống cạn chén rượu.

Tiêu Thừa Quân khoanh tay mà đứng, nhìn theo một trăm kỵ binh rầm rập rời đi, dải lụa hồng buộc trên mũ trụ của tứ hoàng tử bay phấp phới, dần dần biến mất trong đám bụi đất mù mịt.

“Cần ta che chở cho hắn không?” Lâu Cảnh mặc một thân quần áo ngắn thuận tiện cho chiến đấu, giống như một thị vệ, cũng chạy theo giúp vui. Tấn Châu vẫn nằm trong tầm khống chế của hắn, nếu hắn lên tiếng kêu gọi quân sĩ, chắc chắn tứ hoàng tử sẽ không gặp phải cái gì khó xử, cũng an toàn hơn rất nhiều.

Tiêu Thừa Quân khe khẽ lắc đầu, huynh đệ đã sinh ra dị tâm, dù có đối xử tốt với hắn, hắn cũng sẽ không cảm kích.

Mười lăm tháng giêng, trong cung lại tổ chức gia yến, chỉ là mọi người không cần đón giao thừa nên đến giờ hội liền tan tiệc.

(giờ hội: 21h-23h)

Tiêu Thừa Quân ra cửa cung, ngồi trong xe ngựa chờ một lát, không bao lâu sau, một người nhanh chóng lên vào, trực tiếp nhào vào trong lòng y.

“Đứng suốt cả đêm, chân ta sắp gãy rồi.” Lâu Cảnh hừ hừ nói, muốn Mân vương điện hạ xoa bóp chân cho hắn.

“Nếu đau chân đến vậy, hay là không đi xem hoa đăng nữa.” Tiêu Thừa Quân cười khê, xoa nhẹ cho hắn hai cái, đêm nay trên đường Phú Quý có hoa đăng, vẫn treo đến tận giờ tỵ, Lâu Cảnh đã sớm nhớ thương muốn đi xem từ lâu.

(giờ tỵ: 11h đêm đến 1h sáng)

“Điện hạ xoa xoa cho ta thì sẽ không sao.” Lâu Cảnh lập tức duỗi chân ra, “Người xem, lại sinh long hoạt hổ, có đi đêm tám trăm dặm cũng không thành vấn đề!”

(sinh long hoạt hổ = khoẻ như vâm; mạnh như rồng như hổ; sinh khí dồi dào)

Tiêu Thừa Quân bật cười, vẫn cùng hắn đi xem.

“Ngày mười lăm ở Tấn Châu cũng có hoa đăng, nhưng không đông vui và náo nhiệt như ở kinh thành.” Lâu Cảnh đứng ở đầu đường, ngắm nhìn đèn treo rực rỡ khắp nơi.

Những ngọn đèn dầu giống như những ngôi sao trên sông ngân hà, sáng rực rỡ với vẻ đẹp huyền ảo và đa dạng, vẫn luôn kéo dài đến tận chân trời, nhất thời phân không rõ là đèn hay sao.

Một đêm này, khó có khi mọi người không ở trong nhà nghỉ ngơi, gần như tất cả đều đổ ra đường xem náo nhiệt, nam tử chiếm đa số, cũng có phụ nhân đi theo trượng phu ra ngoài ngắm hoa đăng. Trên đường là một mảnh ồn ào nhộn nhịp, ai ai cũng cảm thấy vui mừng, hớn hờ.

Đèn rồng bay, đèn kéo quân, đèn hoa sen,... được bày bán ở khắp nơi, cái đặt trên mặt đất, cái được treo trên cây, tay nghề tinh xảo, vô cùng sống động. Bên cạnh những chiếc đèn lồng được treo lủng lẳng khắp nơi, trên đường phố còn có thêm trò đoán đồ chữ, xiếc ảo thuật,... người bán đèn và người mua đèn cũng rất nhiều.

Dòng người di chuyển như nước lũ, chẳng ai chú ý tới ai, Lâu Cảnh vươn tay nắm lấy bàn tay của người bên cạnh.

Tiêu Thừa Quân giật mình mà run người lên một chút, bọn họ chưa bao giờ thân mật trước mặt công chúng như vậy. Y quay đầu nhìn sang Lâu Cảnh, gương mặt tươi cười đầy dịu dàng, giữa những ánh đèn lấp lánh càng thêm ấm áp dịu dàng, không khỏi cười khê, chậm rãi nắm lấy bàn tay hắn, năm ngón tay đan vào nhau thật chặt.

So với những địa phương vắng người, việc trộm nắm tay nhau giữa đám đông như vậy càng làm người ta cảm thấy ngượng ngùng hơn, hai người đều có chút hưng phấn, chẳng có mục đích gì mà chậm rãi đi trên đường, loại cảm giác này thật quá tuyệt vời, chỉ mong con đường này sẽ kéo dài mãi mãi, vĩnh viễn không có điểm cuối mới tốt.

“Đèn lồng, bán đèn lồng, công tử, mua cái đèn lồng a!” Một lão bá cười ha ha mà giơ một cái đèn lồng lên, cất tiếng chào mời về phía hai người.

Tiêu Thừa Quân nhìn thoáng qua đám đèn lồng trong quán, “Hồi Thừa Cẩm còn bé, hắn vẫn luôn muốn có một chiếc đèn hoa sen, đáng tiếc lúc ấy trong cung lại không có ai biết làm, ta thì không được phép xuất cung.” Khi đó đệ đệ vừa mới trúng độc, bệnh đến lợi hại, mười lăm tháng giêng muốn xuất cung nhìn hoa đăng, lại không ra được, liền nắm chặt ống tay áo của y, hỏi y có phải mình sắp chết rồi không, về sau sẽ không được nhìn thấy hoa đăng nữa?

Lâu Cảnh cười cười, bỏ tiền mua một cái đèn lồng hoa sen, “Lát nữa chúng ta mang nó đến phủ Tĩnh vương nhé?”

52. Chương 52: Đầu Xuân

Thường ngày, chỉ cần đến giờ hội là phủ Tĩnh vương đã không còn ánh nến, vậy mà hôm nay hai người đi ngắm hoa đăng rồi mới qua mà vẫn thấy đèn đuốc sáng trưng. Trong lòng Tiêu Thừa Quân lộp bộp một chút, lập tức đi như chạy mà lao vào.

“Vương gia nhà người đâu?” Lâu Cảnh nhanh chóng giữ chặt người gác cổng hỏi.

“Bẩm, vương gia đang ở trong phòng.” Người gác cổng bối rối, không rõ vì sao hai người này lại vội vã và hoảng loạn đi tìm người đến vậy.

Lâu Cảnh thoáng yên tâm, nhanh chóng bám theo Tiêu Thừa Quân đi vào chính viện.

Hoàng hậu thương yêu Tĩnh vương, ngoại trừ sân vườn là phải lộ ra ngoài, tất cả những địa phương khác như thư phòng, ngoại phòng (phòng ngủ), tẩy phòng (phòng giặt rửa), thậm chí là kho phòng (nhà kho) cũng đều cho tu sửa lại toàn bộ, xây dựng một hệ thống sửa ấm dưới nền nhà, lửa than đỏ rực cả ngày lẫn đêm, khiến cho trong viện ấm hơn bên ngoài rất nhiều.

Một trận cười vui vẻ truyền ra từ trong chính đường, ánh nến sáng rực, vài bóng người chập chờn in trên cửa sổ, lúc này Tiêu Thừa Quân mới thở phào một hơi, đứng trên hành lang nghỉ ngơi một chút.

“Không có việc gì đâu, đừng tự dọa chính mình.” Lâu Cảnh đau lòng mà vuốt ve sống lưng y. Có lẽ trong suốt những năm qua, những tháng ngày lo lắng hải hùng như hôm nay chưa bao giờ chấm dứt, mà lúc ấy Tiêu Thừa Quân còn nhỏ như vậy, y làm thế nào để vượt qua đây?

Tiêu Thừa Quân khẽ gạt đầu, đệ đệ đang có dấu hiệu chuyển biến tốt cơ mà, y không nên có thái độ hoảng sợ như vậy mới phải.

“Là ca ca đến đây sao?” Thanh âm ôn thuận dễ nghe của Tiêu Thừa Cẩm từ trong phòng truyền đến.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, đẩy cửa đi vào, bởi vì sợ Tiêu Thừa Cẩm gặp phải gió lạnh, vài ngày trước, khi sửa chữa nền nhà đã đặc biệt mà ngăn ra hai cửa, bên ngoài ở chỗ cửa nha hoàn, bên trong mới là nơi Tĩnh vương ở.

Trong phòng vô cùng ấm áp, Lâu Cảnh vừa bước vào thì nóng đến mức đổ mồ hôi, có nha hoàn lại gần giúp hai người cởi bỏ áo khoác ngoài, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn không ít.

Tiêu Thừa Cẩm mặc một bộ thường phục màu nguyệt sắc, khoác một tầng sa y màu tuyết trắng, đứng ở giữa căn phòng, mỉm cười mà nhìn bọn họ.

(sa y: sa: nhẹ, mỏng và mịn, y: đồ mặc che nửa thân trên, chống lạnh, thường làm bằng vải, lụa, da thú...)

Cùng là thường phục màu nguyệt sắc, mặc ở trên người Tiêu Thừa Quân là lãnh ngạnh uy nghiêm, mà mặc ở trên người Tiêu Thừa Cẩm thì lại có vài phần trong trẻo lạnh lùng, không mang theo khói lửa nhân gian.

“Ra mắt đại bá, thế tử.” Trương thị có chút mất tự nhiên mà mỉm cười, tiến lên hành lễ, “Hôm nay vương gia có tâm trạng rất tốt, liền ở trong phòng chơi trò đoán đồ đèn, khiến đại bá lo lắng một phen rồi.”

(Đoán đồ đèn: Một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu đố dán trên lồng đèn, treo trên dây hoặc dán trên tường.)

“Không sao.” Tiêu Thừa Quân cũng không tiện cùng đệ tức phụ (em dâu) nói thêm cái gì, chỉ khoát tay áo.

Lâu Cảnh tiến lên hành lễ, “Bây giờ mà vương phi không cho ta hành lễ, nếu để nhóm ngự sử biết được, nhất định sẽ thẳng tay đánh ta một quyền sưng mặt đấy nhé.”

Trương thị che miệng cười khẽ, thực hiện xong các nghi thức lễ nghĩa liền mang theo nha hoàn tránh sang buồng bên cạnh.

“Phụ... phụ thân...” Một thanh âm non nớt, mềm mại đột nhiên vang lên, hấp dẫn ánh mắt của hai người. Lúc này bọn họ mới phát hiện, trên thảm lông dê thật dày còn có một đứa bé, hai bàn tay mũm mĩm đang vươn ra kéo kéo vạt áo của Tiêu Thừa Cẩm, nhấp nhồm muốn đứng lên.

“Thụy nhi gọi phụ thân nào!” Lâu Cảnh cười tủm tỉm đi qua.

Tiêu Thừa Cẩm cười cười, cúi người vươn tay xoa nhẹ lên mái tóc rối tung của hài tử, chậm rãi ngồi xuống trên mặt thảm. Thụy nhi liền nhanh chóng chui vào trong ngực của phụ thân.

Bà vú vội vàng vươn tay ra định ôm hài tử đi, sợ hấn làm phiền đến vương gia.

“Không sao đâu, để bé lưu lại đi.” Lâu Cảnh nhìn hài tử đáng yêu trước mắt, nhấc vạt áo liền ngồi xuống bên cạnh Tiêu Thừa Cẩm, vỗ vỗ tay đùa hấn, “Thụy nhi, đến đây nào!”

Quả nhiên, tiểu hài tử lập tức cười khanh khách rồi hướng người Lâu Cảnh bò sang, nhanh chóng xông thẳng vào lồng ngực hấn, vươn tay nắm chặt dải lụa rủ xuống từ mũ đội đầu, ngửa đầu lên, đôi mắt to tròn long lanh, chăm chú nhìn hấn, “Phụ thân!”

“Hiện giờ Thụy nhi mới biết nói mỗi một câu này thôi, thấy ai cũng gọi là phụ thân cả.” Tiêu Thừa Cẩm tươi cười vẫy tay ra hiệu, gọi đại ca lại đây ngồi, “Ngồi trên sà rất ấm, so với ngồi trên ghế còn thoải mái hơn nhiều, trong phòng không có người ngoài đâu.”

Tiêu Thừa Quân nhìn ba gia hỏa không có xíu xiu lễ nghi nào, thoải mái ngồi trên sà, bắt đắc dĩ mà bước lại gần, cũng ngồi xuống.

“Phụ thân...” Thụy nhi nhìn đến đại bá nhà mình, loay hoay muốn nhảy từ trong ngực Lâu Cảnh ra ngoài, bám vào đầu gối của Tiêu Thừa Quân, há mồm muốn gặm một miếng.

Tiêu Thừa Quân không để ý đến hấn, đưa đèn lồng trong tay cho đệ đệ, “Vừa mới mua nó ở ngoài chợ đấy.”

Nói xong câu này, y liền im bất, không nói được đoạn sau.

Lâu Cảnh nhếch môi cười khê, người này, cũng không nói là mua cho ai, đang muốn giải thích thay y, Tiêu Thừa Cẩm đã nhận lấy chiếc đèn lồng hoa sen, mở miệng nói: “Ta rất vui, đến tận bây giờ mà ca ca vẫn còn nhớ và mua nó tặng ta. Đúng loại đèn hoa sen mà ta thích nhất.”

Nói xong câu này, hai huynh đệ đều lâm vào trầm mặc.

“Cha cha...” Thụy nhi cắn vạt áo của Tiêu Thừa Quân, mơ hồ không rõ mà kêu, nước miếng nhanh chóng chảy xuống thấm ướt một góc áo.

Trên mặt Tiêu Thừa Quân liền nhịn không được mà lộ ra một chút ý cười, đưa tay xoa xoa đầu tiểu hài tử.

Tiểu vương gia của phủ Tĩnh vương có bộ dáng mập mạp, trắng trắng mềm mềm đáng yêu vô cùng, còn rất hay cười, thấy được đại bá xoa đầu liền há miệng nhả vạt áo ra, lúc lắc đầu, hướng thẳng vào giữa hai chân Tiêu Thừa Quân bò tới. Gặp một tiểu hài tử nhỏ bé lại rất thích quẩn người như vậy, Tiêu Thừa Quân có chút luống cuống, cả người cứng ngắc, để mặc cho hài tử tròn vo này nhanh nhẹn chui thẳng vào lồng ngực y.

“Gần đây điện hạ khỏe hơn nhiều rồi.” Lâu Cảnh nhìn bộ dáng lúng túng của phu quân nhà mình, gắng nhịn cười, cố ý không giúp y giải vây mà quay sang tán gẫu với Tiêu Thừa Cẩm.

Tiêu Thừa Cẩm hơi hơi mỉm cười, “Vẫn nhờ tẩu tẩu mang vị thần y kia đến đây, giúp ta sống lâu thêm gần đây ngày.”

Mặc dù Tiêu Thừa Quân đã không còn là Thái tử nhưng Tiêu Thừa Cẩm vẫn không sửa miệng, mỗi lần thấy Lâu Cảnh đều gọi hấn là tẩu tẩu như trước.

“Thái y đều thích phóng đại quá, lúc nào cũng xem theo hướng bệnh nặng, còn không bằng về nông thôn tìm một thầy lang đến đây.” Lâu Cảnh chưa bao giờ có ý định sửa lại cách xưng hô của Tĩnh vương, trả lời rất là lưu loát.

“Nếu ta còn có thể chống đỡ thêm một thời gian nữa, hi vọng là có thể giúp đỡ ca ca ít nhiều.” Tiêu Thừa Cẩm vươn cánh tay gầy yếu, trắng nõn đến gần như trong suốt ra, gầy gầy chiếc đèn lồng hoa sen, khung

đèn bằng trúc, bên ngoài được dán giấy màu, khá đơn giản và cũng không quá tinh xảo, nhưng lại làm người ta cảm thấy còn đẹp hơn nhiều so với đèn lưu ly có giá trị ngàn vạn lượng vàng.

“Người không thể...” Tiêu Thừa Quân còn chưa nói xong, Thụy nhi bất ngờ đâm bổ vào người y một cái, cơ thể không ổn định, cứ thế mà ngã ra phía sau.

Lâu Cảnh nhanh tay lẹ mắt vội vươn người ra đỡ lấy, “Chắc chắn vương gia sẽ trường mệnh trăm tuổi, hai tháng nữa Thừa Quân phải đến Mân Châu rồi, mọi việc trong kinh thành còn phải giao cho vương gia chiếu cố đấy.” Nói xong, hắn ngằm nhéo nhéo vào hông Tiêu Thừa Quân một cái.

Đôi mắt đẹp của Tiêu Thừa Cẩm nhất thời sáng lên vài phần, quay đầu nhìn sang ca ca.

Tiêu Thừa Quân sững sốt, y vẫn luôn cảm thấy cơ thể của đệ đệ vốn không tốt, không thể khiến hắn hao tâm tổn trí và làm việc mệt nhọc, nhưng Tiêu Thừa Cẩm vẫn luôn muốn tìm cách giúp đỡ y, ví dụ như quyển sách nhỏ hôm trước chẳng hạn, để viết ra nó, hắn là hắn đã tốn không ít tâm huyết. Lời nói của Lâu Cảnh khiến y chợt hiểu ra, tạo cho đệ đệ có một mong muốn, mục đích hay hi vọng nào đấy cần phải thực hiện, so với khuyên giải thì tốt hơn nhiều lắm.

“Đông Nam cách đây vạn dặm, có người ở lại kinh thành, đương nhiên là ta rất yên tâm rồi, hiện giờ tứ hoàng đệ cũng đã xuất chinh...” Tiêu Thừa Quân ôm tiểu hài tử trong ngực giao cho bà vú, trầm ngâm một lát rồi nói, “Khoảng hai ngày nữa, ta lại đến đây cùng người thương lượng đối sách.”

Quả nhiên, lời vừa nói ra, quang mang trong mắt Tiêu Thừa Cẩm càng rực rỡ thêm vài phần.

Rời khỏi Tĩnh vương phủ, Tiêu Thừa Quân có chút thổn thức, mấy năm nay mình vẫn luôn lo lắng cho cơ thể của đệ đệ, nhưng xem ra đã dùng sai cách mất rồi.

“Gia gia ta từng nói, người có bệnh, nếu nghĩ nó chỉ là một bệnh nhỏ thôi thì sẽ khỏi rất nhanh; còn nếu tất cả mọi người đều nói rằng hắn không thể sống lâu, không quá hai ngày liền sẽ đi.” Lâu Cảnh kéo người lẳng lặng nằm yên trên giường không nói chuyện vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi y, đây cũng chính là lý do vì sao năm trước đến thăm Tiêu Thừa Cẩm, nhìn vẻ mặt buồn rười rượi của quần gia trong Trường Xuân các, hắn liền nhịn không được mà nổi giận.

“Thật vậy ư?” Tiêu Thừa Quân dựa vào trong ngực Lâu Cảnh, nghe tiếng tim đập hữu lực và trầm ổn của hắn, cảm thấy an tâm dị thường.

“Kỳ thật, hồi ta sáu tuổi ấy, thái y đã từng nói mẫu thân ta sẽ sống không lâu.” Lâu Cảnh đặt cằm lên đỉnh đầu của người trong ngực, chậm rãi cọ cọ, “Nhưng lúc đó gia gia ta nghe xong liền nổi điên, tổng thẳng thái y ra khỏi phủ Quốc công, nói mẫu thân ta chỉ bị phong hàn thôi, dặn dò mẫu thân nên cùng luyện công với ta mỗi sáng.”

Khi đó, lão An Quốc công yêu cầu Lâu Cảnh đứng trung bình tấn, còn túc phụ bên kia thì chạy chậm vòng quanh mấy hòn non bộ. Mẫu thân của Lâu Cảnh cũng xuất thân từ nhà võ tướng, hiểu được đạo lý trong đó, cũng không ngại mất mặt, cứ lão đảo chạy như thế, vậy mà thực sự sống được thêm năm, sáu năm.

Tiêu Thừa Quân vươn tay ôm chặt lấy Lâu Cảnh, có một người như vậy bên mình, y đã may mắn cỡ nào cơ chứ? Hắn không chỉ cứu về một đệ đệ mà y yêu quý nhất, còn như một ngọn lửa sưởi ấm trái tim lạnh giá của y, dù tương lai có phải đứng trước thiên quân vạn mã, phải vượt qua núi đao biển lửa, chỉ cần người này ở bên cạnh, y sẽ chẳng sợ bất cứ thứ gì.

Qua tháng giêng, vốn tưởng rằng Tĩnh vương sẽ không sống nổi đến hết năm, vậy mà Tiêu Thừa Cẩm vẫn còn sống khỏe mạnh, Hoàng hậu rất vui mừng, tự mình đến phủ Tĩnh vương thăm nhị hoàng tử.

Lúc này, nhóm triều thần vốn đấu đá nhau đến sức đầu mề trán về vụ nên lập ai làm Thái tử, mới sức nhớ ra trong hoàng tộc còn một vị vương gia nữa, xuất thân cao quý không nói, từ nhỏ đã thông tuệ dị thường, nghe đồn ba tuổi biết chữ, năm tuổi biết làm thơ, hiện giờ thân thể đã chuyển biến tốt đẹp, tâm tư của nhóm triều thần lại bắt đầu lung lay.

“Thầy lang kia trở về Tấn Châu đón năm mới rồi à?” Kỷ Chúc triệu Tiêu Thừa Quân đến cung Phượng Nghi, ném cho y một thanh kiếm, “Đem hấn tới kinh thành đi, phong cho hấn làm thái y.”

Mắt thấy Tiêu Thừa Quân sắp phải đến Đông Nam, Kỷ Hoàng hậu liền lo lắng, thường hay triệu Mân vương tiến cung, chỉ điểm chút kiếm thuật.

Tiêu Thừa Quân tiếp kiếm, cúi người hành lễ nói: “Thầy lang kia không biết nhiều chữ lắm, thường chữa bệnh theo cách dân gian, cũng không quen đến những nơi thanh nhã. Vả lại, nhi tử vẫn luôn gặt hấn thân phận của Thừa Cẩm, sợ rằng nếu hấn biết đệ ấy là vương gia, lại không dám dùng thuốc như trước thì hỏng.”

Kỷ Chúc gật gật đầu, cũng biết đạo lý trong đó, vạn nhất thầy lang kia biết chân tướng, lại sợ đầu sợ đuôi giống như nhóm thái y trong cung thì chính là làm hại Tiêu Thừa Cẩm, “Cũng được, vậy cho hấn nhiều tiền tài một chút, chờ Thừa Cẩm khỏe mạnh hoàn toàn rồi hãy phong thưởng cho hấn.”

“Vâng ạ.” Tiêu Thừa Quân nắm chặt chuôi kiếm, rút kiếm ra khỏi vỏ.

Hoàng hậu không nói nhiều nữa, rút kiếm Xích Tiêu ra khỏi vỏ, nhanh chóng tấn công.

Giặc Oa phía Đông Nam lại rục rịch tấn công, thứ sử Mân Châu chống cự không được, thượng thư vội vàng dâng tấu thỉnh nhanh chóng phái quân tiếp viện, chuyện Mân vương phải đi đến đất phong liền không thể trì hoãn nữa.

Trước giờ Tiêu Thừa Quân vẫn không nói chuyện mình sẽ rời đi, bởi vì y thật luyến tiếc phải rời xa Lâu Cảnh. Hiện giờ mọi chuyện trong kinh đã được an bài thỏa đáng, mà với tình thế này, y cũng không thể kéo dài thêm được nữa, liền tự mình dâng tấu, thỉnh Thuần Đức để chuẩn cho y đến đất phong.

Thuần Đức để muốn sửa sang lại hành cung nghỉ hè, Công bộ liền trình lên một dãy các đồ dùng hết sức xa hoa, cũng hao phí một số bạc không nhỏ.

“Hiện giờ Hoàng Thượng đã dùng qua tiên đan, nhất định là có thể sống đến cả ngàn năm. Mùa hè lại luôn nóng bức khó chịu, hấn là bề hạ nên cho xây dựng một chốn bồng lai tiên cảnh để nghỉ dưỡng, trời giá rét mới trở về hoàng cung. Tuyệt đối không thể làm qua loa được ạ!” Thẩm Liên tươi cười, lời nói ra thập phần tự nhiên thông thuận.

Thuần Đức để nhớ tới loại tiên đan kia, trên mặt cũng lộ ra vài phần ý cười, từ dạo đầu năm tới giờ, hấn luôn cảm thấy mình đã trẻ lại không ít. Lần này nghe Thẩm Liên nói vậy, tự nhiên là rất vui vẻ trong lòng, liền gật đầu đáp ứng cho sửa chữa lại hành cung thêm xa hoa một chút.

Mấy ngày nay Lâu Cảnh đều vội vàng cùng Thẩm Liên bàn bạc việc sửa chữa hành cung của Thuần Đức để, đến tận ngày mười hai tháng hai mới tạm đem mọi chuyện định xong.

Thấy việc cuối cùng cũng xong, Lâu Cảnh liền thở phào một hơi, bạc từ diêm dẫn ở Giang Nam đã được lục tục được chuyển về, kịp thời để hấn sử dụng vào việc tu sửa hành cung. mấy ngày trước bận rộn đến khuya, Lâu Cảnh sợ làm phiền đến Tiêu Thừa Quân nên đành phải về ngủ ở Chu Tước đường, hiện giờ có thể quãng gánh đi mà chạy đến vương phủ, đương nhiên là hấn phải đặt phu quân nhà mình lên nhuyễn tháp, hảo hảo hưởng thụ, bù đắp lại sau những ngày đêm mong nhớ rồi.

“Cái tiên đan kia hữu dụng thật hả?” Lâu Cảnh cọ cọ trong chốc lát, mới thỏa mãn mà ghé vào ngực của Tiêu Thừa Quân, nói đến chính sự.

Tiêu Thừa Quân thấy mấy ngày nay Lâu Cảnh vội đến chân không chạm đất, cũng không muốn nói chuyện chính sự với hấn, nhấp nhếch môi hồi lâu, khẽ vuốt ve mái tóc dài của hấn, “Tự nhiên là có dùng, nghe nói bắt đầu từ năm mới, đêm nào phụ hoàng cũng phải triệu người thị tẩm đấy.”

Lâu Cảnh bĩu môi, chỉ sợ cái tiên đan kia có trộn lẫn vài thứ có công dụng tráng dương thôi, Thuần Đức để thấy mình có thể sinh long hoạt hổ trên giường, đương nhiên là sẽ cảm thấy mình trẻ lại không ít.

“Hôm nay, phụ hoàng đã phúc đáp, chuẩn cho ta đến Đông Nam...” Tiêu Thừa Quân nhìn Lâu Cảnh trên người đột nhiên ngẩng đầu lên chăm chú nhìn mình, khẽ thở dài, “Đầu tháng ba sẽ khởi hành.”

53. Chương 53: Nghi Trình

Lâu Cảnh trầm mặc một lát rồi mới mở miệng, thanh âm có chút khàn khàn, “Trong kinh còn có chút việc cần phải an bài, ta tạm thời không thể rời đi cùng người được.”

Nếu hắn đi theo Tiêu Thừa Quân về phía Nam thì chính là biểu hiện quá mức rõ ràng. Cho dù hắn có lấy lý do là đến thăm cữu cữu ở Lĩnh Nam thì vẫn rất miễn cưỡng, bởi vì bọn hắn vừa mới hù dọa tam hoàng tử một chập hồi Tết, có lẽ Thuần Đức đế cũng đã nghe nói ít nhiều rằng cả hai còn chưa dứt tình, vì thế hiện giờ mở miệng xin đi thì chẳng khác nào chứng thực chuyện này là thật.

“Ta biết...” Tiêu Thừa Quân thở dài, lần trước chỉ xa nhau có tám ngày thôi mà đã cảm thấy mỗi ngày trôi qua đều dài dằng dặc tựa như một năm, lúc này ly biệt, chẳng biết đến khi nào mới có thể gặp lại.

Nghĩ tới việc sắp phải tách ra, hai người đều cảm thấy có chút mệt mỏi.

Ngày tiếp theo, Tiêu Thừa Quân bắt đầu chuẩn bị đồ đạc để đi Mân Châu.

Từ kinh thành đến Mân Châu, nếu chọn đi qua vùng Trung Nguyên thì cần phải qua Thanh Châu, Giang Châu, nếu muốn đi theo đường Giang Nam thì còn phải qua phủ Tề Châu và Việt Châu. Mặc dù cảnh sắc bên đường của Giang Nam rất đẹp, nhưng đây lại chính là đường vòng, so với đường trước thì xa hơn nhiều, Tiêu Thừa Quân cũng không muốn tạo cơ hội cho kẻ khác có dịp kiếm chuyện để công kích hay đàm tiếu y, liền định là sẽ đi qua Trung Nguyên.

Tiêu Thừa Quân nhìn bản danh sách những người sẽ dẫn đi Mân Châu trong tay, hơi hơi nhíu mi, cây bút liền phát ngang liên tục, gạch tên hơn mười người, “Không phải xuất cung kiến phủ, lưu lại những người này ở kinh thành cả đi.”

Thường Ân gật đầu vâng dạ, do dự một lúc lâu, liền phù phù một tiếng mà quỳ gối trên mặt đất, “Lão nô đã hầu hạ điện hạ mười mấy năm, điện hạ mang lão nô đi cùng đi.”

“Người đừng đi theo thêm phiên.” Tiêu Thừa Quân xoa nhẹ thái dương, ý bảo Thường Ân đứng lên, “Các lễ tiết năm mới trong kinh, việc liên lạc với hoàng cung, các loại giao tiếp... đều phải để người lo liệu. Nếu người cũng theo ta đến Đông Nam thì những việc này nên giao lại cho ai?”

Thường Ân nghe vậy liền không tiếp tục kiên trì muốn đi theo nữa, từ trước đến nay, mấy thủ tục trong cung vẫn là do một tay hắn lo liệu, nếu rời khỏi kinh thành, chưa chắc sau này sẽ giúp đỡ điện hạ được cái gì, “Vâng, là nô tỳ hồ đồ rồi!”

“Mọi việc trong kinh, người cứ nghe theo phụ hậu an bài, còn Thừa Cẩm bên kia, người để ý và chiếu cố hắn giúp ta.” Tiêu Thừa Quân giao cho Thường Ân một cái hộp gỗ, bên trong là hai xấp ngân phiếu có mệnh giá lớn, đây là bạc để duy trì vương phủ, đủ chi tiêu trong ba năm tới.

“Dạ.” Thường Ân nhận lại danh sách và chiếc hộp, đi xuống an bài nhân thủ sẽ đi theo Tiêu Thừa Quân đến Đông Nam.

Hạ nhân của phủ Mân vương, ngoại trừ An Thuận và Nhạc Nhân, tất cả đều được phân ở lại. Một nhà ngoại quản gia liền đề cập muốn được đi theo, còn có mấy mưu sĩ đã muốn chạy đến Đông Nam trước.

“Vương gia, Lại bộ Thái đại nhân cầu kiến.” Một thị vệ tiến vào thông bẩm. Người đến đúng là Thái Dịch - phó chiêm sự của phủ chiêm sự trong Đông Cung trước đây.

Kể từ khi Tiêu Thừa Quân bị phế mất ngôi vị Thái tử, Thái Dịch chưa từng đến phủ Mân vương thăm hỏi lần nào, thường hay bị chú ý là Dương Hựu Đình trách mắng là vong ân bội nghĩa, lúc ăn Tết cũng không cho hắn một sắc mặt hòa nhã.

“Điện hạ!” Thái Dịch tiến vào thư phòng, nhanh chóng bước đến bên chân Tiêu Thừa Quân rồi quỳ xuống.

“Người tới vừa đúng lúc, ta đang có chuyện cần giao cho người.” Tiêu Thừa Quân không ngẩng đầu lên, từ nãy tới giờ, đây đã là người thứ ba trong nhóm quan viên Đông Cung chạy tới để bày tỏ mong muốn được đi theo. Y cũng không khuyên nhủ, trực tiếp đem việc phải làm ở kinh thành giao lại cho hắn.

Trước khi rời khỏi Đông Cung, Tiêu Thừa Quân đã nói rất rõ ràng, tất cả quan viên trong Đông Cung đều chỉ cần mưu cầu tiền đồ cho mình là được, không cần đi theo một phe Thái tử như y. Nhưng không chỉ võ tướng mới không nhận hai chủ, bên văn thần cũng cực kì chú trọng đến xuất thân. Mà nhóm quan Đông Cung vốn theo bên người phe Thái tử từ lâu, ở trong triều vẫn sẽ phải nhận sự xa lánh, nếu muốn được phong quan và nhập vào nội các, cũng chỉ khi chủ cũ thượng vị thì mới có cơ hội.

(tiền đồ: chặng đường sắp đến, sự nghiệp trong tương lai.)

Thái Dịch có xuất thân không thấp, không đi theo Tiêu Thừa Quân thì con đường làm quan của hắn vẫn rất rộng mở. Nhưng hắn là thật tâm muốn đi theo Tiêu Thừa Quân đến cùng, dù rằng con đường này sẽ gặp ghềnh và trắc trở hơn rất nhiều, “Đông Nam xa xôi hẻo lánh, người đọc sách lại không nhiều, cũng nên có một chủ sự trấn thủ bên cạnh, diện hạ cho thần cùng đi đi.”

(chủ sự: đứng đầu, chủ trì, trông coi một công việc gì/ Tên một chức quan ngày xưa/ Tên một chức vụ hành chánh trông coi công việc của một phòng.)

“Thái Dịch, ánh mắt nhìn nhận sự việc của ngươi thường luôn rất chuẩn, hắn là người đã rõ ràng thể cục hiện giờ.” Tiêu Thừa Quân cần phải lựa chọn những người đáng tin và bàn giao xong các công việc quan trọng, liền thở dài một hơi rồi nói tiếp, “Đông Nam ít người nhưng cũng đơn giản, so với Đông Nam, trong kinh thành còn hung hiểm hơn nhiều, ta cho ngươi lưu lại là để ngươi thay ta trông nom việc kinh doanh trong kinh.”

Thái Dịch sửng sốt, trăm triệu lần cũng không dự đoán được Tiêu Thừa Quân lại coi trọng hắn như thế.

Bận rộn cả ngày, Tiêu Thừa Quân liền cảm thấy có chút mỏi mệt, nhân thủ trong kinh đều đổ xô đến đây để bày tỏ thái độ trung tâm, quan chức quen thuộc hay không quen thuộc cũng lục tục đưa nghị trình tới. Phủ Mân vương liền khó có khi được náo nhiệt một hồi như hôm nay.

Trời gần tối mà không thấy Lâu Cảnh đến dùng cơm, Tiêu Thừa Quân cũng không có tâm trạng ăn uống, tùy tiện dùng cho xong bữa rồi đi đến thư phòng.

Đến khi đèn đuốc khắp nơi đều đã sáng rực lên, Lâu Cảnh mới mang theo một thân mùi rượu, trèo tường mà đến.

“Lại uống rượu nữa sao?” Tiêu Thừa Quân đẩy người đang dính lên người mình ra, để cho hắn đi tắm.

“Này, cho người.” Lâu Cảnh nhét một cái hộp vào trong tay y, sau đó liền xoay người đi vào phòng trong tắm rửa.

Tiêu Thừa Quân không rõ ràng lắm, cúi đầu nhìn cái hộp gỗ trông rất bình thường trên tay, nó được chế tác khá đơn giản, bề ngoài chỉ có một lớp sơn bóng, nhưng khi mở nó ra, y chợt giật cả mình. Lẳng lẳng nằm bên trong hộp là một xấp ngân phiếu dày được gấp làm đôi và được xếp gọn thành hai hàng.

Ngân phiếu của Bảo Phong lâu có thể đổi ở tất cả các châu, một tờ là hai vạn lượng, trong hộp có mười lăm tờ, tổng cộng là ba mươi vạn lượng!

Ba mươi vạn lượng bạc, đối với bất cứ kẻ nào mà nói, đều không phải là một số tiền nhỏ. Bổng lộc của thân vương, một năm cũng chỉ có ba trăm năm mươi lượng bạc ròng, càng không nói đến Lâu Cảnh chỉ là quan tam phẩm, hơn nữa, đôi khi lương bổng còn được trả bằng gạo, cộng tất cả lại cũng không đủ hai trăm lượng một năm.

Tiêu Thừa Quân xiết chặt cái hộp gỗ nhỏ trong tay, xoay người đi vào dực phòng (phòng tắm). Đằng sau tấm bình phong, hơi nước bốc lên mù mịt, ánh nến chập chờn lay động chiếu lên bình phong tạo thành một bóng người, cộng với tiếng nước chảy rào rào, thật khiến người ta liên tưởng đến một vài chuyện sâu xa.

Bước qua tấm bình phong, Tiêu Thừa Quân liền nhìn thấy một người đang nghiêng đầu tựa vào bên miệng thùng gỗ, hai mắt khép lại, hơi nóng bốc lên làm tuần nhan vô song thêm một chút ửng đỏ, mái tóc đen dài lẳng lẳng tẩn ra trong nước, một ít lòa xòa trước ngực, còn có thể thấy thấp thoáng hai điểm hồng hồng dụ nhân.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tiêu Thừa Quân đột nhiên quên mất mấy câu định nói, chỉ biết sửng sờ mà ngăn người ra lẳng lẳng nhìn Lâu Cảnh. Hai người bọn họ ít khi tắm rửa cùng nhau, bình thường đều là y đi tắm

trước, sau đó Lâu Cảnh mới đi tắm. Mỗi lần thân thiết xong, y đều mệt tới mức ngủ quên luôn, bị Lâu Cảnh ôm đi tắm rửa lúc nào cũng không hay biết, làm gì còn khí lực nào để mà thưởng thức sắc đẹp? Có lẽ bây giờ mới là lần đầu tiên y chính thức nhìn thấy Lâu Cảnh tắm rửa, thật đúng là đẹp đến mức khiến người ta hít thở không thông.

“Điện hạ, nhìn ngắm này giờ rồi, có cảm thấy vừa lòng chút nào không?” Lâu Cảnh vươn một cánh tay khoát lên miệng thùng, tựa tiểu phi tiểu mà nhìn Mân vương điện hạ.

(tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười)

Tiêu Thừa Quân ho nhẹ một tiếng, phục hồi lại tinh thần, đặt hộp gỗ trong tay lên chiếc bàn nhỏ cạnh tường, “Ngân phiếu này...”

“Tiền ở Giang Nam còn chưa thu hồi hết, cũng mới quẳng vào hành cung không ít, hiện giờ trong tay ta chỉ còn nhiều vậy, người cầm tạm trước...” Lâu Cảnh chìa cánh tay ướt nước ra, gãi nhẹ vào lòng bàn tay của Tiêu Thừa Quân, “Chờ thu hồi được hết, ta sẽ chuyển đến cho người.”

“Không!” Tiêu Thừa Quân sợ ngứa mà rút tay về phía sau, “Ta không thiếu tiền, với lại, sao ta có thể lấy tiền của người được chứ!”

“Tiền kiếm được chỉ là vật ngoài thân, ta ở kinh thành cũng không cần dùng nhiều tiền như vậy.” Lâu Cảnh mỉm cười, cầm bàn tay của Tiêu Thừa Quân. Toàn bộ số tiền này đều là vì y mà kiếm. Nếu không phải vì nghĩ Tiêu Thừa Quân sắp đến đất phong, khắp nơi khắp chốn đều cần dùng đến bạc, hắn sẽ chẳng mạo hiểm mà bất chấp tuyết lớn, tranh đoạt mấy vụ buôn bán dễ bị rơi đầu như vậy làm gì.

Tiêu Thừa Quân tự nhiên cũng đoán được nguyên do, bởi vì hiểu rất rõ ràng mối quan hệ lợi hại trong đó, mới lại càng đau lòng, “Trạc Ngọc, ta với người ở cùng một chỗ, cũng không phải vì...”

Nói còn chưa dứt lời, Tiêu Thừa Quân đã bị Lâu Cảnh kéo mạnh, cả người ngã nhào vào trong dục dũng, bọt nước liền bắn lên tung tóe. Chiếc thùng vốn đã đầy nước, bây giờ có thêm một đại nam nhân tiến vào, nước ấm bên trong liền chảy ào ào ra ngoài.

(dục dũng: thùng tắm bằng gỗ)

Trong phòng vốn được đốt than sưởi rất ấm, Tiêu Thừa Quân bèn không mặc áo bông dày mà chỉ choàng một chiếc áo khoác mỏng. Bất thành linh bị kéo vào trong nước, toàn thân y liền nhanh chóng ướt sũng, còn chưa kịp phản kháng, một bàn tay đã vòng qua gáy y, giữ chặt lấy, đôi môi cũng bị khóa lại.

“Cùng gia phú lộ, nên mang nhiều tiền tài phòng thân một chút, gặp phải chuyện gì cũng không quá khó xử.” Lâu Cảnh thoáng tách ra, đặt hai tay lên má của Tiêu Thừa Quân, giữ y nhìn thẳng vào mắt mình, “Người là phu quân của ta, tiền của ta cũng là tiền của người, đừng nói những lời khách khí như thế.”

(Cùng gia phú lộ: theo bạn hiểu thì nó có nghĩa là: ở nhà có thể tiết kiệm tiền, nhưng phải chuẩn bị thật nhiều tiền khi lên đường đi xa.)

Tiêu Thừa Quân cảm thấy hốc mắt có chút nóng lên, vươn tay ôm chặt Lâu Cảnh, “Ta - Tiêu Thừa Quân, cuộc đời này, nhất định sẽ không phụ người!”

Lâu cảnh chậm rãi gạt đầu, hai người lẳng lặng nhìn nhau một lát, lại hôn nhau kịch liệt. Lâu Cảnh nhanh chóng vừa hôn vừa lột áo khoác ướt đẫm của Tiêu Thừa Quân ra, ném ra khỏi dục dũng.

Trong nước ấm, áo lụa mỏng màu nguyệt sắc của Tiêu Thừa Quân nhanh chóng trở nên trong suốt, dù cách tầng vải mỏng nhưng vẫn có thể nhìn thấy da thịt trắng nõn bên trong, hai điểm hồng nhạt lại càng như ẩn như hiện, cực kỳ mê người.

Lâu Cảnh cảm thấy yết hầu căng thẳng, qua lớp vải mỏng, một bàn tay chậm rãi vuốt ve một viên tiểu đậu, cái tay kia cũng nhanh chóng trượt vào bên trong vạt áo ướt đẫm.

Sự tình đến quá đột ngột, Lâu Cảnh cấp thiết ôm người vào trong lòng, thuốc mỡ cũng không kịp chuẩn bị, bàn tay vuốt ve nơi bí ẩn kia một chút, một ngón tay liền nhanh chóng chui vào.

“Ah...” Nước ấm theo ngón tay chui vào trong cơ thể, Tiêu Thừa Quân run người lên một chút, không thoải mái mà nhíu mi.

“Có đau lắm không?” Không có thuốc mỡ, Lâu Cảnh sợ làm y bị thương, cố gắng nhẫn nhịn để làm bước khởi động thật cẩn thận.

Nước ẩm thấm vào có thể triệt tiêu một bộ phận khô khốc, Tiêu Thừa Quân khe khẽ lắc đầu, cảm nhận rất rõ ràng có một ngón tay nữa vừa chen vào nơi khó nói kia, vừa thở dốc vừa nói: “Lúc trước đại hôn... là ta thiếu người rất nhiều, bây giờ ta tạm nhường người, đợi cho... Uh...”

“Ta biết điện hạ thương tiếc ta mà!” Lâu Cảnh cắn cắn vành tai hồng hồng kia, khẽ cười nói, “Nguyên Lang, lần này từ biệt sẽ là xa nhau cả vạn dặm, núi cao sông dài, người không được để người ta câu dẫn đâu nhé!”

“Sẽ không.” Trên trán Tiêu Thừa Quân toát ra một tầng mồ hôi mỏng, cũng không biết là khó chịu hay do hơi nóng bốc lên.

“Nếu sau này ta không cho người được nạp hậu cung, người có đồng ý không?” Ngón tay Lâu Cảnh nhấn liên tục vào một vị trí trong người của Tiêu Thừa Quân, bàn tay kia thì nắm bộ vị đằng trước của y, dùng ngón giữa có vết chai mỏng vuốt ve trên đỉnh, “tra tấn” người trong lòng đến mức cao nhất.

“Uh... Ta...” Tiêu Thừa Quân muốn nói cái gì, nhưng lời chưa vượt ra khỏi miệng đã trở thành tiếng rên rỉ, y thật hoài nghi, căn bản là Lâu Cảnh không muốn nghe y trả lời thì phải.

Lâu Cảnh khẽ thở dài, muốn Hoàng Thượng không được nạp phi, đó chính là chặt đứt hoàng tự, việc này hẳn phải ngẫm lại thật cẩn thận. Con đường tiếp theo sẽ đi thế nào, hẳn cũng không biết, nhưng mà, chỉ cần nghĩ đến việc Tiêu Thừa Quân sẽ cùng nữ nhân khác sinh hạ hài tử, hẳn liền không thể nào chịu nổi, ngón tay cũng tăng thêm vài phần lực đạo.

“A... Đau!” Ngón tay trong cơ thể đột nhiên dùng sức, làm y đau đến run cả người, Tiêu Thừa Quân liền nhịn không được mà nhỏ giọng hô đau.

Lâu Cảnh vội vàng rút ngón tay ra, hôn hôn lên gương mặt của Tiêu Thừa Quân, “Thực xin lỗi...” Chờ đợi thân thể trong lòng trầm tĩnh trở lại, hẳn liền không chút do dự mà đâm thẳng vào.

Không có thuốc mỡ, Tiêu Thừa Quân đau đến mức há miệng cắn mạnh vào bắp vai Lâu Cảnh, cố ý tạo ra hai hàng vết máu.

Nỗi u sầu khi biết sắp phải biệt ly khiến hai người có chút không thể khống chế, đợi cho nước trong thùng dần dần chuyển sang lạnh, liền kéo nhau lên giường tiếp tục, cho đến khi tiếng trống canh gõ xong ba lần, khó khăn lắm mới dừng lại được hành động điên cuồng này.

“Nguyên Lang, Nguyên Lang...” Lâu Cảnh ôm người đang mê man vào lòng, thở dài một tiếng giống như tiếng gọi khẽ, xem như hẳn đã đặt lên người y cả cơ thể, tâm trí, cùng toàn bộ Lâu gia rồi.

Tiêu Thừa Quân đang ngủ khẽ hừ một tiếng, vô ý thức mà cầm lấy cánh tay Lâu Cảnh.

Thôi, Lâu Cảnh nhịn không được mà cười nhẹ, khẽ hạ một nụ hôn lên vành trán ướt đầm mồ hôi kia. Hẳn là cam tâm tình nguyện mà bồi y, tràn đầy vui mừng mà bồi y, ngay cả khi đánh mất tính mạng, cũng sẽ không hối hận.

54. Chương 54: Thua Thiệt

Giống Triệu Hi không nè =)))

Giống Triệu Hi không nè =)))

Là một phiên vương sắp đi đến đất phong, sau khi được Thuần Đức đế ngự phê, Tiêu Thừa Quân liền không cần vào triều nữa.

Lâu Cảnh hôn hôn người còn đang ngủ say, chỉnh chỉnh cẩn thận cho y rồi mới rón rén rời đi.

“Thế tử, ngài dùng chút điểm tâm rồi hãy đến nha môn.” Thường Ân đứng ở gian bên ngoài, nhỏ giọng hỏi.

(nha môn: Ngày xưa trước quân trưởng đều cầm lá cờ có tua như cái răng lớn, nên gọi là nha môn , nguyên viết là)

“Không được, hôm nay nha môn có rất nhiều việc, không còn kịp rồi.” Lâu Cảnh đứng ở gian ngoài, được Nhạc Nhân hầu hạ rửa mặt, ăn mặc chỉnh tề liền muốn đi đến nha môn ngay.

Vì tối hôm qua có chút phóng túng nên hôm nay hắn dậy hơi muộn, đã gần đến thời gian nha môn làm việc mất rồi. Đầu tháng ba sẽ có thi hội, Vũ Lâm quân nhận nhiệm vụ phụ trách bảo vệ trường thi, buổi sáng hôm nay sẽ có cuộc họp bàn về việc này, Lâu Cảnh là tả thống lĩnh tướng quân, không thể đến muộn được.

“Ngài cầm một chút điểm tâm rồi tranh thủ ăn trên đường vậy.” Thường Ân dùng vải bông trắng bọc hai cái bánh bao thịt nóng hằm hấp vào, “Vương gia đã dặn dò qua, chúng ta không dám để thế tử mang cái bụng rỗng mà đi nha môn đâu ạ.”

Lâu Cảnh tươi cười tiếp nhận, nhét gói bánh vào trong ngực, dặn dò Thường Ân không cho người khác tiến vào quấy rầy giấc ngủ của Tiêu Thừa Quân, sau đó liền nhanh chóng trèo tường rời đi.

Tiêu Thừa Quân mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm thấy thất lưng bủn rủn khó chịu, chỗ kia còn có chút đau đớn. Đêm qua “làm” trong dục dũng mà không sử dụng thuốc mỡ nên chỗ đó đã bị thương một chút, chắc lúc tắm rửa cho y, Lâu Cảnh cũng đã bôi thuốc rồi, chẳng quan trọng lắm. Tiêu Thừa Quân không mở mắt ra, bàn tay chậm rãi vươn sang sờ sờ vị trí bên người, không có ai cả nhưng vẫn lưu lại hơi ấm, có lẽ Lâu Cảnh vừa mới rời đi không lâu.

Mở mắt ra nhìn sắc trời, Tiêu Thừa Quân hơi hơi nhú mày, xoay người nằm úp sấp một lát, đợi hông hết bủn rủn mới gọi An Thuận tiến vào.

Dùng xong điểm tâm, Tiêu Thừa Quân đi lấy hộp gỗ dương đơn giản hôm qua, rút tập ngân phiếu ba mươi vạn lượng bạc rồi vứt vỏ hộp vào bếp đồng, lặng lẽ nhìn nó cháy rụi. Tiền này là tối hôm qua Lâu Cảnh cùng Thẩm Liên uống rượu, đây là tiền vốn Lâu Cảnh đầu tư vào vụ sửa chữa thành cung, hôm là của Thẩm Liên, không thể để người khác trông thấy.

Giải quyết xong sự vụ trong phủ, Tiêu Thừa Quân liền mang theo An Thuận đi đến Tỉnh Vương phủ.

Đầu xuân, tuy thời tiết đã ấm dần lên nhưng khí lạnh vẫn chưa hoàn toàn tan hết, hệ thống sưởi của Tỉnh vương phủ vẫn chưa ngừng hoạt động, chỉ là không đốt than nhiều như mùa đông, tránh cho nhiệt độ tăng lên quá cao.

Tinh thần của Tiêu Thừa Cẩm rất tốt, hắn đang ngồi trước cửa sổ thư phòng đọc sách, bên cạnh cửa sổ còn có một bình hoa, bên trong cắm một cành đào chớm nở, màu hoa rực rỡ, sức sống bừng bừng. Mỹ nam bên hoa, nhìn thế nào cũng là cảnh đẹp ý vui.

“Đang xem cái gì vậy?” Tiêu Thừa Quân nhìn cơ thể gầy yếu của đệ đệ, nhin không được mà phóng nhẹ thanh âm.

“Thiên hạ hữu đạo, thánh nhân thành yên, thiên hạ vô đạo, thánh nhân sinh yên.” Tiêu Thừa Cẩm đưa quyển sách trong tay cho ca ca, chính mình thì thả lỏng thân thể, tựa vào gối mềm sau lưng.

*Câu này bắt nguồn từ Nhân gian thể của Trang Tử, ý nói là thiên hạ có đạo, thánh nhân liền có thành tựu trong sự nghiệp, thiên hạ vô đạo, thánh nhân cũng chỉ mong giữ được thân mà thôi.

Tiêu Thừa Quân nhận quyển sách kia, cũng không nhìn mà đặt vào giá sách trên bàn, “Sao tự nhiên lại muốn đọc sách của Trang Tử?”

“Sớm nay nhìn thấy cây đào trong viện đã chớm nở hoa, chợt cảm thấy thế sự thật vô thường (mọi việc luôn luôn thay đổi), may mà năm nay ta vẫn còn sống.” Tiêu Thừa Cẩm nắm lấy một góc ống tay áo của ca ca, khẽ mỉm cười.

Thiên hạ vô đạo, thánh nhân chỉ mong giữ được thân. Từ lúc còn rất nhỏ, Tiêu Thừa Cẩm đã thông tuệ dị thường, trước kia cũng cùng huynh trưởng nói qua, nếu để hắn đi nghiên cứu học vấn, chắc chắn sẽ trở thành một thánh hiền chốn cổ thước kim. Bây giờ hắn nói “may mà năm nay ta vẫn còn sống”, chẳng phải cũng chính là nói thiên hạ vô đạo hay sao?

(Thánh hiền: Người có đạo đức và tài năng rất cao, được coi là mẫu mực cho xã hội (cũ). Các nhà nho xưa gọi Khổng Tử và Mạnh tử là những bậc thánh hiền.

Chấn cổ thưc kim: vang động thời xưa, chói lọi đời nay, dùng để hình dung sự nghiệp hoặc công tích vĩ đại.)

Tiêu Thừa Quân nhìn ánh mắt trong trẻo của đệ đệ, trầm mặc một lát, “Rồi sẽ có một ngày, ta sẽ giúp người đạt thành tâm nguyện.”

Thiên hạ có đạo, đầu tiên và quan trọng nhất chính là đạo trị quốc, đạo làm vua, thế gian này cần có một vị minh quân trị vì thiên hạ. Tiêu Thừa Cẩm hơi gật đầu, “Đệ biết ca ca nói được là sẽ làm được.”

“Đầu tháng ba ta sẽ rời kinh, chi bằng bây giờ nên thương lượng tốt với người một số việc luôn.” Tiêu Thừa Quân trải một trang giấy trên bàn, đề bút viết lên vài chữ.

Người đọc sách gian khổ học tập suốt mười năm chính là vì mong muốn một ngày kia sẽ được đề tên trên bảng vàng, mà ba năm mới tổ chức thi hội một lần, tự nhiên là không thể thực hiện qua loa. Lần này Vũ Lâm quân điều hai trăm người đến bảo vệ trường thi, tất cả những ai có người quen hay người thân tham gia thi hội năm nay đều không thể tham gia. Hầu hết tướng lĩnh trong Vũ Lâm quân đều có xuất thân từ gia đình võ tướng, xét đến ba thế hệ trong nhà cũng chẳng tìm được mấy ai thuộc nhiều hơn vài ba chữ to*, vì thế việc lựa chọn nhân thủ để nhận nhiệm vụ này lại càng đơn giản.

(Thông thường, chữ viết cao từ một tác trở lên gọi là đại tự , tiếng để phân biệt với tiểu tự , phẩm chỉ tiếng phổ thông, -> tướng lĩnh ở vũ lâm quân chỉ biết viết mấy chữ to (đại tự) phổ thông mà thôi.)

Khánh Dương Bá có ý muốn trọng dụng Lâu Cảnh, muốn đem việc thi hội lần này giao cho hắn phụ trách.

Hữu thống lĩnh liếc mắt nhìn Lâu Cảnh còn nhỏ hơn hắn chừng mười tuổi, thầm thở dài trong lòng. Từ khi Lâu Cảnh được thăng chức lên làm tả thống lĩnh, hầu như tất cả những công việc nổi trội và quan trọng của Vũ Lâm quân đều được giao cho tên tiểu tử này, đáng tiếc là mình không có xuất thân tốt bằng người ta, không được trọng dụng.

Không chỉ có hữu thống lĩnh, vài vị trung lang tướng còn lại cũng đem ánh mắt tập trung lên người Lâu Cảnh.

“Tạ Tướng quân nâng đỡ!” Lâu Cảnh khom người đáp tạ, không để ý đến ánh mắt hoặc hâm mộ hoặc ghen tị của các vị đồng nghiệp, “Nhưng thuộc hạ không thể đảm nhiệm trọng trách này được ạ.”

“A? Vì sao?” Khánh Dương bá nhíu nhíu mày, ngẫm lại một lượt, trong nhà Lâu Cảnh cũng không có ai đang trong độ tuổi đọc sách, trong tháng ba cũng không xảy ra sự kiện nào đặc biệt.

“Thuộc hạ có một người bạn tri kỷ, chính là Triệu Hi - Triệu Kí Minh, năm nay hắn cũng đi thi hội.” Lâu Cảnh cung kính nói, “Người trong kinh đều biết hai người chúng ta có quan hệ rất tốt, thuộc hạ cũng nên tránh hiềm nghi.”

Khánh Dương bá gật gật đầu, quả thật là hắn đã quên mất chuyện này. Lâu Cảnh và Triệu Hi vốn chơi chung với nhau từ nhỏ, nhóm huân quý trong kinh đều biết chuyện này, nếu lần này phái Lâu Cảnh đi, có lẽ sẽ nghe được tiếng xì xào không hay, cũng liên quan đến con đường làm quan của chất nhi nhà tả thừa tướng, đúng là không tốt, “Nếu đã như thế, chuyện này liền giao cho hữu thống lĩnh đi.”

“Thuộc hạ nhất định không làm nhục mệnh.” Hữu thống lĩnh rất mừng rỡ, ôm quyền lĩnh mệnh, quay đầu nhìn về phía Lâu Cảnh, chỉ thấy người nọ chớp chớp mắt nhìn mình, không khỏi cười khẽ, thế tử An Quốc công này, tuổi còn rất trẻ mà đã có cách giao thiệp và hành xử rất cẩn thận, lấy lòng cũng rất đúng mực. Cho đến lúc này, hữu thống lĩnh mới sinh ra vài phần nghiêm túc muốn kết bạn với Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh đem phản ứng của mọi người nhìn vào trong mắt, cũng không muốn nhiều lời. Dù Triệu Hi có định tham gia thi hội hay không thì hắn cũng đều tìm cơ để từ chối cả thôi, lần này chỉ là thuận nước giong thuyền, mà đã làm thì phải làm cho đẹp một chút.

Rời khỏi nha môn, Lâu Cảnh cưỡi ngựa chạy thẳng đến U Vân trang ở thành Tây.

U Vân thập lục vệ, ngoại trừ Vân Bát vẫn ở ngoài điều tra tin tức, mười lăm người còn lại đều ở tại thôn trang, Cao Vân gọi tất cả tập trung, hỏi Lâu Cảnh có gì sai phái.

“Đầu tháng ba tới, Mân vương sẽ đến đất phong, ta muốn các người hộ tống y an toàn.” Lâu Cảnh ngồi trong thủy tạ, nhìn mười lăm thị vệ mặc hắc y đang quỳ trên mặt đất.

“Rõ!” Mười lăm người nhất tề xác nhận, U Vân thập lục vệ chỉ nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, cơ bản là sẽ không bao giờ hỏi lại.

Nhưng Cao Nghĩa lại cảm thấy có chút không ổn, “Thế tử, mười sáu người đều được phái cả đi, vậy bên ngài thì phải làm thế nào?” Hiện giờ, Lâu Cảnh sử dụng mười sáu thị vệ này đã thành thói quen, đặc biệt là Vân Bát, nếu tất cả U Vân vệ đều theo Tiêu Thừa Quân đến Đông Nam thì bên Lâu Cảnh sẽ không còn ai có năng lực như vậy, chính hắn cũng có rất nhiều chuyện khó khăn không dễ giải quyết.

“Từ kinh thành đến Mân Châu, ít nhất cũng phải ba nghìn dặm, chỉ để những thị vệ thông thường đó hộ tống, ta thật lo lắng.” Lâu Cảnh khoát tay áo, vấn đề sinh tử là quan trọng nhất, mấy việc bên người này, hắn có thể tìm người khác thay thế cũng được, nhưng an nguy của Tiêu Thừa Quân là tuyệt đối không thể qua loa.

Lấy tính tình của Thuần Đức đế, phỏng chừng là sẽ chẳng cấp được bao nhiêu vệ binh hộ tống, thế cục trong kinh sẽ càng ngày càng loạn, chỉ sợ đến lúc đó sẽ có người chó cùng dút dậu, hơn nữa, mấy thị vệ bình thường thì so sao được với U Vân thập lục kỵ? Hắn làm sao có thể yên tâm?

“Nếu không có mười sáu thị vệ này, tương lai thế tử muốn biết tin tức của điện hạ, chỉ sợ cũng không dễ dàng.” Cao Vân có tâm tư kín đáo, vẫn nhìn không được mà khuyên nhủ, “Mười sáu người này vốn được đào tạo theo từng cặp đôi, hiện giờ vừa vận phát huy công dụng, ngài lưu lại tám người đi, hai bên đều tiện cả mà.”

Lâu Cảnh trầm ngâm một khắc, hắn chỉ hận không thể đem toàn bộ những thứ tốt nhất trao cho Tiêu Thừa Quân. Nhưng mà, hắn có muốn đưa cả mười sáu thị vệ ra ngoài, chỉ sợ người nọ cũng không chịu nhận, có lẽ đem một nửa cho y chính là một chủ ý tốt, “Cũng được, đợi ta và Mân vương thương lượng xong lại nói, Vân Nhất và Vân Cửu đi theo ta vào thành.”

“Rõ!” Vân Nhất và Vân Cửu bước ra khỏi hàng, bọn họ chính là hai thống lĩnh, mỗi người phụ trách chỉ huy tám người, muốn bàn bạc việc gì cũng chỉ cần mang theo hai người họ là đủ.

Bên kia, trong phủ Tỉnh vương, Tiêu Thừa Cẩm dùng tay gõ nhẹ lên trang giấy, hơi hơi nhíu mày, trầm ngâm một lúc lâu mới nói, “Như thế, đáng giá sao?”

“Tất nhiên là đáng giá!” Tiêu Thừa Quân trầm giọng nói, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, “Hắn đã vì ta mà trả giá quá nhiều, ta nhất định sẽ không cô phụ hắn.”

Tiêu Thừa Cẩm thở dài, khẽ gật gật đầu, cuộn tròn trang giấy trong tay, quăng vào trong bếp sưởi. Trang giấy chậm rãi uốn cong trong ánh lửa bập bùng, một chữ “Thụ” chợt hiện ra rồi nhanh chóng biến mất, ngọn lửa cũng nhỏ dần lại.

“Người đừng làm việc quá vất vả, đến điểm là ngừng, mọi việc trong triều ta đều có an bài.” Tiêu Thừa Quân vỗ vỗ nhẹ vào bả vai gây yếu của đệ đệ.

“Ta sẽ đúng mực mà.” Tiêu Thừa Cẩm ngược mắt nhìn ca ca, lẳng lặng mà chăm chú nhìn một hồi lâu, chợt nhướn miệng cười, “Ca ca đã tin ta, ta cũng sẽ không cô phụ ca ca!”

Tiêu Thừa Quân thấy hắn dùng chính câu nói lúc trước của mình để trêu chọc trở về, liền nhìn không được mà vươn tay búng một cái vào trán đệ đệ, chính mình cũng cười rộ lên. Đã rất nhiều năm qua, y không dám búng tay lên trán đệ đệ nữa, hiện giờ bỗng nhiên chơi lại, thật giống như trở về thuở bé, trong lòng y liền cảm thấy rất vui vẻ.

“Ha hã...” Tiêu Thừa Cẩm xoa xoa vệt hồng hồng trên trán, liếc nhìn dấu đỏ khả nghi bên gáy ca ca, chỉ cười không nói.

Buổi chiều, Lâu Cảnh đem Vân Nhất và Vân Cửu đến phủ Mân vương, quả nhiên là Tiêu Thừa Quân tổ thái độ rất cương quyết, nhất định không đồng ý mang theo mười sáu thị vệ này.

“Hoàng Thượng cho người bao nhiêu người?” Lâu Cảnh giữ chặt cánh tay của Tiêu Thừa Quân, hỏi.

Từ trước tới nay, một khi thân vương đi đến đất phong, ít nhất cũng được cấp một trăm thị vệ hộ tống. Nhưng Tiêu Thừa Quân lại chủ động trình thư lên trên mong muốn được giản lược, bởi vì y chỉ là một phế Thái tử, không nên rêu rao quá mức, kéo có rất nhiều người, trong đó có cả Thuần Đức đế sẽ không hài lòng.

Tiêu Thừa Quân thở dài, “Hai mươi thân vệ.”

Lâu Cảnh cau mày, vốn tưởng rằng ít nhất cũng phải được năm mươi người hộ tống, ai dè bây giờ chỉ có hai mươi, thế này là quá nguy hiểm rồi, “Dân chạy nạn ở Thanh Châu còn chưa giải quyết xong, cướp đường ở Giang Châu lại hoành hành ngang ngược, người bảo ta yên tâm thế nào?”

“Vốn là cho sáu mươi người, nhóm ngoại quân đã đi trước rồi, ta mang theo hai mươi người cho gọn nhẹ, ít gây chú ý hơn, cũng sẽ sớm đến Mân Châu.” Tiêu Thừa Quân giải thích.

“Không được, người phải mang theo mười sáu người kia cho ta!” Tiêu Thừa Quân có nói thế nào, Lâu Cảnh cũng nhất quyết không đồng ý, phái hai mươi cao thủ đại nội hắc còn không yên tâm, huống hồ lần này chỉ là hai mươi thân vệ của Đông Cung!

Vì thế, hai người liền bắt đầu nổi lên tranh chấp, không ai chịu nhường ai. Thấy tình thế không ổn, Vân Nhất và Vân Cửu nhìn nhau, nhanh chóng rút lui trước.

“Ta đã an bài tốt cả rồi, người đừng có làm rối lên nữa!” Tiêu Thừa Quân xoay người, tỏ ý không muốn nói tiếp chuyện này. Đối với Lâu Cảnh, U Vân thập lục vệ có ý nghĩa thế nào, không có ai rõ ràng hơn y, hẳn đã chịu thua thiệt quá nhiều, y không thể lấy thêm bất cứ đồ vật nào nữa.

Đợi thật lâu sau, người đứng phía sau vẫn luôn yên lặng không nói câu gì, Tiêu Thừa Quân nhú mày, nhìn không được mà quay đầu lại nhìn hắc, chỉ thấy Lâu Cảnh đứng tại chỗ, cúi đầu ủ rũ, nhìn rất uể oải. Y vốn không phải là người nói nhiều, nhưng đối mặt với Lâu Cảnh, thế nào cũng không đành lòng để hắc hiểu lầm mấy may, liền thở dài nói: “Bên cạnh ta vốn có nhiều người, nhưng mà người ấy, đâu có nhiều người để sử dụng như vậy, nếu bây giờ cho ta mang cả đi thì sau này người sẽ làm thế nào?”

Lâu Cảnh cúi đầu, ảo não đi đến bên người Tiêu Thừa Quân, cúi đầu vào lồng ngực y, “Ta không yên tâm mà...”

“Ta biết!” Tiêu Thừa Quân đau lòng không thôi, vươn tay đem người ôm lấy, “Là ta nói sai rồi!”

“Ít nhất cũng nên mang theo tám người đi, mười sáu người bọn họ vốn được huấn luyện theo từng đôi một, người mang đi tám người sẽ không e ngại ta thiếu cái gì.” Lâu Cảnh cọ cọ nhẹ vào bộ vương phục nguyệt sắc của Tiêu Thừa Quân, thanh âm nghèn nghẹn, nghe ủy khuất vô cùng.

Nhẹ nhàng cọ xát, cọ đến mức trái tim Tiêu Thừa Quân đều mềm nhũn, cái gì cũng đều đồng ý. Mân vương điện hạ ngấm ngấm trong lòng, thôi, vò mề chẳng sợ sứt, đã thiếu rồi thì cứ để thiếu tiếp đi, đằng nào thì bọn họ cũng sẽ ở cùng một chỗ cả đời, mình chậm rãi bù đắp cho hắc là được.

Lâu Cảnh vẫn chôn mặt vào trang phục mềm mại của Tiêu Thừa Quân, ở nơi y không nhìn thấy, khóe môi hắc liền chậm rãi cong lên.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, thoáng một cái đã đến đầu tháng ba, Tiêu Thừa Quân mang theo tám U Vân vệ, cùng với hai mươi thân vệ của thân vương, lên đường đi đến đất phong ở Đông Nam.

Lâu Cảnh đứng trong một trường đình cách kinh thành mười dặm, nhìn theo một mảnh bụi mù đang từ từ biến mất ở chân trời, chỉ cảm thấy trái tim mình cũng đi theo tiêu thất. Lặng lặng mà nhìn chừng nửa canh giờ, Lâu Cảnh chậm rãi nắm chặt nắm tay, trở mình lên ngựa, quay đầu nhìn thoáng qua phía Nam một lần nữa rồi dứt khoát mà quay đầu ngựa lại, trở về kinh thành.

(Trường đình: trạm/quán nghỉ chân, cứ 10 dặm được xây 1 cái. Lúc đầu dùng cho những người đi đưa thư, truyền tin nghỉ chân. Sau nó được dùng làm chỗ nghỉ ngơi của những người đi ra ngoại thành chơi, sau lại dùng làm nơi tiễn biệt người đi xa. Trong thi từ, ngâm thơ có câu “mười dặm trường đình” : chỉ nơi đưa tiễn, tổng biệt.)

Hắn muốn đến Triệu gia để nhận khoản tiền diêm dẫn cuối cùng, cũng tiện đường đi xem Cửu thiếu gia đang chuẩn bị thi hội thế nào.

“Cửu thiếu gia đang ở thư phòng ạ.” Quản gia cũng không ngăn đón, đưa Lâu Cảnh đến sân của Triệu Hi.

Nghe nói là từ khi ra giêng, Triệu Hi liền tự giam mình ở trong thư phòng, vùi đầu khổ đọc, cả tháng nay cũng chưa từng bước ra khỏi phòng lần nào.

Lâu Cảnh đẩy cửa thư phòng ra, liền nhìn thấy Cửu thiếu gia nhà họ Triệu đang nghiêm túc ngồi trước bàn học, thập phần cố gắng mà – gặm gà quay.

“Người học tập vất vả quá nhỉ?” Lâu Cảnh gõ gõ bàn, chờ Triệu Hi ngẩng đầu lên, liền nhanh tay lẹ mắt đoạt mất cái chân gà của hắn.

“Ê!” Triệu Hi thấy chân gà bị cướp, vội bưng cái đĩa lên bảo vệ cẩn thận, “Liền đã mài sắc sẽ dễ dàng đón củi, huống chi ta còn chăm chỉ học tập suốt cả tháng qua, vậy là đủ rồi!”

Lâu Cảnh nhướng mày, nhanh chóng xử lý xong cái chân gà trong tay, hương vị cũng không tệ lắm, Triệu gia quả thật là đã bỏ ra không ít tâm tư để tạo điều kiện cho Cửu thiếu gia chăm chỉ học tập.

“Thái tử điện hạ nhà ngươi rời kinh rồi nên mới nhớ đến ta chứ gì? Đồ không có nghĩa khí!” Triệu Hi vừa ngậm một cái cánh gà vừa chỉ trích.

“Ta có hiểu bên văn nhà ngươi thi cái gì đâu, có đến cũng đâu giúp được gì!” Lâu Cảnh ngồi thẳng lên bàn, cũng không phủ nhận câu vừa rồi của Triệu Hi, “Đang chờ người thi rớt để làm tiên sinh quản lý phòng thu chi cho ta đấy.”

“Biến, biến, biến!” Triệu Hi tiện tay cầm một miếng cánh gà khác, ném thẳng vào người Lâu Cảnh, “Dám xem thường ta à? Tiểu gia nhất định sẽ thi đậu tam nguyên để hù chết ngươi!”

Lâu Cảnh vươn tay tiếp miếng cánh gà, bỏ vào trong miệng gặm một hơi, “Ồ, ta đang chờ đây!”

Trong kinh còn có rất nhiều sự việc cần phải xử lý, dù tâm đã theo Tiêu Thừa Quân đi xa nhưng Lâu Cảnh vẫn không thể bỏ mặc tất cả sự vụ trong người để chạy đến Mân Châu. Đầu tiên là hắn phải đi Tấn Châu để thỉnh cả nhà thầy lang kia về kinh thành, thuận lợi chữa bệnh cho Tiêu Thừa Cẩm.

Từ lúc mới sinh ra, cơ thể Tiêu Thừa Cẩm vẫn luôn rất yếu, sau đó còn bị độc hại, lại càng gầy yếu hơn nữa, chữa trị nhiều năm như vậy mà vẫn không thấy khá hơn, các thái y cũng đều bó tay. Vì thế, một thầy lang chỉ dùng phương thuốc cổ truyền chữa bệnh cũng không thể thần kì đến mức thuốc vừa đến bệnh liền đi. Lâu Cảnh liền nghĩ ra một cách, đó là mời một nhà già trẻ của thầy lang kia đến kinh thành sinh sống, tiêu tiền mua tặng một toà nhà, còn đem tôn tử của thầy lang kia đến đọc sách ở Triệu gia.

Triệu gia có nhiều thế hệ làm quan, một nhà có năm tiến sĩ, là một danh môn thế gia cực kì nổi tiếng trong giới văn sĩ, được tới đây đọc sách chính là vinh dự vô cùng, cũng bởi thế mà lúc đầu thầy lang kia vốn không nguyện ý, nghe được Lâu Cảnh dụ dỗ như vậy mới nhả ra, mang theo thê nhi, tôn tử đến kinh thành sinh sống.

Sau khi giải quyết mọi chuyện ổn thỏa thì cũng đã đến trung tuần tháng ba, Lâu Cảnh nhìn sổ sách Trình Tu Nho trình tới, hơi hơi vuốt cằm, “Chuyện y quán thì không cần nhúng tay đâu, nhà bọn họ toàn là bí phương tổ truyền, không thể để ngoại nhân biết được.”

“Dạ.” Trình Tu Nho nhận lại sổ sách, khom người trả lời.

Lâu Cảnh xua tay cho hắn đi xuống, thoáng nhẹ nhàng thở ra, cơ bản là bây giờ đã an bài mọi việc xong xuôi, cũng nên nghĩ kế sách để đi tìm phu quân rồi nhỉ?

“Bẩm thế tử, Quốc công gia nhần ngài đến chính viện một chuyến.” Gã sai vặt bên người Lâu Kiến Du tiến đến thông bẩm.

Qua tháng giêng, các lão gia của Lâu gia liền trừ phục, nhưng do Ngụy thị bị “bệnh nặng” chưa khỏi hẳn, nội vụ trong phủ vẫn phải nhờ nhị thẩm xử lý, bởi vậy ba nhà vẫn chưa tách ra ở riêng.

(Theo tục lệ cũ thì đại tang là ba năm, con cháu sẽ chọn ngày tốt, hợp với mọi sự bài trừ, thường là ngày trực trừ để làm lễ trừ phục, tức là lễ bỏ hết quần áo tang. Sau lễ trừ phục, con cái trở lại ăn mặc như thường, không phải mang tang nữa.)

Lâu Cảnh nhướng mày, phát tay cho gã sai vặt đi xuống. Hiện giờ, cả mười ngày nửa tháng, hần và phụ thân cũng chẳng nói được với nhau một câu, cơ bản là giống như người xa lạ, sao đột nhiên lại muốn gọi hần nhỉ?

Không nhanh không chậm mà thay đổi quần áo, lúc này Lâu Cảnh mới thông thả đi đến chính viện.

Bình thường, mỗi khi nhìn thấy nhi tử nhà mình, Lâu Kiến Du chẳng bao giờ cho hần một khuôn mặt hòa nhã. Tuy nhiên, có vẻ như hôm nay Quốc công gia có tâm tình rất không tồi, không có vênh mặt hất hàm như mọi bận, “Gọi người đến đây là muốn nói cho người biết một chuyện, ta chuẩn bị nạp trắc thất, cuối tháng này sẽ nâng vào cửa.”

Lâu Cảnh sững sốt, trắc thất á? (vợ lẽ)

Hết hiếu kì, Lâu Kiến Du có thể cưới vợ nạp thiếp, tuy rằng trắc thất cũng chỉ là thiếp nhưng trong nhóm tiểu thiếp vẫn sự có khác nhau, thiếp chung thân không thể nâng lên làm chính thê, trắc thất thì có thể. Nếu thân thể của chính thê trong nhà khó chịu, trắc thất cũng có quyền lợi tiếp quản nội vụ, ở trong phủ cũng được coi như là một nửa chủ nhân, không phải nô tỳ.

Trang Tử (tiếng Hán: 庄; ~365-290 trước CN) là một triết gia và tác gia Đạo giáo. Tên thật của ông là Trang Chu (周) và tác phẩm của ông sau đều được gọi là Trang Tử. Ông còn có tên là Mông Lại (蒙 来), Mông Trang (蒙 庄) hay Mông Tẩu (蒙 叟). Ông sống vào thời Chiến Quốc, thời kỳ đỉnh cao của các tư tưởng triết học Trung Hoa với Bách Gia Chư Tử.

Trang Tử viết một bộ sách, sau này gọi là Nam Hoa Kinh hay Nam Hoa Chân Kinh . Theo Hán thư nghệ văn chí, thì Nam Hoa Kinh thoát kỳ thủy có 52 thiên. Sau này Quách Tượng dồn lại còn có 33 thiên. 33 thiên lại chia làm 3 phần (theo bản Quách Tượng): Nội thiên, Ngoại thiên và Tạp thiên.

Nhân Gian Thế (Sống trên đời) là thiên thứ 4 trong phần nội thiên.

Bài số 8 trong Nhân Gian Thế, dịch thơ:

Con phượng kia, con phượng kia,

Sao mà đức suy như vậy?

Không thể biết trước được tương lai,

Không thể trở lui được về dĩ vãng.

Khi thiên hạ thịnh trị

Thì thánh nhân thực hiện sứ mệnh mình.

Khi thiên hạ loạn lạc

Thì thánh nhân bảo toàn thân mình.

Như thời này thì chỉ nên cầu đừng bị hình phạt.

Hạnh phúc nhẹ hơn cái lông

Mà không biết nhận lấy nó.

Tai hoạ nặng hơn trái đất

Mà không ai biết tránh nó.

Thôi đi, thôi đi! Đừng mong lấy đức cảm hoá người nữa.

Nguy thay, nguy thay! Đừng tự làm khổ mình

Gai góc, gai góc! Đừng cản ngăn bước đường của ta .

Đi vòng, đi vòng, đừng để gai đâm vào chân.

55. Chương 55: Trắc Thất

“Không biết nàng ấy là tiểu thư nhà nào?” Lâu Cảnh khẽ nhíu mày, trắc thất không phải là thiếp thất bình thường, không thể nạp bữa, lấy địa vị của phủ An Quốc công, ít nhất cũng phải là một thứ nữ của nhà huân quý bình thường mới được

“Đích nữ của quận thủ quận Cửu Xương, Giang Châu.” Nói đến trắc thất sắp nạp vào cửa, Lâu Kiến Du rất là đắc ý.

Đích nữ của quận thủ à? Lâu Cảnh cực kì kinh ngạc, không chỉ riêng các gia đình huân quý, nhóm quan văn cũng cực kì coi trọng chuyện môn đăng hộ đối, mặc dù đối phương chỉ là quận thủ, không phải là quan lớn gì, nhưng ở địa phương đó cũng được coi là có chức quan không nhỏ, sao tự nhiên lại đem đích nữ nhà mình gả cho người ta làm trắc thất đây?

Đang vô cùng cao hứng, hiển nhiên là Lâu Kiến Du không có ý tứ cho nhi tử một lời giải thích, lần này gọi Lâu Cảnh đến đây là để thông báo một tiếng, nhắc hấn đừng gây chuyện phiền hà cho mình mà thôi.

Phụ thân muốn nạp trắc thất, Lâu Cảnh cũng không tiện nói cái gì, vâng dạ rồi trở về Chu Tước đường, kêu quần gia tới hỏi, “Mỗi hôn nhân này là do ai giới thiệu cho phụ thân ta thế?”

“Tiểu nhân không biết ạ, đầu xuân năm nay Quốc công gia mới bắt đầu đi làm trở lại, cũng không thấy lão quan gia nào tới bái phỏng cả.” Quần gia của Chu Tước đường cũng rất hồ đồ.

Lâu Cảnh xua tay cho quần gia đi xuống, tìm Vân Bát đến, cho hấn đi tra xem quận thủ quận Cửu Xương là người nào. Đang yên đang lành lại đem đích nữ gả cho người ta làm trắc thất, đây đâu phải là hành động mà người đọc sách đứng đắn sẽ làm, hoặc là quận thủ này nghĩ muốn nịnh bợ Lâu gia, hoặc chính là cô nương này có vấn đề.

Hai ngày sau, Vân Bát liền tra ra manh mối.

“Thế tử còn nhớ không ạ, chuyện nhóm huân quý thi nhau cho vay tiền năm ngoái ấy?” Hôm qua, sau khi Lâu Cảnh nhắc đến vị quan ở tít tận Giang Châu, xa đến nỗi có muốn bắn đại bác cũng chẳng tới nơi, Vân Bát liền đặc biệt mà điều tra lại danh sách những quan viên cùng An Quốc công lui tới năm ngoái, quả nhiên là tìm ngay được người này.

Quận thủ quận Cửu Xương tên là Dương Hưng, cũng có chút bà con họ hàng với Lâu gia, vốn là một huyện lệnh, năm ngoái vừa được thăng nhiệm làm quận thủ.

Lúc này Lâu Cảnh mới nhớ ra, năm ngoái Thẩm Liên đòi “lễ gặp mặt” của nhóm quan viên tới kinh thành báo cáo công tác, ít thì ngàn hai, nhiều thì đến vạn lượng, phần lớn quan viên đều không đào đâu ra chĩnh đó bạc, lại sợ bị Thẩm Liên tìm cớ gây phiền toái, đành phải hướng nhóm nhà giàu trong kinh mượn tiền. Lâu gia vốn là một gia đình giàu có, lúc ấy Lâu Kiến Du cũng đã cho vay không ít bạc.

“Nói như vậy, vị quận chủ kia đã vay tiền của phụ thân ta?” Lâu Cảnh nhướn mày, đây cũng là cơ hội tốt để làm thân với nhóm huân quý trong kinh thành, chỉ không biết vị phụ mẫu của quận Cửu Xương kia là coi trọng Lâu gia hay coi trọng Lâu Kiến Du mà thôi.

“Vâng.” Vân Bát lấy ra một tờ giấy, “Thuộc hạ đã sao chép lại sổ sách của phòng phu chi, những người khác đã lục tục trả dần nhưng vị Dương Hưng này không trả được mấy.”

Lâu Cảnh nhận lấy tờ giấy kia, chăm chú nhìn thật kĩ, bên trên viết, Dương Hưng thiếu một ngàn lượng bạc, tháng hai mới đưa tới một trăm hai mươi hai lượng, sau đó không liên không thấy đưa tiền tới nữa.

“Thuộc hạ cũng hỏi thăm qua gã sai vặt ở chính viện, hình như Quốc công gia và Dương gia đã bàn bạc xong, nếu không có bạc thì đưa nữ nhi tới.” Vân Bát cúi đầu, đem mọi việc điều ra được nói rõ ràng.

Vân Bát cầm danh thiếp của Lâu Cảnh, đi tìm quan viên quen biết ở Lại bộ, hỏi thăm quận thủ quận Cửu Xương là người thế nào. Nguyên bản tưởng rằng hắn là một người ham phú quý, bán nữ nhi cầu vinh, ai ngờ, kết quả lại vượt ngoài dự đoán của mọi người.

Dương Hưng có xuất thân hàn hàn, nhiều thế hệ trong nhà vừa làm ruộng vừa đi học, chỉ có vài mẫu đất cần, sáu năm trước đậu tiến sĩ, sau đó được phân đến Giang Châu làm huyện lệnh, là một vị quan thanh liêm, không biết đút lót và nịnh nọt bề trên nên mất bằng ấy năm mới được thăng chức làm quận thủ. Hắn thật sự không thể tìm đâu ra một ngàn hai trăm lượng bạc, chỉ đành đem nữ nhi gả lại đây.

“Sơn phi ở Giang Châu hoành hành rất dữ, làm quan ở đó thật không dễ dàng, chắc vị Dương đại nhân kia cũng rất khó khăn.” Trình Tu Nho đứng bên cạnh giúp đỡ việc sổ sách cũng không nhịn được mà thốt thức, cùng là văn nhân, hắn rất bội phục và đồng tình với vị quận thủ họ Dương này.

(sơn phi: sơn: núi, phi: quân cướp bóc địa phương -> hiểu tạm là cướp núi, cướp đường Ô_Ó)

Thẩm Liên muốn thu tiền hiếu kính, thu cũng quá bá đạo, không dâng đủ cho hắn là không được. Hắn là vị Dương đại nhân này đã lâm vào đường cùng nên mới tìm đến Lâu Kiến Du vay tiền, không lường trước là trở về Giang Châu cũng không gom được chừng ấy bạc để trả nợ, chỉ có thể nhịn đau mà đem nữ nhi gả đi làm trắc thất.

Lâu Cảnh cầm tờ giấy kia vỗ mạnh lên bàn, đây là cái quái gì? Làm thế này, Lâu gia có khác gì bọn ác bá cường đoạt dân nữ đâu hả?

“Thế tử, ngài đừng can thiệp vào việc này.” Tuy rằng Trình Tu Nho rất thông cảm với Dương gia, nhưng đây là phụ thân nạp thiếp, Lâu Cảnh là nhi tử, không thể xem mờ vào.

Chuyện An Quốc công muốn nạp trắc thất nhanh chóng được lan truyền khắp phủ, nhị thẩm vừa nghe tin, miệng há rộng đến tận mang tai. An Quốc công cũng quá hoành tráng rồi đi, chân trước vừa mới cho Ngụy thị đi dưỡng bệnh, chân sau đã muốn nạp trắc thất vào cửa rồi.

“Chuyện này thì có gì tốt? Chúng ta còn chưa phân ra sống riêng đâu, nạp trắc thất cũng không phải mua thiếp, cần có lễ hỏi dấy, chẳng phải lại xuất từ quỹ chung hay sao?” Tam thẩm bĩu môi, nhỏ giọng lầu bầu.

Ý cười trên mặt nhị thẩm nhất thời cứng đờ, “Không phải chứ? Không được, ta phải gọi người gửi thư báo tin cho phu nhân ngay.”

Muốn nạp trắc thất là phải được chính phòng phu nhân đồng ý, tuy rằng Ngụy thị chưa chắc có thể quản được An Quốc công, nhưng nếu khiến Ngụy thị tức giận rồi trở về làm âm ỉ, khẳng định là An Quốc công sẽ không dễ nạp trắc thất được ngay, nếu phân chia tài sản xong, ra ở riêng rồi mới nạp vào cửa thì càng tốt. Nói xong liền làm ngay, nhị thẩm gọi một bà quản sự đến, cho nàng đi Phù Huyền tặng đồ cho An Quốc công phu nhân.

“Nên nói như thế nào, người biết cả rồi chứ?” Nhị thẩm hỏi bà tử kia.

“Biết ạ, nhị thái thái cứ yên tâm đi.” Bà tử kia nhận thưởng, vui vẻ ra mặt mà nói.

Đương nhiên là Ngụy thị không tự mình đi gặp bà tử làm việc trong phủ, chỉ cho nha hoàn bên người tới gặp. Nha hoàn kia còn nhỏ tuổi, chưa giỏi giấu giếm, vừa mới quay lưng về liền hai năm rõ mười mà kể hết mọi chuyện cho nàng nghe.

Quốc công gia muốn nạp trắc thất, nghe nói tiểu thư đó là đích nữ nhà quan, tính tuổi mụ thì năm nay mới mười tám!

Trắc thất, đích nữ nhà quan, mười tám....

Ngụy thị vừa nghe, sắc mặt liền càng ngày càng tái nhợt, hai mắt nhắm lại, ngã người lảo đảo ra ngất.

“Phu nhân bị sốc nên đã sinh non rồi ạ.” Người trong thôn trang ở Phù Huyền trở về bẩm báo.

“Là nam hay nữ?” Lâu Kiến Du nghe vậy, nhất thời lộ ra vẻ mặt tươi cười, vội vàng hỏi người mới tới.

Gã sai vật kia rất kinh ngạc, chỉ phải nói tiếp: “Là tiểu thư ạ, may mắn là cả hai mẫu tử đều bình an.”

Nghe thấy là nữ hài, nét tươi cười trên mặt Lâu Kiến Du liền phai nhạt hẳn đi, cho người đưa một chút thuốc bổ đến Phù Huyền, cũng không nhắc lại chuyện này nữa. Đứa trẻ kia vốn chỉ được tính là con thứ, nếu là nhi tử thì còn dễ dàng xử lý, ai dè lại là nữ nhi, thân phận sẽ là thứ nữ, về sau cũng không thể gả cho nhà huân quý môn đăng hộ đối, thật sự là vô dụng!

Lâu Cảnh biết tin chỉ thản nhiên gật gật đầu, cũng lười để ý mấy việc bát nháo trong nhà, đem mọi việc trong kinh an bài thỏa đáng, lấy một cái hộp gỗ màu đen từ trong ngăn tủ bí mật, mở nắp hộp ra, bên trong chính là ngọc bội của tam hoàng tử mà hắn thuận tay “mượn tạm” ở ngự hoa viên.

Đem ngọc bội nhét vào trong tay áo, Lâu Cảnh mở bản đồ địa hình, dùng ngón tay điểm điểm ở Mân Châu, lại dịch đến Lĩnh Nam, nếu thỉnh chỉ đi Đông Nam, chỉ sợ Thuần Đức đế sẽ không đáp ứng, nếu đi Lĩnh Nam, không biết có khiến cừu cừu rước lấy tai họa hay không? Hắn rất muốn đi tìm Tiêu Thừa Quân, tách ra lâu như vậy khiến hắn có chút chịu không nổi, mấy ngày nay không có hành động gì là vì còn có chút do dự.

Hắn đang cần một lý do, một lý do có thể thuyết phục được Thuần Đức đế cho hắn rời đi mà không rước lấy phiền toái gì vào người!

“Thế tử, không tốt rồi!” Cao Nghĩa vội vã mà chạy vào, “Chính viện xảy ra chuyện rồi!”

“Xảy ra chuyện gì?” Lâu Cảnh gấp bản đồ lại, ngẩng đầu hỏi.

“Bên Giang Châu phái người đến đây, không biết họ nói với nhau những gì, nhưng trong phủ đang loạn hết rồi ạ.” Cao Nghĩa nói xong, hơi có chút vui sướng khi người khác gặp họa.

Lâu Cảnh nhũu mày, nhắc chân đi đến chính viện.

“Quốc công gia, thật sự không phải do lão gia nhà ta cố ý đâu. Gần đây sơn phỉ Giang Châu hoạt động rất dữ, lớn mật vô cùng, chúng ta thật không dám đưa đầu qua quan đạo đâu ạ.” Một hạ nhân ăn mặc rất diện quần gối trong chính sảnh, mang vẻ mặt cầu xin mà nói.

(quan đạo: đường công, giống như đường quốc lộ bây giờ ấy)

“Ta không tin! Có quan binh của quận thủ ở đấy mà sơn phỉ cũng dám nhảy vào cướp hay sao?” Lâu Kiến Du tuyệt đối không tin, đinh ninh rằng, tên Dương Hưng kia là muốn xù nọ, chỉ lấy cớ để không phải đem nữ nhi nhà mình đến đây mà thôi.

“Thứ sử tân nhậm của Giang Châu đang diệt phỉ, binh lực trong quận đều bị điều đi cả rồi ạ.” Người nọ tận lực cầu xin, Giang Châu đang rất loạn, Dương Hưng nào dám để nữ nhi ra ngoài lúc này, chỉ có thể phái gia phó đến, muốn thương lượng với Lâu Kiến Du dời lại ngày đón dâu một chút.

“Người nói, Giang Châu đang diệt phỉ hả?” Lâu Cảnh vừa mới nghe nói như thế liền đi qua hỏi người nọ, “Hiện giờ thế nào rồi?”

Khuôn mặt của gia phó nhà họ Dương càng nhăn nhó lợi hại hơn, “Sơn phỉ làm loạn ở Giang Châu cũng không phải là ngày một ngày hai, thứ sử tân nhậm của Tấn Châu muốn trừ bỏ nạn trộm cướp, lại không ngờ rằng nhóm sơn phỉ kia khó chơi như vậy, cứ thế này, dân chúng cũng gặp phải tai ương, hiện giờ đi qua quan đạo nguy hiểm lắm ạ.”

Trong lòng Lâu Cảnh khẽ động một cái, hơi hơi nhếch môi lên, xoay người liền đi.

“Hoàng Thượng, thế tử An Quốc công cầu kiến, đã đợi ở bên ngoài hơn một canh giờ rồi ạ.” Thấy Thuần Đức đế ngủ trưa vừa tỉnh, Hoài Trung liền nói khẽ.

“Tiểu tử Lâu gia à?” Thuần Đức đế ngạc nhiên hỏi, từ lúc Thái tử bị phế, Lâu Cảnh chưa từng chủ động đến gặp hắn, “Cho hắn vào đi.”

Thuần Đức đế thay đổi thường phục, ngồi ở chính điện điện Bàn Long gặp Lâu Cảnh.

“Hoàng Thượng!” Lâu Cảnh nhìn thấy Thuần Đức đế, không có ẩn theo quy quỹ hành lễ, phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, “Thần nghe nói sơn phỉ làm loạn ở Giang Châu, thỉnh Hoàng Thượng chuẩn thần đến tiêu diệt.”

Thuần Đức đế sững sốt, tình báo của Giang Châu vừa mới gửi đến hôm trước, đúng là có sơn phỉ thật, nhưng làm gì đến nỗi để triều đình phải xuất binh? Hắn cũng chẳng để ý đến chuyện nhỏ nhặt này làm gì, “Đang êm đang đẹp, người chạy đến Giang Châu làm gì?”

Tứ hoàng tử còn đang kháng địch, đến giờ vẫn không thể đánh lui người Thái, Thuần Đức đế còn muốn giữ Lâu Cảnh ở lại để sau này đi bảo vệ Tây Bắc.

Lâu Cảnh mấp máy môi, muốn nói rồi lại thôi mà nhìn Thuần Đức đế, một lúc lâu mới nói: “Gia phụ muốn nạp một phòng trắc thất, nhà ở Giang Châu, bị mắc kẹt giữa đường...”

“Trạc Ngọc, người nói thật cho trẫm!” Thuần Đức đế vẫn thực thường thức Lâu Cảnh, hơn nữa vẫn luôn cảm thấy áy náy về việc hạ thánh chỉ gả hắn cho Thái tử, lần này cùng hắn nói chuyện, liền nhin không được mà dùng ngữ khí như đối đãi với con cháu trong nhà.

Nhất thời, hai mắt của Lâu Cảnh liền đỏ bừng, “Thần không thể ở lại kinh thành được đâu ạ, thỉnh Hoàng Thượng khai ân!” Nói xong, hắn liền cúi người dập đầu.

Thuần Đức đế cau mày, ngữ khí nghiêm khắc nói: “Đang yên đang lành, thống lĩnh Vũ Lâm quân không làm, tự nhiên lại đòi đi đánh giặc ở cái nơi khỉ ho cò gáy ấy làm gì? Người nói cho trẫm một lý do!”

“Thần...” Lâu Cảnh nâng người lên, quỳ thẳng tắp, một lúc lâu mới nói, “Bao đời nay Lâu gia vẫn nguyện trung thành với Đại Dục, thần được tổ phụ giáo dục từ nhỏ, trung quân chính là ý nghĩa sống của thần, chỉ ngóng trông một ngày có thể đền đáp quân thượng, nhưng mà...”

Nói tới đây, thanh âm của Lâu Cảnh đã có chút nghẹn ngào, tựa hồ khó có thể mở miệng.

“Người nói đi, gặp cái gì ủy khuất, trẫm làm chủ cho người.” Thuần Đức đế nghe ra ý tứ trong này, đoán rằng có ai đó đang cố tình làm khó hắn, liền không khỏi có chút căm tức. Vì không muốn nhóm huân quý trong kinh thành xa lánh và coi thường Lâu Cảnh, hắn đã đặc biệt mà thăng chức cho tiểu tử này, thế mà lại có kẻ dám gây khó dễ cho Lâu Cảnh sao?

Lâu Cảnh mím môi, móc một khối ngọc bội từ trong tay áo ra, hai tay giơ cao quá đỉnh đầu, “Mặc dù tư chất của thần chỉ thường thường, nhưng vẫn tự nhận là có vài phần bản lĩnh vì Hoàng Thượng dốc sức, trước đây gả cho Thái tử là hoàng mệnh, thần tự nhiên vâng theo, cũng là vinh quang của Lâu gia, nhưng... nhưng thần không phải là người... dùng sắc đẹp để hầu hạ người khác...”

Thuần Đức đế mở to hai mắt nhìn chăm chăm, lại cầm ngọc bội kia nhìn thật kĩ.

Trang sức của hoàng gia luôn luôn có dấu hiệu, tự nhiên Thuần Đức đế nhận ra ngọc bội này là của ai. Đây chính là cái ngọc bội năm trước hắn vừa mới thưởng cho tam hoàng tử Tiêu Thừa Đạc chứ đâu! Nhìn đôi mắt đỏ bừng của Lâu Cảnh, liền tưởng đến những lời vừa rồi, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, còn phải hỏi hay sao?

56. Chương 56: Tìm Chồng

“Đồ vô liêm sỉ!” Thuần Đức đế gắt gao nắm chặt ngọc bội trong tay, chân trước vừa mới phẩy đi Thái tử, chân sau Tiêu Thừa Đạc đã dám đùa giỡn huynh trưởng và tẩu tẩu tiền nhiệm, quả thực là mục vô tôn trưởng!

(mục vô tôn trưởng: có thể hiểu là trong mắt không có người trên.)

“Hoàng Thượng! Sợ rằng việc này truyền ra sẽ khiến hoàng thất bị mang tiếng xấu, tam hoàng tử...” Lâu Cảnh nói một nửa thì ngừng lại, không có nói thêm gì nữa, lần thứ hai cúi người dập đầu, “Hiện nay sơn phỉ ở Giang Châu hung hăng ngang ngược, thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn cho thần có thể rời kinh.”

Thuần Đức giận điên người mà đi tới đi lui trong chính điện, nghe được lời ấy mới lãnh tỉnh lại một chút. Gần đây hắn dùng qua tiên đan, tinh lực tràn đầy hơn trước, cũng cảm thấy đầu óc thanh tỉnh hơn rất

hiều. Việc này không thể để lộ ra ngoài, cũng không thể công khai mà phạt tam hoàng tử, nếu để tiếng gió nào truyền ra thì chính là dấy lên hồi gièm pha, là nổi sỉ nhục của hoàng thất, tuyệt đối phải áp chế chuyện này xuống.

Cứ như vậy, Lâu Cảnh tiếp tục ở trong kinh liên không thích hợp, tránh đi nhàn ngôn toái ngữ mới là biện pháp tốt nhất, chỉ cần nhân vật chính rời đi, nhìn không thấy, người khác cũng sẽ không nghĩ đến.

(nhàn ngôn toái ngữ: ăn nói linh tinh, chuyện tầm phào, rồi hơi nói nhảm.)

“Giang Châu là vùng khỉ ho cò gáy, đi vào đó làm chi, không bằng người thay phụ thân xuất chinh, đến Tấn Châu là hơn.” Thuần Đức để cảm thấy thực vô cùng, vô cùng xin lỗi Lâu Cảnh, liền nghĩ bỏ qua việc làm suy yếu Lâu gia, cho hắn đi Tấn Châu trông giữ cơ nghiệp của tổ tiên.

“Hoàng Thượng đã phái tứ hoàng tử xuất chinh, giờ thân lại đi sẽ khiến người ta gai mắt đấy ạ.” Lâu Cảnh rũ mi, dấu đi nỗi lo lắng đang hiện lên trong mắt. Lúc này hắn tuyệt đối không muốn đi Tấn Châu, “Huống chi gia phụ đã hết hiếu kì, làm gì có đạo lý để thân thay mặt phụ thân xuất chinh đâu ạ.”

Lúc này Thuần Đức để mới nhớ tới, An Quốc công đã trừ phục, chính mình lại quên mất mà không giao việc cho hắn, trước giờ người này cũng chỉ là quan viên làng nhàng, không thể cầm quân đánh giặc, không khỏi thở dài, “Cũng được, người trở về đi, buổi lâm triều ngày mai đến chờ ở ngoài cửa điện, trầm sẽ an bài binh quyền cho người.”

Sơn phi ở Giang Châu hoành hành đã lâu, vẫn luôn không trị được, Thuần Đức để xem tấu chương mà đau đầu, năm nay đã cố ý phái một cự thủ sử có dũng có mưu đến đó, ai ngờ người nọ vừa đến Giang Châu đã giống trống khua chiêng ầm ĩ mà tiêu diệt, biến Giang Châu thành gà bay chó sủa, tiếng dân chúng oán thán vang trời dậy đất. Thủ sử có văn võ song toàn đến đâu thì vẫn xuất thân từ người đọc sách, về mặt này mà nói thì vẫn kém hơn võ tướng thế gia, phái Lâu Cảnh đi cũng rất thích hợp.

“Tạ Hoàng Thượng ân điển.” Lâu Cảnh dập đầu tạ ơn, một bộ dáng thấy chết không sờn, đứng dậy cáo lui.

Thuần Đức để nhìn bộ dáng của Lâu Cảnh, không biết trong lòng đang nổi lên cái tư vị gì, lại nhìn ngọc bội trong tay, hừ lạnh một tiếng, “Gọi tam hoàng tử tới đây cho trầm!”

“Dạ.” Hoài Trung lĩnh mệnh, tìm người đi truyền tam hoàng tử đến.

Tiêu Thừa Đặc vừa mới tỉnh ngủ liền bị gọi đến điện Bàn Long, còn chưa kịp vấn an xong, đã bị Thuần Đức để phủ đầu bằng một trận răn dạy và quả mắng.

“Đồ vô liêm sỉ! Nói! Gần đây ngươi đã làm cái chuyện tốt gì?” Thuần Đức để đập bàn đánh rầm một cái, chỉ thẳng vào mặt vào tam hoàng tử lớn tiếng hỏi.

Tam hoàng tử hoảng sợ, khẩn cấp suy nghĩ xem tháng này mình đã làm cái gì mà khiến phụ hoàng tức giận đến vậy. Quả thật là vài ngày trước đó, có người đi theo hắn thương lượng về việc bán đề thi của khoa thi sắp tới, nhưng hắn còn chưa kịp lôi kéo quan chủ khảo cơ mà, chẳng lẽ phụ hoàng đã biết hết rồi?

Nghĩ như vậy, Tiêu Thừa Đặc lập tức ra một thân mồ hôi lạnh, tiết lộ đề thi hội chính là muốn rơi đầu, cho dù hắn có là hoàng tử thì cũng sẽ bị phạt nặng, mà quan trọng nhất là sẽ khiến phụ hoàng chán ghét mà vứt bỏ, để ngôi vị tuột khỏi tay vì lý do này thì quá vô duyên rồi.

Càng nghĩ càng thấy có lý, trong hai tháng qua thì chỉ có mỗi vụ này là có thể khiến phụ hoàng phát hỏa như thế mà thôi, Tiêu Thừa Đặc liền nhanh chóng dập đầu nhận sai, “Phụ hoàng minh giám, nhi thần, nhi thần cũng là nhất thời hồ đồ thôi ạ! Quả thật là nhi thần cũng chưa thực sự làm cái gì cả, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, nhi thần vẫn biết mà!”

Thuần Đức để nghe vậy, không khỏi càng thêm căm tức, thật đúng là không ngờ được mà! Hóa ra chuyện tam hoàng tử từng tính toán muốn cưỡng ép thế tử An Quốc công nhưng không thành chính là sự thật, đây là vẫn còn bản khoản luật pháp đấy! Thuần Đức để liền thuận tay vớ cốc trà trên bàn, ném thẳng vào Tiêu Thừa Đặc, “Ngươi còn có mặt mũi mà nói quốc pháp với gia pháp ở đây à?”

Tam hoàng tử bị nước trà và mảnh vỡ bắn đầy người mà không dám trốn, run run rẩy rẩy nói: “Nhi thần biết sai rồi... cũng không dám... nữa...” Trong lòng thầm nghĩ, phải nhanh chóng đuổi mấy người kia đi, ngàn vạn lần không thể tham gia vào vụ buôn bán này được.

“Người cút về phủ cho ta, trong một tháng tới không được phép bước ra khỏi phủ nửa bước! Sao chép mười lần quyển Lễ Kí cho trăm rồi giấu lại cho rõ cái gì là lễ nghĩa liêm sỉ!” Thuần Đức đế nói xong, lại nhin không được mà đập Tiêu Thừa Đặc một cước.

Tiêu Thừa Đặc quỳ gối nghe răn dạy rồi bị đuổi ra ngoài, trong lòng lại nhẹ nhàng thở ra, tựa hồ phụ hoàng không có ý tứ phạt nặng, xem ra vẫn rất sủng ái hắn, liền nhanh chóng gửi tin tức cho mẫu phi, nhờ nàng giúp mình nói tốt vài câu.

“Hoàng Thượng bớt giận!” Hoài Trung nhanh chóng cho người dọn dẹp mảnh vỡ mảnh vỡ và vết bẩn trên đất, đỡ Thuần Đức đế ngồi sang một bên.

Thuần Đức đế vẫn vô cùng tức giận, lại mắng hai câu.

“Chỉ đáng tiếc cho thế tử An Quốc công, nô tỳ còn nhớ rõ, thế tử đứng thứ nhất trong đợt săn bắn mùa thu năm ngoái, trong nhóm huân quý đồng lứa, không có ai sánh bằng a!” Hoài Trung vừa nói vừa cẩn thận liếc nhìn sắc mặt của Thuần Đức đế.

“Còn không phải sao!” Thuần Đức đế thở dài, “Trẫm đương nhiên sẽ bồi thường cho hài tử kia, nhất định không để hắn phải chịu ủy khuất.”

Hoài Trung đến điểm là ngừng, không cần nói nhiều lời thêm nữa, sờ sờ ngân phiếu trong tay áo, âm thầm cao hứng trong lòng. Từ trước đến giờ, hắn giúp đỡ thế tử An Quốc công vài việc, chưa từng gặp phải cái gì khó xử, chỗ tốt lại nhiều.

Buổi lâm triều hôm sau.

“Những ngày gần đây, sơn phỉ nổi lên làm loạn ở Giang Châu, thứ sử Giang Châu xuất thân từ quan văn, không đủ để bình loạn, trẫm muốn phái một người đi Giang Châu phụ trách việc này, mau chóng giải quyết nạn trộm cướp.” Buổi lâm triều vừa mới bắt đầu, Thuần Đức đế liền trực tiếp đưa ra chuyện này.

Nhóm võ tướng trong đại điện đưa mắt nhìn nhau, ai cũng không muốn bị dính vào việc xui xẻo này. Chưa nói đến Giang Châu là vùng khỉ ho cò gáy, chỉ nghĩ đến việc Giang Châu trị phủ nhiều năm như vậy cũng không thấy khởi sắc là biết việc này vốn chẳng dễ làm, mà chiếu theo ý tứ của Hoàng Thượng, sợ là bình không xong loạn thì đừng mong được về, liền chẳng ai có gan mà đứng ra gánh vác chuyện này.

“Trẫm đã chọn người rồi, tuyên thế tử An Quốc công vào điện.” Thuần Đức đế không cho nhóm đại thần có thời gian nghị luận, trực tiếp tự xuống tự họa mà chọn người.

Mọi người đều cả kinh, thế tử An Quốc công thì ai ai cũng biết, trước đây là Thái tử phi, hiện giờ là tả thống lĩnh tướng quân của Vũ Lâm quân, đang êm đang đẹp làm thống lĩnh cấm quân, sao đột nhiên lại bị phái đi Giang Châu kia chứ?

Nguyên bản tưởng rằng Lâu Cảnh chính là người được thánh sủng bấy lâu, hiện giờ nghe vậy, nhóm quan viên ghen ghét Lâu Cảnh liền có chút vui sướng khi người khác gặp họa. Xem ra Lâu Cảnh đã mất đi thánh tâm rồi, bởi vì cấm quân vốn là cận thần của thiên tử, không cần phải đổ máu trên chiến trường mà vẫn có thể vững vàng từ từ tấn chức, nhưng nếu bị phái ra ngoài, đặc biệt là đến cái loại địa phương hẻo lánh và nghèo nàn như Giang Châu, liền hoàn toàn ngược lại.

Mọi người đều biết, nếu trong một châu mà có công hầu ở đó thì có khả năng rất cao là binh quyền sẽ về tay công hầu, nhưng nếu không có huân quý tọa trấn, hoặc huân quý này không được thánh sủng thì binh quyền sẽ về tay tay thứ sử. Ở Giang Châu vốn không có huân quý, từ trước tới nay, binh quyền đều nằm trong tay thứ sử. Bây giờ Lâu Cảnh bị ném đến đó, tất nhiên sẽ thành cái gai trong mắt mà bị thứ sử gạt bỏ, sẽ chẳng được đối đãi tử tế hay kiểm soát được cái gì tốt, vả lại, nếu xử lý sự tình không tốt thì còn bị tên thứ sử chỉ biết bàn việc binh trên giấy kia liên lụy, chính là mất nhiều hơn được.

[: bàn việc binh trên giấy (chỉ giới bàn luận quân sự trên lý thuyết, lý luận suông)]

Không để ý đến biểu tình hoặc kinh dị hoặc trào phúng của mọi người xung quanh, Lâu Cảnh mặc một thân khôi giáp của Vũ Lâm quân, sống lưng thẳng tắp mà tiến vào đại điện, quỳ một gối xuống, “Mặt tướng Lâu Cảnh có mặt.”

Thuần Đức để nhìn gương mặt như quan ngọc, khí độ bất phàm của Lâu Cảnh, vừa lòng mà gật gật đầu, từ trước đến nay, con cháu Lâu gia vốn nổi tiếng là anh dũng thiện chiến, “Nay phong người làm Trấn Nam tướng quân, nắm giữ binh quyền của bốn quận phía nam Giang Châu.”

(quan ngọc: ngọc trang sức trên mũ, thường chỉ đàn ông có dung mạo đẹp. Có câu: mạo xú viết bất dương, mạo mỹ viết quan ngọc , Dung mạo xấu gọi là bất dương, Dung mạo đẹp gọi là quan ngọc.)

Lời vừa nói ra, cả triều liền ồ lên.

Trấn Nam tướng quân, đây chính là chức quan nhị phẩm!

Võ tướng của Dục triều được chia thành các phẩm cấp khác nhau, nhất phẩm là Đại tướng quân, nhị phẩm là Vệ tướng quân, tam phẩm là Trung lĩnh quân, tứ phẩm là Trung hộ quân; mà tướng quân nhị phẩm lại được chia làm Phủ Viễn đại tướng quân và Tứ Chinh, Tứ Trấn tướng quân, cùng với một ít phong hào tướng quân linh tinh khác.

Tứ Trấn tướng quân, mặc dù chỉ thuộc lớp giữa trở xuống trong nhóm phong hào nhị phẩm, nhưng so với những nhị phẩm tướng quân có phong hào linh tinh khác thì lại có địa vị cao hơn nhiều lắm, bởi vì lệ phong hào chính là một loại tước vị, có thể luận công thừa kế! Mà quan trọng nhất là, năm nay Lâu Cảnh mới chỉ có mười tám tuổi!

“Thần lĩnh chỉ tạ ơn!” Lâu Cảnh sững sốt một chút, cúi người khấu tạ, lúc trước Hoài Trung đã báo cho hắn biết sắp có việc tốt, lại không ngờ rằng Thuần Đức để sẽ phong hắn làm Trấn Nam tướng quân, còn trực tiếp đem binh lực của bốn quận phía nam Giang Châu giao cho hắn.

(khấu tạ: lạy sát đầu xuống đất để tạ ơn.)

Hoài Trung bưng bình phù đến trước mặt Lâu Cảnh, cười tủm tỉm và nháy mắt với hắn.

Lâu Cảnh nâng hai tay tiếp nhận bình phù, lại khấu tạ một lần nữa.

Lúc này mọi người mới kịp phản ứng, đây đâu phải là mất đi thánh tâm, rõ ràng Lâu Cảnh vẫn chính là đại hồng nhân trước mặt Hoàng Thượng! Giang Châu có cả bảy mươi ba quận, binh quyền bốn quận phía nam chính là ba phần binh lực, có bình phù trong tay thì sẽ không bị thứ sử chèn ép, mà ngược lại, chính thứ sử kia phải ăn nói cho đẹp lòng Lâu Cảnh.

Sắc mặt của hữu tướng Trần Thế Xương liền tối sầm, từ dạo đầu năm hắn đã biết tin thế tử Lâu gia và phế Thái tử vẫn chưa dứt tình, người này hoàn toàn đứng cùng chiến tuyến với Tiêu Thừa Quân. Mân vương đã nắm trong tay toàn bộ Mân Châu, nếu mấy quận ở Giang Châu cũng về tay bọn họ... Tình thế này quá nguy hiểm!

“Hoàng Thượng, thần cho rằng việc này có chút không ổn.” Không chú ý tới xì xào bàn tán xung quanh, Trần Thế Xương nhanh chóng bước ra khỏi hàng ngăn cản.

Bởi vì hôm qua biết chuyện tam hoàng tử chòng ghẹo Lâu Cảnh, Thuần Đức để liền giận chó đánh mèo với Trần quý phi, buổi tối không đến cung Loan Nghi. Hôm nay vừa mới hạ hỏa một chút, nhìn thấy Trần Thế Xương bước ra, hắn lại cảm thấy khó chịu.

“Thánh chỉ đã hạ, hiện giờ thừa tướng nói vậy, chính là muốn nghi ngờ ý chỉ của Hoàng Thượng sao?” Tả tướng Triệu Doan nhìn sắc mặt tức giận của Thuần Đức để, lập tức lên tiếng nói.

Thuần Đức để nghe vậy, không khỏi càng thêm căm tức, cuối cùng cũng biết vấn đề đang nằm ở đâu, lần trước cũng thế, hắn đã tuyên chỉ xong, thế mà Trần Thế Xương lại bước ra phản đối, mới sáng ra đã thấy bực mình! Thật khiến hắn ngột ngạt!

“Ý trẫm đã quyết, không cần nhiều lời.” Thuần Đức để khoát tay áo, nói với Lâu Cảnh, “Người trở về thu thập hành lý, mang theo vài thân vệ, nhanh chóng đi nhậm chức đi.”

“Tuân chỉ!” Lâu Cảnh cất kỹ bình phù, cung kính hành lễ với Thuần Đức để, đứng dậy rời khỏi đại điện.

Không để ý đến bên trong đại điện đang nổ tung vì những tiếng bàn tán xôn xao, Lâu Cảnh đứng trên ngọc giai, nhìn mặt trời mới mọc đang thông thả hiện lên từ phía Đông Nam, lộ ra một tia cười khế, Thừa Quân, ta đến đây!

“Người muốn đi Giang Châu à?” Lâu Kiến Du mang thần sắc cổ quái mà nhìn nhi tử đang thu thập hành lý.

“Dạ.” Lâu Cảnh ngừng lại động tác trong tay, xoay người nhìn về phía phụ thân.

“Hừ, người lại giả trò gì thế?” Lâu Kiến Du vô cùng bất mãn, hẳn là An Quốc công, cũng đã trừ phục, vậy mà đến giờ Hoàng Thượng vẫn không giao việc gì cho hắn, nhi tử thì lại một đường lên chức, chỉ trong một năm mà liên tiếp thăng liền ba cấp, hiện giờ đã là tướng quân nhị phẩm!

“Chẳng qua nhi tử thấy phụ thân lo lắng cho trắc thất, mới đặc biệt mà nghĩ ra chuyện này, lần này đến Giang Châu là muốn giúp phụ thân hòa giải đấy.” Lâu Cảnh đem ánh mắt ghen ghét của phụ thân nhìn vào trong mắt, cũng lười cùng hắn so đo, cúi đầu tiếp tục thu dọn đồ đạc. Ngày hôm nay hắn đã đến Binh bộ bàn giao xong công việc, sáng sớm mai sẽ khởi hành, thời gian cấp bách, cũng chẳng có tâm trạng nào để cùng phụ thân khua môi múa mép cả.

Lâu Kiến Du sững sốt, lúc này trên mặt mới lộ ra ý cười, “Hiếm khi người tỏ ra hiếu thuận như vậy, người phải nhìn chăm chăm cho ta, nhất định phải bắt Dương gia đưa người tới đây, không được thì phái binh lính hộ tống mang người về.” Tuy rằng thừa biết Lâu Cảnh đi Giang Châu không phải vì hiếu thuận với hắn, nhưng tóm lại là tiện đường, dù sao thì mục đích hắn đến đây cũng là vì muốn nhờ vả chuyện này, liền rất thuận miệng mà nói.

Sáng sớm ngày hôm sau, mới tờ mờ sáng, cửa Nam kinh thành vừa mở, chín con tuấn mã liền chạy như bay ra khỏi thành.

Vì Lâu Cảnh đi nhậm chức chứ không phải ra chiến trường nên chỉ cần mang theo tôi tớ bên người là đủ. Vả lại hắn sốt ruột muốn gặp Tiêu Thừa Quân, tự nhiên sẽ không mang theo gã sai vặt với tì nữ làm gì cho vướng bận, chỉ dẫn theo tám U Vân vệ, cười hân huyết bảo mã, khẩn cấp lao ra khỏi thành.

Tờ mờ sáng đã xuất phát, tối mịt mới dừng lại, bất kể là thành lớn hay trấn nhỏ, nơi nào gần nhất thì vào đó nghỉ tạm, nếu không kịp vào thành thì ghé vào nông gia ngủ nhờ một đêm, thậm chí đêm tối cũng tranh thủ thúc ngựa không ngừng, không mất mấy ngày đã vượt qua Thanh Châu, tiến nhập vào địa giới Giang Châu.

(nông gia: nhà làm ruộng)

Vừa mới tiến vào Giang Châu, Lâu Cảnh liền nhận ra tình trạng nơi này khác hẳn với Thanh Châu.

Tuy rằng Thanh Châu náo loạn vì lũ lụt nhưng chỉ có mỗi quận Thanh Dương là hoang vắng mà thôi, còn những nơi khác thì vẫn là một mảnh phồn hoa, nhưng Giang Châu thì hoàn toàn ngược lại, quan đạo cực kì vắng vẻ, cả một quán bán nước trà ven đường cũng không có! Xem ra, nạn trộm cướp ở Giang Châu thật quá nghiêm trọng rồi.

“Chủ nhân, dấu hiệu của Vân Cửu đến đây là đứt.” Vân Nhất vội vàng chạy lại nói.

Động tác uống nước của Lâu Cảnh chợt khựng lại, bật dậy túm lấy cổ áo của Vân Nhất, “Người nói cái gì?”

Vì đề phòng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Vân Cửu đi theo Tiêu Thừa Quân luôn lưu lại dấu hiệu dọc đường, dấu hiệu này chỉ có U Vân thập lục vệ mới hiểu, thế nhưng hiện giờ đã bị chặt đứt!

57. Chương 57: Gặp Lại

Bởi vì Tiêu Thừa Quân ngồi xe ngựa, còn mang theo rất nhiều hành lý và người hầu nên sẽ đi chậm hơn, tính ngày thì hẳn là còn chưa tới Mân Châu, Lâu Cảnh liền ra roi thúc ngựa đi ngày đi đêm mà đuổi theo.

Bọn họ cứ bám theo dấu hiệu mà Vân Cửu lưu lại, một đường theo tới tận đây, đi một mạch từ kinh thành đến Thanh Châu, nhưng hiện giờ vừa mới đến địa giới Giang Châu thì lại mất tung tích của Tiêu Thừa Quân!

Cho dù xe ngựa có đi chậm thế nào, đã hơn nửa tháng, cũng phải đi đến phía Nam Giang Châu rồi chứ?

“Chủ nhân, thuộc hạ sẽ đi đường nhỏ tìm kiếm một chút, có lẽ họ đi theo đường nhỏ đấy ạ.” Bất ngờ bị túm cổ áo, Vân Nhất không chút sợ hãi, dùng giọng điệu bình tĩnh mà trả lời Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh buông tay ra, nhìn nhìn bốn phía, bọn họ đang đi trên quan đạo, lúc này đang là giữa trưa, trên đường lớn rộng rãi không hề có một bóng người, “Thành trấn nào gần đây nhất?”

Vân Nhị giỏi ghi nhớ địa hình lập tức tiến lên, “Nơi này là phía Nam của quận Vân Dương, thị trấn gần đây nhất là ở huyện Chu Sơn, đi tiếp một trăm hai mươi dặm nữa là quận Tầm Dương, đến quận Tầm Dương thì sẽ phải đi qua sông.”

Lâu Cảnh hít sâu một hơi, “Vân Nhất tìm ký hiệu ở các đường nhỏ phụ cận, Vân Bát tìm hiểu quanh đây xem có gì bất thường không.”

“Rõ!” Hai người xoay người lên ngựa, lĩnh mệnh rời đi.

Từ khi bước vào Giang Châu, Lâu Cảnh đã cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì không chỉ quan đạo là quá mức yên tĩnh, tình hình xung quanh cũng rất bất thường, nhưng hắn lại không nói ra được là bất thường ở đâu. Nhíu mày suy tư thật lâu, Lâu Cảnh chợt đứng dậy, rào bước chui vào cánh rừng phía sau.

Hai bên quan đạo là từng mảng rừng cây nhỏ, đi qua rừng cây, hắn liền nhìn thấy một mảnh ruộng đất. Hiện giờ đã là cuối tháng ba, tiểu mạch trong ruộng đã trở bông, chẳng qua còn chưa thành thực, khắp nơi đều là một màu xanh mướt.

(tiểu mạch : lúa tẻ, hạt không có tua, nhiều phần, hạt dùng để làm miến, làm bánh, làm tương.)

Chẳng qua, dù mảnh ruộng này vẫn xanh mơn mớn nhưng cây lúa chỉ còn lại thân, không hề thấy ngọn, còn đổ ngang đổ dọc, toàn bộ bông lúa đều không cánh mà bay!

Lâu Cảnh nhặt một cọng rơm bị ném trên đất lên, rốt cục cũng hiểu được vì sao mình lại luôn có cảm giác không đúng. Giang Châu ở phương Bắc, thường không đủ nước nên không thể trồng được lúa nước, dọc đường sôt ruột chạy đi nên hắn cũng không quá chú ý, bây giờ mới phát hiện ra, từ lúc tiến vào địa giới Giang Châu, toàn bộ cánh đồng tiểu mạch xung quanh quan đạo đều không còn nguyên vẹn.

Tháng ba lúa mới trở bông, hiện giờ hạt còn rất lép, không có khả năng đã bị thu cắt sớm thế, vậy thì, đến tận cùng là chuyện gì đang xảy ra? Cho dù có bị sơn phỉ làm loạn thì cũng không đến mức cả đất vườn cũng bị đập nát bét thế này.

“Chủ nhân, thôn làng gần đây có dựng một bờ rào bằng tre gai, không cho người lạ tiến nào, những người trẻ tuổi trong làng còn cầm đao canh giữ ở cửa làng.” Vân Bát cười ngựa chạy về, nhanh chóng xuống ngựa bấm báo, “Có rất nhiều người mặc quần áo lem luốc, rách rưới đang chen chúc nhau trong một cái miếu thổ địa ở ngoài thôn, thuộc hạ không dám tới gần.”

Tuy rằng chín người bọn họ đều có võ công cao cường, nhưng mà nơi đó cũng phải có hơn trăm người, cẩn thận vẫn hơn, Vân Bát không đến gần tìm hiểu, đứng xa xa mà quan sát một lát liền giục ngựa rời đi.

Lâu Cảnh liền cau mày lại, nhìn cánh đồng phía trước tan hoang như vừa gặp phải nạn châu chấu. Không nghi ngờ gì nữa! Chắc chắn nơi này đã xuất hiện nạn dân, hơn nữa, nhân số còn cực kỳ nhiều! Nếu Giang Châu có nhiều nạn dân chạy qua như thế thì con đường phía trước sẽ rất khó đi. Tuy rằng nhìn thoáng qua bề ngoài thì xe ngựa của Tiêu Thừa Quân cũng không có gì là xa hoa, nhưng chất vải của nó lại tuyệt đối là loại hảo hạng bậc nhất, đặt ở một nơi mà đâu đâu cũng nhìn thấy dân chạy nạn như Giang Châu, nguy hiểm cỡ nào, không cần nghĩ cũng biết!

Sơn tặc còn bận tâm đến quan binh mà chùn bước, nhưng dân đói chạy nạn thì sẽ chẳng quan tâm xem người trên xe là ai.

“Chủ nhân, con đường đất phía trước có một bia đá, đằng sau bia đá có dấu hiệu của Vân Cửu.” Vân Nhất mang sắc mặt ngưng trọng chạy tới, trên người còn có chút chát vật, “Điện hạ đang đi về hướng Tầm Dương.”

Lâu Cảnh khẽ gật đầu, trái tim vẫn luôn căng thẳng, “Chúng ta đuổi theo.”

“Chủ nhân!” Vân Nhất vội lau qua mồ hôi trên mặt, “Trên đường toàn dân chạy nạn thôi ạ, thuộc hạ đi tra xét còn suýt bị bọn họ vây lại, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi quan đạo mà đi theo đường nhỏ này, đuổi theo nhóm nạn dân phía trước.”

Lâu Cảnh nhìn nhìn một thân lấm lem bụi đất của Vân Nhất, quyết định thật nhanh, xoay người lên ngựa, “Đi Tầm Dương.”

Nếu Vân Cửu lưu lại dấu hiệu cụ thể như vậy thì hẳn là trên quan đạo lúc ấy cũng toàn dân chạy nạn. Bọn họ liền nhanh chóng đuổi kịp nhóm nạn dân phía trước, đi theo đường nhỏ đến Tầm Dương.

Dù rất tin tưởng vào mưu lược và thủ đoạn của Tiêu Thừa Quân, vả lại bên cạnh y cũng có tám U Vân vệ, nhưng trái tim Lâu Cảnh vẫn luôn treo lơ lửng, lo lắng không ngừng. Hắn chưa từng cảm thấy, một trăm hai mươi dặm đường lại dài khủng khiếp đến vậy...

Khi hoàng hôn buông xuống, nhóm Lâu Cảnh rốt cục cũng đến khu vực ngoại ô của Tầm Dương, chợt phát hiện quan đạo đã bị chặn lại, hơn chục nam tử ăn mặc rách rưới đang chắn ngang đường, hai mắt dường như phát ra ánh xanh lờ lờ mà nhìn chín người bọn hắn chằm chằm.

Lâu Cảnh ghìm ngựa, lạnh mắt nhìn đám người đang cầm gậy gộc và đá tảng trước mặt.

“Dem hết tiền bạc và thức ăn giao ra đây!” Thấy mấy người trước mắt không hề tỏ ra chút e sợ nào, đám dân chạy nạn cũng có chút bờ ngỡ, ánh mắt tham lam đảo qua nhóm người Lâu Cảnh một vòng, mấy con ngựa to lớn kia có thể ăn trong vài ngày, nhất thời lại lớn mật vài phần.

“Tránh ra!” Vân Ngũ và Vân Lục phụ trách bảo vệ hai bên người Lâu Cảnh đồng thanh quát lớn, nhanh chóng rút bội đao ra.

Nhóm dân chạy nạn kia co rúm lại một chút, chần chờ mà có ý muốn rút lui. Bỗng nhiên, một gã xấu xí có vẻ như là người cầm đầu, chợt lớn tiếng nói: “Không việc gì phải sợ, chúng ta có nhiều người, tất cả hãy lấy đá ném đi!”

Đám người nhất tề lui lại phía sau, bắt đầu nhặt đá ném lia lịa vào nhóm người Lâu Cảnh. Vân Ngũ vung đao chém văng hòn đá đang bay về phía Lâu Cảnh. Lâu Cảnh cũng không kiên nhẫn cũng bọn họ dây dưa, giục ngựa lao về phía trước, roi ngựa vung lên quét thẳng vào mặt một người gần nhất.

Người nọ lập tức tru lên, ngã nhào ra đất, hãn huyết bảo mã không bị cản trở, mạnh mẽ hí vang, nhảy chồm lên, lao nhanh về phía trước. Những người đó bị hành động quyết liệt của Lâu Cảnh dọa sợ, hoảng loạn la hét rồi vội vã quay đầu bỏ chạy.

Tường thành của thành Tầm Dương cao khoảng ba trượng, kiên cố không thể phá vỡ, hiện giờ mới là hoàng hôn, cửa thành đã gài gao đóng chặt, quan binh cầm trường mâu trong tay bảo vệ chung quanh tường thành, phòng thủ nghiêm ngặt. Nạn dân đông nghìn nghịt bị xua đuổi đến khu vực cách thành khoảng ba trượng, hoặc ngồi hoặc đứng, người nào cũng xanh xao vàng vọt, ánh mắt hoặc tuyệt vọng hoặc oán độc, ngàn vạn ánh mắt đều như vậy liền khiến cho người ta cảm thấy rùng mình, e ngại.

(Hệ đo lường cổ Trung Hoa: 1 trượng = 3,33m -> 3 trượng = 9,99m. >_

58. Chương 58: Sát Tặc

Lâu Cảnh chỉ cảm thấy khí huyết ông một phát vọt lên tận đỉnh đầu, nhảy từ trên ngựa xuống, như tên rời cung mà lao vào trong.

Mắt cũng không chớp, Tiêu Thừa Quân chỉ thoáng dịch về phía sau nửa bước, Vân Thập Nhị đã chắn ở phía trước, nhưng còn chưa kịp ra tay, mọi người liền cảm thấy hoa mắt, tên mặt sẹo đã bị đá bay ra ngoài, nặng nề đụng đánh rầm vào bức tượng thần tạc bằng đá.

Thân thể to lớn đập mạnh vào tượng thần rồi trượt xuống đất, hắn ta còn chưa kịp dây dụa, cơ thể liền bị một cái cầm giày hung hăng giẫm đến khó thở.

Tên mặt thẹo bị văng không nhẹ, nhưng thân thể hắn vốn rắn chắc, hoàn hồn lại liền bắt đầu lớn tiếng kêu la, còn chưa kịp nói xong, người đang giẫm hắn đã rút bội đao bên hông ra, chỉ nghe phập một tiếng, bàn tay hắn đã bị đóng đinh trên nền đá, “Tên vương bát nào tới... A – “

Tiếng gào thảm thiết vang lên khiến nhóm nạn dân kia sợ mất mật, vội vàng đập tung cửa sổ rách nát của miếu thờ để phi ra ngoài, chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Lâu Cảnh lạnh mắt nhìn xuống tên mặt thẹo dưới chân, giống như một con rùa rút đầu nằm im không động đậy, thanh âm phảng phất như kết băng, “Một tên cũng không lưu!”

“Rõ!” U Vân vệ trong miếu đồng thanh đáp.

“Trạc Ngọc?” Tiêu Thừa Quân thấy rõ người mặc trang phục đen kia, ngăn người một lát rồi nhin không được mà lộ ra ý cười, tâm trạng nặng nề nhiều ngày nay chợt hóa thành hư không, thay thế vào đó chính là nỗi vui mừng cuộn cuộn trào dâng không ngớt.

Một đại hán cầm đao thấy tình thế không ổn, ra sức ngăn đao của Vân Thập Tam, hướng tên cầm trùy cạnh đó hô lớn: “Ngăn lại!”

Tên cầm thiết trùy hiểu được ý định của hắn, tình thế hiện giờ đang cực kì bất lợi, chỉ khi bắt được quý công tử kia làm còn tin thì mới có thể tìm được đường sống. Có lẽ bọn chúng đã làm chuyện này không ít lần, phối hợp rất ăn ý, tên cầm thiết trùy vung trùy lên, thập phần thuần thục mà ngăn trở thế tấn công của U Vân vệ, tạo cho tên cầm đao một khoảng trống.

Trong miếu nhỏ hẹp, nhiều người chen chúc đánh nhau khá bất tiện, tên cầm đao liền thừa dịp mọi người còn chưa kịp chạy đến, nhanh chóng hướng Tiêu Thừa Quân chém tới.

Ánh mắt của Tiêu Thừa Quân vẫn không rời Lâu Cảnh, thanh kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ, nghiêng người bổ một kiếm vào chuôi đao, trường kiếm mỏng manh chống lại đại đao to lớn, chỉ nghe răng rắc một tiếng, đại đao kia liền biến thành hai đoạn. Tên sơn phỉ còn chưa kịp lấy lại tinh thần, kiếm trong tay Tiêu Thừa Quân liền giống như một linh xà, một chiêu đâm xuyên qua tim hắn. Vân Thập Nhị tung cước đá văng người ra, lại bổ thêm một đao vào cổ người nọ. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ nghe thấy “Sát, sát” vài tiếng, ba người còn lại cũng đều nằm rạp ra đất. U Vân vệ nhanh nhẹn kéo mấy cái xác ra ngoài.

Lâu Cảnh lập tức nhấc chân ra khỏi người tên mặt thẹo, lao về phía Tiêu Thừa Quân, vòng tay ôm y vào trong ngực, “Không bị thương chỗ nào chứ?”

“Vài tên cướp vặt thôi.” Tiêu Thừa Quân không để ý lắm, một tay nắm bảo kiếm dính máu, tay còn lại ôm thắt lưng Lâu Cảnh. Cái ôm ấm áp này, y vẫn luôn tưởng niệm từ lâu, hiện giờ lại đột nhiên xuất hiện, làm y cảm thấy có chút hoảng hốt.

Lâu Cảnh ngẩng đầu, đặt hai tay lên gương mặt tuần tú của phu quân nhà mình, nhìn thế nào cũng không thấy đủ, tỉ mỉ mà ngắm nhìn một lúc lâu, mới chậm rãi mà nói một câu: “Ta tới tìm ngươi.”

“Ừ.” Tiêu Thừa Quân nhìn hắn, nhẹ giọng đáp lại.

Nhất thời, hai người chỉ đơn giản là đứng nhìn nhau, không thốt lên lời.

Lâu Cảnh không nói mấy ngày nay mình vẫn trần trọc cả đêm, Tiêu Thừa Quân cũng không nói mấy ngày qua mình ăn mà nuốt không trôi, chỉ lẳng lặng mà nhìn nhau như thế, có ngàn ngôn vạn ngữ muốn nói cho đối phương nghe, lại cảm thấy cái gì cũng nói không ra miệng.

Vân Cửu dùng khuỷu tay chọc chọc vào người Vân Nhất, ý bảo hắn nói gì đi. Vân Nhất trừng mắt nhìn lại, tình hình này, hắn cũng không dám ho he gì đâu.

Vân Cửu hướng về phía kẻ nằm hấp hối trên mặt đất như rùa lật ngửa kia, nâng nâng cằm, ý hỏi việc này giải quyết thế nào?

Chủ nhân giận dữ như thế mà vẫn không giết luôn người này, chắc là hắn ta còn có chỗ hữu dụng, vậy thì không thể giết rồi. Nếu bây giờ bọn hắn lôi người này ra ngoài, sợ là sẽ phát ra âm thanh, đến lúc đó lại

phá hỏng giây phút tình thương mến thương của chủ nhân và Mân vương điện hạ thì chết; nhưng nếu không tha hẩn ra ngoài mà cứ để mặc ở đây, lát nữa chủ nhân quay đầu nhìn thấy cái tên thô thiển nằm thẳng cẳng quá sát phong cảnh này, nhất định bọn họ cũng sẽ bị ăn mắng.

Vân Nhất nhíu mày, muốn Vân Cửu đề ra một phương án giải quyết, ai dè Vân Cửu lại đánh một ánh mắt trở về, ý là, người là lão đại, đương nhiên người phải quyết định, làm hẩn tức điên, rất muốn đập cho tên kia mấy cước. Vân Nhất đành hậm hực xoay đầu lại nhìn Vân Thập Nhị và Vân Thập Tam vẫn đang ngây người ra đấy, vút một ánh mắt ra hiệu. Sau đó, Vân Cửu xé lấy một khối vải dầu trên tể đàn, nhét vào miệng tên mặt theo, Vân Nhất rút dao trên tay gã, Vân Thập Nhị và Vân Thập Tam nhanh chóng nâng gã lên, nhảy ra ngoài. Tất cả hành động như mây trôi nước chảy, thoáng một cái, cả nhóm U Vân vệ đã chuẩn mất dạng. Lúc rời khỏi chính đường, Vân Cửu còn rất thuận tay mà đóng luôn cái cửa miếu rách nát lại.

“Ha ha...” Động tác của nhóm vệ không thoát được ánh mắt của Tiêu Thừa Quân, cửa miếu vừa chi nha một tiếng đóng lại, y liền nhịn không được mà bật cười.

Lâu Cảnh nhất thời đen mặt, tâm trạng bồi hồi xúc động khi “ngàn dặm tìm phu cuối cùng cũng được gặp lại” đã bị tiếng cười này phá thành từng mảnh, bĩu môi nhăn nhó, giận dữ rúc đầu vào trong ngực Tiêu Thừa Quân, “Người không nhớ ta, lại còn cười nữa!”

Tiêu Thừa Quân bắt đắc dĩ, lắc lắc máu đọng trên thân kiếm, tra kiếm vào vỏ, hai tay ôm lấy gia hỏa đang cọ loạn trước ngực, nắm tay kéo hẩn ngồi xuống thăm mềm, “Người tới đây nhanh vậy?”

Lâu Cảnh ôm vòng eo nhỏ của phu quân nhà mình, rầm rì mà không chịu ngắt đầu, “Ta chạy ngày chạy đêm, chạy đến phát điên luôn, từ kinh thành đến đây chỉ mất bốn ngày đấy.”

Bốn ngày? Tiêu Thừa Quân nhíu mày, từ kinh thành đến nơi này là hơn một ngàn năm trăm dặm, hẩn còn phải tìm dấu hiệu dọc đường, cũng không biết có bao nhiêu vất vả. Vươn tay bế ôm người vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc hơi ẩm, còn dính chút bùn đất của hẩn, “Mệt muốn chết rồi đi?”

Lâu Cảnh nghe được lời ấy, chỉ cảm thấy trái tim mình như vừa bị nhéo nhẹ một cái, vừa chua xót lại vừa ngứa ngáy, cái đầu dụi dụi trong ngực của Tiêu Thừa Quân men theo lồng ngực lên dần đến cổ, cuối cùng là đem cằm gác qua vai y, “Ừm.”

(Ai thấy anh Cảnh nhà ta rất giống mèo không, suốt ngày dụi đầu vào ngực anh Quân, không nhéo đòi vuốt ve với đồ dành nữa ~(~))

Một tiếng đáp rất nhẹ, cũng rất là ủy khuất, Tiêu Thừa Quân không khỏi cười khê, ôm người trong lòng chặt thêm một chút, dùng cằm nhẹ nhàng cọ xát gò má hẩn, “Vậy nghỉ một lát nào, ta ôm người ngủ nhé!”

Biết rõ Lâu Cảnh đang làm nũng xấu lắm, nhưng xa nhau đã lâu, Tiêu Thừa Quân liền hùa theo đồ dành hẩn vài câu, chính bản thân y cũng rất muốn ôm hẩn nghỉ ngơi một lát.

Lâu Cảnh ngẩn người, trước kia Tiêu Thừa Quân bị hẩn làm ầm ĩ đến vô pháp, cũng sẽ nhẹ giọng đồ dành hẩn, nhưng chưa bao giờ lại giống như đồ hài tử thể này, lời nói nhỏ nhẹ, dùng thanh âm trầm thấp du dương nói ra, làm hẩn nghe mà thấy trái tim cũng mềm cả lại, liền nhịn không được mà mạnh mẽ ôm lấy cổ y, khao khát hôn lên đôi môi quyến rũ kia.

Khí tức tường niệm đã lâu rốt cục giao hòa, hai người đều có chút không thể khống chế, ôm chặt lấy nhau, miệng lưỡi giao triền, chỉ cảm thấy như thế nào cũng không đủ.

Có một mỹ nhân hề, thấy chi không quên. Một ngày không thấy hề, tư chi như cuồng. Phượng phi bay lượn hề, tứ hải cầu hoàng. Bất đắc dĩ giai nhân hề, không ở đồng tường...

(Bạn chả biết phiên cái đoạn này thể nào có nó mượt cả. Phang tạm thể này: Có một mỹ nhân này, trông thấy mà chẳng quên. Một ngày không thấy này, nhớ nhung như điên dại. Chim phượng bay liệng này, ngao du bốn bể tìm chim hoàng/ tứ hải cầu hoàng. Nhưng mà giai nhân này, không còn sống ở tường Đông...)

Nói không nên lời, rồi lại nhịn không được mà muốn cho người biết rõ, nỗi nhớ nhung này có bao nhiêu sâu, có bao nhiêu nặng...

Một trận triền miên qua đi, hai người thoáng tách ra, từng ngậm từng ngậm mà thở dốc.

“Nguyên Lang...” Đang ở bên ngoài, Lâu Cảnh không thể gọi tên của y, vừa vặn có thể dùng nhũ danh, dùng chóp mũi chạm vào mũi của Tiêu Thừa Quân, lòng tràn đầy vui mừng mà một tiếng rồi một tiếng gọi tên y.

“Ừ.” Tiêu Thừa Quân cười nhẹ, hắt gọi một lần liền nhẹ giọng đáp lại một câu, thẳng đến khi hắt gọi đủ, hai người lại tiếp tục môi răng tương giao, song song ngã xuống thăm lông thú mềm mại.

Lâu Cảnh chống thân mình, cúi đầu nhìn người đang nằm trên thăm mềm, lửa trại vẫn cháy hừng hực, ánh lửa đỏ chập chờn phản chiếu lên cặp mắt sâu thẳm của Tiêu Thừa Quân, phảng phất như trong hồ sâu cũng ẩn chứa một ngọn lửa mãnh liệt, dẫn người ta sa vào trong đó, rốt cuộc ra không được.

“Thừa Quân, nơi này đơn sơ, người...” Tuy rằng Lâu Cảnh cảm thấy thân thiết ở loại địa phương này sẽ có tư vị rất đặc biệt, nhưng lại sợ ủy khuất Tiêu Thừa Quân, liền ghé vào lỗ tai y, nhỏ giọng hỏi ý kiến.

Bị nhiệt khí phun vào, vành tai y nhanh chóng đỏ ửng, Tiêu Thừa Quân chần chờ một lát, sau đó chậm rãi vươn tay lên, ôm cổ Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh nhất thời vui vẻ, cúi người hôn lên vành tai đỏ bừng kia, hai tay thuần thực mà cởi bỏ đai lưng của người dưới thân, ném bảo kiếm hoa mỹ sang một bên, thoáng một cái đã cởi hết vạt áo ra.

Quần áo nửa kín nửa hở thập phần quyến rũ, dưới ánh lửa chập chờn, Mân vương điện hạ liền hiện ra nét đẹp đến kinh tâm động phách, Lâu Cảnh chỉ cảm thấy cổ họng căng thẳng, liền thò tay móc trong ngực ra một cái hộp nhỏ màu đen khắc hoa mai tinh xảo.

“Người... Người lại tùy thân mang theo...” Tiêu Thừa Quân giật mình mà nhìn cái hộp tinh xảo kia. Trước kia ở kinh thành, Lâu Cảnh vẫn luôn để thứ này trong người mà chạy đông chạy tây, thật đúng là xấu hổ chết được! Bây giờ phải ra ngoài, vội vã ra roi thúc ngựa đi ngày đi đêm, thế mà người này vẫn không quên mang nó theo là sao???

“Đây là thuốc trị thương của ta, tiêu sưng giảm đau tốt lắm!” Lâu Cảnh nhướn mày, mở nắp hộp đào ra một khối, thuốc mỡ trong suốt làm đầu ngón tay hắt thêm ướt át, bởi vì nhiệt độ của cơ thể mà một phần thuốc đã muốn hóa thành mỡ, vừa vặn rơi xuống ngực Tiêu Thừa Quân, “Hiện giờ điện hạ bị thương, đương nhiên là thân phải dùng nó để trị thương cho điện hạ rồi.”

Nói đến cái loại thuốc này, Tiêu Thừa Quân liền cảm thấy trên mặt chột nóng bừng, “Ta... nào có bị thương gì...”

Lâu Cảnh đưa ngón tay chuyển đến nơi bí ẩn kia, ôn nhu mà vẽ loạn, chậm rãi thăm dò vào bên trong, “Tất nhiên là nơi này rồi... có chút bị thương...”

“Uh...” Tiêu Thừa Quân run rẩy, nghe được ý tứ ngả ngón trong lời nói kia vô cùng rõ ràng, thân thể bị trêu chọc không ngừng mà nóng dần lên, “Nói bậy...”

“Sao lại nói bậy?” Lâu Cảnh đặt cánh tay nhàn rỗi còn lại lên trước ngực Mân Vương điện hạ, dính một chút thuốc mỡ trong suốt ướt trên ngực y, trượt theo làn da trắng nõn, đụng đến một viên hồng nhật phía trên, chậm rãi vuốt vẽ nó đứng thẳng lên, “Bên trong này mà thiếu một chút vật, tự nhiên sẽ dễ bị thương, chỉ bằng thần cấp...”

Tiêu Thừa Quân tức giận mà trừng hắt, một tay kéo người lại gần, ngăn chặn cái miệng đang nói năng bừa bãi kia, vốn muốn làm hắt an tĩnh, không ngờ chính mình lại bị hai cái tay gian xảo của hắt biến thành kêu khê ra tiếng.

Lâu Cảnh buông môi y ra, muốn nghe thanh âm tuyệt vời kia, bàn tay trước ngực nhanh chóng gia tăng động tác, mặt sau cũng thêm đến ba ngón tay.

“Ah...” Tiếng rên rỉ trầm thấp giống như thanh âm du dương của cổ cầm tràn ra từ khe môi, Tiêu Thừa Quân lập tức cắn môi dưới, cố gắng không cho mình phát ra tiếng.

Lâu Cảnh nhíu mày, lúc này mới nhớ tới điện hạ của hắt còn đang bận tâm đến U Vân vệ bên ngoài, bèn thả chậm động tác trong tay, cúi người nhẹ nhàng cạo xát lên đôi môi đang cắn chặt kia, “Đừng sợ, bọn họ không dám nghe đâu, đừng cắn chính mình.” Nói xong, hắt liền dùng đầu lưỡi cạy mở đôi môi cắn chặt, rút ngón tay ra, kéo một cái chân thon dài vòng qua hông mình, vỗ về vòng eo đang run nhè nhẹ, động thân đắm vào.

59. Chương 59: Miếu Hoang

“A...” Thân thể đột nhiên bị đâm xuyên, chỗ kia bị kéo căng đến cực hạn, Tiêu Thừa Quân liền chịu không nổi mà cong người lên, cái chân đang vòng qua lưng Lâu Cảnh cũng run nhẹ.

Trên thảm không có gối đầu, Tiêu Thừa Quân tự chống đỡ thân mình ở tư thế bán ngồi, lại vì người trên thân đột nhiên bắt đầu động tác mà mềm nhũn tay chân. Lâu Cảnh đỡ lấy người đang ngã đầu về phía sau chực ngã xuống, ôm y ngồi lại, hôn hôn lên đôi môi hé mở kia.

“Ah...” Vì tư thế này, vật cứng kia liền đi vào càng sâu, Tiêu Thừa Quân đau đến nỗi kêu ra tiếng, cảm thấy toàn bộ thân mình đều bị xỏ xuyên qua, mà người nọ lại không lưu tình chút nào, cứ tiếp tục hướng tới chỗ sâu hơn thăm dò.

Lâu Cảnh nhẹ nhàng cắn cắn vào cằm của người trong lòng, một đường hôn xuống dưới, tìm được một viên tiểu đậu liền ngậm vào trong miệng, thông thả liếm mát và cạo xát.

“Ah.... Quá sâu...” Tiêu Thừa Quân dựa vào bả vai Lâu Cảnh, nhẹ giọng rên rỉ.

Lâu Cảnh nhìn không được mà ôm chặt lấy y, bắt đầu điên cuồng mà đóng đưa phần eo, một lần lại một lần xâm nhập vào nơi sâu nhất trong địa phương mềm mại kia.

Bốn ba ngàn dặm xa, hao tổn tâm cơ, chỉ vì có thể cùng người mình yêu gắt gao ôm nhau thế này, ai cũng không thể đem bọn họ tách ra, gian thần không được, hoàng đế không được, cho dù là ông trời, cũng không được.

Tên sơn phỉ mặt theo bị cột chặt vào gốc cây, miệng bị nhét giấy, kinh hồn táng đảm mà nhìn mười lăm thị vệ mặc hắc y đang thông thả chà lau kiếm ở bên cạnh.

Ngoài trừ Vân Thập Nhị ra ngoài tìm nguyên liệu nấu ăn, mười lăm U Vân vệ còn lại hình thành một vòng tròn quanh miếu nhỏ, canh giữ nghiêm nghiêm thực thực, vừa bảo vệ chủ nhân, vừa thuận đường trông giữ tù phạm.

Cửa miếu, cửa sổ vốn rách nát và xập xệ, chẳng thể cản được gió, đương nhiên cũng không dấu được những tiếng động vang lên trong phòng. Vân Tam và Vân Thập Nhất là hai người chuyên ám sát, theo thói quen mà đứng ở chỗ được che bóng, mấy vị trí sáng ngời như trước cửa sổ và trước cửa miếu thì để lại cho hai thống lĩnh bảo vệ, Vân Cửu đành ngồi xổm mà thủ ở đó. Tiếng ồ ồ thở dốc, tiếng rên rỉ đè nén, cứ một tiếng rồi một tiếng liên tục truyền tới.

Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe, nhưng mỗi U Vân vệ đều là người tai thính mắt tinh, vì thế, hiếm khi ý tưởng lớn gặp nhau như lần này, không ai bảo ai, cả đám đều đồng loạt ngừng đầu ngẩng lên nhìn trăng (mây trôi giạt che khuất mặt trăng).

Lưng đeo cung tiễn, Vân Thập Nhị ra ngoài tìm thức ăn dân dã trở về, nhìn thấy cảnh tượng kì dị trước mắt thì không khỏi ngẩn người, vệt hoang trong tay cạc cạc kêu ầm ĩ, trong sân miếu yên tĩnh, âm thanh này lại càng thêm vang động.

Vân Cửu vội đánh cái thủ thế với Vân Thập Nhị còn đang trợn tròn mắt, nhắc hắn buộc mở mấy con vịt này ngay lập tức. Vân Nhất quay sang đá đá Vân Ngũ cùng Vân Tứ còn đang ngẩn người, nhắc bọn họ đi nấu nước ấm. Hai cận vệ thành thật này chỉ phải cười ngựa chạy đến tòa nhà lớn nguy hiểm lúc trước để tìm nồi lớn mang về.

Ngày kế còn phải cười ngựa, hai người thoáng giải quyết nỗi khổ tương tư, liền không hề phòng túng, chỉ ôm nhau nằm trên thảm lông.

Lâu Cảnh nhẹ nhàng vỗ về người đang run nhẹ trong lòng, thân thiết hạ xuống trán y những nụ hôn nhỏ vun, “Ta cứ nghĩ người phải đến phía Nam Giang Châu rồi chứ, sao bây giờ mới đến Tầm Dương?”

Tiêu Thừa Quân thở dốc một lát, đợi cơ thể bình ổn lại, mới chậm rãi đem sự việc mấy ngày nay nói cho hắn biết.

Nạn dân ở Thanh Châu liên tục chạy đến Giang Châu, đoàn người bọn họ vừa mới vào Vân Dương liền gặp phải dân chạy nạn cản đường, sau đó không đi theo quan đạo nữa mà chọn đường nhỏ để đi, cũng gần giống như Lâu Cảnh sở liệu, chỉ là bọn họ đã đến Vân Dương từ mười ngày trước, sợ dĩ dừng lại lâu như vậy là vì Tiêu Thừa Quân cảm thấy tình hình Giang Châu gần đây thật không xong, muốn đến gặp tham sự lục quân của Giang Châu.

Quan địa phương của Dục triều tính từ thấp đến cao là huyện lệnh, quận thủ, thứ sử; thứ sử phụ trách toàn bộ sự vụ của một Châu, một người thì tất nhiên là không thể nào làm xuể nên bên trên liền thiết lập thêm lục tào và tham sự lục quân để phụ giúp thứ sử. Có thể nói, tham sự lục quân chính là trợ thủ của thứ sử.

“Thứ sử Giang Châu chính là người của hữu tướng, xuất thân từ Binh bộ, tuy là văn thần nhưng lại thích động võ, nóng lòng muốn lập công lại không có kế hoạch, phương pháp đúng đắn nào.” Tiêu Thừa Quân cau mày, ngẫm lại tình hình mấy ngày qua của Giang Châu liền cảm thấy giận run cả người, nhưng đó là người của hữu tướng, y cũng không thể đi gặp.

“Tham sự lục quân kia chính là người của người hả?” Lâu Cảnh vươn tay xoa xoa nếp hằn trên trán của Tiêu Thừa Quân, âm thầm tính toán xem thể lực của mình ở Giang Châu có thể chế trụ tên thứ sử làm ầu này không.

“Ừ, vị tham sự lục quân kia tên là Lục Tường, chính là huynh trưởng của Lục Triệu.” Tiêu Thừa Quân gật gật đầu, Lục gia là võ tướng thế gia, xuất thân không thấp, nếu không cũng chẳng nhét được Lục Triệu vào Đông Cung làm thống lĩnh thị vệ, mà huynh trưởng của hắn càng là văn võ song toàn, hiện đang làm tham sự lục quân ở Giang Châu.

Tham sự lục quân chủ yếu phụ trách việc giám sát và vạch tội lục tào quan lại trong Châu, nếu thứ sử phạm phải sai lầm lớn, cũng có thể vượt cấp buộc tội thứ sử.

(Thời xưa, quan thự chia ngành hoặc quan chức làm việc, gọi là tào. Như: bộ tào các bộ quan, lục tào: sáu bộ quan trong 1 địa phương.)

“Lục Tường nói thế nào?” Vào mùa xuân, nhiệt độ ban đêm vẫn còn khá thấp, Lâu Cảnh bèn lấy áo khoác phủ lên người Tiêu Thừa Quân rồi đem người ôm chặt.

“Lục Tường đã đem vụ việc ở Giang Châu cấp báo lên triều đình, nhưng triều đình chỉ nói là sẽ phái một đại tướng đến đây, giúp tiêu diệt đám giặc cỏ này thôi.” Tiêu Thừa Quân thở dài, phái một cái tướng quân đến đây làm gì, vấn đề căn bản của Giang Châu không nằm ở chuyện đánh lại sơn phỉ hay không, mà là nạn dân ở Thanh Châu liên tục tràn vào, phá hủy rất nhiều ruộng tốt, lúa mạch mùa này đã coi như mất trắng, về sau, vấn đề này sẽ càng nghiêm trọng hơn, “Đúng rồi, sao người chạy đến đây được thế?” Tiêu Thừa Quân ngẩng đầu nhìn Lâu Cảnh, lấy tính tình của người này, hẳn là đã tìm được một cái nguyên nhân hợp lý nào đấy, sẽ không lưu lại nhược điểm gì để bị người tóm được.

Lâu Cảnh nhếch môi cười, chu mỏ hôn nhẹ lên đôi môi sưng đỏ của phu quân, “Vì ta chính là đại tướng quân được triều đình phái đến đây mà!”

Lại nói, lúc Lâu Cảnh rời khỏi kinh thành, tam hoàng tử vẫn chưa hay biết cái gì, còn rầu rĩ không vui mà chịu cảm tức ở trong phủ.

Ba ngày liên tiếp, Thuần Đức để không tới nghỉ ở cung Loan Nghi, Trần quý phi cũng không thể gặp mặt để phân trần một hai, chỉ phải tự tay nấu canh thang, chờ đến buổi tối liền đưa đến Điện Bàn Long.

Trần quý phi đã ở chung với Thuần Đức để nhiều năm, tự nhiên biết nên nói cái gì để có thể哄哄 hân vui vẻ, cũng không đề cập đến vụ việc của tam hoàng tử mà chỉ nói chút chuyện riêng tư, đợi Thuần Đức để cao hứng trở lại, mới bắt đầu nói đến chính sự.

“Nghe nói Hoàng Thượng cảm tức Đặc nhi.” Trần quý phi nhìn sắc mặt của Thuần Đức để, thử thăm dò nói: “Tần thiếp cũng không biết hài tử này đã phạm phải lỗi gì, sợ Hoàng Thượng tức giận mà ảnh hưởng đến thân mình.”

(Tần thiếp: một chức quan của phụ nữ ngày xưa, cũng chỉ một hàng thê thiếp của vua, ví dụ: thiên tử có cửu tần)

Nhắc đến vụ này, sắc mặt Thuần Đức để lộ tức giận.

Trong lòng Trần quý phi cả kinh, cung nhân truyền tin tức đến cho nàng, nói là tam hoàng tử có ý đồ mua bán đề thi hội bị Hoàng Thượng phát hiện, nhưng việc này còn chưa phát sinh, hết thấy cũng dễ nói, thật không nghĩ đến Hoàng Thượng lại tức giận lâu như vậy, “Việc này nói lớn thì quả thực là lớn, đều là Đạc nhi hồ đồ, nhưng dù sao cũng chưa thật sự làm ra cái gì...”

“Còn chưa làm ra cái gì? Thế hắn còn muốn làm gì nữa hả?” Thuần Đức để nghe vậy, cơn giận lập tức bốc lên, “Trẫm vừa mới phế đi Thái tử, hắn liền dám đùa giỡn cựa Thái tử phi. Hắn còn muốn làm gì? Cường chiếm huynh tẩu, cưới nam thê, thích làm Thái tử phải không?”

“Này...” Trần quý phi nhất thời hồ đồ không biết nói gì, không phải là mua bán đề thi hội sao? Như thế nào lại biến thành cường chiếm huynh tẩu rồi?

Thuần Đức để thấy Trần quý phi còn không biết hối cải, càng nghĩ càng giận, chia về phía nàng mắng: “Đều là người dạy ra đồ hồn trưởng như thế, làm trẫm quá mất mặt!”

Trần quý phi lập tức quỳ xuống nhận sai, “Tần thiếp có tội.”

Một ngày này, trong cung lộ lên lời đồn đãi, Trần quý phi mang canh thang đến điện Bàn Long lấy lòng Hoàng Thượng, lại bị quát mắng một trận rồi bị đuổi ra ngoài.

Tam hoàng tử bị cầm tù trong phủ, nghe nói Lâu Cảnh đã được phong làm đại tướng quân rồi bị phái đi Giang Châu, còn cuộc thi hội thì không hề có gợn sóng nào mà bắt đầu, lúc này mới cẩn thận nghiền ngẫm lại, tựa hồ phụ hoàng không phát giận vì cái vụ thi hội kia!

Tiêu Thừa Đạc cảm thấy một hơi nghẹn lại trong ngực, thiếu chút nữa là thở không nổi. Lúc ấy hắn đùa giỡn Lâu Cảnh, chỉ cần rời khỏi ngự hoa viên là không có bằng chứng, cho dù có cùng Lâu Cảnh đối chất, chỉ cần hắn khẳng khái không chịu thừa nhận là xong, hiện giờ thì hay rồi, bởi vì chột dạ mà hắn lại chạy ra nhận lỗi trước, nay có muốn tiếp tục biện giải thì cũng là phí công.

“Chết tiệt!” Tam hoàng tử ở trong phủ đi qua đi lại, “Đi, gửi tin cho mẫu thân ta...”

Nói còn chưa dứt lời, thái giám trong cung đã tới báo, nói Trần quý phi bị bệnh, đặc biệt thỉnh ân điển, để hần tiến cung thăm hỏi. Tiêu Thừa Đạc mừng thầm, đoán rằng đây chính là kế sách của mẫu phi, lập tức thay đổi xiêm y tiến cung.

Trần quý phi bị bệnh là thật, phụ thân của nàng là hữu thừa tướng, động tĩnh trong triều thế nào nàng nhất thanh nhị sở, xem xét lại toàn bộ sự việc phát sinh trong những ngày gần đây, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, còn phải hỏi lại sao? Nàng và nhi tử của nàng, đều bị Lâu Cảnh đùa giỡn xoay quanh, ngay cả Hoàng Thượng cũng không muốn thấy nàng, mấy phi tử có địa vị cao đến chỗ Hoàng hậu thỉnh an buổi sáng cũng sẽ tới nhìn nàng, rồi ngầm châm chọc khiêu khích nàng một phen.

“Tỷ tỷ đừng thương tâm quá nha! Từ lúc Hoàng Thượng ăn tiên đan, thân thể cường kiện, tự nhiên là muốn tìm vài người trẻ tuổi để ném thử tư vị ngon ngọt rồi, qua vài ngày rồi sẽ nhớ tới tỷ tỷ thôi.”

“Đúng đó, tỷ tỷ được sủng ái nhiều năm như vậy, cũng không nên để ý một hai ngày này, tội gì vô duyên vô cớ đến chọc Hoàng Thượng không vui.”

Nói gần nói xa đều là đang nói nàng hoa tàn ít bướm, thấy không được Hoàng Thượng sủng hạnh như những mỹ nhân trẻ tuổi khác, liền không dần nổi mà đi đến điện Bàn Long tranh sủng, ngược lại còn rước lấy mất mặt, liền tức đến nổi hai sườn phát đau, còn chưa biện giải được cái gì, chỉ cảm thấy thở không nổi, trước mắt tối sầm mà ngất đi, gọi thái y đến xem, nói nàng can hỏa quá thừa.

(Can hỏa : Theo Đông y, là chứng trạng do can khí uất kết, thành hơi nóng nghịch lên, làm cho nhức đầu, chóng mặt, đỏ mắt, nóng đỏ mặt, miệng khô đắng, v.v..)

Sự nổi giận, nộ hỏa, nộ khí.)

“Mẫu phi, nhi tử muốn nói với ngài một tin tức...” Ngữ điệu vui vẻ của tam hoàng tử khiến cho một bụng lửa giận của Trần quý phi nhất thời bốc lên, liền vung tay vỗ mạnh lên lưng Tiêu Thừa Đạc.

“Người thật đúng là không có mắt!” Trần quý phi chưa hết giận, lại hợp cả hai bàn tay đánh xuống.

Bọn hạ nhân vội lui ra ngoài, khép cửa lại.

“Mẫu phi, nhi tử là hồ đồ...” Tam hoàng tử không dám hé răng, chờ Trần quý phi phát hỏa xong, lúc này mới thấp giọng nhận sai.

Trần quý phi ngồi xuống ghế, thở hổn hển mấy hơi, lúc này mới tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn thần tình ủy khuất của Tiêu Thừa Đặc, “Là tên tiện chủng Lâu gia kia câu dẫn ngươi phải không?” Lúc trước nàng thật quá xem thường tên tiểu tử đó rồi, cứ nhìn cái khuôn mặt dụ nhân như hồ ly tinh kia là biết ngay, không chỉ hấp hồn một Tiêu Thừa Quân suốt ngày u sầu và ngu xuẩn, ngay cả nhi tử của nàng cũng dám câu đi.

“Kia thật không có...” Tam hoàng tử ảo não mà nói, “Là nhi tử bị ma xui quỷ khiến.”

“Đều đã gả qua một lần, còn có cái gì tốt hử? Về sau ngươi cưới hắn, cứ coi như nam tử thì không nói đến trinh tiết đi, sách sử cũng sẽ chẳng viết cái gì tốt đẹp đâu!” Trần quý phi chỉ tiếc rên sắt không thành thép, nói tiếp: “Hiện giờ đang là thời điểm mấu chốt, ngươi thu liễm một chút cho ta!”

Tam hoàng tử có chút không cam lòng, theo ý hắn, huân quý tử đệ trong kinh, chẳng ai so được với Lâu Cảnh cả, dựa vào cái gì mà Tiêu Thừa Quân có thể cưới một nam tử tốt như vậy, còn hắn thì không cưới được?

Trần quý phi xả giận xong, lại có chút đau lòng nhi tử, ngọt nhạt dỗ dành một câu: “Ngươi cứ yên tâm đi, nhất định mẫu phi sẽ giúp ngươi cưới một người còn tốt hơn hắn.”

Mà Lâu Cảnh, người được mẫu tử Trần quý phi nhớ thương, hiện đang mỹ mãn mà ôm phu quân nhà mình ngồi trong miếu nhỏ nướng vịt hoang.

Hai người thân thiết ôm nhau nằm trên thảm mềm nói chuyện một lát, bụng Lâu Cảnh liền đánh trống kêu vang.

“Đói bụng rồi sao?” Tiêu Thừa Quân mỉm cười, néo néo khuôn mặt Lâu Cảnh.

“Ừm, ở ngoài thành nhìn thấy dấu hiệu của Vân Cửu, nguyên bản còn định chạy suốt đêm đến Lâm Giang đấy.” Lâu Cảnh ủy khuất vô cùng mà gật gật đầu, mấy ngày nay Tiêu Thừa Quân vẫn dừng chân ở huyện Lâm Giang, đó là nơi qua sông của quận Tầm Dương, cách thành Tầm Dương không xa. Sốt ruột muốn thấy phu quân nhà mình, Lâu Cảnh không dùng cơm mà chạy đi luôn, vừa vặn gặp Vân Cửu đi làm dấu hiệu ở ngoại ô, lúc này mới đi theo tìm đến nơi này.

“Gọi bọn họ tiến vào làm vài món ăn nhé!” Tiêu Thừa Quân ngồi dậy, kéo đám quần áo hỗn độn xung quanh lại gần, nói đến đây, y mới nhớ ra cái miếu thờ này quá rách nát, hẳn là mấy U Vân vệ ngoài kia đều nghe thấy hết rồi, hai tai liền đỏ bừng bừng. Hôm nay thật đúng là quá càn rỡ rồi!

Lâu Cảnh lười biếng cuộn tròn người lại, ôm vòng eo quang lỏa của phu quân nhà mình cọ loạn.

“Chủ nhân, nước ấm đã chuẩn bị xong.” Vân Nhất làm lão đại, chỉ có thể kiên trì đứng ở ngoài cửa bấm báo.

Lâu Cảnh đành uể oải mà đứng dậy, đi ra ngoài mang nước ấm vào, ôm phu quân nhà mình lau rửa qua một lượt, ăn mặc chỉnh tề, lúc này mới gọi mọi người tiến vào.

Vịt hoang do Vân Thập Nhị mang về đã được nhổ lông làm sạch, vừa vặn có thể đem nướng.

Lâu Cảnh một bên ngồi nướng vịt hoang, một bên gọi nhóm U Vân vệ kéo tên mặt thọc qua đây, hẳn có chuyện muốn hỏi.

60. Chương 60: Lâm Giang

Tên sơn phỉ mặt thọc nơm nớp lo sợ mà bị hai U Vân vệ áp giải vào miếu, sau khi bị ép quỳ trên mặt đất, hắn liền bắt đầu lớn tiếng kêu la, “Đại gia tha mạng a! Là tiểu nhân có mắt như mù nên không nhìn thấy

Thái Sơn! Van cầu ngài lưu lại cho tiểu nhân một mạng, tiểu nhân xin làm trâu làm ngựa để báo đáp đại gia.”

Lời nói thập phần lưu loát, phỏng chừng trước kia hắn cũng trải qua không ít loại việc “co được dân được” thế này.

Lâu Cảnh không đáp lời cũng không nhìn hắn, thông thả rắc gia vị lên con vịt, theo lý thuyết thì thú vật săn bắt được vào mùa xuân sẽ không được béo, nhưng hai con vịt mà Vân Thập Nhị săn về lại rất mập mạp, mỡ ứa ra xèo xèo rớt xuống dưới, chẳng mấy chốc đã thơm lừng. Lâu Cảnh nhoẻn cười nói với Tiêu Thừa Quân: “Vào đầu mùa xuân, vịt hoang sẽ bay thành từng đàn về vùng Trung Nguyên, hiện giờ có thể săn được vịt hoang ở nơi này, chắc chắn là do nó tham ăn quá nên béo tròn, muốn bay cũng bay không nổi mà rớt lại đây.”

Tiêu Thừa Quân hơi hơi gật đầu, nguyên bản không cảm thấy gì, hiện giờ ngửi thấy hương thơm ngào ngạt tỏa ra quanh bếp, nhất thời cũng cảm thấy đói bụng.

Tên mặt thọc bị ngó lơ cũng cảm thấy mất mặt, không dám lên tiếng nữa, thành thành thật thật mà bị U Vân vệ đè ép xuống đất.

“Các người là người phương nào, tại sao lại đi ngang qua đây?” Cho người nọ đợi đủ, Tiêu Thừa Quân mới chậm rãi mở miệng.

Vừa mới trải qua một phen thân thiết, thất lưng y còn có chút nhức mõi, nhưng có mặt người ngoài ở đây nên vẫn ráng ngồi thẳng tắp, cơ thể thật không quá thoải mái, liền mở miệng hỏi để dời đi lực chú ý.

Nhìn hành vi thực không được tự nhiên của phu quân nhà mình, có thể lừa được người khác chứ tránh thế nào được ánh mắt của Lâu Cảnh, hắn lật xong con vịt trong tay liền dịch sang bên cạnh, kề sát vào người Tiêu Thừa Quân, thoát nhìn, thật giống như hắn đang dựa vào người nhân gia.

Tiêu Thừa Quân cười nhẹ, không dấu vết mà tựa vào trên người Lâu Cảnh.

“Ta thuộc nhóm cướp trên đỉnh núi gần đây, ở vùng này cũng khá nổi tiếng.” Tên mặt thọc kia đáp, “Chúng ta đang muốn đi đến Hắc Sơn.” Không cần người khác hỏi, tên này đã nhanh chóng khai tuốt tuốt.

Lại nguyên lai, thời gian trước quan binh đến đây diệt phi, bọn họ chỉ là một nhóm nhỏ, không đánh được, lão đại của cả nhóm thấy tình thế không ổn liền hô tất cả bỏ chạy, nói là đến sơn trại bên cạnh nương tựa. Đám tiểu lâu la như bọn hắn nghe vậy liền nháo nhào lẫn trốn tứ phía, mấy ngày này vẫn lang thang ở các thôn trấn phụ cận, tập hợp thành từng nhóm nhỏ mà hướng sang huyện bên.

Lâu Cảnh nhướn mày, “Quan binh vừa đến các người đã bỏ chạy, thế cái trại trên núi kia làm thế nào để chống đỡ nhiều năm như vậy?”

“Đợi quan binh đi rồi, chúng ta lại trở về thôi.” Tên mặt thọc kia lơ đãng trả lời, mấy sơn trại lớn nhỏ ở Giang Châu đều là cái dạng này, quan binh tới thì sang sơn trại khác tị nạn, chỉ cần giao cho sơn trại đó đủ tiền tài là được.

Tiêu Thừa Quân cau mày, khó trách nạn trộm cướp ở Giang Châu diễn ra nhiều năm như vậy mà dẹp không được, xem ra vấn đề không chỉ nằm ở núi non gập ghềnh hiểm trở dễ thủ khó công, mà đám cướp núi này cũng rất giảo hoạt, căn bản là không giao tranh chính diện với quan binh, “Quan binh không đến bắt nhóm các người à?”

Tên mặt thọc lắc lắc đầu, tuy rằng bọn họ cũng sợ hãi, nhưng tránh né bằng ấy thời gian, chỉ có ngày đầu tiên là nhìn thấy quan binh đến vây quét núi, liền nhanh chóng bỏ chạy, sau đó lại không thấy có người đến bắt bọn họ nữa.

“Thật đúng là làm càn!” Tiêu Thừa Quân rất tức giận, vị tân nhậm thứ sử Giang Châu này muốn lập công diệt sơn phi, nhưng lại mặc kệ không suy xét xem nhóm cướp núi này sẽ hành động thế nào, khó trách Giang Châu lại loạn thành như vậy, “Phải dâng tấu vạch tội hắn một bản khi quân phạm thượng!”

Tên mặt thọc nghe vậy, nhất thời ra một đầu mồ hôi lạnh, nghe khẩu khí này, chắc y cũng là người làm quan, có lẽ sẽ không bỏ qua cho hắn.

Lâu Cảnh vươn tay vuốt ve sống lưng người bên cạnh, hất cằm với Vân Nhất, “Giết hẳn.”

Vân Nhất lĩnh mệnh, tha tên mặt theo đang bị trói như bánh trưng ra ngoài.

“Quan lão gia tha mạng! Ta bắt quá chỉ là muốn cướp chút tiền tài, về nhà phụng dưỡng lão mẫu thôi a!” Nghe nói mình sẽ bị giết, tên mặt theo nhanh chóng kêu gào ầm ĩ xin tha mạng.

Chỉ đoạt một chút tiền tài à? Nhớ lại cảnh tượng lúc mình vừa chạy đến, Lâu Cảnh hừ lạnh, có gan vùng dao hướng vào người Tiêu Thừa Quân, ai quản người là muốn giật tiền hay cướp sắc, tất cả đều đáng chết!

“Người nào sắp bị giết chả nói như vậy.” Nếu thật sự hiểu thuận như thế, làm sao lại có thể không chút kiêng nể gì mà đi giết người cướp của như vậy? Vân Nhất đá tên mặt theo một cước, vùng tay chém xuống, sạch sẽ lưu loát mà giết hẳn.

“Người muốn lưu lại Giang Châu không?” U Vân vệ đều lui cả ra ngoài, Tiêu Thừa Quân liền thả lỏng thân thể, dựa vào người Lâu Cảnh, nhớ đến hẳn chính là đại tướng quân do triều đình phái tới, hiện giờ Thanh Châu đang đại loạn, sợ là phải vội vàng đến mấy quận phía Nam.

“Không cần đâu.” Lâu Cảnh ngồi xếp bằng, để phu quân nhà mình nằm gối đầu lên chân hắn, nhìn y cười thần bí, “Hiện giờ chưa phải lúc ta ra tay, đi đến bốn quận phía Nam điểm danh cái đã, sau đó ta sẽ theo người đến Mân Châu.”

Ngày hôm sau, hai người lên đường, trước buổi trưa đã tới huyện Lâm Giang.

Con sông lớn nhất của Đại Dục chảy qua nơi này, chia đôi Giang Châu thành hai bờ Nam, Bắc; huyện Lâm Giang chính là nơi sông hẹp nhất, người bình thường đi quan đạo đều sẽ sang sông ở chỗ này.

Hiện giờ, bên ngoài thị trấn tập trung không ít nạn dân, nhưng không đông đảo như ở ngoài thành Tầm Dương, bởi vì thị trấn này rất nhỏ, bến tàu không nằm ở trong thành, ngoài thành còn có trọng binh canh gác. Dân chạy nạn tụ họp thành từng nhóm, chờ ở bến tàu, đợi có thuyền đi qua sẽ xin quá giang.

“Ở Thanh Châu đang xảy ra chuyện gì thế?” Lâu Cảnh nhìn nạn dân tập trung bên ngoài cửa thành, rất khó hiểu.

Tiêu Thừa Quân nắm chặt dây cương trong tay, “Hậu quả của nạn lũ lụt chưa được giải quyết tốt, chuyện tu sửa sông ngòi lại bị trì hoãn, nạn đói xảy ra khiến Thanh Châu náo loạn, kinh thành phải khâm sai đến xem xét, Thảm Liên sợ triều đình biết được liền đuổi hết phụ nữ không có khả năng lao động nặng sang Giang Châu.”

(phu: đàn bà, phụ: trẻ con)

Năm ngoái Thanh Châu bị lũ lụt nhưng thuế má vẫn không giảm đi chút nào, đất vườn bị vùi lấp và bỏ hoang, không còn lương thực, hậu quả thế nào thì không cần nghĩ cũng biết. Nạn dân trôi dạt khắp nơi, như ong vỡ tổ mà trốn sang Giang Châu, Giang Châu liền hỗn loạn, nhất thời nửa khắc không có người trông coi.

“Chủ nhân, có thể vào thành.” Vân Nhất lại đây bẩm báo, ngoài thành Lâm Giang cũng có trọng binh canh gác, nhưng chỉ cần mỗi người giao ra một lượng bạc làm thành phí là có thể đi vào.

“Công tử, xin ngài thương xót mà mang ta vào thành đi, ta có thể nấu cơm giặt giũ, chẻ củi ...” Nhìn đến nhóm người đang cười ngửa đến gần, nhóm dân chạy nạn liền ùa lên.

Tiêu Thừa Quân nhìn đáng vẻ tiều tụy của dân chúng mà thương tiếc không thôi, nhưng hiện giờ thân là phiên vương, không thể trực tiếp nhúng tay vào sự vụ của triều đình, gặp người và dặn dò công việc xong xuôi thì phải mau chóng đi đến đất phong.

U Vân thập lục vệ nhanh chóng hợp thành một vòng, bảo vệ hai chủ nhân vào giữa, rút bội đao bên hông ra không cho người khác tới gần, hai người liền giục ngựa đi nhanh vào thành.

Khác với ngoài thành, bên trong thành Lâm Giang là một mảnh an bình, tuy rằng vẫn bị phong thành không cho ra ngoài, nhưng trong một thời gian ngắn, dân chúng cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều.

Sau khi vào một khách điểm nghỉ chân, lau rửa mặt một phen, hai người liền thay một bộ trường bào phổ thông, cùng nhau đi đến tử lâu ở bờ sông.

Sở dĩ thành này được gọi là Lâm Giang là bởi vì nó nằm ở một bên sông, cũng có không ít tử lâu được xây dựng ở ven bờ, vừa có thể ngắm cảnh vừa có thể dùng cơm, đứng ven toàn cả đôi đường.

“Hiện giờ đang là mùa cá quyết, con nào cũng béo mập, lần này đến Lâm Giang, nhất định phải nếm thử mới được.” Lâu Cảnh lôi kéo phu quân nhà mình ngồi xuống, tầng hai của tử lâu này không có cửa sổ, kéo màn trúc ra liền nhìn thấy lan can thấp bé, bên ngoài là mặt sông rộng lớn, đúng là địa phương thích hợp để ngắm cảnh.

(Cá quyết, tức quế hoa ngư hay quý hoa ngư, thân giẹp, lưng gồ lên, màu vàng nhạt, bụng xám tro, cả thân có vằn lốm đốm, miệng to, vây nhỏ, sống ở hồ ao nước ngọt, thịt ăn ngon.)

“Khách quan nói thật đúng, món sọc quế ngư ở chỗ chúng ta đứng đầu thành Lâm Giang đấy!” Tiểu nhị ân cần mà cười nói.

“Vậy cho một đĩa sọc quế ngư, thêm vài món sở trường của quán đi.” Lâu Cảnh vui vẻ gọi.

(sọc quế ngư là món cá chiên xù, mọi người có thể vào đây ngắm nó:

“Xong ngay đây a –” Tiểu nhị kia cao giọng đáp lời rồi rời đi.

Tiêu Thừa Quân bất đắc dĩ mà nhìn gương mặt tràn đầy ý cười của Lâu Cảnh, “Người ấy, nào có giống một người đi đường, rõ ràng là đang đi du ngoạn mà!”

Tuy rằng y rất lo lắng về sự việc xảy ra ở Giang Châu, nhưng thời gian đi đến đất phong là có hạn, nếu trong vòng bốn mươi ngày mà không đến Mân Châu, sẽ có người vạch tội y với lý do tự tiện rời khỏi đất phong.

“Chỉ cần đi cùng người, dù là bị lưu đầy, đối với ta mà nói thì cũng là đi du ngoạn cả thôi.” Lâu Cảnh nắm chặt bàn tay của Mân vương điện hạ, dịu dàng nói.

Tiêu Thừa Quân ngẩn người, nhìn sự ôn nhu không chút nào che dấu trong mắt Lâu Cảnh, nhất thời không biết đáp lại thế nào, liền quay đầu nhìn ra bờ sông, giả bộ chăm chú quan sát cảnh sắc bên ngoài.

Một tay của Lâu Cảnh vẫn nắm chặt lấy bàn tay mềm mềm như con thỏ bánh bao kia thưởng thức, một tay chống cằm, tủm tỉm cười nhìn vành tai của Mân vương điện hạ đang từ trắng nõn chuyển thành đỏ rực.

“Sao không thấy chiếc thuyền nào trên sông nhỉ?” Tiêu Thừa Quân nhìn bến tàu trống trơn, hơi hơi nhú mồm.

Tiểu nhị vừa mang thức ăn đến, nghe được lời ấy liền nói: “Còn không phải do nạn dân hay sao, hôm trước có người ra sông đánh cá, mấy người chạy nạn liền bám luôn vào thuyền, thấy không được quá giang, họ đã đánh chết ngư ông đó.”

(ngư ông: ông chài, dân đánh cá.)

Dân chạy nạn không có tiền, lại muốn lên thuyền sang sông, chỉ có thể dùng vũ lực để đoạt. Vì thế, hiện giờ người đưa đồ, người đánh cá đều không dám đi thuyền nữa.

Trong lòng Tiêu Thừa Quân trầm xuống, không có thuyền, bọn họ phải rời đi thế nào đây?

“Đừng lo lắng, ta bảo Vân Bát đi tìm hiểu, nhất định sẽ có biện pháp.” Lâu Cảnh xua tay cho tiểu nhị đi xuống, lấy đĩa gấp một miếng cá, đặt vào trong bát của Tiêu Thừa Quân, nghe Vân Cửu nói mấy ngày nay Nguyên Lang đều không ăn được mấy, làm hấn đau lòng không thôi, liền đặc biệt mà dẫn y đi thưởng thức vài món ngon quanh đây.

“Nếu cứ để mặc nạn dân thế này, sớm muộn gì cũng sẽ... Ngô...” Tiêu Thừa Quân còn muốn nói nữa, miệng đã bị nhét một miếng cá.

“Người đang đợi ta uy phải không?” Lâu Cảnh làm bộ mình đã hiểu rõ, lập tức đứng dậy đi đến bên người Tiêu Thừa Quân rồi ngồi xuống, nhỏ giọng nói: “Điện hạ nên sớm nói rõ mới phải, hại ta ngồi đoán cả nửa ngày nè!”

Tiêu Thừa Quân trừng mắt nhìn hắn, vì trong miệng còn đang bận nên không thể nói chuyện, chỉ đành đem thịt cá ăn trước. Thịt cá thơm mềm hòa với vị đậm đà của nước chấm, ăn ngon vô cùng, ánh mắt của Tiêu Thừa Quân liền lộ ra một chút vừa lòng, “Đừng nháo nữa, ngồi trở lại đi.”

Lâu Cảnh nhìn nhìn màn trúc quây quanh bốn phía, căn bản là những người ngồi bàn khác đều không thể thấy rõ bọn họ, “Không về đâu, trừ phi người cũng ư ta ăn một miếng.”

Thịt cá quyết không có xương dăm, có thể ăn thoải mái, Tiêu Thừa Quân không còn cách nào, liền gấp một miếng cá to, nhúng qua nước chấm, nhét thẳng vào miệng tên gia hỏa đang chơi xấu.

“Ngô...” Miệng Lâu Cảnh bị nhét đầy ư, chỉ phải phồng mang trợn má mà nhai nuốt, thoát nhìn thật giống hệt như con sóc đang ăn một loại quả vừa lớn vừa cứng.

Tiêu Thừa Quân nhìn hắn, nhin không được mà cười khê ra tiếng, nỗi lo lắng vừa rồi như hóa thành hư không, quả thực là ở cùng một chỗ với người này, một chút ưu sầu cũng không dậy nổi.

Vân Bát chạy một vòng ở thành Lâm Giang, đi đến bến đò đậu tạm, nhưng nói thế nào nhóm lái thuyền cũng không chịu đi, còn bảo ít nhất là bảy ngày nữa họ mới có thể chở người sang sông.

“Hiện giờ chỉ có hai biện pháp, hoặc là mua một cái thuyền nhỏ ở bến đò, tự chúng ta đi qua sông, hoặc là đợi đến đêm, lúc ấy người cầm lái mới đồng ý rời bến sang sông.” Trở lại khách điếm, Vân Bát đem tin tức mình tìm hiểu được nhất nhất nói ra.

“Vào ban ngày, nhóm dân chạy nạn luôn nhìn chăm chăm, dù chúng ta có mua thuyền thì cũng chưa chắc có thể qua được sông.” Vân Thập Lục đi tìm hiểu tình hình trong thành nói, “Vả lại, khúc sông ở Lâm Giang cong như mỏ chim hạc, còn có rất nhiều bãi đá ngầm nguy hiểm, nếu không có người cầm lái quen thuộc từng đường đi nước bước, căn bản là chúng ta không thể đi qua.”

“Vậy thì chúng ta sẽ qua sông vào ban đêm, người đến thương lượng lại với người lái thuyền đi.” Lâu Cảnh trầm ngâm một lúc, cho Vân Bát đi làm nhanh một chút, ngoài trừ người, bọn họ còn có mười tám con ngựa, căn bản là một cái thuyền thì không thể nào chở hết.

Vân Bát nhanh chóng tìm được hai chiếc thuyền nhỏ, bình thường thì nhà thuyền không trở ngựa, may mà có một thương nhân cũng vội đến phía Nam Giang Châu buôn bán, có một cái thuyền hàng lớn, chỉ cần đưa chút bạc là có thể giúp bọn hắn mang ngựa qua, chỉ là cái thuyền hàng này rất bẩn, bọn họ liền để hai U Vân vệ đi theo thuyền hàng. Tất cả những người còn lại liền chia nhau ra ngồi trên hai chiếc thuyền nhỏ kia.

Đi đường thủy vào ban đêm, dù người cầm lái có kỹ thuật cao siêu đến đâu đi nữa thì vẫn là thập phần nguy hiểm, Lâu Cảnh nhìn mặt sông tối đen như mực, dòng nước ào ào chảy xiết không ngừng, trong lòng tự nhiên sinh ra vài phần bất an. Hắn bèn lấy từ trong bao quần áo ra một cái đai lưng bằng gấm, buộc hai đai lưng của hắn và Tiêu Thừa Quân vào với nhau, khoảng cách giữa hai người chỉ khoảng hai thước.

“Đây là làm gì vậy?” Tiêu Thừa Quân không có ngăn cản hắn, để hắn buộc tốt rồi mới mở miệng hỏi.

Lâu Cảnh nắm chặt tay y, “Ta sợ sẽ mất người.”

Lâu Cảnh có trực giác giống dã thú thiệt, nghĩ ngay được mùi nguy hiểm ~!

61. Chương 61: Loạn Thạch

Nguyệt hắc phong cao, đêm nay mây đen dày đặc phủ khắp bầu trời, vàng trắng cuối tháng vốn không được gọi là sáng cũng đã bị che kín, bóng tối lan tràn trên toàn bộ mặt sông, có thể nói là đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón. Con thuyền đơn sơ, chỉ có đầu thuyền là được treo một chiếc đèn lồng, dập dềnh, phiêu bạc giữa bát ngát sóng gió đêm đen.

Tiêu Thừa Quân chậm rãi xiết chặt bàn tay của Lâu Cảnh, trên khúc sông cong như mỏ chim hạc này, nước chảy rất xiết, thân thuyền không ngừng lay động, làm cho người ta không nén được mà sinh ra vài phần sợ hãi.

Chiếc thuyền nhỏ hẹp, còn lại mười bốn U Vân vệ, mười người lên một con thuyền, bốn người cùng hai chủ nhân ngồi ở bên đây, lúc này có hai người canh giữ ở đuôi thuyền, hai người ngồi xỏm ở đầu thuyền, tất cả đều yên lặng không nói gì, chỉ có tiếng người cầm lái chống thuyền ồn ào.

“Phía trước là chỗ có đá ngầm, làm phiền hai vị tiểu ca giúp ta chèo thuyền một lát, ta đi cầm lái.” Người cầm lái đem hai mái chèo ở đuôi thuyền giao cho Vân Ngũ và Vân Tứ, còn mình thì chạy đến đầu thuyền, lấy ra một thanh trúc dài dò đường, “Đây là nơi có nhiều đá ngầm nhất.”

Trên sông rét lạnh, người cầm lái khoác một bộ áo tơ bằng cỏ tranh, cũng có thể chắn chút hơi nước và gió tạt. Thấy hắn chỉ cúi đầu mà không nói gì suốt dọc đường đi, đột nhiên lại nói nhiều như vậy, Vân Thất và Vân Bát đứng trước mũi thuyền liếc nhìn nhau một cái.

“Nhà thuyền, còn bao lâu nữa thì sang đến bờ bên kia?” Vân Bát mở miệng thử thăm dò.

“Aiz, đừng có nói chuyện.” Người cầm lái không kiên nhẫn mà đánh gãy lời nói của Vân Bát, cầm một thanh trúc dài dò dò xung quanh. Lúc thanh trúc đụng đến một tảng đá thì phát ra một tiếng vang rất nhỏ, đột nhiên, thanh trúc đẩy mạnh vào tảng đá ngầm một cái và bị bật lùi lại, nước sông chảy xiết liền theo đà mà xô mạnh chiếc thuyền chòng chành sang một bên.

Vân Bát nhẹ nhàng thở ra, xem ra mình lo lắng quá rồi, vừa mới yên lòng, chợt nghe thấy một tiếng vang thật lớn, thân thuyền kịch liệt mà xóc nảy và lắc lư dữ dội.

Lâu Cảnh vội vàng giữ chặt lấy Tiêu Thừa Quân vừa suýt ngã ra ngoài, thấp người ôm y lặn vào trong khoang thuyền, tránh những cơn sóng bạc đầu đang ập tới muốn đẩy bật họ ra. Vân Ngũ và Vân Tứ ngồi xỏm ở đuôi thuyền thì không được may mắn như vậy, đuôi thuyền trơn nhẵn, lại không bắt được vật gì giữ lại, liền cứ thẳng tắp mà bị quăng qua ngoài.

Vân Bát vội giữ chặt lấy Vân Thất, khi quay đầu nhìn lại thì không còn thấy người cầm lái đâu nữa.

Hiện giờ bọn họ đang ở giữa dòng sông, nơi nước chảy xiết nhất, lại có vô số đá ngầm cản đường, nước kia như hóa thân thành mãnh thú, còn chưa chờ mọi người kịp phản ứng, một đạo sóng lớn cuộn cuộn đầy trời đã vùn vụt lao đến, trực tiếp ném phăng chiếc thuyền lung lay sắp đổ.

Rầm rầm rầm, tiếng nước đình tai nhức óc, trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, Lâu Cảnh ôm chặt Tiêu Thừa Quân, búng người nhảy vọt lên, rơi xuống giữa sóng nước mênh mông.

Thuyền nhỏ bị sóng lớn nhẹ nhàng cuốn lên, hung hăng vút lên một tảng đá, vỡ thành từng mảnh gỗ nhỏ.

Chìm trong dòng nước giá lạnh như băng, Lâu Cảnh vừa phát lực đột ngột còn chưa kịp lấy lại sức lực, đã bị nước sông đổ ập miệng, nút dây thắt bên hông chợt căng chặt, một cái tay hữu lực bắt lấy áo hắn, kéo hắn hướng lên phía trên.

Lâu Cảnh phun đồng nước trong miệng ra, gắng sức bơi lên trên, hai người đồng thời ngoi lên khỏi mặt nước, vội vã hít sâu một hơi, “Thừa Quân!”

Trong tiếng nước ầm ầm, dù ở ngay cạnh nhau, Tiêu Thừa Quân cũng không nghe được tiếng của Lâu Cảnh, hướng hắn chỉ chỉ tảng đá ngầm cách đó không xa, chỗ đó chính là đám đá ngầm mà người cầm lái dùng thanh trúc tìm được lúc trước.

Có dây buộc gắn kết, hai người không sợ lạc mất nhau, liền không hề lơi kéo, tập trung tinh thần triển khai tay chân hướng bên kia bơi lại.

“Oanh –” Còn chưa bơi được hai bước, một con sóng lớn lại ào ào ập tới, dù không thấy rõ tình hình trước mắt nhưng hai người đều có thể cảm nhận rõ ràng con sóng này khủng khiếp cỡ nào, ít nhất phải cao hơn một trượng, cuộn phăng hai người lên cao.

Cho dù võ công có cao đến đâu, nhưng đứng trước sức mạnh dữ dội của thiên nhiên thì cũng chỉ là phí công, Lâu Cảnh chỉ kịp kéo dây buộc, dùng hết toàn lực để ôm chặt Tiêu Thừa Quân vào lòng, liền bị sóng lớn

hung ác quăng ra ngoài.

Nước sông cuộn lên như dáng sâu bò, tung bọt họ lên cao rồi vút xuống khoảng đá ngầm lộ ra bên dưới, Lâu Cảnh mãnh liệt xoay người, bảo hộ Tiêu Thừa Quân chặt chẽ trước ngực, chính mình thì nặng nề mà va mạnh vào đá lớn.

Ngay sau đó, một cơn sóng khác lại ầm ầm đánh tới, muốn cuốn bọt họ vào trong nước, Tiêu Thừa Quân lập tức vươn tay ôm lấy Lâu Cảnh, lăn một vòng tại chỗ, một tay nắm chặt vạt áo của Lâu Cảnh, một tay vững vàng bám vào một góc tảng đá nhô ra, miễn cưỡng ổn định thân hình.

Lâu Cảnh lắc lắc cái đầu choáng váng, dùng sức đập mạnh vào một tảng đá ngầm dưới nước, vận chuyển nội lực, xoay mình thuận theo dòng nước chảy xiết mà nhảy lên tảng đá phía trên.

Tiêu Thừa Quân nhanh chóng buông tay, thuận theo sức kéo của sợi dây nối với Lâu Cảnh mà nhảy lên địa phương cao hơn.

Nơi này là một tảng đá cực lớn nổi lên giữa lòng sông, tuy nước sông chảy xiết đổ xô qua hai bên mặt nghiêng nhưng không thể lay động nó mấy may. Hai người đồng loạt nhẹ nhàng thở ra, vậy là tạm thời được an toàn.

“Á...” Lâu Cảnh đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, té ngã xuống đất.

“Trạc Ngọc!” Tiêu Thừa Quân vươn một tay đem người ôm lấy, thuận thế ngồi xuống, lau lau nước trên mặt, vội vàng hỏi han: “Bị thương sao? Đau ở chỗ nào vậy?”

Lâu Cảnh che cánh tay trái, hít một ngụm khí lạnh, cơn đau dữ dội khiến hắn tạm thời không nói ra lời, mới vừa rồi đụng vào nham thạch, sợ là cánh tay bị va mạnh nên gãy rồi.

Tiêu Thừa Quân lau nước trên mặt hắn, “Trạc Ngọc...”

“Không có việc gì... Có lẽ cánh tay bị thương rồi.” Đợi cơn đau dịu bớt, Lâu Cảnh mới thở hổn hển nói.

Tiêu Thừa Quân cẩn thận mà nâng cánh tay phải của mình lên, di chuyển nó đến trước ngực Lâu Cảnh, tránh chạm vào cánh tay buông thõng kia, liên lụy đến gân cốt thì sẽ rất đau.

“Ui...” Dù cẩn thận thế nào thì Lâu Cảnh vẫn nhịn đau không được mà rên ra tiếng.

Tiêu Thừa Quân đau lòng vô cùng mà không biết phải làm thế nào, chỉ có thể ôm chặt lấy hắn, nhẹ nhàng hôn lên cái trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh kia, “Khoảng một canh giờ nữa trời sẽ sáng, nhóm Vân Nhất sẽ tìm thấy chúng ta.”

Lâu Cảnh hơi hơi gật đầu, tựa vào trước ngực Tiêu Thừa Quân cọ cọ, “Người có lạnh lắm không?”

Cả hai người đều ướt đầm, nay lại bị gió đêm thổi qua, nhất thời lạnh đến thấu xương.

Tiêu Thừa Quân cởi áo khoác của hai người ra, vắt mấy cái cho bớt nước rồi đặt sang một bên, nhưng không hề tháo sợi dây buộc bên hông cả hai, “May mà có sợi dây buộc này, nếu không, sợ là cả hai ta đều không sống nổi.”

Tình huống vừa rồi thật quá nguy hiểm, bây giờ nghĩ lại, nếu không phải hai người đã được buộc chắc vào nhau, lôi kéo hỗ trợ lẫn nhau, có lẽ bây giờ cũng khó mà sống được. Tỉnh táo lại, nổi vui mừng khi sống sót sau tai nạn liền ập đến, hai người lẳng lặng mà ôm nhau, thân thể kề sát sưởi ấm cho nhau.

Tiêu Thừa Quân cảm thấy nhiệt độ của cơ thể trong lòng chậm rãi tăng cao, không khỏi hoảng sợ, đưa tay sờ sờ lên trán Lâu Cảnh, “Nóng lên rồi, người còn ngoại thương khác phải không?” Lấy thân thể của Lâu Cảnh, chỉ ngâm trong gió lạnh một lát thì không thể nào nóng rực như phát sốt thế này được, nhất định là trên người còn có ngoại thương khác gây ra.

Lâu Cảnh cọ cọ vào hai má lạnh lẽo của Tiêu Thừa Quân, “Nội lực vận chuyển thôi, giúp người sưởi ấm ấy mà.”

Công phu nội gia được truyền qua nhiều đời của phủ An Quốc công, không chỉ có thể làm cho thân thể nhẹ nhàng linh hoạt, nhảy cao chạy xa, khi luyện đến cảnh giới nhất định còn có thể mượn luồng khí lưu chuyển trong gân mạch, nội lực ngoại phóng, chính là giống như hiện tại, trở thành lò sưởi ấm hình người. Tiêu

Thừa Quân nghe vậy, lúc này mới thoáng yên lòng, bỏ qua phép tắc thông thường mà giải khai quần áo hai người, để lồng ngực dán sát vào nhau, cho nhau sưởi ấm.

Từng đợt sóng nước xô mạnh lên khối đá không ngừng nghỉ, hai người ngồi trên phần đá khô ráo, phẳng phát như đang ngồi trên một chiếc thuyền đơn độc, lang thang trong bóng tối vô tận, cô đơn và bất lực, may mà còn có người kề bên, cũng không hề cảm thấy hoảng sợ.

Cũng không lâu lắm, sắc trời liền tờ mờ sáng lên, thấy quần áo đã khô được một nửa, Tiêu Thừa Quân liền dùng nó bọc kín người trong ngực, chớp mắt trong chốc lát rồi bị nắng sớm đánh thức.

Đưa mắt nhìn về nơi xa, lúc này mới thấy rõ nơi bọn họ đang ở, đây là một bãi đá đen lổm chổm, so le chẳng chít, những mảnh thuyền vỡ nằm rải rác trong những khe đá, chợt phát hiện một cái chân người đang bị một tấm ván phủ lên, thân thể bị đá che khuất, nhìn không rõ lắm.

Tiêu Thừa Quân cả kinh, rút bảo kiếm bên hông ra, nhìn cái đùi kia hơi giật giật, bèn chậm rãi lại gần, khi thấy rõ mặt người nọ mới nhẹ nhàng thở ra, hóa ra là Vân Thất chuyên trị ngoại thương! Thu kiếm vào vỏ, Tiêu Thừa Quân vội vàng gọi người qua.

“Thật không ngờ thanh kiếm này vẫn còn.” Lâu Cảnh tựa trên người phu quân nhà mình, nhìn ánh sáng tỏa ra từ bảo kiếm, “A? Đây là Xích Tiêu?”

Trước đây vỏ kiếm được quấn một tầng vải bố nên Lâu Cảnh không chú ý đến, lúc này nhìn chuôi kiếm khảm chín viên ngọc thì mới phát hiện ra. Đây chẳng phải là kiếm Xích Tiêu mà hắn đã mang đi lấy lòng Hoàng hậu hay sao? Khó trách lúc ở trong miếu lại có thể một chiêu mà chặt đứt thanh đao lớn thế.

“Phụ hậu lo lắng, cho ta mang thanh kiếm này theo.” Tiêu Thừa Quân gài chốt trên miệng vỏ kiếm lại, may mà trên vỏ kiếm này có thiết kế một cái chốt giữ, nếu đổi lại là mấy thanh kiếm bình thường khác, phỏng chừng đã sớm bị nước cuốn đi rồi.

Vân Thất lấy lại tinh thần, lập tức quỳ xuống hành lễ, thuận đường lay tỉnh Vân Bát còn đang hôn mê nằm giữa bãi đá, hai người nhanh chóng tụ họp lại đây. Vì hai người họ đứng ở đầu thuyền nên không bị thụ thương quá nặng, chỉ bị sóng xô mạnh và cuốn đi đến hôn mê.

“Thuộc hạ đã chém tên cầm lái một đao, có lẽ hắn cũng không đi được quá xa đâu ạ.” Vân Bát dò xét một vòng, trở về bẩm báo, “Nơi này chính là trung tâm của dòng sông, không nhìn thấy Vân Ngũ và Vân Tứ đâu cả.”

Lúc ấy Vân Tứ và Vân Ngũ đang ngồi ở đuôi thuyền, không biết lúc này đã bị sóng cuốn trôi đến nơi nào, Tiêu Thừa Quân thở dài, sờ sờ khuôn mặt tái nhợt của Lâu Cảnh.

Vân Thất đeo hai tấm ván gỗ tạo thành hai cái nẹp, cột chắc cánh tay bị thương của Lâu Cảnh lại, tuy cánh tay hắn bị gãy xương nhưng may mà chưa hoàn toàn gãy rời, có lẽ xương cốt chỉ bị nứt ra, cần phải nghỉ ngơi điều dưỡng trong một thời gian.

Lại nói đến nhóm Vân Nhất đi trên chiếc thuyền còn lại, bởi vì sóng to gió lớn, hai chiếc thuyền cách khá xa nhau, lúc đi được nửa đường, người cầm lái mưu toan muốn lại bọn họ, Vân Tam liền chế trụ hắn, cầm đao buộc hắn phải tìm con thuyền đang chở chủ nhân, nhưng dòng sông tối đen một mảnh, cái gì cũng nhìn không thấy.

Vân Nhị và Vân Thập đoạt thanh trúc dài, tự mình chống thuyền, Vân Cửu ngồi trong khoang tra hỏi người cầm lái, tuy rằng tên này biết rõ thủy lộ, nhưng vùng này lại có không ít bãi đá đen, bọn họ đành phải tìm kiếm từng nơi một, còn phải đề phòng con thuyền đụng vào đá ngầm. Tiếng nước rất lớn, họ có la to thế nào cũng không ăn thua, lòng như lửa đốt mà tìm kiếm một canh giờ, bầu trời mới thoáng sáng lên một chút.

Xa xa nhìn thấy hai người đang ngồi trên một tảng đá cao cao, nhóm U Vân vệ mừng đến suýt khóc, nhất tề quỳ gối trên đám đá đen thình tột.

Tiêu Thừa Quân ôm Lâu Cảnh ngồi vào trên thuyền, Vân Cửu cột tên cầm lái ở đầu thuyền chỉ đường, Vân Nhị chống thuyền, cuối cùng hữu kinh vô hiểm mà tới được bờ bên kia. Vân Thập Nhị và Vân Thập Tam dắt theo ngựa đã đứng trên bến tàu đợi bọn họ.

“Kẻ nào bảo người hại chúng ta?” Tìm một gian khách điểm nghỉ tạm, Vân Cửu liền dẫn tên lái thuyền đến sài phòng (phòng chứa củi), quơ quơ bội đao sáng loáng trong tay hỏi.

“Tha mạng a, ta... Ta chỉ là nghe lệnh làm việc...” Tên lái thuyền sợ run bần bật, có người dặn dò hẳn phải ném đám người trên thuyền xuống bãi đá ngầm nguy hiểm nhất sông, sau khi chuyện thành công sẽ thưởng cho hẳn năm trăm lượng bạc.

“Là người nào?” Tiêu Thừa Quân dùng tay quạt một chút thuốc mỡ, một bên xoa lên sống lưng xanh tím của Lâu Cảnh, một bên hỏi Vân Cửu.

Lâu Cảnh không chỉ bị gãy tay, cơ thể còn có một mảng xanh tím lớn do bị va vào đá dưới sông, hiện giờ đang nằm trên giường trong khách điểm, rầm rì để Tiêu Thừa Quân bôi thuốc cho hẳn.

“Là một bộ khoái ở huyện nha Lâm Giang.” Vân Cửu trầm giọng nói, bởi vì tên lái thuyền kia nhận biết người nọ nên mới dám làm loại chuyện mua bán động trời này.

“Bộ khoái?” Cánh tay của Tiêu Thừa Quân chợt khựng lại, vốn vẫn nghĩ rằng lúc trước y bị bại lộ hành tung, kẻ chủ mưu hẳn là đám thích khách bám theo từ trong kinh kia, nhưng nếu là những người đó, làm sao có thể sai khiến được cả bộ khoái của Lâm Giang?

“Đau...” Lâu Cảnh lập tức kêu đau, bàn tay đột nhiên dùng sức kia liền nhanh chóng rời đi, hẳn liền thuận thể mà cọ đến trên đùi Tiêu Thừa Quân, gối đầu luôn lên đó.

Tiêu Thừa Quân trầm mặc một lát, lại quạt một ít thuốc mỡ xoa xoa lên người Lâu Cảnh, “Có tìm thấy Vân Ngũ và Vân Tứ không?”

“Vẫn chưa có tin tức ả.” Vân Cửu nói đến đây, ngữ khí rất suy sụp, mười sáu người bọn họ lớn lên bên nhau từ nhỏ, thân như huynh đệ, nay hai người sống chết không rõ, mười bốn người còn lại cũng rất khổ sở.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: U Vân vệ phân công thể này:

Vân Nhất, Vân Cửu: thống lĩnh

Vân Nhị, Vân Thập: ghi nhớ địa hình

Vân Tam, Vân Thập Nhất: ám sát

Vân Tứ, Vân Thập Nhị: hộ vệ bên người

Vân Ngũ, Vân Thập Tam: hộ vệ bên người

Vân Lục, Vân Thập Tứ: cung tiễn

Vân Thất, Vân Thập Ngũ: trị ngoại thương

Vân Bát, Vân Thập Lục: thu thập tin tức (giống mật thám nhảy)

PS: Địa danh và lịch sử trong truyện có quan hệ đến ngoài đời, nhưng không phải giống hệt, khụ khụ vẫn chém nhiều đấy. Mặt khác, món sóc quế ngư ở cổ đại ăn cực ngon, không phải loại đầy bột ngọt mà thời hiện đại chúng ta vẫn ăn đâu ~!

62. Chương 62: Gặp Cướp

“Hai người ở lại đây tìm kiếm bọn họ, những người còn lại, ngày mai tiếp tục gấp rút lên đường.” Tiêu Thừa Quân cũng không hỏi ý kiến Lâu Cảnh, trực tiếp ra lệnh.

Vân Cửu mừng rỡ ngẩng đầu lên, “Ta điện hạ khoan dung, nhưng...” Là một thị vệ, đáng lẽ phải tự mình đuổi kịp mới đúng, làm gì có đạo lý để người khác ở lại tìm kiếm thể này đâu.

Lâu Cảnh phát tay, “Chiếu theo ý tứ của điện hạ mà làm đi.” Đêm qua thật quá hung hiểm, hấn và Tiêu Thừa Quân được nối liền với nhau bằng đai lưng, trợ giúp lẫn nhau mà còn suýt chết, bất quá hấn cũng cảm thấy U Vân vệ sẽ không đến mức như thế, đây là bảo bối mà gia gia lưu lại cho hấn, hấn tuyệt nhiên không muốn họ bị tổn hại chút nào.

Vân Cửu khó nén được vui sướng mà khom người cáo lui, đi ra ngoài thương lượng chuyện cử ai lưu lại với Vân Nhất.

“Việc này, không phải do bọn thích khách trong kinh gây nên.” Tiêu Thừa Quân chuyển sang vết thương trên vai Lâu Cảnh, nơi đó có một mảng bầm tím lớn, sắc xanh tím đang có xu hướng chuyển thành màu đen, nhìn đau lòng vô cùng, động tác trên tay cũng nhẹ đi không ít.

Lâu Cảnh ôm thắt lưng phu quân nhà mình, lim dim mắt hưởng thụ, đối với hấn mà nói thì loại vết thương này cũng không tính là gì, nhưng đây là cơ hội hiếm có, nên tranh thủ ăn càng nhiều đậu hũ càng tốt, “Nhóm An Thuận đi theo đường nào thế?”

Theo lý thuyết, Tiêu Thừa Quân dùng một chiêu kim thiên thoát xác như vậy thì hấn là sẽ cắt đuôi được không ít người, vì thế, có lẽ người xuống tay với bọn họ lần này là một kẻ khác.

(Kim thiên thoát xác: ,Ve sầu lột xác, sử dụng bộ dạng mới để làm quân địch bất ngờ trở tay không kịp, 1 trong 36 kế của Tôn Tử.)

“Bọn họ đi về phía Đông Giang Châu, đi từ Tuyên Dương vào Mân Châu.” Tiêu Thừa Quân hơi hơi nhú mày nói.

Tầm Dương nằm ở phía Tây Giang Châu, từ nơi này đến Mân Châu không hề gần, vả lại Lâm Giang có khúc sông cong hình mỏ hạc cũng không dễ đi, lấy thân phận Vương gia về đất phong, còn mang theo bao lớn bao nhỏ, tất nhiên sẽ lựa chọn con đường bằng phẳng dễ đi nhất, bởi vậy, nhóm An Thuận liền “án theo lẽ thường” mà đi đường kia. Tuyên Dương cách Tầm Dương ba trăm dặm, bọn thích khách tuyệt đối không truy tới được.

Vụ việc xảy ra lúc sang sông vẫn không có đầu mối, hai người liền tạm thời bỏ qua, ôm nhau nằm trên giường nghỉ ngơi một ngày, hôm sau mới khởi hành đến quận Cửu Xương.

Toàn bộ Giang Châu chia làm ba vùng Nam, Bắc, Tây, mỗi vùng bốn quận; bốn quận phía Tây sát với vùng Ba Thục, đất đai cằn cỗi; bốn quận phía Nam là hàng xóm láng giềng với Mân Châu và vùng Lĩnh Nam, núi non trùng điệp, quận Cửu Xương chính là quận lớn nhất ở phía Nam, quân doanh của bốn quận phía Nam nằm ở giáp giới của quận Cửu Xương và quận lân cận.

(Chương trước tác giả viết Giang Châu có 13 quận, chắc có 1 quận trung tâm nằm ở giữa 3 cái vùng này (_))

Mặc dù mục đích chính của chuyến đi lần này là tìm phu, nhưng Hoàng Thượng đã giao việc nên hấn cũng không thể không làm, vì thế hai người liền muốn đi quân doanh ở Cửu Xương để điểm tên trước, thông báo cho mọi người biết Lâu Cảnh - Trấn Nam tướng quân đã tới đây, sau đó mới yên tâm mà đi theo Tiêu Thừa Quân đến Mân Châu thưởng thức hải sản được.

Đã sang đến bên này sông, dân chạy nạn cũng không còn mấy nữa, một đường đi rất thông thuận, trên quan đạo cũng có không ít quán trà và quán ăn vặt.

“Cánh tay còn đau không?” Tiêu Thừa Quân ghim ngựa, cho U Vân vệ vào quán trà mua một chút nước trà, vươn tay ôm lấy thắt lưng của người trong lòng, đỡ hấn ngồi thẳng lại.

“Không đau đâu.” Lâu Cảnh rất thoải mái mà tựa vào trong ngực của Mân vương điện hạ, bởi vì cánh tay bị gãy nên hấn không thể cưỡi ngựa, bọn họ liền cưỡi chung một con, cũng may hấn huyết bảo mã của Lâu Cảnh và thanh thông mã của Tiêu Thừa Quân đều là loại ngựa thượng đẳng, chỗ hai người cũng không thấy mệt nhọc.

“Chủ nhân, nơi này chỉ cách thành Cửu Xương hai mươi dặm.” Vân Bát hướng chủ quán trà hỏi thăm lộ trình rồi quay lại đây bẩm báo.

“Vậy thì chúng ta vào thành rồi dùng cơm.” Tiêu Thừa Quân ra hiệu cho U Vân vệ lên ngựa, thuận tay lần tìm trong bao quần áo, lấy ra một khối lương khô đưa cho Lâu Cảnh, “Đói không? Ăn tạm cái này đi.”

Lâu Cảnh há mồm ngậm lấy cái bánh nướng khô vàng, vui vẻ mà cảm gặm một hơi, ngồi gọn giữa hai tay của Tiêu Thừa Quân, thoải mái mà tựa vào ngực y. Tiêu Thừa Quân giật nhẹ dây cương, hân huyết bảo mã liền nhanh nhẹn tung vó chạy đi.

Đường đến thành Cửu Xương không xa, hai bên quan đạo đều là núi cao. Non xanh nước biếc, oanh đề yến nam, rất có tư vị du ngoạn ngày xuân. Nhưng mà, một cái bánh nướng còn chưa kịp ăn xong, hân huyết bảo mã đột ngột dừng người lên hí vang một tiếng rồi khựng lại, bánh nướng trong tay Lâu Cảnh lập tức văng tuốt ra ngoài.

(oanh đề yến nam: Chim oanh líu lo, chim yến riu rít.)

Tiêu Thừa Quân dùng một tay kéo mạnh dây cương, tay còn lại giữ chặt thắt lưng của Lâu Cảnh, phòng ngừa hân ngựa xuống.

Đây là một con đường nhỏ nằm giữa hai quả núi, đột nhiên trên đường xuất hiện hai hàng đá lớn, tạo thành bức tường chặn kín lối đi, nếu không phải Tiêu Thừa Quân ghìm ngựa đúng lúc, sợ là con ngựa sẽ bị té ngã.

“Người nhìn kĩ cho ta, là mấy tên này hả?” Một đại hán cao chừng tám thước để trần thân trên, kéo một thân hình nhỏ gầy, quần áo tả tơi rách nát, dùng cánh tay cầm cửu hoàn đao chỉ vào Tiêu Thừa Quân hỏi.

(cửu hoàn đao: một thanh đao lớn có treo chín cái khoen ở cán đao)

“Đúng, chính là bọn họ...” Người bị kéo áo run run rẩy rẩy nói.

“Các hạ ngăn đường của chúng ta, đây là muốn làm gì?” Vân Nhất thúc ngựa lên trước, Vân Thập Tam và Vân Thập Tứ cũng đồng thời tiến lên, bảo hộ hai chủ nhân ở phía sau.

“Không phải dài dòng, ta hỏi người, buổi tối bốn ngày trước, các người ở miếu Hoàng thành, vùng ngoại ô cách Tầm Dương ba mươi dặm đúng không?” Trên cổ hân lộ ra một cái vòng vàng, lờ lờ sáng lên trong nắng trưa.

Vừa dứt lời, mấy chục người đột nhiên xuất hiện bao vây bốn phía, tất cả đều mặc áo không có ống tay, tay cầm đao, côn, vẻ mặt hung thần ác sát.

Tiêu Thừa Quân giật mình kinh ngạc, nhìn kĩ nam tử nhỏ gầy bị đại hán bên cạnh giữ chặt, cảm thấy có vài phần quen mắt, đây chẳng phải là dân chạy nạn cũng nghỉ ở miếu Hoàng thành ngày ấy hay sao?

“Ta không biết hảo hán nói vậy là có ý gì, nếu muốn phí qua đường,” Vân Nhất bày ra bộ dáng của một tay giang hồ già đời lão luyện, vươn ngón tay cái chỉ chỉ vào lồng ngực mình, “Huynh đệ trà trộn vào giang hồ cũng không phải chỉ ngày một ngày hai, người ra một cái giá đi, chúng ta sẽ thương lượng.”

Vân Cửu liếc mắt nhìn Vân Nhất đột nhiên biến thành tiêu sư, vút một ánh mắt ra hiệu cho Vân Thập Nhị và Vân Lục, hai người liền hiểu ý mà dịch về phía sau vài bước, lấy cung đang đeo trên vai xuống, cầm chắc trên tay.

(tiêu sư: người giữ việc hộ tống hàng hóa ngày xưa.)

“Hôm nay lão tử không cần tiền, muốn mạng!” Đại hán kia ném nạn dân sang một bên, giơ cửu hoàn đao, lớn tiếng nói.

“Lão Tứ, nhớ chừa lại mỹ nhân trong ngực tiểu bạch kiểm kia cho ta đấy~!” Một người có sắc mặt âm ngoan men theo vách đá cao nhảy xuống, vỗ vỗ bả vai đại hán kia nói.

(tiểu bạch kiểm: những chàng trai trắng trẻo, thường mang nghĩa châm chọc)

Tiêu Thừa Quân nghe vậy, sắc mặt nhất thời tối sầm, rút ngay bảo kiếm Xích Tiêu bên hông ra, dám mơ ước vương phi của y, tội đáng chết vạn lần!

“Hừ!” Đại hán được gọi là lão Tứ kia hừ nhẹ, khinh thường mà liếc liếc nhìn Lâu Cảnh đang ngồi trong lòng Tiêu Thừa Quân, “Các huynh đệ, ngoại trừ tên ẻo lả kia, tất cả đều băm hết cho ta!”

Nhóm sơn phỉ nghe vậy, hô hào ầm ĩ mà nhào tới tấn công.

Vân Thập Nhị và Vân Lục nhảy xuống ngựa, thân nhẹ như yển mà chia nhau phi tới chỗ cao ở hai bên đường, rút tên ra, nhằm thẳng về phía hai tên đầu lĩnh bắn tới.

Đại hán cầm đao nghiêng người tránh di, thanh đao trong tay gạt mạnh mũi tên lao đến, phát ra tiếng va chạm thanh thúy. Hắn lập tức bị chọc giận, gào thét hướng Tiêu Thừa Quân đánh tới, Vân Nhất nhảy từ trên lưng ngựa xuống, lẳng không bỏ về phía đầu hắn.

Đại hán kia tránh không kịp, liền nâng đao lên để chắn nhưng vẫn bị thương ở bắp vai, hăng tiết vệt mà cùng Vân Nhất chiến thành một đoàn. Vân Nhất cũng không dự đoán được một tên chỉ luyện công phu ngoại gia mà lại có đao kinh lớn như vậy, dựa vào một thân cây mạnh mà có thể cùng hắn liều mạng.

Gã mơ ước Lâu Cảnh thì không có vận khí tốt như vậy, mới khua được vài đường kiếm đã bị Vân Lục bắn thủng ngực, một tiểu lâu la hoảng sợ hô lên một tiếng “Nhị đương gia!”, rồi nhanh chóng túm hắn sang một bên.

Lần này rấp rút chạy đi, cũng không phải ra chiến trường nên U Vân thập lục vệ không mang theo binh khí dài, khi cận chiến liền thập phần chịu thiệt, ào ào nhảy xuống ngựa, đem Tiêu Thừa Quân và Lâu Cảnh bảo hộ ở bên trong, cùng đám sơn phỉ chém giết đổ mắt.

Phần lớn sơn phỉ đều là dân chúng vào rừng làm cướp, người biết võ thuật không nhiều lắm, đối với U Vân vệ mà nói thì cũng giống như chặt rau chém dưa, chẳng qua nhân số quá đông đảo, giết mãi không hết.

“Tất cả lùi hết về phía sau, lấy đá ném bọn chúng!” Lão Tứ dùng khoen trên cán đao xoắn lấy thanh đao mỏng của Vân Nhất, gào lên với đám lâu la đang bị giết thảm thiết.

Đám tiểu lâu la liền vừa đánh vừa lui về sườn dốc phía sau, Lâu Cảnh thấy tình thế không ổn, một tay giữ chặt dây cương, mãnh mẽ quay đầu ngựa lại, hãn huyết bảo mã nhảy dựng lên, lùi về sườn dốc phía Đông, cùng lúc đó, ở sườn dốc phía Tây, hàng loạt đá tảng ầm ầm lăn xuống, nhóm U Vân vệ như quỷ mị mà lùi lên sườn dốc, chém giết đám lâu la đang đẩy, ném đá.

Tiêu Thừa Quân ôm Lâu Cảnh nhảy xuống ngựa, tiến đến tảng đá nơi Vân Thập Nhị đứng thì dừng lại, toàn bộ sơn phỉ muốn hướng bên này chạy tới đều bị Vân Thập Nhị bắn chết.

“Đi cầu viện lão Đại, mau!” Mặc dù cửu hoàn đao chiếm ưu thế ở chỗ to nặng, nhưng đao pháp của Vân Nhất lại biến hóa kì lạ, tốc độ cực kì nhanh, trên người lão Tứ đã có vài vết đao không nhẹ, phảng phất như giò bọ bám trên mu bàn chân dây dưa không ngớt khiến hắn tức giận đến oa oa kêu to, nhưng vẫn liều lĩnh chiến đấu như trước, hướng về chỗ cao rộng lớn cho người đi tìm viện binh.

“Lớn mật!” Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến một tiếng hô to, một đội mặc trang phục nha dịch cấp tốc hướng bên này chạy tới.

“Quan binh đến đây!” Đám tiểu lâu la hét lên, nháo nhào chạy trốn tứ phía.

Xen lẫn trong đám lâu la đang nhốn nháo chạy lên núi, có một gã được thủ hạ đỡ lấy kéo đi, mới chạy được một đoạn đường khoảng một tầm tên thì bị Vân Lục bắn trúng đầu gối, nhất thời quỵ rạp xuống đất, tiểu lâu la kia sợ tới mức kêu to, cuống quýt bỏ hắn xuống, quay đầu chạy mất.

“A –” Lão Tứ nổi giận gầm lên một tiếng, toàn lực vung đao muốn gạt Vân Nhất ra, liều mạng mà nhận lấy một đạo vết thương nguy hiểm từ Vân Nhất, bổ nhào về phía Tiêu Thừa Quân.

Tiêu Thừa Quân nâng kiếm đỡ đại đao đang vung tới, Lâu Cảnh nhắc chân, một cước đạp văng hắn xuống.

Đại hán kia ngã nhào trên đất, không dám ham chiến nữa, xoay người nhảy lên ngựa bỏ chạy trốn chết. Vân Thập Nhị kéo cung, bắn thẳng về phía lưng người nọ, không ngờ hắn lại như có mắt sau lưng, nằm rạp trên lưng ngựa tránh thoát được mũi tên, chạy đến khúc ngoặt của con đường thì không còn thấy bóng dáng.

Vài con ngựa của nhóm U Vân vệ đều bị đá ném trúng, bị thương không nhẹ, hơn nữa, bảo vệ chủ nhân mới là ưu tiên hàng đầu, liền không có ai đuổi theo.

Nhóm quan binh lững thững chạy đến, bắt giữ gã bị tên bắn xuyên qua đầu gối cùng vài cái lâu la không kịp chạy trốn, trối chết lại. Vân Bát liền tiến đến lôi kéo làm quen với nhóm quan binh, nói rõ bọn họ là người qua đường vô tội bị chặn cướp.

Người cầm đầu nghe Vân Bát nói xong, xoay người hướng về phía Tiêu Thừa Quân ôm quyền, “Chúng ta chính là nha dịch trong quận phủ của quận Cửu Xương, được phái đi giải quyết công việc mà ngang qua nơi này, còn thỉnh công tử cùng nhóm hộ vệ đi theo ta một chuyến đến nha môn, cùng quận thủ đại nhân báo cáo kết quả công tác.”

Quận thủ quận Cửu Xương à? Lâu Cảnh thoáng nhăn mày, đây chẳng phải là người muốn đem nữ nhi đến phủ An Quốc công làm trắc thất, Dương Hưng đó sao? Thiếu chút nữa là quên xừ mất, lần này hẳn ra ngoài, còn phải giúp phụ thân thúc giục việc hôn nhân cơ mà!

“Mới vừa rồi bị đụng vào cánh tay sao?” Tiêu Thừa Quân thấy thần sắc Lâu Cảnh không đúng, cau mày lo lắng hỏi.

Lâu Cảnh lắc lắc đầu, ghé vào bên tai Tiêu Thừa Quân nhỏ giọng nói: “Ta có việc muốn gặp vị quận thủ kia.”

Tiêu Thừa Quân hơi gật gật đầu, quay sang nói với nha dịch kia, “Nếu như thế, chúng ta sẽ đến nha môn một chuyến.”

63. Chương 63: Quận Thủ

Nhóm U Vân vệ có hai con ngựa bị thương và một con bị cướp đi, chỉ có thể dắt ngựa bị thương, chậm rãi theo đi bộ theo nhóm nha dịch về thành.

Chính là khổ cho cái tên “Nhị đương gia” bị thương kia, trên người bị cắm mấy mũi tên, đi đường thật quá vất vả, nha dịch liền mượn một con ngựa khỏe mạnh của nhóm U Vân vệ để thò hẳn đi. Trước ngực người nọ có một mũi tên găm ngang nhưng không thương tổn đến chỗ yếu hại, có điều mũi tên trên đùi lại làm hẳn không thể đi lại được, thế mà khi bị trối gồ đặt lên lưng ngựa kéo đi, hẳn vẫn còn tinh thần để liếc sang nhìn Lâu Cảnh chăm chăm.

Từ lúc sinh ra đến giờ, hẳn chưa từng gặp nam nhân nào đẹp mắt hơn Lâu Cảnh, thân hình thon dài, mặt mày như họa, hiện giờ mảnh mai vô lực mà tựa vào trong lòng tên thư sinh kia, thật khiến người ta nổi lên xúc động muốn đặt dưới thân, hung hăng yêu thương một phen. Trước kia sơn trại cũng cướp đoạt được không ít nữ nhân và công tử, nhưng chẳng một ai có thể so sánh với mỹ nhân trước mắt này.

Lâu Cảnh lướt mắt nhìn thoáng qua tên sơn tặc cứ chốc chốc lại liếc mình một cách xuông xã kia, rụt lui vào trong lòng Tiêu Thừa Quân, âm ức: “Phu quân, hẳn dùng ánh mắt khinh bạc ta~!”

Tiêu Thừa Quân cúi đầu nhìn thoáng qua “mỹ nhân bị dọa sợ” trong lòng, nhin xuống xúc động muốn phì cười, ngẩng đầu nhìn người nọ, ấn nhẹ chốt khóa trên vỏ kiếm, Xích Tiêu chột bắn ra chói lọi, âm thanh lạnh lùng, “Còn dám nhìn nữa, ta sẽ khoét mắt ngươi ra!”

Người nọ rụt lui cổ, liền không dám nhìn nữa, dù mỹ nhân rất đẹp, nhưng hẳn phải còn mạng thì mới dùng được a.

Vân Lục không bắn chết ngay tên sơn tặc kia, là vì muốn lưu lại người sống để hỏi chân tướng rõ ràng, nhưng hiện giờ có nhóm nha dịch của quận Cửu Xương ở đây, cũng không tiện hỏi nhiều, phu phu hai người chỉ có thể kê tai nhau nói nhỏ.

Đám sơn phỉ đột nhiên xuất hiện này rõ ràng không phải muốn giật tiền cướp sắc, mà là vì trả thù gì đó. Tầm Dương cách Cửu Xương khoảng hai, ba trăm dặm, còn có một con sông ngăn trở, sao nạn dân kia lại ở nơi này? Từ hành động và lời nói của gã cầm đầu hoàn toàn đảo lộn lúc này, có thể phỏng đoán, mấy tên cướp mà

bọn họ giết ở miếu Thành hoàng lúc trước là thân hữu của bọn chúng, cho nên mới liều mạng muốn giết người như vậy.

(thân hữu: người thân, bạn bè.)

“Người nói xem, người động tay động chân lúc chúng ta sang sông ấy, có thể là bọn chúng không?” Lâu Cảnh cọ cọ vào vành tai của Tiêu Thừa Quân, nhỏ giọng hỏi.

“Ta nghĩ không phải đâu.” Tiêu Thừa Quân lắc lắc đầu, lỗ tai bị nhiệt khí phun đến có chút ngứa, lúc nói chuyện liền hơi nghiêng nghiêng đầu tránh sang một bên, cũng dần đến bên tai Lâu Cảnh, nói khẽ: “Nếu bọn chúng muốn hại nhóm chúng ta, không cần phải tìm đến bộ khoái trong nha môn đâu.”

Lâu Cảnh nghe âm thanh trầm thấp du dương của phu quân mà thấy ngứa ngáy trong lòng, liền nhin không được, há mồm cắn cái cổ trắng nõn của y một cái.

“A...Đừng nháo nào!” Tiêu Thừa Quân vươn tay vỗ vỗ gia hỏa trong ngực.

Tên tù phạm ngồi trên ngựa bên kia liền nhin không được mà liếc mắt ngó sang bên này một cái, mới thoảng nhìn qua còn chưa kịp rõ ràng, hắn liền xém rớt xuống đất, đành hung hăng nuốt nuốt nước miếng, thành thành thật thật không dám nhìn sang.

“Đại nhân!” Đầu lĩnh nha dịch đột nhiên cao giọng hô, chạy lên phía trước vài bước.

Hai người ngẩng đầu, liền nhìn thấy một nam tử mặc quan phục, mang theo vài nha dịch, đi từ đường nhỏ trên núi xuống, ngoại bào màu đỏ thêu hình chim nhạn, chính là quan phục cấp bậc tứ phẩm, trong quận Cửu Xương, chỉ có quận thủ đại nhân mới có thể mặc trang phục có phẩm cấp này.

Lâu Cảnh cẩn thận quan sát một lượt, vị Dương quận thủ này khoảng chừng bốn mươi tuổi, khí độ nho nhã, chỉ là sắc mặt nhìn rất suy sụp, bộ dáng uể oải, trên trán có một nếp nhăn thật sâu, chắc là do thường ngày hay cau mày quá nhiều.

“Đại nhân, chúng ta bắt được tên Nhị đương gia trên núi Cửu Kỳ.” Nha dịch rất cao hứng thông báo chiến tích với quận thủ.

Dương Hưng sững sốt, ngẩng đầu nhìn gã bị trói trên ngựa, khê gật gật đầu, u sầu trên mặt vẫn không giảm bớt mấy may, chờ nhóm Lâu Cảnh đi đến gần, mới gắng nâng tinh thần mà quan sát Tiêu Thừa Quân, thâm than thiếu niên này có khí độ bất phàm, không dám khinh thường, liền mở miệng nói: “Bản quan là quận thủ quận Cửu Xương, nếu các người có việc gấp muốn làm, chỉ cần đến nha môn trình báo tình hình rõ ràng, kí tên đóng dấu là có thể rồi đi.”

Tiêu Thừa Quân âm thầm gật đầu, xem ra vị quận thủ này là một người rất ngay thẳng, liền mở miệng nói: “Trên người đệ đệ ta có thương tích, không tiện xuống ngựa hành lễ, mong rằng đại nhân chớ trách.”

“Không sao.” Dương Hưng khoát tay áo, xoay người bước lên chiếc xe ngựa đỗ ở ven đường.

Đến nha môn quận, gặp sư gia thuật lại mọi việc xảy ra được giao cho Vân Bát, đồng thời cho Vân Thập Lục đi hỏi thăm tin tức của cái sơn trại trên núi Cửu Kỳ, còn Lâu Cảnh thì lôi kéo Tiêu Thừa Quân, ngăn vị quận thủ đại nhân làm xong việc đang muốn rời đi kia lại.

(sư gia: coi phim Tàu thì mọi người cũng biết rồi, sư gia là người làm việc trong nha môn, phụ trách giấy tờ sổ sách, cố vấn giúp đỡ quan huyện ấy.)

“Không biết hai vị công tử có gì chỉ giáo?” Dương Hưng có chút mệt mỏi hỏi.

“Tại hạ họ Lâu, vâng lệnh của gia phụ, đến quận Cửu Xương vấn an quận thủ đại nhân.” Tay trái của Lâu Cảnh bị nếp băng hai thanh gỗ mỏng, cố định trước ngực, muốn làm bộ dáng phong độ cũng khó, chỉ có thể dùng một tay hành lễ.

Dương Hưng nhất thời mở to hai mắt nhìn, “Người... người là thế tử An Quốc công? Thất lễ, thất lễ...”

“Dương đại nhân không cần khách khí, chỉ là phụ phen đã có lời, tiểu tử đành phải đến quấy rầy.” Lâu Cảnh có ấn tượng không tồi với Dương Hưng này, cũng không muốn làm hấn khó xử.

Dương Hưng vội mời hai người vào nội nha uống trà, vào nhà thay đổi một thân thường phục tới gặp khách.

(nội nha: nha là nha môn, nội là bên trong, nha môn thời xưa chia làm hai phần, phần bên ngoài là nơi làm việc, xử án, phía bên trong là khu vực sinh sống, ăn ở ngủ nghỉ của quan viên ấy.)

Xuất phát từ tín nhiệm lẫn nhau, Tiêu Thừa Quân cũng không hỏi Lâu Cảnh tới đây là muốn làm cái gì, nhưng nghe đến việc này là ý tứ của An Quốc công, liền nhịn không được mà nhíu mày, quan hệ của phụ tử Lâu gia thế nào, y biết rất rõ, vương phi nhà y sẽ không thật tâm muốn giúp đỡ phụ thân làm việc gì.

“Đừng nhíu mày nữa!” Buông chén trà trong tay, Lâu Cảnh vươn tay xoa nhẹ lên trán của Tiêu Thừa Quân, “Người nhìn nếp nhăn trên trán vị quận thủ kia đi, cứ nhíu mày vậy nữa, gương mặt anh tuần này sẽ sớm xuất hiện vết nhăn cho coi.”

Tiêu Thừa Quân nắm chặt tay hắn, khẽ mỉm cười, đang muốn nói cái gì, Dương Hưng đã thay đổi một thân thường phục đi tới, liền dừng câu chuyện lại.

“Chiêu đãi không chu toàn, mong rằng thế tử chớ trách.” Dương Hưng miễn cưỡng mà cười cười, hướng hai người chấp tay, cũng không tùy tiện hỏi thăm thân phận của Tiêu Thừa Quân, người thân mật với Lâu Cảnh như thế, khí chất lại thanh quý, hắn cũng thuộc gia đình quyền quý nào đó trong kinh, người ta đã không muốn nhiều lời, hắn cũng không tiện mở miệng.

“Dương đại nhân khách khí rồi!” Lâu Cảnh cười cười, “Đại nhân không cần lo lắng, ta tới đây cũng không phải là muốn thúc giục cái gì. Nếu đại nhân gặp chuyện gì khó xử, chi bằng cứ nói ra rõ ràng, Lâu gia cũng không phải là không biết thấu tình đạt lý.” Phụ thân không thấu tình đạt lý, nhưng hắn không thể để thanh danh của Lâu gia bị hủy hoại được.

(thấu tình đạt lý: được cả 2 mặt lý lẽ và tình cảm.)

Dương Hưng nghe vậy, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, “Để thế tử chê cười rồi, cũng không phải do hạ quan cố ý kéo dài hôn kì đâu, đầu tháng đã đưa gả tiểu nữ đến kinh... chỉ là... Ai...”

(hôn kì: ngày làm lễ cưới)

Tiêu Thừa Quân nghe vậy, trong lòng chợt căng thẳng, hôn kì nào đây, đưa gả tiểu nữ đến kinh sao? Lâu gia và Dương gia cách nhau cả ngàn dặm lại nhắc lên quan hệ, hơn nữa, có thể khiến Lâu Cảnh nghe lời phụ thân mà đi làm như thế, chẳng lẽ là hôn sự thật sao?

“Tình hình dọc đường thế nào, ta đều nhìn thấy cả, sẽ báo về cho phụ thân biết rõ ràng, đại nhân đừng quá lo lắng.” Lâu Cảnh ám chỉ với Dương Hưng, việc này còn có thể thương lượng, không cần đem đích tiểu thư đi làm trắc thất đâu.

“Aiz, thực không dám dấu diếm, hiện giờ tiểu nữ cũng không ở trong phủ.” Dương Hưng nói xong, nét u sầu trên gương mặt càng sâu, “Trên đường đưa gả, tiểu nữ đã bị trộm thổ phỉ trên núi Cửu Kỳ bắt đi!” Nói xong, vị quận thủ đại nhân đã lớn tuổi này liền không nhịn được mà đỏ hốc mắt, thiếu chút nữa là rơi lệ.

“Cái gì?” Lâu Cảnh cả kinh, thật không ngờ đám sơn phỉ núi Cửu Kỳ này lại ngông cuồng đến vậy!

Phản ứng này rơi vào trong mắt Tiêu Thừa Quân thì lại là lo lắng cho an nguy của vị tiểu thư kia, bàn tay nắm dưới ống tay áo dần dần nắm chặt, trong lòng thầm nghĩ phải tin tưởng Lâu Cảnh, rồi lại tỉnh tường biết rõ, Lâu gia hiện giờ chỉ có một mình Lâu Cảnh đến tuổi thành hôn, cũng chưa hề cưới vợ, có muốn lừa mình dối người thì cũng không thể nào dối nổi.

Lâu Cảnh mãi hỏi thăm chuyện sơn phỉ, cũng không chút ý tới vẻ mặt của Mân vương điện hạ.

Dương Hưng cũng không giấu diếm, đem tất cả sự việc phát sinh trong mấy ngày nay nói cho Lâu Cảnh nghe. Lại nguyên lai, trước đây trong quận có chút binh lực, sơn phỉ nhiều dân, hắn liền mang binh diệt phỉ, còn ngoài ý muốn bắt được trộm thổ phỉ trên núi Cửu Kỳ, nhốt vào trong đại lao.

Sau đó thứ sử cũng bắt đầu mở chiến dịch diệt phỉ, điều gần hết binh lính trong quận đi, chỉ chừa lại một ít để thủ thành, trong tay hắn chỉ còn lại vài nha dịch để dùng, lúc này lại đến thời gian giao hẹn đưa gả với Lâu gia, cho nên chỉ có gia đình hộ tống tiểu thư đến kinh thành, không ngờ vừa mới ra khỏi thành Cửu Xương, sơn phỉ liền xuất hiện cướp người mang đi.

(gia đình: người giúp việc trong nhà.)

“Tứ đương gia của nhóm cướp trên núi Cửu Kỳ khá hiểu binh pháp, muốn ta phải giao tên trùm thổ phỉ kia ra thì mới bằng lòng thả tiểu nữ.” Dương Hưng nói tới đây, nhin không được lại thở dài.

Hắn chỉ là một thư sinh, thật sự là không hiểu rõ sự dối trá, lật lọng của đám sơn phỉ trên núi, đã thả gã trùm ra rồi, nhưng đám người đó lại không hề tuân theo ước định, đến giờ vẫn giữ nữ nhi của hắn không buông. Hôm nay hắn dẫn người đến đó thương lượng, không ngờ gã trùm thổ phỉ kia lại nói muốn giữ tiểu thư Dương gia ở lại sơn trại để làm áp trại phu nhân, khiến Dương Hưng tức đến khó thở, suýt nữa thì ngắt đi.

“Nữ nhi đáng thương của ta a, phụ thân thật xin lỗi người...” Dương Hưng nói tới đây, nhần nhin không được mà khóc lên, ngẫm lại mười năm học hành gian khổ, đó là vì mong muốn được đề tên bảng vàng, để toàn gia được sống sung sướng an ổn, ai ngờ mọi chuyện lại không trôi chảy, còn khiến nữ nhi bị liên lụy chịu khổ.

Lâu Cảnh thở dài, “Không thể hướng thứ sử mượn một chút binh lực sao?” Dương Hưng này cũng quá xui xẻo đi, nghe nói hắn là họ hàng thân thích với Nhị thẩm, cùng đường mới đến chỗ Lâu Kiến Du vay tiền, lại không lường trước được Lâu Kiến Du thấy tướng mạo của hắn đoán chính, đoán rằng nữ nhi nhà hắn sẽ rất xinh đẹp, liền chèn ép mà thêm vào một điều khoản hoang đường, nếu không trả tiền đúng hạn thì phải gả đích nữ tới đây để trừ nợ, bắt hắn phải kí tên, đóng dấu vào kế thư.

(kế thư: chắc là giấy vay nợ.)

“Thứ sử đại nhân bảo ta đến doanh trại phía Nam mượn binh, nhưng doanh trại kia chỉ nhận binh phù, làm sao cho ta mượn đây...” Dương Hưng cực kìa oán hận vị thứ sử vô trách nhiệm kia, nhưng dù sao hắn cũng là quan trên, khó mà nói cái gì.

“Dương đại nhân không cần lo lắng, ta...” Lâu Cảnh còn chưa dứt lời, Tiêu Thừa Quân bên người bỗng nhiên đứng dậy, không khỏi nghi hoặc hỏi, “Nguyên Lang?”

Tiêu Thừa Quân thật sâu mà nhìn hắn, con người tối tăm xét qua một tia đau đớn, xoay người bỏ đi, bất luận là Lâu Cảnh có đáp ứng cửa hôn nhân này hay không, chỉ mỗi việc hắn để bụng vị tiểu thư kia như thế, đã khiến y cảm thấy thật khó mà chịu đựng.

“Thất lễ!” Lâu Cảnh cả kinh, vội vàng đứng dậy, lễ phép chào hỏi Dương Hưng một câu rồi vội vàng đuổi theo phu quân nhà mình.

“Nguyên Lang, Nguyên Lang!” Tiêu Thừa Quân bước đi rất nhanh, mà cánh tay Lâu Cảnh lại bị thương, chạy nhanh sẽ rất đau, bám theo được một đoạn liền có chút cổ hết sức, “Ừ... đau...”

Một tiếng đau này hô ra, đôi chân đang bước nhanh như gió của Tiêu Thừa Quân lập tức dừng lại, xoay người nhìn, liền thấy hoa mắt, đã bị Lâu Cảnh lao đến ấn vào cột trụ trên hành lang.

Sắc mặt của Lâu Cảnh có chút trắng bệch, dè dặt vai Tiêu Thừa Quân lại, lo lắng hỏi: “Người làm sao vậy?”

Tiêu Thừa Quân nhắm hai mắt lại, y đã từng nghĩ qua, bọn họ vốn không có bất kỳ ràng buộc nào, nếu y chưa đăng cơ, Lâu Cảnh không đợi được mà cưới thê sinh tử trước, y cũng sẽ không nói cái gì, nhưng mà khi chuyện này ập đến trước mặt, y lại phát hiện ra, căn bản là mình không thể chịu đựng được, “Cửa hôn nhân này, người đáp ứng rồi sao?”

Lâu Cảnh nhìn phản ứng Tiêu Thừa Quân, ngẩn người ra: “... A?”

64. Chương 64: Quân Doanh

Hắn đáp ứng cái gì? Lâu Cảnh nhất thời không kịp phản ứng, phụ thân muốn nạp trắc thất, hắn ngăn cản thế nào được? Nhưng vì sao Mân vương điện hạ của hắn lại tức giận như thế?

“Ta biết, phụ mệnh làm khó, người...” Nhẫn lại nhẫn, vẫn biết đây là nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nhưng... Tiêu Thừa Quân rốt cuộc không thể nói được nữa, một tay nắm chặt lấy cổ áo của Lâu Cảnh, “Người chỉ có thể là thể tử của bốn vương, không cho người cười gả hay định thân với bất kì ai, là giả cũng không được!”

Lâu Cảnh trừng mắt nhìn, lẳng lẳng nói, “Nhưng, nhưng ta cha muốn nạp trắc thất, ta đâu thể ngăn cản a...”

Lời này nói xong, cả hai đều ngậm ngẩn cả người.

Hóa ra, là An Quốc công muốn cưới tiểu thư của Dương gia sao? Như thế nào lại vậy!

Điện hạ tướng hấn muốn cưới vợ, cho nên tức giận như vậy sao?

Bàn tay đang nắm chặt cổ áo Lâu Cảnh dần dần buông ra, hai vành tai của Tiêu Thừa Quân cũng chuyển thành đỏ rực.

Miệng Lâu Cảnh liền nhin không được mà ngoác rộng ra, nghiêng đầu đi qua cọ cọ vào chóp mũi của Tiêu Thừa Quân, “Nguyên Lang, người đây là... ghen phải không?”

“Bốn vương bất quá chỉ là cho người một cái cảnh cáo thôi!” Tiêu Thừa Quân then quá thành giận, có ý đồ muốn đẩy Lâu Cảnh ra, lại bị hấn áp đảo, ngăn chặt đôi môi, “Um...”

Trong lòng Lâu Cảnh vui sướng vô cùng, điện hạ của hấn lại vì một cái khả năng nhỏ xíu xiu mà tức giận như thế, vậy thì có thể suy bụng ta ra bụng người, hấn có thể chờ mong, về sau Tiêu Thừa Quân có thể vì hấn mà không nạp phi tần hay không?

Nụ hôn hết sức triền miên đã trấn an thành công nỗi xấu hổ và buồn bực của Tiêu Thừa Quân, y chậm rãi vươn tay ôm lấy Lâu Cảnh, một bên quần quýt dây dưa, một bên nhẹ nhàng vuốt ve, vỗ về sống lưng của hấn.

“Ui...” Lâu Cảnh nhẹ hít sâu một hơi, ủy khuất mà nhìn Tiêu Thừa Quân vừa bị hôn đến có chút mê mang, “Đau...”

Lúc này Tiêu Thừa Quân mới nhớ ra trên lưng Lâu Cảnh còn có vết thương, nhanh chóng dừng tay lại, nhìn khuôn mặt vẫn tái nhợt như trước của hấn, hơi hơi nhíu mi, “Mới vừa rồi có đụng phải cánh tay không?”

Lâu Cảnh lắc lắc đầu, đem cằm gác lên vai Tiêu Thừa Quân, “Cái gì ta cũng đều cho người, thế mà người lại không tin ta? Hiện giờ ta chẳng còn đồng nào cả, có muốn mua tiểu thiếp cũng mua không nổi đâu.”

“Ha ha...” Tiêu Thừa Quân bị trêu đùa mà bật cười, ôm eo hấn vỗ nhẹ, “Là ta không tốt.”

“Chỉ nói miệng là xong đó hả?” Lâu Cảnh quay đầu cắn cổ y một ngụm.

Đột nhiên bị bỏ quên ở trong phòng, Dương Hưng ù ù cạc cạc mà đợi nửa ngày cũng không thấy hai người kia trở về, thậm chí đoán có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, bèn đi ra cửa tìm, vừa mới đi tới hành lang gấp khúc, liền nhìn thấy bộ dạng hai người đang dính sát vào nhau, choáng váng mà há to miệng.

Tiêu Thừa Quân quay đầu, nhìn thấy vạt áo của Dương Dưng chợt lóe qua, đôi mắt hơi trầm xuống, vỗ vỗ gia hỏa vẫn cắn cổ mình không buông, “Vậy người muốn thế nào mới chịu đây?”

Lâu Cảnh tiến đến bên tai phu quân nhà mình, nhẹ giọng thăm thì mấy câu, thế là không chỉ có hai vành tai mới đỏ bừng một mảnh, cả gương mặt của Tiêu Thừa Quân cũng nhanh chóng đỏ rần lên.

Mãn vương điện hạ có đáp ứng điều kiện của Lâu Cảnh hay không, tạm thời không đề cập tới, lại nói đến Dương Hưng, nghe nói Lâu Cảnh là Trần Nam tướng quân liền phần chấn dị thường, quỳ xuống cầu Lâu Cảnh cứu nữ nhi của hấn.

“Nếu đã hứa gả cho Quốc công gia, liền là người một nhà với thể tử...” Dương Hưng vừa mới quỳ xuống, đã bị Lâu Cảnh đỡ lấy, giúp hấn đứng lên.

Chuyện đã đến nước này, Lâu Cảnh cũng không thể ngồi yên, dù sao thì binh quyền của bốn quận phía Nam hiện đang nằm trong tay hấn, trước sau gì cũng phải chinh đồn quân vụ một chút, thông qua việc giải cứu tiểu thư Dương gia để kiểm tra binh lực cũng là một chủ ý không tồi.

Đánh sơn phỉ trên núi Cửu Kỳ sẽ không tốn bao nhiêu thời gian, dù sao cũng không phải là đi cứu hôn thê của Lâu Cảnh, Tiêu Thừa Quân liền gật đầu đáp ứng, chính là nghe cái câu “người một nhà”, vẫn là cảm thấy không được tự nhiên.

Dương Hưng rất cao hứng, liền giữ bọn họ ở lại trong quận phủ, “Trong quân doanh rất lộn xộn, thể tử còn có thương tích trên người, ở nơi đó sợ là không tiện.” Nói xong, hẩn lặng lẽ nhìn thoáng qua Tiêu Thừa Quân bên người Lâu Cảnh.

Tiêu Thừa Quân giống như không có nhìn đến ánh mắt của Dương Hưng, thản nhiên nói: “Liền ở lại trong phủ đi, mời Vũ Vệ tướng quân đến đây gặp người.”

“Không được.” Lâu Cảnh lắc đầu, võ tướng đi nhậm chức khác với quan văn, quan văn chỉ cần ngồi trong nha môn, tìm cấp dưới đến đàm luận là được, nhưng võ tướng thì phải đến quân doanh, nếu không thể chán nhiep được cấp dưới, về sau sẽ khó mà quản lý họ.

Dùng xong cơm trưa, hướng Dương Hưng mượn vài con ngựa để thay thế cho số ngựa bị thương, Lâu Cảnh liền mang theo mười hai người U Vân vệ, đi thẳng đến quân doanh.

Tiêu Thừa Quân lo lắng Lâu Cảnh phải tự cưỡi ngựa, liền đi cùng hẩn.

Tiến đoàn người rời đi, Dương Hưng liền đến hỏi người vừa thăm vấn Nhị đương gia núi Cửu Kỳ, “Tại sao bọn họ lại chặn giết Trần Nam tướng quân?”

Lúc này nha dịch mới biết, vị công tử mảnh mai bị người ôm vào trong ngực kia lại chính là Trần Nam tướng quân, trở mặt hơn nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần, “Bởi vì, lúc ở Tầm Dương, tướng quân đã giết vài tên sơn phỉ đang lẫn trốn, một trong số đó lại là huynh đệ kết bái với gã Tứ đương gia kia.”

Lại nguyên lai, gã Tứ đương gia kia nghe nói huynh đệ của sơn trại bị vây bắt, liền sang sông đi đón hẩn, ai ngờ khi đến chỗ hẹn là miếu Thành hoàng thì chỉ nhìn thấy thi thể của huynh đệ mình nằm đó. Gã vô cùng tức giận, lòng sục xung quanh và bắt được dân chạy nạn chưa kịp đi xa, sau đó liền biết kẻ giết hại huynh đệ hẩn một nhóm người cưỡi ngựa cao to, hiện đang trên đường tới Lâm Giang. Gã liền nhanh chóng đi trước, sắp xếp thuyền chở người sang sông, trở về sơn trại bố trí nhân thủ, nhất định phải chặt giết cừu nhân ở Cửu Xương để báo thù.

“Lão gia, Trần nhi của ta được cứu rồi phải không?” Trở lại nội nha, Dương phu nhân liền vội vàng giữ chặt Dương Hưng lại hỏi thăm tình huống.

(nội nha: nha môn ngày xưa chia làm hai phần, khu vực bên ngoài là nơi làm việc, bên trong là khu nghỉ ngơi, sinh sống của quan lại. Nội nha là phần bên trong, khu vực riêng tư của quan viên.)

Dương Hưng nhìn bộ dáng tiêu tụy của phát thê, gật gật đầu, “Không ngờ thể tử Lâu gia lại chính là Trần Nam tướng quân được phái tới đây, hẩn đã đi điều binh, Trần nhi sẽ sớm trở về thôi.”

(phát thê ()= chánh thất/ chính thất ()= đích thê ()= vợ chính, vợ cả)

“A di đà phật, cảm ơn trời đất!” Dương phu nhân chấp tay cầu nguyện, chợt nhớ tới lời nói của nha hoàn, hai vị công tử ở tiền thính đều là nhân trung long phượng, bộ dáng tuấn tú lịch sự, không khỏi nghĩ ngợi, “Lão gia, việc đã xảy ra thế này, muốn gả Trần nhi cho một gia đình tốt sợ là khó khăn, mà thể tử Lâu gia kia lại oai hùng bất phàm như thế, nếu có thể gả Trần nhi cho thể tử làm trắc thất, cũng tốt hơn là gả cho...”

(nhân trung long phượng: rồng phượng trong loài người)

“Chớ có nói bậy!” Dương Hưng lập tức ngắt lời thê tử, nhớ đến Tiêu Thừa Quân với khí chất thanh quý vô song, hai bàn tay không khỏi nắm chặt lấy nhau. Một màn ở trên hành lang gấp khúc, hẩn vẫn còn nhớ rõ như in, cũng từ đó mà đoán được vài phần về thân phận của Tiêu Thừa Quân, nếu người ấy chính là Mân vương, vậy thì quan hệ lợi hại trong đó thật khiến người ta kinh sợ, không phải là loại chuyện để một tiểu quan cấp bậc tứ phẩm như hẩn có thể chen chân.

Quân doanh nằm ở phía Đông quận Cửu Xương, cách thành Cửu Xương khoảng năm mươi dặm, chưa tới hoàng hôn, đoàn người đã đi tới nơi.

Ở chỗ mạch núi giao hội, có một mảnh đất rộng lớn và bằng phẳng, đây chính là nơi đóng quân của bốn quận phía Nam Giang Châu, từ rất xa đã có thể nhìn thấy những vọng gác cao cao.

“Người tới là ai?” Lính canh đứng trên vọng gác hô lớn.

“Ta là khâm phong Trấn Nam tướng quân, mau chóng mở cửa!” Lâu Cảnh giờ binh phù trong tay, vận chuyển nội lực, tiếng như chuông lớn, nhất thời truyền khắp cả quân doanh.

(khâm phong: có thể hiểu là tước vị được vua ban, nói theo cách trang trọng, tôn kính.)

Doanh trại trước khi hoàng hôn tương đối yên tĩnh, một tiếng này truyền đến, vang vọng trong sơn cốc, lính gác kia liền không dám chậm trễ, lớn tiếng đáp lời: “Còn thỉnh ngài đợi một chút, tiểu nhân lập tức bẩm báo với các vị tướng quân!”

Không lâu sau, hai giáo úy mặc một thân khôi giáp phó tướng, mang theo một tốp người nhanh nhẹn bước đến, mở hàng rào ra đón tiếp.

(giáo úy: úy: quan binh thời xưa đều được gọi là úy, ví dụ như thái úy, đô úy, hiệu úy; giáo là chỉ chức quan bậc trung)

“Ra mắt Trấn Nam tướng quân!” Vệ Kỵ giáo úy xem qua binh phù trong tay Lâu Cảnh, lập tức khom mình hành lễ.

Bộ Binh giáo úy đi theo đưa tay, “Tướng quân thỉnh!”

Lâu Cảnh cũng không xuống ngựa mà đá nhẹ vào bụng ngựa một cái, mang theo phu quân nhà mình và mười hai U Vân vệ, nhanh chóng tiến vào bên trong doanh trại.

Hai giáo úy liếc nhìn nhau một cái, quy củ trong quân, trong thời chiến, cổng trước doanh trại không được phép mở lâu, phải mau chóng tiến vào để ngăn ngừa quân địch xâm nhập, xem ra vị Trấn Nam tướng quân này cũng không phải là huân quý tử đệ không có lý tưởng bình thường. Lập tức không dám chậm trễ, hai người cũng nhanh chóng đi vào trung trường.

(Ngày xưa, quân đi đến đâu, căng vải lên làm rạp để nghỉ gọi là trường, doanh trường đều bạt. Theo ta thì trung trường là cái lều to nhất dành cho tướng soái ở trung tâm đội hình ấy.)

Lâu Cảnh vén vạt áo, trực tiếp ngồi lên vị trí chủ vị trong trung trường, mười hai U Vân vệ nhất tề đứng thẳng ở hai bên trái phải, sắc mặt lạnh lùng, nghiêm túc, khí thế khiếp người.

Tiêu Thừa Quân kéo một chiếc ghế dựa, ngồi ở vị trí đầu tiên bên dưới, đôi mắt mang ý cười mà nhìn đáng vẻ oai nghiêm, không giống với dĩ vãng của Vương phi nhà mình, cảm giác thật mới lạ.

Không bao lâu sau, hai giáo úy mang theo mười mấy tiểu tướng tiến đến bái kiến.

“Thuộc hạ Việt Kỵ giáo úy Trương Nhiều!”

“Thuộc hạ Bộ Binh giáo úy Vương Trục!”

Nhóm tiểu tướng cũng lần lượt tiến lên bẩm báo chức vị và tên của mình.

Hai giáo úy tứ phẩm, là phó tướng của khoảng hai vạn người trong quân doanh, mà trước khi Trấn Nam tướng quân đến đây, bọn họ chịu sự quản lý của một vị quan tứ phẩm - Võ Vệ tướng quân. Võ Vệ tướng quân có phẩm cấp không cao, đương nhiên là quân quyền chân chính vẫn nằm trong tay thứ sử.

Vài tiểu tướng thấy Lâu Cảnh có bộ dáng chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi, đều có chút kinh ngạc.

“Sao không thấy Võ Vệ tướng quân đâu?” Lâu Cảnh quét mắt nhìn một vòng, lạnh lùng hỏi.

“Hồi Đại tướng quân, Võ Vệ tướng quân đã bị thứ sử đại nhân điều đi diệt phi rồi ạ.” Việt Kỵ giáo úy Trương Nhiều đáp, nhân cơ hội nhìn thoáng qua sắc mặt Lâu Cảnh, chẳng qua khuôn mặt của hắn vẫn không hề có bất cứ biến hóa nào, chỉ phải thành thành thật thật mà cúi đầu.

Lâu Cảnh đặt tay lên bàn, hai ngón tay chậm rãi gõ gõ, “Ta tên là Lâu Cảnh, phong hào Trấn Nam tướng quân, thế tử An Quốc công, từ hôm nay trở đi sẽ tiếp quản quân doanh của bốn quận, hai vạn năm nghìn lẻ bốn mươi một tướng sĩ (25041 người) trong doanh đều trở về dưới quyền bản tướng, do ta chỉ huy.”

“Rõ!” Mọi người đồng thanh xác nhận.

Bộ Binh giáo úy Vương Trục cũng âm thầm kinh hãi, tính cả đầu bếp, tạp binh trong quân doanh, thêm cả Võ Vệ tướng quân, đúng là hai vạn năm nghìn lẻ bốn mươi mốt người, không thừa không thiếu một người nào!

“Còn đây là quân sư của ta – Nguyên tiên sinh, lễ ngộ làm giống như bản tướng.” Lâu Cảnh đưa tay chỉ chỉ Tiêu Thừa Quân, lại nhìn về phía mười hai U Vân vệ mặc hắc y, “Đây là U Vân thập lục kỵ do Thái tổ khâm phong, là thân vệ của bốn soái, không có quân tịch.”

(lễ ngộ: thái độ và động tác, cử chỉ biểu thị tôn kính lúc gặp mặt.

quân tịch – sổ quân lính, không có quân tịch: không nằm trong danh sách binh lính.)

Có tiểu tướng nhịn không được mà kinh hô, U Vân thập lục kỵ! Đây chính là một đội quân như quỷ mị, một huyền thoại được truyền từ thời khai quốc tới nay!

“Vương Trục.” Lâu Cảnh không để ý tới phản ứng của mọi người, tiếp tục nói.

“Có mặt tướng.” Bộ Binh giáo úy ôm quyền đứng lên.

“Hiện giờ trong doanh còn bao nhiêu binh lực?” Lâu Cảnh đặt binh phù ở giữa ngón tay, linh hoạt mà lật tới lật lui.

“Võ Vệ tướng quân mang đi một ngàn kỵ binh, một vạn bộ binh, hiện giờ trong doanh còn thừa một ngàn kỵ binh, một vạn hai ngàn năm trăm bộ binh (12500 người), còn lại là tạp binh.” Vương Trục không dám quanh co lòng vòng, nhanh nhẹn đem số lượng báo ra.

Lâu Cảnh trầm mặc không nói, úp binh phù xuống bàn, lẳng lặng mà nhìn mọi người, gương mặt lạnh lùng như kết băng.

Đám tiểu tướng cũng không dám nhìn ngang ngó dọc, nhất tề cúi đầu.

“Thứ sử mượn binh lúc nào?” Lâu Cảnh hỏi.

“Mười ngày trước ạ.” Vương Trục đáp.

Mười ngày trước, chính là thời điểm Lâu Cảnh được phong làm tướng quân, có thể nói là ý chỉ còn chưa tới nơi, thứ sử vẫn có thể điều binh, nhưng hiện tại hắn đã đến nơi này, thứ sử Giang Châu lại không hề có ý tứ muốn hoàn trả lại binh lực cho hắn, cả tiếp đón cũng không có.

Lâu Cảnh cong môi cười, nhìn thoáng qua cái trán đang đổ mồ hôi ròng ròng của hai giáo úy, bỗng nhiên thay đổi một ngữ khí nhẹ nhàng, “Bản tướng hôm nay mới tới, cùng các vị cũng không quen biết, đêm nay ta chỉ tiên, mời các vị huynh đệ uống rượu một phen.”

65. Chương 65: Vây Chặn Núi

Trong quân doanh, thời gian chiến tranh là không được uống rượu, ngày thường cũng chỉ có đại tướng mở tiệc chiêu đãi thì mới có thể mở rượu ra uống, bởi vậy lời này vừa nói ra, trái tim buộc chặt của mọi người nhất thời thả lỏng, thậm chí còn sinh ra vài phần chờ mong. Thị phi phân minh, trường thỉ có độ, mới là đại tướng sở vi. (Đúng sai rõ ràng, một mặt giữ một mặt buông đúng mức, trí tuệ của bậc đại tướng là như thế. Ó_Ó ~!)

Trước khi đến đây, Lâu Cảnh đã sai Vân Cửu đi chọn mua một xe rượu ngon và hai sọt thịt lợn ở thành Cửu Xương, trời vừa sập tối, rượu thịt đã được vận chuyển đến quân doanh.

Nam nhân, nhất là các tráng hán trong quân doanh, chỉ cần uống với nhau một bữa rượu thịt, là có thể từ trần ngập địch ý biến thành xưng huynh gọi đệ.

“Tướng quân tuổi trẻ tài cao, mặt tướng khâm phục không thôi.” Trương Nhiều bưng bát rượu, dẫn đầu đi đến trước mặt Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh chỉ cười không nói, giơ bát rượu lên cùng hân cụng chén, một hơi uống cạn.

Mọi người nhận thấy hiện giờ tướng quân có vẻ dễ nói chuyện, liền hăm hở muốn thử, ấn theo phẩm cấp, lần lượt đi qua kính hân một phen.

“Tướng, tướng quân, ta, ta tên là Lý Đại Ngưu, là đầu bếp...” Người quản lý tạp dịch trong quân doanh có chút cà lăm, thấy mọi người đều kính rượu hết cả rồi, mình không đi qua cũng không tốt, liền bước đến lấp ba lấp bắp mà nói một tràng dài, gương mặt hăm hậu cũng đỏ bừng lên.

Lâu Cảnh kiên nhẫn lắng nghe hân nói xong, mỉm cười nâng cốc lên, “Lương thảo trong quân là cực kì quan trọng, đầu bếp làm tốt lắm, cũng có thể làm tướng quân.”

“Thật, thật vậy chăng?” Lý Đại Ngưu nhìn Trần Nam tướng quân tươi cười thân thiện, liền ngốc nghếch mà cười theo.

“Đương nhiên là sự thật, lát nữa sẽ phong người làm Bánh Nướng đại tướng quân!” Trương Nhiều phì cười quàng cổ Ngưu khờ, kéo hân sang một bên, đỡ phải đứng trước mặt đại tướng quân tiếp tục dọa người.

Rượu dành cho người trong quân tự nhiên không thể là loại rượu ngọt lành đào hoa linh tinh, hiếm có nào đấy, tất cả đều là rượu mạnh cay nồng, mọi người uống một trận đã nghiền, mà Lâu Cảnh ngồi trên chủ vị, ai đến cũng không từ chối, một chén rồi một chén liền tiếp uống cạn, rượu chảy tràn qua khóe môi không ngừng, trượt xuống cổ, thấm ướt một mảnh cổ áo.

Tiêu Thừa Quân quơ quơ một chén rượu nhỏ trong tay, loại rượu thường uống trong cung đều là rượu nhẹ, hiện giờ ném thử loại rượu mạnh cay nồng như muốn đốt cháy đầu lưỡi này, thật đúng là có một tư vị khác, có điều quanh thân y luôn có một luồng khí tức đậm đặc, thanh lãnh, còn mang theo một chút không giận tự uy, khiến người ta không dám lơ đãng.

“Nguyên tiên sinh, chúng ta uống với nhau một chén chứ!” Trương Nhiều lão đảo mà đi đến trước mặt Tiêu Thừa Quân, đưa cho y một bát rượu.

Tiêu Thừa Quân nhìn nhìn cái bát gốm to đùng đựng đầy rượu trước mắt, đặt chén rượu nhỏ trên tay xuống, tiếp nhận nó, “Thỉnh.”

Bát gốm lớn phối với loại rượu mạnh giá rẻ, một hơi uống cạn, bỗng nhiên bị mùi rượu nồng đậm đi từ khoang miệng đốt xuống tận dạ dày, cay nóng có thừa, cảm giác này thật không quá thoải mái, nhưng trong người y cũng dâng lên một cỗ sảng khoái kì lạ, Tiêu Thừa Quân chưa bao giờ uống qua loại rượu này, chợt cảm thấy chè chén như vậy cũng là một chuyện thú vị.

“Quân sư có tử lượng thật tốt, không giống mấy người đọc sách ta gặp trước kia chút nào.” Trương Nhiều vốn là có ý trêu chọc, ai ngờ vị quân sư đi theo đại tướng quân này cũng không phải là quả hồng mềm.

“Ta cũng coi như không phải người đọc sách.” Tiêu Thừa Quân mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Lâu Cảnh, đôi mắt đẹp kia bởi vì rượu mạnh mà trở nên ngà ngà say, nhưng vẫn không hề chớp mắt mà nhìn y chăm chú, trong mắt đều là nhu tình.

Tiệc rượu kéo dài đến nửa đêm mới kết thúc, mọi người xiêu xiêu vẹo vẹo, ngã phải ngã trái, nằm lăn lóc trong trung trướng, Tiêu Thừa Quân đỡ lấy đại tướng quân uống rượu đến mềm chân, đưa hân về trướng bông.

Bước ra khỏi trung trướng, gió đêm se lạnh lướt qua thổi đi vài phần men say, Lâu Cảnh ngẩng đầu nhìn vầng trăng non treo trên bầu trời, “Tháng tư rồi.”

Tiêu Thừa Quân ngửa đầu nhìn nhìn, vầng trăng cong cong, nhỏ dài như một sợi kim tuyến, nổi bật giữa bầu trời đêm sâu thẳm, “Ừ...” Đảo mắt một cái mà đã rời kinh một tháng rồi.

“Từ nơi này đến Mân Châu, ba ngày là được.” Lâu Cảnh ghé vào trên vai phu quân nhà mình, từng bước một theo sát đi về phía trước, “Theo giúp ta hai ngày nữa nhé, ta sẽ đi theo người.”

Tiêu Thừa Quân sờ sờ cái đầu nóng hầm hập của hắn, “Nếu về sau ngươi thường trú ở đây, ta sẽ cho xây một cái hành cung ở chỗ giao giới.” Chẳng biết y sẽ làm phiên vương bao nhiêu năm nữa, may mắn là Lâu Cảnh cũng cách y không xa.

(giao giới: giáp giới, chỗ tiếp giáp nhau giữa hai địa phương.)

“Được đấy, ta cũng sẽ cho xây một cái phủ Trấn Nam tướng quân ở ngay bên cạnh hành cung.” Lâu Cảnh cười ha hả nói, mi mắt lại nặng trĩu xuống, không mở ra được.

Tiêu Thừa Quân tha hắn đi một lát, nhìn xung quanh thấy không có ai, liền dứt khoát ôm ngang Trấn Nam đại tướng quân đang say mềm lên. Người nọ không chút nào phản kháng, còn rất tự giác mà rúc vào trong lòng y, ngoan ngoãn mà tựa đầu vào vai y, cọ cọ cổ y nhồn nhột, tìm vị trí thoải mái nhất để ngủ. Những hành động quá đỗi tự nhiên này chọc Tiêu Thừa Quân cười khẽ ra tiếng, cúi đầu hôn hôn lên mặt hắn.

Nhóm huân quý trong kinh thành, hiếm ai có thể uống qua Lâu Cảnh, cho nên đây là lần đầu tiên y thấy bộ dáng say rượu của hắn, thật không nghĩ lại ngoan như vậy. Tựa như một con mèo có miệng lưỡi bén nhọn, thường ngày thích quậy phá, lăn lộn làm xấu mà cào cào góc áo người ta, lúc này lại mềm nhũn nằm yên, co lại móng vuốt mặc y vuốt ve thoải mái.

Sáng sớm hôm sau, Lâu Cảnh tỉnh lại, nhìn đến quần áo trên người vẫn hoàn hoàn chỉnh chỉnh, Mân vương điện hạ ôm hắn trong lòng ngủ đến an an ổn ổn, nhất thời cảm thấy... Hối hận vạn phần!

Đáng lẽ hôm qua không nên tỏ ra anh hùng mà uống nhiều rượu như vậy, ngay cả muốn giả say để chiếm tiện nghi cũng không còn khí lực, thế là ngủ quên mất tiêu rồi!

“Hừ...” Lâu Cảnh bất mãn mà há mồm, cắn một ngụm vào cằm của Tiêu Thừa Quân.

Tiêu Thừa Quân bất đắc dĩ mà mở mắt ra, xoa xoa đầu Lâu Cảnh, “Sớm như vậy đã đói bụng rồi sao?”

Lâu Cảnh xoay người, đặt Mân vương điện hạ dưới thân, nhìn gương mặt anh tuấn kia, ngũ quan tuấn dật dường như trở nên thâm thúy hơn trong nắng sớm, cảm thấy hô hấp chợt căng thẳng, dùng địa phương trần đây tinh thần lúc sáng sớm của mình chào hỏi nơi đó của y, “Nơi này đói bụng!”

“Ah...” Tiêu Thừa Quân bị cọ đến hừ nhẹ một tiếng, vội đỡ lấy hắn, “Đừng làm rộn, không phải ngươi muốn đi điểm binh sao?”

“Ngươi không thành tâm thành ý mà giải thích với ta!” Lâu Cảnh bất mãn nói, đã nói tốt là tối qua bồi thường hắn, kết quả...

“Chính ngươi ngủ quên mất, ta có biện pháp nào?” Tiêu Thừa Quân cười khẽ, đẩy gia hỏa đang cười trên người y xuống, xoay người tiếp tục ngủ.

Lâu Cảnh trề môi xị mặt, chỉ đành ngậm ngùi đứng dậy mặc khôi giáp vào người, trước khi rời khỏi trường bông vẫn không quên gài lại góc chăn cho Tiêu Thừa Quân, lúc này mới lòng đầy ai oán mà ra bước ngoài, đi thao luyện đội quân hắn vừa tiếp nhận.

Không thể để tiểu thư Dương gia ở sơn trại quá lâu, cho nên buổi sáng Lâu Cảnh luyện qua binh, hiểu biết đại khái năng lực của binh lính, liền chọn ra hai ngàn bộ binh cùng một trăm kỵ binh, dùng qua cơm trưa liền nhổ trại, nhắm thẳng quận Cửu Xương mà đi.

“Cánh tay còn đau không?” Tiêu Thừa Quân nhìn Lâu Cảnh tự cười ngựa một mình, luôn cảm thấy không yên lòng.

“Không sao đâu.” Lâu Cảnh chụp mũ giáp màu bạc lên đầu, mang theo một trường thương và một bội đao, lưu loát mà xoay người lên ngựa.

Bội đao của hắn đã táng thân dưới dòng sông, may mà khi ấy hắn đeo binh phù trên cổ nên mới không bị nước sông cuốn đi, hên là bội đao kia cũng không phải loại bảo đao quý báu gì, Lâu Cảnh vốn không đặc biệt giỏi sử dụng binh khí nào cả, dùng cái gì cũng đều giống nhau.

Dương Hưng đã mang theo nha dịch đứng ở bên ngoài thành Cửu Xương chờ Lâu Cảnh từ sớm, thẳng đến khi hoàng hôn buông xuống, mới nhìn thấy đại quân đang lững thững đi đến, không khỏi lo lắng bồn chồn,

trời sắp tối mới đến, buổi tối lại không thể đánh trận, chẳng phải là đả thảo kinh xà, vạn nhất bọn sơn phi trên núi Cửu Kỳ lại thừa dịp ban đêm chạy thoát, lúc ấy thì biết làm thế nào cho phải?

(Đả thảo kinh xà () là đập vào cổ, làm động cho rần sợ.)

Lâu Cảnh nhận trang giấy Dương Hưng đưa đến, nhìn lướt qua, “Cái này có đáng tin cậy không?” Trên giấy là một bức tranh, chính là bản đồ bố phòng của sơn trại, cả phòng bếp, nhà vệ sinh cũng được đánh dấu.

(bố phòng: sắp xếp người để phòng vệ, ngăn ngừa địch.)

“Lúc trước bắt được tên trùm thổ phỉ đã vẽ một bản, lần này bắt được tên Nhị đương gia kia liền vẽ một bản nữa, đây là hạ quan tổng hợp từ hai bản đó lại.” Dương Hưng do dự nói, cầm hai bản đồ đưa cho Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh nhìn nhìn hai bức tranh, các vị trí phòng vệ đều có biến hóa, nhưng phòng bếp, nhà vệ sinh, vị trí kho lúa vẫn không thay đổi, “Vậy là đủ rồi, đa tạ Dương đại nhân.”

“Tướng quân, sắc trời đã muộn, ta có cần tấn công lên núi ngay không?” Bộ Binh giáo úy Vương Trực phiến muộn mà nhìn con đường gập ghềnh dẫn lên núi Cửu Kỳ, mắt thấy mặt trời đỏ rực đã muốn biến mất ở đường chân trời, đi đường ban đêm, đừng nói đến công sự phòng ngự của sơn trại, chỉ riêng cái sơn đạo chật hẹp kia, kỵ binh cũng khó mà phát huy được năng lực của mình.

Lâu Cảnh hơi hơi nhếch môi, liếc mắt nhìn U Vân vệ đang đứng một bên.

Vân Nhị dùng một loại họa pháp kỳ dị để vẽ lại bản đồ sơn trại một lần nữa, thoáng nhìn qua thì chỉ thấy mấy đường nét loằng ngoằng thật giống như chữ gà bới, khó có thể phân biệt, nhưng khi chuyển đến cho Vân Tam và Vân Thập Nhất chuyên về ám sát, hai người nhìn vài lần liền hơi hơi gật đầu, nhắc chân tiến vào rừng cây rậm rạp.

(họa pháp: cách thức, kĩ xảo vẽ.)

“Vây chặt các đường lên núi, hạ trại, nấu ăn!” Lâu Cảnh nâng tay, hạ một mệnh lệnh cực kì đơn giản.

Vương Trực và Trương Nhiêu hai mặt nhìn nhau, một đám tiểu tướng cũng lơ mơ mà gỡ đầu gỡ tai, nhưng không phải tấn công lên núi vào ban đêm, tất cả đều nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng ẩn theo mệnh lệnh của Lâu Cảnh, canh giữ chặt chẽ các đường dẫn lên núi.

Núi Cửu Kỳ gồm một nhóm núi hợp lại với nhau, kéo dài mấy chục dặm, nhưng cái sơn trại kia đóng trên một đỉnh núi cao đơn độc, khắp nơi đều là vách đá dốc đứng cheo leo và cao chót vót, một nơi dễ thủ khó công, nhưng đường xuống núi lại chỉ có hai cái. Lâu Cảnh ra lệnh năm trăm người canh giữ một cái ngã tư, những người còn lại thì trú đóng ở mặt dốc thoải phía Nam, phong kín toàn bộ đường xuống núi.

Mọi người không nhanh không chậm mà cắm liễu hạ trại, thổi lửa nấu cơm, lúc này, nóng lòng sốt ruột lại chính là đám cường đạo trên sơn trại.

“Báo – Đại đương gia, không tốt, quan binh đến tấn công!” Một tên lâu la nhận nhiệm vụ tuần tra nghiêng ngả, lảo đảo mà chạy về sơn trại.

“Cái gì!” Trùm thổ phỉ núi Cửu Kỳ cả kinh, hô to, “Lão Tứ, mau, dẫn người đi bảo vệ cửa lên núi!”

Một lúc lâu sau.

“Báo – Đại đương gia, nhóm quan binh kia hạ trại ở dưới chân núi rồi!” Lâu la nhận nhiệm vụ tuần tra lại vội vàng vàng mà chạy về sơn trại.

“Đây là tính toán vậy chúng ta sao?” Gã trùm thổ phỉ không rõ ràng cho lắm, lại cho người đi tìm hiểu.

Lại một canh giờ.

“Báo – Đại đương gia, bọn họ nhóm lửa nấu cơm!” Tên lâu la thở hổn hển như sắp hết hơi mà chạy về sơn trại.

Nhóm sơn phi triệt để hồ đồ, rốt cuộc là nên ở lại phòng thủ hay chạy trốn đây? Cuối cùng, trùu thổ phi cần rằng một cái, chắc nhóm quan binh kia thấy trời đã tối nên không lên núi, có lẽ còn có thể chống đỡ vài ngày, chờ ngày mai trời sáng sẽ chậm rãi thu thập gia sản, tìm một đường tốt nào đấy giết đi ra ngoài.

Ban đêm, trong quân doanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân tuần tra lộp cộp vang lên.

“Ô kìa? Vệ tướng quân, ngài xem đó là cái gì?” Một tiểu binh đang tuần tra đột nhiên hô lên, nói với Vương Trục phụ trách trực đêm.

Vương Trục ngẩng đầu, đột nhiên nhìn thấy một khu vực ở gần đỉnh núi đang bốc cháy dữ dội, ánh lửa sáng bừng một góc trời, tiếng kêu la gào thét theo gió núi truyền thẳng đến nơi này, lập tức nhắc chân bước nhanh đến doanh trường của Lâu Cảnh.

“Khởi bẩm Đại tướng quân, sơn trại trên kia đột nhiên bốc lửa.” Vương Trục đứng ở ngoài trường, cao giọng hồi bẩm.

Lâu Cảnh đang nghiêng người tựa vào vai phu quân nhà mình ngủ ngon lành, nghe vậy liền ngẩng đầu lên, ngáp một cái, “Phân phó đi xuống, giữ nghiêm các đường xuống núi, một người cũng không để thoát.”

“Đả thảo kinh xà” xuất phát từ một điển tích sau: Vào đời nhà Đường có một quan huyện tên Vương Lỗ, một tham quan, thường quen hối lộ, vợ vét của dân. Thân nhân, bộ hạ của y cũng dựa vào thế lực để ăn có, làm trăm họ điêu linh. Một hôm Vương Lỗ nghe tin triều đình sai người xuống thanh tra, tìm hiểu dân tình và giải quyết những oan ức. Quan ngày đêm lo lắng, vì hàng ngàn lá đơn thưa kiện thuộc hạ hối lộ, hiếp đáp dân lành. Trong cơn hoảng loạn, Vương Lỗ đã phê trên một lá đơn: “Ngữ tuy đả thảo, ngô dĩ kinh xà”, nghĩa là “Các người tuy mới đập cỏ, ta đây đã sợ như rắn bị kinh động”. Người đời sau dựa vào câu nói này và đơn giản thành bốn chữ “Đả thảo kinh xà”.

Đây là một diệu kế thường được áp dụng để dụ địch, thường có hai tình huống sau đây:

- Làm cho đối phương dẫn “xà” ra khỏi chỗ an toàn, tập trung tiêu diệt.
- Làm kinh động để “xà” chạy trốn, thừa cơ phục kích.

66. Chương 66: Chiêu An

(thuyết phục làm cho quy phục, dụ hàng)

“Tứ đương gia, sơn trại bị cháy rồi!” Lão Tứ đang dựa vào vách núi ngủ gà ngủ gật thì bị người bên cạnh lay tỉnh, vội vàng cầm kiếm hoàn đao đứng dậy, liền thấy sơn trại xa xa đang ngập trong ánh lửa rực trời.

“Chúng ta có nên trở về ngay xem tình hình thế nào không?” Mọi người ồn ào hỏi.

“Câm miệng!” Lão Tứ rống lên một tiếng, “Tất cả không được nhúc nhích, giữ nguyên vị trí cho lão tử! Nhất định phải giữ chắc con đường này, nếu để đại quân tấn công lên thì coi như chúng ta xong rồi đấy!”

Lúc này nhóm sơn phi mới yên tĩnh lại, tiểu lâu la đưa tin vừa chạy vừa lặn từ sơn trại tới, “Tứ đương gia, không tốt, kho lương của sơn trại bị đốt rồi!”

(lương: thức ăn thuộc loại ngũ cốc, lương ăn.)

Mọi người nhất thời hoảng loạn, kho lương bị đốt, đây chính là tin tức vô cùng xấu, phải biết, sơn trại bọn họ chính là dựa vào địa thế hiểm trở, dễ thủ khó công mà từng sống không ngả nhiều năm như vậy, cả quân thủ cũng phải chịu bó tay, không làm gì được bọn họ. Nhưng hôm nay không còn lương thực, nếu cứ ráng cố thủ ở chỗ này thì sẽ bị chết đói, ai cũng biết, nếu để cho quan binh bắt đi, tốt xấu gì thì cũng được ăn cơm tù.

“Hoảng cái gì mà hoảng, Đại đương gia còn đang cứu hỏa, lương thực nhiều như vậy, đốt được bao nhiêu hải!” Lão Tứ vẫn thủ vững ở nơi hiểm yếu nhất trên đường núi chật hẹp, không cho nhóm tiểu lâu la trở về cứu viện.

Trong sơn trại hỗn loạn cả đêm, chỗ đóng quân của quan binh vẫn bất động như núi.

Trời còn chưa sáng, Lâu Cảnh liền đứng dậy, một thân quân phục, đứng ở trên một tảng đá lớn, dõi theo hai đạo nhân ảnh màu đen đang di chuyển linh hoạt giữa núi rừng xa xa, nhanh chóng chạy lại đây.

“Chủ nhân, hai kho lương của sơn trại đã bị đốt sạch, một hạt cũng không còn.” Vân Tam bẩm báo, bọn họ đổ dầu vào lương thực, đốt sạch sẽ.

“Một bên sơn trại là vách đá, chỉ có hai đường xuống núi, cũng không có mật đạo.” Vân Thập Nhất đem kết quả tra xét trình lên, “Sườn núi có gã cầm cự hoàn đạo đã gặp bữa trước trấn thủ, con đường xuống núi được bảo vệ nghiêm ngặt ở những vị trí này, cuối cùng là chỗ dốc thoải thoải này.”

Hai người bọn họ đều dựa vào thân thủ nhanh nhẹn, bám theo các vách núi cheo leo mà vào, nếu đại quân muốn đánh lên sơn trại, nhất định phải đi qua các vị trí kia.

“Rất tốt!” Lâu Cảnh hơi hơi gật gù đầu, cho hai U Vân vệ đi xuống nghỉ ngơi.

Tiêu Thừa Quân tỉnh lại, thấy vị trí bên người trống không, bèn đứng dậy, ăn mặc chỉnh tề, đi ra ngoài tìm hân, mới vừa ra khỏi doanh trướng, liền gặp ngay Trương Nhiễm và Vương Trục đến xin chỉ thị.

Hai người nhìn thấy quân sư đi từ doanh trướng của tướng quân ra, đều sửng sốt cả người, lúc này mới nghĩ tới, hình như hai ngày nay, Nguyên tiên sinh và tướng quân vẫn ngủ cùng nhau trong trướng! Ngẫm nghĩ như vậy, sắc mặt của hai người nhất thời trở nên cổ quái.

Bởi vì Hoàng Đế của Đại Dục cưới nam thê, cho nên nam phong trong mắt mọi người là loại chuyện phong nhã và cao quý, dân chúng phổ thông hiếm có khi nghe thấy chuyện này, chỉ có nhóm quan lớn hay huân quý mới thường có, vì thế, hai cái giáo úy xuất thân là tiểu dân chúng liền cảm thấy cực kỳ mới lạ, nhìn không được mà soi quân sư tuần mỵ thêm vài lần.

“Tướng quân không ở trong trướng.” Tiêu Thừa Quân nói một câu như vậy, nhắc chân liền rời đi.

Hai giáo úy nhìn nhau, rảo bước đi theo.

“Nhỏ trại, tấn công lên núi.” Lâu Cảnh nhìn con đường núi nhỏ vòng vèo ẩn hiện giữa núi rừng, hơi hơi nhếch môi lên.

Sơn trại chìm trong một mảnh u ám ẩm đạm, nước uống trên núi là dựa vào một mạch suối rất nhỏ rỉ rả chảy qua, ngày thường vẫn dùng các vại nước lớn để tích trữ từng chút nước mưa mà đề phòng hỏa hoạn. Đêm qua kho lương bị đốt, mọi người nhanh chóng chạy đến các vại chứa nước, lại phát hiện dưới chân mỗi vại nước đều bị đục thủng lỗ từ đời nào, toàn bộ số nước mưa tích trữ đã chảy sạch chẳng còn một giọt.

Lấy nước từ mạch suối suốt bé tí để dập lửa, hoàn toàn chính là như muối bỏ biển, mọi người bận rộn cả đêm mà vẫn không thể dập tắt được lửa, chỉ có thể mất mớ trừng trừng mà nhìn lửa lớn hùng hực liếm sạch lúa gạo rồi đốt chúng thành tro tàn, khắp nơi đều là mùi lương thực cháy khét, nhưng mỗi người đều là bụng đói kêu vang.

Trong lúc này, Tứ đương gia trông giữ ở cửa đá chợt nhìn thấy quan binh nhanh chóng áp sát muốn tấn công, lập tức giữ vững tinh thần, “Bảo vệ cửa đá, tới một người giết một người!”

Chỗ rẽ của con đường núi nhỏ này có một cửa đá thiên nhiên, những tảng đá núi chia xuống rất thấp, người nào có vóc dáng to cao thì chỉ có thể cúi người, khom lưng đi qua, mà kể từ chỗ này hướng lên trên, con đường như bị treo trên các vách đá dựng đứng, không có phần dốc thoải thoải nào. Một bên là vách đá cao chót vót, một bên là vực sâu thăm thẳm, quả nhiên là một người giữ ải, vạn người khó qua.

Nhóm sơn phi cầm chắc đại đao trong tay, ở dưới cửa đá có bố trí một hàng rào bằng gỗ cắm đầy sắt nhọn, nhìn chằm chằm nhóm quan binh đang cầm khiên và trường mâu trong tay, bày trận sẵn sàng đón địch.

Một dặm, nửa dặm, ba mươi trượng, mười trượng...

Gã sơn phỉ đứng ở vị trí đầu tiên căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt, bàn tay đều là mồ hôi, giờ cao đại đao lên, chờ trường mâu đâm tới sẽ bổ ngược trở lại.

Đột nhiên, đoàn quan binh dừng cước bộ, đứng cách họ khoảng hơn mười trượng, dựng lên một hàng rào bằng gỗ! Sau đó, bắt đầu phân phát lương khô, ăn sáng.

Đám sơn phỉ giờ đại đao sẵn sàng liều chết liền sững sờ mà ngẩn người ra như bị thạch hóa, trợn mắt nhìn nhóm quan binh thông thả ăn điểm tâm, sau đó canh giữ ở đằng sau hàng rào gỗ, ung dung nhìn bọn họ.

Song phương cứ nhìn nhau như vậy, mắt to trừng mắt nhỏ, thật lâu sau, lão Tứ vác cừu hoàn đao chịu không nổi, lớn tiếng hô lên với nhóm người đối diện, “Các người làm vậy là có ý gì? Gọi đầu lĩnh của các người ra đây nói chuyện?”

Hồ một lúc lâu nhưng không có ai để ý đến hắn, nhóm quan binh đứng sau hàng rào gỗ sắp xếp thành một cái trận hình đơn giản, tạo thành hàng dọc đứng ở hai bên đường, để lại một khoảng trống ở giữa vừa đủ cho một người đi qua, đương nhiên là đội ngũ này kéo ra cực kì dài, phải đến hàng dặm.

Lão Tứ nhìn nhóm quan binh tạo thành dãy đao, đột nhiên cảm giác đó chính là một đoạn đầu dài dài vô tận, đứng đây đao phủ, chỉ chờ người đi vào, sẽ đâm người thành một cái tổ ong vô vế.

(Lối giữa, ngày xưa quan đi, đắp đường cao hơn hai bên gọi là dãy đao .

Đoạn đầu dài: bực cao làm nơi chém đầu người bị tội tử hình.

Đao phủ hay Đao phủ thủ là người làm nghề hành hình tử tội (tội phạm bị tuyên án tử hình) trong thời kỳ trước đây. Đao phủ thừa hành bản án, quyết định được tuyên để chém đầu tử tội bằng dụng cụ chuyên dụng (đao, kiếm, rìu (rìu)...) sau khi có hiệu lệnh.)

Chờ đợi thật lâu sau, một người mặc áo giáp bạc thông thả giục ngựa đi đến, dáng người cao ngất, khí chất phong nhã, bên môi mang theo ba phần tươi cười, như xuân phong phất qua, nhưng trong mắt lại là một mảnh lạnh lùng như sương, làm người ta phát lạnh cả người.

Nhìn kỹ thêm lần nữa, lại phát hiện cánh tay trái của người này mang theo hai thanh gỗ nẹp, được cố định trước ngực...

“Là người!” Tứ đương gia giống như gặp quỷ mà mở to hai mắt nhìn, “Người, người không phải là...” Rõ ràng người kia chính là nam sủng mà tên cừu gia của hắn ôm trong lòng hôm trước, như thế nào mà hôm nay đã biến thành thống lĩnh quan binh rồi?

Lâu Cảnh lạnh lùng mỉm cười, “Ta là Trần Nam tướng quân, quản lý quân quyền bốn quận phía Nam Giang Châu, các người làm loạn ở Cửu Xương đã lâu, lần này bản tướng đích thân dẫn quân bao vây tiêu trừ!”

Đám sơn phỉ ồ lên một trận, tuy rằng bọn họ không biết Trần Nam tướng quân là thằng quái nào, nhưng quân quyền bốn quận phía Nam thì vẫn biết. Nguyên bản nghe nói thứ sử đã điều đi hơn phân nửa binh lực của bốn quận phía Nam, trong khoảng thời gian này bọn họ có thể yên tâm “làm ăn” mà không cần e ngại, nhưng hôm nay...

“Trời xanh có đức hiếu sinh, bản tướng cũng không muốn giết chóc quá nhiều.” Lâu Cảnh vận nội lực, cất cao giọng nói, âm thanh vang dội quanh quẩn trong sơn cốc, chấn nhiếp nhân tâm.

(chấn nhiếp: kinh sợ, kinh hãi, khủng cự)

Bên cạnh Lâu Cảnh, một quan binh có dáng người cao lớn, trung khí mười phần mà lấy ra một phần bố cáo, lớn tiếng đọc to: “Phạm là người tiếp nhận chiêu an, lập tức buông vũ khí đầu hàng, lần lượt theo quan binh xuống núi, đăng kí vào danh sách là có thể chuyển vào quân tịch, trở thành quan binh của bốn quận phía Nam.”

(bố cáo: văn thư hoặc thông cáo của chính phủ ban bố ở nơi công cộng.)

Mọi người liền ồn ào cả lên, nếu được nhập vào quân tịch thì đây chính là một cơ hội tốt để hoàn lương, chẳng những không phải vào nhà lao ăn cơm tù, mà còn có thể làm quân gia nữa đấy!

“Thời hạn là trước khi mặt trời lặn.” Nhẹ nhàng mà lưu lại những lời này, Trần Nam tướng quân liền quay đầu ngựa lại, vui vẻ đi xuống chân núi, để lại trận địa sẵn sàng đón địch của nhóm quan binh và đám sơn phỉ đau khổ phân vân không biết chọn thế nào mới tốt trên núi.

Đồ ăn vẫn chưa được đưa tới dù đã phái người đi thúc giục nhiều lần, đám sơn phỉ nhin đói từ đêm hôm qua, căng thẳng nghênh địch từ đó tới giờ đã sớm đói meo cả người, nhìn thần thái sáng láng của nhóm quan binh mà cảm thấy thê lương vô cùng.

“Tứ, Tứ đương gia, Đại đương gia gọi ngài trở về nghị sự.” Một cái chạy chân mặt ử mà ỳ mà tiến đến bẩm báo, ghé vào lỗ tai hần nói nhỏ vài câu.

Lão Tứ nghe xong liền cau mày, nhìn thoáng qua nhóm quan binh đang đứng đối diện, do dự một lát, vác cừu hoàn đao lên vai, dấn dò đám thủ hạ phải bảo vệ tốt cửa đá rồi bước nhanh rời đi.

Tên chạy chân đang muốn cùng rời đi, lại bị một tiểu thống lĩnh kéo áo giữ lại, “Cẩu Đản, sao trên trại vẫn chưa đưa cơm đến cho chúng ta?”

“Nào có cơm, ta cũng chưa được ăn đâu!” Cẩu Đản né ra, đang muốn trốn, lại bị mấy người giữ chặt, vặn hỏi hần đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra, “Kho lương đều bị đốt sạch cả rồi, còn muốn ăn cơm cái gì nữa!”

Dưới chân núi, Lâu Cảnh kéo ghế dựa ngồi xuống bên người quân sư, mà quân sư đại nhân thì ngồi sau một cái bàn trước cửa doanh trại, trước mặt là một chồng sổ đăng kí thật dày.

Tiêu Thừa Quân nhìn nhìn con đường dẫn lên núi vẫn an an tĩnh tĩnh như trước, “Biện pháp này có dùng được không?”

Lâu Cảnh nhướn mày, “Nếu không tin thì chúng ta đánh cuộc đi.”

“Đánh cuộc cái gì?” Tiêu Thừa Quân cười hỏi.

“Tự nhiên là đánh cuộc...” Lâu Cảnh cười xấu xa ghé sát vào, kề tai nói nhỏ với phu quân nhà mình.

“Người... Hôm nào người cũng... ngoại trừ chuyện này, người không thể nghĩ đến cái gì khác hay sao?” Tiêu Thừa Quân bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Ta chỉ hiềm lạ mỗi cái này thôi!” Lâu Cảnh hừ hừ, cầm lấy quyển sách nhỏ, lật một trang trắng ra, đem chuyện đánh cược vừa rồi lẫn việc bồi thường mà Tiêu Thừa Quân đã đồng ý hôm trước viết vào, nhét vào trong ngực giấu kĩ.

Tiêu Thừa Quân bật cười, y còn chưa đồng ý mà? Đang muốn lý luận với gia hỏa này, lại thấy có rất nhiều người ồn ào đi từ trên núi xuống, hai tay đều trống trơn, liền không nói nữa.

Đường đi trên núi Cửu Kỳ rất hiểm trở, thường xuyên gặp dốc đứng, đây vốn là chỗ dựa của nhóm sơn phỉ, nhưng hiện giờ lại thành chướng ngại ngăn cản bọn họ chạy trốn. Trong sơn trại không có lương thực, nếu muốn canh giữ trên đó thì sẽ bị đói chết, mà chọn quy phục trước khi mặt trời lặn thì có thể nhập vào quân tịch, chỉ có thằng ngốc mới chọn ở lại liều mạng thôi! Có người thứ nhất trốn ra, liền có người thứ hai, thứ ba, nhóm tiểu thống lĩnh ngăn cản không kịp, thế là đơn giản mà đi theo chạy thoát.

“Xếp hàng, từng người một lần lượt đến đây!” Vương Trực mang theo binh lính trong doanh tiến đến duy trì trật tự đăng kí.

Tiêu Thừa Quân vừa thấy trận thế này, liền gọi quan thư kí đến, dặn dò vài câu rồi đưa bút cho hần, lại bảo một cái tiểu binh đến đặt câu hỏi với nhóm sơn phỉ giúp quan thư kí tiện ghi chép, sau đó liền phải tay rời khỏi bàn.

Lâu Cảnh nhìn quân sư phân công giao việc cho cấp dưới, còn bản thân mình thì nhàn nhã như lẽ đương nhiên, liền cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, chậm rãi đi qua, còn đang muốn nói gì, lại bị một trận vó ngựa dồn dập đánh gãy.

“Báo – khởi bẩm Đại tướng quân, tên trùm thổ phỉ đã chém giết hơn mười người muốn quy phục, đem trói Dương tiểu thư trước trận, đang muốn lao xuống núi!” Một binh sĩ truyền tin cười ngựa chạy đến.

“Lên ngựa!” Lâu Cảnh đánh cái thủ thế với Trương Nhiều, đồng thời xoay người lên ngựa.

“Người đừng đi!” Tiêu Thừa Quân nhủ mảy, đây cũng không phải là lên chiến trường đánh giặc, cánh tay trái của hắn còn bị gãy, tội gì mạo hiểm như vậy.

“Ta muốn tự tay tóm cái tên sử dụng cửu hoàn đao kia về, đến lúc đó chúng ta sẽ biết ai là người thắng cuộc.” Lâu Cảnh tươi cười, nhẹ kẹp bụng ngựa, hướng thẳng lên núi chạy đi.

“Lão Tứ, cái này được không?” Gã Đại đương gia có một bộ râu quai nón xồm xoàm, trên người giắt đầy trang sức, đá quý có giá trị cao, đi theo đại hán dùng cửu hoàn đao, nhắm mắt theo đuôi mà chạy xuống chân núi.

“Không được cũng phải đi! Lão tử sẽ không làm tay sai cho triều đình!” Tứ đương gia hừ lạnh một tiếng, vung đao bổ gãy một đoạn hàng rào gỗ.

“Mau đem con quỷ nhỏ kia và hai tên tiểu bạch kiếm ra phía trước!” Râu quai nón quát lớn.

Lúc Lâu Cảnh giục ngựa đuổi đến chỗ cửa đá, liền nhìn thấy vài tên lâu la xô đẩy một thiếu nữ áo trắng và hai nam tử bị trói gô, đứng đối diện với nhóm quan binh, mà hai nam tử kia cũng không phải là ai xa lạ, chính là Vân Tứ và Vân Ngũ đã mất tích mấy ngày nay!

67. Chương 67: Tiểu Phi

Lâu Cảnh hơi nheo nheo mắt, nhìn tiểu thư Dương gia bị xô đẩy lên phía trước, vóc dáng mảnh mai, mi thanh mục tú, đúng là có vài phần tương tự với Dương Hưng, quần áo vẫn chỉnh tề, có lẽ mấy ngày nay cũng không gặp phải cái gì khổ sở.

“Đây chính là thiên kim của quận thủ, còn có hai thủ hạ của người.” Tên trùm thổ phỉ đứng sau lão Tứ nửa bước, “Chỉ cần thả chúng ta rời đi, nhất định sẽ không thương tổn đến một cọng tóc nào của bọn họ.”

Tuy rằng Tứ đương gia cảm thấy hành vi này có chút hèn hạ, nhưng không thể không nói, đây đúng là một biện pháp tốt, lúc trước sang sông nhặt được hai thị vệ bị thương, thậm chí mang bọn họ về để tra hỏi, kết quả là cái gì cũng không hỏi được, đang định thả đi, cũng không dự đoán được là còn có tác dụng như vậy.

Hai người này mặc quần áo giống nhóm U Vân vệ như đúc, vừa nhìn đã biết bọn họ chính là thân binh của Trần Nam tướng quân. Không bảo vệ tốt cho Dương tiểu thư, bắt quá là đắc tội với quận thủ quận Cửu Xương, mà hy sinh hai người thị vệ, thì chắc chắn sẽ khiến tướng sĩ rét lạnh nhân tâm. Thử hỏi, ngay cả thân vệ của mình chết sống thế nào cũng không để ý, vậy thì người này có thể đối xử tử tế với cấp dưới được sao?

Lâu Cảnh nhướng mày, nhìn về phía hai người bị dây thừng trói chặt, lạnh lùng nói: “Thị vệ bị địch bắt giữ thì không đáng nhắc đến.” Lời vừa dứt, bàn tay đã nâng lên, Vân Lục và Vân Thập Nhị cầm cung tiễn trong tay chợt bùng người dựng lên, hai mũi tên màu đen vọt thẳng về phía hai Vân vệ.

Tứ đương gia kinh hô một tiếng, che trước người tên râu quai nón, nhanh chóng lui về phía sau.

Vân Tứ và Vân Ngũ không tránh cũng không né, đột nhiên khom người, giờ hai tay bị trói sau lưng lên, vừa mới tiếp được tên bay tới, dây thừng liền phụt một tiếng rồi đứt đoạn. Vân Ngũ tung chân đá ngã tiểu lâu la bên người, đoạt đao trong tay hắn; Vân Tứ lao sang kéo Dương tiểu thư, đồng thời cúi đầu, lưỡi đao của Vân Ngũ đã vung qua đây, lướt qua Vân Tứ giết chết một tên lâu la khác.

Vài tiểu lâu la không kịp phản ứng, nháy mắt đã bị tàn sát hầu như không còn.

Ngược lại, Tứ đương gia phản ứng rất nhanh, vươn tay muốn bắt hai người kia lại, nhưng tên của Vân Lục đã lập tức bắn đến, khiến hắn không thể không nghiêng người né tránh, trong nháy mắt này, Vân Tứ và Vân Ngũ đã nhanh chóng mang theo Dương tiểu thư nhảy vọt vào đội ngũ của quan binh.

“Cám ơn các người.” Lúc này Dương tiểu thư mới nhẹ nhàng thở ra, không còn dáng vẻ trấn định như vừa rồi, đôi mắt ngập nước, hướng hai U Vân vệ nói lời cảm tạ.

“Đưa Dương tiểu thư xuống núi đi.” Lâu Cảnh hơi nhếch môi, quét mắt nhìn sắc mặt trắng bệch của tên trùm thổ phỉ, “Bây giờ đầu hàng còn chưa muộn đâu.”

“Hừ, lão Đại, chúng ta liều mạng, giết một đường máu đi ra!” Hai mắt Tứ đương gia đỏ đậm, cửu hoàn đao trong tay bởi vì nắm quá chặt mà đương đương rung động.

“Ta đếm đến ba, rồi sẽ đánh lên núi, một!” Lâu Cảnh không nhanh không chậm mà nói.

“Lão Tứ, ta có huynh đệ như ngươi, chết cũng không tiếc!” Gã râu quai nón vỗ vỗ bờ vai của Tứ đương gia, thở dài, đi đến nước này, bọn họ đã thua rồi.

“Hai...” Lâu Cảnh lập tức rút trường thương ra.

“Đại ca, huynh đệ cùng người đồng sinh cộng tử!” Lão Tứ nâng đại đao lên, nhằm thẳng vị trí Lâu Cảnh lao đến, “Đại ca, ta ngăn cản quan binh, người đi mau!”

Cửu hoàn đao còn chưa gần người, đã bị Vân Nhất chặn lại.

“Lại là người!” Tứ đương gia thấy Vân Nhất, toàn bộ lông tóc trên người đều dựng đứng cả lên, người này quá mức khó chơi, một khi đánh nhau liền không ngừng được, biết làm thế nào để giết ra một đường sống đây?

Quan binh cầm trường mâu trong tay nhanh chóng xông lên trước, bảo vệ Lâu Cảnh vào giữa.

“Giết!” Lâu Cảnh hạ lệnh.

Các tướng sĩ lập tức phản chấn tinh thần, ào ào lao lên.

“Đội đã!” Tên trùm thổ phỉ đột nhiên hét lớn một tiếng, “Sơn trại núi Cửu Kỳ đầu hàng!”

“Muộn rồi.” Lâu Cảnh ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, thông dong mà nhìn gương mặt đầy kinh ngạc của tên râu quai nón, tựa hồ đến tận bây giờ mà người này vẫn còn không hiểu rõ, đến tột cùng là ai cầu ai, đầu hàng chỉ là một loại ân huệ mà thôi, cũng không phải chiến thuật, liền lạnh mặt nói: “Một tên cũng không để lại!”

“Giết—” Nhất thời, tiếng quan binh hò hét hô giết vang động cả sơn cốc. Con đường đá này quá nguy hiểm, vô ý một cái là sẽ bị té xuống, tên trùm thổ phỉ vừa đánh vừa lui, mang theo thủ hạ không còn nhiều lắm rút về phía sơn trại trên núi.

Tuy rằng cái sơn trại này được tính là trại lớn, nhưng đếm từ đầu đến đuôi cũng chẳng tới ba trăm người, xuống núi quy phục mất hơn một trăm, còn lại hơn trăm người căn bản là không đủ cho quan binh giết, cho nên phải nhanh chóng rút lui về cửa đá.

Lâu Cảnh cũng không cho bọn họ đạt được ý định, Vân Lục và Vân Thập Nhị gương cung, mũi tên nhắm ngay tên trùm thổ phỉ đang chạy trước nhất, vùn vụt lao tới.

Tên râu quai nón cả kinh, một phát bắt ngay lấy Tứ đương gia bên người, dùng cơ thể hắn để chặn mũi tên.

Cửu hoàn đao đỡ được một mũi tên, nhưng một cái tay khác lại bị Đại đương gia kéo lấy, có muốn hành động cũng không được, nhất thời bị một mũi tên bắn trúng. Tứ đương gia sững người, mở to mắt khiếp sợ mà nhìn đại ca kết bái dùng chính mình làm lá chắn.

Hai canh giờ sau, Lâu Cảnh cười hân huyết bảo mã, sau ngựa buộc Tứ đương gia bị trói gô, thông dong tự tại mà trở về nơi đóng quân.

Tiêu Thừa Quân khoanh tay đứng trước cửa quân doanh, mỉm cười nhìn tư thế oai hùng cao ngất của Trần Nam tướng quân, chiến thắng trở về.

Trận chiến kết thúc thắng lợi, Trần Nam tướng quân chỉ dùng một ngày một đêm để tiêu diệt hết đám sơn phỉ nhiều năm khó trị trên núi Cửu Kỳ, khiến tướng sĩ trong quân đều rất thần phục.

“Khó trách tuổi còn nhỏ như vậy mà đã được phong làm tướng quân nhị phẩm, quả nhiên là xứng đáng a!” Vương Trục nhìn bữa trưa nghèo nàn trước mắt, liền chạy đi hỏi thăm thương thế của Lâu Cảnh, lúc trở về liền nhịn không được mà thở dài.

“Đừng nhìn nữa.” Trương Nhiễm đem một xấp danh sách đưa cho Vương Trục, “Quân sư đưa sổ sách đăng kí đến đây, nhanh đi kiểm kê đám tân binh của người đi.”

Số sơn phỉ biết cười ngựa không nhiều lắm, huống hồ triều đình đã định ra số lượng kỵ binh nhất định, không thể tùy ý tăng thêm, cho nên hầu hết sơn phỉ mới thu nạp lần này sẽ được phân về Bộ binh, tự nhiên cũng do Bộ binh giáo úy quản lý.

Vương Trục nhìn mở sổ sách đăng kí dày cộp kia, nhịn không được mà nhăn nhó, “Trước kia cũng không phải là chưa từng thu sơn phỉ, phỏng chừng là vài ngày nữa sẽ trốn mất một nửa thôi.”

“Chưa chắc đâu.” Trương Nhiễm lắc lắc ngón tay, “Người nhìn cái này đi.” Nói xong, hắn lại chỉ chỉ một tập giấy khác nằm dưới chồng danh sách đăng kí.

Vương Trục lấy ra nhìn, không khỏi sửng sốt, “Đây là, danh sách quân tịch!”

Như thế nào mà hắn lại quên, Trần Nam tướng quân quản lý binh quyền bốn quận phía Nam, hoàn toàn khác với Võ Vệ tướng quân không có thực quyền. Ở bốn quận phía Nam này, vô luận là quân đội hay là quân tịch, hết thảy đều do Lâu Cảnh quản hạt, đem mấy người này nhập vào quân tịch, bất quá chỉ là nâng tay mà thôi, chẳng mất bao nhiêu thì giờ.

(quản hạt: đứng đầu trông coi.)

“Có quân tịch, những người đó sẽ không trốn sao?” Trong đại tướng, Tiêu Thừa Quân ôm chén trà trong tay, cùng Trần Nam tướng quân uống trà sau bữa ăn.

Trong quân còn có rất nhiều sự tình cần phải chỉnh lý, bọn họ dự định ở lại một ngày để chuẩn bị, khi hoàng hôn sẽ đưa Dương tiểu thư trở về, sáng sớm ngày mai sẽ nhổ trại.

“Thông thường, khi chiêu an xong thì cũng chỉ phân đám sơn phỉ này vào nhóm tạp binh, cơ bản là cũng không khác gì với binh dịch.” Lâu Cảnh cầm bút, nhanh chóng viết xong một phong thư, lấy ấn tướng quân ra, ấn xuống mặt giấy một cái đại ấn đỏ tươi, gọi tín binh đến, bảo hắn nhanh chóng chuyển thư đến tay thứ sử Giang Châu.

(binh dịch: gần giống như mình đi nghĩa vụ quân sự bây giờ ấy, tín binh: binh sĩ chuyên phụ trách vận chuyển thư từ.)

Tiêu Thừa Quân hiểu rõ, việc chiêu an, trước giờ đều do người cầm quân là tướng quân thực hiện, mà quân tịch lại do thứ sử trông coi, tướng quân tuyển mộ sơn phỉ về, quân tịch lại chậm chạp mãi không xong, đương nhiên là những tạp binh mới tới kia sẽ cảm thấy bất an, cũng bị những binh sĩ có quân tịch khác khinh thường, cho nên sẽ tìm cơ hội đào tẩu, tiếp tục đầu nhập vào các sơn trại khác làm sơn tặc.

“Đại tướng quân, Dương tiểu thư cầu kiến.” Thị vệ ngoài cửa chợt bấm báo.

Tiêu Thừa Quân cau mày, nữ tử sẽ không tùy tiện xin gặp mặt nam tử, đặc biệt là nữ tử chưa xuất giá, huống hồ vị thiên kim nhà họ Dương này cũng sắp trở thành tiểu nương của Lâu Cảnh, tại sao lại lén lút muốn hẹn gặp riêng như thế?

(xuất giá: lấy chồng, tiểu nương: mẹ trẻ)

“Cho nàng ta vào đi.” Lâu Cảnh thuận miệng nói xong, nhất thời cảm thấy ánh mắt của phu quân nhìn hắn chợt lạnh đi ba phần, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, “Cái kia... Chắc là nàng ta có chuyện quan trọng muốn nói, ách...”

Nhìn bộ dáng ngượng ngịu, cần cần dục dục mà nhìn mình của Vương phi, trong mắt Tiêu Thừa Quân dần dần nhiểm lên ý cười.

“Tiểu nữ ra mắt Trần Nam tướng quân, ra mắt quân sư.” Dương tiểu thư cúi đầu, hướng hai người phúc thân hành lễ.

(một lễ tiết của người xưa, phụ nữ đặt hai tay lên vị trí thắt lưng, đầu gối hơi cúi xuống một cái, khẽ cúi đầu, phim trung quốc chiếu rất nhiều ^^~)

Lâu Cảnh há mồm, lại không dám nói lung tung, ủy khuất mà nhìn về phía phu quân nhà mình.

“Dương tiểu thư không cần đa lễ.” Tiêu Thừa Quân nhin không được mà cười khẽ, mở miệng mời Dương tiểu thư đứng dậy.

“Tiểu nữ đến đây đúng là không hợp cấp bậc lễ nghĩa, nhưng mà... xác thực là có việc muốn nhờ.” Dương tiểu thư nói xong, ngẩng đầu nhìn Lâu Cảnh, “Cầu tướng quân, tha cho Lâm đại ca một mạng.”

“Ai cơ?” Lâu Cảnh nhú mày.

“Chính là vị Tứ đương gia trên sơn trại bị tướng quân bắt về đây ạ.” Gương mặt hơi có vẻ non nớt của Dương tiểu thư tràn đầy chấp nhất, “Hắn gọi là Lâm Đại Hổ, là ân nhân cứu mạng của tiểu nữ.”

Phu phu hai người liếc nhau, Lâm Đại Hổ là một nhân tài, sở dĩ Lâu Cảnh chưa giết hắn là vì có ý muốn mời chào, nhưng hắn với vị Dương tiểu thư này là xảy ra chuyện gì thế nhỉ? Lâu Cảnh nhìn nhìn đôi mắt hàm lệ của Dương tiểu thư, nhất thời cảm thấy, phụ thân nhà hắn còn chưa kịp gặm cỏ non, đỉnh đầu đã được đội một cái nón xanh to tướng rồi. (bị cảm sừng)

Dương tiểu thư cũng tự nhiên nhìn ra thâm ý trong mắt Lâu Cảnh, nhất thời đỏ bừng mặt, “Tướng quân chớ nên hiểu lầm!” Tuy rằng xấu hổ đến mức chỉ hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, nhưng cuối cùng nàng cũng không thể vứt bỏ ân nhân cứu mạng, liền cắn chặt răng, đem sự việc diễn ra trong mấy ngày nay kể lại rõ ràng.

Lại nguyên lai, tên râu quai nón kia bị tóm, đám sơn tặc liền bắt nàng để ép quân thủ phải lấy trâm thỏ phi ra đổi, ai ngờ lúc tên râu quai nón ấy được thả trở về, gặp nàng xong liền nói phải cưới nàng làm áp trại phu nhân, còn kéo nàng muốn động phòng. Dương tiểu thư nào chịu nổi loại khuất nhục này, lúc ấy liền muốn đâm đầu vào đá tự sát, may mà được Lâm Đại Hổ ngăn lại.

“Ta nói rồi, không được làm nhục thiếu nữ chưa xuất giá, cho dù là đại ca cũng không được!” Lâm Đại Hổ đem Dương tiểu thư ra sau người, kiên quyết che chở cho nàng, bởi vì muội muội (em gái) hắn bị người ta vũ nhục đến chết nên hắn vốn hận thấu loại sự tình này, lúc gặp phải liền xen vào ngăn cản.

Tiêu Thừa Quân hơi hơi gạt đầu, xem ra Lâm Đại Hổ này cũng là một người biết phân biệt đúng sai, “Sao hắn lại làm sơn phi?”

“Ta cũng biết không nhiều lắm.” Dương tiểu thư thấy quân sư tao nhã, khí chất thanh quý, so với tướng quân sát khí mình đầy bên cạnh thì dễ nói hơn rất nhiều, trên mặt liền thoải mái hơn vài phần, “Chỉ nghe nói muội muội nhà hắn bị một tên làm việc trong nha môn gây hại, dưới cơn nóng giận, hắn đã chém chết tên kia, sau đó bị sung quân đến Giang Châu.”

Đất đai Giang Châu cằn cỗi, nhiều người phạm tội bị lưu đầy đến tận đây, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến sơn phi ở nơi này càng ngày càng đông.

“Vì sao ta phải đáp ứng ngươi?” Lâu Cảnh bắt vi sở động, tựa tiểu phi tiểu mà nhìn Dương tiểu thư, trong mắt nổi lên ánh sáng lạnh, hừ, không ngờ Nguyên Lang nhà hắn lại ôn hòa nói chuyện cùng nữ nhân này như vậy!

(bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục; tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười.)

Dương tiểu thư cắn cắn môi dưới, hít sâu một hơi, “Thế tử xa nhà ngàn dặm, trong nhà không còn người trông nom, ít ngày nữa tiểu nữ sẽ được gả đến Lâu gia... Chi bằng thế tử phân phó.”

Lâu Cảnh sững sốt, hơi hơi nhú mày, “Việc của phụ thân ta, kỳ thật...” Việc này là Lâu gia làm không đúng, lần này hắn tới Cửu Xương, cũng là vì muốn giải quyết chuyện này, không thể để danh dự của Lâu gia bị phá hủy được.

“Đa tạ thế tử thương tiếc,” Trong mắt Dương tiểu thư hiện ra vài phần quyết tuyệt, “Gia phụ đã ký hạ khế ước, tự nhiên là nên thực hiện hứa hẹn, huống hồ... Lần này bị bắt, thanh danh cũng bị phá hủy, gả cho An Quốc công làm trắc thất, là tiểu nữ trèo cao.”

68. Chương 68: Đất Phong

Lâu Cảnh trầm mặc một lúc lâu, khẽ thở dài, “Việc này, ta sẽ thương nghị với Dương đại nhân, Dương cô nương đi nghỉ ngơi trước đi.”

“Đa tạ thể tử thông cảm...” Dương tiểu thư phúc thân hành lễ, cũng không hỏi Lâu Cảnh có đồng ý buông tha cho Lâm Đại Hổ hay không, lập tức xoay người rời khỏi trung trướng.

“Dương tiểu thư này cũng là một người dùng được.” Tiêu Thừa Quân đứng dậy, xoa xoa đầu Lâu Cảnh, từ góc độ dùng người mà nói, Dương cô nương là một người ân oán phân minh, tiến thoái có độ, dùng để quản lý, cân bằng nội bộ của Lâu gia là rất thích hợp, “Ở Lâu gia, nàng ta cũng không có ai để dựa vào, cũng chỉ có thể nương theo người, giúp đỡ người bàn bạc kế sách.”

“Ta còn không đến mức cần nhờ vả nữ nhân đâu.” Lâu Cảnh kéo cái tay trên đầu mình xuống, đặt bên miệng gặm một hơi, nhưng trong lòng cũng hiểu được, phu quân nhà mình nói đúng.

Việc trong nhà so với việc quốc gia thiên hạ mà nói, đều chỉ là việc nhỏ, nhưng mà trong nhà không an ổn thì sẽ khiến người ta luôn cảm thấy phiền lòng. Huống chi, về sau hẳn sẽ lại gả cho Tiêu Thừa Quân lần nữa, nếu Lâu gia nằm trong tay phụ thân và Ngụy thị thì sớm hay muộn cũng sẽ suy bại.

Than nhẹ một tiếng, hai người không nói chuyện này nữa, mà gọi người dẫn Lâm Đại Hổ đến đây.

Mũi tên trên vai Lâm Đại Hổ đã được rút ra, cũng không biết là ai đã đắp thuốc cho hắn, còn dùng một mảnh vải trắng cẩn thận băng kỹ, trên người vẫn bị trói chặt bằng dây thừng, hai mắt đỏ rực mà tròng Lâu Cảnh.

“Lâm Đại Hổ, ngươi ba lần bốn lượt đối nghịch với bản tướng, ngươi nói thử xem, ta nên xử trí ngươi thế nào?” Lâu Cảnh tựa lưng vào ghế ngồi, cười lạnh nhìn hắn.

“Muốn chém, muốn giết hay lột thịt lột da, thích làm thế nào thì làm!” Lâm Đại Hổ có thân hình cao lớn, lưng hùm vai gấu, tiếng nói oang oang như chuông lớn.

Lâu Cảnh dùng ngón tay dè lỗ tai lại, lấy ra một tấm bản đồ, chậm rãi nói: “Ta đã xem qua phòng bố của núi Cửu Kỳ, nếu không phải kho lương bị đốt, nửa tháng cũng không công phá được cái sơn trại này, trước kia ngươi từng cầm binh sao?”

“Liên quan quái gì đến ngươi!” Lâm Đại Hổ nhăn cổ nói.

“A, quả nhiên là do ngươi bố trí.” Lâu Cảnh tỏ ra “ta vừa biết rồi nhé”, tủm tủm cười trả lời.

Lâm Đại Hổ mở to hai mắt nhìn, lúc này mới kịp phản ứng, mẹ nó, mình bị đưa vào tròng rồi.

Tiêu Thừa Quân nhìn hai người cùn cựa người tới ta đi, liền nhin không được mà cười khẽ ra tiếng, “Tướng soái tài, tự nhiên là nên dùng trong quân, làm một tên sơn phỉ thì thật là đáng tiếc.”

“Hừ, đại quân triều đình với sơn phỉ thì khác đéch gì nhau!” Lâm Đại Hổ hừ lạnh một tiếng, “Ta sẽ không quy phục, ăn cơm tù hay lên đoạn đầu đài đều được, nói một câu cho thống khoái đi!”

(thống khoái: thích thú, thoả mãn; lòng thống khoái, nhẹ lâng lâng như người trút được gánh nặng (Kim Lân))

Lâu Cảnh thở dài, không buồn để ý đến hắn, quay sang nói với Tiêu Thừa Quân, “Là ta nhìn nhầm rồi, vốn tưởng rằng hắn là một hán tử đỉnh thiên lập địa, hiện giờ xem ra, bất quá chỉ là một con rùa đen rút đầu mà thôi.”

(đỉnh thiên lập địa: đầu đội trời, chân đạp đất)

“Tài đại chí sơ, không có triển vọng, lưu hắn lại cũng chỉ là tai họa cho lê dân bá tánh.” Tiêu Thừa Quân nghiêm mặt nói.

(tài đại chí sơ: có thể hiểu đơn giản là có tài mà không có chí ấy ^^~)

Hai người cực kì ăn ý mà kẻ tung người hứng nói chuyện với nhau, nhất thời chọc giận Lâm Đại Hổ, “Lão tử mới không phải rùa đen rút đầu, mấy năm nay toàn cướp của người giàu chia cho người nghèo, tai họa cho dân chúng ở chỗ đó ư?”

“Thế Dương tiểu thư kia là xảy ra chuyện gì?” Lâu Cảnh nhướn mày, đứng dậy đi đến bên người Lâm Đại Hổ, “Những cô nương, tiểu tử vô tội bị các người làm hại, đó là chuyện gì xảy ra?”

Nhắc tới cái này, trên mặt Lâm Đại Hổ liền nhịn không được mà có chút xấu hổ, hắn vẫn luôn không quen nhìn loại sự tình này, có thể quản thì quản, nhưng trong sơn trại có một đám Đại lão gia, dù sao thì cũng phải tìm địa phương để phát tiết, hắn có muốn quản cũng quản không được, chỉ có thể khuyên nhủ bọn họ không động đến các tiểu cô nương chưa xuất giá mà thôi.

“Nói cho cùng, cả tay sai của triều đình người cũng không bằng đâu, chó săn còn biết vì ai mà bán mạng, còn người ư? Một tên thổ phỉ chỉ biết giết người phóng hỏa, cường đoạt dân nữ, dùng huynh đệ kết bái của mình để chặn tên, đáng giá sao? Anh em kết nghĩa kia của người, nếu không phải vì thấy hơi tiền mà nổi máu tham muốn giết người, thì tại sao lại bị chém giết?” Lâu Cảnh rút bội đao ra, dùng mũi đao chỉ chỉ vào ngực Lâm Đại Hổ, “Võ lương tâm mà giấu lại thật kĩ đi, mọi chuyện người làm mấy năm nay có đúng là giúp người không? Có đúng như ước nguyện ban đầu khi người vào rừng làm cướp không?”

Lâm Đại Hổ trầm mặc không nói, lưỡi đao chói lọi đặt ngay trước mắt, hàng là có thể sống, không hàng thì sẽ chết, nhưng cứ như vậy mà đầu nhập vào triều đình, chung quy là hắn vẫn cảm thấy không cam tâm.

(hàng: chịu khuất phục, chịu thua.)

“Thôi...” Lâu Cảnh thở dài một tiếng, đột nhiên vung đao.

Lưỡi đao sáng loáng xẹt qua trước mắt, tiếng xé gió vụt qua bên tai, Lâm Đại Hổ vô thức nhắm mắt lại.

“Phụt”, một đao đi xuống, dây thừng trên người vang lên một tiếng nhỏ rồi đứt đoạn, Lâm Đại Hổ kinh ngạc mà mở mắt ra, trở mắt nhìn Lâu Cảnh thu đao vào vỏ.

“Từ trước tới nay, Lâu Cảnh ta cũng không ép buộc người khác cái gì, ta tôn trọng một hán tử có khí phách kiệt ngạo bất tuân như người, hôm nay sẽ không làm người khó xử.” Lâu Cảnh xoay người, đưa lưng về phía Lâm Đại Hổ, “Người đi đi.”

Lâm Đại Hổ sững sốt một lát, xoay người bước đi, xốc rèm cửa lên, bên ngoài trung trướng yên tĩnh và thanh bình đến kì lạ, bầu trời quang đãng muôn dặm, xa xa là những ngọn núi trập trùng, trời đất bao la, nam nhi thân cao tám thước như hắn luôn luôn có chỗ dừng chân, chẳng qua... Bước chân rời đi đột nhiên dừng lại.

Lâu Cảnh quay lại nhìn hắn, hơi hơi nhếch môi, ngữ khí trầm ổn mang theo tiếng thở dài, “Ra khỏi cửa này, sẽ không có ai ngăn cản người.”

Lâm Đại Hổ xoay người nhìn về phía Lâu Cảnh, “Người điều binh khiển tướng, anh đừng giết địch, là vì cái gì?”

Trong khoảnh khắc Lâm Đại Hổ xoay người nhìn lại, vẻ mặt của Lâu Cảnh liền đổi thành cao thâm khó lường, nghe được lời ấy, trầm ngâm một lát mới nói: “Ta, tự nhiên là vì người mà ta nguyện trung thành.”

“Hiện giờ Đại Dục đang loạn thành một đoàn.” Lâm Đại Hổ gắt gao nhìn chằm chằm Lâu Cảnh, “Người mở miệng là nói đến dân chúng trong thiên hạ, vậy người mà người nguyện trung thành có thể làm cho dân chúng no bụng được không?”

Lời này nói ra, chính là đại nghịch bất đạo, nhưng mà trong mắt Tiêu Thừa Quân lại hiện lên một tia tán thưởng, nguyên tưởng rằng chỉ có Thái Tổ khai quốc mới nhìn thấy một tài năng như thế, thật không ngờ là y cũng có thể gặp được một người như vậy. Tuy rằng, nhìn từ góc độ đế vương mà nói, loại người này cũng chẳng dễ thu phục, nên diệt trừ sớm thì hơn.

(đại nghịch bất đạo: vốn chỉ những lời nói cùng hành vi phạm thượng tác loạn, phá hoại trật tự phong kiến. Hiện dùng để hình dung tội to ác lớn.)

“Người mà ta nguyện trung thành, tất nhiên là người có thể làm cho Đại Dục quay về thời thịnh thế.” Lâu Cảnh chậm rãi cong môi lên, “Mà ta muốn làm, đó là giúp y bảo vệ tốt ngàn dặm non sông này!”

(thịnh thế: thời đại thịnh vượng, phồn vinh, giàu có)

Tiêu Thừa Quân lảng lảng mà nhìn nụ cười tràn đầy khoe khoang đắc ý của gia hỏa kia, trong lòng rung động mãnh liệt. Câu nói ấy, từng câu từng chữ liền cứ như vậy mà khắc sâu vào trong lòng y, ghi nhớ cả đời.

Hoàng hôn buông xuống, phu phu hai người mang theo một tiểu tướng mới nhận là Lâm Đại Hổ, đưa Dương tiểu thư về quận phủ quận Cửu Xương.

Dương phu nhân ôm nữ nhi khóc rống một lúc lâu mới ngừng được nước mắt, hỏi thăm sự tình diễn ra trong mấy ngày nay.

“Mẫu thân đừng quá buồn phiền, hiện giờ nữ nhi ở lại Giang Châu cũng khó mà gả cho một người như ý, còn không bằng đến phủ An Quốc công.” Dương tiểu thư an ủi mẫu thân một hồi lâu, lúc này mới nói đến chính sự.

Dương phu nhân nghe vậy, lại nhịn không được mà rơi lệ, người người trong quận Cửu Xương đều biết tiểu thư Dương gia bị sơn phỉ bắt đi, nhóm nhà giàu muốn kết thân, tất nhiên sẽ đi hỏi thăm mọi chuyện cẩn thận, tuy bọn họ biết nữ nhi không hề mất đi danh tiết, nhưng nói ra ngoài thì có ai tin? Sau này muốn tìm một nhà môn đăng hộ đối thì chắc chắn là muôn vàn khó khăn...

“Căn cơ nhà chúng ta không lớn, con đường làm quan của phụ thân lại không mấy thuận lợi, gả cho An Quốc công cũng không phải là chuyện xấu.” Dương tiểu thư vốn là không bằng lòng, nhưng mấy ngày nay bị nhốt trên sơn trại, nàng đã suy nghĩ cẩn thận thiệt hơn.

Phụ thân làm quan thanh liêm, nhưng trong cái triều đình hỗn loạn hiện tại, muốn làm việc yên ổn hay thăng chức là rất khó, mà ngược lại, nơi nơi chốn chốn đều bị người chen ép, năm nay phải mượn tiền để làm lễ gặp mặt, ai biết ba năm sau sẽ thế nào? Trong nhà còn có đệ đệ muội muội, cần phải đọc sách, cần lập gia đình, nàng nhất định phải gả cho một người có thân phận cao, lúc ấy mới có thể giúp đỡ cho gia đình được ít nhiều.

Sau khi bàn bạc xong, Dương Hưng nặng nề mà thở dài, lau khô nước mắt, nói lời cảm tạ với hảo ý của Lâu Cảnh, chuẩn bị đưa nữ nhi đến Lâu gia.

Lâu Cảnh cũng không ngăn cản nữa, phái hai mươi tinh binh hộ tống Dương tiểu thư vào kinh, bản thân hắn thì viết một phong thư gửi cho phụ thân, nói sơn phỉ Giang Châu hoành hành ngang ngược, thường xuyên chặn cướp trên đường, đây không phải là lỗi của Dương Hưng, mà việc Dương tiểu thư bị bắt cóc thì hoàn toàn không đề cập đến.

Trải qua sự kiện ở núi Cửu Kỳ, phương pháp dùng binh kì dị của Lâu Cảnh đã triệt để chấn nhiếp đại quân, nhóm tiểu tướng bội phục sát đất, đối với mệnh lệnh của Lâu Cảnh, bất luận là sau này có kì dị cỡ nào, cũng không dễ dàng nghi ngờ hay phân vân.

Mà Trần Nam tướng quân vừa mới lập uy xong liền phải tay, bàn giao toàn bộ mọi việc trong quân cho hai giáo úy, bản thân mình thì cùng quân sư đi ra ngoài du lịch.

Thời hạn Tiêu Thừa Quân đến đất phong đã sắp hết, chỉ còn lại không tới năm ngày, đi từ Cửu Xương đến Mân Châu, cưỡi ngựa mất khoảng ba ngày, đoàn người liền ra roi thúc ngựa, hướng thủ phủ của Mân Châu – Dung Thành mà đi.

Sau khi Lâu Cảnh rời đi được hai ngày, thứ sử Giang Châu nhận được tín thư do Trần Nam tướng quân tự tay viết, trong lòng không khỏi lộ bộ một chút.

Nguyên bản đang muốn thể hiện năng lực của mình ở Giang Châu, ai ngờ Hoàng Thượng lại đột nhiên phong một cái Trần Nam tướng quân đến đây, thế này thì có khác nào tròng một cái dây xích vào cổ hắn đâu, đương nhiên là thứ sử Giang Châu sẽ không bằng lòng. Binh lực Giang Châu vốn đã không đủ, với hắn mà nói, đại quân bốn quận phía Nam là cực kì trọng yếu, cho nên vẫn luôn giữ lại một vạn quân kia

không chịu trả lại, không lường được thế tử Lâu gia nhỏ tuổi này lại làm như vậy, cũng là cho hắn một cái hạ mã uy, để hắn thành thật một chút.

(Hạ mã uy: cấp cho mặt mũi hoặc hiểu là cho chút thể diện.)

“Đại nhân, thuộc hạ làm việc bất lợi.” Người bên cạnh nhìn thấy quân tín của Trần Nam tướng quân, lập tức quỳ xuống đất nói.

Thứ sử Giang Châu không để ý đến cấp dưới đang quỳ xuống thỉnh tội mà mở bức thư do Lâu Cảnh gửi đến ra, nội dung bên trong cực kì đơn giản, đơn giản đến mức chỉ có một câu, “Trong vòng ba ngày phải trả lại đại quân cho ta, bảy ngày nữa mà binh không về đến bốn quận phía Nam thì ta sẽ hướng Hoàng Thượng đòi lấy.” Một hàng chữ như vậy nằm chình ịch giữa tờ giấy trắng, mặt trên còn có một cái đại ấn tướng quân màu đỏ tươi, kiêu ngạo đến tột đỉnh.

“Thằng nhãi Lâu gia, khinh người quá đáng!” Thứ sử Giang Châu tức giận đến dựng râu, vung tay vỗ mạnh lên bàn.

Đất đai của Mân Châu cũng không được phì nhiêu, lại gần biển, vì thế có rất nhiều người kiếm sống bằng nghề đánh cá, cũng bởi vậy mà những thành thị hơi phồn hoa một chút đều nằm ở vùng duyên hải, Dung Thành cũng không ngoại lệ, cách bờ biển chưa đến một trăm dặm.

Tất nhiên Lâu Cảnh không thể lấy danh nghĩa là Mân vương phi hay Trần Nam tướng quân đến đây, vì thế hắn liền đóng giả làm thị vệ của Tiêu Thừa Quân. Chẳng qua cánh tay hắn bị thương còn chưa lành, cho nên thị vệ này vẫn cưỡi chung một ngựa với Vương gia, thẳng cho đến khi cả đoàn đi tới bên ngoài Dung Thành, hắn mới nhăn nhó khổ sở mà tự cưỡi ngựa một mình.

(tên nào bữa trước làm anh hùng tong long cưỡi ngựa lên núi tiểu phỉ thế nhỉ =___=)

Phủ Tĩnh Nam hầu nằm trong Dung Thành, hiện giờ cả nhà đều vào kinh, Tĩnh Nam hầu liền đem phủ đệ cho Tiêu Thừa Quân mượn tạm, trở thành Mân vương phủ tạm thời, đợi cho đến khi Mân vương phủ chân chính hoàn thành thì mới dọn qua đó.

Quan viên ở đất phong đã sớm đợi tại phủ Mân vương, bọn họ vốn là quan địa phương ở Mân Châu, hiện giờ Mân Châu biến thành đất phong, người có cửa đều đã sớm chạy chọt để đi nơi khác, người không có cửa thì cũng đành ở lại nơi này, trở thành phiên thần của Vương gia.

(phiên = đất phong, thuộc địa hoặc thuộc quốc phong cho chư hầu ngày xưa, vua phong các bầy tôi, các con cháu ra trấn các nơi để làm phen che cho nhà vua. Thần: thần tử, bầy tôi -> làm quan cho vương gia.)

“Chúng thần tham kiến Mân vương điện hạ.” Trước đây bọn họ là quan viên đứng đầu trong sáu bộ quan của Mân Châu, bây giờ trở thành lục bộ thượng thư của đất phong, nhất tề hướng Tiêu Thừa Quân hành lễ.

Tiêu Thừa Quân ngồi lên ghế chủ vị, nhìn lướt qua nhóm thần tử đang quỳ trên mặt đất, thứ sử Mân Châu đã rời khỏi chức vị, vì thế vị trí đứng đầu các quan ở Mân Châu liền bỏ trống, “Hôm nay bốn vương tiếp quản Mân Châu, các người đều thăng quan một bậc, liệt vào lục bộ thượng thư của Mân Châu, hàm tam phẩm.”

“Tạ điện hạ!” Sáu người khom người tạ ơn, không buồn không vui.

“Bốn vương mới đến, cũng không hiểu biết mọi việc ở Mân Châu, các người đem toàn bộ hồ sơ trong ba năm qua của sáu bộ trình lên. Bảy ngày nữa, ta sẽ tham gia đại điển nhậm chức Mân vương, gọi quận thủ của chín quận Mân Châu đến đây, sau đại điển sẽ tiến hành nghị sự ở chính điện Vương phủ, người nào vắng mặt sẽ lập tức bãi miễn, Mân Châu vĩnh viễn không dùng người này.” Sắc mặt của Tiêu Thừa Quân đầy trang nghiêm và lạnh lùng, âm điệu trầm ổn, một câu một câu mà dần dò đi xuống.

Gọi ti lễ đến, sắp xếp mọi việc của đất phong trong vòng bảy ngày, trật tự rõ ràng, không lộ một chút sơ hở, khiến lục bộ thượng thư vừa mới lên chức ứa mồ hôi lạnh. Nguyên bản tưởng rằng vị Mân vương này vốn không được sủng ái, bởi vì ngu dốt mà bị phế, chắc cũng là quả hồng mềm dễ bóp, nào có ai ngờ được, y lại có bản lĩnh như thế chứ!

(ti lễ: chức quan trông coi về lễ nghi.)

Xuất xứ của đại nghịch bất đạo: Hán thư - Cao Đế kỉ -

Khi Hán Sở tranh hùng, có một lần quân Sở do Hạng Vũ thống lĩnh cùng quân Hán do Lưu Bang thống lĩnh gặp nhau tại thành Quảng Vũ. Hạng Vũ muốn đơn độc giao tranh cùng Lưu Bang nên tại trận tiền hét lớn rằng: “Lưu Bang nghe đây, chúng ta hai người phân tranh, đến nỗi bách tính trong thiên hạ không được yên ổn. Nay hai ta tại trận tiền tỉ thí, ai thắng, người đó sẽ được thiên hạ.”

Lưu Bang tự biết mình không phải là đối thủ của Hạng Vũ liền nói rằng:

“Nhà ngươi không đáng để khiêu chiến với ta, nhà ngươi đã là tội nhân với mười tội không thể dung tha, đáng phải giết chết:

Thứ 1: nhà ngươi phản bội ước đính giữa hai chúng ta. Ta chiếm được quan trung trước, theo lí phải là quan trung vương, nhà ngươi lại tự mình xưng vương.

Thứ 2: nhà ngươi giết khanh đại phu, tự mình xưng bá.

Thứ 3: nhà ngươi đã làm trái mệnh lệnh của Hoài Vương, tự ý dẫn binh vào quan trung.

Thứ 4: nhà ngươi thiêu đốt cung điện nhà Tần, quật mộ Tần Thủy Hoàng, vợ vết của cải.

Thứ 5: nhà ngươi đã giết chết Tần Vương Tử Anh đã đầu hàng.

Thứ 6: nhà ngươi đã chôn sống 20 vạn dân nước Tần.

Thứ 7: nhà ngươi phong vương ban đất, đuổi chủ cũ, khiến thiên hạ bất an.

Thứ 8: nhà ngươi chiếm Bành Thành, đoạt lấy đất đai của nước Hàn, lại cưỡng chiếm đất đai của nước Lương và nước Sở.

Thứ 9: nhà ngươi âm mưu giết Nghĩa Đế Hoài Vương.

Thứ 10: nhà ngươi là thần tử lại giết vua của mình, thiên hạ không dung cho tội đại nghịch bất đạo.

Nhà ngươi đã phạm vào 10 tội lớn, còn mặt mũi nào khiêu chiến với ta!”

Hạng Vũ vừa nghe xong giận đến nổi tái mặt, gương cung bắn. Lưu Bang né không kịp bị tên ghim vào ngực ngã xuống đất. Tướng sĩ vội chạy đến nâng Lưu Bang dậy, dìu vào trong thành Quảng Vũ. Lưu Bang không dám ứng chiến nữa.

69. Chương 69: Trả Binh

Mấy ngày kế tiếp, Tiêu Thừa Quân ở trong phủ Mân vương, xem qua hồ sơ của sáu bộ quan trong ba năm gần đây, hiểu biết đại khái về tình hình hiện tại của Mân Châu.

Mới đầu Lâu Cảnh còn tưởng rằng hai người có thể đi tản bộ ngoài bờ biển rồi nướng cá ăn chơi, kết quả là chỉ có thể ngồi đối mặt với chồng hồ sơ dày cộp, phủ đầy tro bụi, quả thực là khóc không ra nước mắt mà!

“Người đi nghỉ ngơi trước đi, ta xem xong chỗ này rồi sẽ qua bồi người.” Tiêu Thừa Quân nhìn thoáng qua gia hỏa đang ngồi nhấp nhồm không yên, khẽ cười nói. Không cho hắn ra ngoài đi chơi, chủ yếu là vì muốn hắn dưỡng tốt cánh tay bị thương cái đã, một thời gian nữa Lâu Cảnh sẽ phải trở về Giang Châu, sau đó còn phải tiêu diệt sơn tặc và đối phó với thứ sử nữa, muốn thông thả dưỡng thương cũng khó.

“Ta không mệt đâu.” Lâu Cảnh sờ sờ cái mũi, ngồi xuống bên cạnh Mân vương điện hạ, “Đến, ta giúp người.”

“Người giúp ta thế nào?” Tiêu Thừa Quân liếc liếc mắt, nhìn cánh tay trái vẫn mang theo thanh nẹp của hắn.

Lâu Cảnh giật lấy cây bút trong tay Tiêu Thừa Quân, hùng hồn nói: “Người cứ xem hồ sơ đi, có cái gì cần phải ghi chép ra, ta sẽ viết.” Cánh tay trái bị gãy, cánh tay phải vẫn tốt, viết vài chữ chỉ là chuyện vặt thôi.

Tiêu Thừa Quân nghĩ nghĩ, liền tùy hấn, “Vậy người viết, thời gian giặc Oa xâm lấn biên cảnh, Thuần Đức năm thứ bảy, hai mươi tám tháng năm, mừng ba tháng bảy... Không đúng, giặc Oa không viết như vậy.”

“Vậy viết như thế nào?” Lâu Cảnh đẩy tờ giấy sang, để Tiêu Thừa Quân viết cho hắn hai chữ này, “Ồ, chẳng phải là không khác gì nhau sao?”

“Người viết thiếu một nét ngang.” Tiêu Thừa Quân chỉ cho hắn xem.

“Có thể xem hiểu là được mà...”

Hai người cãi nhau ỏm tỏi, tuy rằng cũng chen vào rất nhiều công việc lật vặt, nhưng tốc độ hoàn thành lại tuyệt không chậm, công việc xem sớ sơ buồn tẻ lúc đầu cũng trở thành thú vị.

“Thuần Đức năm thứ tám, mừng năm tháng mười hai, huyện lệnh Đào Huyền cầu kết với giặc Oa kiếm được ba nghìn hai trăm lượng bạc trắng, ca nữ một người.”

“Có phải ca nữ là người Ba Tư không?” Lâu Cảnh tò mò vươn cổ sang nhìn.

(Ba Tư: Persia (tiếng Anh), thuộc châu Á, nay gọi là Iran.)

“Trong này không viết, sao người lại nghĩ là người Ba Tư?” Tiêu Thừa Quân quay đầu nhìn hấn.

“Chắc không phải là người Đông Doanh đâu, ta nghe nói bọn họ thường cạo trọc một nửa đầu mà, nhìn trọc lóc như bị hói ấy.” Lâu Cảnh cười hì hì trả lời.

(Đông Doanh: Nhật Bản)

“...”

Mấy ngày sau, trong kinh truyền tới tin tức, đồng thời, Lâu Cảnh cũng nhận được một phong thư do Triệu Hi bí mật gửi tới, cả hai đều nói về cùng một sự kiện, thi hội đã kết thúc, Triệu Hi đỗ Trạng nguyên.

“Tin tức từ trong kinh, Cử thiếu gia nhà họ Triệu đã thuận lợi thi đỗ Hội nguyên, thời điểm thi đình, Hoàng Thượng cấp cho hấn một luận sách, bị nói đến mức không tìm được lời nào để đáp lại, sau đó liền chấm hấn làm Trạng nguyên.” Lục Triệu tiến vào bẩm báo tin tức.

(Luận sách: Luận: tên gọi tắt của sách Luận Ngữ .Sách: bài của bầy tôi trả lời lại lời chiếu của vua/ Lối văn sách, ví dụ như: Người ta ra đầu bài hỏi về sự gì, mình lấy phương pháp làm sao mà trả lời lại cho vỡ vạc gọi là sách lệ .)

“Ghe thiệt, không ngờ hấn thi đậu tam nguyên thật!” Lâu Cảnh cũng có chút ngoài ý muốn, từ thời khai quốc tới nay, Đại Dục chưa từng xuất hiện người thi đậu tam nguyên, lúc trước còn tưởng rằng Triệu Hi khoác lác, ai ngờ tiểu tử này thật sự lợi hại như vậy.

(Đỗ đầu khoa thi hương gọi là Giải nguyên , đỗ đầu khoa thi Hội gọi là Hội nguyên , đỗ đầu khoa thi Đình gọi là Trạng nguyên . Gọi chung là tam nguyên .)

Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên, muốn thi đậu một cái đều là thiên nan vạn nan, huống hồ là đạt được cả ba cái!

“Thế này là phải đưa tới một phần đại lễ rồi.” Lâu Cảnh cười nói.

Tiêu Thừa Quân gật gật đầu, “Ta không tiện gửi lễ tặng cho Triệu gia, lần này gửi chung luôn nhé.”

Hiện giờ Lâu Cảnh đang ở chỗ của Tiêu Thừa Quân, muốn biếu tặng lễ vật thì chỉ cần giao cho quản gia của phủ Mân vương sắp xếp là xong. Ngoại quản gia hiện tại chính là ngoại quản gia của phủ Mân vương trong kinh, hiểu cực kỳ rõ ràng là phải chuẩn bị lễ vật thật chu đáo, liền chiếu theo lệ thường mà chuẩn bị gấp đôi, lấy danh nghĩa của Lâu Cảnh, đưa từ Giang Châu đến kinh thành.

Nửa tháng sau, lễ vật đã được vận chuyển vào kinh, Triệu Đoan nhìn đồ biếu tặng phong phú được gửi đến, liền có chút đắm chiêu.

“Thế tử An Quốc công và Kí Minh nhà ta có tình cảm thật tốt a, số lễ này nặng gấp đôi bình thường đấy.” Triệu gia Ngũ lão gia cười nói.

Triệu Đoan vuốt vuốt chòm râu, “Lễ này vốn là hai người đưa.”

Ngũ lão gia sững sốt, hơi hơi nhúu mày, “Đại ca là nói...” Nói xong liền chỉ chỉ ngón tay về phía Đông Nam.

Triệu Đoan gật đầu, phân phó hạ nhân đem đồ vật thu lại.

“A...” Ngũ lão gia hít sâu một hơi, “Chẳng lẽ, năm ngoài thế tử cùng chúng ta buôn bán diêm dẫn, chính là vì...”

“Đừng nói nữa.” Triệu Đoan đưa tay, đánh gãy lời nói của đệ đệ, “Khoảng hai ngày nữa Kí Minh sẽ đi Hàn Lâm viện nhậm chức, ngày mai người dẫn hân đi gặp quan trên đi.”

Ba người thuộc nhất giáp tiến sĩ không cần phải thông qua khảo thí cát sĩ cũng có thể trực tiếp tiến vào Hàn Lâm viện.

(Đời khoa cử, thi tiến sĩ lấy nhất giáp, nhị giáp, tam giáp để chia hơn kém. Cho nên bảng tiến sĩ gọi là giáp bảng. Nhất giáp gọi là đình giáp, chỉ có 3 bậc: (1) Trạng nguyên, (2) Bảng nhãn, (3) Thám hoa.)

Hàn Lâm viện: lập ra từ thời nhà Đường, chuyên lo về chiếu của vua. Nhà Tống thiết đặt Hàn Lâm Học Sĩ Viện, giữ việc khởi thảo chiếu chỉ ở nội triều. Nhà Minh đổi thành Hàn Lâm Viện, nắm việc trứ tác trong nội các. Cũng gọi là Mộc Thiên, Cẩm Lâm.)

Cát sĩ: Thiện sĩ, hiền nhân. Tương tự: cát nhân, lương sĩ.)

“Hiện giờ Triệu gia có một cái hàn lâm, một cái thị lang, hai quan ngoại phóng, còn có một thừa tướng.” Tam hoàng tử đã hết thời hạn cấm túc, nghe nói Triệu Hi đỗ Trạng nguyên, liền tiến cung thương nghị với Trần quý phi.

(Hàn lâm: tên chức quan ngày xưa. Dưới thời Đường, Tống, giữ việc cung phụng trong nội đình. Từ nhà Minh, nhà Thanh, thi đậu tiến sĩ đều gọi là nhập Hàn Lâm.)

Thị lang: chức quan hàm tam phẩm.

Ngoại phóng: thường chỉ quan ở kinh bổ ra ngoài/ quan làm việc ở bên ngoài (địa phương), ví dụ như: phóng khuyết bổ ra chỗ khuyết.)

“Triệu gia thật đúng là phi phạm, lúc nào cũng xuất ra được thiên tài, quả thật là danh bất hư truyền.” Trần quý phi tựa người trên tháp, rủ mắt trầm tư.

(danh bất hư truyền: danh tiếng xưa nay như thế nào thì thực tế quả đúng như vậy.)

Nguyên bản vẫn tưởng rằng danh tiếng của Cửu thiếu gia nhà họ Triệu đều là do quan chức của Triệu Đoan và mọi người thổi phồng mà ra, không lường trước chuyện này lại đúng là sự thật, thậm chí hân còn xuất sắc hơn nhóm thúc bá kia nhiều.

“May mà Triệu gia không có nữ nhi gả tiến cung.” Tiêu Thừa Đặc cảm thán nói, so với Triệu gia càng ngày càng thịnh vượng thì hai năm nay, Trần gia bọn họ quả thật là có xu thế điều linh, hai cữu cữu có chức quan không cao, trong nhóm biểu huynh đệ thì cũng chỉ có nhị biểu huynh thi đỗ cử nhân.

(điều linh rơi rụng tan tác, nghĩa bóng: suy bại.)

biểu huynh đệ con cô con cậu.)

Trần quý phi nghe vậy không khỏi sững sốt, trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo tinh quang, “Triệu gia thịnh vượng, nói không chừng là số phận của chúng ta.”

“Chúng ta?” Tam hoàng tử nhúu mày, Triệu gia và Trần gia là đối thủ một mất một còn, bọn họ thịnh vượng, làm sao có thể trở thành số phận của Tiêu Thừa Đặc hân được?

Trần quý phi cười mà không nói, cho gọi cung nữ đến, “Đi chuyển tin đến điện Bàn Long, nói bốn cung muốn mở chai rượu thuốc tự tay ngâm, đây là loại rượu rất thích hợp để sử dụng lúc dùng tiên đan, hỏi xem đêm nay Hoàng Thượng có lại đây một chút được không.”

Tiêu Thừa Đặc không biết chủ ý của mẫu phi, bất quá hần đã có thói quen để mẫu thân quyết định chuyện của mình, bèn không hề nghĩ nhiều, hành lễ cáo lui, rời khỏi cung Loan Nghi, vừa mới ra cửa liền nhìn thấy một đoàn liên xe đang đi đến cung Hoàng hậu, thoát nhìn như là có nữ tử đang ngồi bên trong, liền hỏi thái giám đứng gần đó, “Đó là xa giá của người nào thế?”

“Hồi điện hạ, hôm qua Hoàng hậu nói rất nhớ tiểu vương gia của phủ Tĩnh vương, chắc là Vương phi mang theo tiểu vương gia tiến cung đây ạ.” Tiểu thái giám rất nhạy bén nói.

Tiêu Thừa Đặc bĩu môi, Tiêu Thừa Cẩm chỉ là con ma ốm, tuy có nhi tử thật đấy nhưng phỏng chừng là cũng chẳng sống được bao lâu, liền không buồn để ý, lão đảo xuất cung.

Những ngày gần đây, quả thực là tân thứ sử Giang Châu rất không được như ý. Ba ngày hạn định mà Lâu Cảnh đưa ra đã tới gần, hần liền phái người đi bốn quận phía Nam, muốn thuyết phục Lâu Cảnh cho thêm chút thời gian nữa, ai ngờ đường đường là Trần Nam tướng quân, thế mà hần lại không ở trong quân doanh, hỏi đi nơi nào, hai giáo úy liền lắc đầu không biết, chỉ nói là đi ra ngoài làm chuyện quan trọng không tiện nói ra.

Người đi thuyết phục đành trở về tay không, bảy ngày đại nạn cũng sắp đến, thứ sử Giang Châu không còn cách nào, đành phải trả lại Võ Vệ tướng quân cùng một ngàn kỵ binh.

Lại qua mấy ngày nữa, không thấy có động tĩnh gì, thứ sử Giang Châu liền nhẹ nhàng thở ra một hơi, coi bộ thế tử Lâu gia kia cũng chỉ là hạng to mồm cần hóng mà thôi, “Có vẻ là hần cũng không dám tùy ý thượng tấu, chính bản thân còn chẳng quản được binh tướng cho tốt, còn có mặt mũi yêu cầu Hoàng Thượng làm chỗ dựa cho hần hay sao?”

“Đại nhân, nghe nói hần đi xuống phía Nam, phỏng chừng là muốn đến thăm hỏi phủ Bình Giang hầu ở Lĩnh Nam đấy, chúng ta có nên...” Người bên cạnh liền nhân cơ hội xuất ra chủ ý, dùng tay để ngang trên cổ làm tư thế “giết”.

“Không được.” Lô Tân lập tức đánh gãy câu nói của cấp dưới, “Loại sự tình này làm một lần là đủ rồi, nếu lại làm thêm lần nữa, thành thì cũng thôi, nhưng nếu không thành, tất sẽ khiến Lâu Cảnh hoài nghi, chuyện xảy ra lúc sang sông ở Lâm Giang cũng không giấu được.”

Ngay tại thời điểm thứ sử Giang Châu cùng thuộc hạ buông lỏng mà thở ra một hơi thì Lâu Cảnh đã xem xong đại điển nhậm chức của Mân vương điện hạ, về tới Cửu Xương.

“Thuộc hạ Hoa Tây Thành, ra mắt Trần Nam tướng quân.” Võ Vệ tướng quân chờ đợi đã lâu, lập tức tiến lên hành lễ.

Lâu Cảnh nhìn nhìn Hoa Tây Thành tiến thoái có độ, khoảng chừng ba mươi tuổi, sắc mặt trầm ổn, nghe nói là một tướng tài, hơi hơi gật đầu, “Quân doanh bốn quận phía Nam, mấy năm nay người quản không tồi.”

Đây là lời nói thật, tuy hơn một vạn người trong quân doanh không được coi là tinh binh thượng đẳng nhưng vô cùng quy củ, chấp hành kỷ luật rất tốt, cũng bớt cho Lâu Cảnh không ít phiền toái.

“Thật không dám nhận, đây là bổn phận của thuộc hạ.” Võ Vệ Tướng quân khiêm tốn nói.

“Xem ra, Lô Tân không chịu trả binh sao?” Lâu Cảnh đứng lên, nhìn nhìn bộ binh đang thao luyện dưới đài, cũng không nhiều hơn so với lúc hần đi là mấy.

“Thứ sử Giang Châu chỉ cho thuộc hạ mang một ngàn kỵ binh về doanh.” Hoa Tây Thành bắt đầu nói.

Lâu Cảnh nhướng mày, thực tưởng rằng hần dễ bắt nạt đấy hả? “Lấy giấy bút đến đây.”

Ba ngày sau, thứ sử Giang Châu lần thứ hai nhận được tín thư của Trần Nam tướng quân, vẫn chỉ có một câu như trước.

“Đại nhân không cần sốt ruột, sơn phỉ làm loạn ở bốn quận phía Nam, binh lực không đủ, bản tướng đã hướng thứ sử Thanh Châu mượn binh rồi, sẽ nhanh chóng thoát khỏi cửa ải khó khăn này thôi.” Viết giữa tờ giấy trắng tinh, mặt trên vẫn là ấn tướng quân đỏ tươi.

Cùng lúc đó, thứ sử Thanh Châu cũng nhận được một tín thư, ngôn từ rất khách khí dễ nghe, ý là, mong rằng thứ sử sẽ lập tức phái binh đến tiếp viện.

Lô Tân tức run cả người, bốn quận này nằm ở phía Đông Nam Giang Châu, muốn mượn binh cũng là hướng Việt Châu phía Đông mượn binh mới đúng, đằng này Lâu Cảnh lại hướng Thanh Châu ở phía Bắc để mượn binh!

Hiện giờ Thanh Châu đang loạn thành một đoàn, nạn dân đều bị đuổi đến Giang Châu, mà hãn vẫn luôn không muốn quản lý, bởi vì hãn cảm thấy số nạn dân này cũng không nhiều lắm, mấy ngày nữa sẽ bình ổn xong thôi. Nhưng mà hiện giờ Lâu Cảnh lại đi treu trọc thứ sử Thanh Châu, chẳng phải tên cầu quan Thảm Liên kia sẽ vin vào cớ này để công khai đưa cả quan binh lẫn nạn dân sang đây sao? Đến lúc đó Giang Châu đại loạn, đừng nói là tiểu phỉ lập công, ngay cả mũ cánh chuồn hãn cũng chẳng đội được.

Binh là Lâu Cảnh mượn, nhưng một khi Giang Châu loạn lên thì chính thứ sử là hãn phải chịu tiếng xấu thay cho kẻ khác, hơn nữa, nếu Hoàng thượng hỏi đến thì ngay cả việc giữ lại bộ binh của bốn quận phía Nam cũng sẽ bị vạch trần.

“Hảo, hảo, hảo! Lâu Trạc Ngọc, tiểu tử này được lắm!” Thứ sử Giang Châu nắm chặt bức thư trong tay, vo tròn thành một cục.

Lâu Cảnh đứng trên đài cao, chậm rãi nhìn xuống một vạn bộ binh mới về, hơi hơi nhếch môi lên.

“Tướng quân, còn muốn mượn binh của thứ sử Thanh Châu nữa không?” Võ Vệ tướng quân cũng nhin không được mà cười khẽ.

“Muốn chứ, bất quá không phải là chúng ta cần, bốn quận phía Bắc đang thiếu người mà, cứ tặng cho Lô đại nhân đi.” Lâu Cảnh khoát tay, đằng nào thì nhóm nạn dân kia cũng không sang được sông, chẳng liên quan gì đến bốn quận phía Nam cả, để cho thứ sử Giang Châu kia có muốn tập trung tiểu phỉ cũng làm không được, tốt nhất là cứ thành thành thật thật mà an trí cho dân chạy nạn đi.

Đứng ở một bên, Lâm Đại Hổ nghe xong đầu đầy sương mù, liền quay sang hỏi Vương trực, “Đây là có chuyện gì?”

Wương Trực cũng không rõ ràng lắm, chọc chọc Trương Miêu, “Người biết không?”

Trương Nhiêu cao thâm mà mỉm cười, “Có nói các người cũng không rõ đâu.”

“Chính người cũng không biết chứ gì?” Vương Trực bĩu môi, nhảy xuống đài cao đi luyện binh.

Lâm Đại Hổ gãi gãi đầu, lại nhìn về Vân Nhất và Vân Cửu nghiêm nghị đứng sau lưng Lâu Cảnh, không khỏi rung mình một cái, vẫn là nên ít hỏi mới tốt, liền xoay người chạy đi luyện binh.

70. Chương 70: Tin Dữ

Núi Cửu Kỳ có khoảng chừng hơn trăm người xuống núi quy phục, tuy rằng có quân tịch nhưng bọn họ vốn là sơn phỉ được chiêu an, vì thế trong lòng vẫn luôn cảm thấy bất an. Lâu Cảnh liền phát tay, trực tiếp để Lâm Đại Hổ đi quản nhóm người mới gia nhập này. Nhóm sơn phỉ nhìn thấy đầu lĩnh trước đây, liền cảm thấy an tâm không ít, mà đối với sự rộng lượng của Lâu Cảnh, Lâm Đại Hổ cũng phi thường cảm kích, dần dần mà dung nhập vào cái quân doanh này, trở thành một tiểu tướng đủ tư cách.

Khi cánh tay trái lành hẳn, Lâu Cảnh liền mang theo nhóm tướng sĩ đã chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu càn quét sơn phỉ ở bốn quận phía Nam, bởi vì địa thế khá phức tạp nên hãn quyết định giải quyết các sơn trại ở xung quanh Cửu Xương trước.

Sở dĩ sơn phỉ Giang Châu có thể tác oai tác quái lâu như vậy, là do bọn chúng đã liên kết sẵn với nhau từ trước, một khi quan binh tấn công, chống không được liền bỏ chạy, chờ quan binh rời đi lại trở về, cứ giằng co nhiều lần như thế mà tồn tại và phát triển đến trình độ hiện nay.

Mỗi khi đến một cái sơn trại, Lâu Cảnh đều hạ lệnh chặn kín toàn bộ lối đi, sau đó chỉ cần bắt ba ba trong hũ, quả thật là dễ như trở bàn tay! Đối với những sơn trại có nhiều lối rẽ, hắn liền trực tiếp ra lệnh tấn công lên núi, hủy đi toàn bộ nhà trống hàng rào, chờ bọn chúng chạy đến một cái sơn trại khác, lại đi một lưới bắt hết.

Bình thường, quan binh đánh trận luôn chú trọng đến các quy tắc nhất định, nhưng Lâu Cảnh lại không như vậy, bất cứ chiêu thức nào có thể gây thiệt hại cho địch nhân là dùng tuốt, ví dụ như hạ độc trong nước, đốt núi, đoạt lương thảo, thậm chí là dùng tiền mua chuộc tên đầu bếp của sơn trại để hắn thả thuốc sỏ vào bữa cơm, đánh cho đến khi nhóm sơn phỉ sứt đầu mẻ trán, oa oa kêu to.

Không tới một tháng, toàn bộ sơn trại quanh Cửu Xương đều trải qua uy hiếp cực lớn, vài tên trùm thổ phỉ có máu mặt liền tề tụ lại một chỗ, cùng nhau thương lượng đối sách.

“Trần Nam tướng quân này thật quá mức nham hiểm, căn bản là chúng ta không phải đối thủ của hắn.”
Mấy tên trùm thổ phỉ đều mặt ủ mày ê, loại đại tướng quân như Lâu Cảnh là lần đầu bọn họ nhìn thấy, đừng nói là quan tâm đến thể diện của triều đình, căn bản là loại không mặt không mũi, so với bọn hắn còn không biết xấu hổ hơn.

“Ngày hôm trước hắn bắt thê nhi của lão Đại trên núi Tiểu Âm, cột chặt vào giàn hỏa thiêu dưới chân núi, nếu không hàng thì sẽ thiêu chết nương hắn.” Một người ủ rũ nói, bọn hắn vào rừng làm cướp có đủ loại nguyên nhân, nhưng đều không phải là cả gia đình vào rừng làm cướp, người thân trong nhà vẫn cư trú ở Giang Châu, cũng là nơi ẩn thân tạm thời cho nhóm sơn phỉ.

“Dùng cứng đối cứng là không được.” Một người vỗ bàn nói, “Chúng ta đi quy phục!” Trước kia hắn cũng quy phục qua, đợi đến đợt quân doanh vận chuyển lương thảo thì lại đánh bài chuẩn là xong.

Vì thế, một ngày này, mấy tên trùm thổ phỉ còn sót lại ở bốn quận phía Nam, dẫn đầu hàng ngũ trùng trùng điệp điệp mà đi đến nơi đóng quân của quan binh.

Trong trướng có hai hàng lính đứng thẳng tắp, mỗi người đều cầm đại đao trong tay, sắc mặt lạnh lùng, nghiêm nghị, khiến nhóm sơn phỉ bồn chồn, lo lắng không yên, liền thành thành thật thật mà quỳ xuống đất tỏ vẻ nguyện ý tiếp nhận chiêu an.

Lâu Cảnh lạnh mắt nhìn đám trùm thổ phỉ mỗi người một vẻ, có lưng hùm vai gấu, có sọc ngang sọc dọc xấu xí, nếu chỉ nhìn thoáng quá tưởng mạo bên ngoài thì cũng khó mà nhìn ra được là thật lòng hay giả dối, liền đơn giản là không nhìn nữa, “Các người nguyện ý quy phục, tất nhiên là bản tướng cảm thấy rất cao hứng.”

Mấy người này lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, xem ra chiêu này dùng đúng rồi, có vẻ như vị tướng quân nhị phẩm trẻ tuổi này cũng là người dễ nói chuyện.

“Bất quá...” Lâu Cảnh dùng một ngón tay gõ gõ xuống bàn, trái tim vừa buông lỏng của mấy tên trùm thổ phỉ lại treo lên.

Lúc này, Võ Vệ tướng quân Hoa Tây Thành cầm một quyển sổ đến, trình lên cho Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh mở sổ sách ra, dừng lại ở một tờ, chậm rãi mà đọc ra tên vài người, “Lý Sách, Từ Nguyên, Lục Khắc, là ba người nào?”

Ba người bị điểm danh hai mặt nhìn nhau, tiến lên một bước, không rõ ràng cho lắm.

“Lôi ra ngoài chém.” Lâu Cảnh gấp quyển sổ lại, tựa lưng vào ghế da hổ.

“Cái gì!” Ba người cả kinh, còn chưa làm ra phản ứng, binh lính hai bên đã vây kín, đè xuống đất trói chặt.

“Những người này, trước kia đều là giả vờ chiêu an, sau đó lại vào rừng làm cướp.” Lâu Cảnh lạnh lùng mà nhếch môi lên, “Bản tướng cho chiêu an là để bớt đi một chút phiền toái mà thôi, trái lại, nếu sau này còn gặp nhiều phiền toái hơn thì đừng trách bản tướng tâm ngoan thủ lạt!”

(tâm ngoan thủ lạt: tâm địa tàn nhẫn, xử sự độc ác)

“Tha mạng a, tướng quân, tướng quân, ta là thành tâm mà đến a –” Ba người này nhanh chóng bị kéo ra ngoài, bị chém đầu trước tướng sĩ toàn quân.

Mấy tên trùm thổ phỉ đang quỳ trên mặt đất còn lại đều sợ đến tay chân mềm nhũn, tuyệt không dám giữ lại ý định bỏ trốn lúc đầu.

Cứ như vậy, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, sơn phỉ ở sáu huyện trong quận Cửu Xương đều bị Lâu Cảnh dùng thủ đoạn lời dingle quét sạch, quân doanh thu nạp và tổ chức biên chế thêm gần hai ngàn phỉ binh.

An trí xong nhóm sơn phỉ đến quy hàng, Lâu Cảnh mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra, lương thảo trong quân cũng không phải là thập phần đầy đủ, dùng để đánh trận còn hao phí gấp đôi ngày thường, mà quân lương là triều đình trực tiếp giao cho thứ sử Giang Châu phụ trách, tuy rằng mấy ngày gần đây lão già kia không có thời gian để đi tiểu phỉ, nhưng sẽ mở kho lương để an trí cho nạn dân, coi như là cắt xén quân lương của bốn quận phía Nam. Trên thực tế, nếu những người này không đến quy phục thì trong thời gian tới, hẳn cũng không thể tiếp tục tấn công lên núi nữa.

Dân chúng đều có chút không dám tin, mới chưa đầy một tháng mà đám sơn phỉ tác oai tác quái nhiều năm như vậy đã được dẹp xong. Thẳng cho đến khi nửa tháng nữa trôi qua, mọi người mới dám đi lại trên quan đạo bình thường, nhất thời quận Cửu Xương liền vô cùng náo nhiệt, một số cửa hàng đã đóng cửa cũng mở cửa trở lại.

Rốt cục, khoản tiền diêm dẫn cuối cùng cũng được Triệu gia đưa tới, đi kèm theo còn có một phong thư của Triệu Hi.

“Hàn lâm nhiều thư ngốc, chẳng thú vị gì cả, gần đây toàn phải nghiên cứu và biên soạn sách sử suốt thôi, thật hâm mộ cảnh tượng Thái Tổ nam chinh bắc chiến năm xưa, lại cảm thấy bản thân mình thiệt đúng là sinh ra không gặp thời, không bằng ta từ quan mà đi, đến Giang Châu làm quân sư cho người, cũng có thể thỏa mãn tâm nguyện...” Lâu Cảnh buồn cười mà thu hồi thư tín trong tay, tên Triệu Cửu này, nói cái gì mà làm quân sư, chắc là cảm thấy ở Hàn Lâm viện thì thăng quan quá chậm, lại đánh cái chủ ý không chính đáng nào rồi.

“Công tử muốn mua loại kẹo nào thế?” Chủ tiệm kẹo tươi cười, vồn vã hỏi han.

Lâu Cảnh nhìn trong những xiên kẹo hồ lô và các loại kẹo hoa quả rực rỡ sắc màu được bày bán trong tiệm, ngoại trừ đường trắng, các món ăn vặt còn lấy đường mạch nha và đường nâu làm chủ đạo. Giang Châu trồng rất nhiều mía, muốn mua đường ở chỗ này thật quá dễ, hiện giờ sơn phỉ đã bị quét sạch, trong thành Cửu Xương liền xuất hiện không ít các cửa hàng mới mở, các chủ hàng kẹo cũng bỏ rất nhiều tâm huyết để chế tạo ra những loại kẹo thơm ngon độc đáo với mong muốn hấp dẫn người mua.

“Nếu công tử muốn chọn loại kẹo ngon hơn thì chỗ này của ta có kẹo hổ phách đây, mới làm hôm nay đó, công tử nếm thử đi.” Chủ tiệm mở một ngăn kéo bằng gỗ ra, bên trong được lót bằng một tầng giấy phôi, bên trên là những viên kẹo hổ phách trong suốt được xếp thành từng hàng, nhìn cực kì đẹp.

Lâu Cảnh tiếp nhận một viên bỏ vào trong miệng, thơm ngọt ngon miệng, là dùng mật đường và mạch nha ngao chế thành, “Cho ta hai cân loại này, đặt kẹo vào trong bình nhé.”

(ngao: nấu/ để lửa liu riu cho khô từ từ.)

“Được!” Chủ tiệm vui vẻ ra mặt, kẹo hổ phách này có giá khá cao, chỉ có nhóm nhà giàu trong thành mới chọn mua một ít, bây giờ bán ngay được hai cân, tính ra cũng là một khoản tiền không nhỏ.

“Chủ quán, chỗ này có kẹo sữa mật ong không?” Lâu Cảnh đưa bình kẹo cho Vân Nhất ôm, lại hỏi món kẹo làm từ sữa bò và mật, hẳn đã đi dạo khắp đường lớn ngõ nhỏ trong thành Cửu Xương mà không thấy bóng dáng loại kẹo này ở đâu cả, ngay cả cửa hàng lớn nhất này cũng không có.

“Ta cũng từng nghe qua loại kẹo này, chính là chưa từng làm thử.” Chủ tiệm nghĩ nghĩ, “Nếu khách quan muốn, ta sẽ thử làm xem sao.”

“Như thế rất tốt.” Lâu Cảnh rốt cục lộ ra ý cười, sáng khoái mà thanh toán tiền đặt cọc.

Trở lại quân doanh, có người bẩm báo nói quận thủ Dương đại nhân tới.

“Đạo này tướng quân có khỏe không?” Dương Dương đứng dậy chào hỏi với Lâu Cảnh.

“Đại nhân tới vừa đúng lúc, thật có chuyện muốn phiền toái ngài.” Lâu Cảnh mỉm cười mời Dương Dương ngồi xuống.

“Thế tử có việc gì xin cứ phân phó, không cần cũng tiểu lão nhân khách khí như thế đâu.” Dương Hưng cười nói, bởi vì sơn phủ đã được quét sạch, dân chúng hỉ nhạc an khang, muốn tặng lễ vật cho đại tướng quân lại không biết phải đưa thế nào, liền đưa đến chỗ quan phụ mẫu, thỉnh hân chuyển giúp.

Lâu Cảnh nhìn nhìn danh mục quà tặng, đều là chút trứng gà, lương thực, vải vóc linh tinh, thậm chí còn có bánh mỳ, bánh bao, thịt khô, liền nhin không được mà cười khê ra tiếng, “Quả thực là Dương đại nhân rất được dân chúng rất tin cậy.”

Dương Hưng bất đắc dĩ mà cười cười, hân đối xử với dân chúng rất ôn hòa, người người trong thành Cửu Xương thường xuyên không nghĩ hân là quận thủ lão gia, mà giống như một hàng xóm tốt bụng, nhiệt tình hơn, “Tiểu nữ đã muốn đến kinh, may mà được thế tử gia quan tâm cứu giúp.”

Ngụy thị đã hồi phủ, liên tục tìm cơ bắt bẻ Dương thị, mới đầu Dương thị cũng không dám trái ý Ngụy thị, mỗi ngày đều thật cẩn thận mà hầu hạ. Tuy rằng Lâu Kiến Du có phần ham của lạ mà hay ghé đến chỗ trắc thất, nhưng mấy chuyện nữ nhân trong nhà hân cũng không quản, Dương thị lại không phải là người nói nhiều, cho nên mấy ngày đầu phải sống rất ỳ khuất.

Thẳng cho đến khi nha hoàn của Chu Tước đường tìm cơ hội nói với nàng một câu, “Quốc công gia là một người thẳng tính, vẫn mặc kệ mấy chuyện trong nhà.”

Dương thị cẩn thận mà cân nhắc một phen, hiểu được ý tứ trong đó, ngày hôm sau, đến thời điểm phải đi vấn an chính thất, nàng liền cố ý đi muộn một khắc. Quả nhiên là Ngụy thị lập tức phát tác, làm âm ỉ mà giữa cho nàng một trận, vừa lúc Lâu Kiến Du nghỉ ngơi ở chính phòng, nghe vậy liền không kiên nhẫn nói “Có thể thôi mà cũng làm to chuyện lên”, lúc này Dương thị mới yên lòng lại. Hóa ra Ngụy thị cũng chỉ là người ngoài mạnh trong yếu, mà An Quốc công cũng không hoàn toàn cấp cho chính thất chỗ dựa vững chắc, như thế là có đường sống cho nàng rồi, mò mẫm tìm hiểu, thử nghiệm ít lâu, cuối cùng cũng sống thoải mái hơn không ít.

Lâu Cảnh khoát tay, không muốn nói lại mấy chuyện này, chuyện trong phủ An Quốc công, hân còn rõ ràng hơn so với Dương Hưng, “Có hai chuyện muốn nhờ đại nhân giúp đỡ, một là thỉnh đại nhân giúp ta tìm một mảnh đất vườn ở Cửu Xương, hai là giúp ta xây dựng phủ Trấn Nam tướng quân.” Nói xong, hân giao một hộp ngân phiếu cho Dương Hưng.

“Thế tử nhờ vả, làm sao dám không tuân lời, chính là trăm triệu lần cũng không thể thu số ngân phiếu này trước được, để ta trở về nhần sự gia tìm một vài mảnh đất tốt, tính xem cần dùng bao nhiêu nguyên liệu, lúc ấy hãy nhận cũng không muộn.” Dương Hưng vội vàng từ chối, đây chính là tiền của Lâu gia, bây giờ hân tuyệt đối không dám nhận.

“Vậy cũng được.” Lâu Cảnh cũng không kiên trì, “Ta sẽ rời đi mấy ngày, ngân phiếu sẽ để lại ở chỗ thân vệ, đại nhân có chuyện gì cần bàn, cứ gặp hân thương lượng là được.” Nói xong, Lâu Cảnh chỉ chỉ vào Vân Bát.

Xử lý xong các việc vụn vặt, Lâu Cảnh liền mang theo mấy U Vân vệ, chạy thẳng đến Mân Châu.

Sự vụ Mân Châu nặng nề, so với bốn quận phía Nam của Lâu Cảnh thì khó thống trị hơn nhiều lắm, một tháng này Tiêu Thừa Quân cực kì bận rộn, hai người chỉ cách nhau ba ngày đi đường, lại chưa từng gặp mặt nhau một lần nào.

Phủ Mân vương được khởi công xây dựng từ năm trước, thoát một cái đã đến tháng sáu, rốt cục cũng hoàn thành xong. Lâu Cảnh mang theo mấy U Vân vệ, một đường chạy gấp, trực tiếp vọt thẳng vào phủ Mân vương, lại không nhìn thấy người hăng nhung nhớ ở đâu.

Trong phủ hoàn toàn yên tĩnh, thoát nhìn vắng vắng vẻ vẻ, bọn hạ nhân mặc quần áo màu trắng nhạt, ngay cảnh màn che, khăn trải bàn cũng là màu trắng, điều này khiến Lâu Cảnh có dự cảm xấu.

“Đây là có chuyện gì? Vương gia đâu?” Lâu Cảnh vội vàng tiến đến hỏi Nhạc Nhân, người vẫn phụ trách thay quần áo cho hắn.

“Vương gia đã ra bờ biển rồi ạ.” Nhạc Nhân nhìn phải nhìn trái, nói nhỏ, “Hôm qua trong kinh truyền đến tin tức, tứ hoàng tử mất rồi.”

“Ai?” Trong lòng Lâu Cảnh lộp bộp một chút, hoàng tử, mất rồi...

“Là tứ hoàng tử.” Trên mặt Nhạc Nhân không còn vẻ vui mừng như ngày thường, thấp giọng nói: “Tháng trước giao chiến với giặc Thát, đã trúng bẫy và bị bắn chết.”

71. Chương 71: Bờ Biển

Giặc Thát, cái bẫy, bị bắn chết...

Trái tim Lâu Cảnh chợt nhảy lên, gia gia của hắn, chẳng phải cũng mất như vậy hay sao? Có cái gì đó chợt lóe lên trong đầu rồi biến mất, nhất thời khiến hắn tâm loạn như ma.

“Thế tử...” Nhạc Nhân thấy sắc mặt Lâu Cảnh khác thường, cẩn thận gọi khẽ một tiếng.

“Đi chuẩn bị một chút quần áo cho ta, ta sẽ đi tìm Vương gia.” Lâu Cảnh xua tay cho Nhạc Nhân lui ra, chính mình thì ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Nơi này là chính viện phủ Mân vương, thập phần tương tự với vương phủ trong kinh, cũng là thư phòng hợp với phòng ngủ, chẳng qua so với tòa nhà trong kinh thì còn rộng hơn một chút.

Lâu Cảnh nhắm hai mắt lại, tứ hoàng tử và hắn bất quá chỉ là vài lần có duyên gặp gỡ, điều khiến hắn để ý chính là nguyên nhân Tiêu Thừa Tranh qua đời. Nếu gặp phải sát trận giống như tổ phụ năm xưa, đừng nói là tứ hoàng tử, ngay cả hắn, chỉ sợ cũng là chạy trời không khỏi nắng, chẳng qua, cái sát trận kia hắn là nội ứng ngoại hợp...

(chạy trời không khỏi nắng: không thể tránh một tai vạ trước mắt)

Cho đến tận bây giờ, cái chết của lão An Quốc công vẫn là một dấu chấm hỏi, lúc ấy Lâu Cảnh không cùng lên chiến trường, chỉ biết là phó tướng phản bội gia gia, vì không có bằng chứng nên không thể bắt giữ gã đó lại để thẩm vấn, hắn liền giết chết tên phản bội để tế bái tổ phụ. Nhưng mà tứ hoàng tử chết cũng thật kì quái, có lẽ có thể nương theo sự việc lần này mà tra ra nguyên nhân gia gia mất.

Trong lòng có tính toán, Lâu Cảnh thoáng bình tĩnh trở lại, nhìn ngó xung quanh, đứng dậy đi đến thư phòng.

Thư phòng được bài trí dựa theo thói quen và sở thích của Tiêu Thừa Quân, giống hệt với thư phòng trong kinh thành, trong thoáng chốc, hắn chợt cảm thấy dường như mình đang bước vào Sùng Văn quán ở Đông Cung vậy. Khi đó bọn họ thật cẩn thận, mỗi bước đi đều phải thận trọng tính toán từng li từng tý, mỗi ngày trôi qua đều gian khổ vô cùng, hiện giờ nghỉ lại, cũng cảm thấy ngọt ngào quá đỗi, ít nhất là ngày ngày đêm đêm, bọn họ vẫn luôn được ở bên nhau.

Trên bàn học bày biện một bộ giá bút được khắc từ thanh ngọc, nghiên mực và hoa sen trên đồ rửa bút cùng tôn nhau lên nhìn rất hài hòa. Lâu Cảnh đưa tay sờ sờ đồ rửa bút được trạm trổ kĩ càng kia, hơi hơi cong môi lên, tất cả những vật khác đều là đến Mân Châu mới chọn mua, duy độc cái đồ rửa bút này, từ khi hắn tặng nó cho Tiêu Thừa Quân, liền chưa bao giờ rời khỏi bàn học của Mân vương điện hạ.

Ngẩng đầu nhìn đến họa ang, bên trong đặt mấy tranh vẽ cuộn tròn, đều là giấy Tuyên Thành, chỉ có một cuộn duy nhất được đóng khung và trang hoàng nổi bật hẳn lên, không khỏi “Di” một tiếng, hình như trước kia hắn đã từng nhìn thấy cuộn tranh kia rồi, chính là vẫn chưa từng để ý, Lâu Cảnh nhất thời tò mò, muốn cầm lên xem thử.

(họa ang: ang: bình/ vại/ ang dùng để đặt mấy bức tranh vào á)

“Thế tử, đồ đạc đã chuẩn bị xong rồi ạ.” Đúng lúc này, Nhạc Nhân bước vào bẩm báo.

Lâu Cảnh liền thả cuộn tranh chưa kịp mở xuống họa ang, tiếp nhận gói đồ trong tay Nhạc Nhân, “Ta để Vân Ngũ ở lại đây, nếu có việc gì gấp hãy nhắn hẩn đi báo tin cho ta.”

“Vâng ạ.” Nhạc Nhân tươi cười trả lời, tiễn Lâu Cảnh rời phủ.

Khoảng cách từ Dung Thành đến bờ biển không tới một trăm dặm, đi hai canh giờ liền đến. Nơi này chính là một huyện nhỏ thuộc Dung quận, tên là Đình Chỉ, một địa phương có phong cảnh tuyệt vời.

Hỏi nhóm thị vệ vị trí của Mân vương điện hạ xong, Lâu Cảnh liền quăng U Vân về sang một bên, tự mình chạy ra bờ biển tìm người.

Lúc này còn chưa tới hoàng hôn, ánh mặt trời vẫn thiêu đốt như trước. Mân Châu nghiêng về phía Nam, thời tiết tháng sáu vô cùng nóng nực, Lâu Cảnh tùy tay bẻ một nhánh cây rậm rạp, đi sâu vào trong bờ cát.

Chỗ nước cạn tập trung không ít bãi đá, hòn to hòn nhỏ, ngàn vạn năm bị nước biển cọ rửa, sớm đã bị bào mòn thành từng khối đá tròn xoay. Những ngọn sóng bạc đầu nối đuôi nhau ào ào xô vào bờ, tan thành từng mảnh vụn trắng xóa trên bờ cát vàng óng ánh, bọt sóng như hóa thành những đóa hoa nước dịu dàng, làm ướt vạt áo của người đứng đó.

Quần áo màu lam rất nhạt, gần như màu trắng ánh trắng, ống tay áo rộng bay phấp phất trong gió biển, người nọ trường thân mà đứng, khí thế cao quý, giống như không phải ngắm cảnh, mà là chỉ điểm giang sơn.

Lâu Cảnh đi qua, đem nhánh cây gơ lên, che một mảnh râm mát, “Đang nhìn cái gì thế?”

“Thủy triều lên xuống, tựa như thế sự vô thường, trước một khắc còn sinh cơ bừng bừng, ngay sau đó liền quy về yên lặng.” Thanh âm của Tiêu Thừa Quân mang theo vài phần trầm trọng, cũng không quay đầu lại nhìn người bên cạnh, vẫn lẳng lặng mà nhìn biển rộng như trước.

Nắng tháng sáu nướng khô bờ cát, nước biển ngàn ngút bốc hơi vào không khí, Lâu Cảnh nhìn ngó xung quanh, cách đó không xa có hai khối đá ngầm cực lớn, vừa cao vừa bẹt, đỉnh chạm vào nhau, tạo thành một mái che thiên nhiên, liền vươn tay ôm lấy Mân vương điện hạ còn đang ngẩn người, “Chúng ta sang bên kia ngồi một lát đi, ta cười ngựa suốt ba ngày liền, đứng không nổi nữa nè.”

Tiêu Thừa Quân quay đầu lại nhìn nhìn Lâu Cảnh, tuần nhan liệt lệ vô song quả nhiên hiện ra vài phần mỗi một, liền hơi hơi nhíu mày, lôi kéo hẩn ngồi xuống chỗ râm mát giữa hai tảng đá.

Phần đá phía dưới là một khối đá tròn, đây là nơi nước biển vẫn thường vỗ đến, tuy rằng thời tiết nóng bức, nhưng động đá thiên nhiên này vẫn tỏa ra một chút khí lạnh nhẹ nhẹ, rất thoải mái.

Lâu Cảnh ôm phu quân nhà mình vào lòng, sờ sờ hai má đỏ bừng vì phơi nắng của y.

Hiếm khi Tiêu Thừa Quân bị ôm ấp như vậy mà không chống đẩy, chỉ lặng lẽ tựa vào ngực Lâu Cảnh, “Sao người lại tới đây?”

“Mọi việc ở Cửu Xương đều được an bài tốt rồi.” Lâu Cảnh ôm ôm người trong lòng, di chuyển vị trí một chút để y tựa vào thoải mái hơn, “Há miệng ra nào!”

Một viên kẹo trái cây trong suốt được đưa tới bên môi, Tiêu Thừa Quân nghe lời mà hé miệng ngậm lấy, hương vị êm dịu hơi giống kẹo hồ phách, thưởng thức được một lát, liền cảm thấy có vị sữa bò nhàn nhạt, không khỏi hơi nheo nheo mắt lại, “Đây là kẹo gì vậy?”

“Kẹo hồ phách vị sữa đặc biệt đó.” Lâu Cảnh cười thần bí, chủ tiệm kẹo chưa làm qua kẹo sữa bao giờ, liền cô đặc sữa bò, căn cứ vào cách làm kẹo hồ phách mà trộn thêm vào, không dự đoán được lại ăn ngon như thế.

Hương vị ngọt ngào tràn ngập miệng mũi, cũng khiến cho trái tim sâu muộn được an ủi một chút, Tiêu Thừa Quân thở dài, ngồi dậy, “Thừa Tranh và ta là cùng nhau lớn lên, dù ta đối xử với hẩn không bằng Thừa Cẩm, nhưng...”

Lâu Cảnh vươn tay nắm chặt tay y, cũng không có nói gì, để y tiếp tục nói.

“Ta đã sớm dự đoán được kết quả này...” Tiêu Thừa Quân thở dài một tiếng, nhưng không có nói thêm gì nữa, từ nhỏ đến lớn, phàm là làm việc, y đều tính toán rất cẩn thận. Từ chuyện bị phế khỏi ngôi vị Thái tử, đến chuyện được phong làm Mân vương và tới Mân Châu, từng việc từng việc đều do y kiểm soát trong tay, nhưng mà, y không bao giờ muốn hại chết tử hoàng tử.

“Làm một đế vương, không thể hối hận.” Lâu Cảnh nắm chặt bàn tay thon dài kia, kỳ thật hẳn không muốn thấy Tiêu Thừa Quân trở thành một đế vương lãnh huyết vô tình, nhưng mà thiếu quyết đoán, lại càng không phải là mong muốn của hắn.

Tiêu Thừa Quân âm thầm cười, nhìn đường chân trời xa xa, “Người đã sinh dị tâm thì chính là người bỏ đi, vứt bỏ là chuyện phải làm, ta không hối hận, chỉ là cảm thấy đáng tiếc.”

Hoàng gia, quả nhiên là trừ huynh đệ cùng mẫu, cho dù có trả giá nhiều tâm huyết hơn nữa, cũng khó có thể hoàn toàn thu phục. Bất quá, tình cảm huynh đệ bao nhiêu năm nay, liền cứ vậy trôi theo dòng nước, vì Tiêu Thừa Tranh đáng tiếc, cũng vì chính mình, mà thôi....

Lâu Cảnh yên lặng ngắm nhìn người bên cạnh, sát phạt quả quyết, khi cần quyết thì phải quyết ngay, một nhân vật như vậy, làm sao lại không khiến hắn ái mộ, vươn tay từ phía sau ôm lấy vòng eo của Tiêu Thừa Quân, tựa vào sau gáy y, cọ xát hai má, “Cuộc đời này, ta tuyệt không phản bội ngươi.”

Tiêu Thừa Quân cười khê, xoay người nắm cầm Lâu Cảnh, “Bổn vương, sẽ không cho ngươi cơ hội phản bội, nếu có một ngày như thế, ta nhất định sẽ tự tay giết ngươi.”

Thanh âm trầm thấp du dương, mang theo uy nghiêm không thể phản kháng, từng chữ xuất ra uy thế mười phần, rõ ràng là nguy hiểm như vậy, lại khiến trái tim Lâu Cảnh loạn nhịp, thật sâu mà nhìn vào cặp mắt đen tĩnh lặng kia, chậm rãi tới gần, cọ cọ chóp mũi y, khàn khàn nói: “Chết vào tay ngươi, ta cam tâm tình nguyện.”

Hai cặp mắt chuyên chú nhìn nhau, hơi thở nhẹ nhàng như u lan. Chợt tới gần, hơi thở của nhau nhất thời tràn ngập tràn ngập đầu lưỡi, hương kẹo hồ phách vị sữa ngọt ngào dần dần hòa tan, khiến cả hai người đều nhin không được mà sa vào trong đó. Tựa vào nhau giống như trong mộng, cho đến khi nguyệt lạc hiểu tình hàn.

(hiếu : trời tờ mờ sáng, Nguyệt lạc hiểu tình hàn có lẽ là Trăng xuống thấp, sao chiếu ngang, ám chỉ trời sắp sáng. Nói thiệt là mình cũng không hiểu câu này là sao cả, chẳng lẽ là hai anh ôm hôn nhau quên hết thời gian, hay muốn phút giây này kéo dài hơn nữa???)

Mặt trời lặn dần xuống phía Tây, ráng chiều đỏ rực phản chiếu trên mặt biển, từng gợn sóng lấp lánh ánh vàng, cùng với âm thanh thủy triều ào ạt, càng khiến nơi này thêm yên tĩnh.

Hai người dựa sát vào nhau, nằm trên bờ cát ấm áp mềm mại, nhìn vầng mặt trời đỏ rực đang chìm dần ở đường chân trời xa xa, trong lòng là một mảnh an bình.

“Nằm trên bờ biển mát thật, đêm nay chúng ta ngủ lại ở đây đi.” Lâu Cảnh hôn hôn lên trán của người bên cạnh.

“Ngủ ở nơi này không an toàn, giặc Oa thường đột kích vào thời điểm này.” Bãi biển này có đoạn nằm ở ven vách đá, cần vòng qua một mảnh rừng dừa mới có thể tìm được, rất thanh tịnh, nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm, bởi vì giặc Oa thường thường chọn chỗ vắng vẻ này để lên bờ.

“Nào có trùng hợp như thế.” Lâu Cảnh cười khê, mắt thấy sắc trời dần dần trở muộn, hắn bèn đứng dậy, định đi đến rừng cây phía sau gọi nhóm U Vân về đến đây bắt cá nướng ăn, ai ngờ vừa mới đi được một đoạn, liền cảm thấy có gì đó không đúng, đột nhiên quay đầu lại, chợt phát hiện ra, ở vách đá cách đó không xa, có một cái đầu nhọn không biết nhô ra từ bao giờ, thoạt nhìn hình như là... Đầu thuyền!

Nhìn kỹ lại lần nữa, dưới ánh mặt trời hôn ám, có thể mơ hồ nhìn thấy giữa đồng đá ngậm màu đen, có cái gì đó đang di động.

Lâu Cảnh cả kinh, vội vã chạy trở về, mà Tiêu Thừa Quân còn gối đầu lên hai tay, nằm dài trên bờ cát, cách y khoảng ba bước có một tảng đá ngầm.

Đột nhiên, một thân ảnh thấp bé từ sau tảng đá ngầm vọt ra.

“Thừa Quân!” Lâu Cảnh hét lên một tiếng, dùng hết toàn lực chạy lại, nê hà bờ cát mềm mại dưới chân lại khiến hắn không dùng được lực, cố gắng thế nào cũng không thể chạy nhanh được.

Tiêu Thừa Quân nghe tiếng Lâu Cảnh thất thanh gọi mình, liền quay đầu lại nhìn hắn, cùng lúc đó, một lưỡi dao mỏng chói lọi, thẳng tắp mà hướng đầu của y chém xuống.

Lâu Cảnh hất một khối đá vụn, mãnh liệt hướng về phía bên kia ném đi.

“Loảng xoảng đương” một tiếng, đá vụn hung hăng mà đập trúng lưỡi dao, khiến lưỡi dao mỏng lệch khỏi quỹ đạo một chút.

Tiêu Thừa Quân kịp phản ứng, cơ thể cấp tốc lặn một vòng, rút kiếm chặn trường dao bổ tới lần thứ hai.

Lâu Cảnh đập vào một tảng đá ngầm, tung người nhảy lên, một cước đem người nọ đá văng ra. Áp lực đè lên kiếm chợt nhẹ, Tiêu Thừa Quân nhanh chóng đứng dậy, vung kiếm đâm tới.

Thân hình người nọ rất nhẹ nhàng, trên không trung đột nhiên huy đao, va chạm mạnh với bảo kiếm Xích Tiêu, mượn lực xoay người, dừng ở trên bờ cát.

Lúc này hai người mới thấy rõ bộ dạng của bóng đen kia, cả người mặc hắc y, hai chân được quấn chặt bởi một lớp vải, hai tay nắm chuôi đao, một miếng vải màu đen che ngang mặt, trên trán là một mảnh sáng loáng, đỉnh đầu có một cái búi tóc chọc thẳng lên trời.

“Giặc Oa!” Đồng tử Tiêu Thừa Quân co rụt lại.

“Lùn thế nhỉ!” Lâu Cảnh chưa từng thấy giặc Oa, chỉ nghe nói người Đông Doanh có thân hình thấp bé, không nghĩ đến chỉ cao tầm năm thước thế này.

Còn chưa chờ hắn kịp cười nhạo một phen, đằng sau tảng đá ngầm chợt “Vèo vèo vèo” mà lao ra mười mấy người tương tự với tên trước mặt, người nào cũng cầm một vật giống như kiếm mà không phải là kiếm, có vẻ giống đao lại không phải là đao vì đầu lưỡi đao rất cùn chứ không sắc nhọn như trường đao, nhanh chóng bao vây hai người.

“Các người là người phương nào?” Tiêu Thừa Quân cầm ngang kiếm trước người, lạnh lùng hỏi.

Một hắc y nhân đứng ở chỗ cao dùng ngữ điệu kì quái, huyền thuyên nói vài câu, mười mấy giặc Oa kia liền la lớn: “Hải!” (một tiếng hô to /hoặc vâng, dạ gì gì đó, chỗ này là phát âm của tiếng Nhật mà hai người Lâu Cảnh nghe thấy.)

“Xem ra giặc Oa cũng chú trọng đến lễ tiết đấy chứ.” Lâu Cảnh cùng phu quân nhà mình đứng đối lưng, cũng cầm ngang bội đao trước người, còn chưa chờ hắn dùng “Lễ tiết” đáp lại nhóm giặc Oa kia thì cả đám hắc y nhân đã nhảy lên trong nháy mắt, nhất tề hướng bọn họ bổ tới!

72. Chương 72: Rung Chuyển

Vàng trắng hôm nay rất sáng, dù mặt trời đã lặn nhưng bốn phía vẫn sáng ngời như trước.

Trường đao trong tay giặc Oa đã sớm bị bôi đen, chỉ có lưỡi đao thỉnh thoảng lóe lên vài tia sáng lạnh, trong hỗn loạn cũng không dễ phân biệt.

Hai người gắt gao đối lưng vào nhau, một đao một kiếm cùng nhau đối phó với mười mấy tên giặc Oa thấp bé lại dị thường linh hoạt, trong thoáng chốc, chỉ nghe thấy tiếng gió và tiếng kim loại keng keng va chạm.

“Chúng không phải là giặc Oa bình thường, là sát thủ!” Lâu Cảnh lạnh lùng nói.

(mình nghi đám này là ninja lắm ^^~!

Ninja (Nhẫn giả?) hay shinobi (?), là danh xưng để chỉ những cá nhân hay tổ chức đánh thuê chuyên về hoạt động bí mật từng tồn tại trong lịch sử Nhật Bản về nghệ thuật không chính thống của chiến tranh từ

thời kỳ Kamakura đến thời kỳ Edo. Các chức năng của ninja bao gồm gián điệp, phá hoại, xâm nhập, ám sát, thậm chí có thể tham gia tập kích đối phương trong một vài trường hợp nhất định.)

“Cẩn thận!” Tiêu Thừa Quân huy kiếm đón đỡ trường đao đang bổ về phía đầu Lâu Cảnh, cùng lúc đó, Lâu Cảnh khom người, một đao chém chết một tên khác đang rập rụt bò trên đất muốn đánh lên thân dưới. Máu tươi bắn tung tóe lên mặt, không kịp chà lau, Lâu Cảnh lập tức phóng người lên, chém về một bóng đen đang đánh tới.

Tên giặc Oa đứng ở chỗ cao thấy chuyện không đúng, liền lạnh giọng hét lên một câu.

Đám giặc Oa lại “Hải” một tiếng, động tác trên tay chợt ngoan độc hơn vài phần, hơn mười bóng đen đều giống hệt như chó điên, điên cuồng xông tới, chiêu chiêu đều là trí mạng, tựa hồ không hề tính toán muốn bắt sống, mà là muốn tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng giải quyết xong hai người bọn họ.

Ở rừng cây bên kia, mười mấy U Vân vệ nhân chán muốn chết mà ngồi ven đường bứt cây nhỏ cỏ, mắt thấy sắc trời đã muộn lắm rồi, thế mà chủ nhân vẫn chẳng có ý tứ gì là muốn gọi bọn họ đến cả.

“Chủ nhân sẽ không gặp phải rắc rối gì chứ?” Vân Nhất nhíu mày nhìn xa xa.

“Vây là người không hiểu gì rồi!” Vân Cửu liếc mắt nhìn hẩn, cười hắc hắc, “Bờ biển bên kia làm gì có ai, tự nhiên là chủ nhân muốn bận việc trong chốc lát.”

Vân Nhất hừ một tiếng, “Chủ nhân cách đây khá xa, dù sao cũng phải nhìn xem một cái mới được, trong các người, ai sẽ đi?”

Mọi người không khỏi nhớ tới một màn khiến người ta đỏ bừng mặt, tim đập bùm bụp cả đêm trong cái miếu rách nát ở Lâm Giang đạo trước, lập tức im thin thít, người nhìn trời, người nhìn đất, hoàn toàn lơ lửng câu nói vừa rồi.

Vân Cửu đảo mắt, liếc qua nhóm thủ hạ của mình, Vân Thập đã làm bộ như thăm dò địa hình, Vân Thập Nhất âm trầm bất động mà trưng ra bộ dáng “đừng có gọi ta”, hai cận vệ chạy đi tìm nguyên liệu nấu ăn, không khỏi đưa mắt chuyển qua trên người cung tiễn thủ thành thật nhất – Vân Thập Nhị, “Thập Nhị, người có thị lực tốt nhất, qua đó nhìn một chút đi.”

“Ừ.” Đêm đó, lúc Vân Thập Nhị đi ra ngoài tìm vịt hoang trở về thì chuyện cũng đã muốn xong, đương nhiên không hiểu được nhóm U Vân vệ canh giữ bên ngoài vất vả cỡ nào, vì thế Vân Thập Nhị liền không chút do dự gạt đầu, đeo cung tiễn lên lưng rồi chạy đi.

Vân Nhất hướng Vân Cửu làm một cái thủ thế “Bội phục”, Vân Cửu cười đắc ý, “Quá khen, quá khen!”

Vân Thập Nhị chạy qua rừng rậm, giấu mình ở phía sau một cây đại thụ, nhìn về bãi biển xa xa bên kia, vừa nhìn thấy thì máu trong người như muốn động lại, Lâu Cảnh và Tiêu Thừa Quân đang bị vô số bóng người bao vây xung quanh, đao quang kiếm ảnh, nguy hiểm vô cùng.

Mắt thấy hai trường đao muốn chém vào người Tiêu Thừa Quân đến nơi, Lâu Cảnh cứu viện không kịp, một cước đá văng một tên, đồng thời dùng lưng chặn công kích của một tên khác.

Vân Thập Nhị quyết đoán mà giương cung, hai mũi tên cùng được bắn ra, “Vèo vèo!” Hai thanh đen thui bay được nửa đường thì tách ra, một mũi cắm phập vào tay của tên đang công kích chủ nhân, cái còn lại cắm vào mắt của gã tấn công sau lưng Tiêu Thừa Quân.

“A —” Tên giặc Oa thê lương gào lên, lực xoáy của mũi tên cực lớn, gã bưng mắt, ngã nhào xuống đất, giật giật vài cái rồi không còn hơi thở.

Có Vân Thập Nhị trợ giúp, áp lực của Lâu Cảnh chợt giảm xuống. Tuy đám giặc Oa đã hao tổn vài người nhưng chiến ý vẫn không suy giảm chút nào.

Lâu Cảnh vội lau qua máu bắn trên mặt, đao pháp của đám giặc Oa này cũng không cao minh, nhưng thắng ở chỗ tốc độ cực kì nhanh, hơn nữa lại đông người, thập phần khó chơi.

Vân Thập Nhị không dám rời đi, vội vàng lấy một cái pháo vang trong người ra, buộc ở đầu mũi tên, châm lửa, bắn lên trời, chính mình thì vội vàng chạy về phía Lâu Cảnh, vừa chạy vừa hướng đám bóng đen bắn tên.

Tên mặc áo đen đứng ở chỗ cao thấy thế, lập tức ném về phía Vân Thập Nhị một mớ ám khí có hình dạng kì dị, Vân Thập Nhị vội vàng lặn một vòng, tránh thoát đám phi tiêu, nửa nằm trên mặt đất, lại bắn ra một mũi tên.

Tên mặc áo đen đứng ở tảng đá cao cao giật mình, gấp rút xoay người nhảy xuống.

“Chúu – Oành!” Pháo vang nổ tung trên không trung, phát ra một tiếng vang cực lớn, nhóm U Vân vệ đứng ở bên kia rừng liền đồng loạt đứng dậy, như quỷ mị mà cấp tốc chui vào rừng.

Một khi nhân số tương đương, đao pháp thiên về tốc độ của đám giặc Oa liền không có đất dụng võ, nhóm U Vân vệ với đao pháp thượng thừa nhanh chóng đánh cho bọn chúng không thể ra chiêu.

“Trạc Ngọc!” Tiêu Thừa Quân ôm Lâu Cảnh thối lui sang một bên, bàn tay đụng phải một mảnh ướn dính, nhất thời cả kinh, “Người bị thương!”

“Lưu lại hai người sống!” Lâu Cảnh dặn dò một tiếng, tựa vào trên người Tiêu Thừa Quân, “Không sao đâu.”

Vừa rồi Lâu Cảnh thay Tiêu Thừa Quân cầm một đao, bị chém vào lưng, lúc này an tĩnh lại, nhất thời cảm thấy cái lưng nóng rát như bị hỏa thiêu, nhưng sợ người bên cạnh lo lắng, liền ráng nhịn đau đớn, ra vẻ thoải mái mà cùng y nói chuyện.

“Còn nói không sao!” Tiêu Thừa Quân nhìn máu tươi trào ra ướn lưng, đau lòng không thôi, thấp người ngồi xồm xuống, “Đi lên, ta cõng ngươi đi.”

Trên đầu Lâu Cảnh đã đầy mồ hôi lạnh, cũng không cố chống đỡ, cúi người nằm úp sấp đi lên.

Cá nướng là ăn không được, đoàn người mang theo hai tên giặc Oa bị bắt sống, nhanh chóng trở lại thị trấn Đinh Chỉ, Tiêu Thừa Quân lập tức điều binh lính trong thị trấn đến phong tỏa đoạn bãi biển kia.

“Á... Đau...” Lâu Cảnh ghé vào trên giường, để đại phu bôi thuốc cho hắn, râm rì mà kêu đau.

Đại phu xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, liếc nhìn này mà kêu đau thêm lần nữa, Mân vương điện hạ phía sau có thể dùng ánh mắt mà đem người ta đông đá được rồi, thật sự là khiến người kinh sợ a!

(liều: khiêu chọc, khích, gợi, rối loạn-> anh Cảnh là mỹ nhơn làm nhiều loạn tâm trí người ta ^^~)

Thật vất vả mới bôi thuốc xong, danh y huyện Đinh Chỉ thiếu chút nữa đã bất tỉnh, để lại chút thuốc thoa ngoài da trong phòng, nơm nớp lo sợ mà chạy đi sắc thuốc.

Tiêu Thừa Quân ngồi vào bên giường, sờ sờ cái trán của Lâu Cảnh, bàn tay chạm vào một tảng mồ hôi dấp dính, không khỏi nhú mày, “Đau lắm sao?”

“Không đau nữa rồi.” Lâu Cảnh nghiêng đầu nhìn y, vô tội nói, “Đây là nóng quá nên toát mồ hôi đấy.”

Vết đao rất dài nhưng cũng không quá sâu, lúc này chỉ còn một chút đau đớn, chính là Lâu Cảnh ghen miệng thực không cao hứng, vất vả lắm mới dưỡng xong cánh tay, thế mà lần này lại bị thương ở lưng, phải biết, đã hơn một tháng nay, bọn họ còn chưa được thân thiết lần nào đâu á.

Tiêu Thừa Quân đẩy cửa sổ ra, nơi này là khách phòng của huyện nha, chính là tầng hai của tiểu lâu, cửa sổ mở rộng, gió biển lành lạnh mang theo hơi ẩm liền tràn vào khắp phòng, khiến căn phòng trở nên mát mẻ và thông thoáng hơn không ít, “Giặc Oa đột kích, nơi này sẽ không còn yên ổn nữa, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây.”

Đêm nay, không cần tra hỏi những kẻ kia cũng có thể đoán được, chúng là đến dò đường trước, căn cứ theo quy luật hàng năm, trong vòng ba ngày tới sẽ có rất nhiều giặc Oa đến đây.

“Hức...” Lâu Cảnh bất mãn mà áp mặt xuống chiếu tre.

Tiêu Thừa Quân bật cười, vỗ vỗ đầu của hắn, “Nếu ngươi muốn đến bờ biển chơi đùa, chờ đánh xong giặc Oa, ta lại cùng ngươi đến đây là được mà.”

“Ta muốn thân thiết trên bờ cát cơ...” Lâu Cảnh lầu bầu.

“Cái gì?” Tiêu Thừa Quân nghe không rõ, kề sát vào hỏi hắn.

Lâu Cảnh ngẩng đầu, cản vành tai của Mân vương điện hạ, “Ta muốn thân thiết trên bờ cát ấy!”

“Người...” Tiêu Thừa Quân nhất thời nghẹn lời, ngẩng đầu trừng mắt nhìn hấn một cái, chợt thấy gương mặt trắng nõn của người nọ đã bị chiếu tre hấn lên thành những vệt hồng ngang dọc đều tăm tắp, liền nhin không được mà cười ra tiếng, cũng chiều hôn hôn lên mấy vệt hồng kia, “Chờ người tốt lên rồi nói sau.”

Xúc cảm mềm mại chạm nhẹ lên hai má, ngứa ngứa mà ấm áp, Lâu Cảnh nhất thời hớn hở, vui vẻ đến mức chẳng còn biết đến trời trăng gì nữa, cũng quên phắt mất chuyện phải lấy sổ nhỏ ra để ghi chép câu nói này vào rồi.

Tứ hoàng tử chết trận, so với Đông Nam vẫn bình tĩnh như trước, thì trong kinh đã muốn nổ tung bởi những lời ồn ào bàn tán không dứt.

Phải biết, đại hoàng tử bị phế, nhị hoàng tử thể yếu, tứ hoàng tử chính là người có khả năng thừa kế ngôi vị hoàng đế nhất, hiện giờ lại chết, ngôi vị Thái tử liền trở thành câu đố.

Bởi vì thương tâm quá độ nên Hoàng hậu tạm thời không để ý tới hậu cung, đem sự vụ trong cung giao cho người có địa vị cao nhất là Trần quý phi quản chế (quản lý, khống chế).

Trần quý phi vui vẻ ra mặt, liền trang điểm thật cẩn thận, bưng canh thang đến điện Bàn Long vấn an Thuần Đức đế, kết quả là bị Hoài Trung ngăn ở ngoài cửa, “Nương nương, Hoàng Thượng có tâm trạng không tốt, hiện giờ không muốn gặp người khác.”

“Bổn cung biết Hoàng Thượng thương tâm, đặc biệt hầm thức ăn bổ dưỡng mang tới cho Hoàng Thượng.” Trần quý phi mang vẻ mặt buồn bã, đau thương nói: “Tứ hoàng tử còn trẻ như vậy mà đã...” Nói xong liền muốn rơi lệ.

“Nương nương nén bi thương, Hoàng hậu nương nương đã ngã bệnh, việc của lục cung còn phải do nương nương chống đỡ mà.” Hoài Trung cũng mặc kệ đây là chân tâm hay giả ý, liền đi theo khuyên giải.

Trần quý phi nghe vậy, trong lòng vô cùng hưởng thụ, liền thưởng bạc cho Hoài Trung, “Nếu như thế, bổn cung liền ở ngoài này chờ đi, dù sao cũng phải khiến Hoàng Thượng ăn một chút gì mới được.”

“Trần quý phi đang ở bên ngoài sao?” Thanh âm hơi có vẻ khàn khàn của Thuần Đức đế từ trong điện truyền đến, Trần thị lập tức lên tiếng, một lát sau, quả nhiên có một tiểu thái giám đi ra, truyền nàng đi vào.

“Thân mình Hoàng hậu nương nương khó chịu, đem mọi việc trong lục cung giao cho thiếp thân, thần thiếp thực sợ hãi, sợ làm sai cái gì.” Trần quý phi không nói đến chuyện tứ hoàng tử, thanh âm êm ái dịu dàng mà nói sang chuyện khác.

“Chỉ là chút việc đơn giản như đầu kim sợi chỉ, còn có thể phạm sai cái gì?” Thuần Đức đế xua tay, nhu nhu ấn đường.

Được những lời này, Trần quý phi lặng lẽ gợn lên một tia cười khê, nàng chỉ sợ Hoàng hậu đem đại quyền cho nàng là một cái bẫy, trước tiên thông báo cho Hoàng Thượng, để Thuần Đức đế biết, nàng cũng không có kinh nghiệm gì, tránh cho sau này có việc gì bất ngờ xảy ra, sẽ không phải nhận trách móc nặng nề.

“Thần thiếp không phải Hoàng Thượng, quản lý thiên hạ rộng lớn đều thành thạo như thế, chỉ mấy chuyện nho nhỏ như đầu kim sợi chỉ cũng sẽ khiến thần thiếp luống cuống tay chân.” Trần quý phi hờn dỗi nói.

Thuần Đức đế nghe vậy, không khỏi cười ra tiếng, “Nữ nhân a, đúng là không dùng được.” Đó cũng là một trong những nguyên nhân mà hấn không thích tiếp cận Hoàng hậu, bên cạnh những nữ tử nhu nhược này, hấn sẽ cảm thấy mình là một quân chủ chương không thiên hạ, mà ở trước mặt Kỷ Chúc, liền biến thành một hoàng tử trẻ tuổi yếu đuối vô năng trước kia.

Nhớ tới sự kiện năm đó, Duệ Tông muốn lướt quan hấn để phong Tiêu Thừa Quân làm hoàng thái tôn, Thuần Đức đế liền cảm thấy phần nọ mà không thể xuất ra, bây giờ, vất vả lắm mới có thể tự mình quyết định chọn ai làm Thái tử, thế mà từng bước từng bước lại gặp chuyện không may... Ngẫm nghĩ một hồi, Thuần Đức đế không khỏi đưa ánh mắt dời về phía Trần quý phi, chọn ai làm Thái tử, hiện giờ, cũng chỉ còn lại tam hoàng tử mà thôi.

Hoàng Thượng có thể nghĩ đến, văn võ trong triều tự nhiên cũng suy đoán ra, sau tứ hoàng tử, không có hoàng tử nào được sinh ra nữa, nay tuyển ai làm Thái tử, không thể nghĩ ngờ, chỉ còn một người là tam hoàng tử.

Trần quý phi cầm quyền, lập tức chiêu gọi các ngoại mệnh phụ từ tam phẩm trở lên trong kinh tiến cung, thông báo mọi việc cần chuẩn bị để phục vụ cho lễ tang của tứ hoàng tử, phút cuối cùng còn cố ý giữ hai vị thừa tướng phụ nhân ở lại, cũng chính là Triệu gia Nhị phu nhân và mẫu thân của mình, Trần Lý thị.

“Lúc này không có người ngoài, bồng cung có một số việc muốn nói với hai vị phu nhân.” Trần quý phi mỉm cười nhìn bộ dáng kính cẩn của Triệu Nhị phu nhân, chậm rãi gọi lên khoe môi.

Triệu Nhị phu nhân mang sắc mặt tái nhợt mà rời khỏi cung Loan Nghi, trở lại phủ liền vội vàng tìm Triệu Đoan, “Tướng gia, Trần quý phi muốn cho tam hoàng tử cưới Kí Minh!”

Triệu Đoan nghe vậy, chén trà trong tay nhất thời rơi xuống, vỡ thành từng mảnh nhỏ nằm la liệt trên mặt đất.

73. Chương 73: Ăn Nói Khéo Léo

Bởi vì trong thành Đình Chỉ không có mấy người hiểu được tiếng Đông Doanh, nên Tiêu Thừa Quân sai người mang hai tên giặc Oa đi suốt đêm về Dung Thành, giao cho Hình bộ Mân Châu thẩm tra xử lý. Tỉnh Nam hầu để lại không ít nhân thủ ở Mân Châu, trong đó có nhân tài hiểu được tiếng Đông Doanh, đều đang ở trong phủ Mân vương.

Đình Chỉ đã không còn yên ổn, chờ trời sáng hẳn, Tiêu Thừa Quân liền mang theo Lâu Cảnh trở về Dung Thành. Trên lưng có thương tích, Lâu Cảnh chỉ có thể ngồi ở phía sau Tiêu Thừa Quân, ôm vòng eo phụ quân nhà mình.

Tiêu Thừa Quân vỗ vỗ mái đầu đang tựa vào vai mình, “Nếu vết thương lại đau thì phải nói với ta nhé.”

“Ừm.” Lâu Cảnh dụi dụi vào gáy y, ngáp dài một cái, mặc dù hôm qua có gió biển thổi qua, nhưng không khí vẫn rất oi bức và ẩm thấp khó chịu, cộng thêm cơ thể còn có thương tích, nên đêm qua hẳn ngủ rất không ngon.

Tiêu Thừa Quân cầm một kiện áo choàng bằng tơ lụa mềm mại trùm qua đầu Lâu Cảnh, tránh cho cái nắng gay gắt tháng sáu làm cháy sạm da hắc, sau đó giật nhẹ dây cương, giục ngựa thẳng tiến về phủ Mân vương.

Trở lại Dung Thành, quan viên lục bộ đã chờ đợi trong vương phủ từ lâu, chợt thấy sau lưng Mân vương điện hạ có một người được bọc kín bởi một chiếc áo choàng màu lam nhạt, đi thẳng vào hậu viện. Nhân lúc vật áo lay động mà liếc mắt nhìn thoáng qua một cái, liền trông thấy bên dưới lớp tơ lụa kia là một gương mặt tuyệt sắc, tất cả đều là sưng sờ, khuôn mặt kia đẹp thì đúng là đẹp thật, nhưng mà, đây rõ ràng là một nam nhân a!

“Khó trách Vương gia không cần dâng mỹ nữ lên...” Mọi người hai mặt nhìn nhau, thảng trước bọn họ y theo lệ chế lấy lòng phiến vương, dâng tặng vài nữ tử xinh đẹp cho Mân vương điện hạ, ai ngờ người này lại muối mỡ không thu, còn đại phát lời đình (giận dữ) rồi nghiêm khắc khiển trách bọn họ không làm tốt ban sai, lại muốn đi đường ngang ngõ tắt, khiến quan viên Mân Châu thành thật không ít, nhưng hiện giờ xem ra...

(ban sai: là chỉ công việc đi thu thập phu dịch, trưng thu tài vật (một dạng của thu thuế/tô)/ làm việc công.)

“Hình như vương gia yêu thích nam phong...”

“Người nói chúng ta có nên...”

“Cẩn thận quan sát cái đã, chờ xác định rồi lại nói, miễn cho mặt mũi lại dính đầy tro.”

Mấy người Đông Doanh kia đã bị thăm vắn xong, hóa ra bọn họ không phải là giặc Oa, mà là những sát thủ được thuê tới để dò đường trước.

Tiêu Thừa Quân trầm ngâm một lát, một mặt cho người canh giữ ở những nơi có thể cho thuyền lớn cập bờ, mặt khác sai nhân thủ đi bảo vệ ngư dân rời bến đánh cá.

Hàng năm giặc Oa đến xâm phạm, đều là ngang ngược cướp bóc, giết hại ngư dân vô tội, lúc này Tiêu Thừa Quân làm tốt công tác chuẩn bị từ trước, yêu cầu các quận huyện phải phái quan binh lên thuyền ra khơi mỗi ngày, canh giữ ở những nơi ngư dân hay tụ tập đánh bắt cá, vạn nhất đụng phải giặc Oa, cũng có thể cứu viện kịp thời.

“Điện hạ, dù sao ban sai rồi bến cũng rất nguy hiểm, chung quy là nên ban thưởng thêm một chút cho nhóm quan binh, theo ý kiến của thần, không bằng chúng ta đánh thuế theo ngày, mỗi ngư dân thu một văn tiền.” Hộ bộ thượng thư khom người nói, ngư dân rời bến, mỗi ngày bán cá cũng được từ bốn mươi đến năm mươi văn tiền, bỏ một ít ra nộp thuế thì cũng không có gì là quá đáng, vả lại, làm theo cách này thì sẽ tiết kiệm được một khoản chi tiêu không nhỏ, phải biết rằng, nếu tiền này do phủ Mân vương xuất ra, tuyệt đối không phải là một con số nhỏ đâu.

“Các người cũng nghĩ như vậy sao?” Tiêu Thừa Quân đảo mắt nhìn qua nhóm phiên thần, có người muốn mở miệng, rồi lại không dám nói, hầu hết đều cúi đầu im lặng, không khỏi nhú mày, quan viên Mân Châu có tư chất bình thường, người có năng lực thật sự lại không có mấy, luôn luôn làm việc cầu thả.

“Thần... Thần cho rằng không ổn...” Một quan viên trẻ tuổi, thân hình nhỏ gầy đứng dậy, lắp bắp nói.

Tiêu Thừa Quân nhìn thoáng qua, người này là một quan nhỏ thuộc Hộ bộ, xuất thân là cử nhân, chức vụ lục tào tiểu lại, “Vì sao?”

(lục tào tiểu lại: kiểu như quan ghi chép (thư lại))

“Hương, hướng nhóm ngư dân, thu, thu một văn tiền, này này này, đến, những cái đó, cái... Trong tay, chính là, ba văn tiền, ngày lâu...Liền liền chính là... Ba mươi văn...” Người nọ gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nói chuyện càng thêm lắp bắp.

Trong mắt Tiêu Thừa Quân nổi lên một chút ý cười, “Người tên là gì?”

“Thần, Phạm, Phạm Kiệt, Kiệt...” Phạm Kiệt không dám ngẩng đầu, rụt cổ nói.

“Kể từ hôm nay, thăng Phạm Kiệt làm Hộ bộ thị lang, hàm tứ phẩm.” Tiêu Thừa Quân kiên nhẫn nghe xong lời nói với câu từ lễ tể, vụn vặt của Phạm Kiệt, mỉm cười, trực tiếp thăng quan cho hắn.

Phạm Kiệt không thể tin mà ngẩng đầu, nguyên bản tưởng rằng mình sẽ bị chỉ trích, như thế nào lại biến thành thăng quan rồi?

“Phạm cà lăm, còn không mau tạ ơn!” Có người nhắc nhở hắn.

“Tạ, tạ điện hạ...” Phạm Kiệt nhanh chóng quỳ xuống hành lễ.

“Như vậy, sẽ thống nhất là không thu tiền của ngư dân, một khi mở đầu, dù chỉ áp thuế rất nhẹ nhưng không biết lúc thì hành sẽ bị tăng thêm bao nhiêu.” Ánh mắt trầm ổn của Tiêu Thừa Quân cũng không cố ý nhìn Hộ bộ thượng thư đã loạn xuất ra cái chủ ý kia, nhưng lại làm cho người nọ xấu hổ đỏ bừng cả mặt, “Tiền bạc trợ cấp cho quan binh ra khơi sẽ do bốn vương bỏ ra.”

Buổi triều tan, Phạm Kiệt bỗng dưng biến từ tiểu lại thành quan tứ phẩm, vẫn có chút phản ứng không kịp như trước.

“Phạm cà lăm, tiểu tử ngươi thật sự là gặp vận c*т chó rồi!” Hộ bộ thượng hộ chưa lè lè nói.

Bởi vì Phạm Kiệt có tật nói lắp nên đồng nghiệp thường hay trêu đùa hắn, vẫn gọi là “Phạm cà lăm”, thành ra quan trên cũng đi theo gọi vậy.

Phạm Kiệt cười cười, thở dài, cũng không trả lời.

Trong kinh, Triệu phủ.

“Phốc –” Triệu Hi đem miệng trà vừa mới uống phụt ra ngoài, văng đầy người Ngũ bá phụ nhà hắn.

Triệu gia Ngũ lão gia đang ngồi trên ghế liền nhảy dựng lên, nha hoàn bên người vội vàng cầm khăn đến chà lau cho hắn, hung hăng trừng mắt nhìn Triệu Hi, “Người làm cái gì vậy?”

“Dạ không ạ.” Triệu Hi nuốt một ngụm nước bọt, “Ngũ bá, ngài vừa mới nói cái gì thế? Trần quý phi, muốn ta, gả cho tam hoàng tử á?”

“Hừ, thật coi Triệu gia ta yếu đuối dễ bắt nạt lắm sao!” Tuy rằng Tam lão gia không làm việc trong triều đình, nhưng hắn là người quản lý mọi việc lật vật của Triệu gia, hiểu rất rõ thế lực nhà mình, tuyệt đối không e sợ Trần gia.

“Độc phụ kia, muốn mượn việc này để hủy Kí Minh, làm Triệu gia ta không có người nối nghiệp đây mà!” Nhị phu nhân lau nước mắt, tức giận không chịu nổi.

“Thôi, đừng âm ỉ nữa.” Triệu Đoan vuốt vuốt râu mép, “Nhanh chóng bàn bạc đối sách ứng phó thì hơn.”

Từ lúc Triệu gia khai tông tới nay, Triệu Hi chính là nhân vật thiên tài hiếm có, vô luận như thế nào, Triệu gia cũng không cho phép hắn gả đến trong cung mà phế đi tiền đồ, hướng chi, căn bản là tam hoàng tử kia cũng chẳng đủ năng lực làm Thái tử!

Chính là, biết bảo bối nhà mình bị Trần gia nhớ thương, xác thực cũng không phải là chuyện tốt gì. Ngẫm nghĩ như vậy, mọi người không khỏi nhìn về phía Triệu Hi, ai ngờ....

“Ha ha ha ha ha...” Triệu Hi ôm bụng cười sằng sặc, lăn qua lộn lại trên ghế rộng.

“Đứa nhỏ này, không phải là tức đến hồ đồ rồi chứ?” Nhị phu nhân nhanh chóng tiến đến, sờ sờ trán Triệu Hi.

“Hắc hắc hắc, “ Triệu Hi miễn cưỡng ngừng cười, kéo ống tay áo Nhị phu nhân xoa xoa nước mắt chảy ra vì cười nhiều quá, “Ta có cách rồi.”

“Cách gì thế?” Nhị phu nhân vội vàng hỏi.

“Ta a, ngày mai sẽ đi theo bá phụ vào triều, sau đó liền giả vờ đâm đầu vào cái cột trụ kim long kia, nói tam hoàng tử muốn bức ta gả cho hắn, vì bảo trụ...” Triệu Hi còn chưa dứt lời, đã bị Triệu Đoan vung tay vỗ vào gáy.

“Nào có đơn giản như vậy.” Trương Đoan tức giận đến mức dựng râu, “Mấy ngày này, người đừng có trêu chọc đến người của Trần gia, hết giờ làm việc thì về nhà ngay cho ta.” Nói xong, hắn liền thở phì phì mà phất tay áo rời đi, đi tìm môn sinh của hắn, khách khanh thương nghị, nguyên bản tưởng rằng chưa cần thực hiện kế hoạch của Mân vương vội, nhưng với tình hình hiện giờ, cũng nên sớm bắt đầu thì hơn.

(Khách khanh thương nghị: đại ý như “hội đàm giữ những người thân thiết nhất”)

Triệu Hi sờ sờ bị cái đầu bị đánh đau, lầu bầu nói, “Nói không chừng Hoàng Thượng sẽ cảm thấy thực có lỗi với ta, sau đó sẽ phong cho ta một chức quan nhị phẩm nào đó như Lâu Cảnh đấy.”

Nhị phu nhân gõ gõ vào đầu Triệu Hi, “Người cũng đừng lén lút làm chuyện gì, hết thấy cứ giao cho nhóm bá phụ làm chủ, hiểu chưa?”

Triệu Hi ôm đầu, thành thật mà gật đầu, “Vâng~!”

Ngày hôm sau, hết giờ làm việc ở Hàn Lâm viện, Triệu Hi không về nhà ngay mà nhanh như chớp chạy đến Bắc Nha, tìm thứ tử Quan Tây hầu - Chu Tung, “Ày, Chu nhị, người có biết làm thế nào để gặp tam hoàng tử không?”

“Tam hoàng tử?” Chu Tung gãi gãi đầu, “Muốn gặp thì cũng được thôi, nhưng người tìm hắn làm gì?”

“Người đừng hỏi a.” Triệu Hi cười thần bí, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp.

Hai ngày sau, huân quý tử đệ trong kinh tụ tập một chỗ uống rượu.

Triệu Hi đi theo Chu Tung đến giúp vui, trông thấy thế tử Quảng Thành bá và nhị đệ của hắn, liền nhỏ giọng hỏi Chu Tung, “Đó là ai thế?” Hắn không thường giao lưu tụ tập với nhóm huân quý tử đệ trong kinh, nhưng có trí nhớ cực tốt, gặp qua một lần là sẽ không quên, có điều hắn chưa từng nhìn thấy người nhà Quảng Thành bá bao giờ.

“Đó là đích thứ tử nhà Quảng Thành bá, La Bội, chính là người suýt được thay Lâu lão đại gả cho Thái tử năm trước đấy.” Chu Tung nháy mắt nói, vốn là đến đời này, nhà Quảng Thành bá đã xuống dốc, nhưng cuối năm ngoái thế tử Quảng Thành bá đi theo tứ hoàng tử, cũng có chút khởi sắc, hiện giờ tứ hoàng tử mất rồi, nhà bọn họ lại không có ai để dựa vào.

Triệu Hi hiểu rõ, nhìn tướng mạo âm nhu của La Bội, hai mắt đảo loạn.

Bởi vì mùa đông năm ngoái La Bội nói năng lỗ mãng mà đắc tội với Lâu Cảnh, cho nên phần lớn huân quý tử đệ trong kinh đều không muốn qua lại với hắn, hiện giờ mọi người tốp năm tốp ba nói chuyện, La Bội và đại ca hắn liền xấu hổ mà ngồi ở một bên.

Qua một vòng rượu, gã sai vặt tiến vào bắm báo, nói khách quý đến, mọi người liền sôi nổi đứng dậy, không bao lâu sau, Tiêu Thừa Đặc mặc thường phục hoàng tử màu vàng sẫm đi đến.

Mọi người ồn ào tiến tới chào hỏi, huynh đệ La gia lại càng thêm ân cần, chỉ còn kém chuyện dán vào trên người Tiêu Thừa Đặc mà thôi.

Tiêu Thừa Đặc vốn cũng thích nam sắc, nhìn thấy bộ dáng tuấn tú của La Bội, ý cười trên mặt liền sâu thêm vài phần.

Chu Tung nhìn La Bội không đếm xỉa gì đến thân phận, cứ ngồi xuống bên người Tiêu Thừa Đặc như chuyện đương nhiên, thì không khỏi hừ lạnh, cùng thế tử Khánh Dương bá liếc mắt nhìn nhau. Mỗi khi nhóm huân quý tử đệ bọn hắn tụ tập uống rượu, đều chú ý đến vị trí ngồi, ấn theo tước vị, gia tộc hưng hay suy mà ngồi ở những vị trí khác nhau, như thế nào cũng không đến phiên La Bội ngồi trên tịch.

“Ồ, đây không phải là Triệu tam nguyên sao?” Tiêu Thừa Đặc không để ý đến sắc mặt của mọi người, quay đầu lại liền trông thấy Triệu Hi đang ngồi ở một bên. Bởi vì danh hào thi đậu Tam nguyên rất vang dội, người trong kinh không nhớ được tên Triệu Hi, liền gọi hắn là Triệu tam nguyên.

“Tam điện hạ nói vậy, thật sự là khiến vi thần tổn thọ mà.” Triệu Hi cười hì hì đứng dậy, nâng chén hướng tam hoàng tử mời rượu, “Hôm nay theo chân huynh đệ đến đây uống rượu, không nghĩ là gặp được điện hạ, gặp mặt lại không bằng tình cờ gặp nhau, nhất định phải đến kính điện hạ một chén mới được!”

Tiêu Thừa Đặc nhớ tới lời nói hôm trước của mẫu phi, liền hơi hơi nhíu mày, nhìn nhìn bộ dáng giống như vẫn chưa biết chuyện gì của Triệu Hi, cũng thoáng yên lòng, nâng chén lên, uống cạn.

“Điện hạ uống với Triệu công tử, tiểu tử cũng xin được kính ngài một chén.” La Bội ngồi bên cạnh liền không chệch thua kém, cũng bưng chén lên mời rượu.

Có người mời rượu mở đầu, những người khác liền thay phiên nhau đi lên mời rượu. Còn chưa kịp ăn hạt cơm nào vào bụng, tam hoàng tử đã bị mọi người rót rượu mời một vòng.

Triệu Hi nhìn mọi người thay nhau mời rượu, liền bưng bầu rượu lên, đi đến bên người thế tử Khánh Dương bá, cười nói: “Hồi nhỏ vẫn thường theo Lâu đại chơi đùa, mặc dù Triệu gia không phải là thân anh thế tộc, nhưng có phần tình cảm lúc bé, cũng thỉnh thế tử cho phép ta được gọi một tiếng huynh trưởng.”

“Nói đến chuyện này, ngươi là thân huynh đệ của Lâu lão đại, tự nhiên cũng là thân huynh đệ của ta.” Thế tử Khánh Dương bá cười cười, uống cạn một chén.

Triệu Hi tủm tỉm cười, lại rót cho hắn một chén rượu đầy.

Lúc bắt đầu mọi người còn không để ý, rượu quá tam tuần, mới lĩnh hội được cái miệng hoa ngôn xảo ngữ của Triệu Hi có bao nhiêu lợi hại, chỉ cần là hắn rót rượu, người ta sẽ không có biện pháp từ chối, chỉ có thể uống cạn hết chén này đến chén khác.

(hoa ngôn xảo ngữ: lời ngon tiếng ngọt; nói lời đường mật; nói ngọt như mía lùi.)

“Kí Minh, người tha cho ta đi mà!” Chu Tung uống đến đầu lưỡi đều thẳng, thấy Triệu Hi cười hì hì sáp lại gần, liền nhin không được mà run lên.

“Này, nói cái gì đấy? Ta mời người nửa ngày, thật là xin lỗi người, như vậy đi, ta cùng người uống một chén, chúc đại ca người sớm sinh quý tử.” Triệu Hi cười toe, lại rót cho hắn một chén đầy.

“À?” Đã uống đến say ngất ngư, Chu Tung nhất thời không rõ, chuyện hắn uống rượu và đại ca hắn sớm sinh quý tử thì có quan hệ gì với nhau, nhưng người ta đã chúc đại ca hắn như vậy, rượu này là phải uống, đành nhắm mắt nhắm mũi mà uống cạn một hơi, sau đó liền gục thẳng xuống bàn, vù vù ngủ mất.

74. Chương 74: Đặt Bẫy

Tam hoàng tử nhìn Triệu Hi chuốc say một vòng người, đôi mắt say lơ đãng mông lung quét khắp phòng, hơi nhú mảy.

Triệu Hi bưng chén rượu đi đến bên người Tiêu Thừa Đặc, “Điện hạ cũng uống khá nhiều rồi, không bằng thần đồ điện hạ ra ngoài hóng gió một chút nhé?”

Tiêu Thừa Đặc đem người ngã vào trong lòng hắn - La Bội, đẩy qua một bên, lão đảo đứng dậy, đi theo Triệu Hi ra ngoài ban công.

Hiện tại đang là thời điểm nóng nhất trong năm, nên dù đã vào ban đêm nhưng khí trời cũng tuyệt không mát mẻ, Tiêu Thừa Đặc đứng bên cạnh lan can, đợi gió thổi qua một lát, vẫn cảm thấy có chút không tỉnh táo.

“Điện hạ nói thử xem, nếu bây giờ thần đồ ngài từ đây xuống, liệu có ai biết không nhỉ?” Triệu Hi cười hì hì để sát vào, chỉ chỉ cái ngõ nhỏ đen xì xì dưới lầu.

Tiêu Thừa Đặc cúi đầu nhìn nhìn, không khỏi rung mình một cái, cảnh giác mà trừng Triệu Hi, “Đêm nay có nhiều người nhìn như vậy, người cho là người thoát được sao?”

“Chỉ đùa một chút thôi mà.” Triệu Hi bĩu môi, xác nhận tam hoàng tử cũng không phải là hạng người có cá tính cứng cỏi trọng nghĩa khí gì, “Người ngay không nói lời cong vẹo, kỳ thật hôm nay thần đồ đây là để gặp riêng điện hạ, vì thần nghe nói, điện hạ muốn cưới thần làm thê tử?”

Tam hoàng tử ngẩn ra, nhìn chung quanh một chút, không có ai nghe thấy, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Tình thế trong triều thần đồ cũng hiểu được, điện hạ thành công chỉ là chuyện sớm hay muộn, không cần đến trợ lực từ Triệu gia, chính thần cũng không muốn chặt đứt tiền đồ của mình.” Triệu Hi chớp chớp đôi mắt, kẻ sát thêm tý nữa, thấp giọng nói, “Ta có thể giúp điện hạ đạt thành mong muốn, điện hạ có thể cam đoan cho thần nhất thế vinh hoa không?”

(nhất thế một đời, vinh hoa giàu sang, vẻ vang.)

Tiêu Thừa Đặc nhú mảy, “Ta không biết người đang nói cái gì.” Đạt thành mong muốn chứ không phải là đạt được Thái tử vị, sao có thể tin tưởng vào lời nói lung tung này? Nhất là, người trước mặt lại chính là người của Triệu gia, mà Triệu gia là đối thủ một mắt một còn của Trần gia.

“Không phải điện hạ luôn muốn có được Lâu Cảnh sao?” Triệu Hi nhìn hắn, cười giảo hoạt vô cùng, trong lòng mặc niệm, “Ây dô, Lâu đại đừng trách ta nha, chỉ bán người một chút thôi, cũng không phải là bán đứng thật mà...”

Lâu Cảnh? Khóe mắt Tiêu Thừa Đặc chợt nhảy dựng, hiện giờ Thái tử vị đã là vật trong túi, còn Lâu Cảnh lại là cầu mà không được, liền nảy sinh vài phần hứng thú, “Người muốn thế nào?”

Triệu Hi cười khế, ghé sát vào tai Tiêu Thừa Đặc nói nhỏ.

Ở trong phòng, mọi người say đến ngã phải ngã trái, có người ngủ đến bất tỉnh nhân sự, có người đầu vầng mắt hoa, óc còn không mang nổi mình óc. Ngược lại, nhị công tử La gia lại không uống mấy, chỉ giả bộ say để ngã vào lòng tam hoàng tử, lúc bị ném sang một bên thì mở mắt, thấy hai người kia lén lút đi ra ngoài, liền nhón chân đi theo.

Ghé vào bên cửa sổ lặng lẽ nhìn xung quanh, thấy hai người đang cực kì thân mật mà dán sát vào nhau nói chuyện, La Bội liền nhin không được mà bất cẩn thở mạnh một tiếng, vội vàng bịt miệng.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, bên ngoài lại là cảnh đêm hôn ám, Triệu Hi tự nhiên nhìn thấy bên cửa sổ có người nghe lén, đêm nay hẳn đã chuốc say gần hết người trong phòng, chỉ trừ nhị công tử La gia, nhìn tam hoàng tử liên tục gật đầu trước mắt, đột nhiên cười âm hiểm.

Ngày tiếp theo, trong kinh bỗng nhiên rộ lên tin đồn, đêm qua tam hoàng tử cùng nhóm huân quý tử đệ trong kinh uống rượu, mục đích là để lựa chọn chính phi, hơn nữa, ứng cử viên cho vị trí Thái tử phi trước kia – nhị công tử nhà Quảng Thành bá cũng có mặt.

Triệu Đoan nghe nói vậy, liền vội vàng vàng mà chạy về nhà, “Cửu thiếu gia đâu rồi?”

“Lão gia, Cửu thiếu gia còn trong nha môn ạ.” Quản gia lau mồ hôi, tối hôm qua Cửu thiếu gia uống rượu đến nửa đêm, hẳn lặng lẽ mở cửa sau cho Triệu Hi đi vào, chẳng lẽ đã bị tướng gia phát hiện ra rồi?

Triệu Đoan vung tay áo, lại trở về Thượng thư tỉnh.

“Tả tướng, lời đồn đại trong kinh đã được điều tra rõ, đúng là có chuyện như vậy.” Quan viên của Thượng thư tỉnh bước đến gần, nói nhỏ, “Chúng ta có nên...”

“Cứ từ từ đã.” Triệu Đoan khoát tay, vừa hết giờ làm việc liền đi thẳng đến Hàn Lâm viện, gọi Triệu Hi ra, giữa cho một trận.

“Không phải nhị bá phụ và Mân vương điện hạ đã sớm có kế hoạch rồi sao, ta chỉ tìm giúp ngài một cái cơ thôi mà.” Triệu Hi xoa xoa lỗ tai bị véo đau, không phục nói.

“Người làm như vậy, chẳng phải là dả thảo kinh xà.” Triệu Đoan chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nói.

“Không đâu, tam hoàng tử tuyệt đối không nghi ngờ là ta truyền ra.” Triệu Hi cười lạnh, tối hôm qua nhìn thấy La Bội đứng lấp ló bên cửa sổ, hẳn liền thấp giọng nói cho Tiêu Thừa Đặc, nhắc tam hoàng tử chờ quay đầu nhìn lại, bởi vì có nhị công tử của La gia đứng nghe lén, mà hẳn lại có “giao dịch” với tam hoàng tử, đương nhiên sẽ không bị Tiêu Thừa Đặc hoài nghi.

Việc đã đến nước này, Triệu Đoan cũng chỉ biết thở dài, dặn dò Triệu Hi không được tiếp tục làm điều xằng bậy, quyết đoán trở về Thượng thư tỉnh.

Ngày hôm sau, ngự sử dâng tấu buộc tội, nói tam hoàng tử thèm muốn vị trí Thái tử, lén lút tuyển chọn người làm Thái tử phi.

Thuần Đức đế nghe vậy, cực kì không vui, lập tức cho người tra rõ việc này.

Trải qua điều tra làm rõ, chuyện tam hoàng tử gặp mặt nhóm huân quý tử đệ trong kinh là có thật, mọi người uống đến say mèm, Tiêu Thừa Đặc và nhị công tử La gia còn ôm ôm ấp ấp, bộ dáng vô cùng thân mật.

“Người đúng là đồ thành sự không đủ bại sự có thừa!” Trần quý phi biết tin, tức giận đến suýt ngất, tuyền Thái tử phi chính là kẻ hoạch ngầm của nàng, vốn là muốn mượn việc này để ép Triệu gia phải nghe bọn họ sai khiến, nhưng việc này là tuyệt đối không thể nói ra ngoài, bởi vì nó đã phạm vào tối kỵ của Thuần Đức đế.

“Mẫu phi, là người La gia muốn trèo cao nên bám vào ta, cố ý tung tin đồn ra đấy!” Tiêu Thừa Đặc cũng vô cùng tức giận, một chút hảo cảm với La Bội đã bay sạch sành sanh.

Trần quý phi nghe vậy thì nhíu mày, “Sao người không nghĩ là tiểu tử Triệu gia kia muốn hãm hại người?”

“Không phải hẳn đâu.” Tiêu Thừa Đặc rất tự tin, “Hắn đã đồng ý với ta, chỉ cần ta hứa cho hắn quan to lộc hậu, Triệu gia sẽ không can thiệp vào việc lập trữ.” Phải biết, Triệu gia không có hoàng phi, ba thế hệ

đều là thần tử, ai là quân chủ thì bọn họ sẽ nguyện trung thành với người ấy, chỉ cần hần có thể lên làm Thái tử, tự nhiên Triệu gia cũng sẽ tùy hần sai khiến, không đáng phải phá mặt với nhau như vậy.

“Mặc kệ việc này có phải do hần làm hay không, chi bằng là chúng ta...” Trong mắt Trần quý phi hiện lên một tia sáng lạnh.

“Không thể! Nếu nói việc này là La gia làm, chúng ta có thể lấy lý do bọn họ ham phú quý mà vu oan cho nhi tử; nhưng nếu là Triệu gia thì việc này sẽ không dễ giải quyết đâu!” Tiêu Thừa Đặc lập tức lên tiếng ngăn cản, không đồng ý để mẫu phi đem việc này giá họa cho Triệu Hi, phải biết rằng, Triệu Hi vốn không muốn gả cho hần, một khi Trần quý phi đổ việc này lên đầu Triệu Hi, rất có khả năng là Hoàng Thượng sẽ chỉ hôn Triệu Hi làm Thái tử phi để che đậy việc này, cứ như vậy, hần sẽ vĩnh viễn không chiếm được Lâu Cảnh! Hần đang chờ Triệu Hi nói cái kế hoạch kia đấy!

“Người nói cũng có lý.” Trần quý phi tỉnh táo lại, hiện giờ đang là thời điểm mấu chốt, phải nhanh chóng giải quyết xong chuyện này, lập tức gọi cung nữ, chuẩn bị một bầu rượu thuốc, đến điện Bàn Long gặp Thuận Đức đế.

Dung Thành, phủ Mân vương.

Bởi vì Đông Nam là nơi có khí hậu nóng bức quanh năm nên lúc xây phủ Mân vương, người ta đã xây dựng một cái hầm băng rất lớn, để đảm bảo rằng Mân vương điện hạ có thể dùng băng suốt bốn mùa trong năm.

Lâu Cảnh ghé vào trên giường trúc, ôm eo Tiêu Thừa Quân, bên cạnh đặt một chậu băng, Nhạc Nhân cầm một cái quạt đứng bên kia chậu băng, chậm rãi phe phẩy, quạt hơi lạnh về phía giường trúc.

Tiêu Thừa Quân nhìn thư tín trên tay, chốc chốc lại lấy một quả vải ướp lạnh đưa đến bên miệng Lâu Cảnh, “Mấy ngày nay, trong kinh cực kì nóng nực, thật không ngờ Cửu cô nương lại có bản lĩnh phá hoại như thế.”

“Khụ khụ...” Lâu Cảnh nghe mấy từ “Cửu cô nương”, thiếu chút nữa là bị sặc.

Tiêu Thừa Quân cười khê, “Đến lúc rồi.” Dứt lời, y liền gọi An Thuận mang giấy bút đến, viết thư hồi âm cho Triệu Đoan.

Trước đây Triệu Đoan có thái độ khá mơ hồ, chỉ đồng ý âm thầm giúp y, Tiêu Thừa Quân cũng không cưỡng cầu, nhưng trải qua chuyện này, Triệu gia hoàn toàn bị dồn lên mặt bàn.

Lâu Cảnh ngồi dậy, nằm sấp lên lưng của Tiêu Thừa Quân, nhìn y viết thư.

Đang đùa giỡn, hai người chợt nghe thấy tiếng thông bẩm ngoài cửa, nói Bộ hộ thượng thư cầu kiến.

Tiêu Thừa Quân nhướng mày, bảo hần đợi một chút, tiếp tục không nhanh không chậm mà viết xong hồi âm, để Lục Triệu mang thư giao cho người truyền tin của Triệu gia, “Gần đây ca ca ngươi có gửi thư đến không?”

Huynh trưởng Lục Triệu là tham sự lục quân ở Giang Châu, Tiêu Thừa Quân dặn hần phải theo dõi mọi động tĩnh của thứ sử Giang Châu.

“Hồi điện hạ, thứ sử Giang Châu khai thông buôn bán, mở kho lương, nạn dân được an trí tốt, chỉ là phần lớn nhà cửa ở bốn quận phía Bắc đều bị phá hư, hoa màu trồng vào mùa hè cũng bị hủy gần hết, nên không có lương thực để buôn bán. Lô Tân liền trừ một nửa lương thảo của quân doanh Giang Châu, chờ đến mùa đông, lúc mất mùa, lại tiếp tục phân phát.” Lục Triệu bẩm báo.

Lâu Cảnh cau mày, “Nói như vậy, hần định cắt lương thảo của bốn quận phía Nam hả?”

Tiêu Thừa Quân gật gật đầu cho Triệu Lục lui xuống, sờ sờ đầu Lâu Cảnh, “Đường sông ở Thanh Châu còn chưa được sửa xong, Thẩm Liên sợ khâm sai nhìn ra, nhất định sẽ không cho nạn dân trở về, Lô Tân kia có thể tiếp tế cho dân chúng như vậy là tốt rồi, nếu lương thảo không đủ, ta bổ sung cho người là được mà.”

Tiêu Thừa Quân đứng ở góc độ đế vương mà nhìn nhận vấn đề, dùng tiền ở chỗ nào cũng giống nhau, miễn là có khả năng giải quyết vấn đề.

“Không được, nếu không phải do hần cứ khư khư cố chấp đòi diệt phi, an trí cho dân chạy nạn từ sớm thì làm gì có chuyện này. Muốn tiếp tế cho nạn dân thì bản thân hần phải tự xuất bạc ra, dựa vào cái gì mà

đòi trừ của ta!” Lâu Cảnh bắt mẫn nói, “Người đừng nhúng tay vào việc này, ta nhất định sẽ bắt lão già kia chịu trách nhiệm, dù phải lột khổ mang đi cầm cũng phải đưa lương thảo cho ta!”

Tiêu Thừa Quân bắt đắc dĩ mà lắc lắc đầu, không đi quản hần, bảo An Thuận gọi Hộ bộ thượng thư tiến vào.

Bởi vì hai ngày trước, Hộ bộ thượng thư đề xuất ý kiến ngu xuẩn, làm phật lòng Tiêu Thừa Quân, nên vài ngày sau đó vẫn không dám nói lời nào, vất óc tìm cách lấy lòng Mân vương, để xí xóa vụ việc hôm trước.

Nóc nhà được xây rất cao và thoáng nên phòng ốc khá mát mẻ, dễ chịu, Mân vương điện hạ ngồi trên nhụyễn tháp, ôm nam sủng hôm trước trong lòng...

Hộ bộ thượng thư ngẩn người, mấy ngày nay quan viên Dung Thành nhìn xem rõ ràng, Mân vương điện hạ mang một nam tử ở bờ biển về, cực kì xinh đẹp, sủng ái vô cùng, trừ lúc nghị sự buổi sáng, toàn bộ thời gian còn lại, Mân vương đều ở cùng nam sủng này.

“Có chuyện gì?” Tiêu Thừa Quân không chút để ý hỏi han, lại vươn tay lấy một quả vải ướp lạnh đưa đến bên miệng Lâu Cảnh, lúc trước ở kinh thành, hai người bọn họ phải lén lút gặp nhau là quá đủ rồi, hiện giờ trời cao hoàng đế xa, không cần thiết phải tiếp tục che che lấp lấp.

“Thần có chuyện quan trọng muốn thương lượng...” Hộ bộ thượng thư nhìn thoáng qua người nằm trong lòng Tiêu Thừa Quân, không nói cũng hiểu ý tứ hàm xúc trong đó.

Lâu Cảnh nhướn mày, giả bộ ngoan ngoãn nói: “Điện hạ, ta vào trong trước nhé ~!” Không đợi Tiêu Thừa Quân mở miệng, hần đã cung kính mà lui xuống, xoay người đi vào bên trong bình phong, tiếp tục ăn vải.

Hộ bộ thượng thư cũng không biết đằng sau cái bình phong kia vốn không có một lối ra nào, chỉ có một cái ghế dựa vẫn dùng lúc thay quần áo, liền yên tâm mà mở miệng, “Thần cùng Lễ bộ thượng thư đã thảo luận với nhau, tuyển chọn ở chín quận Mân Châu được vài mỹ nhân tuyệt sắc, đặc biệt dâng lên cho Vương gia.”

Thái dương của Tiêu Thừa Quân khẽ giật giật, sắc mặt thoáng chốc tối sầm.

Cổ tình, Hộ bộ thượng thư kia lại không hiểu nhìn sắc mặt người ta, vẫn tiếp tục nói: “Lần này, bảo đảm Vương gia sẽ vừa lòng.” Vừa dứt lời, ba thiếu niên mặc một thân trang phục mỏng tang được đưa vào, chân đeo lục lạc bằng vàng, đỉnh đầu rung động theo mỗi bước đi.

Sắc mặt của Tiêu Thừa Quân đã đen như đáy nồi, còn Lâu Cảnh ở sau bình phong thì... chính là bình thần mà xoay người, lấy bảo kiếm Xích Tiêu đặt trên tường xuống, một cước đá văng bình phong ra.

75. Chương 75: Trừng Phạt

Hộ bộ thượng thư Mân Châu hoảng sợ, liên tục lui về phía sau ba bước.

Lâu Cảnh lạnh mắt nhìn ba thiếu niên chỉ tầm mười ba, mười bốn tuổi trước mặt, người nào cũng có vóc dáng mảnh mai, mặc trang phục làm từ lụa mỏng, nửa kín nửa hở đầy ồm ờ... Thế nhưng, cho Nguyên Lang của hần, xem mấy thứ này, đúng là khinh người quá đáng, “Thượng thư đại nhân, mượn mấy thứ này hiến cho Vương gia, thật quá khó coi rồi.”

Hộ bộ thượng thư ngẩn người, nhìn qua nhìn lại giữa Lâu Cảnh và ba thiếu niên mình vừa mang đến, đột nhiên cảm thấy căng thẳng trong lòng, lúc trước bọn họ đều không nhìn kĩ nam sủng này của Vương gia, hiện giờ so sánh mới biết được, mình vẫn tính sai rồi.

Nếu nói mấy thiếu niên này là nụ hoa chớm nở, là những ánh sao trên bầu trời đêm, thì Lâu Cảnh chính là trăng sáng ngày rằm, dù có thô lỗ đứng ở nơi đó, cũng hoàn toàn che lấp toàn bộ ánh sáng của ba thiếu niên kia.

Tiêu Thừa Quân đau đầu mà xoa xoa thái dương, “Trạc Ngọc...”

“Giao cho thần đi ạ, tuyệt đối không thể làm bản mặt Vương gia được!” Lâu Cảnh tựa tiểu phi tiểu mà nói, vừa dứt lời liền rút kiếm chém tới. Hắn bị chọc giận đến phát điên rồi, vốn nghĩ là vì con nổi dòng, sau này Tiêu Thừa Quân có cưới một hai phi tử cũng được, cho dù có ủy khuất, hắn cũng sẽ không tùy hứng mà chặt đứt huyết mạch của hoàng thất, nhưng... đây cái trò khỉ gì hả?

“Á á á –” Ba thiếu niên kia hét ầm lên, sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, té ngã thành một đoàn trên mặt đất.

Bảo kiếm Xích Tiêu vẫn không chút lưu tình mà hướng thẳng xuống đất chém tới, mấy thiếu niên kia sợ tới mức nước mắt nước mũi giàn giụa, khóc gào không ngừng, quần áo trên người nhanh chóng bị xé rách thành một mớ lộn xộn, lục lạc trên chân cũng rơi rụng khắp nơi, trong phòng là một mảnh hỗn loạn.

“Vương gia, này, này...” Hộ bộ thượng thư sợ tới mức phát run, vội vàng chạy trốn về phía Mân vương bên kia.

Tiêu Thừa Quân nhú mày, đang muốn nói cái gì, bảo kiếm Xích Tiêu đã lóe lên hàn quang lao tới.

Hộ bộ thượng thư chỉ cảm thấy hoa mắt, bảo kiếm sắc bén đã muốn chém đến đỉnh đầu hắn, trong lòng gào thét phải chạy mau, bàn chân lại như bị đóng đinh trên mặt đất, không thể di chuyển nửa bước, chỉ có thể mở mắt trừng trừng mà nhìn chính mình sắp bị bỏ ra...

Trong khoảnh khắc này, không khí như bị đọng lại, căn phòng chìm vào một mảnh im lặng chết chóc, mũi cánh chuồn vỡ thành hai nửa, lúc rơi xuống mặt đất phát ra một tiếng “cạch” nho nhỏ, Hộ bộ thượng thư hoảng sợ quá độ mà trợn trắng mắt, cả người đổ ập về phía sau, nằm thẳng cẳng không còn động tĩnh.

“Vương gia!” Lục Triệu mang theo thị vệ xông vào, liền nhìn thấy một đám lộn xộn trên mặt đất và Thái tử phi đang cầm kiếm đứng giữa phòng, gương mặt đằng đằng sát khí, lửa giận ngút trời, tựa hồ như lúc nào cũng có thể bùng phát mà hướng sang bên kia chém người.

Tiêu Thừa Quân đi qua, ôm lấy bả vai Lâu Cảnh, “Sao lại phát hỏa lớn như thế?” Nói xong, y liền vút một ánh mắt ra hiệu cho Lục Triệu, đám thị vệ lập tức kéo bốn người trên mặt đất ra ngoài, toàn bộ động tác như mây bay nước chảy, vô cùng lưu loát, không chút nào đình trệ, phút cuối cùng, thị vệ thống lĩnh tri kỷ còn không quên khép cửa phòng lại.

Bảo kiếm trong tay rơi xuống đất, Lâu Cảnh chôn mặt vào bả vai Tiêu Thừa Quân, “Người là của ta, chỉ một mình ta...” Trong thanh âm đã không còn sự lạnh lẽo và ngang ngược như vừa nãy, mà mang theo một chút ghen ghen đầy ủy khuất.

Đem trái tim giao cho một đế vương tương lai, cũng tựa như chú mèo khoe ra cái bụng mềm mại, nếu không chiếm được toàn tâm đối đãi của đối phương, liền chỉ có kết cục là thương tích đầy mình.

Tiêu Thừa Quân nghe ra tâm ý của hắn trong câu nói đầy ghen ngào và ầm ức kia, liền cảm thấy đau lòng không thôi, vươn tay ôm chặt lấy Lâu Cảnh, “Trừ người ra, ta không cần bất cứ ai hết.”

“Hư... đau...” Bàn tay khẽ vuốt trên lưng hắn chợt chạm vào miếng vết thương, Lâu Cảnh liền nhịn không được mà bật ra một tiếng hô đau khe khẽ.

Tiêu Thừa Quân giật mình, vậy mà lại quên mất trên người Lâu Cảnh còn có thương tích, một phen hoạt động mạnh thế này, nếu miếng vết thương bị nứt ra thì rắc rối to rồi, vội vàng kéo hắn ngồi vào nhuyễn塌, lột ngoại sam ra xem xét tình hình, liền thấy máu tươi đã muốn thấm ra ngoài. Quả nhiên, miếng vết thương bị rách ra rồi!

Lại là đau lòng, lại là tức giận, Tiêu Thừa Quân cầm thuốc trị thương đến, tự tay bôi thuốc và băng bó cho hắn, “Còn muốn nháo nữa hả, miếng vết thương bị nứt ra rồi này, còn không phải là chính ngươi chịu tội hay sao!”

Lâu Cảnh ghé vào trên đùi phu quân nhà mình, ôm vòng eo ấm áp kia, trầm mặc không lên tiếng, tựa hồ còn đang rất tức giận.

Tiêu Thừa Quân bất đắc dĩ mà vỗ vỗ đầu của hắn, “Đừng náo loạn nữa nào, người nên tức giận là ta mới đúng.” Cũng may là miếng vết thương chưa bị rách ra hoàn toàn, chỉ bị rỉ máu một chút, thoa thuốc xong, Tiêu Thừa Quân liền đặt cái đầu đang gối trên chân mình xuống giường, chuẩn bị đi xử lý cục diện rối rắm này.

“Không được đi!” Lâu Cảnh bắt lấy góc áo y, “Người còn chưa nhận lỗi với ta đâu!”

“Đây cũng không phải là lỗi của ta.” Tiêu Thừa Quân nhũu mày, y cũng rất tức giận, quan viên thủ hạ đều có chút bao cở, thường xuyên lười biếng trốn việc, lại thích đi đường ngang ngỗ tấ, hôm nay là cơ hội tốt, nhất định phải gõ gõ bọn họ một trận.

“Oa~aaa, người muốn phụ lòng ta!” Lâu Cảnh ôm lấy gối đầu, ngao ngao gào lên ăn vạ, không được như ý thì quyết dây dưa không bỏ.

Tiêu Thừa Quân nhịn không được mà phì cười, cũng chiều xoa xoa đầu hắn, “Vậy người muốn thế nào đây?”

“Tối nay trở về phải bồi thường tổn thất cho ta! Ta đau lòng, khó chịu lắm đấy!” Lâu Cảnh vươn tay túm chiếc áo khoác đang nằm trên mặt đất lên, lôi ra một quyển sổ nhỏ, lật lật giấy, cẩn thận ghi chép.

Tiêu Thừa Quân bắt đắ dĩ mà lắ lắ đầu, biết hắn thế này là không có việc gì nữa rồi, liền đứng dậy đi đến chính đường, cho người truyền gọi lục bộ thượng thư và thị lang đến nghị sự.

Dù sao Mân Châu cũng chỉ là một cái Châu, sự vụ tuy nhiều, nhưng lục bộ của đất phong so với lục bộ chân chính trong triều thì đơn giản hơn nhiều lắm, quan viên cũng ít, nha môn lại được xây dựng ngay cạnh ngoại viện của Vương phủ, có thể nói là muốn gọi thượng thư lục bộ tới đây lúc nào cũng được.

“Mới vừa rồi, Hộ bộ thượng thư đã dâng tặng bốn vương ba thiếu niên.” Tiêu Thừa Quân giữ sắc mặt trầm tĩnh mà nhìn nhóm quan viên.

Có người kinh ngạc, có người tán đồng, có người nhịn không được mà len lén quan sát sắc mặt của Mân vương, tất cả đều dừng ở trong mắt của Tiêu Thừa Quân, sắc mặt đột nhiên lạnh xuống, “Bốn vương đã từng nói qua, các người chỉ cần làm tốt bốn phận và công việc của mình là được, nay lại bày trò như thế, tức là không coi lời của bốn vương vào đâu phải không?”

Ngữ khí trầm ổn uy nghiêm, lời vừa dứt, quan viên lục bộ nhất tề quỳ xuống đất thỉnh tội, “Vương gia bớt giận.”

“Từ hôm nay trở đi, Lý Diệu bị giáng chức từ Hộ bộ thượng thư xuống hàng thị lang, Phạm Kiệt sẽ đảm nhiệm chức vị thượng thư Hộ bộ.” Tiêu Thừa Quân dứt khoát hạ lệnh, nói xong cũng không để ý tới phản ứng của người khác, phất tay áo rời đi.

Phạm Kiệt sững sốt một lúc lâu, thẳng đến khi người khác vỗ hắn một chút mới hồi phục tinh thần.

“Phạm cà lăm, tiểu tử ngươi thật quá tốt số mà!” Mọi người ghen tỵ nói, chỉ trong vòng mấy hôm, hắn đã từ một tiểu quan nhỏ xúu nhảy lên tận thượng thư Hộ bộ, tuy rằng việc đề bạt quan viên ở đất phong không nghiêm khắc như trong triều đình, nhưng thẳng liền mấy cấp như vậy thì quả thật là khiến người ta đỏ mắt không thôi.

Hoàng cung, điện Bàn Long.

Thuần Đức để ăn một viên tiên đan, mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Một tấu chương buộc tội tam hoàng tử vẫn để mở trên bàn làm việc.

Hoài Trung lặng lẽ nhìn thoáng qua nội dung trên tấu chương kia, rót thêm nước trà cho Thuần Đức để, khoanh tay đứng ở một bên, “Hoàng Thượng đừng quá tức giận mà tổn hại đến thân thể, Đào đại nhân cũng nói hơi quá rồi, dùng đan dược xong là không thể quá xúc động đâu ạ.”

“Hừ, tên nào cũng ngóng trầm mau chết sớm!” Thuần Đức để hung hăng quăng tấu chương xuống đất, đây là ngự sử thượng tấu, buộc tội tam hoàng tử mượn sức huân quý, chọn lựa Thái tử phi, nghiêm nhiên coi mình là ứng viên duy nhất cho vị trí Thái tử.

Hoài Trung không dám nói tiếp, hắn không phải là Thẩm Liên, tuyệt không muốn tham dự vào việc triều chính, mà hiện giờ Thẩm Liên còn ở Thanh Châu, không có người cùng thảo luận chính sự, cũng khó trách Thuần Đức để lại tỏ ra không vui như vậy.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Trần quý phi cầu kiến.” Thị vệ ngoài cửa đột nhiên bẩm báo.

Trước kia, khi Hoàng hậu quản lý lục cung, các phi tần không được phép tự tiện chạy đến điện Bàn Long quấy rầy Thuần Đức đế, dọc đường lập không dưới năm trạm kiểm soát, kể cả người được sủng ái nhất hậu cung là Trần quý phi cũng không thể dễ dàng tới đây. Hiện giờ Trần quý phi nắm giữ phượng ấn, đương nhiên là những trạm kiểm soát chuyên ngăn cản phi tần kia không thể cản trở nàng, thích gặp Hoàng Thượng lúc nào thì chạy đến gặp lúc ấy.

Trần quý phi bưng rượu thuốc, nghe thấy thanh âm chuẩn cho nàng đi vào vọng ra, trong lòng liền đắc ý vô cùng, nhiều ngày nay Hoàng hậu mặc kệ mọi chuyện, cho nên đây chính là khoảng thời gian thoải mái nhất trong hậu cung của nàng, nhất định phải lợi dụng cơ hội này để ép người kia phải từ bỏ quyền quản lý hậu cung vĩnh viễn.

Thuần Đức đế nhìn dáng dấp lay động thướt tha của Trần quý phi, trong lòng chợt sinh ra vài phần phiền chán, lại đến quấy rầy rồi.

Trước đây, hai ngày mới gặp Trần quý phi một lần, Thuần Đức đế cảm thấy rất mới mẻ, đôi khi còn có chút nhớ nhung, nhưng nhiều ngày nay, hôm nào cũng thấy nàng ta lượn qua lượn lại, cho dù không triệu thị tẩm, nàng ta cũng sẽ tìm đủ mọi lý do để tới điện Bàn Long, hần nhìn đến phát ngáy, cả gương mặt phong vận do tồn của Trần quý phi cũng trở nên xấu xí tẻ.

(Phong vận do tồn: phong = phong độ, phong thái; vận = vẻ mặt, ý nhị; do = còn, vẫn như cũ; tồn = giữ lại. Hình dung phụ nữ trung niên vẫn đang giữ được nét duyên dáng phong tư.)

“Lại có chuyện gì nữa?” Thuần Đức đế không kiên nhẫn hỏi.

“Hôm nay thần thiếp gặp Đạc nhi, đứa bé này vốn rất thật thà, hôm trước bị người ta lừa gạt kéo đi uống rượu, uống nhiều quá, đến nay vẫn còn hơi đau đầu, thần thiếp cho hắn uống một chút rượu thuốc mới đỡ hơn, liền nghĩ nên đưa một bầu rượu lại đây.” Trần quý phi tươi cười đặt bầu rượu ngọc lên bàn.

Lời này nói rất cẩn thận, nhìn như chuyện nhà, kỳ thực là đem chuyện tam hoàng tử đi uống rượu đổ rớt thành “bị người ta lừa gạt”, ám chỉ chuyện này là do đám huân quý tử đệ trong kinh muốn nịnh bợ hắn, không phải do hắn cố ý đi kết giao.

Thuần Đức đế lạnh lùng nhìn Trần quý phi, hắn cũng từng là một hoàng tử trẻ tuổi bốc đồng mà trưởng thành đến bây giờ, rốt cuộc có phải lừa gạt hay không, trong lòng hắn còn không rõ sao? Một cây làm chẳng nên non, chẳng qua là kẻ có tâm muốn mượn sức và người muốn tận lực nịnh bợ gặp nhau mà thôi, “Đừng nói là người đang nghĩ, trăm rất dễ bị lừa gạt đấy chứ?”

Trần quý phi sợ tới mức hoa dung thất sắc, nhanh chóng quỳ xuống, “Hoàng Thượng nói vậy, chính là khiến thần thiếp bị oan đến chết mà, sao thần thiếp dám nghĩ như thế!”

(Hoa dung thất sắc: khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi)

“Hừ, người thật sự cho rằng cái gì trăm cũng không biết sao?” Thuần Đức đế đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Trần quý phi, “Trăm còn chưa chết đâu, nhi tử tốt của người đã vội vàng muốn mượn sức quyền quý, làm như mình là Thái tử rồi đấy!”

“Hoàng Thượng, oan uổng a, Đạc nhi chưa bao giờ dám nuôi hy vọng xa vời như thế. Lúc trước thần thiếp muốn giữ hoàng tử ở bên người nuôi nấng, chính là không có ý để hắn làm Thái tử rồi mà, Hoàng Thượng!” Sắc mặt Trần quý phi tái nhợt, xưa nay nàng hiểu rất rõ tính nết của Thuần Đức đế, một khi đã đẩy lên nghi ngờ thì có muốn giải thích cũng chỉ là phí công, giống như Tiêu Thừa Quân vậy.

Thế cục trong triều, bởi vì Triệu Hi khuấy đục nước mà hỗn loạn cả lên, một số quan viên coi trọng tam hoàng tử đã bắt đầu lảng ra, hữu tướng Trần Thế Xương sốt ruột muốn phát hỏa nhưng cũng không dám có động tác nào quá lớn.

Trần gia chính là nhà ngoại của tam hoàng tử, nếu nhất nhất thay tam hoàng tử nói tốt thì chỉ tổ chuốc lấy sự nghi kỵ sâu hơn của Thuần Đức đế, cho nên chỉ có thể lập lờ nửa khen nửa chê mà khuyên bảo.

Trái lại, phe tả tướng thì không có gì cố kỵ. Trước tiên để một ngự sử đi thăm dò thái độ của Thuần Đức đế, thấy Hoàng Thượng cũng không trách cứ việc hắn nói xấu hoàng tử, liền biết việc này khả thi, bắt đầu tích cực bôi mớ sai lầm của tam hoàng tử ra.

Tuy diễn biến trong cung thay đổi khôn lường nhưng vẫn không lan xa đến tận phủ Mân vương ở Đông Nam.

Lâu Cảnh lật qua lật lại quyển sổ nhỏ của mình, một trái rồi một trái mà nhét đầy một miệng vải, chờ Mân vương phu quân đến nhận lỗi với hắn.

Từ dục đứng bước ra, Tiêu Thừa Quân ngần ngừ do dự không muốn đi ra khỏi bình phong, nhìn nhìn chuỗi lục lạc với một loạt chuông nhỏ trong tay, bắt đắc dĩ mà thở dài. Khẽ cắn môi, vì đồ dành Vương phi nhà mình vui vẻ, vẫn là đeo lục lạc vào mắt cá chân.

“Linh linh linh...” Tiếng vang nhỏ vụn từ sau bình phong truyền đến, giống như yêu linh câu hồn nhiếp phách, dẫn Lâu Cảnh nhanh chóng đứng lên, thẳng tắp mà nhìn về phía bình phong.

Mân vương điện hạ tuần mỹ phi phạm khoác một chiếc áo dài mỏng màu tuyết trắng, đôi chỗ bị nước thấm ướt mà dán chặt vào cơ thể, càng lộ rõ thân hình thon dài xinh đẹp, một chuỗi lục lạc màu vàng buộc trên mắt cá chân trắng nõn, theo mỗi bước di chuyển mà phát ra những âm thanh ngọt ngào nho nhỏ.

Lâu Cảnh lẳng lẳng nhìn gương mặt nghiêm túc, thân thể lại mê người của Mân vương điện hạ, chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân ầm ầm dâng lên, cái mũi chột nong nóng, có cái gì từ trong lỗ mũi chậm rãi chảy ra... (=____= mắt mặt quá anh ơi ~!)

76. Chương 76: Tang Lễ

Cả hai đều ngây ngẩn cả người, Tiêu Thừa Quân nhẫn lại nhẫn, cuối cùng vẫn không nhịn được mà phá ra cười “Ha ha”.

Lâu Cảnh vội vàng bưng mũi, bàn tay nhanh chóng bị máu dính ướt, luống cuống tay chân mà nhảy dựng lên, lao thẳng đến chỗ bồn nước đặt ở góc phòng.

Tiêu Thừa Quân lập tức đi theo, cầm khăn cho hắn lau mặt, “Đã nói người ăn ít vải thôi, lại không nghe lời cơ!”

Quả vải có tính nhiệt, ăn nhiều sẽ nóng trong người, sau giờ Ngọ đã nhắc hắn không nên ăn quá nhiều, thế mà người này lại không chịu nghe lời, cứ một bàn lại tiếp một bàn, tăng tăng chén sạch bách, cái miệng chẳng chịu nghỉ chút nào.

(Vải có tác dụng ích tâm, ôn tỳ, tư thận, bổ huyết, dưỡng can, trừ phiền khát, làm tỉnh táo tinh thần, minh mẫn trí óc, tăng sức lực, tăng thân nhiệt, trừ hàn, tráng dương, tiêu thũng, làm đẹp nhan sắc.

Người dân Trung Quốc có câu ví: ăn một quả vải bằng giữ ba ngọn đuốc trong người (- nhất đạm lệ chi tam bả hỏa). Điều này muốn nói đến thuộc tính dương (nóng) của loại quả này. Ăn quá nhiều vải làm khô môi và có thể gây chảy máu cam ở một số người, cũng như có thể gây ra mụn nhọt, rôm sảy hay loét miệng.)

Lâu Cảnh ảo não xụ mặt, không khí kiêu diễm vừa rồi đã bị một màn máu mũi đáng xấu hổ này đánh bay mất bảy tám phần, làm hắn bất mãn hết sức, hậm hực nắm chặt cổ tay của Tiêu Thừa Quân, đẩy y dựa vào tường, “Không cho cười.”

“Ừ, được được, ta không cười...” Tiêu Thừa Quân mím chặt môi lại nhưng vẫn là nhịn không nổi, cơ mặt hơi vận vận và thân thể run run nhanh chóng bán đứng lời nói của y, cái kiểu buồn cười lắm mà phải cố nín này so với cười phá lên còn đáng ghét hơn, “Ừm...”

Lâu Cảnh thở phì phì mà chống hai tay lên tường, giam Tiêu Thừa Quân trong lòng, há mồm chặn ngay tiếng cười chực bật ra từ trong miệng y.

Một ngày ăn hơn ba trăm quả vải cũng chẳng nóng bằng sự cán dỗ từ mỹ nhân khoác áo đơn mỏng và đeo lục lạc dưới chân trước mắt, thật khiến toàn thân hắn bốc hỏa đến khó nhịn mà.

Môi lưỡi dây dưa, còn tràn ngập hương vị thanh ngọt chưa tan của trái vải, khiến nụ hôn sâu càng thêm ngọt ngào, phẳng phất như thưởng thức hơi nóng cường thịnh của mùa hạ, làm thân thể hai người cũng dần đi theo nóng lên.

“Trên lưng người... còn bị thương...” Tiêu Thừa Quân đẩy gia hỏa không ngừng cọ sát trên người mình ra.

“Không sao đâu.” Cách một lớp vải mỏng, Lâu Cảnh thông thả gặm cắn một viên tiểu đậu, nước bọt nhanh chóng thấm ướt một mảnh, áo lót mỏng màu tuyết trắng dính sát vào da thịt, như ẩn như hiện mà lộ ra một địa phương hơi nhô cao lên màu đỏ nhạt.

Tiêu Thừa Quân ngửa đầu, một cánh tay còn bị đè trên tường, bỗng cảm thấy mình giống như một con cá nhỏ nằm trên thớt gỗ, bị một chú mèo tinh láu lỉnh nhìn chằm chằm, cái lưỡi thèm thuồng không ngừng liếm láp từ đầu đến đuôi, thấy chỗ nào có hương vị tốt thì liếm nhiều hơn vài ngụm.

Nơi “thơm ngon” nhất, đương nhiên là những chỗ tối non mềm, đầu lưỡi mèo liếm qua, khiến con cá bất lực nằm trên thớt gỗ khẽ run rẩy, theo phản xạ mà giãy giụa, cuối cùng, chú mèo kia càng nếm càng tham lam hơn, vội vàng lấy ra một cái hộp nhỏ khắc hoa mai làm đồ gia vị, đều đều mà vẽ loạn, ăn sạch con cá đã được ướp đến ngon lành vào bụng.

Lâu Cảnh đặt hai chân thon dài mang theo lục lạc vòng trên thắt lưng, theo từng động tác hoạt động mà dàn chuông nhỏ phát ra những âm thanh “đinh đương” có quy luật. Tiêu Thừa Quân cảm thấy khó có thể chịu nổi, nâng một cánh tay che mắt lại.

Lục lạc không ngừng rung động, tiếng chuông hòa nhịp cùng tiếng thở dốc, Lâu Cảnh cảm thấy cảnh tượng trước mắt đều bị bịt kín bởi một tầng sương kiêu diễm.

“Đinh đương... Đinh đương... Đinh đương đinh đương đinh đương...” Tiếng chuông vang lên càng lúc càng nhanh, cuối cùng gần như nổi liền thành một mảnh.

Nhạc Nhân đứng ngoài cửa trực đêm đầu đầy mờ mịt, sao đêm nay Vương gia và thế tử lại mang lục lạc ra nghịch nhỉ? Lắc tới lắc lui mãi như vậy mà không thấy chán sao? Trò đó thì cái gì thú vị đâu ta?

Ngồi xổm ở chỗ tối gác đêm, Vân Ngũ và Vân Tứ liếc liếc mắt đầy thâm ý nhìn tiểu thái giám đương đứng gần tò te, tiếp tục phát tay đuổi muỗi.

Ngày hôm sau, Vương gia không thể đứng lên, Lâu Cảnh rón rén rời khỏi giường, bước ra ngoài dặn dò Nhạc Nhân đi thông tri cho quan viên Mân Châu, hôm nay sẽ nghị sự vào buổi chiều.

Lúc Nhạc Nhân còn ở kinh thành đã tập thành thói quen với chuyện Mân vương điện hạ thường bị sắc đẹp làm hỏng việc, lập tức nghe lời đi đến tiền viện.

Từ khi tiếp nhận Mân Châu, Tiêu Thừa Quân đều cho tiến hành nghị sự vào lúc sáng sớm, vô cùng đúng giờ, chưa bao giờ trì hoãn, khiến nhóm quan viên Mân Châu vốn quen đi trễ về sớm kêu khổ không thôi. Cầm trong tay bổng lộc của quan địa phương mà làm việc lại nhiều và nặng như nhóm quan to ở trong kinh thành, thế gian này có ai khổ hơn quan viên ở đất phong như bọn hần đâu?

Nhưng là kiên trì gần hai tháng, mọi người vừa kịp thích ứng, chợt nghe nói Mân vương điện hạ cần cù vô song lại cho dời việc nghị sự hàng ngày sang buổi chiều. Tất cả đều cảm thấy có chút bất khả tư nghị.

(Bất khả tư nghị cũng đọc là tác bất khả tư nghị hoặc “nan tư nghị”, nghĩa là “không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được”, vượt ngoài lí luận; câu này dùng để tả cái Tuyệt đối, chỉ có ai đạt giác ngộ mới biết.)

“Thân thể Vương gia không khỏe sao?” Hình bộ thượng thư hỏi dò.

Vẻ mặt của Nhạc Nhân vẫn tươi cười như trước, “Đại nhân đừng quá lo lắng.” Nói xong liền cười toe toe mà rời đi.

Bình bộ thượng thư vỗ vỗ vẻ mặt chính trực của Hình bộ thượng thư, nhỏ giọng nhắc nhở: “Hiện giờ Vương gia đang có mỹ nhân làm bạn, thỉnh thoảng dẩy muện cũng là chuyện bình thường, sao hôm nay đầu óc người lại chậm tiêu thế nhỉ?”

Hình bộ thượng thư vỗ trán, “A da, quên mất, quên mất.”

Một tay chống đầu, Lâu Cảnh nằm nghiêng trên chiếc giường lớn trải chiếu ngọc, cây quạt trong tay nhẹ nhàng phe phẩy quạt mát cho người đang say giấc nồng, nhớ đến mỹ vị đêm qua, trên mặt hần liền nhin không được mà lộ ra nét cười đầy thỏa mãn, rồi chậm rãi cúi người xuống, hôn phớt lên đôi môi sưng đỏ kia.

Có lẽ vì quá mệt mỏi nên Tiêu Thừa Quân vẫn chưa tỉnh giấc, tựa như còn đang ngủ rất say.

Ánh sáng chói mắt nhảy qua cửa sổ bên ngoài vào phòng, Lâu Cảnh dịch người ra phía trước một chút, dùng thân mình che khuất ánh mặt trời, tạo một khoảng tối cho người đang say sưa ngủ, tiếp tục phe phẩy cây quạt.

Trong kinh thành, Thuần Đức để lại không được sống thoải mái như vậy.

Buổi lâm triều, nhóm triều thần tiếp tục đề cập đến việc lập trữ.

“Hiện giờ, có thể đảm nhiệm vị trí kia, chỉ còn một người là tam hoàng tử.” Có quan viên tiến lên nói vậy, “Chủ nhân Đông Cung vẫn chưa được công bố, khiến lòng người hoảng sợ lo lắng không yên, theo ý kiến của thần, nên sớm lập Thái tử cho thỏa đáng.”

Không ít người cũng đứng ra nói về việc này, nói gần nói xa đều là ám chỉ, ngày nào còn chưa định ra trữ quân thì ngày đó các hoàng tử sẽ tiếp tục tranh đấu không yên, mà cứ để như vậy, chỉ sợ hoàng tự sẽ càng thêm điêu linh.

(trữ: người thừa kế, quân: vua)

“Tam hoàng tử được nuôi dưỡng bên người Trần quý phi từ nhỏ, chưa từng được Hoàng hậu chỉ bảo một ngày nào, không có tư cách kế tục.” Lại bộ thượng thư Dương Hữu Đình thẳng thắn phản bác, lời vừa nói ra, những lời đàm luận đầy ẩn ý trong triều lập tức im bật.

Tả tướng Triệu Đoan nhìn thoáng qua thượng thư Lại bộ cương trực công chính, cái miệng ẩn dưới chòm râu dài hơi hơi cong lên, sợ dĩ hần đề bạt Dương Hữu Đình vừa thối vừa cứng này lên vị trí thượng thư Lại bộ, một nguyên nhân cực lớn chính là vì muốn dùng người này để chẹn họng hữu tướng.

“Hoàng Thượng đang độ tuổi xuân chính trực, việc lập trữ cũng không cần quá sốt ruột.” Triệu Đoan hợp thời bước ra khỏi hàng, khom người nói.

Một lời nói trúng tâm tư, Thuần Đức để vừa lòng mà hơi hơi gật đầu. Kỳ thật hần cũng hiểu được, trong các vị hoàng tử bây giờ, chỉ còn tam hoàng tử có thể lập làm Thái tử, nhưng mà lập tam hoàng tử thì sẽ vi phạm vào tổ chế, cần phải làm như thế nào, đến giờ hần vẫn chưa nghĩ ra.

Lập con trai của Hoàng hậu làm trữ quân, đó chính là tổ chế do Thái Tổ lập ra, trừ phi phế đi Kỷ Chúc, nâng Trần thị lên làm Hậu...

“Hoàng Thượng, ngày mai quan tài của tứ hoàng tử sẽ nhập kinh.” Thượng thư Lễ bộ Diêu Trúc lập tức tiến đến, nói sang chuyện khác.

Tứ hoàng tử chết trận sa trường, Thuần Đức để hạ lệnh dùng nghi thức của thân vương hậu táng trọng thể, đưa từ Tấn Châu về đến đây, đã qua tuần đầu tiên, cần làm tiếp ba tuần cúng bái hành lễ rồi sẽ an táng.

Hiện tại, Trần quý phi là người quản lý lực cung, nhưng đợi đến giờ vẫn không thấy bản kế hoạch nào được đưa đến cả, Lễ bộ rất sốt ruột, Diêu Trúc càng trực tiếp hỏi lên: “Khải tấu Hoàng Thượng, kế hoạch trong cung vẫn chưa được định ra, lễ tiết ngày mai phải xử lý thế nào ạ?”

Thuần Đức để rất không vui, “Hoàng hậu làm gì mà vẫn chưa xong?”

“Hoàng Thượng, Hoàng hậu còn bệnh mà, hiện giờ quý phi nương nương giữ phượng ấn đấy ạ.” Hoài Trung thấp giọng nhắc nhở.

Kể từ khi Thế Tông lập nam hậu, mọi điển lễ, nghi thức trong cưới hỏi và tang lễ của hoàng gia đều giao cho Hoàng hậu quản lý, Lễ bộ căn cứ vào kế hoạch trong cung đưa ra rồi mới có thể làm việc. Nhưng mấy việc đối ngoại như thế này, một vị thiếp sống trong thâm cung như Trần quý phi làm sao có thể hiểu rõ, chỉ mỗi việc điều phối Vũ Lâm quân đã khiến nàng sốt đầu mẻ trán. Cộng thêm mấy ngày nay tam hoàng

tử bị chỉ trích khắp nơi, nàng chỉ lo lấy lòng Hoàng Thượng, đối với mấy việc tang lễ này cũng không hề để bụng, thế nên đến tận bây giờ, ngay cả một bản dự thảo cũng viết không ra.

Thuần Đức để bỗng nhiên ý thức được, để nữ nhân quản lý hậu cung, cần bản là cai trị không tốt, hẳn ngại nhất là gặp phải phiền toái, suy nghĩ phế hậu vừa nảy ra trong đầu nhất thời tan thành mây khói. Thế Tông muốn hậu nhân cưới nam hậu, vẫn là rất có đạo lý.

Hạ triều, Thuần Đức để lập tức hạ lệnh, đem phượng ấn trả lại cho Hoàng hậu, lệnh cho Kỷ Chúc phải gấp rút hoàn thành bản kế hoạch để giao cho Lễ bộ và trực tiếp phụ trách tang lễ của tứ hoàng tử.

Lúc nhận được ý chỉ, Trần quý phi liền cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó chỉ biết trơ mắt nhìn Hoài Trung nâng phượng ấn nàng cầm còn chưa nóng tay rời đi. Đợi nhân ảnh của Hoài Trung đi khuất, nàng liền không nhịn nổi mà hét lên chói tai: “Đây là có chuyện gì? Rõ ràng ta đã gửi bản kế hoạch đi Lễ bộ rồi mà!”

Nàng không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng dưới tay hữu tướng nhiều quan văn như vậy, tất nhiên là biết được nguyên do, ba ngày trước Trần quý phi nhờ người Trần gia giúp nàng lập bản kế hoạch chi tiết, sau đó đưa đến Lễ bộ.

“Hạ quan cũng không thấy Trần quý phi đưa đến bản kế hoạch nào cả.” Diêu Trúc trưng ra vẻ mặt đầy mờ mịt mà nói với cung nhân tới hỏi.

Cung nhân kia cũng không còn cách nào, chỉ đành xoay người rời đi. Diêu Trúc cười cười kinh miệt, vừa nhìn đã biết bản kế hoạch kia chính là bút tích của Binh bộ thị lang rồi, nhất định Trần thị cũng chẳng dám khơi chuyện này ra để đối đầu với hắn.

Quả nhiên, Trần quý phi nhận được tin tức, ngoại trừ tức giận đến đau cả phổi, cũng không dám để lộ chuyện này ra ngoài, cho ngoại thần can thiệp vào việc nội cung là chuyện tối kỵ, nếu nói ra, nàng và Trần gia liền chịu không được hậu quả của nó.

Kỷ Chúc vuốt ve phượng ấn bạch ngọc, đôi mắt sắc bén hơi gợn lên ý cười, tuy rằng Hậu vị không phải là điều hắn mong muốn, nhưng cũng tuyệt không để người khác vô duyên vô cớ đoạt đi, lấy bản kế hoạch đã sớm nghĩ tốt từ trong tráp ra, giao cho quan viên Lễ bộ, để bọn họ có thể căn cứ vào đó mà sắp xếp mọi việc, đồng thời triệu tập, hữu thống lĩnh Vũ Lâm quân tiến đến thương nghị.

Quan tài tứ hoàng tử nhập kinh, Vũ Lâm quân hộ linh, đưa tứ hoàng tử vào phủ, Lễ bộ sắp xếp ổn thỏa các hạng mục công việc cần làm trong tang lễ, tất cả đều gọn gàng ngăn nắp, không có chút sai lầm.

(Hộ linh: hộ: bảo vệ, linh: tiếng gọi tắt của linh cữu quan tài.)

Quan viên, huân quý, mệnh phụ trong ngoài, từng nhóm từng nhóm tiến đến phúng viếng, đầu vào đấy, trang trọng và nghiêm cẩn.

Bởi vì trước đây Trần quý phi đã phá vỡ quy củ trong cung là cung phi không được tùy tiện đi tới điện Bàn Long, cho nên các phi tần có chức vị cao hoặc được sủng ái đều yên tĩnh nghe ngóng mấy ngày đầu, sau đó liền đua nhau mang theo thuốc bổ và điểm tâm chạy đến điện Bàn Long, hết bày tỏ ân cần lại xum xoe nịnh nọt, khiến Thuần Đức để vô cùng đau đầu vì bị quấy rầy không dứt.

Hiện giờ Hoàng hậu trọng chưởng lục cung, nhóm phi tần liền không dám lỗ mãng, quy củ vô cùng, Thuần Đức để thở dài một hơi, cuối cùng cũng tìm lại được những ngày thanh tịnh thư thái, ý tưởng phế hậu hoàn toàn bị dập tắt từ trong trứng.

(trọng chưởng: tiếp tục quản lý hậu cung ^^~)

Tứ hoàng tử hạ táng, nhưng trong kinh không gửi đến một ý chỉ nào.

(hạ táng: hạ huyệt/ chôn cất)

Phiên vương vô chiếu không được nhập kinh, bởi vì Hoàng Thượng không hề hạ chỉ nên Tiêu Thừa Quân không thể về kinh phúng viếng, chỉ có thể lập một cái cung đường trong phủ Mân vương, thấp cho tứ hoàng đệ một nén hương thơm ngát.

(cung đường: nhà để tế lễ/ cúng)

“Từ nhỏ hần đã rất chân chất mộc mạc, phụ hậu và ta luôn giữ gìn và che chở cho hần, thế nên lúc trưởng thành hần mới có tính tình như vậy.” Tiêu Thừa Quân nhìn từng vòng khói nhẹ bốc lên, đôi mắt tràn đầy buồn bã và mất mát.

Cùng nhau lớn lên từng nhỏ, phần tình cảm này đâu dễ xóa nhòa.

“Tĩnh vương sẽ thay người đưa tiễn hần mà.” Lâu Cảnh ôm lấy phụ quân nhà mình, vỗ vỗ lưng y an ủi.

Tiêu Thừa Cẩm thường hay gửi thư đến đây, vào mùa hạ, cơ thể hần đã khỏe hơn trước rất nhiều, hiện giờ có thể xuất phủ đi lại.

Trong kinh, phủ tứ hoàng tử, khắp nơi đều là lụa trắng, tiếng khóc gào thê lương liên tục vang lên không dứt bên tai. Nhóm quan viên từng bước từng bước tiến lên dâng hương, tất cả đều mặc trang phục trắng, mỗi người đều mang gương mặt u buồn.

“Tĩnh vương giá lâm –” Một lễ quan đứng trước cửa ra vào chột cao giọng xướng họa.

(xướng: kêu, gọi to; họa: lấy thanh âm tương ứng)

Mọi người lập tức dẹp sang hai bên nghênh đón, một lát sau mới kịp phản ứng.

“Tĩnh vương!”

“Nhị hoàng tử?”

Rất nhiều người nhin không được mà thấp giọng kinh hô, mắt không chớp, nhìn chằm chằm về phía cửa lớn.

Tiêu Thừa Cẩm mặc một thân áo trắng làm từ tơ lụa mềm mại, chất liệu rất nhẹ, bên ngoài khoác một kiện sa y dài mỏng, không có bất cứ một món đồ trang sức nào, khiến gương mặt tuấn mỹ tái nhợt kia càng có vẻ phiêu nhiên xuất trần.

77. Chương 77: Hợp Mưu

(góp ý kiến cùng mưu toan.)

Tiêu Thừa Cẩm không xuất hiện trước mặt người khác từ lâu lắm rồi, vì thế rất nhiều quan viên mới thăng chức đều không nhận biết hần, nhưng dáng vẻ tuấn tú giống Tiêu Thừa Quân như tạc cùng với toàn thân quý khí khiến người ta tuyệt không dám hoài nghi thân phận của hần.

“Ra mắt Tĩnh vương điện hạ.” Mọi người ào ào hành lễ.

“Tứ hoàng đệ mất, bổn vương đến đưa hần một đoạn đường, các người không cần giữ lễ tiết.” Thanh âm của Tiêu Thừa Cẩm thấp phàn phàn nghe, mang theo một loại tiết tấu đặc biệt, cao nhã đạm nhiên, thanh quý vô song.

(cao nhã: cao thượng và văn nhã./Thanh cao mà không kiêu ngạo; đạm nhiên: hờ hững, lạnh nhạt)

Nghe đồn thân thể của Tĩnh vương yếu ớt từ nhỏ, không thể đảm nhiệm trọng trách, vẫn luôn ở biệt viện tĩnh dưỡng; nghe đồn Tĩnh vương ba tuổi biết chữ, năm tuổi đọc sách, bảy tuổi thành thơ, chỉ xem qua một lần là nhớ; nghe đồn vị hoàng tử được Hoàng Thượng yêu thích nhất năm đó chính là nhị hoàng tử Tiêu Thừa Cẩm; nghe đồn...

Những truyền thuyết về Tiêu Thừa Cẩm từng bước từng bước mà bật ra từ chỗ sâu nhất trong tâm trí mỗi người, đồng thời người ta cũng nhớ ra, vị hoàng tử điện hạ này cũng giống như Mân vương điện hạ, đều do Hoàng hậu nuôi lớn, có thể kể thừa sự nghiệp thống nhất đất nước.

Tiêu Thừa Cẩm không để ý đến ánh mắt kinh nghi bất định của mọi người, chậm rãi đi vào linh đường, tiếp nhận nén hương người bên cạnh đưa tới. Ngón tay thon dài trắng bệch đến gần như trong suốt cầm nén hương mảnh khảnh, khói nhẹ lượn lờ chậm rãi theo tản ra, “Người và ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, chỉ

mong người khỏe mạnh an khang, bình an vui vẻ, không như số nhị hoàng huynh mệnh bạc nhấp nhô, ai ngờ người lại là người đi trước một bước...”

“Phụ thân!” Bà vú ôm tiểu vương gia đi theo lại đây, đến trước linh đường thì buông đứa trẻ xuống, tiểu tử kia nghiêng nghiêng ngã ngã, lồm chạ lồm chằm mà chạy tới bên người Tiêu Thừa Cẩm, kéo vạt áo hắn, cất giọng nói đầy non nớt.

Tiêu Thừa Cẩm cúi đầu, nhìn thoáng qua nhi tử, cúi người xuống sờ sờ đầu của hắn, “Thụy nhi, dập đầu với tứ thúc nào!”

Hoàng trưởng tôn mới tròn một tuổi, vừa được đặt tên là – Tiêu Kỳ Thụy.

(hoàng trưởng tôn: cháu trai trưởng)

Tiêu Kỳ Thụy ngơ ngơ ngác ngác, hoàn toàn không hiểu chuyện gì mà bị bà vú lôi kéo quỳ gối trước linh cữu, xiêu xiêu vẹo vẹo mà dập đầu ba lần với Tiêu Thừa Tranh, sau đó liền ngậy thơ chỉ vào cái quan tài tối như mực, hỏi phụ thân, “Tứ thúc, là đang ngủ sao?”

Tiêu Thừa Cẩm dặt bàn tay nhỏ bé mập mạp của nhi tử, cũng không nói câu gì, chỉ lẳng lẳng mà nhìn trong chốc lát, sau đó xoay người rời đi.

Nhị hoàng tử có quyền thừa kế đã hiện thân, vẫn kinh tài tuyệt diệu không giảm như năm đó, nhất thời, trong triều lại nổ tung bởi những lời đàm luận không ngớt.

Thuần Đức đế tự nhiên cũng nghe nói đến việc này, biết được Tĩnh vương có thể xuất phủ đi lại, liền gọi hắn tiến cung, thấy hắn tiến thoái có độ, phong tư trác tuyệt, trong lòng cảm thấy rất an ủi.

Tuy nhiên, cách nói này cũng chỉ là nhóm triều thần nghe tin đồn thổi, về phần có chuyện “Hoàng Thượng cảm thấy an ủi trong lòng” hay không thì không được biết rồi, nhưng việc lập trữ vốn đã là nước sâu khó dò, trải qua chuyện này thì lại càng bị khuấy đục hơn nữa.

Trần Thế Xương ở trong phủ hữu tướng gấp đến độ xoay quanh, dựa theo kế hoạch ban đầu của hắn, việc lập tam hoàng tử làm Thái tử chỉ là chuyện sớm hay muộn, nhưng gần đây Hoàng Thượng lại tỏ ra không hài lòng với tam hoàng tử, hắn đành phải cho thủ hạ tạm thời hoãn kế hoạch lại, ai ngờ nửa đường lại lòi đầu ra một tên nhị hoàng tử thế này.

“Nhị hoàng tử chính là do hoàng hậu nuôi lớn, có hiền danh bên ngoài, hiện giờ thân thể lại chuyển biến tốt đẹp...” Thượng thư Binh bộ Tôn Lương cúi đầu đứng ở một bên, liếc mắt nhìn thoáng qua hữu tướng, tỏ vẻ phiền muộn nói.

“Hừ, chỉ là một con ma ốm vô dụng thôi.” Trần Thế Xương tức giận đến mức dựng râu.

“Ân sư, nếu chúng ta chỉ ngồi chờ chết, e rằng sẽ bị nhị hoàng tử tiết hồ.” Ngữ điệu của Tôn Lương vẫn bình tĩnh như trước, chỉ vài câu đã chọc cho Trần Thế Xương càng thêm hấp tấp nóng nảy.

(Tiết hồ: tiết: cắt đứt; hồ: yếm cổ, dưới cổ có mảng thịt sa xuống gọi là hồ -> tóm lại cứ hiểu lóng là bị cắt cổ/ chém đầu gì đấy.)

“Gửi thư cho bọn họ.” Hữu tướng ngồi trên ghế uống một ngụm trà, hít sâu một hơi, “Lão thất phu Triệu Đoan kia chơi chiêu này sao, ta cũng có!”

Quan viên Mân Châu đều là quan địa phương được đề bạt lên, người có tài năng thật sự cũng không nhiều lắm, may mà Tĩnh Nam hầu đã để lại không ít thủ hạ dưới tay, trong đó có người hiểu được tiếng Đông Doanh.

Mấy tên giặc Oa bắt được trên bờ biển hôm trước đã cung khai, bọn họ chính là thích khách do đám giặc Oa mướn đến, đích thật là đến dò đường. Năm nay giặc Oa chậm chạp không đến là do chúng nhận được tin tức Mân Châu thay đổi người thống trị, không biết tình huống hiện tại thế nào, liền phái người đi trước dò đường.

“Không ngờ đám giặc Oa kia lại nắm được tin tức nhanh nhạy như thế, bọn họ ở ngoài đảo quốc xa xôi cách đây cả vạn dặm, tại sao lại biết được điều này?” Lâu Cảnh nhìn bản đồ biển, cười lạnh nói.

“Giặc Oa cầu kết với thương nhân giàu có ở Mân Châu, cũng không phải chỉ ngày một ngày hai.” Tiêu Thừa Quân thở dài, trước đây Tĩnh Nam hầu đã nói qua với y, giặc Oa ở Mân Châu không chỉ đơn giản là kẻ thù bên ngoài, bọn họ chia làm hai loại, một loại là tóit cướp của giết người, một loại là đến đây để buôn bán.

Thương nhân giàu có cầu kết với giặc Oa à? Đây là lần đầu tiên Lâu Cảnh nghe thấy chuyện này, hẳn vẫn luôn cho rằng giặc Oa và giặc Thát đều tương tự nhau, mục đích đến đây là đánh cướp, chỉ khác ở chỗ là một bên cưỡi ngựa tới còn bên kia thì đi thuyền thôi, hơn nữa, so với giặc Thát thì giặc Oa còn lùn hơn nhiều, lúc gặp cứ đánh cho bọn chúng rằng rơi đầy đất, cun cút trốn về là xong, sao còn nhảy ra vục buôn bán nào nữa?

“Duệ Tông năm thứ bảy đã bắt đầu cấm biển, cả dải đất duyên hải vẫn luôn không cho người nước khác đặt chân lên bờ.” Tiêu Thừa Quân sờ sờ đầu gia hỏa thừa dịp nói chuyện mà nằm ườn ra, gối đầu lên đùi mình, “Thuần Đức năm thứ ba, phụ hoàng hạ lệnh hoàn toàn phong bế bờ biển, thương nhân không được phép ra biển buôn bán, cả ngư dân đánh cá cũng không được rời bến quá xa.”

Lâu Cảnh ngửa đầu nhìn y, “Người không đồng ý sao?”

Tiêu Thừa Quân ngẩn người, cúi đầu nhìn Lâu Cảnh, “Ta chỉ cảm thấy, cố gắng ngăn trở còn không bằng khai thông.”

“Vương gia, có thư từ trong kinh đến.” Lục Triệu ở ngoài cửa bấm báo.

“Mang vào đi.” Nhiều ngày nay, Tiêu Thừa Quân đã tạo thành thói quen không e dè trước mặt người khác, hiện giờ cũng không có ý tứ thúc giục Lâu Cảnh ngồi dậy, mà đối với một người có da mặt luôn dày như Lâu Cảnh, thì tự nhiên là rất vui vẻ, thoải mái làm tổ bên người phu quân, chẳng buồn nhúc nhích.

Lục Triệu cúi đầu, trình thư lên, “Vương gia, Trình tướng quân nói, việc phòng vệ bờ biển đã được sắp xếp thỏa đáng, hỏi Vương gia có muốn đến xem ngay không ạ?”

“Ngày mai bốn vương sẽ đến đó, người chuẩn bị thị vệ và tùy tùng đi.” Tiêu Thừa Quân nhận thư, lưu loát mở ra.

Thư gửi đến có hai phong, một phong là của Tiêu Thừa Cẩm, một phong là của tả tướng.

Bức thư do tả tướng gửi đến, nói rất kỹ càng về tình hình trong triều gần đây, bọn họ đã thu thập được hơn phân nửa chứng cứ phạm tội ở Thanh Hà, có thể đem đầu mâu chỉ về hướng tam hoàng tử, nhất định sẽ khiến hần khó có thể xoay người.

Mà thư của Tiêu Thừa Cẩm thì hỏi thăm tỉ mỉ về tình trạng của Mân Châu, cái gì cũng chưa nói, cuối cùng chỉ có một câu, “Thụy nhi được đặt tên là Tiêu Kỳ Thụy, phụ hậu đón nó vào cung Phượng Nghi ở tạm.”

Tiêu Thừa Quân gấp hai phong thư lại một chỗ, hơi hơi cau mày, sự việc diễn ra vẫn nằm trong dự đoán của y, nhưng mà, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, “Có vẻ như, Triệu Đao vội vàng hơn trước nhiều.”

Lâu Cảnh vươn tay cầm phong thư của Triệu Đao lại đây, nhìn qua một lượt, ha ha mỉm cười, “Ta biết chuyện gì đang xảy ra rồi.” Nói xong, hắn liền lấy ra một phong thư do Triệu Hi gửi đến cho phu quân xem.

Tiêu Thừa Quân đọc xong, không khỏi bật cười, “Thì ra là thế.” Trần quý phi buộc tả tướng phải gả chất nhi (cháu trai), lão cáo già Triệu Đao cũng bị bức vài phần tính nết, nổi giận dùng dùng rồi muốn cắn chết Trần gia càng sớm càng tốt đây mà.

Cầm bút lên, viết thư hồi âm cho Triệu Đao, cuối cùng còn thêm một câu, “Thời cơ chưa tới, lúc này khanh hãy chọn cách nịnh thật khôn khéo, cứ từ từ suy tính.”

Cái gọi là “nịnh thật khôn khéo”, nói cho dễ hiểu thì chính là dỗ ngọt để Hoàng Thượng đi theo con đường mà người đã tính sẵn. Đối với mình quân thì một chiêu này không phải là biện pháp gì tốt, nhưng đối với một người như Thuần Đức đế thì có thể nói là trăm phát trăm trúng.

Triệu Đao đọc xong thư tín gửi từ Mân Châu tới liền đặt nó trên ngọn nến, đốt thành tro tàn, vỗ vỗ tay, chính đồn y quan, đi ngự thư phòng.

“Lễ bộ thượng tấu, nói trưởng tử của tứ hoàng tử vẫn còn trong tã lót, lúc khiêng linh cữu thì không có người ném chậu, liệu có thể nhờ hoàng trưởng tôn thực hiện lễ này không ạ?” Triệu Đoan cầm tấu chương của Lễ bộ dâng lên cho Thuần Đức để nhìn.

(ném chậu: là một tục lệ truyền thống của người Trung Quốc để tỏ lòng tôn kính với người đã khuất, cái chậu này bằng sành hay sứ, trước khi khiêng quan tài đi thì cho con trai trưởng hoặc cháu đích tôn (nói chung là người gần với người chết nhất) bưng cái chậu đó lên rồi đập (ném), đập càng vỡ nhiều thì càng tốt. Cái chậu này tượng trưng cho cái nổi (xoong, thau, chậu) của người chết, đập/ ném vỡ tức là người chết dễ đem theo (để đựng/ lấy tiền khi con cháu hóa cho họ), đập xong mới được khiêng quan tài đi chôn.

Chậu này còn được gọi là “âm dương bồn”, “tang bồn tử” hoặc còn có tên là “bồn cát tường”)

Thuần Đức để trầm ngâm một lát rồi nói: “Hoàng trưởng tôn cũng mới tròn một tuổi, vả lại thân phận trưởng tôn cao quý, không phù hợp làm lễ ném chậu cho thúc phụ, để bà vú ôm nhị hoàng tôn là được.”

“Dạ.” Triệu Đoan tiếp tục lên tiếng, “Hôm nay Hoàng Thượng, tựa hồ có chút tiểu tụy, là do việc lập trữ khiến Thánh Thượng phiền lòng sao?”

“Hừ,” Thuần Đức để hừ lạnh một tiếng, “Một tên hai tên đều ngóng trầm chết sớm đâu.”

Hai ngày này, nhóm quan viên phe hữu tướng dâng tấu không ngừng, khuyên giải Hoàng Thượng sớm lập trữ, mặt khác lại ám chỉ thân thể của nhị hoàng tử không tốt, không thể nhận trọng trách lớn này, hy vọng Hoàng Thượng không nên xúc động nhất thời.

Triệu Đoan nhìn thoáng qua đồng tấu chương bị Thuần Đức để ném xuống đất, do dự một chút, “Thần có một lời, không biết có nên nói ra hay không.”

“Người cứ nói đi.” Thuần Đức để vẫn thực tín nhiệm tả tướng, trong mắt hần, mặc dù Triệu Đoan cũng rất khéo léo đưa đẩy, nhưng vẫn luôn là một người trung thành với hần, vả lại Triệu gia không có cung phi, tự nhiên là có cách nghĩ tương đối công bằng đối với việc lập trữ.

“Hoàng Thượng đang độ tuổi xuân chính trực, việc lập trữ thật không quá quan trọng, nếu nhất định phải lập, thần cho rằng, không cần lập Hoàng thái tử, có thể lập Hoàng thái tôn được mà!” Triệu Đoan cẩn thận nhìn vẻ mặt của Thuần Đức để, chậm rãi nói.

(Hoàng thái tôn: cháu nội vua được chọn làm người nối ngôi.)

“Hoàng thái tôn?” Thuần Đức để sững sốt, quả thật là hần chưa từng nghĩ đến vấn đề này, muốn lập tam hoàng tử thì lại không danh chính ngôn thuận, đi ngược với tổ chế, mà lập nhị hoàng tử thì lại sợ nhị tử này sống không lâu, còn phục lập người từ nhỏ hần đã không ưa là Mân vương thì lại càng không muốn, cứ như vậy xem ra, lập hoàng thái tôn là rất hợp tình hợp lý.

“Người xưa có lý do thoái thác rất thích hợp, nếu Hoàng Thượng còn rất trẻ trung khỏe mạnh, vội vàng lập Thái tử ngay cũng sẽ khiến triều đình rung chuyển.” Triệu Đoan nói xong, quỳ xuống, “Thần nói lỡ, mong Hoàng Thượng thứ tội.”

Những lời này, nếu không phải là nói quá khó nghe thì chính là đại nghịch bất đạo, là châm ngòi thổi gió quan hệ của hoàng gia, bởi thế nên lúc nói ra, trong lòng Triệu Đoan cũng rất thấp thỏm.

Thuần Đức để trầm mặc một lúc lâu, trên mặt bỗng nhiên lộ ra một chút ý cười, “Ái khanh nói rất có lý a!” Nói xong, hần liền đứng dậy vỗ vỗ bả vai tả tướng, hưng phấn đi qua đi lại trong ngự thư phòng vài bước.

Năm đó, phụ hoàng hần là Duệ Tông hoàng đế, chính là bởi vì sống trường thọ nên lúc Thái tử chết, hần vẫn còn sống, sau đó đưa ra ý định muốn lập Hoàng thái tôn. Lập Hoàng thái tôn, liền có ý nghĩa là để vương trường thọ, mà đối với người đang nắm trong tay tiên đan trường thọ như hần bây giờ, chuyện này lại càng thích hợp hơn.

Tiêu Thừa Cẩm nhận được tin tức từ Triệu Đoan, hơi hơi cong môi, nói với Vương phi: “Ta đến cung Phụng Nghi ở mấy ngày, người cứ an tâm ở trong phủ, đừng lo lắng.”

“Vương gia đi một mình như vậy thật khiến thiếp không yên tâm, cho thiếp thân đi cùng đi.” Trương thị có chút không yên lòng.

“Trong cung Phượng Nghi không có nữ tử, người không thể qua đêm ở đó được đâu.” Tiêu Thừa Cẩm khoát tay áo, thay đổi lễ phục nguyệt sắc dành trong thân vương, ngồi lên kiệu, đi vào cung.

Cùng lúc đó, Dung Thành nghênh đón một vị khách quý.

Tuy binh lực đã được bố trí thỏa đáng dọc theo bờ biển nhưng Tiêu Thừa Quân hiện tại lại rất rầu rĩ bởi vì không có lương tướng trong tay. (tướng giỏi)

Tuy rằng toàn bộ binh lực đều lưu lại ở đây nhưng thời điểm Tĩnh Nam hầu về kinh, hầu hết đại tướng thiện chiến dưới quyền cũng đồng thời bị điều nhiệm hoặc quy điền, chỉ còn lại một mình Trình tướng quân coi như đặc dụng. (dùng được)

(điều nhiệm: chuyển công tác, quy điền: trở về làm ruộng)

Đúng là Lâu Cảnh có thể giúp y, nhưng chuyện ở Giang Châu còn chưa giải quyết xong, mắt thấy hấn cũng sắp phải về diệt phỉ, còn thuận đường đi đấu võ mồm với thứ sử Giang Châu kia nữa, “Chuyện Giang Châu cũng không quá gấp, ta giúp người đánh xong đám người lùn kia rồi đi.”

“Không được, binh quyền Giang Châu rất quan trọng, không thể trì hoãn.” Tiêu Thừa Quân lắc lắc đầu, y đã sớm có chuẩn bị với mọi chuyện ở Mân Châu, không muốn làm phiền đến công việc của Lâu Cảnh.

“Khởi bẩm Vương gia, ngoài cửa có một người cầu kiến, tự xưng là Lâu gia Nhị cữu.” Lục Triệu đang bận đi kiểm tra phòng ngự của Dung Thành, thị vệ ngoài cửa cũng không biết Lâu gia Nhị cữu là người phương nào, liền tiến vào bẩm báo.

“Nhị cữu?” Tiêu Thừa Quân sửng sốt, quay đầu nhìn về phía người đang cười đến là đặc ý, “Là người làm phải không?”

“Ta không có làm gì cả nha!” Lâu Cảnh buông tay, lại cười hì hì dán lên, ôm lấy thắt lưng của Tiêu Thừa Quân, nói: “Điện hạ, một tiếng”Nhị cữu” này, gọi cũng cũng thiệt là tự nhiên quá ha~~!”

78. Chương 78: Giặc Oa

Tiêu Thừa Quân không quan tâm đến lời trêu đùa của Lâu Cảnh, đi thẳng ra ngoài tiếp kiến Chinh Nam tướng quân.

Từ Triệt mặc một thân trang phục mạnh mẽ và khỏe khoắn, dắt ngựa đứng dưới tán cây vải trong viện, đôi mắt đượm buồn nhìn chằm chằm vào vải treo lủng lẳng trên cao, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Tướng quân vẫn luôn khỏe chứ?” Tiêu Thừa Quân cao giọng hỏi.

Từ Triệt xoay người, không giống với bộ dáng lạnh lùng và gượng ép khi gặp nhau lần đầu ở kinh thành, mà lộ ra một gương mặt tươi cười vui vẻ, “Ra mắt Mân vương điện hạ.”

Hai người chào nhau, cũng không quá mức khách khí long trọng, trong tôn kính vẫn mang theo vài phần thân thiết.

Từ Triệt cẩn thận nhìn kỹ Mân vương điện hạ, thoát nhìn liền thấy bộ dáng hiện tại của y sáng sủa hơn lúc trước rất nhiều, giống như một con hùm ưng bị giam giữ trong lồng, rốt cuộc cũng chiếm được một mảnh trời xanh rộng lớn mà sải đôi cánh dài chao lượn giữa không trung, không khỏi âm thầm gật đầu. Biết cháu ngoại không nên thân nhà mình nặng nề đòi gả cho người ta, đại ca hấn liền lên tiếng, bảo hấn đi qua nhìn xem đối tượng là người thế nào, đừng để cháu trai chịu thiệt.

(hùng ưng: hùm: vừa có nghĩa là chim trống (giống đực/ đàn ông), vừa có ý nghĩa dũng mãnh, tài giỏi, siêu quần, kiệt xuất; ưng: chim ưng, con cắt (Giống chim rất mạnh, chuyên bắt các chim khác ăn thịt, người đi săn thường nuôi nó để săn các chim khác.))

“Cửu cửu –” Không khí đầy cao nhã ban đầu đã bị một tiếng gào to xé cổ họng phá hỏng tan tành, Từ Triệt vội ho một tiếng, nhú mày nhìn về bóng đen từ trong phòng vọt ra, đưa tay tiếp được, đè hẳn trong khuỷu tay mình, ấn đầu xuống dùng sức xoa xoa.

Đầu tóc chỉnh tề của Lâu Cảnh bị nhị cửu nhiệt tình bày tỏ tình thương mến thương mà biến thành một cái ổ gà, hẳn vội vàng giã giũa trốn đến bên người phu quân, vươn tay cào cào tóc.

“Bên ngoài rất nóng, chúng ta vào trong nhà nói chuyện thôi.” Tiêu Thừa Quân hơi hơi cười, đưa tay dẫn Từ Triệt vào nhà.

“Nhớ để ý xem chừng con ngựa giúp ta.” Nhìn hạ nhân tiến đến dắt ngựa, Từ Triệt có chút không yên lòng mà sờ sờ đầu con ngựa cưng của mình.

Lâu Cảnh liếc liếc mắt nhìn vật thể đen tuyền trước mặt, “Cửu cửu, sao ngài lại mang Nhị ngốc đến đây?” Chỉ nhìn thoáng qua cũng thấy con ngựa cao lớn này ngốc muốn chết rồi. Vừa nói hẳn vừa nâng cằm ra hiệu cho Vân Ngũ đứng cách đó không xa.

Vân Ngũ nhanh nhẹn tiến đến dắt “Nhị ngốc” đi.

“Cái gì mà Nhị ngốc, là Hắc Sát chứ!” Từ Triệt trừng mắt liếc cháu trai dám mở mồm chê ngựa quý của hẳn, nghe Vân Ngũ nói sẽ chăm sóc ngựa của mình như hẳn huyết bảo mã của Lâu Cảnh, mới yên lòng đi theo Mân vương vào nhà.

“Trời nóng lên, đám mọi rợ kia liền thành thật, ta tới thăm các người một chút, xem có cái gì... giúp đỡ được không.” Từ Triệt uống một ngụm nước ô mai lạnh, cảm thấy nắng nóng mệt mỏi dọc đường đã giảm bớt không ít, cả người cũng thoải mái hẳn ra.

Mắt của Từ Triệt và Lâu Cảnh rất tương tự nhau, đều là một đôi mắt sáng tinh nhanh, nhưng nhiều năm tung hoành ngang dọc trên chiến trường đã khiến cho đôi mắt ấy có nhiều thêm vài phần xơ xác tiêu điều.

Phu phu hai người liếc mắt nhìn nhau, thật đúng là đưa than sữa ấm trong ngày tuyết rơi, Chinh Nam tướng quân đã đánh trận gần hai mươi năm, canh giữ bờ biển Mân Châu thì khỏi phải bàn.

(đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi: chỉ sự giúp đỡ lúc người ta khó khăn.)

“Nói như vậy, đúng là có chuyện muốn làm phiền tướng quân, chỉ là ...” Tiêu Thừa Quân hơi hơi nhú mày, Chinh Nam tướng quân là người trấn thủ Lĩnh Nam, từ trước nay vẫn đều đánh người Man, hiện giờ đến Mân Châu, chỉ sợ sẽ khiến Từ gia gặp phải tai họa.

“Nhị cửu tới thật đúng lúc, đám người lùn đã muốn xâm chiếm Đông Nam, mà ta thì sắp phải về Giang Châu rồi. Mân Châu không có đại tướng, giờ có Chinh Nam tướng quân ở đây, sợ gì đám giặc Oa kia.” Lâu Cảnh trộm sờ sờ thất lưng Mân vương tỏ ý đừng lo, cười hì hì nói.

Nghe nói sắp được đánh trận, Từ Triệt lập tức tỉnh táo tinh thần, “Tốt lắm, ta đang nhàn rỗi đến phát ngán đây, vốn định tới giúp người ủ rượu, không ngờ còn có thể đánh giặc.”

Tiêu Thừa Quân có chút kinh ngạc, trên đời này lại có người thích đánh trận thế sao?

Lại nói đến việc Tiêu Thừa Cẩm vào ở trong cung Phượng Nghi, Thuần Đức đế cũng không có ngăn trở hay nói câu nào, nhất thời khiến quan viên trong triều sôi nổi suy đoán, có lẽ nhị hoàng tử mới chính là người được Hoàng Thượng chọn lựa làm Thái tử, vài năm trước thâm tàng bất lộ, kì thực chính là vì bảo hộ hẳn.

(Thâm tàng bất lộ: nghĩa đen là có bảo tàng mà cất giấu; nghĩa bóng: chỉ người có năng lực nhưng che giấu tài năng của mình, mọi người không biết khả năng đến đâu.)

Trần quý phi tức giận đến mức gặm mòn mấy cái móng tay, lao tâm lao lực lâu như vậy, thật chả khác gì làm giá y cho người khác hưởng, “Sao lại quên mất con ma ốm này chứ? Không phải đã nói, hẳn không sống quá mùa đông năm trước sao hả?”

(nôm na là may vẩy cưới cho người khác: chỉ chuyện làm việc cực nhọc vô ích, không được cái gì.)

Thái y đến chẩn mạch cho Trần quý phi theo thông lệ, nghe vậy liền lặng lẽ xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, run run rầy rầy nói: “Nương nương bớt giận, các thái y trong thái y viện đều thay nhau đến khám và chữa

bệnh cho Tĩnh vương, rõ ràng mạch tượng đã giống như suy kiệt, chính là dấu hiệu của mạng sống không còn bao lâu, cựu thần cũng không biết tại sao lại khỏe mạnh như vậy.”

Thực ra nhóm thái y cũng đã từng bàn luận về việc này, kỳ thật, nếu tâm trạng nặng nề, buồn bực, không vui tích tụ lâu dài thì cũng khiến mạch tượng giống như suy kiệt, có thể là nhị hoàng tử đột nhiên thông suốt, tự tin cởi mở hơn nên thân thể này cũng tốt lên theo? Giải thích không thông, hơn nữa Hoàng hậu đã hung hăng răn dạy bọn họ một trận nên thân, trong suốt khoảng thời gian kia đều không chuẩn cho bọn họ đi bắt mạch và khai phương thuốc cho Tĩnh vương điện hạ, cho nên rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thì bọn họ cũng không được biết.

Trong cung Phượng Nghi, Kỷ Chúc vẫn đứng giờ mà đi luyện kiếm từ sớm, một lần luyện chính là cả buổi sáng.

Tiêu Thừa Cẩm ngồi ở bên trong lương đình, bày bàn cờ và tự chơi một mình, hoàng trưởng tôn tỉnh ngủ liền lẩm chẩm chạy tới, bám vào bàn đá, ngược mắt tò mò nhìn mãi không thôi.

“Phụ thân!” Tiêu Kỳ Thụy nắm một quân cờ quơ quơ, bàn tay mũm mĩm nắm chặt thành một cái bánh bao nhỏ, há miệng muốn nhét quân cờ này vào.

Bà vú nhanh chóng ngăn cản, thả quân cờ vào chỗ cũ.

Tiêu Thừa Cẩm cũng không giận, nhìn thoáng qua tiểu mập mập, tiếp tục chơi cờ.

Kỷ Chúc thu hồi thế kiếm, ném thanh kiếm cho thái giám, bước tới ôm lấy Tiêu Kỳ Thụy, “Thụy nhi tỉnh rồi sao, có đôi bụng không nào?”

“Gia gia!” Tiêu Kỳ Thụy cười khanh khách, dùng cánh tay ngắn ngủn ôm cổ Kỷ Hoàng hậu.

“Ha ha ha...” Kỷ Chúc vỗ vỗ hông hắc, ôm tiểu tử này ngồi xuống, nhìn khí sắc không tồi của Tiêu Thừa Cẩm, ý cười trên mặt càng sâu hơn vài phần, “Hiện giờ thân mình ngươi đã tốt hơn trước rất nhiều rồi, không bằng cùng ta luyện kiếm, cường thân kiện thể.”

(khí: trạng thái tinh thần, tình tự; sắc: vẻ mặt)

Cường thân kiện thể: thân thể khỏe mạnh, tinh thần tốt)

Bàn tay cầm cờ của Tiêu Thừa Cẩm chợt khựng lại một chút, lập tức mỉm cười như trước, “Nhị tử đã bằng này tuổi rồi, học thể nào được ạ?”

“Cũng không phải là luyện tập công phu nội gia, mấy tuổi cũng không muộn.” Kỷ Chúc cúi đầu nhìn Tiêu Kỳ Thụy ngoan ngoãn ngồi trong lòng hắc, cái tay nhỏ xinh đang vân vê mấy quân cờ, “Thụy nhi, nói xem có đúng không nào?”

“Khanh khách...” Tiêu Kỳ Thụy ngửa mặt ra cười khanh khách, cũng không biết có nghe hiểu hay không.

“Tiểu tử ngốc, chỉ biết cười thôi!” Vươn tay chọc chọc vào khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mềm, Kỷ Chúc lại nhìn về phía Tiêu Thừa Cẩm, đôi mắt sắc sảo đầy uy nghiêm nhìn chằm chằm Tĩnh Vương điện hạ đang muốn giả vờ hồ đồ mà cho qua việc này.

“Ách, làm việc gì cũng phải chuyên tâm, toàn bộ tinh hoa của nhị tử đều dùng để phát triển trí tuệ hết rồi, với kiếm thuật, đã định trước là không có thành tựu nào đâu ạ.” Tiêu Thừa Cẩm gượng gạo cười, từ nhỏ tới giờ hắc sợ nhất là phải luyện kiếm, ý vào thân thể yếu ớt, hắc thường xuyên dùng mách lới để né tránh việc luyện võ, mà ca ca vốn thương hắc, cũng sẽ giúp hắc khuyên nhủ phụ hậu, thể nên đến tận bây giờ, hắc cũng chỉ học được vài tư thế cơ bản, cứ nhắc tới luyện kiếm là lại thấy đau đầu rồi.

“Áo khoác?” Tiêu Kỳ Thụy nghiêng nghiêng đầu, không rõ phụ thân nói “thành tựu” là cái gì, liền học theo, “Áo khoác, áo khoác!” Nói xong liền cảm thấy nói như vậy rất vui, lập tức vỗ vỗ tay cười rộ lên.

(tráo y: áo khoác; tạo nghệ: , đạt tới trình độ, thành tựu; ta cũng không hiểu 2 thành ngữ này thì liên quan gì đến nhau, chắc là có phát âm giống nhau nên bé mới nghe nhầm thành vậy chăng?)

Kỷ Chúc không có biện pháp với đôi phụ tử càn quấy này, chỉ biết thở dài, gọi cung nhân lấy một bầu rượu vải đến.

Rượu này là do phía Nam tiến cống tới đây, còn vò rượu do Lâu Cảnh kính tặng năm trước đã sớm uống hết từ lâu. Kỷ Hoàng hậu bưng chén rượu bạch ngọc, nhấp một ngụm nhỏ, cảm thấy cống phẩm này cũng không ngon như vò rượu kia, không khỏi khẽ thở dài, “Thừa Cẩm a, lần sau viết thư cho Mân Châu, nhớ nhắc Thừa Quân gửi một ít rượu vãi về đây nhé.”

Mà lúc này, trong Mân vương phủ, Lâu Cảnh đang bị cữu cữu biến thành cu li sai vặt.

“Cữu cữu, người đã ủ một đồng rượu ở phủ Bình Giang hầu rồi, sao tới nơi này còn muốn ủ tiếp làm gì a!” Lâu Cảnh nhìn đồng vãi to tướng trước mặt, khóc không ra nước mắt, hẳn còn muốn cùng phu quân nhà mình hóng mát ngủ trưa cơ mà, tuyệt đối không muốn đi ủ rượu với cữu cữu đâu a!

“Trong nhà toàn một đám tửu quý, ta ủ bao nhiêu cũng không đủ cho bọn họ uống đâu.” Từ Triệt hừ một tiếng, tiếp tục lột vỏ bỏ hạt, thả cùi vãi vào trong bình, “Qua mùa đông là rượu này có thể uống rồi, bảo Mân vương điện hạ gửi cho Hoàng... gửi vào cung một chút đi, coi như hiếu tâm a.”

Lúc này Lâu Cảnh mới nhớ ra, hình như phu quân nhà mình và Hoàng hậu thực thích loại rượu vãi này, mà rượu do nhị cữu ủ ra còn ngon hơn loại rượu do người ta ủ bán ngoài kia rất nhiều, liền miễn cưỡng gật đầu, ngồi xổm xuống phụ giúp nhị cữu.

Đến trung tuần tháng bảy, giặc Oa bắt đầu xâm nhập dọc bờ biển, Từ Triệt mang binh đi bao vây tiêu trừ. Đánh nhau với người Man đã lâu, đột nhiên chuyển sang đánh giặc Oa khiến hẳn thực không thích ứng, nhưng nhiều hơn cả là cảm giác mới mẻ và hưng phấn.

Giặc Oa giống như cỏ dại đến từ biển, trừ thể nào cũng không hết, năm nay đánh, sang năm sẽ lại đến nữa. Tĩnh Nam hầu đánh nhiều năm như vậy cũng không tiêu diệt được hết giặc Oa. Tiều Thừa Quân cảm thấy bên trong chuyện này nhất định còn có nguyên nhân khác, liền gọi Trình tướng quân tới hỏi.

Hóa ra những người Đông Doanh đến đây buôn bán cũng được gọi là giặc Oa, Tĩnh Nam hầu biết kinh tế vùng duyên hải không tốt, vẫn nhắm một mắt mở một mắt với đám người này, mà họ cũng khá biết điều, hàng năm sẽ hiến rất nhiều tài vật, còn bọn người cướp của giết người kia lại là hải tặc Đông Doanh, theo đuôi người làm ăn mà đến.

“Sao đám hải tặc kia lại không đánh cướp nhóm thương nhân Đông Doanh?” Tiều Thừa Quân nhíu mày, số đồ vật hải ngoại kia được bán với giá rất cao ở Mân Châu, chắc hẳn trong tay họ cũng có không ít tiền tài đâu.

“Nghe nói nhóm thương nhân kia đều thuộc giới quý tộc ở Đông Doanh, bọn hải tặc không dám trêu vào, hơn nữa, bọn họ tới nơi này đều là lấy vật đổi vật, cũng không mang theo vàng bạc trên người. Với lại, dù bọn chúng có cướp sạch hàng hóa trên thuyền của thương nhân thì cũng chẳng dám mang về Đông Doanh bán lại đâu ạ.” Trình tướng quân trả lời.

“Cùng một giuộc cả thôi.” Gấp gáp từ Giang Châu chạy về đây, Lâu Cảnh vừa vặn nghe thấy chuyện này, không khỏi cười nhạo ra tiếng.

“Sự việc ở Giang Châu đã giải quyết xong rồi sao?” Tiều Thừa Quân xua tay cho Trình tướng quân đi xuống, đứng dậy sờ sờ cái trán đầy mồ hôi của Lâu Cảnh.

“Vừa đánh xong một cái quận nữa.” Lâu Cảnh tham luyến “cái bánh bao hình con thỏ” đáng yêu kia, liền không chút suy nghĩ mà cọ cọ mặt vào lòng bàn tay phu quân, “Lão thất phu Lô Tân còn không chịu cho ta lương thảo, mấy ngày nữa ta sẽ đi vòng từ Việt Châu đến Bắc Quận gặp hắn. Ta không tin lão già kia còn dám lơ lợ không trả.”

Tiều Thừa Quân lắc đầu cười khế, gọi người cầm bố khăn tới đây, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho hắn, “Vừa rồi người nói cái gì mà cùng một giuộc?”

“Đám thương nhân lùn tịt với cái bọn hải tặc lùn xùn kia chứ sao, vốn chính là một nhóm mà!” Lâu Cảnh cười lạnh nói, “Trên biển nguy hiểm như thế, đám thương nhân kia muốn bọn hải tặc đi hộ tống đây, lại không thêm ước thúc bọn chúng.” Mấy ngày trước theo nhị cữu đi đánh giặc Oa, hắn đã nhìn ra, những người kia vốn cùng một nhóm, tuy hai mà một.

Tiêu Thừa Quân nghe vậy, sắc mặt cũng lạnh hẳn xuống, nói như vậy thì, chẳng lẽ Tĩnh Nam hầu vẫn luôn bao che cho giặc Oa sao? Hiển nhiên chuyện này là không có khả năng, số giặc Oa bị Tĩnh Nam hầu giết trong những năm qua có thể chất đầy cả tòa thành, đây không phải là giả.

Lệnh cấm biển đã chặn đứt đường sống của rất nhiều dân chúng vùng duyên hải, có lẽ Kỷ gia thấu hiểu nỗi khổ này của dân chúng nên vẫn ngầm cho phép bọn họ trao đổi buôn bán với người Đông Doanh, nhưng với đám hải tặc thì lại không lưu tình chút nào, thấy một người giết một người, thấy hai người giết cả đôi, hành động như thế cũng là vì bất đắc dĩ. Nếu có thể buôn bán một cách quang minh chính đại thì làm sao có chuyện rầy rà hao người tổn của, khiến người ta phải trần trở ưu tư suốt bao năm thế này?

“Cấm biển, thật không phải là một hành động sáng suốt.” Tiêu Thừa Quân thở dài, có tâm cùng người ngoại bang buôn bán trao đổi với nhau, nhưng ngại luật pháp ngăn cấm phía trước, nên chỉ có thể coi bọn họ là giặc Oa và đuổi đi, mà đám thương nhân bị gộp chung một ổ với giặc Oa kia, bọn họ lại thuê hải tặc làm bảo vệ, hải tặc thì khó có thể ước thúc, cho nên đã dẫn đến cục diện rối rắm hiện nay.

“Bọn người lùn kia cực kì đáng ghét!” Lâu Cảnh hừ lạnh, bỗng nhiên chuyển đề tài, “Nhưng mà, người ta đã đưa tiền đến cửa, sao lại có đạo lý không nhận chứ?”

“Sao cơ?” Tiêu Thừa Quân nghi hoặc mà nhìn về phía hắn.

“Theo ta thấy, không bằng điện hạ tự mình nắm lấy mối buôn bán này đi.” Lâu Cảnh cong môi cười thần bí.

79. Chương 79: Bóc Lột

“Tự mình làm ư?” Tiêu Thừa Quân nhú mày, y đến Mân Châu, thứ nhất là vì muốn che dấu tài năng nên rời xa kinh thành, thứ hai là muốn nắm lấy một bộ phận binh quyền, mưu đồ đại vị, về phần kiếm tiền thì lại không quá suy xét, hơn nữa y cũng không thông thạo nghề này.

“Chúng ta tìm nhóm thương nhân bị coi là giặc Oa kia nói chuyện làm ăn, thuận đường cảnh cáo bọn họ quản lý cái đám hải tặc chết tiệt đó cho tốt, nếu hải tặc do bọn họ mang đến làm xằng làm bậy thì sẽ giết cả hai luôn.” Lâu Cảnh làm động tác cắt cổ.

Tiêu Thừa Quân trầm ngâm một lát, lắc lắc đầu, “Chuyện buôn bán này, chúng ta không thể làm.” Mở một mắt nhắm một mắt cùng tự mình làm là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Lâu Cảnh thở dài, xị mặt ra nằm úp sấp lên đùi của Mân vương điện hạ, chôn mặt vào bụng y, hờn dỗi nói: “Phụ thương trong Dung Thành, người cũng không biết bọn họ kiếm được bao nhiêu tiền đâu, nhà của bọn họ còn xa hoa, khí phái hơn phủ Mân vương nhiều lắm. Bọn họ lợi dụng sự nhân từ của Tĩnh Nam hầu, cứ yên tâm thoải mái mà kiếm tiền, còn các ngư dân thì lại bị hải tặc tàn sát...”

“Đương nhiên sẽ không để bọn họ thoải mái hưởng lợi như thế.” Tiêu Thừa Quân cười khẽ, nhẹ nhàng xoa xoa đầu Lâu Cảnh, “Người thống trị một phương, nếu mọi chuyện đều tự mình làm, tất sẽ được cái này mà mất cái khác.”

Lâu Cảnh sững sốt ngẩng đầu nhìn y, đôi mắt sáng ngời tràn đầy tò mò.

Tiêu Thừa Quân hơi hơi mỉm cười, “Sao chúng ta không đánh thuế nhỉ, ít nhất cũng có thể lột được ba thành lợi nhuận của bọn họ đấy.”

Thắng được toàn bộ lợi ích của thiên hạ, cùng chỉ nhìn thấy một cái lợi trước mắt này thôi, đó chính là sự khác biệt giữa Mân vương cùng Vương phi, giữa quân chủ và nịnh hạnh!”

(Nịnh hạnh: nịnh nọt, dùng lời khôn khéo để được sủng ái. Trong lịch sử thì từ “nịnh hạnh” được dùng riêng để ám chỉ cho nam tử lấy sắc thị quân, ví dụ như Đổng Hiền, nhân vật chính trong câu chuyện “tình yêu cắt tay áo”.)

Tình thế trong triều càng ngày càng căng thẳng hơn, tổng thể mà nói thì tam hoàng tử đang rơi vào thế vô cùng bất lợi.

Vừa sang năm mới đã bị cấm túc, sau đó lại vì một mình đi gặp huân quý tử đệ mà rước lấy sự lạnh nhạt của đế vương, đang định điệu thấp mà giấu tài thì người có thân phận còn tôn quý hơn hẳn - nhị hoàng tử, thân thể lại đột nhiên chuyển biến tốt đẹp, ung dung xuất hiện trước mắt mọi người và đoạt sạch phong quang của hắn.

(phong quang cảnh tượng trước mắt => đoạt sạch sự chú ý, vẻ vang, vinh quang)

Thượng thư dâng tấu chương thỉnh lập nhị hoàng tử càng ngày càng nhiều, Thuần Đức đế không phúc đáp lại cái nào, mà gọi Tiêu Thừa Cẩm đang ngụ trong cung tới ngự thư phòng.

Tiêu Thừa Cẩm mặc một thân vương phục màu nguyệt sắc, chậm rãi đi đến ngự thư phòng.

Thuần Đức đế nhìn gương mặt hơi tái nhợt của nhị hoàng tử, nhất thời cảm thấy có chút hoảng hốt. Hai huynh đệ đều do Thục phi sinh hạ, Tiêu Thừa Quân có tướng mạo lạnh lùng cứng cỏi, mà Tiêu Thừa Cẩm thì nhu hòa hơn không ít, so ra lại càng thấy giống Thục phi.

Nhiều năm trôi qua như vậy, Thuần Đức đế đã không còn nhớ rõ bộ dáng Thục phi thế nào, chỉ là nhìn đến Tiêu Thừa Cẩm, chợt nhớ tới nữ tử dịu dàng vùng sông nước Giang Nam, luôn luôn ăn nói nhỏ nhẹ, khiến người khác cũng nhịn không được mà nói năng nhẹ nhàng hơn.

“Nhị thần ra mắt phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Tiêu Thừa Cẩm kéo vạt áo, chậm rãi quỳ xuống hành lễ, trong thanh âm dễ nghe còn mang theo một chút bệnh thái suy yếu.

“Thân thể người không tốt, đứng dậy đi.” Thuần Đức đế nhìn dáng vẻ mềm yếu của nhị hoàng tử, nhịn không được mà nhẹ giọng nói.

“Tạ phụ hoàng.” Tiêu Thừa Cẩm tạ ơn, cũng không chối từ, thuận thế ngồi xuống chiếc ghế do Hoài Trung đưa đến.

Trong cung Loan Nghi, Trần quý phi nhanh chóng nhận được tin tức, Hoàng Thượng triệu kiến nhị hoàng tử, hai người trò chuyện vô cùng vui vẻ trong ngự thư phòng.

“Mỗi khi Hoàng Thượng hỏi chuyện gì, Tĩnh vương đều có thể nói có sách, mách có chứng.” Tiểu thái giám báo tin cẩn thận nói, “Tiểu nhân nghe thấy có tiếng cười vọng ra từ trong ngự thư phòng, Hoàng Thượng còn nói...”

“Nói cái gì?” Trần quý phi lạnh lùng mà nhìn chằm chằm tiểu thái giám kia, giống như có thể xuyên thủng ra vài cái lỗ trên người hắn.

Tiểu thái giám sợ tới mức rụt cổ, lắp ba lắp bắp nói: “Hoàng Thượng khen ngợi... Tĩnh vương tài trí hơn người, chính là người có trình độ nhất trong nhóm hoàng tử...”

“Xoảng!” Chén trà trong tay Trần quý phi bị ném thẳng ra ngoài, đập mạnh vào nền đá, vỡ nát thành từng mảnh nhỏ, “Chẳng qua là ý vào cơ thể bệnh tật, không sợ Hoàng Thượng nghi kỵ, liền ra vẻ khoe khoang thôi!”

Muốn nói đến học thức, có lẽ nhị hoàng tử với khả năng xem qua là nhớ chính là người đọc sách nhiều nhất, nhưng nếu bàn về ánh mắt mưu lược, ai cũng không sánh bằng Thái tử trước kia và hiện giờ là Mân vương. Nhưng là, Tiêu Thừa Quân vẫn luôn giả bộ mình rất bình thường trước mặt Thuần Đức đế, tam hoàng tử cũng vì muốn phụ hoàng vui vẻ mà thường xuyên giả vờ ngu dốt, chính vì thế mà nhị hoàng tử không sợ Thuần Đức đế nghi kỵ lại nhất được lợi lớn, sao nàng có thể không hận được đây?

Sự thật cũng quả thật như thế, Thuần Đức đế thấy Tiêu Thừa Cẩm có học thức uyên bác, đối đáp trôi chảy, trong lòng chỉ cảm thấy thương hại, không hề sinh ra một chút nghi kỵ nào. Thứ nhất là vì thân thể hắn yếu đuối, có dù có là người đại trí tuệ thì cũng không có sức lực đi làm cái gì, vả lại, Thuần Đức đế cũng không tính toán đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hắn.

“Nếu phụ tử các người đã tiến cung thì cứ ở lâu thêm một chút, lúc nào rảnh, trẫm sẽ đến chơi với hoàng tôn.” Thuần Đức đế vui vẻ cười nói.

“Nhi thần tuân chỉ.” Tiêu Thừa Cẩm khom người trả lời.

Sau khi Tĩnh vương trở về cung Phượng Nghi, phần thưởng do Hoàng Thượng ban cho liền được đưa tới.

Nhân sâm trên ba trăm năm, cở linh chi năm trăm năm, còn có tuyết liên do Tây Vực tiến cống, loại nào cũng là thuốc bổ cực kì trân quý, càng không nói đến hộp vàng đựng tổ yến, tơ lụa được liệu, phong phú vô cùng.

Kỷ Chức nhìn đồng đồ vật được ban cho, hơi hơi nhếch môi cười, “Đối với người yếu ớt, Hoàng Thượng vẫn luôn luôn thương tiếc.”

Mà một chỗ khác, Trần quý phi đã tức đến đỏ mắt.

Bức Tiêu Thừa Quân phải rời đi, giết chết Tiêu Thừa Tranh, kết quả là để cho Tiêu Thừa Cẩm vớ bở, không được, loại chuyện này tuyệt không thể phát sinh! Hít sâu một hơi, trong mắt Trần quý phi hiện lên một tia ngoan lệ, “Bổn cùng nghe nói, nhị hoàng tử cực kỳ sợ lạnh, chỉ cần hắt ăn phải đồ vật có tính hàn, là có khả năng mất mạng.”

“Nương nương, không thể làm được đâu ạ.” Đại thái giám của cung Loan Nghi khấn trương nhìn ngó xung quanh, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Hiện giờ Tĩnh vương đang ở cung Phượng Nghi, chỗ kia tát nước không lọt, làm sao hạ thủ được ạ.”

“Không phải còn có Xuân Phúc sao?” Trần quý phi lạnh lùng nói.

“Nương nương, Xuân Phúc là mất rất nhiều công sức và tài lực mới nhét được vào đó, hiện giờ động thủ chưa chắc đã thành, vứt bỏ Xuân Phúc thì thật quá đáng tiếc.” Đại thái giám nghe xong, trong lòng liền phát lạnh, động thủ ở trong cung, những cơ sở ngầm của bọn họ chỉ có một kết cục duy nhất là phải chết, sao Trần quý phi lại có thể vì nhất thời phần nộ mà vạch ra kế hoạch hồ đồ vậy đây?

Trần quý phi ngậm miệng không nói, giống như đang mưu tính xem nên giết Tiêu Thừa Cẩm ở trong cung hay ngoài cung thì tốt hơn. Nếu Tiêu Thừa Cẩm vẫn ở trong cung Phượng Nghi đến khi được sắc phong làm Thái tử, khi đó mới động thủ lần nữa, là mẫu phi của tam hoàng tử, chắc chắn bọn họ không thể thoát khỏi liên can; nhưng nếu động thủ ngay bây giờ, thủ đoạn của Kỷ Chức lại làm cho nàng có chút kiêng kị, vạn nhất chuyện không thành, liền sẽ bị hắt cấn ngược lại một cái, chính là vạn kiếp bất phục.

(Vạn kiếp bất phục: mãi không thể quay đầu, mãi mãi không thể phục hồi như cũ, muôn đời muôn kiếp không trở lại được.)

Nhất thời, Trần quý phi lâm vào một tình thế hai bên đều khó xử, không biết nên lựa chọn thế nào.

Một đêm này đã được định là một đêm không ngủ.

Người trong kinh thành trần trọc bắn khoăn, khó có thể ngủ say, mà các phú thương trong Dunh Thành cũng là nơm nớp lo sợ, nghi hoặc bất an.

Mân vương hạ lệnh, thông báo đến từng gia đình phú thương, yêu cầu toàn bộ gia chủ của mỗi nhà phải đến Mân vương phủ vào ngày mai.

Phàm là những nhà bị điểm danh thì không có ai ngoại lệ, tất cả đều có quan hệ mua bán với giặc Oa. Mân Châu thay đổi người thống trị đã khiến bọn họ thấp thỏm lo lắng không yên, hiện giờ lại tỏ rõ là muốn tìm bọn họ tính sổ, làm sao có thể ngủ an ổn được đây?

Ngày hôm sau, Tiêu Thừa Quân mặc trang phục thân vương sang trọng, ngồi nghiêm chỉnh ở phía trên đại điện, lạnh mắt nhìn nhóm phú thương run rẩy quỳ trên đất, “Hắn là các người cũng đoán được, hôm nay bốn vương gọi các người đến đây là vì chuyện gì?”

Mọi người nghe vậy liền liếc mắt nhìn nhau, người trước người sau rồi rít trả lời “Không biết”.

Tiêu Thừa Quân cũng không tính toán cho bọn họ tự mình nói ra duyên cớ, khoát tay áo, vài người mặc trang phục Dục triều, dáng người lại thấp bé rõ ràng bị trói gô kéo vào, bị ấn xuống đất, quỳ gối bên cạnh các phú thương.

“Những người này, các người nhận ra được chứ?” Tiêu Thừa Quân lạnh giọng hỏi.

Các phú thương đột nhiên run bắn lên, hoảng sợ vô cùng. Nhóm người vừa được kéo vào đều là thương nhân Đông Doanh, chẳng phải những người này vẫn ở trong nhà bọn họ nói chuyện làm ăn hay sao? Như thế nào lại bị chộp tới đây rồi? Mọi người run như cầy sấy, đùn đùn đẩy đẩy mà xô một người ra trước nói chuyện.

“Khởi bẩm điện hạ, những người này chính là thương nhân Đông Doanh.” Người bị đẩy ra có tuổi không lớn, chỉ khoảng ba mươi đến bốn mươi tuổi, so với đám người tai to mặt lớn còn lại thì có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, mặc dù sắc mặt cũng có chút tái nhợt nhưng vẫn khá trấn định.

“Tên người là gì?” Tiêu Thừa Quân nhìn người nọ.

“Thảo dân là Đái Thành, gia chủ của Đái gia trong Dung Thành, cũng là hội trưởng của thương hội Mân Châu.” Ánh mắt của Đái Thành không chút hoang mang giao động, thẳng thắn nói.

Tiêu Thừa Quân âm thầm gật đầu, đây cũng là một nhân tài, nhưng trên mặt vẫn không chút thay đổi, lạnh lùng nói tiếp: “Không nghĩ các người thẳng thắn và thành khẩn như vậy. Bọn giặc Oa kia làm sằng làm bậy đã lâu, gây hại đến dân chúng Đại Dục. Vậy mà các người lại giao hảo với chúng, mua bán hàng hóa, đã biết tội chưa?”

Một phú thương mập tròn nghe xong câu này liền hoảng sợ quá độ mà ngã nhào ra đất, ngất đi.

Cảm thấy đã dọa đủ, Tiêu Thừa Quân liền nâng tay, quan viên tinh thông tiếng Đông Doanh lập tức tiến đến, thuật lại toàn bộ những lời Mân vương vừa nói cho nhóm thương nhân Nhật Bản nghe, còn nói cho bọn hắn biết, vị này chính là phiên vương Mân Châu, có toàn quyền sinh sát trong đất phong, khiến nhóm người này trung thực hơn không ít.

“Điện hạ, thảo dân tự biết có tội.” Sắc mặt của Đái Thành cũng không dễ nhìn, nhưng những người phía sau thì chẳng trông cậy được gì, chỉ có thể cố gắng nói tiếp: “Đất đai Mân Châu cằn cỗi, dựa vào mùa vụ thì cũng chỉ tạm đủ cơm ăn, căn bản là không thể đóng nổi thuế má, bản thân ta và các thế hệ trong nhà đều làm một chút mua bán...”

Tiêu Thừa Quân vẫn giữ sắc mặt lạnh lùng và nghiêm túc mà nghe hắn giải thích, không hề nói xen vào. Đái Thành thưa chuyện một lúc lâu, nhìn hoàng thân trẻ tuổi phía trên, mặt vẫn không đổi sắc, trong lòng càng lo lắng không yên, câu cuối cùng nói ra cũng có chút lộn xộn.

“Bốn vương chỉ nói hai chuyện thôi.” Thấy thời cơ không sai biệt lắm, Tiêu Thừa Quân mới chậm rãi mở miệng, “Từ hôm nay trở đi, người hải ngoại đến đây buôn bán, bốn vương cũng không phản đối, tuy nhiên, đã đến đất của ta thì phải nộp thuế. Bên trong đất phong, phạm là mua bán trao đổi hàng hóa, đều phải nộp lên ba phần thuế.”

“A?” Mọi người ồ lên, thuế đánh đến ba phần, đây là quá cao rồi, toàn bộ Đại Dục cũng không có loại thuế nào thu nhiều như vậy.

“Thứ hai, bọn giặc Oa giết người cướp của kia vốn cùng một giuộc với các người, nếu muốn đến đây buôn bán thì phải nhớ quản lý thủ hạ cho tốt. Kể từ hôm nay, phạm là tên giặc Oa nào gây hại đến dân chúng Đại Dục, ta sẽ tính cả cổ chủ, tất cả đều treo cổ, tuyệt không lưu tình!” Thanh âm trầm ổn hữu lực của Tiêu Thừa Quân vang vọng trong đại điện, chấn nhiếp nhân tâm.

Nhóm thương nhân Mân Châu và Đông Doanh mất một lúc lâu mới kịp phản ứng, vị Mân vương điện hạ này cũng không định cắt đứt con đường sống của bọn họ. Hơn nữa, với quyền hành trong tay, Mân vương còn cho phép bọn họ an tâm buôn bán mà không sợ bị định tội, nhưng ngược lại, bọn họ phải nộp lên một khoản thuế rất lớn; bên cạnh đó, một khi hải tặc quấy nhiễu dân chúng thì ai là người muốn hải tặc đến đây, cũng đồng thời bị giết!

80. Chương 80: Nạp Phi

Trong lúc Tiêu Thừa Quân ngồi trong đại điện cảnh cáo giặc Oa thì Lâu Cảnh tỉnh giấc, nhàn rỗi không có việc gì làm liền ngoan ngoãn ngồi trong thư phòng, giúp phu quân nhà mình xử lý công văn.

Bởi vì có phiên vương, sự vụ Mân Châu cũng thay đổi không ít, từ tháng năm tới giờ, Tiêu Thừa Quân vẫn luôn luôn bận rộn, chuyện lớn chuyện nhỏ chồng chất như núi mỗi ngày, mà y lại là người trời sinh có tính cần cù, phàm là công văn quan viên trình lên đều sẽ nhất nhất xem qua. Lâu Cảnh nhìn mà đau lòng, mỗi khi rảnh rỗi liền giúp y xem qua một lần trước, cái nào quan trọng thì để riêng sang một bên, mấy việc lỏng gà vỗ tỏi lật vặt, hoặc là thuần túy ca ngợi công đức liền trực tiếp ném sang một bên.

Lâu Cảnh xem rất nhanh, loạt soát loạt soát mà liếc nhìn qua một lượt, xếp riêng thành từng chồng, bàn tay đang lật giấy bỗng nhiên khựng lại, thấy vài công văn đã được Lễ bộ thượng thư chỉnh lý tốt, đồng thời trình lên.

Toàn bộ sổ công văn này đều có chung một nội dung, đó chính là, tấu thỉnh Mân vương nạp phi!

Tiêu Thừa Quân đã mười tám tuổi, là một phiên vương thống trị một phương, bằng này tuổi thì cũng nên lập gia đình rồi. Mà nhóm quan viên ở Mân Châu, trong nhà ai chẳng có nữ nhi hay chất nữ (cháu gái), mỗi ngày đều thấy một kim quy tể (con rắn vàng) sáng choang như vậy, đương nhiên là trong lòng rục rịch không yên.

Xem qua mấy thứ này cũng chưa tính là gì, nhưng có một phần công văn khiến Lâu Cảnh rất chi là để ý, mà phần công văn này lại do một quan Đông Cung, cũng chính là mưu sĩ đi theo Tiêu Thừa Quân viết ra, nói rất khó hiểu.

Vị quan Đông Cung này cho rằng, Tiêu Thừa Quân hẳn là nên nạp một Vương phi ở Mân Châu, tranh thủ lúc này sinh con nối dõi, chờ đến khi lên ngôi, lập Vương phi làm phi tần, tái giá với Hoàng hậu, cứ như vậy, con nối dòng đã có, vạn nhất Hoàng hậu không hiền, cũng có thể phòng bị trước.

Lời này nói ra cũng không phải là không có lý, nam Hoàng hậu không thể sinh con, một khi cùng đế vương có tình cảm thâm hậu, có khả năng rất cao là sẽ khiến hoàng tự điều linh, cho nên rất nhiều đế vương sẽ chuẩn bị sẵn con nối dòng trước khi đăng cơ. Mà quan Đông Cung đi theo Tiêu Thừa Quân tới đây thì tự nhiên biết rõ thân phận của Lâu Cảnh, không khỏi sinh ra vài phần lo lắng đối với hoàng tự tương lai.

Hoàng tự, hoàng tự...

Lâu Cảnh gắt gao nắm chặt phần công văn này trong tay, hiện giờ bảo Tiêu Thừa Quân cưới một cái Vương phi, hẳn tuyệt đối không đồng ý! Nghĩ đến mười dặm Dung Thành ngập trong trang sức đỏ, Tiêu Thừa Quân sẽ nghiêng cưới một nữ tử về phủ Mân vương, còn hẳn thì chỉ có thể đứng ở một bên mà nhìn đôi bách nhân bá tử đường thành thân... Sau khi lên ngôi nạp một hai cái phi tần kéo dài hoàng tự, có lẽ là hẳn sẽ miễn cưỡng chịu đựng được, nhưng nếu cưới hỏi đàng hoàng như thế, nhất định là hẳn sẽ nhịn không được mà xông lên giết chết tân nương kia...

“Thế tử dậy rồi sao?” Thanh âm của Tiêu Thừa Quân từ bên ngoài truyền đến.

“Dạ vâng, đã dùng qua điểm tâm, hiện giờ đang ở trong thư phòng đấy ạ.” Tiếng Nhạc Nhân nhẹ nhàng trả lời.

Lập tức, liền có tiếng bước chân trầm ổn hướng về phía bên này.

Lâu Cảnh nhắm hai mắt lại, thu hồi toàn bộ lệ khí, vuốt phẳng công văn bị vò nát trên tay, do dự một chút, cuối cùng nhét nó vào giữa đồng công văn ca ngợi công đức vô nghĩa.

Trong kinh thành, thời tiết càng ngày càng thêm oi bức, tiếng ve sầu rền rĩ không ngừng nghỉ trên những tán lá cây, khiến những xao động bất an trong lòng mỗi người càng thêm khó khống chế.

Trần quý phi bắt đầu an bài nhân thủ, muốn hủy diệt phủ Tĩnh vương bằng mọi giá, “Nhấn cho phụ thân bám chắc việc lập trữ, sau đó buộc tội hẳn với lý do là ‘hoàng tử đã thành niên không được cư trú quá lâu ở trong cung.’”

“Dạ.” Thủ hạ khom người đáp lời, vội vàng đi xuống sắp xếp.

Trần quý phi thở phào một cái, lúc trước là do Tiêu Thừa Cẩm đột ngột xuất hiện nên không kịp phản ứng, thành ra mới rối loạn như thế, nay đã suy nghĩ cẩn thận, chuyện này cũng dễ giải quyết thôi. Hoàng hậu nuôi dạy hai nhi tử kia đều là hận năng tận xương, bất cứ người nào đặng cơ, năng và Tiêu Thừa Đặc đều không có đường sống. Chuyện này vốn đã là không thành công thì sẽ thành nhân, còn có cái gì phải sợ?

(không thành công thì sẽ thành nhân: làm việc nghĩa không kể thiệt hơn, luận anh hùng không phân thắng bại./ dù việc thất bại thì những con người làm lên việc đó cũng đã hoàn thành trách nhiệm, là anh hùng.)

Trong phủ thừa tướng, Trần Thế Xương nghe được tin tức từ trong cung truyền đến, hung hăng trừng mắt liếc hữu tướng phu nhân còn mờ mịt không biết gì mà ngồi ở gần đó, “Đều là chuyện tốt do các người làm cả đấy!”

Nếu không phải Trần quý phi xuất ra chiêu ép hôn, tự tiện động vào người Triệu gia, thì làm sao lão hồ ly Triệu Đoan kia lại hóa thành chó điên, mỗi ngày hướng hấn cắn phá không ngừng, đối nghịch với hấn từ việc lập trữ đến những chuyện lật vật bên ngoài khác. Trong khoảng thời gian này, thế cục trong triều cũng đã thoát khỏi sự khống chế của hấn, bám trụ việc lập trữ à, nào có đơn giản như nữ nhi hấn nghĩ?

“Nương nương làm thế cũng là vì muốn Trần gia thịnh vượng...” Trần Lý thị bị trừng đến có chút chột dạ, nhìn về phía đại nhi tử (con trai cả) xin giúp đỡ.

“Phụ thân, chúng ta đang nắm nhược điểm của Triệu gia mà, vừa hay lần này có thể phát huy công dụng rồi.” Huỳnh trưởng của Trần quý phi vội vàng đi theo hát đệm.

Trong lúc Trần gia sứt đầu mẻ trán mà bày mưu nghĩ kế, trong cung đột nhiên truyền đến tin tức, Thuần Đức để bị bệnh.

“Xảy ra chuyện gì?” Kỷ Chúc đứng trong điện Bàn Long, nhìn sắc mặt tái nhợt, hôn mê bất tỉnh của Thuần Đức để, trong đôi mắt sắc bén xẹt qua một đạo ám quang, lạnh giọng hỏi thái y bên người.

“Đây là... Hoàng Thượng bị khí nóng nhập thể...” Thái y nơm nớp lo sợ trả lời.

“Đang êm đang đẹp, sao lại bị khí nóng nhập thể, các người hầu hạ thể nào vậy?” Hoàng hậu ngồi xuống chiếc ghế đặt bên giường, lạnh lùng nhìn nhóm cung nhân.

Tính cả Hoài Trung, toàn bộ thái giám, cung nữ xung quanh đều bùm bùm mà quỳ một loạt, dập đầu nhận tội, người nào cũng sợ đến mặt cắt không còn giọt máu. Bởi vì hầu hạ không tốt, dẫn đến Hoàng Thượng bị cảm nắng hôn mê, tội này là muốn chém đầu!

“Khởi bẩm Hoàng hậu, sau giờ Ngọ, Hoàng Thượng đến ngự hoa viên cùng Tề mỹ nhân... ngắm cảnh, không cho nhóm nô tỳ đi theo, lúc Tề mỹ nhân kêu ầm lên, mới biết...” Hoài Trung cúi đầu, nói rất uyển chuyển, nhưng ý tứ trong đó cũng thực dễ hiểu, Thuần Đức để cùng mỹ nhân nhè lúc trời nắng nóng nhất mà tắm hoan mua vui, lại không cho bọn họ đi theo quạt mát, cho nên bị cảm nắng.

Kỷ Chúc trầm mặc một lát, sau đó lạnh lùng nói: “Đem toàn bộ cung nhân hầu hạ trong ngự hoa viên hôm nay, kể cả Tề mỹ nhân, tất cả đều trượng tử.”

“Hoàng hậu nương nương tha mạng a!” Nhóm cung nữ, thái giám lập tức gào khóc xin tha, nhưng thị vệ nhanh chóng tiến vào lôi người đi hết.

Sắc mặt của Hoài Trung cũng không dễ nhìn, nhưng tất cả đều trong dự kiến của hấn, cũng không thể nói cái gì.

Kỷ Chúc nhìn thoáng qua Thuần Đức để đang nằm trên giường, neoh neoh mắt. Mặc dù thân thể của Thuần Đức để không được tính là cường kiện nhưng cũng được coi là rắn chắc, không có khả năng ở trong hoa viên chơi đùa một lát đã bị cảm nắng như thế.

Hoàng hậu hạ lệnh cấm cung phi đến thăm bệnh, bao gồm cả Trần quý phi, sau đó thông tri lên triều, yêu cầu tả hữu thừa tướng tạm thời quản lý triều chính.

Người có cơ thể hư nhược mà liên tục tắm hoan tác nhạc mua vui, là dễ bị khí nóng dễ nhập thể. Tuy nhiên, đối với thân thể cường kiện của người luyện võ mà nói, căn bản là chẳng có vấn đề gì, tỷ như Lâu Cảnh.

“Ahh... Chậm một chút... ừm...” Nhận thấy cảm xúc của Lâu Cảnh hôm nay không đúng lắm, Tiêu Thừa Quân liền cùng hắn uống hai chén rượu, kết quả là một bầu rượu còn chưa kịp uống xong, đã bị áp đến trên giường, gây sức ép không ngớt.

Lâu Cảnh nhìn người dưới thân, cơ thể thon dài trắng nõn, bởi vì động tình mà ửng đỏ mê hồn, cảnh đẹp như vậy, nếu để cho người khác nhìn thấy, vô luận là nam hay nữ, đều khiến hắn bốc lên sát ý dữ dội, ngấm ngấm như thế, động tác va chạm không khỏi hung ác hơn vài phần.

Động tác kịch liệt, cơ thể lay động không ngừng, khiến Tiêu Thừa Quân có chút ăn không tiêu, cổ tình người nọ lại có ý xấu, liên tục hướng đến chỗ kia thúc tới, khiến toàn bộ lời nói của y đều biến thành tiếng rên rỉ, rất nhanh liền tới cực hạn. Nhưng người bên trên lại hoàn toàn không có ý muốn dừng lại, tiếp tục một lần lại một xâm chiếm...

“Ừm...” Tiêu Thừa Quân cắn môi dưới, khó nhịn mà lắc lắc đầu, thân thể vừa tới cực hạn, căn bản là chịu không nổi tra tấn như vậy, bắt đầu hơi hơi run run, hai chân thon dài cũng run rẩy không thôi.

“Người là của ta, chỉ của ta, ai cũng không thể cướp đi, không thể...” Lâu Cảnh gắt gao ôm người vào trong ngực, lung tung hôn lên môi, lên mặt y.

Tiêu Thừa Quân trấn an mà sờ sờ sống lưng Lâu Cảnh, “Trạc Ngọc, đừng sợ...” Y có thể cảm giác được Lâu Cảnh đang rất bất an, nhưng lại không biết hắn đây là làm sao vậy, chỉ có thể ngốc vụng mà hôn hôn lên mặt hắn, cho hắn một ít an ủi.

Ngày hôm sau, Mân vương điện hạ lại không thể rời giường.

Lâu Cảnh vươn tay vuốt ve thanh ảnh thần nhiên của Tiêu Thừa Quân trước mắt, chậm rãi ghé lại gần, mê luyến mà dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ xát. Mỗi ngày thức dậy đều cảm thấy yêu thích y nhiều hơn hôm trước, tình cảm này cũng khiến Lâu Cảnh hơi sợ hãi, bởi một khi mất đi người này, hắn nhất định sẽ phát điên, phát cuồng.

Ôm lấy người đang ngủ say vào lòng, Tiêu Thừa Quân mơ mơ màng màng thuận theo hắn bài bố, thậm chí còn vô ý thức mà nhẹ nhàng rút lui vào trong ngực hắn, Lâu Cảnh nhìn xem mà thấy trong lòng là một mảnh mềm mại.

Bờ biển truyền đến cấp báo, Lâu Cảnh phân phó người hầu không được quấy rầy Mân vương, còn chính mình thì đi thư phòng xử lý công vụ.

Giặc Oa vừa mới xâm nhập vào quận thành nằm ở tận cùng phía Nam, số lượng đông đảo, Từ Triệt đã mang binh đi tiêu diệt.

Lâu Cảnh nghe xong, quay đầu lại nhìn nhìn cửa phòng phía trong, cẩn thận dặn dò An Thuận và Nhạc Nhàn hầu hạ y thật tốt, sau đó rời khỏi thư phòng, cầm lấy trường thương, leo lên ngựa, “Nói với điện hạ, ta đi hỗ trợ cứu cứu, mấy ngày nữa sẽ trở lại.”

Nhạc Nhàn tươi cười vâng dạ, An Thuận lại mang vẻ mặt lo lắng nhìn theo.

Lâu Cảnh nhận thấy mình khó có thể khống chế được cảm xúc, bèn muốn phát tiết ra ngoài một chút, phòng ngừa một ngày nào đó mình kìm giữ không được, có thể thương tổn đến Tiêu Thừa Quân, lúc ấy thì hối hận không kịp.

Bệnh đến cũng nhanh và đi cũng nhanh, sau khi tỉnh lại, chuyện thứ nhất Thuần Đức đế muốn làm chính là gọi khâm thiên giám Đào Mâu tới hỏi.

“Rõ ràng là trầm thường xuyên dùng tiên đan, sao lại bị té xỉu thế hả?” Thuần Đức đế vô cùng tức giận, ngắt xiu vào lúc cùng phi thân tâm hoan là việc quá mức dọa người, cũng thực vô cùng mất mặt, may mắn là Hoàng hậu đã giết sạch những người biết chuyện kia.

“Hoàng Thượng, này là...” Đào Mâu nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng cười nói: “Có lẽ là do ăn đan dược này quá lâu, hiệu lực kém dần, thân sẽ trở về nghiên cứu và điều chế một loại đan dược khác, bảo đảm là sau khi ăn xong, Hoàng Thượng sẽ sinh long hoạt hổ, tinh lực tràn đầy gấp trăm ngàn lần.”

Những người khác chỉ biết Hoàng Thượng đột nhiên té xỉu, không hề biết nguyên nhân dọa người đằng sau nó là do cảm nắng, vì thế đều cho rằng thân thể của Thuần Đức để có vấn đề, cho nên việc lập trữ lại được đưa ra bàn luận, bởi vì xưa nay có câu nói: lập trữ có thể xung hỉ, có thể giúp đế vương loại bỏ ốm đau bệnh tật, xua đuổi được tà ma.

Thuần Đức để cảm thấy xung hỉ là chuyện tốt, lần này đột nhiên bị bệnh cũng khiến hấn bị dọa sợ, cho nên lúc lâm triều, thấy có người đưa ra ý kiến này liền gật đầu chuẩn tấu ngay.

Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, Thuần Đức để lại tiếp thêm một câu: “Cơ thể của nhị hoàng tử không tốt, không đủ năng lực để đảm đương trọng trách nặng nề này, trẫm quyết định, lập Hoàng thái tôn!”

Sau phút im lặng ngắn ngủi, đại diện biến thành một mảnh ồn ào không ngớt, mà Trần quý phi đang trù tính làm thế nào để giết chết Tiêu Thừa Cẩm, nghe được tin tức này, liền hoàn toàn hóa đá.

Bãi cát vàng bị máu tươi nhuộm đỏ loang lổ, Lâu Cảnh ngồi trên một tảng đá ngầm, chuyên chú chà chà bội đao, sau đó ngẩng người ra mà nhìn bờ biển xa xa. Hấn đã tới nơi này được ba ngày rồi, thế mà Tiêu Thừa Quân vẫn chưa có tới tìm hấn, cũng không phái người đến hỏi xem khi nào hấn sẽ trở lại.

Có lẽ là do đêm hôm đó đòi hỏi quá nhiều, chọc giận y rồi đi?

Lâu Cảnh thở dài thườn thượt, hấn rất muốn chạy về đồ dành và làm nũng với phu quân nhà mình ngay lập tức, chính là, hiện giờ trong lòng hấn vẫn cứ khó chịu và bức bối mãi không yên, thôi thì chờ thêm một chút nữa vậy.

Từ Triệt mang theo hai vò rượu, vòng qua nhóm tướng sĩ đang dọn dẹp chiến trường, đi đến bên người Lâu Cảnh, đưa cho hấn một vò, cũng không hỏi cái gì, chỉ bỏ tấm bịt trên miệng vò rượu, ngửa đầu ừng ực một hơi, “Mỗi người đều có chấp niệm trong lòng, có lẽ chấp niệm này là đại nghịch bất đạo, nhưng bản thân lại không thể không chế, cho nên mới cảm thấy khổ sở như vậy.”

Lâu Cảnh sửng sốt, kinh ngạc mà nhìn ánh mắt đầy u ám của nhị cữu, ba mươi mấy năm còn chưa cưới vợ, chẳng lẽ là do chấp niệm trong lòng?

Hai cữu sanh (cậu cháu) không nói thêm gì nữa, bưng vò rượu lên, ngửa đầu đổ vào miệng.

Trong Mân vương phủ, Tiêu Thừa Quân bất ngờ tìm thấy một cái công văn bị vò nhăn tít nằm giữa chồng công văn ca tụng vớ vẩn, tỉ mỉ mà nhìn qua một lượt, không khỏi bật cười, cái tên kia, hóa ra là vì chuyện này mà làm mình làm mẩy, mấy hôm nay giận dữ không chịu về.

“Điện hạ, có cấp báo từ trong kinh!” Lục Triệu vội vã chạy vào, “Hoàng Thượng đã hạ chỉ, lập hoàng trưởng tôn Tiêu Kỳ Thụy làm Hoàng thái tôn.”

Tiêu Thừa Quân hơi cong môi lên, nhìn qua lá thư một lần, gọi Vân Thập Tam đến, “Đi bờ biển, giao bức thư này cho chủ nhân của người.

81. Chương 81: So Tâm

Ở bờ biển thì không hề thiếu tôm cua, Lâu Cảnh và nhị cữu nhà mình ngồi trên bãi biển, bảo thị vệ dùng lưới bắt cá tôm, cua biển, rồi nhóm lửa nướng ăn ngay tại chỗ, hai người ôm bầu rượu râu rĩ mà uống.

“Nói chút nghe xem, tiểu tử ngươi là đang làm sao?” Một vò rượu mạnh đã cạn đáy, Từ Triệt uống đến ngà ngà say, vỗ vỗ bả vai Lâu Cảnh lớn tiếng hỏi.

Lâu Cảnh khoát tay áo cho thị vệ lui xuống, nghiêng nghiêng ngả ngả mà dựa vào cữu cữu, “Điện hạ đến tuổi cưới vợ rồi...”

Từ Triệt nghe vậy, nặng nề mà thở dài, “Con nối dõi của hoàng gia, là không thể cắt đứt, trừ phi y không muốn làm hoàng đế.”

“Nào có dễ dàng như vậy?” Lâu Cảnh trề môi nhìn cữu cữu, “Không làm hoàng đế, sau này sẽ sống yên ổn được sao?”

Từ đầu đến cuối, Tiêu Thừa Quân đều không có đường lui, bởi vì y đang đeo trên lưng, là vinh nhục hưng suy của vô số gia tộc, là tính mạng của đệ đệ, của phụ hậu, của thân gia,... bởi vậy, chỉ có thể thành công, tuyệt không thể thất bại.

Từ Triệt không nói gì, tiếp tục ngửa đầu đổ rượu vào miệng.

“Cữu cữu, sao đến giờ người vẫn không chịu cưới vợ vậy?” Lâu Cảnh thừa dịp kính rượu, nghiêng người đi qua, nhìn nhìn ánh mắt đỏ bừng của Từ Triệt.

“Trong lòng đã chứa một người, liền không thể dung được bất kì ai khác, thậm chí cưới một nữ tử về làm bài trí cũng là làm bẩn người ấy.” Từ Triệt lạnh lùng nói, trái tim hẳn chỉ dành cho một người duy nhất, quyết không để bất cứ ai giày xéo, mà vị trí chính thê của hắn, cũng tuyệt không trao cho người khác.

Lời vừa nói ra miệng, bỗng cảm thấy hiu quạnh.

Cầu mà không đến, đến mà khó có thể bảo vệ, cả hai đều là kẻ tám lạng người nửa cân, người nào cũng ảm đạm và thâm lương.

Khi Vân Thập Tam chạy tới nơi thì mặt trời cũng đã muốn lặn, liền nhìn thấy hai Đại tướng quân ngã trái ngã phải mà tựa vào đá ngầm, nhanh chóng tiến đến, nửa quỳ trên mặt đất, trình thư lên, “Chủ nhân, cấp báo từ trong kinh, Mân vương điện hạ nói ngài xem qua.”

Lâu Cảnh nhìn Vân Thập Tam đến đây, mới đầu còn tưởng rằng là Tiêu Thừa Quân phái người đến giục hắn trở về, ai ngờ lại đúng là cấp báo thật, liền cảm thấy uể oải vô cùng, chậm rề rề mà nhòm người dậy, rất không bằng lòng mà nhận thư.

Hoàng thượng hạ chỉ lập hoàng trưởng tử Tiêu Kỳ Thụy làm Hoàng thái tôn, Tiêu Kỳ Thụy, Hoàng thái tôn...

Uống hơi nhiều khiến đầu óc không còn linh mẫn, Lâu Cảnh đọc đi đọc lại lá thư hơn ba lần, đầu ngón tay có chút run nhẹ, hít sâu một hơi, tận lực bình tĩnh mà mở miệng: “Điện hạ nói thế nào?”

“Điện hạ không nói gì cả, chỉ bảo thuộc hạ mang tới cho chủ nhân xem.” Vân Thập Tam thành thực đáp.

Lâu Cảnh đứng bật dậy, xoạc chân chạy thẳng về hướng quân doanh, lời hân huyết bảo mã ra, giục ngựa lao đi như gió.

Vân Thập Tam cũng vội vàng chạy theo, nhanh chóng lên ngựa bám sát.

Lập Hoàng thái tôn, đó là lướt qua chư vị hoàng tử, định ra người thừa kế đời thứ ba, nếu lúc này có một hoàng tử đăng cơ, Hoàng thái tôn sẽ trở thành Hoàng thái tử, không thể phế, bằng không chính là bất kính với tiên đế.

Nếu không phải do Tiêu Thừa Quân bày mưu đặt kế thì phái tả tướng sẽ không làm như vậy, mà bên hữu tướng thì lại càng không. Tiêu Thừa Quân làm như thế, tuy nói là vì muốn khuấy đục thế cục trong kinh, ngăn cản tam hoàng tử làm Thái tử, nhưng y có thể dùng rất nhiều thủ đoạn khác mà? Vì sao lại hạ một chiếu này?

Tiên đế lập ra Hoàng thái tôn trong tình huống phân tranh đoạt vị, cũng không phải là việc vớ vẩn gì, bởi lẽ một khi xử lý không tốt, liền sẽ rơi vào bêu danh, mà Tiêu Thừa Quân là người dùng mưu giỏi như vậy, nhất định còn rõ ràng lợi hại trong đó hơn hẳn nhiều...

Kỳ thật, chẳng phải đáp án đã đặt ngay trước mắt rồi sao?

Vào mùa hè, tuy đã là ban đêm nhưng gió thổi qua vẫn nóng hầm hập, hân huyết bảo mã điên cuồng phóng như bay, khiến đôi mắt bị gió tạt mà có chút phấp phỏng, Lâu Cảnh nắm chặt dây cương, nhanh một chút, nhanh thêm chút nữa, muốn nhìn thấy y, muốn hỏi y thật rõ ràng...

Tiêu Thừa Quân khoanh tay trước ngực, lặng lẽ đứng trong sân viện, vẫy lui An Thuận tiến đến nhắc nhở y đi ngủ, ngẩng đầu nhìn trăng sao xa xa, hơi hơi mỉm cười. Thẳng cho đến khi có một bóng người vội vàng chạy tới đập vào mi mắt, Mân vương điện hạ chậm rãi vươn hai tay ra, tiếp được người đang nhào tới kia.

“Thừa Quân, Thừa Quân...” Lâu Cảnh trở lại vương phủ, liền nhìn thấy một người đứng ở giữa sân, ánh trăng nhàn nhạt bao phủ quanh người y, tuấn mỹ cao quý tựa như thần tiên hạ xuống thế gian, cười dịu dàng mà nhìn hắn, mở rộng vòng tay ấm áp ôm hắn vào lòng.

Tình cảnh này, làm sao có thể nhìn được đây, chỉ có thể gắt gao ôm nhau thật chặt, hận không thể đem lẫn nhau dung nhập vào cốt nhục.

“Vì sao làm vậy?” Lâu Cảnh khàn khàn hỏi.

“Suy bụng ta ra bụng người thôi.” Tiêu Thừa Quân nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng hắn.

Lâu Cảnh vui mặt vào bả vai Tiêu Thừa Quân, dấu đi hai mắt ướt nước đỏ ửng.

Cũng vì ý chí này mà kinh thành đã triệt để lộn xộn.

Những quan viên và quý tộc đang chủ động hoặc bị động duy trì ủng hộ hai hoàng tử bỗng rơi vào mờ mịt cùng luống cuống.

Trong cung Loạn Nghi, Trần quý phi đã đập vỡ ba bộ trà cụ, “Hoàng thái tôn, thế nhưng lập Hoàng thái tôn!” Trong nhóm hoàng tử, ngoại trừ Tiêu Thừa Quân mới cưới nam thê, vẫn chưa nạp thị thiếp ra thì chỉ có nhi tử của nàng là chưa có con nối dòng. Nếu tam hoàng tử đã có con nối dòng thì làm sao đến lượt nhi tử của cái tên ma ốm kia chứ!

Nhiều năm mưu toan suy tính, từ khi vừa mới sinh hạ tam hoàng tử liền bắt đầu, thế mà lại tan thành bọt nước trong chớp mắt như vậy, sao nàng có thể cam tâm đây? Tâm huyết suốt bao năm, làm sao có thể bỏ xuống đây?

“Không được, bổn cung quyết không cho phép việc này xảy ra!” Trần quý phi the thé nói, cho dù bọn họ có sử dụng mọi thủ đoạn để đoạt lấy ngôi vị kia thì Hoàng thái tôn vẫn là người kế tục như trước, chỉ cần Tiêu Kỳ Thụy còn sống, ngôi vị hoàng đế sẽ mãi mãi không thuộc về tôn tử (con cháu) Trần thị.

Làm âm ỉ đến nửa đêm, cuối cùng Trần quý phi cũng bình tĩnh trở lại. Nhãi con kia còn rất nhỏ, Thuần Đức để còn chưa có chết, hết thấy vẫn chưa muộn đâu. Suy tính như vậy, Trần thị lấy một bao thuốc bột từ một ngăn tủ bí mật trên bàn trang điểm ra, giao cho tiểu thái giám bên người.

Trong lúc này, hữu tướng Trần Thế Xương cũng đứng ngồi không yên, tự mình hẹn gặp tả tướng ở một tửu lầu hẻo lánh.

“Nguyên Khánh huynh, sao tự dưng lại mời ta đi uống rượu vậy?” Triệu Đoan cười tủm tỉm mà nói, thân thiết gọi tên tự của Trần Thế Xương.

“Chính Nhiên huynh cứ nói đùa, chúng ta vốn là lão ca làm việc với nhau bao nhiêu năm, thỉnh người uống chén rượu còn phải tìm một cái lý do nào sao?” Trần Thế Xương cũng cười nói, giống như hai người là bạn tri kỷ nhiều năm, mà không phải là đối thủ đấu nhau một mất một còn, vĩnh viễn bất hòa.

Nâng ly cạn chén, người tới ta đi, ai cũng không nóng nảy, hoà thuận vui vẻ, ung dung mà dùng bữa uống rượu.

“Ta nghe nói, Triệu gia nổi tiếng với việc buôn bán muối dẫn ở Việt Châu, không biết ta có thể tham gia một chân không nhỉ?” Rượu quá tam tuần, Trần Thế Xương giống như vô ý mà nhắc lên chuyện này.

Trong lòng Triệu Đoan như bị kết băng, nhưng biểu tình trên mặt vẫn không thay đổi, chậm rãi nói: “Nhiều thế hệ Triệu gia đều là vừa làm ruộng vừa đi học, thỉnh thoảng cũng làm một chút buôn bán nhỏ, hẳn là Nguyên Khánh huynh sẽ không để vào mắt đâu.”

Trần Thế Xương chỉ cười không nói, móc trong tay áo ra mấy tờ giấy, “Buôn bán muối dẫn, từ xưa đến nay đều là tội lớn xét nhà diệt tộc, đương nhiên, Triệu huynh người đang là quan thừa tướng, tự nhiên sẽ không sợ có người tố giác đâu nhỉ...”

Sắc mặt Triệu Đoan lập tức tối sầm, thầm nghĩ Trần gia này là chó cùng rứt giậu, tính toán xé rách mặt với hắn rồi đây.

(chó cùng rứt giậu: ví tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy.)

“Triệu huynh muốn đi theo Mân vương, cũng phải nhìn xem Mân vương là người thế nào.” Trần Thế Xương thu xấp giấy lại, dịu giọng nói, “Một khi Mân vương đăng cơ, lỗ hồng muối chính sẽ được lấp ngay, đến lúc đó...”

Đến lúc đó sẽ phát sinh cái gì, không nói cũng hiểu.

Triệu gia trở thành gia tộc giàu có bậc nhất Việt Châu là dựa vào mua bán muối dẫn, bởi vậy, thương nhân giàu có và quan viên phụ thuộc vào Triệu gia nhiều như các diếc sang sông, một khi mình quân thượng vị, con đường sống này sẽ bị cắt đứt, địa vị của Triệu gia ở Việt Châu cũng sẽ tràn ngập nguy cơ.

(cá diếc sang sông: chỉ những người mù quáng chạy theo phong trào.)

“Nguyên Khánh huynh lại nói đùa rồi, nếu tam hoàng tử đăng cơ, mối buôn bán này vẫn làm được hay sao?” Triệu Đoan cười nhạo, chỉ sợ đến lúc đó, người chịu tai vạ đầu tiên chính là Triệu gia thôi.

“Chỉ cần đem Kí Minh gả cho tam hoàng tử, chúng ta chính là người một nhà...” Trần Thế Xương cười rất chi là thành khẩn.

Lễ sắc phong Hoàng thái tôn đã được định ngày xong, Tiêu Thừa Cẩm liền trở về phủ Tĩnh vương, có điều hắn không đưa Tiêu Kỳ Thụy cùng về, mà gửi lại ở cung Phượng Nghi.

Hoàng thái tôn, cũng có thể do Hoàng hậu dạy dỗ chỉ bảo từ nhỏ, từ nay về sau, Tiêu Kỳ Thụy sẽ sống ở trong cung, đợi đến khi hắn được bốn, năm tuổi thì có thể dọn đến Đông Cung, độc chưởng một cung.

Tĩnh vương phi Trương thị nghe xong việc này thì vừa mừng vừa sợ, nhưng trong lòng cũng nhịn không được mà lo lắng không yên, “Vương gia, hiện giờ Thụy nhi đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, thiếp thân thật không yên lòng.” Là một người mẹ, nàng tự nhiên không muốn để con cái sớm rời xa vòng tay che chở của mình, hơn nữa đứa trẻ ấy vẫn còn rất nhỏ, không thể ở bên cạnh quan tâm chăm sóc là luôn cảm thấy không an tâm.

Tiêu Thừa Cẩm cười cười, “Nơi an toàn nhất trong kinh thành chính là cung Phượng Nghi của phụ hậu, đón Thụy nhi trở về mới là hại hắn.”

Trương thị nghe vậy, sắc mặt hơi đổi, thấp giọng đồng ý, chờ Tiêu Thừa Cẩm vào nhà, vội xoay người phân phó quản sự mù mù bên người, “Trong khoảng thời gian này, toàn bộ hạ nhân trong phủ đều phải được theo dõi chặt chẽ, tuyệt đối không để người ngoài đụng vào đồ ăn thức uống của Vương gia.”

Quản sự mù mù cẩn thận vâng dạ, Tĩnh vương phi lại gọi quản gia tới đây, “Từ hôm nay trở đi, chúng ta tuyệt đối không được đưa bất cứ thứ gì vào cung cho tiểu vương gia.”

Quản gia không rõ lắm, liền hỏi lại: “Vương phi, tiểu vương gia sẽ sống ở trong cung, ngài...”

“Người biết cái gì, nếu có người lợi dụng danh nghĩa của vương phủ chúng ta để đưa đồ vật hại người vào cung thì sao?” Một vương phi bình thường luôn dịu dàng nhỏ nhẹ, hôm nay đột nhiên nghiêm khắc nói như vậy, khiến quản gia giật mình hoảng sợ, không dám nhiều lời nữa, lập tức khom người vâng dạ.

Tiêu Thừa Cẩm thở dài, đi ra, cầm bàn tay đang run nhè nhẹ của Vương phi, “Đừng sợ, nhất định ca ca sẽ không để Thụy nhi có việc gì đâu.”

Sự rối loạn trong kinh vẫn nằm trong dự kiến của Tiêu Thừa Quân, cũng không quá quan trọng, mà chuyện quan trọng nhất hiện giờ chính là, làm thế nào để Vương phi nhà mình yên tĩnh một lát.

Nâng một cái chân thon dài lên, chặn đứng gia hỏa đang muốn nhào lên người mình lần nữa, dùng sức ném vào bên trong giường, Tiêu Thừa Quân mệt mỏi xoa nhẹ ấn đường, kéo chăn mỏng đắp kín toàn thân, “Đừng nháo nữa, ta mệt lắm rồi.”

(ấn đường: huyệt ấn đường là điểm nằm chính giữa hai đầu lông mày, nằm trên sống mũi. Trong Đông y thì ấn đường là huyệt vị chữa các chứng đau đầu, có thể bấm ấn đường để chữa các triệu chứng của cảm cúm.)

Lâu Cảnh vừa mới hưng phấn không thôi mà ôm phu quân nhà mình lên giường gây sức ép, mắt thấy trời sáng mau quá, còn không có ý định dừng lại đâu, bị người ta ghét bỏ cũng không giận, ngoan ngoãn nằm ở phần giường bên trong một tẹo, sau đó lặng lẽ nhích qua, ôm người vào trong ngực.

Tiêu Thừa Quân cũng không có tiếp tục giãy giụa hay đạp hất ra, tùy ý để Lâu Cảnh ôm mình vào lòng, buồn ngủ mà ngáp một cái, cả mồ hôi dính dấp trên người cũng lười xử trí, chỉ muốn đi ngủ nhanh một chút.

Lâu Cảnh vùi mặt vào cái cổ đầy hồng ngân của phu quân, hôn hử dụi qua dụi lại, nỗi vui mừng trong lòng như muốn tràn cả ra ngoài, “Nguyên Lang, người vừa mới nói, sẽ không nạp phi, phải không?”

“Người đã hỏi hơn mười lần rồi.” Tiêu Thừa Quân hàm hàm hồ hồ mà nói, mí mắt đã nặng như chì, không mở ra được.

“Kỳ thật, ta từng nghĩ qua, nếu là vì hoàng tự, người nạp một hai cái phi tần, ta cũng...” Lâu Cảnh dùng đôi môi mỏng nhẹ nhàng cọ sát vào vành tai Tiêu Thừa Quân, nhỏ giọng nói.

Tiêu Thừa Quân thở dài, nắm chặt cái tay đang khoát trên ngực mình, “Ta sẽ không nói lời dễ nghe, nhưng nên vì người làm, chắc chắn làm được.”

Nghe Lâu Cảnh nói làm mai, chính mình còn rất tức giận, chẳng cần suy nghĩ cũng biết, vì con nối dòng mà cùng một nữ tử xa lạ nào đấy đồng giường cộng chằm (chung giường chung gối), hẳn sẽ có bao nhiêu thương tâm. Chỉ nghĩ như vậy, nỗi thương tiếc trào dâng đã khiến trái tim của Tiêu Thừa Quân phát đau. Người này đã vì y mà bỏ qua việc cưới vợ sinh con, chẳng màng đến quyền lợi kế thừa tước vị An Quốc công, thậm chí không tiếc lấy thân phận nam tử để gả cho y, chấp nhận bị vây trong hậu cung nhỏ hẹp, sao y có thể, cô phụ tấm chân tình này được đây.

“Thừa Quân, Thừa Quân...” Lâu Cảnh ôm y thật chặt, một tiếng một tiếng mà nỉ non gọi khẽ, giống như gọi thể nào cũng không đủ, thậm chí cứ gọi như vậy cả đời.

Tiêu Thừa Quân hơi hơi mỉm cười, nghiêng đầu chạm má vào gò má hắn, thả lỏng người mà chìm vào ngủ say.

82. Chương 82: Đại Tang

Mặt trời đã lên cao từ lâu, nhưng vì đêm qua ngủ muộn nên đến bây giờ hai người vẫn chưa tỉnh giấc, nhóm quan viên Mân Châu đợi dài cổ mà không thấy Mân vương xuất hiện, cũng tập mãi thành thói quen mà tự giải tán.

Bởi vì chiến sự sắp xảy ra nên công việc do Tiêu Thừa Quân xử lý lại càng nhiều thêm.

“Người cứ ngủ thêm một lát đi, ta phải đến thư phòng.” Tiêu Thừa Quân ráng chống thân thể mỏi như ngồi dậy, xoa xoa thái dương đau nhức.

Lâu Cảnh ngáp một cái, uốn người nhồm dậy rồi vòng tay ôm Tiêu Thừa Quân đang ngồi đằng trước đứng lên, “Ta đi với người.”

Đơn giản mà dùng chút điểm tâm, Lâu Cảnh nhanh nhẹn ngồi xuống ghế dài trong thư phòng, vờ vờ dúi ý bảo Tiêu Thừa Quân nằm xuống, “Ta xem trước một lần, cái nào quan trọng thì để riêng ra cho người.”

Mân Châu rất thiếu những quan viên tài giỏi, vị trí “tướng” - chức quan đứng đầu cả trăm quan của Mân Châu vẫn bỏ trống, bởi vì đến hiện tại, Tiêu Thừa Quân còn chưa lựa chọn được người nào vừa ý, cho nên y vẫn phải tự thân vận động mà giải quyết toàn bộ sự vụ trong Châu, rất mệt nhọc.

Dù sao thì việc này cũng không phải là lần đầu tiên, huống hồ hôm nay thân mình thực sự khó chịu, Tiêu Thừa Quân cũng không có kiên trì, lết người nằm xuống ghế, gối đầu lên chân Lâu Cảnh nghỉ tạm.

Lâu Cảnh dùng một tay lật xem công văn, tay kia thì nhẹ nhàng xoa bóp thắt lưng cho phu quân.

“Nè, đừng có trộm giấu công văn của ta đấy nhé!” Cái tay xoa bóp trên lưng có lực đạo lúc nặng lúc nhẹ rất thích hợp, cảm giác nhưc mỗi cũng giảm bớt không ít, Tiêu Thừa Quân thoải mái mà nhắm mắt lại, tùm tùm cười trêu hấn.

“Hừ.” Lâu Cảnh hừ hừ một tiếng, thầm nghĩ nếu có tên nào dám tiếp tục đề cập đến việc nạp phi thì hấn sẽ trực tiếp xé vụn ngay lập tức.

Nếu có một thừa tướng thì tốt rồi, Tiêu Thừa Quân thở dài, tuy rằng Lâu Cảnh có thể giúp y, nhưng chỉ có thể làm được chút việc đơn giản như phân loại, mấy việc này nọ của quan văn, chung quy là hấn không am hiểu.

Đám giặc Oa xâm nhập vào phía Nam, trên cơ bản là đã bị Từ Triệt dẹp yên, Tiêu Thừa Quân phái người theo dõi bọn chúng chặt chẽ, điều tra rõ ràng xem đám người này làm thuê cho ai, đến lúc đó sẽ giết gà dọa khỉ. (giết một rần đe trăm người)

Ở một tửu lâu hẻo lánh trong kinh thành, cuộc nói chuyện của tả hữu thừa tướng đã trở thành vô tặc nhi chung, Triệu Đoan không tỏ chút thái độ nào, lễ mễ kéo dài mà cùng Trần Thế Xương đánh Thái Cực.

(vô tặc nhi chung: hình như đây là thành ngữ TQ, tặc: mắc bệnh, chung: chết, không bị bệnh mà chết, chỉ sự phát triển của câu chuyện đi vào ngõ cụt, không giải quyết được vấn đề gì.)

“Lão thất phu họ Trần kia, cả chuyện này cũng dám làm!” Ngũ lão gia tức bốc khói, Triệu gia bọn họ bắt quá chỉ là lợi dụng sơ hở mà buôn bán thôi, so với cái loại phát quốc nạn tài như Trần gia (phát tài khi quốc gia gặp nạn/ làm 1 số việc gây hại lớn cho đất nước), căn bản không coi là cái gì, “Nhà của chúng ta là không đúng, thế nhà của bọn họ thì sạch sẽ chắc?”

“Trong tay hấn có chứng cứ do diêm chánh ở Tây Bắc cung cấp.” Triệu Đoan cau mày, thở dài thật sâu.

(diêm chánh chức quan coi việc muối, hình như bạn nói rồi >__

83. Chương 83: Sóng Ngầm

Trù nương tươi cười múc ra một bát cháo nhỏ, đẩy nắp lại, đặt vào khay trên tay Xuân Phúc.

Xuân Phúc bưng bát cháo rời đi, nện bước thông thả mà hướng tới chủ điện của cung Phượng Nghi – điện Thanh Ngô đi đến. Cung Phượng Nghi không có nhiều cung nữ, thái giám chiếm đa số, không có ai đi đạo, bởi vì mỗi người đều có công việc riêng phải làm, vì thế cũng chẳng có ai chú ý đến tiểu thái giám đang bưng bát cháo kia. Hấn chỉ là một thái giám nhị đẳng, không có tư cách đi vào bên trong điện Thanh Ngô, chưởng sự thái giám nhận bát cháo từ ngoài cửa, còn Xuân Phúc thì phải đứng hầu ở ngoài điện, chờ người trong điện dùng xong cơm canh, sẽ mang bát không rời đi.

Những điều này là quy củ của cung Phượng Nghi, mỗi một vòng một khóa đều cực kì rõ ràng, nếu xảy ra bất cứ một sai lầm nào thì đều có thể nhanh chóng tìm được người qua tay.

Xuân Phúc đứng ở ngoài cửa điện, cúi thấp đầu, một trận rồi một trận, cảm giác tuyệt vọng không ngừng trào dâng trong lòng.

Kỷ Chúc cầm một chiếc khăn ẩm lau mặt cho Hoàng thái tôn, nhẹ nhàng đánh thức bé: “Thụy nhi, đôi bụng chưa nào?”

“Không đói nà.” Tiêu Kỳ Thụy ngáp một cái, bởi vì lúc ngủ trưa chảy nước miếng nên khi há mồm liền thổi ra một cái bong bóng to to.

Kỷ Hoàng hậu cười cười, ôm bé, ngồi tựa vào một chiếc gối mềm lớn, “Gọi tiểu thái giám kia vào đi.”

Đang bồn chồn lo lắng không yên mà đứng ở ngoài cửa, Xuân Phúc chợt nghe thấy có tiếng truyền gọi hân vào, lập tức ra một thân mồ hôi lạnh, thất tha thất thiểu theo chuông sự thái giám đi vào, quỳ gối trước phượng thấp của Hoàng hậu.

(thấp: giường thấp, hẹp và dài)

Kỷ Chúc liếc mắt nhìn hân, tiếp nhận bát cháo, dùng một cái thìa nhỏ khuấy nhẹ, đôi mắt ưng lạnh lùng tràn đầy ý cười, “Thụy nhi, há miệng ăn cháo nào. Cháo hôm nay có bỏ thêm mật thơm không này ~! Lúc bé, đại bá người thích ăn cái này nhất đấy!”

“Đại bá...” Tiêu Kỳ Thụy học theo nhắc lại, ngoan ngoãn mà há to miệng, ngậm một thìa cháo thơm ngon vào miệng.

Hiện giờ, trong đầu Xuân Phúc đã loạn thành một đoàn, không thể nghĩ bất cứ thứ gì, chỉ ngơ ngác mà nhìn một màn này, cảm giác giống như khổ hình, rõ ràng biết hậu quả kế tiếp, lại muốn tận mắt nhìn thấy tất cả mọi chuyện từ từ xảy ra.

“Tên người là Xuân Phúc phải không, nghe nói người tiến cung vào năm Thuần Đức thứ tám, khả năng là có một số chuyện người vẫn không biết.” Kỷ Chúc cũng không nhìn hân, chuyên tâm mà bón cháo cho Hoàng thái tôn, chậm rãi nói: “Cuộc đời này, bồn cung hận nhất là hai loại người, một là xâm phạm phụ nữ (phụ nữ và trẻ em), hai là giết hại ấu đồng (trẻ nhỏ).”

(chắc thời xưa chưa có cách gọi phụ nữ và trẻ em đầu nhĩ T_T)

Xuân Phúc đã sợ đến mức hồn lìa khỏi xác, nhìn tư thế này của Hoàng hậu, rõ ràng là cái gì cũng biết, nhưng vì sao hân còn muốn cho Hoàng thái tôn ăn cháo, chẳng lẽ là, Hoàng hậu vốn đã có ý định thí Hoàng thái tôn, mượn tay Trần quý phi để làm chuyện này sao?

“Ấu đồng, ấu đồng!” Tiêu Kỳ Thụy nuốt ngụm cháo xuống, lại bập bẹ học nói theo.

Kỷ Chúc mỉm cười, cầm bố khăn lau lau khỏe miệng dính cháo cho bé, lại xúc một thìa cháo nữa, “Vào năm Thuần Đức thứ nhất, nhị hoàng tử trúng độc, người cũng biết bồn cung đã xử trí đám cung nhân đó như thế nào đúng không?”

Trẻ nhỏ ăn không được bao nhiêu, Tiêu Kỳ Thụy nhanh chóng ăn no, mím môi, lắc lắc đầu nhất quyết không chịu ăn thêm nữa. Hoàng hậu đặt cái thìa nhỏ xuống bát, giao Hoàng thái tôn cho bà vú ôm, “Bé Thụy nhi vào vườn chơi một lát đi.”

Xuân Phúc đã run rẩy không thể khắc chế, năm xưa nhị hoàng tử trúng độc, chỉ cần đĩa điểm tâm đó đã qua tay kiểm kê của cung nhân nào, hết thấy đều bị trượng đập chết.

“Lão ngô lão dĩ cập nhân chi lão, ấu ngô ấu dĩ cập nhân chi ấu.”* Kỷ Chúc nhúng tay vào trong bồn nước rửa sạch, cầm bố khăn lau khô tay, ngồi ngay ngắn trên chính vị, lẳng lặng mà nhìn tiểu thái giám đang run lẩy bẩy, quỳ trên mặt đất, “Bồn cung đã đem điểm tâm mà nhị hoàng tử ăn dở, cho ấu đồng trong nhà của nhóm cung nhân kia ăn vào, bất kể là đệ muội hay là tử chất (con cháu).”

(*: , nên kính trọng người già cả như ông bà của chúng ta, yêu thương trẻ nhỏ như con cháu của chúng ta.)

“Hoàng hậu nương nương, tiểu nhân, tiểu nhân...” Xuân Phúc xụi lơ trên mặt đất, hân bán mạng cho Trần quý phi, là vì người trong nhà còn nằm trong tay Trần quý phi, huynh trưởng hân có rất nhiều con, còn có muội muội nhỏ dại phải nuôi sống.

“Khởi bẩm Hoàng hậu, được đã được nghiệm xong, là hạc đỉnh hồng.” Xuân Phúc còn đang lắp bắp nói, một vị thái y dẫn một tiểu thái giám đi ra, khom người bẩm báo, trong tay tiểu thái giám đang bưng một bát cháo, đây chính là bát cháo do Xuân Phúc mang tới.

“Nhà người ở Lâm Huyền, đưa bát cháo này qua đó, sợ là đã lạnh, nên bảo huynh trưởng người hâm nóng lên rồi cho bọn nhỏ ăn.” Kỷ Chúc hơi hơi đưa tay, tiểu thái giám kia lập tức đặt bát cháo xuống trước mặt Xuân Phúc.

Sau khi tả tướng rời đi, tình thế trong triều liền nghiêng về một phía, mỗi ngày lâm triều đều là hữu tướng nói một thì không có ai nói hai, mà đối với việc này, Thuần Đức đế cảm thấy rất bất mãn.

Sau một số việc xảy ra gần đây, Thuần Đức đế đã không thể tin nhiệm Trần Thế Xương như trước, huống chi tình thế trong triều chỉ nghiêng về một bên, cũng không phải là điều mà một người đã học thuật đế vương từ nhỏ như hần muốn nhìn thấy. Càng trọng yếu hơn là, vị trí tả tướng cực kì quan trọng, không có tả tướng, khối lượng công việc mà Hoàng Thượng phải xử lý bỗng tăng lên không chỉ gấp đôi, điều này khiến một người đã sớm sa vào hưởng lạc như Thuần Đức đế chịu sao nổi a?

Cho nên, sau khi suy xét một hồi, Thuần Đức đế liền đề bạt Lại bộ thượng thư Dương Hựu Đình lên làm tả tướng, nhưng ngay trong buổi lâm triều ngày hôm sau, hần liền hối hận vạn phần.

“Thần có bản muốn tấu!” Dương Hựu Đình bước ra khỏi hàng, lấy ra một quyển tấu chương, “Trong kinh có lời đồn đại, tả tướng có đại tang, nhưng thực tế là do có người bắt buộc cưỡng ép, chính là tam hoàng tử ngấp nghé Trạng nguyên lang của Triệu gia gây ra!”

Giây phút này, đại diện rộng lớn yên lặng đến mức châm rơi có thể nghe rõ, bây giờ Dương Hựu Đình đã là tả tướng, quan viên bình thường không thể tùy ý đi ra phản bác hần.

“Bộ phong tróc ảnh, há có thể là thật!” Trần Thế Xương tức giận đến ngực phát đau, lập tức bước ra khỏi hàng nói.

(bộ phong tróc ảnh: (bắt bóng bắt gió), chỉ hành động dựa trên tin đồn thôi.)

“Đây là chuyện liên quan đến mặt mũi của hoàng gia, sao có thể tùy ý mang ra đàm luận?” Dương Hựu Đình không được như ý thì dây dưa không bỏ, khom người thi lễ với Thuần Đức đế, cao giọng nói tiếp: “Hoàng Thượng, Thái Tổ lập nhiều quy củ, muốn lập nhi tử của Hoàng hậu làm Thái tử, đó là vì hoàng tử kéo dài...”

Cứ như vậy, Dương Hựu Đình nói có sách, mách có chứng, từ quy củ của Thái Tổ giảng đến vì sao tiền triều bị hủy diệt, lại nhảy sang phe hữu tướng phù trợ cho nhi tử lòng muông dạ thú của Trần quý phi thế nào, thẳng cho đến khi hết giờ lâm triều, hần vẫn còn một đồng lý do chưa kịp nói hết.

“Ha ha ha ha...” Lâu Cảnh đọc thư trong kinh gửi đến, phá ra cười sảng sặc, ngã vào trên đùi Mân vương điện hạ lẫn lộn, “Thế mà Hoàng Thượng vẫn chịu được sao?”

Tiêu Thừa Quân cười cười vuốt lưng giúp hần thuận khí, “Trước kia Dương Hựu Đình đã làm thái phó, theo lẽ thường mà nói thì hần chính là tiên sinh của phụ hoàng, cho nên lúc hần nói, phụ hoàng cũng chỉ có thể chăm chú lắng nghe thôi.”

Đối với sắp xếp trong triều, Tiêu Thừa Quân không bao giờ tập trung toàn bộ chú ý đặt trên một người, ngay cả khi Triệu Doan rời đi khiến thế cục trong triều tạm thời nghiêng về một bên, rất nhanh sẽ có người khác tới lấp vào chỗ trống này, tuy rằng không có Triệu Doan thì mọi việc sẽ không được thuận buồm xuôi gió như trước, nhưng ít nhất cũng không để cho hữu tướng giành được toàn bộ lợi thế.

“Vương gia, dám thương nhân Đông Doanh đó, đã bắt được rồi ạ.” Lục Triệu tiến vào bẩm báo.

“Đi, chúng ta đi nhìn xem.” Tiêu Thừa Quân vỗ vỗ gia hỏa trên đùi, lôi kéo hần ra ngoài.

Bọn giặc Oa tấn công phía Nam thảng trước đã bị Từ Triệt dẹp yên, Tiêu Thừa Quân liền phái người theo dõi chặt chẽ đám cá lọt lưới, xem bọn chúng liên lạc với ai, nắm được tang chứng vật chứng đầy đủ, từ đó bắt giữ thương nhân Đông Doanh đứng sau lưng sai khiến và nhóm hải tặc gây hại cho dân chúng Mân Châu. Sau đó, y cho người dựng một đài cao ở vị trí náo nhiệt nhất trong Dung Thành, khua chiêng gõ trống mà triệu tập dân chúng đến xem.

“Chư vị thấy rõ ràng, đây chính là bọn giặc Oa xâm phạm nam quận, mà ba tên thương nhân Đông Doanh này, là cổ chủ của bọn chúng.” Trên đài, ba người Đông Doanh mặc quần áo đẹp đẽ bị trói gô mà quỳ gối phía trước nhất, phía sau là hai hàng giặc Oa bị trọc nửa đầu.**

“Mân vương nhân đức, chỉ giết giặc Oa, không giết thương nhân, bọn ngươi lại không biết cảm ơn, còn dám sai sử thủ hạ giết người cướp của.” Trình tướng quân đứng ở trên đài, dong dạc nói to, “Tôn Mân vương hạ lệnh, giờ ngo ba khắc vẫn trảm!”

(tôn: tiếng kính xưng bề trên)

Lưng hùm vai gấu, cao to vạm vỡ là đao phủ phụ trách hành quyết hôm nay, hấn mặc một chiếc áo choàng ngắn không tay, thông thả buộc lại mảnh vải đỏ trên cán đại đao, sắc mặt hung ác mà đứng ở trung tâm đài hành hình, chờ đến giờ liền khai trảm.

Dân chúng đứng ở dưới đài sôi nổi nghị luận, liên tục chỉ trỏ vào đám giặc Oa.

“Hóa ra bọn giặc Oa này là do đám cướp Đông Doanh sai sử!”

“Trước kia còn tưởng rằng mấy người đến từ hải ngoại đều là những kẻ giàu có gì đó chứ...”

“Bọn mặt người dạ thú, đằng trước thì làm bộ buôn bán với chúng ta, sau lưng lại sai phái giặc Oa!”

Nếu không phải quanh pháp trường có một vòng quan binh thì dân chúng đã ném đầy trứng thối lên đài rồi.

Ba thương nhân kia sợ đến mức xám ngoét mặt mày, bô bô mà kêu la bằng ngôn ngữ không hiểu, cũng không có ai để ý xem bọn họ nói gì.

“Hạ đao lưu người a!” Bất chợt, một phú thương học tốc chạy tới, vội vàng kêu to: “Tướng quân, ba thương nhân này là sau tháng tám mới đến, cũng không biết pháp lệnh mới của Mân vương điện hạ a!”

Người không biết không có tội, pháp lệnh mới ban bố tháng trước, còn là ngầm báo cho nhóm phú thương bọn họ, đối với những thương nhân Đông Doanh sau tháng bảy mới tới, căn bản là bọn họ không kịp báo cho người ta biết, mà hải tặc do nhóm thương nhân này mang theo đã bắt đầu đốt giết rồi.

“Hừm, chẳng lẽ bảo điện hạ phải đi báo tin cho từng người Đông Doanh một hay sao? Có mà ra vẻ không biết thì có!” Trong đám dân chúng đứng xem, có người hừ lạnh nói to.

Trình Tướng quân cũng không để ý tới hấn, nhìn nhìn ánh sáng mặt trời, “Giờ Ngọ ba khắc đã đến, hành hình!”

Vung đao chém xuống, đao phủ dày dạn kinh nghiệm ra tay thập phần lưu loát, không bao lâu sau, mười mấy tên giặc Oa đều hóa thành quỷ dưới lưỡi đao, cuối cùng mới đến ba thương nhân bị trói gô ở phía trước.

Đám đông bên dưới đài không chỉ có dân chúng Dung Thành, mà còn có những thương nhân Đông Doanh khác, cả đám bọn họ đều sợ tới mức phát run, rốt cục hiểu được, vị Mân vương điện hạ này không phải là nói chỉ để cho có mà thôi, thật sự là nói được thì làm được. Trong tay Mân vương, không tồn tại may mắn, người biết rõ quy củ thì cứ thành thành thật thật mà làm, nhược bằng không, hãy chờ bị trừng phạt đi.

Pháp lệnh của Tiều Thừa Quân, thông qua truyền miệng của đám giặc Oa, rất nhanh đã truyền tới quốc đảo Đông Doanh ngàn dặm xa xôi, tuy rằng vẫn có nhóm giặc Oa không biết sống chết tới đây đánh cướp, nhưng tổng thể mà nói thì số lượng đột nhiên giảm mạnh, đại bộ phận đều thành thật xuống dưới.

Đảo mắt đã đến lập thu, trong mấy tháng này, sơn phi ở bốn quận phía Nam Giang Châu, bị Lâu Cảnh ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới (vừa làm vừa chơi đấy ạ) mà thu thập sạch sẽ, còn thứ sử Giang Châu - Lô Tân thì vẫn khư khư giữ chặt một nửa quân lương không nhả như trước.

“Ta phải đi đến bốn quận phía Bắc một chuyến, tìm lão già kia lý luận cho ra nhẽ mới được.” Lâu Cảnh bắt đầu nói, “Triệu Hi cũng vừa trở về Việt Châu, tiện đường đi thăm hấn một chút.”

Từ Dung Thành đến bốn quận phía Bắc, tuyến đường gần nhất là đi qua Việt Châu.

“Nơi này có ta coi chừng rồi, người muốn đi chỗ nào thì cứ đi đi.” Từ Triệt vừa nói vừa xoa xoa đầu cháu ngoại.

“Ta đi theo người.” Tiều Thừa Quân nhìn lá thư trong tay, thần sắc có chút ngưng trọng.

“Làm sao vậy?” Lâu Cảnh đi qua hỏi.

“Trong cung đã xảy ra chuyện, phụ hậu nhấn ta đi Việt Châu một chuyến.” Tiều Thừa Quân đưa lá thư cho Lâu Cảnh xem.

Có người độc hại Hoàng thái tôn, bị Hoàng hậu bắt được, sau khi nghiêm cẩn tra xét đã khai ra việc này có liên quan đến Trần quý phi. Kỷ Hoàng hậu nổi trận lôi đình, hạ chỉ điều tra rõ ràng. Chính là, Kỷ Chúc

chỉ nói trong thư có bấy nhiêu đó, cụ thể là có chuyện gì xảy ra thì không nói rõ, cũng không nói lý do gọi Tiêu Thừa Quân đi Việt Châu một chuyến làm gì.

“Hoàng hậu hân... vẫn bình an chứ?” Từ Triệt thiếu chút nữa đánh nghiêng cái chén trong tay, vội vàng mở miệng, nói đến một nửa, như vừa sợ nhớ ra cái gì mà khựng lại, liền ra vẻ bình tĩnh hỏi han.

Lâu Cảnh liếc mắt nhìn nhìn nhị cữu nhà mình, sắc mặt có chút cổ quái, dường như cữu cữu, đối với mọi chuyện liên quan đến Hoàng hậu, đều phá lệ quan tâm nha.

84. Chương 84: Ngộ Đạo

Chuyện có người độc hại Hoàng thái tôn, rất nhanh liền truyền khắp triều dã. Trong triều là một mảnh ồn ào bàn tán không ngớt, vừa mới lập Hoàng thái tôn, đã có người không thể đợi được mà xuống tay rồi. Thuần Đức đế vô cùng tức giận, cộng thêm mới sáng ra đã bị Dương Hựu Đình dong dài mà thượng tấu “Hậu cung không xong thì triều đình cũng bất ổn, sủng tín độc phụ thì hoàng tự gặp nguy”, càng khiến hân ghen một bụng hỏa khí.

“Tra, điều tra rõ ràng ngay cho trẫm, trẫm thật muốn nhìn, là kẻ nào to gan như vậy!” Thuần Đức đế vừa đến cung Phượng Nghi liền phát hỏa ngay tức khắc.

Kỷ Hoàng hậu lạnh mắt nhìn Hoàng Thượng nổi giận đùng đùng theo kiểu sấm to mưa nhỏ, chờ hân yên ổn lại, mới chậm rãi quét mắt một vòng nhìn nhóm cung phi phía dưới, “Là ai hạ độc thủ, thần đã có hiểu biết ít nhiều. Hôm nay thỉnh Hoàng thượng tới đây làm chứng, là vì vụ việc này rất nghiêm trọng, chuyện Hoàng thái tôn có quan hệ đến vận mệnh quốc gia, không phải là mấy việc nhỏ nhặt như hậu cung tranh giành tình nhân.”

Phi tần có cấp bậc cao thì được ngồi, còn những người có cấp bậc thấp thì phải đứng ở phía sau, mỗi người đều là mắt nhìn mũi, mũi xem tâm, không ai dám nhiều lời, chỉ sợ việc này sẽ dính vào đầu mình.

Trần quý phi tỏ ra rất bình tĩnh, bởi nàng xem ra, Hoàng hậu làm một trận trượng lớn như vậy, đơn giản là tra xét không được cái gì, chờ nàng lòi đuôi mà thôi. Chỉ cần nàng thể sống thể chết mà nói việc này không liên quan gì đến mình, nhất định Hoàng hậu sẽ chẳng làm gì được nàng. Dù sao Xuân Phúc cũng đã chết rồi, chết thì không có đối chứng, nàng hoàn toàn có thể cắn ngược một hơi mà nói đây là Hoàng hậu bày mưu để hãm hại nàng.

“Trong cháo bột của Hoàng thái tôn có kịch độc hạc đỉnh hồng, thái giám hạ độc đã cung khai, chính là một vị cung phi ra lệnh.” Ngữ khí của Hoàng hậu rét lạnh như hàn băng vạn năm, gần từng tiếng mà gõ vào trong lòng mọi người. Mặc dù không hề tham dự vào chuyện này, nhưng nhóm cung phi nghe xong cũng cảm thấy lạnh buốt cả người, trong lòng càng thấp thỏm không yên, chẳng may thái giám kia thuận miệng cắn loạn, lúc ấy biết làm thế nào cho phải?

“Là ai?” Thuần Đức đế đen mặt hỏi.

“Trần quý phi.” Kỷ Chương dùng ngữ khí rất nhẹ nhàng băng quơ mà trực tiếp nói thẳng ra. Thuần Đức đế cũng là sững sốt, hân còn tưởng rằng Hoàng hậu sẽ diễn một vòng luẩn quẩn cực lớn, làm nên thật lâu cơ đấy.

Trần quý phi mở to hai mắt nhìn, nhanh chóng bước ra khỏi hàng, quỳ trên mặt đất, “Hoàng Thượng, thần thiếp hoàn toàn không biết gì cả a!”

Kế tiếp, không đợi mọi người phản ứng, chương sự thái giám của cung Phượng Nghi bước tới, đặt toàn bộ tài vật và hạc đỉnh hồng lục soát được từ phòng của Xuân Phúc ra trước mặt mọi người.

“Thời gian trước Trần quý phi chương quản lục cung, Xuân Phúc từng tiếp xúc qua với đại thái giám La Cát bên cung Loan Nghi, tháng trước Xuân Phúc chủ động nhận chuyển vài thứ cho một tiểu thái giám ở cung Loan Nghi.” Chương sự thái giám nắm rõ hành tung của Xuân Phúc đến nhất thanh nhị sở. (rất rõ ràng)

Sắc mặt của Trần quý phi rất không dễ nhìn, nhưng vẫn bình tĩnh như cũ, tỏ ra buồn bã mà nhìn Thuần Đức đế, “Những năm gần đây, thần thiếp chưa từng có chút bất kính nào với Hoàng hậu, sao Hoàng hậu nương nương lại muốn giá họa cho ta như vậy? Hiện giờ chết không có đối chứng, người cung Phượng Nghi nói là ai thì tự nhiên chính là người đó, thần thiếp hết đường chối cãi...”

“Sao Trần quý phi lại biết là chết không có đối chứng?” Lạnh lùng liếc nhìn Trần thị đang khóc đến lê hoa đài vũ, Kỷ Chức thờ ơ bưng chén trà lên nhấp một ngụm.

Trần quý phi sững sốt, nàng có ân với Xuân Phúc, tiểu thái giám kia đã lập lời thề vì nàng mà máu chảy đầu rơi, huống hồ người nhà Xuân Phúc còn đang nằm trong tay nàng, một khi bị phát hiện, nhất định Xuân Phúc sẽ lập tức uống thuốc độc tự sát, mấy ngày nay không nghe ngóng được tin tức gì về hắn, nàng tự nhiên cho rằng hắn đã chết rồi, chẳng lẽ là...

Nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Trần quý phi cảm thấy cả người chợt phát lạnh, khẽ cắn môi quay đầu lại, liền thấy gương mặt tái nhợt của Xuân Phúc đập thẳng vào mắt, sợ tới mức suýt nữa đã hét lên chói tai.

Dường như Xuân Phúc chưa bị dùng hình tra tấn, nhưng nhìn hắn hốc hác và tiêu tụy đến lợi hại, hữu khí vô lực mà quỳ xuống, cũng không đợi người hỏi, liền triệt để đem chuyện Trần quý phi sai khiến hắn như thế nào, muốn hắn hại chết Hoàng thái tôn ra sao, hai năm rưỡi mà nói rành mạch, “... Mỗi lần đều là La công công liên lạc với ta, bảo ta nhớ kỹ mọi việc xảy ra trong cung Phượng Nghi. Tiểu nhân không biết chữ, lúc gặp mặt La công công mới có thể nói...”

“Xem ra La Cát của cung Loan Nghi không thoát khỏi liên quan rồi.” Kỷ Chức nhìn thoáng qua sắc mặt không tốt của Thuần Đức đế, biết hắn không tin, hắn là trong lòng vẫn muốn che trở cho Trần quý phi, liền không định cho hắn có cơ hội mở miệng, nhanh chóng nói tiếp: “Hoàng Thượng, theo thần thấy, không bằng giao La Cát cho nội thị tỉnh đi, bảo Thẩm Liên đến thẩm tra, miễn cho Trần quý phi bị oan uổng.”

Từ lúc nhìn thấy Trần quý phi quỳ trên mặt đất, Thuần Đức đế liền sầm mặt xuống, từ trước đến nay hắn vẫn rất tín nhiệm Trần quý phi, cho rằng nữ nhân này cực kỳ ôn hòa thuần hậu, mặc dù có chút tâm cơ nhưng cũng chẳng đi đến đâu, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, tự nhiên cũng không tin chuyện này là thật, nghe thấy Hoàng hậu nói sẽ giao cho Thẩm Liên điều tra, sắc mặt mới dịu đi một chút, “Hoàng hậu nói có lý, đây là việc nghiêm trọng, phải giao cho nội thị tỉnh điều tra.”

“Hoàng Thượng, thần thiếp oan uổng a!” Trần quý phi nghe được lời ấy, sắc mặt liền đại biến, “Không có lý do mà bắt chướng sự thái giám trong cung thần thiếp, này có khác gì gán cho thần thiếp tội danh hãm hại Hoàng thái tôn đâu a?”

“Rốt cục là xảy ra chuyện gì, cứ để nội thị tỉnh điều tra rõ ràng đi, trước khi có kết quả, tạm thời cấm túc Trần quý phi ở cung Loan Nghi, không có chiếu không được rời cung.” Thuần Đức đế không kiên nhẫn mà khoát tay, lập tức phát tay áo rời đi.

Thẩm Liên vừa mới từ Thanh Châu trở về, thế cục trong triều đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, Triệu Đoan đi rồi, lão thất phu Trần Thế Xương đắc ý cực kỳ, điều này làm cho Thẩm Liên bất mãn hết sức.

Vì hãm hại Thái tử, Trần Thế Xương đã biến Thanh Châu thành một mớ hỗn loạn, cuối cùng lại để hắn phải đi lau dọn cục diện rối rắm kia, số tiền thu được từ việc tu sửa sông ngòi cũng vì đám nạn dân làm loạn mà thiệt hại không ít.

“Khởi bẩm công công, trong cung đưa một người đến, nói là để nội thị tỉnh điều tra kỹ lưỡng.” Một tiểu thái giám tiến đến bẩm báo, “Nghe nói là điều tra về chuyện Trần quý phi độc hại Hoàng thái tôn, trong cung đưa chướng sự thái giám La Cát của cung Loan Nghi tới đây để thẩm vấn.”

“Nga?” Thẩm Liên nhướng mày, hai mắt chuyển chuyển, gương mặt gầy gò lộ ra một tia cười lạnh lẽo, “Đi, chúng ta đi xem.”

Vào thu, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, nhưng ở phía Nam thì vẫn oi bức như trước.

Lâu Cảnh mang theo phu quân nhà mình, chọn đường nhỏ có nhiều bóng cây mà đi, nhón nhơ ngấm trời ngấm đất, vừa đi vừa dừng, mất năm ngày mới đến Việt Châu.

“Ta chờ người ở phủ thứ sử Việt Châu.” Đến ngã rẽ, Tiêu Thừa Quân ghìim ngựa, đường bên trái dẫn tới phủ Việt Thành của Việt Châu, còn bên phải là đường đi đến phủ đệ của Triệu gia – Cô Tô.

Nay Triệu Đoan đã về quê ở ẩn, một bộ dáng không liên quan đến sự đời, sợ lây dính thị phi; y là một thân vương, tự nhiên sẽ không khuất tôn hàng quý mà đi nịnh bợ Triệu gia.

(Khuất tôn hàng quý: , chỉ người có thân phận cao quý nhưng lại nhún nhường hạ mình.)

“Ta sẽ đến tìm người trước khi trời tối.” Lâu Cảnh hôn lên mặt phu quân một cái, hắn muốn đi thăm Triệu Hi một chút, trêu chọc tên đó vài câu, cũng không có chuyện gì quan trọng, sẽ chẳng mất bao nhiêu thời gian.

Mười sáu U Vân vệ phân ra làm hai tốp, trái phải tách ra đi theo hai người, rầm rập rời đi.

Ở thành Cô Tô, Triệu gia là một gia tộc có thế lực rất lớn, tùy tiện hỏi thăm một người trên đường cũng có thể tìm được Triệu phủ.

Triệu gia đã kinh doanh ở Việt Châu suốt mấy đời, phủ đệ chiếm một diện tích cực lớn, được xây dựng trên một sườn núi, xa xa nhìn qua, tường trắng ngói xám, so le chằng chịt, rất đồ sộ.

Lần này Lâu Cảnh cũng không leo tường, mà đi vào từ cửa chính, đầu tiên là đến viếng Triệu lão thái gia vừa mới mất không lâu.

(Mồ? Thế những lần trước là anh leo tường vào nhà người ta đấy à? Chẳng trách lần đầu xuất hiện, Triệu Hi kia cũng trèo tường vào thăm bạn tốt.)

“Thế tử vẫn luôn khỏe chứ?” Triệu đoan nhìn thấy Lâu Cảnh, cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, tươi cười cùng hắc hắc huyên.

“Dạ vẫn tốt, vẫn tốt ạ.” Lâu Cảnh khách khí hai câu, liền ngỏ ý muốn đến gặp Triệu Hi.

Triệu Đoan còn muốn trò chuyện một lát, hỏi thăm một chút về tình hình gần đây của Mân vương, nhưng chưa kịp mở miệng thì đã bị Lâu Cảnh đánh gãy, cũng không tiện nói thêm gì nữa, cho người đưa Lâu Cảnh đi tìm Cửu thiếu gia.

“Lão gia, không tốt, không thấy Cửu thiếu gia đâu cả!” Gã sai vật đi trước thông báo cho Triệu Hi nghiêng ngả lão đảo mà chạy lại.

“Không thấy?” Triệu Đoan sửng sốt, đang êm đang đẹp, sao tự nhiên lại không thấy đâu? “Hoảng cái gì, sao không đến sân khác tìm xem.”

“Không, không ạ...” Gã sai vật lắp ba lắp bắp, nói không lên lời, vội vàng đưa tờ giấy trong tay ra.

Triệu Đoan ngạc nhiên cầm tờ giấy, vừa mới nhìn thoáng qua, suýt chút nữa đã thổ không nổi, trong thư viết thế này: triều đình ngu ngốc, trong nhà hỗn loạn, không còn lòng dạ nào mà nghiên cứu học vấn, hắc muốn đi tới địa phương hắc nên đi, tìm học vấn đích thực của hắc.

Triệu Hi, không ngờ tên này còn bày trò viết thư để lại rồi chuồn ra ngoài, lặc khoản là ngày hôm qua!

(lặc khoản ghi tên để lại)

“Trong nhà hơi lộn xộn nên không phát hiện ra Kí Minh đã chạy đi lúc nào, thật khiến thế tử chê cười rồi.” Triệu Đoan tức giận đến dựng râu mép, còn phải ra vẻ trấn định mà giải thích với Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh liếc liếc mắt nhìn cái thư kia, buồn cười không thôi, “Ta biết hắc ở nơi nào, không bằng để ta đi tìm hắc cho.”

Ngoài thành Cô Tô có một ngôi chùa tên là Hàn Sơn.

Vượt qua con sông ở ngoại thành sang bờ bên kia, sẽ gặp những bậc thang được tạc trên đá núi, đi hết các bậc đá sẽ gặp một cái sân đầy rêu xanh, tiếng tụng kinh vang lên không ngừng bên tai, cây cổ thụ che rợp một khoảng trời, thanh đăng cổ phật, thập phần u tĩnh, khiến tâm tình người ta cũng trở nên bình lặng.

Trong thiền phòng, một thiền sư đức cao vọng trọng đang cùng một người trẻ tuổi biện kinh luận đạo. (tranh luận/ bàn luận về kinh Phật ~ bạn đoán vậy.)

(Đạo Phật lấy thanh tịnh xét tỏ chân lí làm tôn chỉ nên gọi là thiền.)

“Nhất hoa nhất thế giới, nhất hiệp nhất bồ đề*, nếu đã không có kiến thức sâu rộng thì làm sao có thể ngộ ra thế giới từ một đoá hoa?” Triệu Hi cầm mấy quyển kinh Phật đang giở lưng chừng, hỏi lão hoà thượng đầu bóng lưng trước mặt mình.

(*: Một giới vốn dĩ tựa như một đoá hoa (giới diện), một chiếc lá cũng tịnh ra được một gốc Bồ Đề, ý chỉ Như Lai giác ngộ thành Phật ở gốc bồ đề.)

“Tướng từ tâm sinh, cảnh tùy tâm chuyển**, nếu trong lòng có thể nhìn thấu cả thiên hạ, thì tự nhiên cũng sẽ ngộ ra được một thế giới từ một đoá hoa.” Lão thiền sư từ tốn nói.

(**: Tướng mạo hành xử là từ tâm trạng suy nghĩ mà hình thành, cảnh vật là vì tâm trạng mà thay đổi.)

“Vậy ngộ ra được thế giới, thì lại làm sao?” Triệu Hi kiên quyết hỏi.

“Tu thân, tích đức thôi, dần dần sẽ thành đạo lớn.” Lão thiền sư chấp hai bàn tay, thành kính nói.

“Chư pháp không tướng, bất sinh bất diệt, bất tăng bất giảm***, Phật chỉ nói suông vậy thôi, làm gì có căn cứ, còn nói cái gì mà tu thân, tu đạo lớn, kết quả không phải chỉ là công dã tràng sao?” Triệu Hi đối đáp trôi chảy, vẫn ôm một bụng đầy ngờ vực, “Vậy ngồi yên nhìn thiên hạ tranh đấu, lại dùng tấm lòng mà nhìn thiên hạ, há chẳng phải là ếch ngồi đáy giếng sao? Thượng xót chúng sinh, lại cho chúng sinh toàn những điều vô căn cứ, căn bản là nói chuyện không thông.”

(***: Câu này là 1 đoạn trong Bát Nhã Ba La Mật Đa tâm kinh, đoạn ngay sau “sắc tức thị không, không tức thị sắc”, nghĩa là “tướng không của các Pháp không tự sinh ra, không tự mất đi, không tăng cũng không giảm (giống thuyết bảo toàn của mình.) Đây là câu nói về vạn vật, đoạn sau hình như giải nghĩa, giống như trong chân không thì không có sắc, không có thọ....)

Thiền sư bị hỏi đến sững sốt, thật lâu sau mới nói: “Thí chủ còn có vướng bận với hồng trần, tất nhiên là không thể hiểu ra.”

Triệu Hi cau mày, cùng lão thiền sư nhìn nhau, đều chìm sâu vào suy ngẫm.

Lúc Lâu Cảnh tìm thấy Triệu Hi, đập vào mắt hắn là một cảnh tượng như vậy: Triệu Hi mặc một thân quần áo tơ trắng mộc mạc, đôi mắt tròn tròn mở to nhìn chăm chăm về phía lão thiền sư đang ngồi tĩnh lặng như pho tượng ở đối diện, mắt to trừng mắt nhỏ, trông rõ buồn cười. Lâu Cảnh đưa tay ra hiệu cho người phía sau dừng lại, chờ xem Triệu Hi muốn làm cái gì.

Lặng im thật lâu sau, Triệu Hi bỗng nhiên mở miệng: “Xin hỏi thiền sư, tại sao ngài lại xuất gia?”

“Thế đạo gian nan, thê ly tử tán.” Lão thiền sư thở dài, nhớ lại những năm tháng khó khăn trong quá khứ, trong lòng là một mảnh bi thương.

(thế đạo: Đường lối trải qua ở đời./ Tình thái và trạng huống trong xã hội)

Triệu Hi trầm mặc một lát, bỗng nhiên đứng lên, ném một đồng kinh Phật xuống, cúi người thi lễ với lão thiền sư, xoay người bước đi, lưu lại lão thiền sư trợn mắt há hốc mồm ngạc nhiên, một lúc lâu sau quay về thần thờ.

“Ừa, người không xuất gia à?” Lâu Cảnh túm lấy Triệu Hi đương phăm phăm đi ra, vui vẻ hỏi.

“Lâu Cảnh! Người đến vừa đúng lúc!” Triệu Hi thấy hắn, trước mắt nhất thời sáng ngời, lôi kéo hắn đi ra ngoài, “Đi một chút đi, ta làm quần sư cho người.”

“Chẳng phải người còn muốn truy tìm con đường lớn gì đó sao?” Lâu Cảnh ngạc nhiên hỏi, sao tên này hiểu ra nhanh dữ vậy?

“Ta nghĩ thông rồi, con đường lớn của ta không phải là làm hòa thượng, mà hẳn là làm đại quan, nhập vào nội các làm báii tướng, được phong làm tam công tam cô lưu danh sử sách.” Triệu Hi quơ quơ nắm tay, hùng hồn nói.

(báii tướng: Nhậm mệnh làm tể tướng)

Hoa trong gương, trăng trong nước, công dã tràng, cùng cao tăng bàn luận về kinh Phật một ngày một đêm, cuối cùng Triệu Hi - Triệu Kí Minh đã hiểu ra, cuối cùng vẫn là con đường lúc ban đầu – làm đại quan.

85. Chương 85: Ngoài Ý Muốn

Cả hai vừa mới xuống núi, một đám gia phó của Triệu gia đứng đợi ở dưới chân núi, nhìn thấy thiếu gia nhà mình đều nhẹ nhàng thở ra, mồm năm miệng mười mà ồn ào khuyên người trở về.

“Các người trở về đi, nói cho nhóm bá phụ và phụ thân ta là ta muốn tìm một nơi yên lặng để ngộ đạo, đừng tới tìm ta.” Triệu Hi phát phát tay, giống như đuổi ruồi bọ mà đuổi đám người trong nhà trở về.

“Cửu thiếu gia, ngài cũng đừng nghĩ quẩn trong lòng a!” Nước mắt vòng quanh, lão quần gia sụt sùi nói, trong nhà đột nhiên xảy ra biến cố, chỉ sợ là Cửu thiếu gia nhất thời buồn bực mà nghĩ quẩn, “Ngài về nhà trước đi ạ, nói rõ với các lão gia rồi lại đi cũng không muộn mà!”

Vài gã sai vặt đi theo cũng nóng ruột đến thượng hỏa, tình hình vô cùng hỗn loạn.

Triệu Hi nhanh chóng thối lui, nấp ở phía sau lưng Lâu Cảnh, đẩy hẳn lên phía trước, “Đi mau, tẹo nữa bá phụ ta mà đuổi theo là đi không nổi đâu á!”

“Người còn đang trong hiếu kì đấy, có đi được không?” Lâu Cảnh cười nhìn hẳn.

“Hiếu ở trong lòng, tới chỗ nào cũng là giữ đạo hiếu cả thôi.” Triệu Hi ưỡn ngực, vỗ vỗ một thân áo trắng.

Triệu Đoan nghe nói Triệu Hi muốn đi theo Lâu Cảnh, không hề nổi trận lôi đình như mọi người dự đoán mà vuốt vuốt râu mép, trầm ngâm một lát rồi nói: “Để hẳn đi đi.”

Quần gia cả kinh nói không lên lời, “Nhưng mà, lão gia...”

“Người đi thu thập cho hẳn một chút lộ phí và hành lý, mau chóng đuổi theo đưa cho hẳn đi.” Triệu Đoan khoát tay áo, cho quần gia đi xuống.

“Nhị ca, ngài không thể nuông chiều nó như thế được.” Phụ thân của Triệu Hi, cũng chính là Thất lão gia của Triệu gia, hằm hừ muốn đuổi theo tóm nhĩ tử về.

“Ta đã có suy tính.” Triệu Đoan thở dài.

Thất lão gia vừa mới nhấc chân bước ra khỏi cửa nửa bước, nghe thế liền rút về ngay. Kỳ thật trong nhà này, hẳn mới chính là người cưng chiều Triệu Hi nhất, ngay từ thuở nhỏ, nhĩ tử hẳn đã đặc biệt khác với người thường, thông minh tuyệt đỉnh, Thất lão gia kiêu ngạo cực kì, không nỡ đánh, không nỡ mắng dù chỉ nửa câu, hiện giờ tỏ ra giận dữ như thế cũng là vì còn bận tâm đến gia tộc mà thôi, nếu Nhị ca đã lên tiếng nói vậy, tự nhiên là hẳn vui vẻ để cục cưng rời đi rồi.

“Nhị ca, thế tử Lâu gia là muốn đi theo Mân vương, Kí Minh đi cùng, sợ là...” Ngũ lão gia có chút lo lắng, thế cục trong kinh càng ngày càng khấn trương, Trần gia tỏ ra vô cùng ngang ngược và liêu lĩnh, ngay cả Triệu gia cũng phải tránh đi mũi nhọn, nếu đẩy Triệu Hi vào trận doanh của Mân vương như vậy thì chẳng phải là lần hồi hương này của bọn họ đã uống phí sao?

“Thế hệ này của Triệu gia, liền trông cậy vào Kí Minh rồi.” Triệu Đoan đứng ở trước cửa chính đường, nhìn nhìn dinh thự gia tộc, trầm giọng nói.

Quan trường thường thường chú ý đến xuất thân, này xuất thân, bao gồm cả gia tộc, ân sư, thi đậu Tiến sĩ năm nào..., nếu chỉ là một quan viên thông thường, mấy thứ trên cũng là đủ rồi, nhưng nếu muốn nhập vào bái tướng, thậm chí lên đến tam công tam cô, vậy thì cần phải có một cái xuất thân nữa – đó chính là nhận chủ.

Triệu Đoan là thần tử do một tay Duệ Tông hoàng đế bồi dưỡng, lưu cho Thuần Đức để trấn thủ triều đình, năm đó hoàng tự điều linh, chỉ còn lại một người thừa kế là Thuần Đức đế, nên cũng không tồn tại vấn đề

lựa chọn lập trường. Nhưng hiện tại bất đồng, cuộc chiến đoạt vị diễn ra âm thầm nhưng sóng ngầm cực kỳ mãnh liệt, muốn nhận được quyền thế phú quý thì lập trường là chuyện quan trọng nhất, có điều...

Vua nào triều thần nấy, Triệu Doan và Tiêu Thừa Quân, thủy chung đều là quan hệ lợi ích không xa không gần, Tiêu Thừa Quân sẽ không hoàn toàn tin hẳn, mà ngay từ đầu hẳn cũng không tập trung tâm ý vào Tiêu Thừa Quân, hiện giờ hồi hận cũng đã muộn rồi, đơn giản là không đi tranh, công trạng của kẻ bề tôi đi theo vua từ những ngày đầu tiên này, liền để Triệu Hi đi thôi.

“Mân vương có thể thành, Triệu gia sẽ vinh quang hơn bây giờ, nếu không thành, có ta ở đây, cái nhà này cũng sẽ không đổ.” Triệu Doan vuốt ve chòm râu, cười nhàn nhạt.

Lâu Cảnh nhìn Triệu gia đưa hành trang và ngựa tới, hí hí mắt, lại nhìn sang Triệu Hi, thấy hẳn cũng tỏ ra kinh ngạc sửng sốt, lúc này lãnh ý trong mắt mới tán đi. Lão hồ ly của Triệu gia kia định tính toán cái gì, hẳn cũng chẳng muốn để ý tới, chỉ cần Triệu Hi không biết chuyện này, không hề bàn bạc trước với bọn họ là được.

Vì sự chậm trễ này, mắt thấy mặt trời đã ngã về Tây, hai người liền nhanh chóng lên ngựa hướng thẳng tới Việt Thành.

Việt Châu chính là vùng đất lắm cá nhiều thóc, là đất lành của Giang Nam, so với Mân Châu cần cỗi xa xôi kia, phần hoa không chỉ là gấp đôi.

Trời sắp tối, đèn hoa rực rỡ mới lên, Việt Thành lại càng thêm ồn ào náo nhiệt.

Dòng nước yên ả chảy xuôi, cầu nhỏ dọc ngang giăng khắp thành, tửu quán ca phường, đình đài lầu các, ồn ào náo động không thua kém gì kinh thành, thậm chí so với hoàng thành dưới chân thiên tử, chỉ thiếu vài phần uy nghiêm, nhiều hơn vài phần tùy ý và hoang phí.

Trong phủ thứ sử, Tiêu Thừa Quân cau mày, bởi vì y gặp được hai người không nên xuất hiện ở chỗ này.

Thế tử Tĩnh Nam hầu Kỷ Châm, cũng chính là huynh trưởng của Hoàng hậu, giờ phút này đang luống cuống tay chân mà dỗ dành bé con trong ngực.

“Ô... Ta muốn phụ thân cơ... oa oa a...” Cả đường đi đều rất ngoan ngoãn, nhưng vừa nhìn thấy một người có ngoại hình cực kỳ tương tự với phụ thân mình, Tiêu Kỳ Thụy liền khóc hô ầm ĩ muốn nhào vào người đại bá.

Tiêu Thừa Quân rất là đau đầu, vươn tay ôm vật nhỏ vào trong ngực.

Thứ sử Việt Châu, cũng chính là ngoại công của Tiêu Thừa Quân, một ông lão có gương mặt hiền hòa, nhìn thấy ngoại tôn nhiều năm không thấy, liền cảm thấy nhìn thế nào cũng là không đủ, “Thời gian trước Hoàng hậu nương nương gửi thư đến đây, nói là sẽ có người đến nơi này ở tạm hai ngày, chờ điện hạ tới đón, không ngờ điện hạ lại tới đây nhanh như vậy.”

(ngoại công: ông ngoại, ngoại tôn: cháu ngoại trai)

Tiêu Kỳ Thụy nằm trong ngực đại bá, lập tức ngừng gào khóc, chỉ thút tha thút thít nắm chặt vạt áo y không buông tay.

Tiêu Thừa Quân sờ sờ cục bột mũm mĩm trong ngực, trầm giọng hỏi: “Trong kinh đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Từ khi Trần quý phi độc hại Hoàng thái tôn đến hiện tại, trong kinh có thể nói là gió thổi mây phun.

Trần quý phi bị cấm túc trong cung Loạn Nghi, gấp đến độ tóc đều phải trắng.

Bề ngoài thì nhìn như là Hoàng hậu đã nói rộng lưới ra một đường, muốn chậm rãi điều tra, nhưng kì thực chính là muốn bào ra gốc gác của nàng, sau đó dồn nàng vào chỗ chết.

La Cát là tổng quản trong cung của nàng, từ khi nàng tiến cung liền theo bên người hầu hạ, những chuyện ngầm ngầm không thể lộ ra ánh sáng trong những năm gần đây, hẳn cực kỳ rõ ràng, một khi hẳn thụ hình rồi chịu không nổi mà cung khai một hai chuyện ra, Trần quý phi liền gặp họa lớn.

“Không được, nhanh chóng chuyển lời cho phụ thân, bảo hẳn phải nghĩ biện pháp cứu La Cát trong lao ra, nếu thật sự cứu không được...” Trong mắt Trần quý phi hiện ra vài phần hung lệ, “Giết hẳn!”

(hung lệ: khóc liệt và tàn bạo)

Người báo tin giết mình hoảng sợ, vội vàng rời đi, nhưng trong lòng cũng nhịn không được mà có chút thổ tử hồ bi. La Cát đi theo Trần quý phi nhiều năm như vậy, lúc gặp phải hoàn cảnh này, nói giết liền giết, quả nhiên là khiến cho người ta giá lạnh trong lòng. Có điều, tiểu thái giám này còn chưa kịp cảm khái xong, đã bị người bắt được.

(Thổ tử hồ bi (thổ chết chồn buồn), sự thương yêu của đồng loại trước cảnh âm dương cách biệt.)

“Lén la lén lút, đang muốn làm gì hả?” Câu hỏi này là của thị vệ trong cung.

Tiểu thái giám vội vàng đi theo cười làm lành, “Nương nương phân phó tiểu nhân xuất cung làm mấy việc lặt vặt.” Thường ngày, người của Trần quý phi là không ai dám ngăn đón, nhưng hiện giờ Trần quý phi bị cấm túc, người trong cung nàng cũng phải cụp đuôi làm người.

“Gần đây trong cung có người muốn mưu hại Hoàng thái tôn, Hoàng hậu nương nương có chỉ, ai cũng không được phép xuất cung.” Thị vệ cười lạnh, “Giám hẩn lại, chờ ngày mai sẽ xử trí.”

“Các người dám! Ta chính là...” Tiểu thái giám còn muốn tranh luận, đã bị miệng tha đi rồi.

Nội thị tỉnh làm việc tương đối nhanh nhẹn, nhất là mấy việc tra hình bức cung này.

Thẩm Liên nhìn bản cung khai được tiểu thái giám trình lên, lạnh lùng cười, “Chỉ có mấy việc lông gà vỏ tỏi thế này thôi à? Đám các người đúng là lũ vô dụng!”

“Công công bớt giận!” Tiểu thái giám vội vàng bồi tội, “Vẫn đang xét hỏi đấy ạ, đây là lời khai từ đêm hôm qua, những cái khác còn tra hỏi đâu.”

Tiểu thái giám lặng lẽ lau lau mồ hôi, mấy năm nay Trần quý phi mưu hại hoàng tử, giết hại phi tần, cho Hoàng Thượng uống rượu trắng dương, bằng này thứ mà chỉ tính là việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi, vậy thì việc nào mới được tính là chuyện lớn đây?

“Hừ.” Thẩm Liên hừ lạnh một tiếng, “Có thể mà cũng không hiểu!”

Nội thường thị của nội thị tỉnh thấy thế, vội răn dạy tiểu thái giám kia: “Hoàng Thượng cho nội thị tỉnh thẩm vấn, khẳng định không phải là hỏi những việc nhỏ như cung nhân tranh giành tình nhân, hiểu chưa?”

Tiểu thái giám lập tức sáng tỏ, vội vàng chạy đi.

“Hoàng Thượng sai chúng ta làm việc, tự nhiên là phải làm cho thật thỏa đáng rồi.” Thẩm Liên bưng chén trà lên, trong mắt nổi lên tia nguy hiểm, nhếch môi cười lạnh, ngày mai vào triều, đương nhiên là phải tặng cho hữu tướng một “niềm vui lớn” rồi.

Trong kinh thay đổi bất ngờ, mắt thấy sắp diễn ra một trận đánh ác liệt đến nơi, Kỷ Chúc tuyên bố ra ngoài là Hoàng thái tôn trúng độc, cần đến nơi thanh tĩnh dưỡng bệnh, bí mật đưa Tiêu Kỳ Thụy đến phủ Tĩnh Nam hầu, giao cho huynh trưởng Kỷ Chăm.

“... Mau chóng đưa đến tay Mân vương, vạn mong huynh trưởng chiếu cố tốt cho đứa nhỏ này, không thể tiết lộ hành tung, nhớ lấy nhớ lấy. Đề Đề Hàn Chi.” Tiêu Thừa Quân đọc thư do chính tay Kỷ Hoàng hậu viết, dần dần nắm chặt nắm tay, hẳn là phụ hậu dự cảm được nguy hiểm nên mới làm vậy.

“Đại nhân, ngoài cửa có hai vị công tử cầu kiến, nói là họ Lâu.” Gã sai vặt vội vàng báo lại.

Tiêu gia ngoại công nghe vậy, lập tức cười rộ lên, “Mau mau mời vào, là Vương phi đến đây đi?”

“Khụ khụ...” Tiêu Thừa Quân ho nhẹ hai tiếng, “Ngoại công, hiện giờ không thể gọi là Vương phi đâu.” Thân vương là không thể cưới nam thê, bây giờ y và Lâu Cảnh còn không được coi là một đôi phu phu quang minh chính đại.

“Phụ thân xinh đẹp!” Tiêu Kỳ Thụy tựa vào trong ngực đại bá, đôi mắt to tròn lúng liếng nhìn nhìn xung quanh, thoáng thấy Lâu Cảnh, nhất thời hưng phấn không thôi, lập tức reo to, nhào người ra muốn theo hẳn.

“Thụy nhi!” Ba bước chuyển thành hai bước, Lâu Cảnh nhanh nhẹn tiến đến bên người Tiêu Thừa Quân, ôm bé con vào lòng, “Sao người lại ở chỗ này?”

“Cười ngựa na ~!” Tiêu Kỳ Thụy vươn bàn tay mập mập kéo kéo sợ dây rũ xuống từ kim quan trên đầu Lâu Cảnh, cười toe toét chỉ chỉ Kỳ Châm đang ngồi một bên.

Lâu Cảnh nhìn theo cánh tay nhỏ bé mập mập kia, mày kiếm mắt ưng, một thân trang phục đỏ, chính là thể tử Tĩnh Nam hầu Kỳ Châm! Không khỏi cùng Tiêu Thừa quân liếc nhau, nhìn ra trong mắt y là một mảnh sầu lo, cũng nhìn không được mà cau mày.

“Đây là thể tử An Quốc công đi, quả thật là tuần tú lịch sự.” Thứ sử Việt Châu có râu tóc bạc trắng, là một người hòa ái dễ gần, tủm tỉm cười mà nhìn hẩn.

Lúc này Lâu Cảnh mới nhớ tới, thứ sử Việt Châu, chính là sinh phụ của Thục Phi, là ngoại công của phu quân nhà mình, liền không dám chậm trễ, nhanh nhẹn tiến lên chào, “Ngoại công!”

(sinh phụ: bố/ cha đẻ)

Một tiếng “ngoại công” này thốt ra, mọi người xung quanh đều ngây ngẩn cả người.

“Tốt, tốt, tốt.” Tiêu gia ngoại công cũng rất vui vẻ, lôi kéo Lâu Cảnh nhìn lại nhìn.

Một già một trẻ mới gặp lần đầu mà như đã quen từ lâu, Kỳ Châm nhìn xem mà buồn cười, Tiêu Thừa Quân cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Còn chưa có qua cửa đâu, đã vội vàng gọi ngoại công thế rồi!” Triệu Hi hì hì đi ra trêu chọc.

“Đây không phải là tiểu Cửu Triệu gia sao? Người cũng tới a!” Tiêu gia ngoại công móm mém cười.

Triệu Hi nhanh chóng bước lên phía trước hành lễ, gương mặt nghiêm nghị, quỳ gối trước mặt Tiêu Thừa Quân, “Hạ quan ra mắt Mân vương điện hạ.”

Tiêu Thừa Quân thấy Triệu Hi, cùng Lâu Cảnh nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ, nâng tay ra hiệu cho hẩn đứng lên.

86. Chương 86: Sao Rơi

Kinh thành đã xảy ra chuyện gì, không ai nắm được rõ ràng, phu phu hai người cũng để lại không ít nhân thủ trong kinh, hiện giờ còn chưa thấy có tin tức truyền đến, sốt ruột cũng vô dụng.

“Có lẽ Hoàng hậu đã tính toán tốt rồi, điện hạ cũng đừng quá lo lắng.” Kỳ Châm an ủi Tiêu Thừa Quân.

Tiêu Thừa Quân vuốt cằm, sắc trời đã tối, mọi người đuổi một ngày đường đều mệt mỏi, cũng không nhiều lời nữa, nhanh chóng giải tán, chia nhau về khách phòng nghỉ tạm.

Nhà mẹ của Thục phi họ Mộc, tổ tiên có xuất thân là thợ mộc, và cho đến nay người trong nhà vẫn làm nghề điêu khắc gỗ, bởi thế, người ta có thể dễ dàng nhìn thấy đủ loại tượng gỗ điêu khắc độc đáo hay quý hiếm được trưng bày khắp nơi trong phủ thứ sử Việt Châu.

Quản gia theo lễ mà dọn dẹp xong bốn gian phòng nghỉ, Lâu Cảnh chẳng buồn liếc nhìn gian phòng dành cho mình cái nào, trực tiếp đi thẳng vào phòng ngủ của Tiêu Thừa Quân.

“Ta nhớ người quá đi... “ Lâu Cảnh vào phòng, nhanh nhẹn đóng cửa lại, tựa như người không có xương, bám dính trên lưng Tiêu Thừa quân như thuốc dán.

“Chúng ta mới không gặp có một ngày thôi.” Tiêu Thừa Quân bật cười, tha miếng thuốc dán lớn trên lưng đi về phía trước.

“Suốt một ngày đấy.” Khi cả hai đến bên giường, Lâu Cảnh lặng lẽ nhấc chân chặn ngang khiến Tiêu Thừa Quân bị vấp, cả hai liền ngã nhào xuống giường mềm mại. Lâu Cảnh thuận thế đề lên người y, hướng lên trên đi đi, cấn cấn vành tai ai kia, “Có một mỹ nhân này, thấy chi không quên...”

Tiêu Thừa Quân nghiêng đầu nhìn hẳn, Lâu Cảnh cũng buông ra vành tai y ra, chăm chú nhìn sâu vào mắt phu quân, chậm rãi tới gần, cấn lên môi y, “Một ngày không thấy này, nhớ nhưng như điên đại...”

Tiêu Thừa Quân hơi hơi mỉm cười, nhắm mắt lại, nghiêm túc cùng hẳn hôn môi.

“Phụ thân, phụ thân... ô oa a a...” Chính là đang thân thiết, ngoài cửa chợt truyền đến tiếng trẻ con khóc ngằn ngặt.

“Điện hạ, chúng ta mau trở về đi ạ.” Bà vú nơm nớp lo sợ mà nhỏ giọng dỗ dành, nhưng tiếng khóc phát ra lại càng lúc càng lớn hơn.

“Phụ thân xinh đẹp, phụ thân cơ... Nha oa a...” Đứng ở ngoài cửa, Tiêu Kỳ Thụy giãy giụa thoát khỏi tay bà vú, dùng cánh tay nhỏ bé, mũm mĩm đập cửa không ngừng, khóc đến ruột gan đứt từng khúc. Từ lúc Tiêu Thừa Cẩm rời khỏi hoàng cung, bé vẫn chưa được gặp lại phụ thân lần nào, hiện tại cả gia gia (Hoàng hậu đó ^^) cũng không thấy, hưng phấn lúc được cưỡi ngựa lướt gió cũng đã tiêu thất từ lâu, ập đến chính là hoảng loạn và mong nhớ, bé còn quá nhỏ, chưa phân biệt rõ ràng giữa phụ thân và bá phụ, chỉ cảm thấy đây chính là phụ thân của mình thôi.

Bà vú cũng không dám dùng lực quá mạnh, chỉ có thể nhỏ giọng dỗ dành.

Cửa phòng đột nhiên bật mở, gương mặt nghiêm nghị của Mân vương điện hạ xuất hiện trước mắt, bà vú lập tức quỳ xuống, “Vương gia tha tội, vừa rồi nô tỳ không lưu ý, Thái tôn điện hạ liền chạy tới đây, quấy rầy điện hạ nghỉ ngơi, nô tỳ thật đáng chết vạn lần.”

“Phụ thân!” Tiêu Kỳ Thụy khóc hô nhào qua, bắt lấy vạt áo Tiêu Thừa Quân, nắm chặt không buông tay.

Tiêu Thừa Quân xoa xoa thái dương, “Người đi xuống trước đi.” Đuổi bà vú đi, Mân vương kéo cục bột mũm mĩm bám dính trên chân mình vào phòng, đóng cửa lại.

Mất thấy bà vú biến mất, Tiêu Kỳ Thụy lập tức nín khóc, toe toét cười, hào hứng mà nhún nhảy.

Lâu Cảnh ghé vào trên giường, đang chờ phu quân nhà mình trở về, ai ngờ người thì đúng là trở lại, nhưng mà còn kèm theo một người qua đường mũm mĩm.

“Phụ thân xinh đẹp!” Tiêu Kỳ Thụy nhìn thấy người trên giường, lập tức buông lỏng vạt áo của Tiêu Thừa Quân, lăm chằm mà chạy tới bám vào mép giường cao cao, nhấp nhồm dùng sức mà kiễng chân lên trên, chẳng qua người quá nhỏ, chỉ hé lên đôi mắt đen láy.

Tiêu Kỳ Thụy thích Tiêu Thừa Quân, bởi vì bộ dáng y giống phụ thân mình, thì cũng thôi, nhưng vì sao bé lại thích Lâu Cảnh đến vậy, thật sự là khiến người ta khó hiểu.

(có lẽ nào... là háo sắc từ nhỏ không ta =____=)

Lâu Cảnh vươn một tay tóm lấy quần áo của bé con, nhấc bé lên giống như tóm một con gà con, tháo hài trên chân bé ra, sau đó thả bé xuống giường.

“Khanh khách...” Tựa hồ Hoàng thái tôn điện hạ thực thích trò này, hưng phấn mà hoa chân múa tay vui sướng.

Tiêu Thừa Quân ngồi ở bên giường, bất đắc dĩ mà cười cười, “Người chơi với nó một lát, ta đi tìm Triệu Hi nói chuyện.” Chơi với trẻ nhỏ là việc y tuyệt không am hiểu, nhìn thấy trẻ con liền đau đầu, liền nghĩ đi làm vài chuyện chính sự.

“Triệu Hi không ngủ một ngày một đêm rồi, hẳn là bây giờ đã nằm ngủ say như chết.” Lâu Cảnh vươn tay ôm lấy thắt lưng Mân vương điện hạ, chặn đứng ý đồ chạy trốn của y.

Tiêu Thừa Quân bị hẳn kéo về phía sau, liền ngã vào trên người Lâu Cảnh, đối diện là một đôi mắt to tròn, ngây thơ mà nhìn y.

Lâu Cảnh ngồi xuống, ôm Mân vương điện hạ vào trong ngực, hôn hôn lên gương mặt y, “Triệu Hi có kế hoạch làm quan lớn đấy, muốn đi theo ta làm quân sư, vừa lúc dẫn hần đi cãi nhau với Lô Tân.”

Tiêu Thừa Quân vội đẩy hần ra, “Thụy nhi đang ở chỗ này đấy.”

Tiêu Kỳ Thụy hiểu kì mà thăm dò cái giường lớn xa lạ, nghe thấy có người gọi tên bé, liền hôn hỏ bò qua, học theo Lâu Cảnh mà ấn một miếng nước miếng lên má Tiêu Thừa Quân.

“Tiểu tử thối này, đây là của ta.” Lâu Cảnh không bằng lòng, đưa tay lau sạch mảng nước miếng chói lọi kia đi, chính mình lại hôn một hơi.

“Được rồi, không quậy nữa, hai người các người đều trật tự cho ta.” Tiêu Thừa Quân ngồi dậy, đẩy Lâu Cảnh vào phía trong giường, chính mình thì nằm ở mé ngoài, hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, y muốn tĩnh tâm ngẫm nghĩ lại thật cẩn thận.

“Suyt, phụ thân tức giận rồi đó.” Lâu Cảnh kéo Tiêu Kỳ Thụy qua, nằm xuống cùng bé, nhỏ giọng nói.

“Tức giận?” Tiêu Kỳ Thụy mở to mắt nhìn.

“Đúng thế, bây giờ Thụy nhi phải ngoan ngoãn tự mình chơi nghe không, ta đi dỗ phụ thân.” Lâu Cảnh tùy tay sờ sờ ngăn tủ trên đầu giường, lôi ra một cái tượng gỗ nho nhỏ, nhét vào tay bé.

“Phụ thân tức giận, cho phụ thân chơi.” Bé con quơ quơ cái tượng gỗ, muốn nhỏm dậy đưa cho Tiêu Thừa Quân.

“Phụ thân không chơi cái này đâu.” Lâu Cảnh kéo bé trở lại, đề thấp thanh âm: “Phụ thân thích chơi cưỡi ngựa với ta cơ, chút nữa ta sẽ leo lên người phụ thân rồi chơi cùng y một lát, người phải bịt kín hai mắt lại, biết không?”

“Đông!” Cái gáy Lâu Cảnh bị hung hăng mà bắn một phát, ai ui một tiếng quay đầu lại, liền thấy ánh mắt tức giận của Mân vương điện hạ, lập tức cười làm lạnh, “Ta chỉ pha trò đồ nó chơi thôi mà.”

Tiêu Kỳ Thụy lập tức ném cái tượng gỗ trong tay đi, dùng hai cái tay mập mạp che mắt lại.

Tiêu Thừa Quân xoa xoa thái dương, giao Thái tử tương lai cho Hoàng hậu như Lâu Cảnh giáo dưỡng, thật sự sẽ không day hư nó chứ?

Mộc đại nhân - thứ sử Việt Châu nhìn thấy ngoại tôn liền rất vui mừng, muốn giữ bọn họ ở lại chơi thêm mấy ngày, nhưng Tiêu Thừa Quân kiên trì phải nhanh về đất phong, lôi kéo ngoại công mật đàm trong trà thất cho tới trưa. Lâu Cảnh thì đặt Hoàng thái tôn lên vai, mang bé chạy đi tìm Triệu Hi.

Một ngày này lâm triều, thập phần náo nhiệt.

Người của Trần quý phi bị chặn ở nửa đường, không thể tìm cứu binh, mà nội thị tỉnh thì lại vô cùng cần cù mà thăm vấn La Cát thập phần thấu đáo.

“Hoàng Thượng, thần có bản muốn tấu.” Thừa dịp tả tướng Dương Hựu Đình chưa kịp bắt đầu thao thao bất tuyệt, Thẩm Liên bước ra khỏi hàng, dâng lên một quyển tấu chương.

Thẩm Liên không biết nhiều chữ lắm, toàn bộ tấu chương đều cho người khác viết giùm, Hoài Trung tiếp nhận tấu chương trình lên, Thuần Đức để cũng không nhìn, trực tiếp hỏi: “Chuyện gì?”

“Thần phụng mệnh thăm vấn tổng quản La Cát của cung Loan Nghi, mới đầu còn tưởng là mấy việc trong nội cung, nhưng không ngờ hôm qua La Cát đã thú nhận vài chuyện nghiêm trọng, liên quan đến triều đình, thần chỉ phải thượng tấu.” Thẩm Liên cúi thấp đầu, âm hiểm mà liếc mắt nhìn hữu tướng Trần Thế Xương.

Sắc mặt Trần Thế Xương lập tức thay đổi, trong cung xảy ra chuyện lớn như vậy, sao hần lại không nhận được chút tin tức nào? Rốt cuộc là tổng quản thái giám bên người quý phi đã bị bắt đi nội thị tỉnh từ lúc nào?

Quan viên phe cánh hữu tướng cũng có chút rối loạn.

“Thẩm công công chớ ăn nói lung tung, một cái thái giám nội cung thì có thể biết được chuyện lớn gì trong triều cơ chứ?” Trần Thế Xương lạnh lùng nói.

“Hình cụ trong nội thị tỉnh, đến cả đường quan Hình bộ nghe thấy cũng phải biến sắc, Trầm đại nhân hỏi ra cái gì thì cũng chẳng đáng ngạc nhiên.” Hình bộ thượng thư cũng bước ra khỏi hàng nói, ngụ ý chính là nội thị tỉnh tra tấn bức cung, vu oan giá họa.

“Chúng ta còn chưa nói là hần đã cung khai cái gì mà, hữu tướng đại nhân cần gì phải gấp gáp thế?” Thẩm Liên không chút hoang mang nói, trong giọng nói mang theo âm hàn khiến người ta có cảm giác không rét mà run.

Thuần Đức đề vốn rất tín nhiệm Thẩm Liên, bởi vì hoạn quan chỉ có thể dựa vào ân sủng của Hoàng Thượng, cho nên thủy chung tin tưởng rằng Thẩm Liên một lòng với hần, “Thẩm Liên, người nói đi.”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, La Cát kia đã cung khai, Trần quý phi có ý đồ độc hại Hoàng thái tôn, còn giết hại không ít phi tần, nhất là phi tần đang mang trong mình long loại (mang thai), đến nỗi hoàng tử điều linh thể này.” Thẩm Liên dùng thanh âm hơi có vẻ bén nhọn, không nhanh không chậm mà nói xong, giống như là đang nói Trần quý phi “ngoại trừ thích cài ngọc trâm còn thích mang vòng tay” vậy.

Triều đình ồ lên, từ khi tứ hoàng tử ra đời, trong hậu cung liền không có hoàng tử nào được sinh ra nữa, mọi người vẫn luôn nghĩ rằng là do thân thể Thuần Đức đề không được, cũng không dám nhiều lời, ai ngờ, hóa ra là bị người hại chết.

Sắc mặt Thuần Đức đề cũng không dễ nhìn, Trần quý phi thường xuyên tranh giành tình nhân, hần cũng chỉ cho là làm nũng tranh sủng, không có việc gì, mấy năm nay hoàng tử đơn bạc, hần cũng không để ý.

“Còn có một chuyện.” Thẩm Liên đề cao thanh âm, “La Cát cung khai, tứ hoàng tử chết ở Tấn Châu, chuyện này có điểm kì quái.”

Thái giám bên người Trần quý phi nói cái chết của tứ hoàng tử có điểm kì quái, vậy ẩn ý trong đó còn phải hỏi sao? Hiển nhiên là do Trần gia muốn trải đường cho tam hoàng tử nên đã hạ độc thủ rồi.

Dương Hựu Đình nghe vậy, lập tức bước ra khỏi hàng, “Hoàng Thượng, theo thần thấy, tin đồn vô căn cứ, chắc chắn có nguyên nhân, phải tra xét nghiêm ngặt việc này.”

Trong lòng mọi người cũng có nghi ngờ về cái chết đột ngột của tứ hoàng tử, mấy chuyện độc hại hoàng tử chưa sinh ra vẫn được tính là việc của hậu cung, cũng không nhất định là thật, nhưng cái chết của tứ hoàng tử có điểm kì quái, thì đích xác là một chuyện cực kì nghiêm trọng.

Sắc mặt của Thuần Đức đề vô cùng không tốt, nói đến chuyện này, dù hần có muốn tiếp tục che chở cho Trần quý phi thế nào, cũng không có khả năng hàm hồ cho qua, huống chi chuyện Hoàng thái tôn cũng khiến hần rất tức giận, lập tức hạ lệnh phải tra xét nghiêm ngặt, phải khâm sai đi Tấn Châu, nhất định phải điều tra rõ ràng về cái chết của tứ hoàng tử.

Mà Trần quý phi, bị tức hần quý phi, hàng xuống làm vi phi, bị nhốt tại cung Loan Nghi, cho người trông coi nghiêm ngặt, đợi điều tra ra manh mối mới tiếp tục định luận.

Lửa cháy đổ thêm dầu, bỏ đá xuống giếng, là chuyện Thẩm Liên am hiểu nhất, đợi ngộ thiện (ăn trưa) qua đi, hần liền mang một phần danh sách đi tìm Thuần Đức đề, đây chính là danh sách nhóm phi tần bị Trần quý phi buộc phải sảy thai trong hậu cung mấy năm nay.

Tiêu Thừa Quân mang theo Hoàng thái tôn trở về Mân Châu, mà Kỷ Châm sợ trên đường xuất hiện cái gì ngoài ý muốn nên cũng đi theo một chuyến, muốn đưa bọn họ về đến Dung Thành mới yên tâm. Có Kỷ Châm đi theo, Lâu Cảnh an tâm thoải mái mà kéo Triệu Hi đi Giang Châu, mang theo vài thân vệ, hùng hùng hổ hổ mà xông vào phủ thứ sử Giang Châu.

Lô Tân bày ra bộ dáng muối mỡ không thu, Lâu Cảnh cũng không muốn nhiều lời vô nghĩa với hần, cảm phạm bội đao lên bàn, vắt chéo chân ngồi một bên uống trà, bộ dáng vô lại mười phần. Mà Triệu Hi thì cười hì hì mà lôi kéo thứ sử đại nhân đang tức đến run cả người, “Tướng quân của chúng ta là một võ tướng, vẫn không thích nhiều lời, nếu đại nhân có chuyện gì khó xử, xin cứ nói với ta là được.”

Lô Tân nhìn nhìn thiếu niên mang bộ dáng thư sinh trước mắt, thoát nhìn non nớt dễ gạt, lúc này sắc mặt mới dịu đi, cùng Triệu Hi nói chuyện.

87. Chương 87: Mưa Rào

Lâu Cảnh ngồi ở chính sảnh, cùng các lão thần khắp nơi uống trà, mà Triệu Hi thì lôi kéo Lô Tân đi vào phòng trong để trao đổi, cũng không biết nói những cái gì, chỉ biết là hai canh giờ sau, Tô Tân đầy vẻ không tình nguyện mà giao ra bảy thành lương thảo.

“Nạn dân ở Thanh Châu còn chưa được xử lý xong, Giang Châu cũng thế, chỉ có thể giao cho tướng quân bằng này lương thảo thôi.” Lô Tân mang về mặt thịt đau mà cầm sổ sách nói.

“Đại nhân quả là người có trái tim nhân hậu, tướng sĩ tứ quận phía Nam đã biết, nhất định sẽ vô cùng cảm kích đại nhân.” Triệu Hi tỏ ra sùng kính nói.

Lâu Cảnh nhíu mày, mang theo Triệu Hi quả nhiên là có thể giảm bớt được không ít chuyện.

Ra khỏi phủ thứ sử, Triệu Hi dương dương tự đắc mà quơ quơ mảnh giấy xác nhận cung cấp lương thảo trong tay, “Thế nào, bản quan đã ra tay là gạo xay ra cám, không có chuyện gì làm khó được ta!”

“Triệu đại nhân quả nhiên là anh minh thần võ.” Lâu Cảnh hoàn toàn không có tí thành khẩn nào mà chấp tay.

Triệu Hi hướng hần bữu môi, “Người đây là ghen tị hử!”

“Nếu hôm nay người không thuyết phục được hần, nhất định ta sẽ tiến hần về âm phủ luôn cho mát mẻ.” Lâu Cảnh nhớ tới đạo mùa xuân mình xém chết dưới đáy sông, liền giận run cả người.

Lần trước gặp nạn suýt chết tại khúc sông cong hình mỏ chim hạc ở Lâm Giang, mà dọc đường Tiêu Thừa Quân cực kì cẩn thận, không có khả năng là hướng về Mân vương, hần là tên chết tiết kia nhằm vào Lâu Cảnh hần rồi. Suốt thời gian qua hần đã sớm cho người điều tra rõ ràng, có thể ra lệnh cho bộ khoái Lâm Giang, lại muốn đưa hần vào chỗ chết để chiếm giữ binh lực bốn quận phía Nam, cũng chỉ có vị thứ sử đại nhân này thôi.

Chuyện Giang Châu, Lâu Cảnh đã nói rõ ràng cho Triệu Hi biết trước khi đến đây, nghe hần nói xong, Triệu Hi tỏ ra không đồng ý mà lắc lắc đầu, “Hiện tại không thể giết hần, giết hần rồi, hữu tướng sẽ lại phái một tên khác đến thôi, Giang Châu vẫn khó có thể khống chế, ta xem lão Lô Tân này rất không tồi, tự cho là thông minh, kì thật đầu óc cũng chẳng tốt mấy đâu, hơi bị dễ lừa đấy.”

Lâu Cảnh cười khế, xoay người dặn dò người chuyên ám sát - Văn Tam: “Người ở lại đây, chờ mệnh lệnh của ta.”

Tham sự lục quân Giang Châu là người của Tiêu Thừa Quân, đợi đến thời điểm triều đình triệt để loạn lên mới ám sát Lô Tân, triều đình sẽ không kịp phái tân quan viên đến tiếp nhận, tự nhiên quyền lực Giang Châu sẽ chuyển đến tay huynh trưởng của Lục Triệu. Bởi vậy, bây giờ không phải là lúc giết Lô Tân, cứ để cho hần nhảy nhót thêm vài ngày đi.

Trong ngự thư phòng, Thuần Đức để nhìn bản danh sách trong tay, mày càng nhíu chặt.

Mấy năm nay chuyên sủng Trần quý phi, thỉnh thoảng mới lâm hạnh mấy phi tần khác, vẫn không thấy có động tĩnh gì nên Thuần Đức để cũng không để ý. Trần quý phi thích ăn dấm chua, lâu lâu lại chỉnh một hai cung phi được sủng ái, hần cũng mở một mắt, nhắm một mắt mà cho qua. Thậm chí biết nàng ám hại hai cung nữ mang bầu, Thuần Đức để cũng chỉ mỉm cười, mấy cung nữ ngẫu nhiên được lâm hạnh này, thân phận thấp kém, hoài long loại cũng không phải là chuyện vinh quang gì.

Nhưng mà, hiện tại, danh sách này liệt kê tên của bảy tám phi tần có thân phận không thấp, toàn bộ đều bị Trần quý phi làm hại dẫn đến đẻ non. Thậm chí, ngũ hoàng tử chết yểu khi chưa đầy một tuổi vào mấy năm trước, cũng là bút tích của Trần quý phi.

Thẩm Liên nhìn sắc mặt của Thuần Đức để, ra vẻ sầu lo nói: “Nô tỳ không thù không oán với Trần phi, chính là lo lắng Hoàng Thượng...” Buổi lâm triều hôm nay, Trần quý phi đã bị tước phong hào quý phi, Thẩm công công liền đổi giọng gọi là Trần phi.

Thuần Đức để hoảng hốt, “Vì sao nói thế?”

Thẩm Liên lại lấy ra một phần lời khai, đem qua La Cát nhận tội, năm đó độc hại Nhị hoàng tử, chính là Trần quý phi xúi giục.

Tiêu Thừa Cẩm trúng độc, tự nhiên là Hoàng hậu sẽ không bỏ qua người hạ độc, rất nhiều người đã bị liên lụy vào vụ này, sau đó điều tra ra kẻ đứng sau màn sai sử là Trình phi, mẹ đẻ của tứ hoàng tử. Vì bảo vệ tứ hoàng tử, Hoàng hậu cũng không truyền chuyện này ra ngoài, chỉ ban thưởng một ly rượu độc cho Trình phi, hiện giờ La Cát nhận tội khai ra, năm đó Trần quý phi cố ý tìm Trình phi đến, nói với nàng là chỉ cần đại hoàng tử và nhị hoàng tử chết, Thái tử vị chính là của tứ hoàng tử, độc được cũng là Trần quý phi ra lệnh cho thái giám trong cung Trình phi làm bộ như lấy ở ngoài cung về, giao cho Trình phi.

“Độc phụ này!” Thuần Đức để giận tái mặt, người nào cũng dám hại, bên người còn cất giấu nhiều độc được như vậy, nếu một ngày nào đó hấn làm nữ nhân kia không vừa ý, liệu nàng ta có hạ một ly rượu độc đưa hấn quy thiên luôn hay không?

Thẩm Liên hầu hạ Thuần Đức để nhiều năm, tự nhiên hiểu được hấn đang suy nghĩ gì, bèn rên sắt khi còn nóng: “Nô tỳ nghe nói, Hoàng Thượng thường uống rượu thuốc do Trần phi cất...”

Đây mới là mục đích cuối cùng của Thẩm công công, hấn ở trong cung đã lâu, cơ sở ngầm vô số, đã sớm biết Trần quý phi cho Hoàng Thượng uống rượu thuốc có tác dụng thúc tình tráng dương, loại chuyện này cũng chẳng về vang gì, nếu nói ra trên triều đình, Thuần Đức để không xuống đài được, sẽ thẹn quá thành giận.

Vụ việc Giang Châu đã được giải quyết xong, sau khi đưa lương thảo về quân doanh, Lâu Cảnh liền mang theo Triệu Hi trực tiếp trở về Mân Châu.

Tướng sĩ bốn quận phía Nam đã thành thói quen Trần Nam tướng quân chạy loạn cả ngày, lần này thấy hấn lại đánh bài chuồn cũng không cảm thấy ngạc nhiên, nhưng mà với quân sư bên người tướng quân thì lại ghé mắt tia nhiều thêm vài lần.

Rõ ràng quân sư trước kia có khuôn mặt tuấn mỹ, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, chính là Nguyên tiên sinh, sao bây giờ lại đổi thành gương mặt thanh tú, vui cười hoạt bát Triệu tiên sinh rồi?

Vệ kỵ giáo úy Trương Nhiều và Bộ binh giáo úy Vương Trục châu đầu ghé tai thì thầm to nhỏ.

“Không phải tướng quân và Nguyên tiên sinh có loại quan hệ kia sao? Thay đổi nhanh dữ vậy?” Trương Nhiều đảo mắt.

“Aizz, thôi đời a...” Vương Trục thở dài.

Về đến Dung Thành, vừa tiến vào phủ Mân vương, Lâu Cảnh đã bị Tiêu Kỳ Thụy khóc thành con mèo hoa lem nhem nhào tới ôm chặt.

“Thụy nhi, sao lại khóc thế này?” Lâu Cảnh bế bé lên, kéo ống tay áo của Triệu Hi lau nước mũi cho bé.

Triệu Hi tức giận kêu oa oa phản đối, lại không dám lộn xộn sợ làm đau Hoàng thái tôn, chỉ có thể đau khổ mà nhìn vạt áo của mình dính một đống nước mũi.

“Phụ thân xinh đẹp... không thấy... hức...” Cục bột mồm mồm ôm chặt lấy cổ Lâu Cảnh, nhất quyết không chịu buông tay, hóa ra cu cậu tìm mãi mà không thấy Lâu Cảnh đâu, liền khóc nháo ăn vạ đòi người.

“Chẳng biết đứa nhỏ này giống ai, chỉ thích người có bộ dáng xinh đẹp.” Tiêu Thừa Quân đi theo ra, bắt đắc dĩ mà thở dài, hai ngày nay Lâu Cảnh đi vắng, bà vú đỡ thế nào cũng không được, nhưng thật ra trong phủ có một nha hoàn xinh đẹp, có thể đỡ được bé, lúc này mọi người mới phát hiện ra, tiểu tử này là ghét bỏ bà vú có bộ dạng xấu!

“Còn có thể giống ai, tự nhiên là giống người.” Lâu Cảnh ôm bé, tiến đến bên tai Tiêu Thừa Quân nhẹ giọng nói.

Tiêu Thừa Quân trừng mắt lườm Lâu Cảnh, lỗ tai lại hơi hơi đỏ lên, nếu nói như vậy, cũng coi như là y bị vẻ đẹp của Lâu Cảnh mê hoặc, cho nên lúc mới bắt đầu liền tìm mọi cách để che trở và bảo vệ hấn như thế...

“Nhị cữu đâu rồi?” Lâu Cảnh nhìn trái nhìn phải.

“Đang ngồi uống rượu với đại cữu ở phía sau viện.” Sắc mặt của Tiêu Thừa Quân có chút cổ quái.

Đại cữu tự nhiên là chỉ Kỷ Châm, Kỷ Châm và Từ Triệt quen biết nhau từ nhỏ, theo lý thuyết mà nói thì hẳn là rất quen thuộc mới đúng, nhưng không ngờ từ lúc nhìn thấy Kỷ Châm, Từ Triệt bắt đầu cứng nhắc, nói năng cũng lắp ba lắp bắp.

“Kí Minh, người đi nha môn lục bộ làm quen trước đi, sáng ngày mai sẽ phong quan cho người.” Tiêu Thừa Quân hạ một câu như vậy, liền mang theo lão bà và trẻ nhỏ đi gặp nhóm cữu cữu.

Triệu Hi ngăn người, hình như hẳn còn chưa nói sẽ nguyện trung thành với Mân vương diện hạ mà, cứ thế phong chức cho hẳn luôn sao?

Trong hậu viện, hai cữu cữu đang cầm chén lớn uống rượu, Kỷ Châm bồi hồi kể lại kỉ niệm ngày bé, thốn thức không thôi, Từ Triệt thì ngồi nghiêm chỉnh lắng nghe. Lâu Cảnh liếc mắt một cái liền nhìn ra, cơ thể nhị cữu nhà mình cứng ngắc, dường như rất khẩn trương.

“Lúc bé người thường quần lầy Hàn Chi cả ngày, hẳn muốn có vỏ sò để luyện kiếm, thế là tờ mờ sáng mỗi ngày, người đều chạy ra bờ biển nhặt một đồng mang về...” Kỷ Châm thở dài, “Hàn Chi ở trong cung quả thật không tốt, ta làm đại ca, thật không đành lòng...” Tựa hồ là uống nhiều quá nên trong thanh âm của thế tử Tĩnh Nam hầu còn mang theo âm mũi nồng đậm.

Khi bọn họ còn nhỏ, Nam Man hung hăng ngang ngược, hoành hành khắp Lĩnh Nam, lão Bình Giang hầu bận tới mắt tới mũi, không có thời gian quan tâm đến đàn con, liền gửi đám con trai nhỏ tuổi đến Mân Châu, ở tạm nhà Tĩnh Nam hầu một khoảng thời gian.

Bàn tay nắm chén rượu của Từ Triệt có chút trắng bệch, “Tiên đế lựa chọn Kỷ gia, lúc ấy thế huynh đã định thân rồi, cũng chỉ có thể để Hàn Chi đi...”

“Là ta làm ca ca không tốt, năm đó Hàn Chi đã có người trong lòng.” Kỷ Châm đúng là uống nhiều quá, hai tay bụm mặt, đưa đệ đệ vào cung, là chuyện hẳn tự trách cả đời, tự tay công đệ đệ lên kiệu hoa, cũng chính là tự tay đẩy hẳn vào hố lửa.

(Người TQ xưa có phong tục: anh em họ hàng công/ bệ cô dâu lên kiệu hoa.)

Mấy năm nay gia tộc thịnh vượng, thế nhi được hưởng đặc quyền, rốt cục là dùng đệ đệ đổi lấy, là người kia ở trong cung đau khổ chống đỡ, mới để cho Kỷ gia bình yên vô sự trong tay hôn quân. Mỗi khi đêm về, trần trọc nhớ tới những năm tháng niên thiếu cùng nhau chơi đùa cưỡi ngựa xưa kia, hẳn lại cảm thấy nỗi đau như bị khoét sâu thêm, nhức nhối khó chịu. Hiện giờ nhìn thấy bạn chơi lúc bé, Kỷ Châm rất cuộc nhìn không được, nói xong lại khóc.

“Choang!” Chén rượu trong tay Từ Triệt rơi xuống mặt đất, kinh ngạc mà nhìn Kỷ Châm thì thào tự nói một mình.

Lâu Cảnh đứng sau cột trụ trên hành lang, lẳng lặng mà nhìn một màn này.

Tiêu Thừa Quân hơi hơi nhíu mày, lời này truyền ra, đối với danh dự của phụ hậu là cực kì bất lợi, sao đại cữu lại có thể nói những lời này cho Từ Triệt nghe chứ? Đang muốn tiến đến, chợt bị Lâu Cảnh kéo ống tay áo ngăn lại.

Lâu Cảnh cũng ngăn không cho tiểu tử ngọ ngoáy trong lòng nói chuyện, lôi kéo một lớn một nhỏ rời khỏi hậu viện.

“Thừa Quân...” Lâu Cảnh nhìn hai mày nhíu chặt của Tiêu Thừa Quân, không biết phải nói như thế nào, “Bọn họ chỉ uống say quá thôi mà, sợ là mấy năm nay, trong lòng thế tử vẫn luôn áy náy...”

“Người muốn nói cái gì?” Tiêu Thừa Quân giương mắt nhìn hẳn, chung quy là vẫn cảm thấy Lâu Cảnh đang gạt mình chuyện gì đó.

Lâu Cảnh gãi gãi đầu, “Ta cũng không rõ lắm, buổi tối nói với người được không?”

“Buổi tối?” Nằm trong ngực Lâu Cảnh, Tiêu Kỳ Thụy nghiêng nghiêng đầu, tựa hồ nghĩ tới điều gì thú vị, cười khanh khách, “Cười ngựa, phụ thân, buổi tối, cười ngựa!”

Thế là, sắc mặt của Tiêu Thừa Quân lập tức thay đổi, tuyệt không dễ nhìn.

Lâu Cảnh vội vàng nhào qua, ép Mân vương điện hạ dựa vào cây cột phía sau, “Thụy nhi nói rất đúng, tối nay chúng ta cười ngựa rồi... Oái...”

Trên đùi bị trúng một cước không hề nhẹ, Lâu Cảnh đau đến nhe răng nhếch miệng, ôm bé cứng nhẩy lò cò bám theo Mân vương điện hạ hăm hừ phát tay áo rồi đi, dần dần đi xa.

Bờ biển thường hay có mưa to bất chợt, chiều nay trời đột nhiên nổi mưa rào, tiếng sấm đì đùng, từng đạo sét chớp nhoáng rạch ngang bầu trời. Thoáng một cái, bầu trời trong xanh đã bị mây đen che phủ dày đặc, nhanh chóng tối sầm lại.

Người lao động bên ngoài vội vã tìm nơi tránh mưa, trong vương phủ bỗng nhiên yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng mưa rơi ào ạt.

Từ Triệt đứng một mình trong viện, tùy ý để nước mưa xối thẳng xuống người, bàn tay nắm chặt ngân thương, từng dòng nước theo chiếc kiếm cương nghị chảy xuống, càng thêm phần thê lương.

“Năm đó, Hàn Chi đã có người trong lòng...”

“Sau này ta sẽ là Thái tử phi, người với ta không còn liên quan gì đến nhau nữa...”

“A —” Một tiếng thét dài xuyên thấu chân trời, ngân thương giống như du long, nhẩy múa thoăn thoắt giữa tiếng sấm sét ầm ầm, bọt nước trắng xóa khắp nơi, giống như trái tim thiếu niên, bị trời xanh vô tình xé rách thành cơn mưa mật mù, vỡ vụn mà nhập vào đất, bị giày xéo dưới bùn sâu.

Tiêu Thừa Quân trầm mặc mà nhìn người đang phát cuồng kia, một đôi tay ầm áp chợt từ phía sau vươn tới, dịu dàng ôm lấy y, thanh âm nhẹ nhàng dễ nghe thì thầm lên bên tai: “Nếu có người cướp người từ tay ta, cho dù phải hủy cả thiên hạ này, ta cũng sẽ mang người trở về.”

Tiêu Thừa Quân quay đầu lại, chăm chú nhìn gương mặt Lâu Cảnh, chậm rãi tới gần, cho hắn một nụ hôn khẽ, “Sẽ không.”

88. Chương 88: Cẩn Xé Lấn Nhau

Hai người lặng lẽ đi theo hành lang gấp khúc trở về chính viện, không muốn quấy rầy nam nhân đau khổ muốn phát tiết nỗi lòng trong gió tấp mưa sa kia.

Tiêu Kỳ Thụy đang ngủ, bị bà vú nhẹ nhàng ôm sang phòng bên cạnh. Sắc trời âm u, tiếng sấm ầm ầm, hai người để nguyên quần áo nằm trên nhuyển tháp, nhìn cơn mưa tầm tã ngoài cửa sổ, dựa sát vào nhau.

“Chuyện của nhị cữu ta, người đừng giận hắn nhé.” Lâu Cảnh cọ cọ hai má Tiêu Thừa Quân, nhẹ giọng thủ thỉ. Hắn đã sớm nhìn ra, nguyên nhân khiến nhị cữu nhà mình nhất định không chịu cưới vợ, hơn phân nửa là vì Kỳ Hoàng hậu, nhưng Hoàng hậu là loại thân phận cao quý bậc nào, sợ là trong lòng Tiêu Thừa Quân sẽ không thoải mái.

“Tình chi sở chung thôi.” Tiêu Thừa Quân thở dài, “Chờ mọi chuyện được giải quyết xong xuôi, ta sẽ đến hỏi ý tứ của phụ hậu.”

(Tình chi sở chung : Mỗi tình chung đúc vào một người. Chữ chung này vừa có nghĩa là chung về thời gian, vừa có nghĩa trong chung tình và tình chung.)

“Thừa Quân?” Lâu Cảnh chống hai tay nhòm dậy, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Khi tân đế đăng cơ, đa số là Hoàng hậu sẽ được tuần táng cùng tiên đế, cũng có trường hợp Hoàng hậu có tình cảm tốt với tân đế, được lưu lại làm Thái hậu, nhưng vô luận thế nào, phần ước vọng kia của nhị

cửu vẫn là xa vời đến vô vọng, hoàn toàn là một tử cục. Tiêu Thừa Quân nói như vậy, chẳng lẽ còn có biện pháp nào khác sao?

(Tuấn: chết theo, táng: chôn cất)

Tiêu Thừa Quân đưa tay sờ sờ mặt hắc, “Nam tử làm hậu vốn đã là ủy khuất, ta mong rằng sau khi ta chết đi, con cháu Tiêu gia cũng có thể đối xử tử tế với người.”

Lâu Cảnh nhủ mày, “Ta không cần, tuần táng rất tốt mà.”

Tiêu Thừa Quân bật cười, trước giờ mới nghe có người nói tuần táng là tốt đấy.

“Sinh không cùng nơi, chết phải cùng mồ, với ta mà nói, thế là đủ rồi.” Lâu Cảnh nằm úp sấp trên người phu quân nhà mình, gắt gao ôm chặt lấy y. Nhận mất đi bạn tình sẽ gào thét mà chết, nếu Tiêu Thừa Quân bỏ hắc lại mà đi, hắc cũng tuyệt không sống một mình.

Buổi nghị sự sáng sớm ngày hôm sau.

Hôm qua Triệu Hi đã lượn một vòng quanh nha môn lục bộ, lẫn lộn làm quen với nhóm quan viên, cũng bởi vì hắc có bản lĩnh bắt chuyện rất tốt, ăn nói cực kì có duyên nên mấy vị thượng thư có ấn tượng không tệ với hắc. Bọn họ cho rằng Triệu Hi là một vị quan nho nhỏ mới đến, nhìn rất thông minh, đều hi vọng hắc sẽ làm việc trong nha môn của mình.

Tiêu Thừa Quân ngồi trên chủ vị, nhìn Triệu Hi tạm thời chưa có quan chức gì mà vẫn đường đường chính chính đứng ở bên dưới, lại không có ai cảm thấy kì quái, âm thầm gật đầu, bản lĩnh ứng xử khéo léo này rất giống với Triệu Doan, “Vị này chính là Triệu Hi, người đã thi đậu Tam nguyên trong đợt thi vừa rồi, mọi người đã gặp nhau hôm qua.”

Trong phòng nghị sự lập tức nổi lên một trận xôn xao nho nhỏ, không ai ngờ rằng thiếu niên trước mắt này lại chính là thiên tài đã thi đậu Tam nguyên trong kinh.

Lần này, quan viên lục bộ đều có chút không dám dùng Triệu Hi, bọn họ chỉ là quan nhỏ ở nơi xa xôi hẻo lánh, hầu hết đều có xuất thân ở cuối bảng nhị giáp hoặc tam giáp, học thức của Trạng nguyên lang là ở xa xa phía trên, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với bọn họ.

“Mân Châu hiện tại chính là lúc dùng người, bất kể thâm niên, chỉ cần bản lĩnh.” Tiêu Thừa Quân lấy ra một con dấu được điêu khắc từ thanh ngọc, giao cho An Thuận bên người, để hắc mang đến trước mặt Triệu Hi, “Từ hôm nay trở đi, phong Triệu Hi làm Mân tướng, thống lĩnh lục bộ Mân Châu.”

Con dấu được khắc hình con trăn bằng thanh ngọc kia, chính là con dấu của người đứng đầu các quan Mân Châu.

Quan viên lục bộ càng thêm kinh ngạc, không thể tin mà nhìn thiếu niên rõ ràng chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, bình tĩnh vươn tay nhận lấy con dấu, nắm chặt trong tay.

“Tạ điện hạ ưu ái, thần nhất định sẽ không phụ mong mỏi của điện hạ.” Mọi người vốn cho rằng Triệu Hi sẽ thụ sủng nhược kinh, không nghĩ người này chỉ ngốc lảng một chút, liền đương nhiên mà tiếp nhận con dấu, quỳ xuống tạ ơn.

(thụ sủng nhược kinh: tâm trạng thấp thỏm không yên, vừa mừng vừa lo, được sủng ái mà lo sợ.)

Theo ý kiến của Triệu Hi, quan viên Mân Châu như một đám ô hợp, cần một thừa tướng đại nhân như hắc quản lý cho tốt, mà ngoài hắc ra thì còn ai vào đây?

Tan hội, mọi người liền ủa lên chúc mừng tân thừa tướng, Tiêu Thừa Quân đúng lúc mà kéo Triệu Hi đi, theo y đến hậu viện.

“Về sau sẽ là thừa tướng đại nhân rồi.” Lâu Cảnh cho Nhạc Nhân đem quan phục cho Triệu Hi, cao thấp nhìn nhìn, kéo kéo.

“Chứ sao! Từ nay về sau, nam sủng người thấy ta là phải hành lễ đấy.” Triệu Hi đắc ý nói, hôm qua hắc đã nghe nói rõ ràng, Mân vương có một nam sủng là tuyệt thế mỹ nam, vẫn được nuôi ở sau viện.

Hai người chồng ghẹo, cười nhạo nhau nửa ngày, cho đến khi Tiêu Thừa Quân gọi bọn hắn, khó khăn lắm mới ngừng lại được.

Mặc dù Triệu Hi còn trẻ, nhưng rất có năng khiếu làm quan, vừa mới nhậm chức, đầu tiên là sửa trị quan viên lục bộ một phen, rồi sau đó lại mời bọn họ uống rượu, sử dụng ân uy cùng lúc, khiến đám quan viên không dám coi thường, thành thành thật thật mà làm việc.

Tiêu Thừa Quân quan sát mấy ngày, phát hiện Triệu Hi làm được thuận lợi đủ đường, cũng không cần quản nhiều nữa, dứt khoát ném một đồng công vụ cho hắn, để Triệu thừa tướng xử lý qua một lần, những việc nào cần Mân vương ra mặt xử lý mới báo cho y. Cứ như thế đến nay, Tiêu Thừa Quân bớt được không ít việc, vô cùng thoải mái.

Có nhiều thời gian rảnh rỗi, Tiêu Thừa Quân liền cùng “nam sủng” nhà mình đến bờ biển chơi vài ngày.

Từ lúc Thẩm Liên lôi toàn bộ sự việc ra ánh sáng, Thuần Đức để liền đứng ngồi không yên, lập tức tìm thái y đến kiểm tra bình rượu thuốc kia.

Quả nhiên, rượu thuốc kia có công hiệu tráng dương, còn có tác dụng thúc tỉnh, nếu uống nhiều sẽ khiến thân thể bị tổn hại, đối với những người lớn tuổi một chút thì hoàn toàn có khả năng hùng phong không tái. (nôm na là cái kia không cứng được.)

“Độc phụ này!” Thuần Đức để giận dữ quăng bầu rượu đi, “Tước phi vị, giam nàng vào Vĩnh Ninh cung!”

Vĩnh Ninh cung, nằm ở phía Tây Bắc hoàng cung, là nơi hẻo lánh nhất, mặc dù không phải là lãnh cung chân chính nhưng cũng không khác lãnh cung là bao.

Tin tức rơi vào tay cung Phượng Nghi, Kỷ Hoàng hậu cũng chỉ là hơi hơi gật đầu, “Không nói gì đến phẩm cấp, vậy chiếu theo cấp bậc tài tử mà cung cấp đồ dùng đi.”

“Đám cầu nô tài các người, dám mang thứ này cho bốn cung ăn à!” Trong Vĩnh Ninh cung, Trần thị chỉ bốn món ăn trên bàn, thét chói tai không thôi.

“Nương nương yên tĩnh một chút đi, đây là Hoàng hậu phá lệ khai ân, ần theo cấp bậc tài tử mà phân cho.” Cung nữ bên người vẫn là người trước đây đi theo hầu hạ Trần thị, chẳng qua hiện tại đã không còn cung kính như trước.

“Chát!” Trần thị vung tay tát vào mặt tiểu cung nữ kia, “Cầu nô tài, bốn cung thất thế chỉ là nhất thời thôi, Trần gia còn chưa đổ đầu, tam hoàng tử còn an ổn ở bên ngoài cung kia kìa, bốn cung muốn bóp chết người, so với bóp chết con rệp còn dễ dàng hơn!”

“Nương nương thứ tội!” Kia cung nữ lập tức tỉnh ngộ lại, ngay cả khi Trần thị phạm tội nặng như vậy, Hoàng thượng cũng không có động năng, chuyện này đã thuyết minh, Trần thị vẫn còn cơ hội xoay người.

“Người, đi đến cửa phía Tây, giao cái này cho một thị vệ có khuôn mặt ngăm đen, khỏe miệng có một cái nốt ruồi.” Trần thị ném một phong thư cho cung nữ kia, trong mắt lộ ra hàn ý.

“Trần thị cho người chuyển tin tức ra ngoài.” Tổng quản thái giám cung Phượng Nghi nhỏ giọng nói với Kỷ Chúc.

“Kệ nàng đi.” Kỷ Chúc khoát tay áo, lấy ra một vò rượu nhỏ. Đây là rượu vải mới được gửi tới từ Mân Châu, nghe nói là được ủ và cất lúc đầu hạ. Tự mình mở lớp bùn phong kín trên miệng vò rượu, đang muốn ném qua một bên, chợt nhìn thấy một dòng chữ nhỏ được che phủ bên dưới lớp bùn khô “Bể nhàn mai vì nguyệt ngưng, rơi nước suối chỉ vì một giọt rượu”. (Đây là 1 câu trong “Điều lưu trung định công văn” của Trâu Trí)

Kỷ Chúc hơi hơi nhíu mày, nhìn chằm chằm hàng chữ nhỏ bé kia thật lâu. Nhắm hai mắt lại, rút tờ giấy kẹp giữa lớp bùn ra, đặt lên ngọn nến. Ngọn lửa nhanh chóng bắt sang tờ giấy, vệt đen từ từ lan rộng, cái tay giữ mảnh giấy đột nhiên rút trở về, nhanh chóng lắc lắc, giáp tắt lửa, ngọn lửa tham lam mới chỉ kịp đốt đến chữ “Bể”.

Thuần Đức để đã phái người đi Tần Châu, muốn điều tra nguyên nhân cái chết của tứ hoàng tử thật rõ ràng. Những ngày qua, kể từ khi phát hiện bên gối ngủ có một phụ nhân rần rết (người đàn bà ác độc), Thuần

Đức đế luôn có chút lo lắng bất an trong lòng.

Hữu tướng nhận được tin tức trong cung, vô cùng cảm hận Thẩm Liên, vội vàng tìm môn sinh thương nghị.

“Thẩm Liên là kẻ ngoan tâm thủ lật, không chỗ nào cố kỵ, theo học sinh thấy, người này không thể lưu.” Binh bộ thượng thư Tôn Lương có chút sầu lo nói.

“Đúng là một con chó điên, phải nhanh chóng bóp chết hắn, chúng ta mới có thể làm cái khác.” Trưởng tử của Trần Thế Xương cũng theo sau nói.

“Hừ, hắn tưởng rằng, mình không có nhược điểm nào sao?” Trần Thế Xương cười lạnh, chuyện Thanh Châu là hắn cố ý thả cho Thẩm Liên đi làm, chính là muốn giữ mình sạch sẽ mà bứt ra khỏi vũng nước bẩn đó. Vả lại, nếu nói về chuyện này, ngay từ lúc bắt đầu đã do Thẩm Liên gây họa.

Phe phái hữu tướng bắt đầu tích cực chuẩn bị cho việc buộc tội Thẩm Liên.

Chuyện khâm sai đi Tấn Châu điều tra, rất nhanh liền rơi vào tay Mân Châu.

Lâu Cảnh tiện thể cho người nhắn về, cần phải hiệp trợ khâm sai, đem toàn bộ manh mối về cái chết của tứ hoàng tử lộ ra.

Kỳ thật, từ lúc tứ hoàng tử đi Tấn Châu, Lâu Cảnh đã phái người nhìn chăm chăm, tin người chết truyền đến, càng là chiêm trống rùm beng mà đi thăm dò. Cái chết của Tiêu Thừa Tranh và lão An Quốc công quá mức giống nhau, khiến hắn không thể không để ý. Nhân chứng vật chứng đã sớm chuẩn bị đầy đủ, chỉ còn chờ khâm sai đại nhân “tự mình phát hiện” ra thôi.

Kỷ Châm đưa Hoàng thái tôn hoàn hoàn chỉnh chỉnh đến Mân Châu xong thì không thể ở lại lâu hơn được nữa, liền vội vàng trở về kinh thành. Gần đây giặc Oa cũng yên tĩnh không ít, Chinh Nam tướng quân Từ Triệt lại càng có nhiều thời gian mà ngắm người.

Mắt thấy sắp lập đông, Lâu Cảnh liền theo nhị cữu đi Lĩnh Nam một chuyến, thuận đường đưa quà lễ tết đến phủ Bình Giang hầu.

Tiêu Thừa Quân không dễ rời khỏi đất phong, nhưng có tâm muốn gặp Bình Giang hầu, liền cải trang thành tùy tùng của Lâu Cảnh, đi theo bọn đến Lĩnh Nam.

Thấy phu quân nhà mình chủ động muốn làm tùy tùng, Lâu Cảnh rất chi là phẫn chí, vênh mặt hất hàm sai khiến mà bắt Tiêu Thừa Quân phải cùng cưỡi chung một ngựa với hắn, “Người là tùy tùng, nhất định phải nghe lời ta.” Nói xong, một bàn tay liền mò lên ngực của người trong lòng, nhanh nhẹn luồn vào trong vạt áo.

Tiêu Thừa Quân vội vàng dè tay hắn lại, quăn bách mà nhìn thoáng qua Từ nhị cữu đang giục ngựa phía trước, “Đừng nháo!”

“Sợ cái gì, nhị cữu cũng không phải là không biết.” Lâu Cảnh vui vẻ mà cắn cắn một bên vành tai hồng hồng của phu quân, chính mình chơi đến bất diệc nhạc hồ.

(Bất diệc nhạc hồ: vui đến quên trời quên đất)

Mấy hôm trước hai người bọn họ đến bờ biển nghỉ ngơi, sáng sớm nhất vỏ sò bắt cua, ban ngày thông dong ngồi câu cá, còn rượt đuổi vui đùa trên bờ cát, không cần phải cẩn thận từng li từng tí như lúc ở trong kinh, cũng không có kẻ đến người đi như trong vương phủ, trời đất bao la, chỉ có hai người bọn họ. Buổi chiều ngồi trên đá ngầm, đôi chân trần ngâm trong nước biển, cảm nhận từng cơn sóng vỗ rì rào, tay trong tay ngắm mặt trời lặn, trao cho nhau những nụ hôn thật dài...

Những ngày tháng sống như thần tiên này đã khiến Lâu Cảnh hình thành thói quen, thế cho nên khi trở lại cuộc sống lúc trước, hắn vẫn khó có thể thu liễm, thường xuyên nhện không được mà ôm ôm, hôn hôn, sờ sờ Tiêu Thừa Quân chút chút.

Sự kiện Tấn Châu còn chưa lật ra, phe hữu tướng đã nhảy ra, bốn phía buộc tội Thẩm Liên.

Vơ vét tiền của, vu oan giết chết quan viên linh tinh, đều không đủ để lật đổ Thẩm Liên, Trần Thế Xương thập phần rõ ràng, liền đánh thẳng vào chỗ yếu hại, “Khải tấu Hoàng Thượng, năm trước Thanh Châu vỡ đê, số tiền kia vốn không dùng cho việc xây dựng hoàng từ, mà là xây sinh từ.”

(ai không nhớ “sinh từ” là gì, mời xem lại Chương 24 ^-^)

Thẩm Liên lập tức thay đổi sắc mặt, âm ngoan mà trừng Trần Thế Xương, “Nếu hữu tướng đại nhân biết rõ ràng như thế, tại sao lúc trước lại không thấy nói ra?”

Trần Thế Xương không để ý tới hần, quan viên thủ hạ dưới trướng liền thay nhau thượng tấu.

Thanh Châu muốn xây một tòa sinh từ để cung phụng Thẩm Liên, đã tham ô ngân lượng xây dựng đê điều, khiến Thanh Hà vỡ đê, vì che dấu hành vi phạm tội của mình, Thẩm Liên nhanh chóng đổi thành xây dựng hoàng từ, thế cho nên oan uổng Thái tử.

Triều đình liền ồ lên, vì một cái hoạn quan mà cho xây sinh từ, quả thật là chuyện chưa từng nghe thấy! Năm đó Thái tử bị phế đến oan uổng, nếu không phải Thuần Đức đế nhất thời mềm lòng, không lấy tội mưu nghịch để phế Thái tử, chứ không thì chỉ sợ là bây giờ Tiều Thừa Quân còn đang bị giam giữ trong thiên lao.

Dân chạy nạn Thanh Châu bị xua đuổi tới Giang Châu, ruộng tốt ở Giang Châu bị hủy gần hết, dân chúng lâm than, thứ sử Giang Châu hao hết tâm lực mới bảo trụ được nạn dân. Lúc nói ra những lời này, nhóm quan viên phe hữu tướng đều tỏ ra vô cùng đau đớn mà thở than khóc lóc, kịch liệt lên án Thẩm Liên.

Chuyện xây sinh từ, đã triệt để chọc giận Thuần Đức đế, một bàn tay to vỗ mạnh lên ngự án, “Các người đều nghĩ trẫm là kẻ ngốc, rất dễ lừa gạt phải không?” Lập tức ra lệnh bắt giữ Thẩm Liên.

“Hoàng Thượng, nô tỳ oan uổng a!” Thẩm Liên gào lớn, “Những chuyện này đều do hữu tướng bức bách, năm đó Thái Sơn vốn không có động đất, là hữu tướng muốn ám hại Thái tử nên mới làm ra việc này a!”

89. Chương 89: Bỏ Cục

Khoảnh khắc này, thị vệ bắt giữ Thẩm Liên chợt dừng bước, triều đường lặng ngắt như tờ, sau đó, cả triều liền ồ lên.

(triều đường: cung điện, phủ quan làm việc)

Thái Sơn động đất chính là chuyện quốc gia đại sự, lấy biểu tượng của Thái tử là Thái Sơn làm văn, này cũng quá lớn mật rồi, nói nhẹ đi thì là khi quân phạm thượng, mà nói nặng thì chính là mưu nghịch a!

“Hoàng Thượng, Thẩm Liên quả thực là ngậm máu phun người, Thái Sơn đại sự, sao thần dám vọng ngôn?” Trần Thế Xương phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, lớn tiếng nói.

(vọng ngôn: nói xằng/ nói càn, tùy tiện)

“Trần Thế Xương, lúc trước ngươi cũng không nói như vậy.” Dù sao đã xé rách mặt, Thẩm Liên cũng bắt chấp tất cả, giây giũa thoát khỏi nhóm thị vệ, dùng đầu gối bước lên phía trước mấy bước, than thở khóc lóc nói: “Hoàng Thượng, nô tỳ cũng không biết cái sinh từ kia là từ nơi nào tới, hữu tướng tìm tới cửa, muốn ta phá một cái sinh từ nào đó để xây từ đường hoàng thất, nô tỳ trăm triệu lần cũng không nghĩ đến hần làm vậy là để ám hại Thái tử a!”

Từ một tiểu thái giám nho nhỏ, Thẩm Liên đã lăn lộn đi lên thành một đại quan đứng đầu nội thị tỉnh, kỹ xảo nói chuyện của hần có thể nói là đăng phong tháo cực, hai ba câu liền đem tội lỗi của mình nói thành nhất thời hồ đồ, trọng điểm lại chuyển qua việc mưu hại Thái tử.

(đăng phong tháo cực: đăng: trèo, phong: đỉnh núi, tháo: đến, đạt tới; cực: tốt cùng => nghĩa đen là trèo đến đỉnh núi cao nhất, nghĩa bóng: đạt đến trình độ cảnh giới cao nhất.)

“Hữu tướng thật đúng là sót ruột đến khó dần nổi a, vì đoạt lấy trữ vị, ngay cả loại chuyện dối trá hoang đường như Thái Sơn động đất mà cũng dám nói ra.” Dương Hữu Đình trực tiếp nói thẳng.

“Hoàng Thượng, Thái Sơn có động đất là do người dưới tâu lên, thần chỉ là theo thực tế mà tấu thôi ạ.” Trên mặt Trần Thế Xương vẫn là lù lù không động, nhưng lòng bàn tay đã tràn đầy mồ hôi lạnh.

Xé rách mặt với Thẩm Liên, hắn đã dự đoán được rằng Thẩm Liên sẽ cản ngược lại một hơi, mọi lý do thoái thác cũng sớm được nghĩ tốt, nhưng việc này lại không có mười phần nắm chắc, nên trong lòng cũng thấp thỏm lo âu.

“Hoàng Thượng, chuyện Thái Sơn chỉ là bắt gió bắt bóng (tin đồn), việc cấp bách hiện giờ là Thẩm Liên cố động quan viên địa phương xây sinh tử, chúng có vô cùng xác thực, thần cho rằng nên đi thẩm tra, xử lý chuyện này trước ạ.” Hình bộ thượng thư hợp thời bước ra nói.

Từ đầu đến cuối, Binh bộ thượng thư Tôn Lương không hề nói một lời nào, chức vị của hắn chẳng có quan hệ gì đến mấy chuyện này, chỉ lạnh mắt nhìn hết thấy diễn ra. Nhớ lại thời điểm hữu thừa tướng và Trầm thái giám liên thủ hại chết Vương Kiên năm xưa, cũng là một màn tranh cãi âm ỉ không ngớt trên triều đường thế này. Phải thanh lưu liên tục đấu tranh, nhưng cuối cùng vẫn là động tác của Thẩm Liên nhanh hơn, trong vòng một đêm liền đem người hại chết. Thứ sử Tấn Châu và diêm chính Tây Bắc đều được thay thế bằng môn sinh của hữu tướng, mà người một lòng vì nước vì dân là Vương Kiên, thì lại bị oan chết trong chiếu ngục, không bao giờ nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Cuối cùng Thẩm Liên cũng bị quăng vào đại lao, vô luận thế nào, xây dựng sinh tử vẫn là chuyện khiến Thuần Đức để không thể tha thứ, chuyện về Thái Sơn, cũng cho người đi điều tra rõ ràng.

Phong cảnh Lĩnh Nam rất đẹp, núi non trùng trùng điệp điệp, cây cối xanh tươi rậm rạp. Không có sự nguy nga hùng vĩ và hiểm trở như các dãy núi vùng Tây Bắc, nhưng các mạch núi nhỏ nơi đây như được thiên thần vuốt ve nhào nặn mà tạo thành, khi thì có hình dáng tuần mã lão nhanh, khi thì giống như ông phật nằm ngủ say, khi thì gặp dòng sông xanh biếc, uốn lượn giữa các hẻm núi, muôn hình vạn trạng. (nhiều trạng thái, dáng vẻ khác nhau.)

Bởi vì chưa từng đến Lĩnh Nam nên Tiêu Thừa Quân nhìn đâu cũng thấy mới lạ, phong cảnh dọc theo đường đi thật khiến người ta không thể rời mắt.

Lâu Cảnh thì chỉ tới đây lúc bé, nhớ không rõ nữa, hiện giờ nhìn ngắm cũng thấy thích thú, liền cố ý thả chậm cước bộ, đi một chút lại ngừng, gặp được địa phương nào có cảnh sắc đặc biệt liền dừng lại chơi đùa một phen.

Từ Triệt cũng không sót ruột trở về, để mặc bọn họ chơi đùa, ước chừng đi mất mười ngày mới tới phủ Bình Giang hầu ở Li Thành.

“Thần Từ Chính, ra mắt Mân vương điện hạ.” Đại cữu Từ Chính, tiếng như chuông lớn, mang theo một loại uy nghiêm không thể xem nhẹ, nhìn thấy Tiêu Thừa Quân, liền quy củ tiến đến hành lễ.

Nhận được tin báo, tam cữu và tứ cữu đều có mặt, lập tức đi theo sau hành lễ. Người Từ gia đều có bộ dáng tương đối uy mãnh, vài võ tướng lưng hùm vai gấu nhất tề hành lễ, khí thế thật không phải bình thường. Tiêu Thừa Quân có chút hiểu được, vì sao Lâu Kiến Du lại không thích nhà mẹ đẻ của thê tử như vậy, chỉ mỗi việc mấy đại cữu này đồng thời xuất hiện trong phủ An Quốc công, phỏng chừng vị phụ thân kia của Lâu Cảnh sẽ chẳng nói nổi một câu hoàn chỉnh đâu.

“Cả Từ gia đều là hổ tướng, quả thật là nghe tới tên không bằng gặp mặt.” Tiêu Thừa Quân nâng tay thỉnh mọi người đứng dậy, khẽ mỉm cười.

“Điện hạ quá khen.” Bình Giang hầu Từ Chính cười nói, “Mấy huynh đệ không nên thân nhà thần chỉ biết vũ thương lộng bóng, nhìn qua rắn chắc mà thôi.”

(vũ thương lộng bóng: múa thương đánh gậy, chỉ người tập võ múa may binh khí.)

Võ tướng nói chuyện, không có nhiều vòng vo ngoằn ngoèo như quan văn, Bình Giang hầu phái nhị đệ nhà mình đến Mân Châu, chính là biểu lộ lập trường của Từ gia, cho nên thấy Tiêu Thừa Quân chủ động đến đây, Từ Chính vô cùng cao hứng.

Từ gia vốn có nhiều nhân khẩu, Lâu Cảnh liền có năm, sáu vị biểu ca (anh em họ), nhưng do thân phận của Tiêu Thừa Quân khá miễn cưỡng, lo lắng nhiều người mất tập nên bọn họ không để những người khác đến đây chào.

“Hôm qua trong triều gửi đến đây một phần ý chỉ,” Sau khi thăm hỏi nhau xong, Bình Giang hầu liền nói đến chính sự, sắc mặt có chút ngưng trọng, “Muốn quân Lĩnh Nam phải canh phòng nghiêm ngặt Nam Man, bất kể người nào sai khiến, đều không được phép rời khỏi Lĩnh Nam.”

Lâu Cảnh cùng phu quân nhà mình nhìn nhau, cau mày nói: “Đại cữu, phần ý chỉ này là do người nơi nào viết vậy?”

Đối với mấy chuyện này, tứ cữu thường có thói quen vào tai phải ra tai trái, ngồi một lát đã nhấp nhồm không yên, liền đi thẳng ra ngoài trêu đùa bé sơn tước mới tập.

Tam cữu thì cư xử với Tiêu Thừa Quân không nóng không lạnh, xác thực mà nói thì hắn cũng không thập phần hoan nghênh vị Mân vương điện hạ này, thấy đại ca nhà mình chưa nói vài câu đã có bộ dáng muốn giao hết căn nguyên ngọn nguồn trong nhà ra ngoài, liền cau mày không tán thành, “Đại ca, nhóm tiểu Cảnh vừa mới lặn lội đường xa tới đây, nên thỉnh Vương gia đi nghỉ tạm trước, mấy chuyện chính sự này thì để hôm khác bàn lại.”

Nhị cữu Từ Triệt liếc mắt nhìn đệ đệ một cái, lạnh lùng nói: “Đại sự trong triều thay đổi trong chớp mắt, nói xong rồi nghỉ ngơi cũng không muộn.”

Tam cữu thật không bằng lòng, liền xoay người đi ra ngoài, rút tẩu thuốc lá bằng ngọc bên hông do Lâu Cảnh biểu tặng dạo trước ra, ngồi trên hành lang rầu rĩ không vui mà hút thuốc lá rời. Lâu Cảnh bị ép phải gả đến Đông Cung khiến bọn họ rất tức giận, hiện giờ vất vả lắm mới thoát khỏi khổ ải, sao lại vội vàng dán vào người ta thế chứ? Tam cữu thật không lý giải được chuyện này, cũng chẳng có cảm tình gì với vị Mân vương điện hạ kia, bởi hắn nghĩ rằng, chẳng qua Tiêu Thừa Quân chỉ coi trọng Lâu gia và thế lực của Từ gia mà thôi, một khi bước lên đại vị, chưa biết chừng kết cục tương lai của cháu trai nhà mình chính là qua cầu rút ván đấy.

Không quản đến tam cữu còn ôm phiền muộn trong lòng hay tứ cữu nhàm chán bỏ ra ngoài chơi chim, hiện giờ trong phòng chỉ còn lại bốn người, tất cả đều có sắc mặt ngưng trọng.

Việc khác thường tất có vấn đề, một năm Lĩnh Nam cũng không tiếp nhận được mấy lần ý chỉ, đột nhiên lại gửi đến một đạo mật chỉ yêu cầu hắn phải án binh bất động, chỉ có thể thuyết minh, trong triều sắp có biến động cực lớn.

“Đây là trung thư tỉnh chấp bút.” Tiêu Thừa Quân cẩn thận đọc kỹ phần mật chỉ kia một lần rồi nói, hàng năm phê duyệt tấu chương giúp y liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, đây là bút tích của một vị trung thư xá thường thay mặt hữu tướng sao chép công văn.

(chấp bút: một người đại diện viết theo sự chỉ đạo, ý tưởng của một người nào đó/ hoặc viết văn bản theo ý kiến đã thống nhất của một tập thể.)

“Trần Thế Xương đang có ý gì đây?” Nhị cữu không hiểu rõ lắm.

Lâu Cảnh đứng dậy, nhìn chằm chằm vào bản đồ địa hình vùng Tây Nam treo trên tường thư phòng, cẩn thận xem xét một hồi lâu rồi nói: “Nếu sử dụng binh lực Lĩnh Nam thì có thể kiểm chế ba nơi là đất Thục, Giang Châu và Mân Châu.”

Bình Giang hầu đột nhiên ngắt đầu, “Người nói là, đất Thục hoặc Giang Châu sẽ có binh biến?”

Tình thế trong triều, sợ là đã thập phần ác liệt.

Sự thật cũng đích xác như thế.

Thẩm Liên vừa bị hạ ngục vào buổi sáng thì ngay buổi tối hôm đó, hàng loạt chứng cứ phạm tội của hữu tướng Trần Thế Xương được đưa tới quý phủ của tả tướng Dương Hựu Đình.

Nếu muốn cá chết lưới rách, Thẩm Liên đã sớm chuẩn bị kỹ càng, hắn bị bắt nhưng nội thị tỉnh vẫn còn ở đây. Trong những năm qua, nội thị tỉnh chuyên trông coi về việc điều tra quan viên và vài chuyện như tra

tấn bức cung, đã sớm nắm trong tay cả đồng chứng cứ phạm tội của Trần Thế Xương.

Tật ác như cừu, Dương thái phó cao hứng đến cả đêm không chợp mắt, suốt đêm tìm môn sinh, phụ tá thương nghị.

(tật ác như cừu ghét cái ác như kẻ thù (người chính trực không dung tha điều ác.)

Cùng lúc đó, bởi vì có tướng sĩ Tần Châu tích cực phối hợp nên khâm sai đại nhân nhanh chóng “phát hiện” ra nguyên nhân thực sự khiến tứ hoàng tử chết trận sa trường. Đó là do thứ sử Tần Châu cấu kết với tướng quân giặc Thát, cố ý bày ra cái bẫy dụ dỗ Tiêu Thừa Tranh mắc câu, rồi dùng chiêu bắt ba ba trong hồ mà loạn tiền bắn chết. Nưng theo dây mơ rễ má mà điều tra xuống dưới, khâm sai đại nhân lại phát hiện thêm một vụ việc kinh người, vị thứ sử Tần Châu này, từ lúc nhậm chức cách đây ba năm đã thông đồng với giặc Thát, hàng năm đều chiếu theo lệ mà đưa tặng lương thảo cho người Thát!

Thứ sử Tần Châu là hữu tướng đề cử, ngay sau đó, cái chết của thứ sử tiền nhiệm Vương Kiên cũng bị lật ra, đầu mâu nhắm thẳng về hướng hữu tướng Trần Thế Xương.

Trần Thế Xương sứt đầu mẻ trán, thế nào cũng không nghĩ đến vị khâm sai được phái đi Tần Châu này lại điều tra ra nhanh như vậy, còn tra đến thấu triệt như thế, “Hoàng Thượng, thần quản lý người dưới không nghiêm, cam nguyện chịu phạt.”

“Hữu tướng cho rằng một câu quản lý người dưới không nghiêm là có thể lừa dối cho qua hay sao?” Dương Hựu Đình hợp thời bước ra khỏi hàng, lấy ra một phần tấu chương, liệt kê tỉ mỉ đủ loại tội lỗi của Trần Thế Xương trong mấy năm nay.

Ngay sau đó, tấu chương buộc tội hữu tướng giống như bông tuyết mà chất đầy ngự thư phòng.

Tin tức đến đây, đột nhiên dừng lại.

Nhưng tin tức chuyển đến tay Tiêu Thừa Quân vẫn chưa từng đứt đoạn, hiện giờ xem ra, có vẻ như tất cả mọi thứ đều phát triển theo đúng phương hướng mà y tính toán, tuy nhiên phần mật chỉ thu được ở Lĩnh Nam này lại khiến y càng phải thận trọng hơn nữa.

Nếu người Trần gia đã thêm muốn vị trí trữ quân như vậy thì nhất định sẽ không hành động mà không có sự chuẩn bị tốt. Lấy sự khôn khéo của Trần Thế Xương mà nói thì hẳn là trước lúc tranh cãi với Thẩm Liên đã chuẩn bị sẵn hậu chiêu, mà phần mật chỉ sớm được chuyển đi từ kinh thành này, nhất định là hậu chiêu của hắn!

“Trạc Ngọc, binh lực Giang Châu hiện tại thế nào?” Tiêu Thừa Quân quay đầu nhìn về phía Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh cong môi, “Binh lực Giang Châu, có thể đoạt lại đây bất cứ lúc nào.” Phải biết rằng, Vân Tam vẫn còn ngồi xổm ở bên ngoài phủ thứ sử Lô Tân, chỉ chờ có lệnh là một đao kết liễu hắn ngay.

Tiêu Thừa Quân gật đầu, nhìn về phía Bình Giang hầu, “Nếu Hầu gia không chê, có thể cho phép ta gọi một tiếng đại cữu được không?”

Câu này vừa ra, không chỉ hai cữu cữu, mà ngay cả Lâu Cảnh cũng đều ngây ngẩn cả người.

Trước đây bọn họ là Thái tử và Thái tử phi, kêu một tiếng đại cữu thì cũng dễ hiểu, nhưng bây giờ vô danh vô phận, lời này nói ra cũng đồng nghĩa với việc Tiêu Thừa Quân phát ra lời thề sẽ giành được ngôi vị hoàng đế, hơn nữa, tương lai còn muốn cưới Lâu Cảnh làm hậu.

“Vương gia nói như vậy, chính là khiến vi thần tổn thọ mà.” Từ Chính vội vàng đứng dậy.

“Sự tình khẩn cấp, bốn vương sẽ không nói những lời khách sáo, hiện giờ Từ gia đã bị liên lụy vào đây, nếu đại cữu tin ta, bây giờ phải phái người theo dõi nhất cử nhất động của quân Thục ngay, một khi đất Thục có động tĩnh gì khác thường, lập tức xuất binh chặn bọn họ lại.” Thanh âm của Tiêu Thừa Quân trầm ổn hữu lực, đôi mắt đen thâm thúy mà trầm tĩnh, phảng phất như có thể tùy ý nắm giữ thiên hạ trong lòng bàn tay.

Không có nhiều thời gian để ở lại Lĩnh Nam, phu phu hai người liền ra roi thúc ngựa mà trở về Mân Châu.

Thong thả đến chơi, vội vàng trở về, thậm chí Lâu Cảnh còn không kịp nghe mấy câu mẫu nói đông dài vài câu, đã rời khỏi phủ Bình Giang hầu rồi.

“Sau này bình an ổn định, ta lại cùng người đến đây chơi nhé.” Tiêu Thừa Quân xin lỗi mà sờ sờ đầu Lâu Cảnh.

“Được a, đến lúc đó chúng ta sẽ cầm sào đẩy bè trúc trên sông nhé, chỉ có hai chúng ta thôi...” Lâu Cảnh cười xấu xa, cắn cắn vành tai phu quân.

Tiêu Thừa Quân ho khan một tiếng, “Đi nhanh đi.”

Cảm giác sự tình có chút không đúng, Tiêu Thừa Quân đề nghị Từ gia phải quan sát chặt chẽ đại quân đất Thục, để phòng ngừa vạn nhất, đồng thời truyền tin tức cho thứ sử Việt Châu, dặn dò ngoại công vạn sự cẩn thận.

Quả nhiên, Tiêu Thừa Quân vừa trở lại vương phủ, trong triều đã chuyển tới một cái tin tức kinh người, Thuần Đức đế ngã bệnh!

90. Chương 90: Lôi Đình

Hai đầu lông mày nhíu chặt, Tiêu Thừa Quân cầm tin tức trong tay nhìn đi nhìn lại mấy lần, hiện giờ chính là thời gian mấu chốt để sửa trị Trần gia, sao đột nhiên Hoàng Thượng lại ngã bệnh thế này?

“Hữu tướng đã bị tổng vào tù chưa?” Lâu Cảnh dán lại đây, đưa tay xoa xoa, vuốt phẳng vết nhăn trên trán y.

Tiêu Thừa Quân thở dài, chậm rãi lắc lắc đầu, mọi sự đều đủ, chỉ còn chờ cơ hội, nếu tiếp tục kiên trì thêm một hai ngày, nhất định Trần gia sẽ đổ.

“Hoàng Thượng vẫn luôn khỏe mạnh, có lẽ là do quá giận dữ với Trần gia nên bị bệnh đấy.” Triệu Hi lạnh lạnh nói: “Nội thị tỉnh nắm trong tay hàng loạt chứng cứ xác thực, cái gì chẳng có, nói không chừng còn điều tra ra tam hoàng tử không phải là con thân sinh của Hoàng Thượng ý chứ... Ai u...” Một câu còn chưa nói xong, cái gáy đã bị Lâu Cảnh gõ một phát.

“Câu như vậy mà Mân tướng đại nhân cũng dám nói ra hả?” Lâu Cảnh trừng hấn, xuất thân của hoàng tử đầu thế nói lung tung.

“Đừng nháo nữa.” Tiêu Thừa Quân bắt đắc dĩ mà liếc mắt nhìn hai người này một cái, cầm bút bắt đầu viết tấu chương.

Có vẻ như bệnh tình lần này của Thuần Đức đế thực nghiêm trọng, hoàn toàn khác với lần té xỉu trong hoa viên dạo trước. Làm một người con, nói cái gì đi nữa thì Tiêu Thừa Quân cũng phải biểu hiện ra một mảnh hiếu tâm, lúc này liền viết một tấu chương thỉnh chỉ hỏi kinh để thị tậ, sau đó cho người ra roi thúc ngựa đưa về kinh thành.

(thị tậ: đại loại là thăm bệnh, lo lắng trông nom chăm sóc, hầu hạ người trên.)

Hoàng Thượng đột nhiên bị bệnh, hôn mê bất tỉnh, đối ngoại chỉ nói ngẫu nhiên bị cảm mạo phong hàn, việc triều chính được giao cho hai vị tả hữu thừa tướng cùng quản lý.

Tấu chương của Tiêu Thừa Quân nhanh chóng bị người chặn lại, trực tiếp đưa đến tay hữu tướng, Trần Thế Xương nhìn chằm chằm tấu chương trong tay, hai mắt đỏ đậm, “Y đánh cái chủ ý thật tốt a!”

Phiên phương vô chiếu không được phép ra khỏi đất phong, nhưng nếu kinh thành nguy cấp, là có thể xuất binh cần vương. Tấu chương thỉnh chỉ hỏi kinh này, không thể đồng ý, cũng không thể bác bỏ.

(cần vương giúp vua)

Binh bộ thượng thư Tôn Lương nhìn thoáng qua tấu chương của Mân vương, lên tiếng nói: “Ân sư, tấu chương này tuyệt đối không thể chặn lại, chi bằng nên sớm trả lời mới tốt.”

“Vì sao?” Trần Thế Xương nhíu mày, hẳn vốn tính toán ngầm giữ tấu chương này lại, không muốn đưa ra, bởi vì mặc kệ là có đồng ý hay không, nó đều có thể khiến Tiêu Thừa Quân tìm được lý do để xuất binh.

Nếu đồng ý cho Mân vương thị tặc, phiên vương nhập kinh tất nhiên sẽ mang theo thân vệ, Tiêu Thừa Quân có thể mượn cơ này để dẫn theo đại binh tiến đến, vậy thì có khác nào Trần gia may áo cưới cho y hưởng dâu; nếu không đồng ý, Tiêu Thừa Quân có thể giương cờ hiệu cần vương, trực tiếp mang binh công thành.

“Nếu đề xuống, chắc chắn Mân vương sẽ phát giác ra có chuyện bất thường, đến lúc đó dứt khoát khởi binh thì rất phiền toái. Không bằng cứ trực tiếp từ chối, để Mân vương cho rằng Hoàng Thượng chỉ mắc bệnh vặt, không dám hành động thiếu suy nghĩ, chẳng may Hoàng Thượng...” Tôn Lương không nói hết lời, nhưng Trần Thế Xương tự nhiên nghe ra hàm ý trong đó, Thuần Đức để không sống được vài ngày nữa, trước cứ trấn an xoa dịu Tiêu Thừa Quân, chờ Hoàng Thượng băng hà, hết thầy thành kết cục đã định, cái gì cũng không sợ.

“Người nói đúng lắm.” Trần Thế Xương gật gù, hẳn đã phong tỏa chặt chẽ tin tức trong kinh, nhưng trên đời này không có bức tường nào hoàn toàn chắn nổi gió, cứ kéo dài không phúc đáp sẽ chỉ làm Tiêu Thừa Quân nghi ngờ, sau đó phái người đi do thám tin tức, đến lúc đó liền phiền toái.

“Nói người phải hạ loại được thật mạnh vào, người làm ăn thế nào rồi?” Trường tử của Trần Thế Xương kéo vạt áo của tên chân nhân ra vẽ thanh cao Đào Mâu, thấp giọng hỏi.

“Cái kia... nhất định là hiệu quả, chỉ còn mấy ngày nữa thôi...” Đào Mâu trưng ra vẻ mặt đau khổ nói, mấy ngày nay hữu tướng bị tả tướng bức đến nóng nảy, mắt thấy sắp bị trị tội, liền xuất hiểm chiêu bắt hẳn phải đổi tiên đan thành độc dược. Làm một cái thần côn, có thể lăn lộn đến chức khâm thiên giám giám chính, Đào Mâu cũng không phải là kẻ ngu, hẳn thừa biết rằng nếu hẳn hạ loại được mạnh kiến huyết phong hầu, thì chính mình cũng sẽ bị mất mạng theo hoàng đế ngay lập tức.

Thư phúc đáp của triều đình nhanh chóng được gửi tới Mân Châu, nhận nhiệm vụ tạm thời quản lý triều chính, thừa tướng đại nhân đã thắng thường cự tuyệt thỉnh cầu vào kinh thị tặc của Mân vương, nói rằng Hoàng Thượng chỉ mắc bệnh nhẹ, nói gần nói xa đều là chỉ trích Tiêu Thừa Quân có mưu đồ gây rối.

“Hừ, còn hẳn thì trung quân ái quốc lắm đấy!” Lâu Cảnh cầm hồi âm của hữu tướng trong tay, bĩu môi nói.

Tiêu Thừa Quân không nói gì, y vốn chẳng buồn để ý đến cái thư phúc đáp này làm gì, cái y đang chờ, là chờ tin tức xác thực từ trong kinh. Hiện giờ ý kiến phúc đáp của hữu tướng đã đến đây rồi, nhưng y vẫn không nhận được một cái tin tức mới nào từ kinh thành gửi đến cả, “Trạc Ngọc...”

“Ơi?” Lâu Cảnh nghe thấy phu quân nhà mình gọi, liền nhanh chóng chạy qua, cùng Mân vương điện hạ chen chúc trên một cái ghế dài.

Tiêu Thừa Quân nhìn hẳn một lát, chợt thở dài, “Thôi, không có việc gì.”

“Ta đã phái người đi Tấn Châu rồi.” Lâu Cảnh cũng hiểu được y muốn nói gì, nhẹ nhàng hôn hôn lên ấn đường của y, dạo này Tiêu Thừa Quân nhíu mày càng ngày càng nhiều, đây cũng không phải là một chuyện tốt, nếu cứ tiếp diễn, khuôn mặt anh tuấn này sẽ sớm có nếp nhăn, rất đáng tiếc đó nha.

Tiêu Thừa Quân kinh ngạc mà mở to hai mắt nhìn, quả thật là y nghĩ muốn Lâu Cảnh khống chế quân binh Tấn Châu, để ngừa dị động, nhưng sự tình còn chưa được định ra, sợ là Lâu gia vô tội sẽ bị liên lụy, cho nên y muốn chờ thêm chút nữa, không dự đoán được là Lâu Cảnh đã động thủ rồi.

“Cái chết của tổ phụ ta, Trần Thế Xương tuyệt đối không thoát không khỏi liên quan, hẳn đừng mơ dùng được một binh một tướng nào của Tấn Châu!” Trong mắt Lâu Cảnh tràn đầy lệ khí, hẳn đã sắp đặt bố cục tốt lắm, nương theo sự việc của tứ hoàng tử, từng bước từng bước đem nguyên nhân cái chết của lão An Quốc công công bố ra ngoài, đám người cấu kết với nhau hại chết tổ phụ hẳn kia, một tên cũng đừng hòng thoát.

Tiêu Thừa Quân vươn tay ôm người bên cạnh vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve gò má hẳn, “Thứ sử Tấn Châu đã bị bãi chức chờ văn thẩm (chém đầu), diêm chính Tây Bắc đang ở trong thiên lao, ngay cả khi Trần Thế Xương có bản lĩnh cứu hẳn ra ngoài, ta cũng sẽ không bỏ qua cho hẳn.”

“Lưu những người này lại cho ta, ta muốn tự tay chém đầu bọn họ tể điện.” Lâu Cảnh vùi mặt vào trong ngực Mân vương điện hạ, cọ cọ bộ trang phục thân vương nguyệt sắc mềm mại kia một hồi, “Thừa Quân, người đã nói, sau khi đăng cơ liền cưới ta phải không?”

“Không cưới người thì còn có thể cưới ai?” Tiêu Thừa Quân cười khẽ, cúi đầu nhìn Lâu Cảnh, thấy hắn cười đến hai mắt cong cong, liền nhin không được mà ghé sát đến hôn hôn lên đôi mắt xinh đẹp kia, “Nhưng mà, tước vị An Quốc công thì phải làm thế nào đây?”

Nhiều đời Lâu gia đều có chiến công hiển hách, thánh sủng không suy, vốn là đến đời của Lâu Cảnh, Lâu gia vẫn có thể tiếp tục huy hoàng, nhưng nếu người thừa kế Lâu gia được gả cho Tiêu Thừa Quân làm Hoàng hậu, phủ An Quốc công liền không có người nối nghiệp, dựa vào bản lĩnh của Lâu Kiến Du, không đến vài năm là xuống dốc rồi.

“Vương triều nào chả có lúc diệt vong, huống chi là một gia tộc.” Lâu Cảnh cũng không quá để ý, nếu vị phụ thân trẻ trung khỏe mạnh kia của hắn có thể sinh cho hắn một đệ đệ, hắn sẽ chú tâm bồi dưỡng đứa trẻ đó thành một người thừa kế thật tốt, nếu sinh không được thì cũng thôi, dứt khoát để Lâu gia đoạn hương hỏa ngay từ đây đi, miễn cho sau này để cho con cháu bất hiếu hay vô dụng kế thừa, khiến thanh danh của tổ tiên bị bôi nhọ thì càng hỏng bét hơn.

Tiêu Thừa Quân bật cười, “Không ngờ người đã sớm nghĩ thông suốt thật nha.”

Hai người đang nói chuyện, Lục Triệu chợt vội vội vàng vàng mà chạy vào, “Vương gia, có thư từ kinh thành tới.”

Có người tiến vào nhưng Lâu Cảnh cũng không có ý định đứng dậy, di chuyển ra chỗ khác mà vẫn phớt phơ nằm ườn trong ngực Tiêu Thừa Quân như trước, ôm lấy thắt lưng y.

Lục thị vệ đã sớm tập mãi thành thói quen, nhìn không chớp mắt mà đem thư đưa lên, sau đó cúi đầu đứng ở một bên, một bộ cái gì cũng đều không thấy.

Tiêu Thừa Quân vỗ vỗ gia hỏa trong lòng, ý bảo hắn ngồi dậy, nhưng mà Lâu Cảnh chỉ xoay xoay thân thể, tựa đầu vào ngực y, duỗi cổ nhìn thư tín trong tay y.

Lười nhác hắn chú ý lễ nghi, Tiêu Thừa Quân liền đơn giản mà đem cầm gác lên đỉnh đầu của người trong ngực, mở thư tín cùng hắn nhìn xem.

Một hàng chữ phiêu dật tuấn tú nổi bật trên tờ giấy trắng, đúng là cảnh đẹp ý vui, vừa nhìn liền biết đây là bút tích của Tiêu Thừa Cẩm, nhưng hai người lại hoàn toàn không có tâm tình thưởng thức thư pháp, bởi vì trên tờ giấy chỉ viết một câu, “Kinh thành lâm nguy, mau chóng xuất binh.”

Trong kinh, điện Bàn Long.

Thị vệ hoàng cung vây quanh bảo vệ cung điện chặt chẽ, trừ bỏ thái y, ai cũng không được phép tiến vào.

Tĩnh vương Tiêu Thừa Cẩm không nhanh không chậm mà tiến cung, liền nhìn thấy tam hoàng tử Tiêu Thừa Đặc đã sớm canh giữ ở ngoài cửa điện, đang giằng co với Hoài Trung, “Hoài công công, phụ hoàng ngã bệnh, tự nhiên là bốn hoàng tử phải đến trước mặt thị tật, người ngăn đón ta như vậy là sao hả?”

“Điện hạ, nhóm thái y còn đang khám và chữa bệnh, nhất thời nửa khắc vẫn không thể đi vào đâu ạ.” Hoài Trung hết lòng khuyên can, vẻ mặt và động tác rất kiên quyết, một bước cũng không cho Tiêu Thừa Đặc tới gần.

Tiêu Thừa Cẩm nhìn thoáng qua thần tình vô cùng lo lắng của tam hoàng tử, khóe môi gợi lên một tia cười lạnh thoáng qua, rất nhanh lại thu liễm đi xuống, tiến lên hỏi Hoài Trung hai câu rồi không hề lên tiếng, đứng yên ở một bên cửa điện, không nói đi vào, cũng không nói rời đi.

Tam hoàng tử Tiêu Thừa Đặc hừ lạnh một tiếng nói: “Không nghĩ nhị hoàng huynh cũng tới thị tật à? Hôm nay vừa lạnh vừa rét, đừng để tổn thương thân mình đấy.”

“Làm phiền tam hoàng đệ quan tâm ghi nhớ trong lòng rồi.” Tiêu Thừa Cẩm làm bộ như không nghe ra ý tứ trào phúng trong câu nói kia, biết thời biết thế mà nói tiếp: “Lời này cũng rất có lý, không bằng chúng

ta đến thiên điện chờ đợi, chứ cứ đứng đào lỗ ở đây, để người ta nhìn vào, còn tưởng rằng tam hoàng đệ đang chờ chiếu thư truyền ngôi đấy.”

Tiêu Thừa Đặc ghen một hơi, hung hăng mà trừng mắt nhìn Tiêu Thừa Cẩm một cái, ai dè người ta chẳng buồn để ý đến hắn, cứ bước thẳng hướng thiên điện mà đi. Huynh trưởng đã đi rồi, hắn đứng mãi ở chỗ này cũng không phải là chuyện hay, đành phải cùng đi thiên điện, như ngồi trên chông mà cùng Tiêu Thừa Cẩm uống trà.

Không bao lâu sau, bên ngoài truyền đến thông bẩm, nói Hoàng hậu tới.

Hai người nhanh chóng đi ra ngoài nghênh đón, Kỷ Chúc thần nhiên liếc mắt nhìn tam hoàng tử một cái, đột nhiên nâng tay lên, hơn một trăm binh sĩ Vũ Lâm quân liền đều nhিপ mà xếp hàng, vây quanh ba tầng trong ngoài điện Bàn Long.

Tiêu Thừa Đặc cả kinh, “Phụ hậu, ngài đây là...”

“Kể từ giờ trở đi, không ai được phép rời khỏi điện Bàn Long nửa bước, kẻ vi phạm giết không tha.” Kỷ Hoàng hậu lạnh giọng ra lệnh, Vũ Lâm quân và thị vệ hoàng cung liền cao giọng đồng thanh hưởng ứng.

Không dự đoán được Hoàng hậu vừa ra tay liền chính là một màn kinh hồn như vậy, Tiêu Thừa Đặc cũng sờ tại chỗ, mà Tiêu Thừa Cẩm thì từ đầu đến cuối đều giữ sắc mặt thần nhiên, nhìn không ra hỉ nộ. (vui vẻ, tức giận)

Kỷ Hoàng hậu vừa đến liền sử dụng thủ đoạn lời đing để khống chế điện Bàn Long, đuổi nhóm thái y như một đám ruồi bọ không đầu, không thương lượng nổi một đối sách ra khỏi nội thất, thay bằng thầy lang vẫn luôn phụ trách chữa bệnh cho Tiêu Thừa Cẩm.

Lần đầu tiên đến hoàng cung, thầy lang này nơm nớp lo sợ, tuyệt không dám nhiều lời, hắn cũng vừa mới biết, té ra công tử ốm yếu để mình trị bệnh cả năm nay lại là thân vương đương triều, còn chưa kịp phản ứng, đã bị kéo vào hoàng cung để xem bệnh cho hoàng đế mất rồi!

“Người cứ xem bệnh, bất kể là dùng thủ đoạn gì, nhất định phải giúp Hoàng Thượng chống đỡ thêm vài ngày.” Kỷ Chúc ngồi xuống một cái ghế bên cạnh giường, lẳng lặng mà nhìn Thuần Đức đế, hai mắt nhắm nghiền, gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc.

“Tiên sinh đừng sợ, cứ coi đây là một bệnh nhân bình thường, không ai biết tiên sinh xem đâu, xảy ra chuyện gì thì đã có đám thái y ngoài kia gánh vác.” Tiêu Thừa Cẩm nhẹ nhàng khuyên giải.

Lúc này thầy lang mới yên lòng mà bắt mạch cho Thuần Đức đế, “Này, đây là trúng độc a, nhanh, lấy hạt đậu xanh giã nhỏ, hòa với nước sôi, đổ ra vài cái bát nhỏ, để nguội rồi cho uống...”

“Này...” Về mặt của Hoài Trung đầy khó xử, loại phương pháp chữa bệnh thô lỗ này, sao có thể dùng trên người hoàng đế chứ?

“Làm theo lời hắn nói đi.” Kỷ Chúc lạnh giọng phân phó, mọi người không dám chậm trễ, lập tức làm theo.

Trong đám thái y kia có người của Trần gia, cho đến nay Kỷ Chúc cũng không rõ ràng lắm là người nào, dứt khoát liền không dùng, mượn thần y dân gian này tới cứu chữa, cứu được là tốt nhất, mà không được thì cũng thôi.

Sau khi rót hết mấy chén nước đậu xanh lớn, thầy lang kia lại lấy từ hòm thuốc ra mấy khối đồ vật đen tuyền, cọ cọ dưới mũi của Thuần Đức đế. Thuần Đức đế đang hôn mê bất tỉnh đột nhiên “Oa” một tiếng mà học ra một đồng lớn, chậm rãi mở mắt.

91. Chương 91: Khởi Binh

Thuần Đức đế nhớ rõ mình nhìn chòng tấu chương buộc tội hữu tướng liền tức giận đến khó thở, vội vàng ăn một viên tiên đan, sau đó bất tỉnh nhân sự, mộng lung nghe thấy tiếng cung nhân kinh hô và tiếng bước

chân ồn ào, vẫn luôn muốn mở mắt ra lại không tài nào mở ra được, cuối cùng mơ mơ màng màng mà lâm vào hắc ám.

“Trẫm, đây là...” Có lẽ là do hôn mê trong một thời gian dài, thanh âm của Thuần Đức để rất khàn.

Hoài Trung nhanh chóng bưng một chén trà nóng qua, hầu hạ Thuần Đức để uống hết.

“Hoàng Thượng trúng độc, bất tỉnh nhân sự, hiện giờ sự vụ trong triều được giao cho tả hữu thừa tướng cùng nhau xử lý.” Kỷ Chúc bình thần ngồi trên ghế như trước, cũng không tiến đến, giọng điệu lãnh tính mà nói sự thật.

“Hữu tướng...” Thuần Đức để nói đến từ này, giãy giụa muốn ngồi dậy, “Trần Thế Xương không bị hạ ngục sao?”

“Không có.” Kỷ Hoàng hậu uống một ngụm trà, chậm rãi buông chén xuống, “Thánh chỉ còn chưa kịp phát đi, Hoàng Thượng liền ngã bệnh, hữu tướng đã điều động thủ vệ kinh thành, toàn thành giới nghiêm rồi.”

“Cái gì? Khụ khụ khụ...” Thuần Đức để nghe vậy liền kích động, sắc mặt nghẹn đến mức đỏ bừng, rồi sau đó lại trắng bệch một mảnh, ngã xuống giường ho sù sù không ngừng, mắt thấy lại muốn thở không nổi.

Quân đội Mân Châu có nhân số không nhiều lắm, tất cả cộng lại cũng chỉ được hơn hai vạn, vả lại đây là biên cương trọng địa, không thể mang tất cả đi.

Tiêu Thừa Quân điều một vạn tướng sĩ, gọi Trình tướng quân lại đây dặn dò, “Một vạn binh mã này, giao cho tướng quân thống lĩnh.”

Ban đầu Trình tướng quân chỉ là một thiên tướng, chưa bao giờ nhận qua chức soái, đột nhiên nghe vậy liền không khỏi có chút thấp thỏm lo âu, “Mặt tướng...”

“Ta đến cầm quân!” Một thanh âm trung khí mười phần từ trong đình viện đột nhiên truyền tới, không bao lâu sau, Từ gia nhị cữu mặc một thân quân phục bước đến.

Tiêu Thừa Quân nhú mày, “Nhị cữu, ngài đây là?”

“Hừ, hôn quân vô đạo, hiện giờ kinh thành nguy cấp, ta đâu thể khoanh tay đứng nhìn!” Từ Triệt nghe nói kinh thành đã xảy ra chuyện, thế là ai nói cái gì cũng ngồi không yên, suốt đêm chạy thẳng đến Mân Châu, “Nghe nói điện hạ muốn khởi sự, liền vội vàng đến đây!”

Tiêu Thừa Quân đau đầu mà xoa xoa thái dương.

“Tướng quân, chúng ta đây là đi cần vương hộ giá, không phải tạo phản đâu.” Triệu Hi đứng ở một bên, cười hì hì nói.

Từ Triệt khoát tay áo, “Đều giống nhau cả thôi!”

Ai quản y muốn đi cần vương hay tạo phản, hắn chỉ biết là, Kỷ Chúc đang bị nhốt ở kinh thành, tùy thời đều có nguy hiểm, lần này, dù có phải hủy cả hoàng cung, hắn cũng phải cướp người nọ về.

(đây mới là mục đích chính)

“Phụ thân xinh đẹp, ô oa...” Đang nói, bên ngoài chợt truyền đến tiếng khóc của Hoàng thái tôn, không bao lâu sau, Tiêu Kỳ Thụy liền lồm cồm chạy vào, nhìn một vòng không thấy Lâu Cảnh đâu, lập tức sụ mặt, trề môi lại muốn khóc tiếp.

“Thái tôn điện hạ, đây là làm sao vậy?” Triệu Hi nhanh chóng tiến tới bế bé lên.

“Tiểu Cữu... Hức... Ta muốn phụ thân xinh đẹp cơ...” Tiêu Kỳ Thụy khóc đến thương tâm.

“Tiểu Cảnh đâu?” Từ Triệt cau mày, bây giờ là lúc nào rồi, tiểu tử kia lại chạy đi đâu?

Sau khi nhận được thư của Tiêu Thừa Cẩm, Lâu Cảnh đã mang theo U Vân vệ hỏa tốc chạy về Tấn Châu rồi.

Tấn Châu cách kinh thành rất gần, lại nắm giữ đại quân, có thể nói là ai nắm giữ quân binh Tấn Châu thì người đó có khả năng bóp chặt cổ họng kinh thành, hắn phải mau chóng đuổi qua mới được.

Lúc trước hắc phái người đi Tấn Châu điều tra, gom góp manh mối về cái chết của tứ hoàng tử, rồi nương theo đó mà đem nguyên nhân cái chết của lão An Quốc công công bố ra ngoài, tướng sĩ Tấn Châu biết chuyện liền lòng đầy căm phẫn. Lão An Quốc công sử dụng binh pháp thần kỳ, trị dưới có phương (biện pháp cai trị khôn ngoan có lí có tình), trong lòng mọi người ở Tấn Châu, ông là tượng đài không người nào có thể thay thế, hiện giờ biết được lão anh hùng bị gian thần hãm hại, tất cả đều giận dữ, thiếu chút nữa là xảy ra binh biến rồi. Đối với tân thứ sử triều đình phái tới Tấn Châu này, có thể nói là không có ai dao động hay bị mua chuộc mấy may, cho nên nhất thời nửa khắc, hữu tướng vẫn không thể nào động vào đại quân Tấn Châu.

(Binh pháp: sách lược, phương pháp huấn luyện quân đội và tác chiến. Ngày nay gọi là quân sự học .)

Tiêu Thừa Quân có đại quân một đường đi theo hộ tống, liền bảo Lâu Cảnh mang toàn bộ U Vân vệ đi cùng.

Đoàn người khẩn cấp ra roi thúc ngựa đi tới Giang Châu, Vân Tam nhận được lệnh, dứt khoát giết chết thứ sử Giang Châu Lô Tân, sau đó đi theo chủ nhân lên phía Bắc.

Thứ sử Giang Châu chết bất đắc kỳ tử trong đêm, chết ở trong phủ thứ sử, vì phòng đại loạn, quan viên Giang Châu không dám lộ tin tức ra ngoài, mọi việc được chuyển giao cho tham sự lục quân là Lục Tường quản lý.

(bất đắc kỳ tử: (Khẩu ngữ) chết một cách đột ngột và bất thường.)

Lục Tường giống như đã sớm có sự chuẩn bị từ trước, xử lý tang sự của Lô Tân đầu vào đấy, đồng thời chỉnh đốn binh lực bốn quận phía Bắc, chờ hết thầy làm tốt, mới chậm rãi từ từ gửi tấu chương thông báo tin tức về kinh thành.

Lâu Cảnh mang theo U Vân thập lục kỵ một đường chạy gấp, mất bảy ngày liền đến Tấn Châu.

Ở doanh trại quân Tấn Châu, hữu tướng đã phái một tướng quân mới đến nhậm chức, đang cao giọng ra lệnh: “Tất cả nghe lệnh, lập tức chuẩn bị di chuyển đến Tấn Nam.”

“Tướng quân, triều đình không có ý chỉ, ta cứ mạo muội mà xuất binh thế này thì chẳng phải là loạn thần tặc tử hay sao?” Phó tướng Lý Thành ôm trường đao, tựa người lên cây cột, lạnh lạnh mở miệng.

“Ta có binh phù ở đây, các người muốn kháng lệnh phải không?” Tướng quân này họ Trần, vốn làm một tiểu tướng ở Tấn Châu, bởi vì hắc có quan hệ họ hàng dây tơ rề má với Trần gia nên hai năm nay được thăng chức vùn vụt, trước đã lên đến chức phó tướng, thứ sử Tấn Châu bị chém đầu, Trần Thế Xương không có sẵn nhân thủ trong tay, liền vội vàng mà đề bạt hắc lên làm đại tướng quân.

“Tình thế trong kinh hiện giờ vô cùng nguy cấp, ta lại chọn ngay lúc này tiến đến, biết thì cho rằng chúng ta tới hộ giá, mà không biết thì lại tưởng đây là muốn bức vua thoái vị đấy, tướng quân vẫn nên thận trọng thì hơn.” Lý Thành ném bỏ đao lên bàn, nhìn tư thế thì rõ ràng là bỏ gánh mặc kệ.

“Đúng đó, trời sắp giá rét rồi, bên Tấn Nam toàn là núi lớn, lạnh run cả người, ta phải nhấc bà nương (vợ) trong nhà làm giúp vài kiện áo bông gửi đến đây thôi.” Thiên tướng Hoa Phong chà xát cánh tay, làm bộ như mình vừa bị đông lạnh xong.

Vài tiểu tướng khác liền phá ra cười ha ha, đều là bộ dáng cà lơ phát phơ ta đếch quan tâm.

Trần tướng quân tức giận đến xanh cả mặt, từ lúc lão An Quốc công chết, quân Tấn Châu liền chia thành năm bè bảy mảng, bần nhão không trát được tường, cứ như vậy mà lên chiến trường, làm sao vượt qua được đại quân của Mân vương?

Trần Thế Xương đang ngồi ở trung thư tỉnh phê duyệt tấu chương, điều quan trọng nhất hiện tại là phải ổn định thế lực ở các nơi, chỉ đợi tin Thuần Đức đế bị bệnh chết, tam hoàng tử đăng cơ, hết thầy thành kết cục đã định, liền dễ làm.

Hiện giờ Mân vương Tiêu Thừa Quân nắm trọng binh trong tay, Trần Thế Xương không dám làm động tác gì quá lớn vì sợ Mân Châu nhận được tin tức, chỉ có thể lặng lẽ điều động đại quân Tấn Châu tiến đến canh giữ ở Tấn Nam - nơi gần kinh thành nhất, một khi Mân Châu có biến, là có thể bảo vệ kinh thành ngay.

“Báo –” Chiến báo tám trăm dặm khẩn cấp chuyển đến, trực tiếp đưa tới trung thư tỉnh.

Từ khi Thuần Đức đế lâm bệnh, thư từ khẩn cấp và quan viên ở Binh bộ, Hình bộ, Công bộ đều tập trung ở trung thư tỉnh, nhanh chóng xử lý chính vụ, ba bộ còn lại thì tập trung ở thượng thư tỉnh do tả tướng thống lĩnh. Cho nên chiến báo khẩn cấp gửi về, đều trực tiếp đưa vào trung thư tỉnh.

Binh sĩ báo tin học tốc chạy vào, “Chiến báo khẩn cấp, Mân vương khởi binh!”

“Cái gì!” Trần Thế Xương thiếu chút nữa nhảy dựng từ trên ghế lên, “Làm sao có thể!”

Tin tức trong kinh đã bị phong tỏa, hắn còn đặc biệt viết tấu chương phúc đáp để mê hoặc Tiêu Thừa Quân, thế mà người nọ vẫn dám khởi binh.

Binh bộ thượng thư Tôn Lương hạ mắt, bất động thanh sắc mà sao chép một phần bài binh bố trận đã được hữu tướng sắp đặt tốt, nhét vào trong tay áo.

“Cấp tốc truyền lệnh, yêu cầu thứ sử Giang Châu phải ngăn đại quân Mân Châu lại, đồng thời lệnh cho quân Lô Châu và Thanh Châu chuẩn bị sẵn sàng, phòng bị dọc đường!” Trần Thế Xương đi đi lại lại trong phòng, liên tiếp hạ mệnh lệnh.

Giang Châu có bốn vạn đại quân, mà Mân Châu chỉ có khoảng một vạn người, cho dù Tiêu Thừa Quân có dụng binh như thần thì cũng không thể sang sông trong một khoảng thời gian ngắn được. Lúc này Trần Thế Xương mới thoáng trấn định lại, quay sang hỏi người bên cạnh, “Tam hoàng tử tiến cung thị tật, sao bây giờ vẫn chưa đi ra?”

Từ trước tới giờ, nội cung vẫn do Hoàng hậu nắm giữ, tát nước không lọt, vì thế Trần Thế Xương chỉ còn cách cho Tiêu Thừa Đức đi thăm dò tình trạng của Thuần Đức đế, ước hẹn sẵn với nhau là sẽ thương nghị ở trung thư tỉnh lúc hoàng hôn.

“Lập tức cho người đi tìm hiểu ngay ạ.” Quan viên trung thư tỉnh nhanh chóng chạy đi tìm hiểu, qua thật lâu mới vội vàng vàng mà chạy vào, “Đại nhân, không tốt rồi, Hoàng hậu điều động Vũ Lâm quân, vây chặt điện Bàn Long, tam hoàng tử điện hạ cũng bị giam trong điện rồi!”

“Người nói cái gì?” Trần Thế Xương mở to hai mắt nhìn.

Mặt trời chìm xuống phía Tây, bóng tối sập xuống, đèn đuốc trong điện Bàn Long được thắp sáng trưng.

Thuần Đức đế uống thuốc, sắc mặt vẫn xanh mét như trước, không thấy khác hơn chút nào, nửa chết nửa sống nằm ở trên giường, “Người đâu, truyền chỉ!”

“Hoàng Thượng muốn truyền chỉ gì vậy?” Kỷ Chúc đứng dậy, đi đến bên giường, nhìn hai mắt trợn lên của Thuần Đức đế.

“Giết bọn họ, trảm muốn tịch thu toàn bộ gia sản Trần gia, giết kẻ phạm tội!” Thuần Đức đế ý thức được mình đã ăn tiên đan có độc, ngấm lại lai lịch của Đào Mâu, lúc này mới nhớ ra, tên chân nhân giả dạng thanh cao thoát tục kia là do Trần Thế Xương tiến cử cho hắn lúc thông báo Thái Sơn có động đất, là ai hại hắn, không nói cũng hiểu.

“Thần khuyên Hoàng Thượng bớt giận.” Kỷ Hoàng hậu lạnh lùng nói: “Phòng vệ kinh thành đã bị Trần Thế Xương nắm giữ, một khi Hoàng Thượng hạ lệnh, chỉ sợ là Trần gia sẽ bức vua thoái vị ngay đấy.”

“Người nói cái gì?” Thuần Đức đế sửng sốt, phòng vệ trong kinh, thế nhưng đã bị Trần gia nắm giữ rồi ư? Vậy chẳng phải là hắn sẽ gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào hay sao?

“Hiện giờ nội cung vẫn trong tầm khống chế, Hoàng Thượng đừng quá lo lắng, thần chắc chắn sẽ bảo vệ Hoàng Thượng chu toàn.” Kỷ Chúc hạ mắt, thần nhiên nói.

Thuần Đức đế trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên giãy dụa chống đỡ thân thể nhô dậy, yên lặng nhìn Hoàng hậu trước mắt. Vào thời điểm nguy cấp nhất này, thật không ngờ nam Hoàng hậu - người mà hắn vẫn luôn không muốn trông thấy, luôn bị đối xử thờ ơ lạnh nhạt này, lại chính là người che chở, bảo vệ, lo lắng an nguy cho hắn.

Kỷ Chúc - Kỷ Hàn Chi, đích thứ tử nhà Tĩnh Nam hầu, khi thiếu niên cũng là một viên mãnh tướng, hiện giờ bị nhốt trong thâm cung mười mấy năm, khí độ vẫn như trước, tuyệt không giảm chút nào so với năm đó. Nhiều năm vắng vẻ như vậy, cũng không tiêu hao mấy may lòng trung tâm của hắn...

“Hàn Chi, mấy năm nay, là trăm nhận thức không rõ...” Thuần Đức để tựa vào đầu giường, muốn vươn tay giữ chặt ống tay áo của Hoàng hậu, nhưng mà Kỷ Chúc đứng ở vị trí không xa không gần, vừa vịn để hắn không thể với tới, đành phải buông tha suy nghĩ này.

“Hoàng Thượng đừng quá lo lắng, Mân vương sẽ nhanh chóng đến cứu giá.” Kỷ Chúc vẫn đứng tại chỗ, lù lù không động, “Tam hoàng tử ở ngay bên trong thiên điện điện Bàn Long, có Vũ Lâm quân trấn thủ nơi này, tạm thời hữu tướng sẽ không có hành động gì thiếu suy nghĩ đâu.”

Tiêu Thừa Quân mang theo một vạn binh mã Mân Châu, từ Dung Thành đi thẳng đến bốn quận phía Nam Giang Châu, tới quân doanh Cửu Xương, Từ Triệt bước lên phía trước, lấy ra binh phù Lâu Cảnh lưu lại.

Nhóm tướng lĩnh ở bốn quận phía Nam có nghĩ nát óc cũng không bao giờ ngờ được quân sư tuần mỹ lúc trước của Trần Nam tướng quân lại chính là Mân vương điện hạ, sau phút sững sờ, cả đám liền ào ào quỳ xuống hành lễ.

Quân Giang Châu vốn là loại quân đóng sâu trong nội địa, không có quy củ nghiêm giống như bộ đội biên phòng Tấn Châu, từ trước đến nay chỉ cần có binh phù là có thể nghe lệnh, rất nhanh liền bị Mân vương hợp nhất, tiếp tục tiến lên phía Bắc.

Binh lực bốn quận phía Bắc Giang Châu đã nằm trong tay Lục Tường, nhận được mệnh lệnh của hữu tướng cũng làm như không thấy, chờ đại quân Mân Châu sang sông, liền mang theo hai vạn nhân mã Bắc quận, trực tiếp đầu phục Mân vương, đi theo đại quân, tiến thẳng đến kinh thành.

Lúc Trần Thế Xương nhận được tin tức này thì thiếu chút nữa đã phun ra một búng máu, “Mau, mau điều quân Tấn Châu bảo vệ kinh thành, tử thủ canh phòng nghiêm ngặt, nhất định phải bám trụ lại cho ta!”

Mà lúc này, quân Tấn Châu còn đang cà lơ phất phơ mà ở ngoài thành Tấn Dương uống rượu ăn thịt, khiến Trần tướng quân giận dữ gào thét, “Lập tức xuất binh cho ta, ai kháng lệnh xử trí theo quân pháp!”

“Chậm đã!” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên từ bên ngoài truyền tới, những âm thanh ồn ào huyền não lập tức ngưng bật, mọi con mắt đều đổ dồn về phía cửa.

Một cái tay thon dài xốc rèm che lên, thế tử An Quốc công mặc một thân khôi giáp màu bạc, khoe miệng mỉm cười bước vào.

92. Chương 92: Thiên La

Tròn xoe như ngọc trong dòng suối, trong sáng không tì vết, êm ái như ngọn gió lướt qua rừng tùng mùa hạ.*

Mọi người sững sốt ngẩn người ra một lát, uống rượu, giở trò vô lại, tất cả đều đứng dậy, nhất tề hành lễ, “Thế tử!”

Trần tướng quân vẫn ngồi trên ghế chủ vị, kinh ngạc mà há to miệng. Thế tử An Quốc công Lâu Cảnh! Không phải bây giờ hắn nên ở Giang Châu diệt phỉ hay sao? Như thế nào lại đột nhiên xuất hiện ở đại doanh Tấn Châu?

Lâu Cảnh đi vào trong phòng, cũng không dừng lại, lập tức bước thẳng đến chủ vị, đều nhịp theo sát phía sau là mười sáu người mặc trang phục thị vệ màu đen, nhìn kỹ sẽ thấy, trên bộ đồng phục màu đen kia có những ám văn màu bạc phản chiếu mờ mờ dưới ánh nến, hiện ra hình ảnh mây trôi trên bầu trời.

“U Vân thập lục kỵ!” Phó tướng Lý Thành kinh hô ra tiếng, U Vân thập lục kỵ đi theo bên người lão An Quốc công năm xưa hành động như quỷ mị, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, đáng tiếc là đã lấy thân tuấn chủ, không ngờ mình lại được gặp U Vân thập lục kỵ lần nữa.

Lâu Cảnh đi đến chủ vị, nện bước đều đều, không ngừng lại chút nào, tuy rằng trên môi vẫn mỉm cười nhưng mi mục lại là một mảnh trong trẻo và lạnh lẽo. Trần tướng quân đã đứng dậy, bị khí thế của hắn chấn nhiếp mà theo bản năng lui về phía sau nửa bước.

(mi: mày, mục: mắt)

Mà nửa bước này đã là rời khỏi vị trí chủ vị, xét về mặt khí thế thì rành rành là kém cả đoạn, Lâu Cảnh không chút khách khí mà trực tiếp ngồi xuống, U Vân thập lục kỵ phân ra đứng ở hai bên, khí thế làm cho người ta sợ hãi.

Doanh trường im phăng phắc, tất cả đều nhìn chăm chăm về phía chủ vị, Lý Thành là người đầu tiên kịp phản ứng, quỳ xuống hành lễ, “Ra mắt Trần Nam tướng quân.”

Bây giờ Lâu Cảnh là tướng quân có tước vị trong người, không người nào ở đây có phẩm cấp cao hơn hắn, quỳ xuống hành lễ đúng là việc phải làm.

Có người đầu tiên thì sẽ có người thứ hai, các vị thiên tướng, tiểu tướng đều đồng loạt quỳ xuống hành lễ, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, quân kỷ nghiêm minh, so với bộ dáng cà lơ phất phơ vừa rồi thì khác biệt như trời với đất.

Trần tướng quân thiếu chút nữa tức đến nghẹn thở, lúc này mới hiểu được, những người này không hẳn là khó trị, chỉ là không thèm nghe hắn mà thôi, không khỏi nghiêng rằng nghiêng lợi thâm hận trong lòng, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: “Nghe nói thế tử phụng hoàng mệnh đến trấn thủ Giang Châu, không biết hôm nay tới Tấn Châu là muốn làm gì vậy?”

Gọi thế tử chứ không gọi tướng quân, chính là cường điệu binh quyền Tấn Châu hiện tại đã không nằm trong tay Lâu gia.

Lâu Cảnh cười như không cười mà nhìn hắn một cái, “Nghe nói Trần tướng quân là người nhà hữu tướng, tốc độ thăng chức thật không giống người thường nha ~”

“Người...” Trần tướng quân đỏ bừng mặt, thời điểm Lâu Cảnh rời khỏi Tấn Châu ba năm trước, hắn chỉ là một viên tiểu tướng nho nhỏ, hiện giờ thật vất vả lắm mới trở thành người đứng đầu ở đây, nhưng vị thế tử gia này lại không có chút ý tứ tôn trọng nào mà liếc mắt nhìn hắn.

“Hữu tướng mưu nghịch tác loạn, kinh thành giới nghiêm, Trần tướng quân đây là tính toán mang đại quân Tấn Châu đi đâu vậy?” Lâu Cảnh lạnh mặt, trầm giọng hỏi.

Chúng tướng liền ồ lên, hữu tướng mưu nghịch, nếu bọn hắn đi theo tên họ Trần này đến Tấn Nam thì chẳng phải cũng là loạn thần tặc tử hay sao?

“Thế tử cứ nói đùa, bản tướng phụng chỉ điều binh, chưa bao giờ nghe nói đến việc hữu tướng mưu nghịch cả.” Tuy trong lòng lo lắng không thôi nhưng Trần tướng quân vẫn tỏ ra trấn định mà nói.

Lâu Cảnh lại không tính toán cùng hắn nhiều lời vô nghĩa, hơi hơi nâng tay lên, “Bắt hắn cho ta!”

Hai U Vân vệ phía sau ra tay nhanh như chớp, một tay bắt người, áp quỳ xuống dưới đài. Vài tâm phúc của Trần tướng quân liền bước ra ngăn trở, “Thế tử, người đây là có ý gì? Tướng quân là do triều đình khâm điểm...”

“Giết!” Lâu Cảnh nhìn lướt qua, không muốn dây dưa cùng những người này.

Khi U Vân thập lục vệ lên chiến trường, liền biến thành U Vân thập lục kỵ. Nhiệm vụ tối trọng yếu của U Vân thập lục kỵ chính là giết người!

“Xoẹt xoẹt xoẹt” vài đạo bóng dáng màu đen giống như những mũi tên nhọn từ phía sau Lâu Cảnh bắn ra, lưỡi đao nổi thành một mảnh bạch quang chói mắt dưới ánh nền rồi nhanh chóng biến mất. Không đợi mọi người kịp phản ứng, mấy người đứng ra nói chuyện đã bị cắt đứt yết hầu, ngã gục trên mặt đất.

“Lâu Cảnh, ngươi dám...” Trần tướng quân mở to hai mắt nhìn, một câu còn chưa dứt, lưỡi đao sắc bén của Vân Nhất đã dán đến trên cổ, thoải mái mà kết thúc tính mạng của hắn.

Trong doanh trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều bị một màn lời đình trước mắt trấn nhiếp rồi, âm thầm may mắn chính mình chưa từng phản bội.

“Loạn thần tặc tử, chết không đáng tiếc.” Thiên tướng Hoa Phong mắng ra một câu, đánh vỡ sự yên tĩnh của cả phòng, khiến bầu không khí nặng nề đầy áp lực này dịu đi không ít. Đều là binh sĩ từ chiến trường trở về, nào có ai chưa từng gặp qua máu người, nhìn tình trạng máu me trước mắt cũng chẳng đến mức tim đập chân run, đều nhanh chóng phản ứng, sôi nổi đi theo tán đồng.

“Ta biết các vị tướng sĩ ở đây đều có một tấm lòng trung quân ái quốc, nhất định sẽ không bị tiểu nhân che mắt.” Lâu Cảnh lộ ra một nụ cười ôn hòa, thanh âm cũng không còn lãnh ngạnh như vừa rồi, “Hiện giờ quốc nạn lâm đầu, Hoàng Thượng bị nhốt trong cung, hữu tướng cầm giữ triều chính, kinh thành tràn ngập nguy cơ, bản tướng không thể ngồi yên không để ý tới, vì không để các vị tướng sĩ mặc danh trở thành loạn thần tặc tử, cũng vì muốn chính tay đâm chết kẻ gian đã hại chết tổ phụ ta!”

(mặc danh: chắc là trong ý mặc danh kì diệu: không hiểu ra sao)

“Xin nghe theo hiệu lệnh của đại tướng quân!” Nói đến lão An Quốc công, chúng tướng nhất thời sinh ra vài phần bị phần.

“Lý Thành!” Lâu Cảnh cao giọng điểm tướng.

“Có mặt tướng.” Lý Thành lập tức bước ra khỏi hàng.

“Lập tức điểm binh, thu thập hành trang, ngày mai nhổ trại xuất chinh!”

Ngày ấy, Thuần Đức để chỉ thanh tỉnh được một lát rồi lại chìm vào mê man, mơ mơ màng màng suốt mấy ngày qua.

Tam hoàng tử bị nhốt ở điện Bàn Long, Trần Thế Xương sợ ném chuột vỡ bình nên không dám có hành động gì lớn, nhưng mắt thấy Tiêu Thừa Quân đã muốn đánh đến kinh thành, hắn chỉ có thể phân phó Kinh Đô phủ phong tỏa cửa môn, toàn thành giới nghiêm, không được để bất cứ tin tức nào truyền ra ngoài.

Nhưng tin tức từ ngoại thành lại cuộn cuộn không ngừng mà truyền đến.

Tựa hồ đại quân Mân vương có đại tướng thống lĩnh, một đường thế như chẻ tre, như giẫm trên đất bằng. Ở giữa Giang Châu và kinh thành chỉ có một Thanh Châu, nhưng mà Thanh Châu đã sớm bị Thẩm Liên gây sức ép đến vỡ nát, binh lực tan rã. Trần Thế Xương chỉ còn cách điều động khẩn cấp quân Lô Châu ở phía Đông, gấp rút tiến đến tiếp viện.

“Lô Châu binh hùng tướng mạnh, đại quân có ba vạn người, nhất định có thể ngăn cản một trận.” Hình bộ thượng thư thấy Trần Thế Xương đứng ngồi không yên, liền lên tiếng khuyên giải, an ủi hắn.

Binh bộ thượng thư Tôn Lương cũng không nói xen vào, chỉ yên lặng mà nhìn bản đồ trên bàn. Lô Châu nằm ở phía Đông Thanh Châu, trong tình hình này thì quả thật nó chính là một lợi kiếm, nhưng Việt Châu ở phía Nam lại là một vũ kiếm, nửa bao bọc lấy Lô Châu.

“Báo –” mọi thư từ khẩn cấp về tình hình chiến sự đều được kỵ binh ra roi thúc ngựa đưa trực tiếp vào cung, vừa nghe thấy âm thanh này, Trần Thế Xương đã cảm thấy căng thẳng trong lòng.

“Quân báo khẩn cấp,” tiểu binh kia học tốc chạy vào, lau lau mặt một phen, nói: “Thứ sử Việt Châu đột nhiên phát binh, ngăn trở binh lực Lô Châu, đại quân Mân vương đã phá Thanh Châu, cách kinh thành không đủ hai trăm dặm!”

“Cái gì!” Trần Thế Xương ngã ngồi xuống ghế, như thế nào lại quên, như thế nào lại quên lão thất phu họ Mộc kia chứ!

“Quân Tấn Châu đâu? Sao đại quân Tấn Châu vẫn không có tin tức gì?” Hình bộ thượng thư cũng luống cuống, vội vàng kéo áo tiểu binh báo tin kia hỏi.

Tiểu binh này vốn nhận nhiệm vụ báo tin quân tình phía Nam, đâu có biết tình hình Tây Bắc thế nào, về mặt đầy hoang mang, mờ mịt.

“Báo –” đang nói, chiến báo Tây Bắc đã tới rồi, “Đại quân Tấn Châu đã đến Tấn Nam, cách kinh thành chưa tới một trăm dặm!”

“Tốt!” Trần Thế Xương nhanh chóng bình tĩnh lại, “Lệnh cho quân Tấn Châu đẩy nhanh tốc độ, mau chóng ngăn chặn Mân vương!”

Trong suốt thời gian này, không khí trong hoàng cung cũng thập phần khẩn trương, nhóm cung phi nghe được tiếng gió, đều tránh ở trong cung của mình không dám đi ra, điện Bàn Long thủ vệ sâm nghiêm, ba tầng trong ba tầng ngoài đều được vây quanh bởi mấy trăm Vũ Lâm quân.

Thật ra binh quyền Vũ Lâm quân cũng không nằm trong tay Kỷ Hoàng hậu, hấn chỉ có thể điều động mấy trăm người phụ trách nghi thức mà thôi, tất cả đều điều lại đây.

“Ta muốn gặp phụ hoàng! Nhị hoàng huynh có thể đi vào, dựa vào cái gì mà ta không thể!” Ở trong thiên điện ngậy người mấy ngày, rốt cục Tiêu Thừa Đạc cũng không thể nhịn được nữa, tranh cãi ầm ĩ muốn gặp Thuần Đức đế.

“Điện hạ, hiện giờ Hoàng Thượng đang bệnh, ngàn vạn lần không nên gây ồn ào đâu ạ.” Hoài Trung tận tình khuyên nhủ.

“Tên cẩu nô tài, người thông đồng tốt với bọn họ, muốn mưu quyền soán vị phải không!” Tam hoàng tử lớn tiếng la hét ầm ĩ, mấy ngày nay Kỷ Hoàng hậu không cho hấn gặp mặt Hoàng Thượng, vạn nhất truyền xuống chiếu thư, mà hấn thì cái gì cũng không thấy được, nói không chừng còn bị Vũ Lâm quân một đao chém chết, càng nghĩ càng sợ hãi, tranh cãi ầm ĩ cũng càng thêm lợi hại.

Thuần Đức đế hôn mê bất tỉnh cũng bị âm thanh ồn ào này đánh thức, đột nhiên cao giọng nói: “Cho hấn vào đi!”

Kỷ Chúc nhìn thoáng qua Thuần Đức đế đột nhiên lên tinh thần, quay sang ra hiệu cho Tiêu Thừa Cẩm đang ngồi trên nhuyến tháp, ý bảo hấn đứng sau lưng mình. (gà trống bảo vệ con)

“Phụ hoàng!” Tiêu Thừa Đạc khóc hô bồ nhào vào trước giường, bộ dạng giống y như cha đã chết rồi vậy.

Hôm nay, khí sắc của Thuần Đức đế đột nhiên tốt lên không ít, giẫy dụa ngồi dậy, đối với Tiêu Thừa Đạc, chính là nâng tay cho một cái tát, đánh cho lệch mặt ngã nhào xuống đất.

“Phụ hoàng?” Tam hoàng tử hoàn toàn ngây người, ngã ngồi dưới đất lẳng lẳng mà nhìn Thuần Đức đế.

“Đi, gọi Trần thị đến đây cho trẫm!” Thuần Đức đế tựa như dã thú sắp chết, hai mắt đỏ rực, hiện ra vài phần điên cuồng.

Hoài Trung nhìn về phía Kỷ Hoàng hậu, thấy Hoàng hậu gật đầu, lúc này mới xoay người đi ra ngoài, sai người đi cung Vĩnh Ninh bắt Trần thị đến đây.

Thuần Đức đế tựa người vào một chiếc gối lớn, thở dốc một lát, sau đó mở mắt nhìn Kỷ Chúc, “Hiện giờ bên ngoài thế nào rồi?”

“Hồi Hoàng Thượng, hữu tướng phong tỏa cửu môn, cụ thể như thế nào thần cũng không rõ ràng lắm, nghe nói đại quân cần vương đã qua Thanh Châu.” Ngữ điệu nói chuyện của Kỷ Chúc vẫn lạnh như băng mà bình tĩnh như trước, khiến người nghe hấn nói cũng không tự chủ được mà trấn định lại, “Nếu Hoàng Thượng tỉnh, còn thỉnh Hoàng Thượng nhanh chóng hạ chỉ cho Khánh Dương bá điều Vũ Lâm quân bảo vệ hoàng cung.”

Hiện giờ, trong kinh thành còn gần ba nghìn Vũ Lâm quân, nhưng không có thủ dụ của Hoàng Thượng thì không thể điều động.

Thuần Đức đế vươn tay sờ soạng đầu giường một chút, lấy ra một công văn màu vàng sáng, đưa cho Hoàng hậu, “Vũ Lâm quân đều giao cho người điều phối.”

“Tạ Hoàng Thượng.” Kỷ Chúc tiếp nhận phong thủ dụ kia, mở ra nhìn một lần, lập tức thay đổi người canh giữ bên ngoài, muốn tả thống lĩnh Vũ Lâm quân Chu Tung lập tức xuất cung, đem thủ dụ giao cho Khánh Dương bá, điều binh bảo vệ hoàng cung, vô luận là ai, tất cả đều ngăn ở ngoài cung.

“Lấy giấy bút đến, trẫm muốn lập chiếu thư truyền ngôi.” Thuần Đức để nhìn Hoàng hậu điều binh khiển tướng đầu vào đây, thở dài một tiếng, dường như vừa hạ quyết tâm, liền nói ra một câu như vậy.

Đại quân Mân vương không bị ngăn trở, một đường thông suốt thẳng tiến đến hoàng thành, mà tốc độ của đại quân Tấn Châu cũng không chậm, còn đến kinh đô trước một bước.

Hữu tướng vội vã đi lên thành lầu, trong khoảng thời gian vừa rồi, quân Tấn Châu vội vàng chạy đi, không truyền đến bất cứ một tin tức gì, hẳn không thể ra khỏi thành, dự định đứng trên thành lầu ủng hộ sĩ khí của đại quân Tấn Châu.

(thành lầu: tháp canh xây trên tường lớn bao quanh kinh đô hoặc một khu vực để phòng vệ)

Sau khi chinh đồn quan đài, Trần Thế Xương khí vũ hiên ngang mà đứng ở trên thành lầu, nhìn xuống đại quân chinh tề đồ sộ dưới thành, trong lòng càng thêm yên tâm, cao giọng hô: “Trần tướng quân ở chỗ nào?”

(quan đài: chỉ phục sức của quan gia thời xưa)

Không người nào trả lời.

“Trần Tướng quân ở chỗ nào?” Lại hô to một tiếng.

Lúc này, kỵ binh phía trước chậm rãi tách ra, một người mặc ngân giáp giục ngựa xông thẳng tiến lên. Dáng người cao ngất, khí thế phi phàm, chậm rãi ngẩng đầu cùng hắn nhìn nhau, cười vang nói: “Hữu tướng đại nhân, đã lâu không gặp!”

“Lâu Cảnh!” Khóe mắt Trần Thế Xương muốn nứt ra, suýt nữa té từ trên tường thành xuống, nhìn gương mặt tuấn mỹ vô song kia, trong mắt hắn, lại như ác quỷ đòi mạng đến từ địa ngục!

93. Chương 93: Địa Vọng

(cộng tên cả 2 Chương 92, 93 vào thì chúng ta có cụm từ “thiên la địa vọng”: Về nghĩa đen, thành ngữ này có nghĩa là lưới ở trên và bẫy ở dưới, được dịch sang tiếng Anh là “net from heaven to earth”, nghĩa là một lưới bủa vây từ trên trời đến dưới đất. Sau này, nó đã trở thành một thành ngữ để chỉ một người đang trong tình huống nguy hiểm và không biết cầu viện vào đâu.)

Trần Thế Xương nằm mơ cũng không nghĩ đến Lâu Cảnh sẽ không chế đại quân Tấn Châu. Mấy năm nay Thuần Đức để vẫn làm suy yếu thế lực Lâu gia, từ khi lão An Quốc công qua đời, Lâu Cảnh cũng chưa từng đi Tấn Châu, hẳn làm thế nào để có uy vọng trong quân cao đến thế?

“Tại sao thế tử lại ở chỗ này?” Trần Thế Xương cố gắng trấn định, “Nếu Trần Nam tướng quân đã đến đây thì lão phu cũng an tâm rồi, hiện giờ trong kinh giới nghiêm, phiên vương tác loạn, còn thỉnh tướng quân giữ nghiêm kinh đô, bảo hộ quân chủ, đồng thời cũng là bảo vệ tộc nhân Lâu gia.”

Lâu Cảnh nhướng mày, lão thất phu này, giờ này vẫn còn không quên giã chết, cố ý nói ra như vậy, chính là cảnh báo hắn, nếu phạm thượng làm loạn thì người Lâu gia sẽ phải đứng mũi chịu sào, vì thế cất cao giọng nói: “Hữu tướng đại nhân nói đúng lắm, ta đến đây hộ giá, thỉnh mau chóng mở cửa thành ra.”

Binh tướng trên thành không rõ ràng lắm, nhìn tư thế của Lâu Cảnh thì tựa hồ là đến hỗ trợ thật, liền hỏi ý kiến của hữu tướng: “Trần đại nhân, mở cửa thành chứ ạ?”

Trần Thế Xương tức giận đến hai mắt biến thành màu đen, rít gào: “Mở cái gì mà mở? Không nhìn thấy cả đám dưới kia đều là loạn thần tặc tử hay sao?”

Cửa thành tự nhiên là không thể mở, một mặt Trần Thế Xương tìm một quan văn có tài ăn nói, đứng trên tường thành đàm phán kiên luôn đấu võ mồm với Lâu Cảnh, mặt khác thì sai thủ hạ mau chóng đi bắt người trong phủ An Quốc công, còn bản thân hắn thì vội vã rời khỏi cửa thành.

Quan viên chờ trên thành lâu nhìn hữu tướng đại nhân vừa mới đắc chí đầy mặt, thoát một cái đã trở thành trắng bệch, không rõ ràng lắm, liền tiến đến hỏi ý kiến: “Đại nhân, quân Tần Châu đã đến đây, an nguy kinh thành...”

“Mau!” Trần Thế Xương vọt ngẩng đầu lên, trong mắt hiện ra vài phần điên cuồng tử chiến đến cùng, “Thông tri cho binh lính ngoài thành, lập tức xuất động, vô luận thế nào cũng phải giết chết Lâu Cảnh, đoạt binh quyền lại đây!”

Đại quân Tần Châu, anh dũng vô địch, đây vốn là con bài chưa lật của Trần gia, nhưng hiện giờ lại quay mũi giáo đối phó hắn, khiến hắn trở tay không kịp, mà đại quân Mân vương cũng sắp đến đây, đúng là bốn bề thọ địch. Lúc này Trần Thế Xương mới ý thức được, chính mình đã sớm bị Tiêu Thừa Quân bố trí thiên la địa võng bao lại, giống như một con côn trùng đặc ý bay lượn rồi đụng phải mạng nhện đã được dệt cẩn thận, bị dính chặt ở trung tâm, chỉ còn chờ thợ săn đáng sợ kia từng bước đi tới, tàn sát hắn hầu như không còn.

Đại quân vây thành, không khí trong kinh càng thêm căng thẳng, quan binh Kinh Đô phủ xông vào phủ An Quốc công, bắt toàn bộ những người có liên quan, lý do là thế tử An Quốc công mưu phản.

Lâu Cảnh cũng không hạ lệnh công thành, hắn đang đợi. Hắn là một tướng quân, xuất binh vô cớ, chỉ chờ hữu tướng tự mình làm rối loạn trận tuyến, ở trong kinh thành bức vua thoái vị, khi đại quân của Tiêu Thừa Quân đến nơi là có thể danh chính ngôn thuận cần vương cứu giá.

Hơn nữa, dọc đường đi này thật quá mức thuận lợi, dựa vào trực giác luyện ra từ chiến trường, Lâu Cảnh cho rằng, chắc chắn hữu tướng vẫn còn con bài nào đó chưa lật, nếu không cũng không có khả năng tỏ ra bình tĩnh như vậy.

Lâu Kiến Du sợ đến mức tái mét mặt mày, bị trói thành cái bánh chưng dẫn lên thành lâu, cùng với tên quan văn vẫn đấu võ mồm với Lâu Cảnh lấy ra một đạo ý chỉ, cao giọng đọc to: “Thế tử An Quốc công Lâu Cảnh, mưu nghịch tác loạn, lệnh cho tự sát trước toàn quân...”

Tướng sĩ dưới thành lòng đầy căm phẫn, Lý Thành cao giọng chửi to: “Nói bậy bạ cái đêch gì đấy, bọn ta đến đây hộ giá, dựa vào cái đéo gì mà bắt tướng quân phải tự sát!”

“Khuyên thế tử gia nên thúc thủ chịu trói, nếu không liên lụy đến cửu tộc, chẳng phải là đáng tiếc lắm sao?” Nói xong, Lâu Kiến Du liền bị treo trên tường thành, đang đưa qua lại.

Tường thành cao đến mấy trượng, Lâu Kiến Du nhìn thoáng qua mặt đất xa xa phía dưới liền sợ run cả người, mồ hôi toát ra như suối, run giọng kêu lên, “Nghịch tử, nhìn chuyện tốt ngươi làm đi!”

Lâu Cảnh nheo nheo mắt.

Nhóm quan viên trong thượng thư tỉnh còn đang xử lý công văn, đột nhiên trông thấy rất nhiều quan binh xuất hiện, vây chặt thượng thư tỉnh, nhốt cả đám quan văn vào phòng, khóa cửa bên ngoài.

“Các người muốn làm gì?” Lễ bộ thượng thư Diêu Trúc bất mãn hỏi.

“Thỉnh các vị đại nhân an tâm một chút, chờ vội nóng nảy, loạn quân muốn công thành, các vị ở thượng thư tỉnh mới là an toàn.” Thủ vệ lạnh lùng mỉm cười, không hề để ý đến tiếng đập cửa không ngừng của nhóm thư sinh.

“Tả tướng đâu?” Trưởng tử của Trần Thế Xương vội vã tiến đến tuần tra, mọi người đều giật mình hoảng sợ, bởi vì lúc này mới nhớ ra, từ đầu đến cuối bọn họ đều chưa từng nhìn thấy tả tướng Dương Hựu Đình.

Trong lúc này, Dương Hựu Đình đang đứng trong điện Bàn Long, bắt đầu viết bản nháp chiếu thư truyền ngôi.

“... Hoàng trưởng tử Tiêu Thừa Quân, cung hiếu nhân đức, ...” Thuần Đức để nói một câu đều bị hụt hơi ngắt quãng mấy lần.

Dương Hựu Đình chấp bút, vừa viết vừa ngừng mà viết chiếu thư truyền ngôi của Thuần Đức đế lên cầm đoạn màu minh hoàng, nghe đến đó, hần không khỏi xiết chặt cán bút trong tay, “Hoàng Thượng, đây chính là chuẩn bị lập Nhiếp chính vương?”

(cầm đoạn: thứ vải lụa đẹp quý. Ngày xưa dùng làm cống phẩm hoặc may áo bào, màn trướng.)

Lúc trước đã lập Hoàng thái tôn, có điều Thái tôn vẫn còn quá nhỏ, cần phải lập Nhiếp chính vương phụ tá, mà với tình hình hiện giờ, chỉ sợ là cố ý lập Tiêu Thừa Quân làm Nhiếp chính vương. Nhưng hiển nhiên điều này không phải là chuyện mà mọi người mong muốn nhìn thấy, phải biết, quốc chủ tuổi nhỏ, lại lập người vốn từng là Thái tử làm Nhiếp chính vương, chỉ cần suy nghĩ là biết, triều đình sẽ không thể nào an ổn.

Thuần Đức đế ngừng đầu, ý tứ biểu lộ trong mắt rất rõ ràng, đúng là hần có dự định như vậy.

Lúc lập chiếu thư, ngoại trừ đại thần tâm phúc của hoàng đế, người trong hoàng tộc đều không thể ở đây, Kỷ Chúc an ổn ở gian ngoài uống trà, Tiêu Thừa Cẩm ngồi bên cạnh hần, tam hoàng tử thì mang sắc mặt cực kì khó xem mà ngồi ở xa xa, bị hai thị vệ có dáng người cao lớn đứng bên cạnh trông coi.

“Khởi bẩm Hoàng hậu, Trần thị đã được đưa đến.” Thị vệ ngoài cửa tiến đến, khom người bẩm báo.

Trần thị mặc một thân quần áo màu xanh, sắc mặt khó coi, lạnh mắt nhìn về phía Kỷ Hoàng hậu ngồi trên chủ vị, “Hoàng hậu nương nương gọi thần thiếp đến đây là có chuyện gì thế?” Tình hình ngoài cung thế nào nàng vẫn biết, Trần gia đã bị bức đến đường này, chỉ còn cách tử chiến đến cùng mà thôi, mặt khác lại e ngại tam hoàng tử còn bị nhốt trong điện Bàn Long. Những ngày qua lòng nàng nóng như lửa đốt, chỉ sợ Kỷ Chúc sẽ làm hại con trai nàng.

“Hoàng Thượng có chỉ, truyền Hoàng hậu và chư vị hoàng tử yết kiến.” Hoài Trung mang vẻ mặt bi thương, bước tới gọi mọi người vào trong, “Biết Trần thị đã đến, Hoàng Thượng truyền lời cùng đi vào.”

Kỷ Chúc đứng dậy, ý bảo Tiêu Thừa Cẩm đuổi kịp hần, cách mẫu tử kia một khoảng xa xa.

Dương Hựu Đình giữ sắc mặt nghiêm túc, trang trọng mà bưng chiếu thư truyền ngôi, cũng không mở mắt ra, chỉ lặng lẽ đứng ở một bên.

“Trẫm quyết định, phục lập hoàng trưởng tử Tiêu Thừa Quân làm Thái tử, chờ khi trẫm buông tay nhân gian, Thái tử sẽ kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, các ngươi hãy tận tâm phụ tá...” Sắc mặt Thuần Đức đế đột nhiên tươi tỉnh hẳn lên, mặt mày hồng hào, nói chuyện cũng nói liền.

“Hoàng Thượng!” Trần thị kinh ngạc đến há hốc miệng, “Hoàng Thượng đã lập Hoàng thái tôn, sao có thể lại phục lập Thái tử?”

Trần thị vênh vang đắc ý trước mặt Thuần Đức đế quen rồi, đôi khi nàng cũng sấp vào nói vài câu bàn luận về đại sự của triều đình, một kích vừa rồi khiến nàng chấn động mà quên hết tất cả, vì thế chưa kịp suy xét gì, lời nói đã vọt ngay ra khỏi miệng. Nếu lúc này phục lập Thái tử, Tiêu Thừa Quân mang binh cần vương liền trở thành hợp tình hợp lý quá rồi, có thể công khai vào kinh thành, mà ngược lại, Trần gia bọn họ từ đầu đến đuôi đều là loạn thần tặc tử.

Thuần Đức đế nhìn nữ nhân hần đã sủng ái gần hai mươi năm, khoát tay áo cho tất cả mọi người ra ngoài, nói mình muốn gặp riêng Trần thị nói vài câu.

Trong kinh thành, Vũ Lâm quân nhanh chóng hướng về hoàng cung tập hợp, mà vệ binh Kinh Đô phủ có hai ngàn người, cũng nhanh chóng đổ về hoàng cung.

Trần Thế Xương lông lộn như con thú bị vây hãm, ở trong phòng đứng ngồi không yên.

“Đại quân Mân vương cách kinh thành không đến năm mươi dặm.” Tiểu binh tiến đến báo tin cũng mang theo vài phần tuyệt vọng.

“Tiêu Thừa Quân, Tiêu Thừa Quân, giỏi lắm...” Trần Thế Xương đỏ ngầu hai mắt, đến hiện tại hần mới hiểu được, từ lúc Tiêu Thừa Quân rời khỏi kinh thành, hướng đi trong triều, kỳ thật, vẫn luôn nằm trong tầm khống chế của y.

Đầu tiên là Lâu Cảnh lấy được binh quyền Giang Châu, tiếp đó Kỷ Hoàng hậu cố ý giao phượng ấn khiến Trần quý phi phạm sai lầm, rồi tìm cơ bắt thái giám La Cát giao cho nội thị tỉnh xử trí. Thẩm Liên là một tên tiểu nhân, vẫn luôn cho rằng lúc trước hợp tác chỉ là một hồi bị lợi dụng, cho rằng Trần Thế Xương bạc đãi hắn, nhất định phải báo thù này, cùng hắn xé rách mặt.

Trần Thế Xương bố trí còn chưa hoàn thiện, biết rõ hiện tại vẫn chưa phải là thời điểm tốt nhất để động thủ, nhưng việc đã đến nước này, nếu còn chần chừ không ra tay thì bản thân hắn sẽ bị tổng giam ngay; may mà thời gian gấp gáp, thế lực của Tiêu Thừa Quân ở Mân Châu cũng chưa phát triển quá mạnh, mào nào cần mồi nào còn chưa biết đâu; nhưng ai mà ngờ được rằng, Lĩnh Nam, Giang Châu, Mân Châu, Việt Châu, thậm chí cả Tấn Châu, cũng đều do Tiêu Thừa Quân khống chế cả rồi!

“Sợ là Mân vương đã bắt đầu mưu tính từ sớm rồi.” Binh bộ thượng thư Tôn Lương nhìn bộ dáng của Trần Thế Xương, lạnh nhạt thả thêm một câu nữa.

“Vẫn còn chưa kết thúc đâu! Chưa xong đâu!” Trần Thế Xương giận dữ quăng chén trà trong tay, thật sự quá khó để tiếp nhận, một người già đời lọc lõi như hắn mà lại thua trong tay một thiếu niên còn chưa nhọc quán. (20 tuổi)

Ngoài thành vẫn lâm vào trạng thái giằng co như trước, Lâu Cảnh thông dong ngồi trên lưng ngựa, không có chút ý tứ phải cứu phụ thân nào, mặc cho Lâu Kiến Du và tên quan văn kia la hét chửi bậy không ngừng, chính là lù lù không động.

“Khởi bẩm Đại tướng quân, giặc Thát đột nhiên xuất hiện với nhân số rất đông, chỉ cách thành Bắc năm mươi dặm, đang hướng thẳng đến kinh thành!” Một tiểu binh vội vã chạy đến báo tin, “Hiện giờ đã cách kinh thành chưa đến hai mươi dặm.”

Không chỉ có quân Tấn Châu, quan binh thủ thành cũng là một mảnh bàn tán xôn xao. Thát Đát và Dục triều vốn là kẻ thù cũ, thế mà bây giờ chúng lại xuất hiện ở ngay phụ cận kinh thành!

Khóe miệng Lâu Cảnh gợi lên một tia cười lạnh, Trần gia này thật đúng là liều mạng bất chấp tất cả, binh của giặc Thát mà cũng dám dùng, liền ngắt đầu cắt cao giọng nói: “Hữu tướng Trần Thế Xương cầu kết với giặc Thát, phạm thượng tác loạn, ý đồ mưu phản, các ngươi hãy mau chóng mở cửa thành, nhượng bằng không, đó chính là thông đồng với địch phản quốc.”

Phía chân trời nổi lên một mảng khói bụi cuộn cuộn, hiển nhiên là có rất nhiều kỵ binh đang lao đến nơi này, binh tướng thủ vệ thấy thế, thiếu chút nữa đã buông dây thừng treo Lâu Kiến Du ra, khiến hắn sợ tới mức oa oa kêu to.

“Bây trận!” Lâu Cảnh không hề để ý đến những người đứng trên cửa thành, nâng tay hạ lệnh, đại quân Tấn Châu phía sau nhanh chóng điều chỉnh vị trí thay đổi trận hình, cung tiễn thủ xếp thành hàng ở phía trước, bộ binh cầm thuẫn đứng phía sau, kỵ binh thì lấy một loại phương thức xếp hàng quỹ dị mà phân tán, trải rộng ra.

Người Thát sinh sống trên đại mạc, binh hùng tướng mạnh, trình độ cưỡi ngựa bắn cung gần như bất khả chiến bại, gào thét xung phong liều chết mà lao đến tấn công quân Tấn Châu.

“Mau kéo ta lên!” Lâu Kiến Du bị treo lủng lẳng nửa ngày, mắt thấy phía dưới là một mảnh cung tiễn đông nghìn nghịt đang vận sức chờ phát động, xác thực là sợ hãi linh hồn, rủi mà có mũi tên nào chạy sai địa phương, bắn trúng hắn hoặc bắn đứt dây thừng là xong đời rồi.

Binh tướng thủ vệ trên thành lâu cũng bị dọa sợ, ba chân bốn cẳng mà kéo Lâu Kiến Du lên, đều nín thở ngưng thần mà nhìn trận ác chiến sắp diễn ra dưới chân thành.

Hàng vạn mũi tên lao vùn vụt đầy trời trông như đám mây đen, đồng loạt nhắm thẳng hướng đám kỵ binh đang chạy như điên xa xa, nhóm giặc Thát chạy đâu trúng tên ngã ngựa, nhóm phía sau liền không quan tâm mà ào ào xông tới.

Quân Tấn Châu quá quen thuộc với giặc Thát, đối với đám man nhân liều mạng không sợ chết này cũng đã sớm tập mãi thành thói quen, cung tiễn thủ bắn không ngừng tay, bộ binh cầm thuẫn nhanh chóng tiến lên, che trở cho cung binh vừa bắn vừa lùi, đợi cho đám kỵ binh đến gần liền tăng tốc độ vọt vào trong trận,

thấp người dùng thuẫn bảo vệ mình, nhanh chóng chém đứt vó ngựa, một phần bộ binh khác thì nhân cơ hội đó vung đao chém chết kỵ binh vừa rớt xuống, phối hợp hết sức ăn ý.

(man nhân người chưa khai hóa, lạc hậu.)

Đây là trận pháp do lão An Quốc công đặc biệt sáng lập để đối phó với kỵ binh của giặc Thát, lão quân gia của gia gia hẳn gọi là “làm sủi cỏ”.

Giặc Thát có quân số không đông, nhưng thắng ở chỗ binh lính và ngựa chiến cường tráng, đa số là kỵ binh. Dục triều thiếu ngựa, chủ động tiến công không dễ, đơn giản liền đứng tại chỗ. Bộ binh nhiều người, một phụ trách chém chân ngựa, một phụ trách chém kỵ binh, cái này gọi là “băm nhân bánh”.

Chờ kỵ binh bên địch đều tấn công lại đây, kỵ binh Tấn Châu vừa mở ra bốn phía đột nhiên bọc đánh, bao vây tầng tầng lớp lớp xung quanh, dùng bộ binh giết dần bọn chúng, đây chính là đem nhân bánh đã được băm tốt bọc lại.

Nói thì dễ như thế, nhưng nếu muốn vận dụng trận pháp này thích đáng, đòi hỏi phải có năng lực điều phối cao siêu (vượt hẳn lẽ thường) để điều khiển bộ binh và kỵ binh phối hợp hoàn mỹ với nhau, không một chút sai sót, vả lại chiến thuật đánh nhau này tiêu hao rất lớn, phải biết rằng kỵ binh chém giết bộ binh thì dễ dàng hơn nhiều.

Chỉ một thoáng, bên ngoài kinh thành là một mảnh hồ giết rung trời.

Lần này Lâu Cảnh hành quân gấp nên không mang theo quá nhiều lương thảo và khí giới, hành trang đơn giản gọn nhẹ một đường chạy đi, cũng không phải toàn bộ binh mã đều là quân Tấn Châu. Tấn Châu là vùng biên cương trọng địa, ngay cả khi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, Lâu Cảnh cũng không thể điều toàn bộ quân Tấn Châu rời đi, nếu không giặc Thát thừa dịp loạn lạc tấn công thì có thể mất nước. Lúc này, quân Tấn Châu đi theo không đủ tám nghìn người, mà kỵ binh giặc Thát trước mắt, ít nhất cũng có ba nghìn, thực khó đối phó.

Quân Tấn Châu vốn muốn công thành, hiện tại liền biến thành quân thủ thành, dù thế nào đi nữa, cửa thành là không thể mở ra.

Kỷ Chúc khoanh tay đứng trên thềm ngọc ở điện Bàn Long, nhìn mặt trời đỏ rực đang từ từ chìm xuống phía Tây, những âm thanh ồn ào hỗn loạn từ ngoài cung dần dần truyền đến, đánh vỡ sự yên lặng của nội cung.

Giờ phút này, Vũ Lâm quân đang giao chiến ở ngoại cung, không biết Trần gia đã che dấu nhiều thế lực như thế ở kinh thành từ lúc nào, thật quá phiền phức.

“Phụ hậu.” Tiêu Thừa Cẩm đứng bên cạnh hẳn, gọi khẽ một tiếng, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần đứng ở bên người phụ hậu, liền có cảm giác an ổn, chẳng e ngại bất cứ thứ gì, giờ này khắc này cũng là như thế.

“Thừa Quân thật sự không định nạp phi sao?” Kỷ Chúc đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Tiêu Thừa Cẩm nhếch môi, “Tâm ý hoàng huynh đã quyết, ta khuyên thế nào cũng không lay chuyển được y.”

Trầm mặc một lát, Kỷ Hoàng hậu chậm rãi thở dài, chuyện lập Hoàng thái tôn, hẳn tự nhiên hiểu được dụng ý của Tiêu Thừa Quân, từ nhỏ giáo dục Thừa Quân trân trọng nam hậu, không lường trước lại dạy quá trốn mất rồi, “Thôi...”

Lời còn chưa dứt, trong điện truyền chột đến một tiếng thét chói tai, hai người lập tức xoay người đi vào.

Thanh âm là từ nội thất truyền ra, tam hoàng tử vốn đang chán nản mà ngồi ở ngoại điện liền vội vã chạy vào, sợ tới mức thất thanh kêu to.

“Tiện nhân!” Bên trong phòng, Thuần Đức đế giống như kẻ điên, hai mắt đỏ đậm, hai tay hung ác bóp chặt cổ Trần thị, mà Trần thị đã bị bóp đến tái xám mặt mày, hai mắt trắng dã, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

“Phụ hoàng!” Tiêu Thừa Đặc xông tới, vội vã gỡ tay Thuần Đức đế để kéo Trần thị ra, nhưng tựa hồ Thuần Đế đã dùng toàn bộ khí lực của mình, cố gắng thế nào cũng không thể gỡ nổi.

Đến khi Hoàng hậu và Tĩnh vương cùng lúc tiến vào, cổ Trần thị đã bị bóp gãy, tam hoàng tử ôm thi thể của mẫu phi xụi lơ ra đất, Thuần Đức để gấu nhìn chăm chăm hai mẹ con kia, cổ họng phát ra tiếng rống khàn khàn, “Tiện nhân, vì sao, vì sao đối với trẫm như vậy... Phốc...” Một câu còn chưa dứt, hắn liền ộc ra một búng máu đen, ngã nhào xuống giường.

Khi thái y tới nơi, đã vô lực xoay chuyển trời đất

“Hoàng Thượng băng hà –” Âm thanh bi thương của Hoài Trung vang vọng nội cung.

Màn đêm buông xuống, sự hỗn loạn của kinh thành mới chỉ bắt đầu.

Giặc Thát rất ương ngạnh, từng đợt từng đợt liên tục xông tới, Lâu Cảnh phải tiêu diệt hết đám giặc Thát này thì mới có thể vào thành, nếu không, chẳng may để bọn chúng tấn công vào trong thành thì sẽ phiền toái to.

Đúng lúc này, thành Nam truyền đến từng trận vó ngựa rầm rập, đại quân của Mân vương, rốt cục đã chạy tới.

Lâu Cảnh vùng đao chém chết một tên giặc Thát, máu tươi bắn đầy lên mặt, không kịp chà lau liền xoay người chặn lại đại đao đánh lén, một ngân thương đột nhiên lao tới, đâm xuyên qua người tên kia.

“Nhị cữu!” Lâu Cảnh mừng rỡ, cao giọng hô.

“Có cả giặc Thát cơ đấy!” Từ Triệt hừ lạnh, ngân thương quét ngang, nặng nề mà đánh văng hai tên kỵ binh xông tới, khiến bọn chúng rớt khỏi lưng ngựa ngã nhào xuống đất, “Nơi này giao cho ta, người đi giúp Mân vương công thành đi!”

“Vâng!” Lâu Cảnh không hề tham chiến, mang theo U Vân thập lục kỵ xung phong liền chết chạy ra ngoài, phi thẳng đến trung tâm đại quân Mân vương, đứng ra mà nói, thì là lao về phía một người mặc quân phục là Mân vương điện hạ.

Tiêu Thừa Quân mặc một bộ khôi giáp màu nguyệt sắc, dưới ánh trăng hiện ra một chút ánh xanh nhàn nhạt, phản chiếu lên gương mặt anh tuấn kia, càng tăng thêm vài phần trang nghiêm.

Lâu Cảnh chưa từng nhìn thấy Tiêu Thừa Quân mặc qua áo giáp bao giờ, nay vừa thấy, liền có cảm giác kinh diễm khó tả, khẩn cấp chạy tới, “Thừa Quân!”

Phía trước binh sĩ đang công thành, thanh âm cự mộc rầm rầm va chạm không dứt bên tai, mọi người không có tâm tư chú ý đến Mân vương bên này, tiếng gọi của Lâu Cảnh cũng nhanh chóng chìm vào trong bản hòa âm hỗn loạn, ồn ào của trận chiến.

Vậy mà Tiêu Thừa Quân vẫn nghe được, quay đầu nhìn hắn, hơi hơi lộ ra một tia tươi cười, đợi người nọ tới gần, liền chậm rãi vươn tay lau đi vết máu trên mặt hắn, “Có bị thương không?”

“Không có.” Lâu Cảnh nắm chặt cái tay kia, tham luyến mà cọ cọ.

Trước mặt công chúng không dễ nói cái gì, Tiêu Thừa Quân nhéo nhéo lòng bàn tay Lâu Cảnh, dịu dàng trấn an, làm hắn ổn định lại.

Đại quân Mân vương có gần năm vạn người, tiêu diệt đám giặc Thát đã bị chém giết gần hết thì khỏi phải nói.

“Oành!” một tiếng, cửa thành bị phá tan, đại quân hô lớn xung phong liền chết đi vào, nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ binh lính thủ vệ bên trong cánh cửa.

“Không được nhiều dân!” Tiêu Thừa Quân hạ lệnh cho đại quân đứng ở ngoài thành, chỉ dẫn theo năm nghìn tinh binh đi vào từ cửa Chính Dương, một đường đi thẳng đến hoàng cung.

Trận chém giết ở trong cung vẫn chưa ngừng lại, dù đã làm quan qua hai triều, Dương Hựu Đình cũng không khỏi thoát mồ hôi lạnh, huống chi là nhóm quan văn bị vây ở thượng thư tỉnh, người nào cũng thấp thỏm bất an.

Chiến trường đã đánh tới nội cung, Kỷ Chúc đứng trên thềm ngọc, lạnh mắt nhìn ra vườn thượng uyển bên ngoài, đao quang kiếm ảnh, máu chảy thành sông. Rồi sau đó, lại có rất nhiều binh mã từ cửa cung xung phong liều chết tiến vào.

“Mân vương đến cần vương hộ giá!” Năm nghìn tinh binh cùng hô lớn, âm thanh vang vọng phía chân trời.

Kỷ Chúc vẫn lù lù không động như trước, đợi trận chém giết ở vườn ngự uyển ngừng lại, thanh âm trầm ổn và trong trẻo của Tiêu Thừa Quân vang lên ngoài cửa: “Nhi thần Tiêu Thừa Quân, hộ giá đến muộn!”

“Thần Chinh Nam tướng quân Từ Triệt, hộ giá đến muộn!”

“Thần Trấn Nam tướng quân Lâu Cảnh, hộ giá đến muộn!”

Kỷ Chúc hơi hơi nâng tay lên, “Mở cửa.”

94. Chương 94: Dọn Dẹp

Cánh cửa lớn từ từ mở ra, Tiêu Thừa Quân bước từng bước một lên thềm ngọc, chậm rãi mở miệng nói: “Phụ hậu, nhi tử đã trở lại.” Đối với huynh đệ y mà nói, Kỷ Chúc mới thực sự là phụ thân.

Đôi mắt ưng của Kỷ Chúc hiện lên một chút ý cười, “Người làm rất tốt.”

Từ Triệt đứng dưới thềm ngọc, yên lặng nhìn bóng dáng trước mắt, một thân hoa phục, đầu đội kim quan khắc hình chim phượng, nhất thời lại đi không đặt. Dù sắc trời hôn ám, hắn vẫn có thể miêu tả rõ ràng dung mạo của người kia như trước, nhưng hắn lại không dám tiến đến, bởi sợ rằng sẽ nhìn thấy sự xa lạ cùng xa cách trong đôi mắt kia.

Cận hương tình cánh khiếp*, đại khái chính là tâm tình lúc này đây.

(Một câu trong bài thơ Độ Hán Giang - Qua sông Hán của Lý Tồn. Tống Chi Vấn quê ở Quắc Châu, bị biếm đi làm quan ở Lĩnh Ngoại vì tội kết bè đảng với Trương Dịch Chi. Xa nhà, cả năm không tin tức, lập xuân rồi mới tìm về thăm quê, tới gần làng, lại sợ không dám hỏi thăm người qua đường (ngộ nhỡ hỏi mà người ta báo tin dữ, tin xấu, thì biết làm sao!)

Hiện nay thường dùng hai câu thơ:

“Cận hương tình cánh khiếp

Bất cảm vấn lai nhân”

để hình dung kẻ tha phương xa cách cố hương đã lâu nay được quay về, cảm xúc phức tạp.)

Lâu Cảnh liếc qua liếc lại, dứt khoát lôi kéo nhị cữu nhà mình đi tới, cười nói với Kỷ Hoàng hậu, “Phụ hậu, ta cũng về rồi đây.”

Kỷ Chúc nâng tay, xoa nhẹ đầu hắn, “Một năm này người vất vả rồi!” Nói xong, chậm rãi nhìn thoáng qua Từ Triệt bên cạnh, cái gì cũng không nói, liền ra hiệu cho Tiêu Thừa Quân đi vào chính điện.

Đôi mắt xinh đẹp kia cũng không dừng lại trên người hắn lâu lắm, Từ Triệt nhìn bóng dáng Hoàng hậu xoay người, thông dong đi vào chính điện, chỉ cảm thấy trái tim như bị siết chặt, chẳng còn chút khí phách, phần chần như lúc trước, chần nản cúi đầu xuống.

“Thất thần làm cái gì? Còn không đuổi kịp?” Kỷ Chúc chợt dừng bước, cũng không quay đầu lại, vành mặt hất hàm sai khiến mà nói.

Từ Triệt nghe vậy, vụt ngẩng đầu lên, “A, đến đây!”

Hoàng Thượng băng hà, bởi vì xảy ra cung biến, bên ngoài hỗn loạn nên chưa kịp chuẩn bị cái gì.

Mấy ngày nay Tiêu Thừa Cẩm luôn phải lo lắng đề phòng, hôm nay lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, chỉ cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi rã rời, để Hoài Trung thay quần áo cho Thuần Đức đế, còn mình thì tựa người vào cây cột bên ngoài điện, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân nên quay đầu lại nhìn, trông thấy ca ca và tẩu tử đang đi đến, liền nhanh chóng nghênh đón.

“Ca ca...” Tiêu Thừa Cẩm hé miệng cười, đột nhiên trước mắt tối sầm, cơ thể thẳng tắp nghiêng sang một bên ngã xuống.

“Thừa Cẩm!” Ba bước thành hai bước mà chạy tới, Tiêu Thừa Quân vội vàng đỡ lấy đệ đệ bị ngã xỉu.

“Thái y đâu?” Lâu Cảnh cao giọng kêu.

Lúc này, nhóm thái y nơm nớp lo sợ rụt lui ở trong góc mới đi ra, “Ra mắt Thái tử điện hạ.” Mới vừa rồi Thuần Đức đế tuyên đọc di chiếu, bọn họ cũng đều nghe cả, hiện tại vị này chính là Thái tử điện hạ.

Tiêu Thừa Quân cau mày, không có thời gian so đo vấn đề xưng hô với bọn họ, vội vàng ôm đệ đệ đi đến thiên điện.

Thái y và thầy lang thay nhau chẩn mạch, may mắn là chỉ một nhọc quá độ, thân thể Tiêu Thừa Cẩm vốn không tốt, tuy rằng một năm này đã khá hơn trước rất nhiều, nhưng có trụ cột như thế, lại đặt trong hoàn cảnh này, có thể chống đỡ được nhiều ngày như vậy là rất không dễ dàng.

Tiêu Thừa Quân để Lâu Cảnh nhìn đệ đệ, còn mình thì đi vào chính điện dập đầu với Thuần Đức đế, nhận chiếu thư từ tay Dương Hựu Đình, sau đó lại quay trở về.

“Người còn nhiều việc, cứ đi đi, Thừa Cẩm đã có ta chăm sóc.” Kỷ Chúc trì hoãn đứng ngoài đại điện một lát rồi mới dẫn Nhị cữu Từ gia cười đến ngõ ngẩn đi vào.

Kinh thành và trong cung vẫn còn hỗn loạn, người Trần gia chưa bị bắt giữ, Tiêu Thừa Quân và Lâu Cảnh còn rất nhiều việc phải làm.

Phủ doãn thống lĩnh Kinh Đô phủ làm phản đã bị bắt, toàn bộ quan binh Kinh Đô phủ phản kháng đều bị chém giết, kinh thành tiếp tục giới nghiêm, cửu môn bị phong tỏa. Lâu Cảnh mang theo năm nghìn tinh binh trấn thủ hoàng cung, việc bắt giữ phản tặc được giao cho người nóng lòng muốn lập công là Khánh Dương bá, để hắn dẫn Vũ Lâm quân bao vây Trần gia.

(Phủ doãn/ quan phủ doãn: chức quan đứng đầu tỉnh, nơi đặt kinh đô)

Quan viên thượng thư tỉnh được thả ra liền vội vàng chạy tới điện Bàn Long. Trước mặt đủ loại quan viên, Dương Hựu Đình tuyên đọc chiếu thư của Thuần Đức đế.

“... Hoàng trưởng tử Tiêu Thừa Quân, cung hiếu nhân đức, xứng đáng đảm nhiệm trọng trách, nay khôi phục tước vị Thái tử, chờ khi trăm quy thiên, Thái tử Tiêu Thừa Quân kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước...”

Bách quan đồng loạt quỳ xuống, Tiêu Thừa Quân không chuẩn cho bọn họ trực tiếp xưng hô tân đế, chỉ nói còn chưa làm đại diện đăng cơ, gọi Thái tử là được, tự nhiên sẽ không có ai dị nghị, ngự sử lập tức hô to Thái tử nhân đức.

Lúc Vũ Lâm quân bao vây phủ hữu tướng, Trần Thế Xương đã sớm bị quan binh Binh bộ bắt giữ, Binh bộ thượng thư Tôn Lương đang đứng trong chính đường, vẫn là bộ dạng rủ mắt trầm mặc ít lời như trước.

“Là người, là người phản bội lão phu!” Trần Thế Xương không thể tin nổi mà nhìn môn sinh đắc ý của mình, khó trách Tiêu Thừa Quân một đường này đi thật quá thông thuận, rất nhiều bố trí hắn đều không gạt Tôn Lương, có một cái nội ứng thế này, liền tương đương với Tiêu Thừa Quân nghe xong kết hoạch của hắn rồi không hoảng không vội mà bình tĩnh đối phó lại hắn.

Nói là ân sư, chính là năm ấy Tôn Lương thi tiến sĩ, vừa vận gặp Trần Thế Xương làm quan chủ khảo mà thôi. Nhận sự, đó là đã định trước lập trường của mình khi đứng trong quan trường, cũng không phải có thể tùy ý lựa chọn. Nhưng mà tình cảm này, nói cho cùng, bất quá vẫn là hai bên cùng có lợi.

Tôn Lương trầm mặc không nói, lẳng lặng nhìn Khánh Dương bá cho người áp giải Trần Thế Xương đi, tùy ý Trần Thế Xương gào thét chửi bậy, chậm rãi nhắm mắt lại, “Vương Kiên, ta báo thù cho người...”

Một đêm hỗn loạn, đến sáng ngày hôm sau, dân chúng kinh thành vẫn không dám ra ngoài như trước, đường phố vô cùng im ắng.

Có người bán hàng rong bán bánh nướng đầy bếp lò đi ra bày quán, lo lắng đề phòng mà phía ngó bốn phía xung quanh, lúc này có một nhóm quan binh mặc khôi giáp đi tới, khiến người bán hàng sợ hãi quay đầu muốn chạy.

“Đợi một chút!” Một tiếng gọi to đột ngột vang lên, khiến người bán hàng rong sợ tới mức mềm nhũn tay chân.

Tướng quân đầu lĩnh đi tới, đúng là Tả thống lĩnh Vũ Lâm quân Chu Tung, “Đến, cho hai cái bánh nướng.” Nói xong, hắn liền đưa cho người bán hàng rong vài đồng tiền.

Người bán hàng rong lảng lảng mà cầm bánh nướng đưa cho hắn, nhìn nhóm quan binh đi càng lúc càng xa, lúc này mới kịp phản ứng, thở dài nhẹ nhõm một hơi, yên tâm bày quầy hàng trên đường.

Có một thì sẽ có hai, loạn thần tặc tử trong kinh bị Khánh Dương bá háo hức muốn lập công tóm sạch sẽ, Tiêu Thừa Quân hạ lệnh không được nhiễu dân, phòng vệ kinh thành tạm thời được giao cho Vũ Lâm quân tiếp quản. Không còn xuất hiện biến động gì lớn, cửa hàng, quầy quán sôi nổi mở cửa buôn bán, kinh thành nhanh chóng khôi phục lại sự phồn hoa trước đây.

Đại quân chia ra thành từng nhóm, lần lượt trở về nơi đóng quân ban đầu, riêng quân Tấn Châu thì không vội vã rời đi mà tuần tra trong phạm vi một trăm dặm quanh kinh thành một lần, còn phát hiện ra mấy nơi có giặc Thát ẩn náu.

Hóa ra ngay từ khi hữu tướng hại lão An Quốc công, hắn cũng đã lén lút cấu kết với giặc Thát, nay càng là bán trời không văn tự mà công khai hợp tác với giặc, có thể nói đây chính là thông đồng với địch phản quốc, phạm thượng mưu nghịch, toàn bộ tội lớn đều phạm vào hết.

(bán trời không văn tự: hành động ngang tàng, liều lĩnh, bất chấp tất cả, không cần biết đúng sai.

Trong tiếng Việt - thành ngữ bán trời không văn tự còn có biến thể là bán trời không mời thiên lôi, gần gũi với thành ngữ coi trời bằng vung.)

Người Trần gia trong kinh, kể cả các chi thứ trong dòng họ đều bị bắt sạch, tên chân nhân Đào Mâu muốn thừa dịp hỗn loạn chạy trốn cũng bị tóm vừa vặn. Trong triều còn rất nhiều việc đang chờ hoàn thành, chỉ đợi Thuần Đức đi qua bảy ngày đầu, liền cử hành đại điển tấn đế đăng cơ.

Trong cung cũng có rất nhiều chuyện cần phải giải quyết, Tiêu Thừa Quân vội đến không thể thoát thân, Lâu Cảnh không thể ở lại trong cung quá lâu, liền trở về phủ An Quốc công trước.

“Thế tử, ngài đã trở lại.” Quần gia ở chính viện nhìn thấy Lâu Cảnh, lập tức tươi cười nịnh nọt.

Lâu Cảnh liếc mắt nhìn hắn, “Nghe nói phụ thân bị bệnh, đã thỉnh thái y chưa?”

“Dạ đã thỉnh, thái y nói là hoảng sợ quá độ.” Quần gia nhìn sắc mặt của Lâu Cảnh, vội vàng trả lời, hạ nhân khác trong viện đến thở cũng không dám thở mạnh. Hiện giờ thế tử có công giúp vua trong người, ắt hẳn sẽ thăng chức rất nhanh, phỏng chừng từ nay trở về sau, trong phủ An Quốc công này, lời nói của thế tử sẽ có trọng lượng nhất.

Xuất phát từ hiếu đạo, Lâu Cảnh đến chủ viện vấn an Lâu Kiến Du trước, thúc thúc thăm thăm và An Quốc công phu nhân Ngụy thị đều có mặt ở chính viện. Nhìn qua liền thấy Ngụy thị đã tiêu tụy rất nhiều, trông cứ như một phụ nhân hơn ba mươi tuổi, ánh mắt bất thiện mà nhìn Lâu Cảnh chăm chăm. Trắc thất Dương thị đứng phía sau Ngụy thị, nhìn thấy Lâu Cảnh tiến vào liền cung kính phúc thân.

“Trạc Ngọc đã trở lại.” Nhị thẩm nhanh chóng đứng lên, tươi cười tiếp đón, “Mau ngồi, mau ngồi, đánh trện lại thêm bất phản tặc, chắc là mệt muốn chết rồi.”

“Trạc Ngọc không hổ là phụ thân tự tay dạy dỗ.” Nhị thúc cười gật đầu, tam thúc cũng đi theo phụ họa, giống như Lâu gia khôi phục huy hoàng thì chính bọn hắn cũng có công lao thật lớn.

“Lấy mạng phụ thân mình để đổi quân công, thế tử gia cũng phải có phúc tiêu thụ mới được.” Ngụy thị âm dương quái khí nói.

(âm dương quái khí: nghĩa đen là khí quái lạ trong trời đất, như tuyết mùa hạ, hạn mùa đông. Nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, tính tình cổ quái, làm cho người ta không biết đâu mà đoán định.)

Bầu không khí thân thiện trong phòng lập tức lạnh xuống, Lâu Cảnh không buồn để ý tới nàng, đi vào nội thất. Lâu Kiến Du phát sốt, gương mặt đỏ bừng, miệng còn không ngừng mấp máy mê sảng, “Nghịch tử... cứu mạng...”

Hai đường đệ ngồi một bên trông nom, săn sóc vô cùng ân cần, nhìn thấy Lâu Cảnh trở về liền vội vàng đứng lên, “Đại đường ca.”

“Làm phiền hai vị đệ đệ hao tâm tổn trí.” Lâu Cảnh cười cười chào hỏi bọn họ.

Hai đường đệ có chút chột dạ, Lâu Cảnh ở kinh thành, việc chăm sóc này hẳn do Lâu Cảnh đến làm, bọn họ chạy tới làm liền có chút đi quá giới hạn, “Đại bá nhất định muốn hai chúng ta bồi người, nếu đại đường ca đã trở lại, vậy...”

Đang chuẩn bị đem chuyện khổ sai này trả lại cho Lâu Cảnh, lại nghe Lâu Cảnh nói tiếp: “Phụ thân giữ các người lại đây, hẳn là thích hai người bồi hấn, có cái gì thiếu thì cứ nói cho ta biết.”

Nói xong, Lâu Cảnh cũng không để ý tới hai đường đệ trốn mất há hốc mồm nhìn mình, nhấc chân bước ra khỏi phòng, ngồi ở chủ vị, “Phụ thân mắc bệnh, mọi chuyện trong nhà sẽ do ta tạm thời xử lý, hiện giờ trong kinh không được yên ổn, các vị thúc thúc cần hết sức thận trọng khi giao thiệp với người khác, bằng không dính phải hiềm nghi lui tới với bọn loạn thần tặc tử thì rất phiền toái.”

Vừa mới rời khỏi chiến trường, trên người Lâu Cảnh vẫn mang theo khí thể huyết sát, khiến người ta không dám nhìn thẳng, nhị thúc và tam thúc hai mặt nhìn nhau, vội vàng đồng ý. Cứ như vậy, hấn liền nắm trong tay đại quyền của phủ An Quốc công.

Ngụy thị tức giận đến đau cả phổi, nhịn không được liền mở miệng: “Thế tử đã ra ngoài ở riêng, sao còn nhúng tay vào việc của chủ viện?”

“Quốc công gia đang bị bệnh, thế tử nên tiếp nhận.” Dương thị nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Ở đây có chỗ cho người xen mồm vào à?” Ngụy thị hung hăng trừng mắt liếc Dương thị, từ lúc trắc thất này qua cửa, nàng không được thư thái một ngày nào cả.

Dương thị nhanh chóng im lặng, nhưng cũng không tỏ ra sợ hãi.

Lâu Cảnh liếc liếc mắt nhìn Ngụy thị, lạnh lùng nhếch môi cười, “Những chuyện khác ta không muốn quản, nhưng trong thời gian này mà có ai dám gây rối thêm nữa, đừng trách ta trở mặt không nhận người.”

Chẳng hơi đâu mà ngồi thêm ở đây nói mấy chuyện lông gà vỏ tỏi, Lâu Cảnh liền phát tay áo trở về Chu Tước đường, lưu lại Ngụy thị với sắc mặt một trận xanh một trận trắng và đám người Lâu gia co đầu rụt cổ.

Tiên đế quy thiên, quốc tang.

Qua bảy ngày đầu, mọi người thu hồi vải tang trắng treo trên đường phố, chúc mừng tân đế đăng cơ.

Tiêu Thừa Quân mặc trang phục Thái tử màu vàng hơi đỏ, đi vào cung Phượng Nghi. Cung điện lớn như vậy mà đi qua vẫn thấy an bình như trước, Kỷ Chúc đang luyện kiếm trong viện, nhất chiêu nhất thức đều có một phen ý cảnh trong đó.

Cách đó không xa có một người mặc trang phục thị vệ, thân hình cao lớn, mặt mày tuấn lãng, căn bản không hề giống một thị vệ, mà giống một tướng quân vừa rời chiến trường hơn.

Giống như không nhìn thấy Từ Triệt hóa trang vụng về đứng đó, Tiêu Thừa Quân tiến lên hành lễ với Kỷ Chúc, “Phụ hậu, ngay mai là đại điển đăng cơ, nhi thần muốn thương nghị với phụ hậu một số việc ạ.”

Nam hoàng hậu khác với nữ tử, sau khi tang lễ kết thúc, nam hậu đi hay ở đều phụ thuộc vào ý chỉ của tân đế, lúc này Tiêu Thừa Quân đến đây, là muốn thương nghị với Kỷ Chúc xem có phong Thái hậu hay không.

Kỷ Chúc thu hồi kiếm, nhận khăn vải từ tay Từ thị vệ lau mồ hôi, cười vang nói: “Nên làm ta đã làm, chỉ cầu có thể tiêu dao sơn thủy, một mái nhà tranh là đủ rồi.”

95. Chương 95: Đăng Cơ

Một mảnh đất hữu tình, một mái nhà tranh, với người thường mà nói, đây là một điều tương đối đơn giản, nhưng với Kỷ Chúc mà nói, dù đã hao phí gần hai mươi năm thì vẫn là khó có thể lấy được.

Tiêu Thừa Quân rời khỏi cung Phượng Nghi, đứng trên thềm ngọc nhìn hoàng cung rộng lớn, hiện giờ nơi này không còn là địa phương nguy hiểm tầng tầng, mà có thể mặc y thiết trí, là nơi hiệu lệnh thiên hạ. Cũng là thời điểm, vì phụ hậu, vì chính bản thân mình làm điều mà y hằng mong muốn.

“Nếu, nếu người không thể rời đi, ta sẽ ở lại chỗ này cùng người.” Đới Thái tử rời đi, Từ Triệt chậm rãi đi đến phía sau Kỷ Chúc, thấp giọng nói.

Kỷ Chúc nâng đôi mắt đẹp lên, cười nhìn hắn, “Nếu ngay cả điểm quyết đoán ấy cũng không có thì làm sao có thể là đế vương do ta dạy dỗ ra?”

Mùa đông năm Thuần Đức thứ mười một, tiên đế băng hà, tôn hoàng đăng cơ, sửa hiệu là Hoàng Nguyên.

Tiêu Thừa Quân lấy thân phận Thái tử, danh chính ngôn thuận tiếp nhận vương vị, đại điển đăng cơ tự nhiên phải tổ chức thật long trọng. Bách quan khắp nơi trở về chúc mừng, khắp chốn mừng vui.

Bây giờ Dương Hựu Đình là thừa tướng duy nhất, mọi việc chuẩn bị cho đại điển đều do một tay hắn lo liệu.

Từ sáng sớm, đầu tiên là Tiêu Thừa Quân mặc lễ phục Thái tử đi thái miếu tế thiên. Trình báo với tổ tiên, chính thức xác lập thân phận đế vương vào sử sách, tiếng trống ngân vang, trang trọng mà xa hoa. Sau khi tất cả các nghi lễ rườm rà hoàn tất, thừa tướng Dương Hựu Đình hô to: “Buổi tế lễ kết thúc!”

Tiếp đó mọi người trở về hoàng cung, đi tới đại điện của cung điện Thái Cực thực hiện lễ đăng cơ.

Trong điện, nơi kim án, thừa tướng dẫn bách quan quỳ phụng miện phục (khom người quỳ cúi đầu tôn kính), hướng về phía kim án, cao giọng hô: “Thỉnh hoàng đế vào chỗ.”

Rồi sau đó chúng thần ra khỏi điện, Tiêu Thừa Quân thay đổi cổ phục*, đi ra từ phía trước điện, đi trên hành lang, bước trên con đường thếp cửu hoa vàng ở cung Thái Cực. Thông tán dẫn Thừa Tướng đến trước ngai vàng, đồng thời hô to: “Miễn quỳ!”

(cổ phục: là 1 trong 6 loại “y-quan” của vua thời nhà Minh, màu vàng thêu đồ án màu cam và 5 vòng tròn chứa rồng (đại diện cho vua) phân biệt trên 2 đầu vai 2 hình và phía trước 3 hình. (6 loại bao gồm: cổ miện (loại mũ vua có rèm châu che phía trước), thông thiên quan phục, da biện phục, võ biện phục, yển biện phục, cổ phục). Là loại hay mặc nhất trong hầu hết các dịp, trừ những dịp đặc biệt khác mà có 4 loại còn lại.)

Văn võ bá quan ở dưới phân thành hai hàng, quỳ hướng về phía Nam trong điện chậm rãi đi theo Tiêu Thừa Quân, theo bước chân của hoàng thượng mà rảo bước tiến lên, từ đầu đến cuối đều cúi thấp đầu, thừa tướng đã quỳ nơi ngai vàng.

Tấu nhạc, nhã nhạc cung đình thanh thanh lọt vào tai, liên miên không ngừng mang theo âm hưởng trang nghiêm túc mục truyền thừa từ xa xưa, chúc mừng tân đế chưởng quản thiên hạ, khấn cầu trời xanh phù hộ đế vương.

Lâu Cảnh lấy thân phận thế tử An Quốc công tham dự, quỳ gối dưới bậc thềm ngọc, nhìn thân hình khoác hoa phục minh hoàng thêu long văn nhiều màu, đầu đội vương miện có mười hai dải tua kết từ châu ngọc quý, bước từng bước một trên thềm ngọc, ánh mắt hoàn toàn bị đế vương trẻ tuổi tuấn mỹ hấp dẫn, khó có thể dời được mắt.

Cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, đi nhằm một bước là vạn kiếp bất phục, Tiêu thừa Quân ẩn nhẫn mưu tính mười mấy năm, nơm nớp lo sợ như bước trên băng mỏng mà đi đến hôm nay, trải qua đủ loại độc sát, ám hại, vu oan, nói xấu, nghi kỵ, bị truất ngôi Thái tử phải đi tới Đông Nam xa xôi, phượng hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh, rốt cục ngày hôm nay, lấy lại hết thảy thuộc về mình.

Đôi giày đen có những long văn được thêu bằng chỉ vàng, đập trên Cửu Long bệ giai khắc từ cẩm thạch, mỗi một bước đi đều giống như đập nát chướng ngại trên con đường phía trước, vượt mọi chông gai, vững chắc không thay đổi.

(cửu long bệ giai: là bậc thềm đi lên ngai vàng)

Đế vương trẻ tuổi với gương mặt trang nghiêm, bước đến nơi cao nhất trong điện Kim Loan, ngồi xuống ngai vàng, tay áo rộng phất sang hai bên ngai vàng, tọa ở phía Bắc ngoảnh về hướng Nam, tiếp nhận thiên hạ cúi đầu, ngàn vạn uy nghi, kinh sợ tứ phương.

Bách quan lại đồng loạt hô lớn, “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Ngũ quan võ tướng, hoàng thân huân quý, tung hô vạn tuế ba lần, thanh thế to lớn, vang vọng phía chân trời.

(Ngũ quan gồm: Tư Đồ, Tư Mã, Tư Không, Tư Sĩ, Tư Khẩu (nói chung là chia thành 5 chức quan lớn trực thuộc bên “Văn”)

“Bình thân.” Tiêu Thừa Quân cao giọng đáp lại.

Tiếng trống dừng lại, Thông tán lại hô to: “Quỳ!”

Bách quan lại quỳ lạy, Phủng bảo quan mở hộp, bưng ngọc tỷ ra, giao cho thừa tướng. Dương Hựu Đình tiếp nhận ngọc tỷ, tiến lên, cất cao giọng nói: “Hoàng đế đăng đại vị, thần cung kính dâng lên ngự bảo.”

(Phủng bảo quan: là quan nhận trách nhiệm kiểm tra và dâng lên vật quý (do quan viên, sứ giả.... dâng lên)

Ngự: thuộc về nhà vua, bảo: cái ấn của vua. Các vua đời xưa dùng ngọc khuê ngọc bích làm dấu. Nhà Tần gọi là tử , nhà Đường đổi là bảo)

Sau đó Thượng bảo khanh, cũng chính là Lễ bộ thượng thư Diêu Trúc tiếp nhận ngọc tỷ, thu vào bên trong hộp. Thông tán kêu to: “Vào chỗ, bái!” Bách quan lại cúi người bái tạ.

(Nội các là một Nha độc lập trực thuộc quyền quản lý của Hoàng Đế. Là văn phòng của Hoàng đế nên Nội các gần bó mật thiết với ấn triện, thể hiện bằng các loại văn bản giấy tờ quan trọng có đóng nhiều loại dấu ấn khác nhau. Chức Thượng Bảo khanh được đặt ra là nơi coi giữ các Bảo Tỷ, ấn triện và chịu trách nhiệm hầu bảo (tức đóng dấu ấn vàng) khi cần thiết.)

“Tuân theo di chiếu của tiên đế cùng sự đồng thuận của các hoàng tử, hôm nay trẫm đăng cơ làm hoàng đế, đổi niên hiệu là Hoảng Nguyên!” Tiêu Thừa Quân cao giọng tuyên cáo, đế vương uy nghi tấn hiển, âm thanh vang vọng trong đại điện trống trải, thật lâu không thôi.

Bách quan lại tam quỳ cửu khấu, sơn hô vạn tuế.

(Hán Vũ Đế lên núi Tung , quần thần ba lần hô vạn tuế, gọi là sơn hô . Sau dùng làm lời thần dân chúc tụng thiên tử. Cũng gọi là hô tung , tam hô , tung hô .)

Kể từ giờ trở đi, Dục triều liền nghênh đón vị hoàng đế thứ chín và từ nay về sau liền là năm Hoảng Nguyên thứ nhất, mà Đại Dục trải qua mười năm hoang phí, rốt cuộc nghênh đón một vị quân chủ tài đức sáng suốt, bắt đầu chuyển hướng bước sang một thời kì thịnh thế trước nay chưa từng có.

Tuy vậy, đây đều là nói sau, giờ phút này bách quan và huân quý có mặt tại đây đều không dự đoán được cảnh tượng phồn vinh sau này, mà đang cực kì rung động trước chiếu thư tuyên cáo đăng cơ của tân đế đến không nói ra lời.

Trong ngày đăng cơ tân đế sẽ tuyên đọc chiếu thư, nội dung thường được sửa lại từ bản trước đó và thêm vào một ít quan điểm mới hay nguyện vọng, cho dù có chút hoang đường cũng không thể trái nghịch, vì thế mỗi khi đến thời gian này, tất cả mọi người đều thập phần khẩn trương, sợ rằng Hoảng Thượng sẽ ban bố pháp lệnh kỳ quái nào đó.

“Tiên Hoàng hậu Kỷ Chúc, vì Đại Dục cực nhọc vất vả, có công lớn với Đại Dục, trẫm không đành lòng để phụ hậu phi hoài năm tháng trong thâm cung nên không gia phong hậu vị mà phong làm Tĩnh Hải hầu.” Khuôn mặt Tiêu Thừa Quân trầm tĩnh, không đợi mọi người phản ứng, y tiếp tục tuyên bố chiếu thư đăng cơ, “Nguyên Thái tử phi Lâu Cảnh, đoan tuệ hiền thực, hộ quốc có công, phong làm Hoàng hậu, chọn ra ngày đại hôn.”

Không phong Thái hậu mà phong hầu tước, loại sự tình này từ xưa đến nay là chưa từng có.

Kỳ thật địa vị của nam Hoàng hậu vốn rất cao, cũng không giống như nữ tử, nhất định phải thủ tiết ở trong hoàng cung cả đời, chẳng qua loại chuyện để tiên Hoàng hậu xuất cung thế này thì đúng là từ trước đến nay chưa từng có vị đế vương nào lại quyết đoán làm vậy. Những vị hoàng đế bình thường khác, nếu không kiêng kị thế lực của nam hậu mà cho tuần táng, thì cũng sẽ phong làm Thái hậu, luôn nhốt trong thâm cung, Hoàng Nguyên đế làm như vậy, có thể nói là một hành động vĩ đại.

Mọi người không dám có dị nghị, tiếp tục dập đầu bái lạy. Nương theo cơ hội tân đế đăng cơ, chuyện này cứ như vậy mà dễ dàng định xong.

Từ Triệt tạm lưu trong kinh thành làm Chinh Nam tướng quân, tự nhiên cũng phải tham gia đại điển đăng cơ, giờ phút này nghe được ý chỉ kia, nhất thời như bị sét đánh giữa trời quang mà đứng đờ người ra đó, nếu không phải Lâu Cảnh kéo hần một chút thì hần cũng quên luôn phải khom người dập đầu rồi.

Lâu Cảnh nhìn thoáng qua bộ dáng kích động khó có thể kiềm chế của nhị cữu nhà mình, lại nhìn lên đế vương đang ngồi trên ngai vàng cao cao kia, uy nghi tiếp nhận hàng nghìn ánh nhìn, ánh mắt đúng lúc cùng hần chạm nhau, chỉ có hần mới hiểu được dụng ý của đế vương, đó không chỉ là vì Kỷ Hoàng hậu...

“Ta chỉ là hy vọng, sau khi ta chết, con cháu Tiêu gia cũng có thể đối xử tử tế với người.”

Tiêu Thừa Quân làm như vậy, chính là hy vọng thế nhân, đối xử tử tế với nam hậu, đối xử tử tế với người y yêu thương nhất.

Tân đế đăng cơ, tiên hoàng hạ táng. Thuận Đức để cả đời ngu ngốc, không có thành tích gì lớn, Lễ bộ thương lượng hồi lâu, cuối cùng định ra thụy hào Nhân Tông.

Kỷ Chúc nghe thấy cái thụy hào này liền không khỏi nhếch miệng cười nhạo, tai nhuyễn, thủ đoạn không đủ quả quyết, nhưng chung quy là vẫn nhớ đến tình cũ, cũng thích hợp với chữ “nhân” đi.

Bách quan vui mừng chúc mừng tân đế, thông cáo đại xá thiên hạ, trọng chỉnh triều đình, rất bận rộn. Việc đại hôn của Đế Hậu liền đổ lên tháng chạp.

Kỳ thật, khi Tiêu Thừa Quân khôi phục ngôi vị Thái tử, theo lý mà nói thì Lâu Cảnh vẫn là Thái tử phi, không cần phải nghênh cưới lần thứ hai, nhưng Tiêu Thừa Quân cảm thấy năm đó cưới Thái tử phi tổ chức quá mức vội vàng, lần này nhất định phải bù đắp lại cho hần. Càng trọng yếu hơn là, Hoàng Nguyên đế cảm thấy lần này là mình nhất định phải làm một phu quân thực thụ, đương nhiên phải tổ chức hôn lễ cho thật long trọng, kéo Lâu Cảnh lại viện cớ không chịu thực hiện nghĩa vụ làm thê. (muốn phản công đây)

Suốt khoảng thời gian này, phủ An Quốc công có thể nói là cực kỳ náo nhiệt, người đến chúc mừng nối liền không dứt, Lâu gia giống như khôi phục lại cảnh tượng hưng thịnh lúc lão An Quốc công còn tại thế.

Lâu Cảnh thay thế phụ thân bệnh nặng chiêu đãi tân khách, nghiễm nhiên đã là gia chủ Lâu gia, mọi người cũng không cảm thấy có gì kì quái, nếu người tiếp đón là Lâu Kiến Du, bọn họ còn không nhất định vui lòng đâu. Nói cho cùng, bọn họ đến đây là muốn lôi kéo quan hệ với Trần Nam tướng quân, người có công giúp vua, cũng là người sắp trở thành Hoàng hậu, chứ không phải là kẻ đến nay cũng không có một cái chức quan nào ra hồn, còn bị loạn thần tặc tử treo trên thành lâu rồi sợ đến bệnh mãi không dậy nổi - An Quốc công.

“Lâu lão đại à, người nói người bận rộn cả năm trời, thế mà không kiểm soát được cái gì à... Tội gì đâu... Ờ...” Thứ tử Quan Tây hầu Chu Tung say khướt giờ chén rượu, lè nhè nói.

Quan Tây hầu trở về kinh châu mừng hai ngày nay, trưởng tử Chu Sùng cũng về theo, nghe thấy câu này của đệ đệ, vội vươn tay kéo hần, “Người ít nói vài câu đi!” Chu Sùng có vóc người cao lớn vạm vỡ, kéo một phát này, thiếu chút nữa đã túm ngã đệ đệ nhỏ gầy hơn.

Không khí trên bàn có chút xấu hổ, thế tử Khánh Dương bá vội cười giải vây, “Ây da, Chu nhị say rượu rồi, đừng để ý đến hần.”

Lâu Cảnh cười như không cười mà bưng chén rượu, “Chu nhị, làm sao người biết ta không kiểm soát được cái gì?”

“Người sắp bị gả tiến cung rồi còn đâu!” Chu Tung đầy một bụng khó chịu, gạt tay huynh trưởng ra, đôi mắt say lơ đãng nhập nhèm nhìn Lâu Cảnh, “Người lập công như thế, chẳng qua Hoàng Thượng chỉ y theo thông lệ mà làm việc thôi, chỉ cần người nói ra, nói không chừng Hoàng Thượng sẽ cưới người khác.”

Mọi người đều cho rằng lần này Lâu Cảnh có công giúp vua, nhất định sẽ được phong làm quan lớn, ai dè vòng vòng chuyển chuyển một hồi, Hoàng Thượng lại muốn cưới người tiến cung. Có tin đồn rằng, bởi vì thế tử An Quốc công quá mức tài trí thiện chiến, Hoàng Thượng kiêng kỵ thế lực của hần, nên muốn khóa hần trong thâm cung nội viện.

Lâu Cảnh nhìn nhìn một bàn hảo hữu, trong mắt mọi người đều có ý tứ như vậy, Chu Tung nhin không được nên nói ra trước mà thôi, rủ mắt chậm rãi uống rượu, cười mà không nói.

Trở lại kinh thành liền chuồn đến đây giúp vui, Triệu Hi nghe được lời ấy liền nhin không được mà bĩu môi, nếu Hoàng Thượng không cưới hần, vị tướng quân có chiến công hiển hách này lại chẳng sẵn sàng mang theo đại quân bức vua thoái vị ngay ấy chứ. Ai dza, mọi người đều say độc ta tỉnh, quả nhiên thiên tài là tịch mịch mà.

Kỷ Chúc đã được phong hầu, đất phong liền định tại Mân Châu, nhưng nói thế nào thì hần cũng là tiên Hoàng hậu, liền dự định sẽ chủ trì đại hôn của Đế Hậu rồi mới rời khỏi hoàng cung. Bởi vậy Kỷ Chúc dọn khỏi cung Phượng Nghi, ngụ tạm ở nơi dành cho Thái hậu - cung Phượng An, mà Từ thị vệ mới nhận cũng một tác không rời, cùng dọn qua cung Phượng An luôn rồi.

Tổng quản thái giám Đông Cung Thường Ân thăng nhiệm trở thành tổng quản đại nội hoàng cung, vẫn duy trì nét cười khéo léo như trước, phần chấn vui vẻ mà an bài nhân thủ sửa chữa lại cung Phượng Nghi, chuẩn bị nghênh đón tân Hoàng hậu.

Đương nhiên người cao hứng nhất vẫn là Nhạc Nhân, hần vốn là một tiểu thái giám ở Đông Cung, sau lại hầu hạ Thái tử phi mà được lên làm thiếu giám, lần này Lâu Cảnh trở thành Hoàng hậu, hần cũng thuận lý thành chương trở thành đại tổng quản cung Phượng Nghi, gương mặt luôn vui vẻ tươi cười cả ngày, nay càng là cười thấy răng không thấy mắt.

Lúc Triệu Hi trở lại, tự nhiên là mang theo Hoàng thái tôn, hiện giờ Hoàng thái tôn tạm thời trở về phủ Tĩnh Vương. Sau này sẽ an bài vị trí cho Hoàng thái tôn thế nào, tân đế còn chưa nói gì cả, trong lòng chúng thần đã bồn chồn không yên, cũng không dám đề xuất. Nói cho cùng cũng là do tiên đế tạo nghiệt, phế Thái tử lập Hoàng thái tôn, rồi sau đó lại phục lập Thái tử, cứ như vậy, địa vị Hoàng thái tôn liền rất khó xử.

Theo lý thuyết, Hoàng thái tôn sẽ tiếp nhận vị trí Thái tử và nhập phủ Đông Cung. Nhưng Hoàng Nguyên đế là danh chính ngôn thuận mà kế vị, làm sao nguyện ý truyền ngôi cho nhi tử của huynh đệ chứ? Nhất thời, quan viên trong triều đều vì một nhà Tĩnh vương mà lo lắng không thôi.

Hiện tại Tĩnh vương đúng là cực kì đau đầu, bởi vì sau khi trở lại vương phủ, Tiêu Kỳ Thụy không ngừng khóc nháo, liên tục đòi tìm “phụ thân xinh đẹp cơ”.

“Thụy nhi không cần mẫu thân nữa sao?” Tĩnh vương phi ôm nhi tử, dùng khăn lụa lau lau khuôn mặt nhỏ nhắn lem nhem nước mắt nước mũi.

“Mẫu thân, cần.” Tiêu Kỳ Thụy thút tha thút thít mà ghé vào trong ngực mẫu thân.

Bà vú nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng vẫn là sinh mẫu thân thiết hơn một ít, ai dè Tiêu Kỳ Thụy yên tĩnh được một lát rồi lại ngẩng đầu, kéo kéo rèm tua đính trên chẩm cài đầu của Vương phi, “Mẫu thân, tìm, phụ thân xinh đẹp đi!”

Trương thị dở khóc dở cười, vươn tay điểm điểm trán nhi tử, “Đồ không có lương tâm.”

Tiêu Thừa Cẩm bắt đắc dĩ mà lắc đầu, cũng không biết Lâu Cảnh dỗ bé con thế nào, lại thu mua vật nhỏ được đến tận đây. Phỏng chừng sau đại hôn sẽ tuyên bố sắc phong Thái tử, đến lúc đó đứa nhỏ này sẽ phải dọn đến sống ở cung Phượng Nghi, vốn còn lo lắng Tiêu Kỳ Thụy không chịu rời mẫu thân, hiện giờ xem ra, hoàn toàn không cần lo lắng nữa rồi.

Trong triều bận rộn nhiều việc, Tiêu Thừa Quân có ý muốn thỉnh Triệu Đoan trở về đảm nhiệm chức vị thừa tướng, nhưng Triệu Đoan luôn mãi từ chối, nói rằng mình đã già rồi, không đảm đương nổi đại dụng. Tiêu Thừa Quân cũng không tiếp tục miễn cưỡng, liền đề bạt người mới đảm nhiệm chức vụ hữu tướng, mọi người có nghĩ thế nào cũng không ngờ tới, tân nhậm hữu tướng, dĩ nhiên là người chỉ hơn bốn mươi tuổi - Binh bộ thượng thư Tôn Lương.

(đại dụng: đặc chỉ báii tướng, phong làm tể tướng)

Mọi người đều biết, Tôn Lương chính là môn sinh đặc ý của Trần Thế Xương, Hoàng Nguyên để không giết hấn, ngược lại còn đề bạt hấn làm thừa tướng, điều này làm cho phe phái hữu tướng nơm nớp lo sợ an tâm không ít, đám người nịnh bợ này liền bắt đầu mưu tính tìm cách lôi kéo lấy lòng.

“Khải tấu Hoàng Thượng, tiên đế từng phong trưởng tử của Tĩnh vương làm Hoàng thái tôn, nhưng di chiếu của tiên đế lại phục lập Thái tử, ngôi vị Hoàng thái tôn coi như không còn tồn tại, thỉnh Hoàng Thượng triệt hồi ngôi vị Hoàng thái tôn.” Đăng cơ không được mấy ngày, một quan viên nóng ruột muốn lấy lòng tân đế, liền nhân buổi lâm triều mà nêu vấn đề này ra.

96. Chương 96: Chính Đốn

Đại diện yên tĩnh đến mức châm rơi có thể nghe, Tiêu Thừa Quân thâm trầm nhìn quan viên kia, thủ hạ của hữu tướng có không ít người tài giỏi, cho nên y mới cố ý đề bạt Tôn Lương, thuận tiện thu về bộ phận người này, nhưng trong đó cũng không thiếu những người chỉ giỏi nịnh nọt đưa đẩy, công việc thì làm lốt phốt, muốn chính đốn lại triều đình, nhất định phải thanh trừ nhóm người này.

Triều thần thấy Hoàng Thượng vẫn giữ dáng vẻ trầm ổn như trước, nhìn không ra hỉ nộ, nhất thời cũng không biết nên nói tiếp thế nào, ngược lại là tả tướng Dương Hựu Đình đứng ra, chính nghĩa lâm thiên nói: “Thần cho rằng, Hoàng thái tôn là do tiên đế lập ra, Hoàng Thượng đăng cơ, coi như lập Hoàng thái tôn làm Hoàng thái tử.”

(chính nghĩa lâm thiên: nghiêm túc nói đúng lẽ phải @_@)

Dương Hựu Đình là một người rất chính trực, làm việc luôn ăn theo quy củ, luật pháp viết thế nào, hấn cũng liền nói y như vậy.

Nhất thời triều đình càng thêm an tĩnh, tả tướng dám đâm đầu vào chỗ kiêng kỵ, nhưng bọn họ thì không dám, thử nghĩ xem có ai đoạt được cả gia tài về tay, lại nguyện ý quản lý chỗ gia sản ấy để truyền lại cho nhi tử của huynh đệ không hả?

“Các người cũng nghĩ như vậy sao?” Hoàng Nguyên đế cũng không trực tiếp đáp ứng mà thần nhiên hỏi cả triều văn võ.

“Thần cho rằng, tả tướng nói rất có lý.” Lại bộ Thị lang Triệu Hi bước ra khỏi hàng, khom người nói.

Mọi người không khỏi nhìn về phía Lại bộ Thị lang mới được đề bạt này, người người đều biết đây là Triệu tam nguyên. Triệu Hi - Triệu tam nguyên thi đậu vào hàm lâm viện, vốn nghĩ rằng có bá phụ là Triệu Đoan ở đây, con đường làm quan sẽ bằng phẳng vô cùng, ai ngờ Triệu Đoan đột ngột từ quan quy điền, Triệu tam nguyên cũng trở về quê giữ đạo hiếu, lúc mọi người sắp sửa quên mất vị này thì hấn lại đột nhiên đi Mân Châu, rồi trực tiếp làm thừa tướng Mân Châu.

Triệu Hi có công giúp vua, hiện giờ trực tiếp được cất nhắc lên chức Lại bộ thị lang, mọi người không biết có gì kì quái, mà chỉ cảm thấy hấn là Triệu Hi vừa đi rèn luyện trở về, tương lai nhập Nội các rồi được phong

chức tướng cầm đầu trăm quan, tiền đồ thật bất khả hạn lượng, vị này vốn là hồng nhân bên cạnh Hoàng Thượng, lần này nói ra, liền có ý vị sâu xa.

Tiêu Thừa Quân không trực tiếp bác bỏ lập luận của bất cứ ai, chỉ nói để mọi người suy nghĩ cẩn thận về việc Hoàng thái tôn rồi trình tấu chương lên. Một đám triều thần liền khổ mặt, việc này cũng không dễ làm.

Phái Thanh Lưu vốn trọng truyền thống, tự nhiên là nhất nhất ủng hộ quan điểm của tả tướng; đám người nịnh nọt thì lâm vào khó cả đôi đường, bởi vì vị đế vương trẻ tuổi này thật sự là sâu không lường được, căn bản nhìn không ra dụng ý của y, không biết ngôn luận lần này của Triệu Hi là do Hoàng Thượng bày mưu đặt kế hay là cố ý đảo loạn tầm mắt của bọn họ.

Từng chồng tấu chương nhanh chóng được chuyển đến ngự thư phòng, Tiêu Thừa Quân cũng không vội xem mà gọi một người đến, người này vốn là quan Đông Cung trước kia – Thái Dịch.

Thái Dịch có chú là Dương Hựu Đình, sau khi Thái tử bị phế, có chú che trở, hắn cũng không gặp phải cái gì ủy khuất. Hiện giờ Thái Dịch đã gần bốn mươi tuổi, lăn lộn trong quan trường nhiều năm vẫn không được Thuần Đức để trọng dụng, Dương Hựu Đình cũng không có ý tứ đề bạt hắn, nhưng hắn tuyệt không sốt ruột, hắn đang chờ Bá Nhạc chân chính của hắn trở về.

(Bá Nhạc được dùng để nói về một người có con mắt tinh đời, đức độ, vì dân vì nước, biết phân biệt thật giả, có thể nhận ra tài năng của người khác hoặc là một người trao cơ hội cho người khác thể hiện bản lĩnh.

“Việc hôm nay, người có ý kiến gì không?” Tiêu Thừa Quân vừa phê tấu chương vừa hỏi Thái Dịch.

Thái Dịch là một người nóng nảy, do dự một lát liền nói thẳng: “Trong triều vẫn còn dư đảng của hữu tướng, không thiếu hạng người nịnh hót, thực sự là một khối u ác tính, phải trừ.”

Tiêu Thừa Quân dừng bút, ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt mang theo vài phần tán thưởng, tuy rằng người này có tính tình hấp tấp nóng nảy, nhưng có một ưu điểm rất lớn, đó là “phán đoán”. Ánh mắt nhìn người, nhìn việc của Thái Dịch vô cùng độc đáo, có thể nắm bắt hết sức chính xác hướng đi của nhiều sự vật sự việc, nắm đó tại Đông Cung, Tiêu Thừa Quân cũng dựa vào bản sự này của Thái Dịch mà tránh khỏi không ít phiền toái.

Nâng tay, đẩy chồng tấu chương trước mắt đến trước mặt Thái Dịch, Tiêu Thừa Quân mới chậm rãi mở miệng: “Tất cả chỗ này đều là tấu chương về việc của Hoàng Thái tôn và hoàng trữ, người xem qua đi, người nào có thể sử dụng, người nào cho nghỉ, cần nhắc rồi viết biện pháp xử lý cho ta.”

Thái Dịch kích động mà bưng chồng tấu chương lên, khom người xác nhận, hắn biết, đây là thời điểm Hoàng Thượng khảo nghiệm hắn, cũng là lúc hắn thực sự đi bước đầu tiên trên con đường làm quan.

Trên triều đình, dường như hồi phong ba này cứ thế vô thanh vô tức đi qua, mấy ngày liên tiếp cũng không thấy có động tĩnh gì, mọi người cho rằng Hoàng Thượng không muốn nhắc lại việc này nữa và kết thúc tại đây. Nhưng không ngờ mấy ngày sau, Hoàng Thượng đột nhiên có động tác lớn.

Binh bộ Thị lang Thái Dịch lên chức Lại bộ Thị lang, mà Triệu Hi vốn là Lại bộ Thị lang thì lên chức Công bộ Thượng thư.

Thực chất Lục bộ không hề cùng cấp với nhau mà có trình tự trước sau, từ thấp tới cao theo thứ tự là Công bộ, Lễ bộ, Hình bộ, Hộ bộ, Binh bộ, Lại bộ, nếu như muốn làm Lại bộ Thị lang, liền phải phấn đấu thắng quan lẫn lượt từ Công bộ Thị lang, cuối cùng người nào có năng lực vượt trội mới có thể trở thành Lại bộ Thị lang. Đường nhiên cũng có trường hợp giống như Triệu Hi, có công lao đặc thù mà đặc biệt được lên chức.

Chẳng qua tại thời điểm này, Triệu Hi đột nhiên bị ném đến nơi được xưng là “nha môn tạp vụ”, mặc ai nhìn vào cũng đều cảm thấy hắn đã đắc tội Hoàng Thượng, dù sao Lại bộ Thị lang mới là quan chức thực quyền, hiện giờ ngồi còn chưa nóng chỗ đã phải nhường ghế cho người ta mất rồi.

Đám quan viên tầm thường, làm việc cầu thả qua loa liền cho rằng đã nhìn thấy cánh cửa đột phá, gan cũng to ra, công nhiên trình thư thỉnh phế ngôi vị Hoàng thái tôn.

Tiêu Thừa Quân ngồi trong đại điện, cầm mấy quyển tấu chương, trầm giọng hỏi: “Các người thỉnh phế Hoàng thái tôn?”

“Vâng!” Mấy quan viên kia kiên định nói, “Ngày không thể có hai mặt trời, một nước không thể có hai Thái tử, thời điểm tiên đế hạ chiếu phục lập Thái tử, Hoàng thái tôn liền không thích hợp trở thành Thái tử nữa.”

Đại diện im lặng trong nháy mắt, Hoàng Nguyên đế nâng tay, đột nhiên ném tấu chương trong tay xuống đất, “Nói bậy!”

Mấy quan viên kia lập tức hoảng sợ, nhanh chóng quỳ xuống, Tiêu Thừa Quân lạnh giọng tuyên cáo: “Tiên đế phong hoàng trưởng tôn làm Hoàng thái tử, trăm tự nhiên vâng theo di mệnh của tiên đế, phong Tiêu Kỳ Thụy làm Hoàng thái tử, năm sau sẽ tổ chức đại điển sắc phong.”

“Hoàng Thượng thánh minh.” Chúng thần khom người phụ họa.

Mấy ngày kế tiếp, mọi người mới hiểu được dụng ý của Tiêu thừa Quân. Lại bộ Thượng thư vốn không thể nào quản sự, hoàn toàn giao lại quyền hạn cho cấp dưới Thái Dịch, Thái Dịch xắn tay áo lên, cách chức và giáng chức một loạt quan viên làm việc cẩu thả, bừa bãi cùng nhóm quan viên cầm đầu thỉnh phé Hoàng thái tôn, mà Công bộ Thượng thư Triệu Hi vừa nhậm chức thì phụng hoàng mệnh điều tra chuyện tu sửa hành cung.

Chuyện tu sửa hành cung nghỉ hè vốn do Công bộ quản lý, năm đó bị Thẩm Liên đốc hết sức ô mồm, sổ sách ghi chép xuất nhập tiền bạc, tài vật rất lộn xộn, triều đình tổn thất không ít ngân lượng, đến giờ vẫn chưa hoàn thành. Mọi người vô cùng đồng tình Triệu Hi, vừa mới dời khỏi trung tâm quyền lực liền nhận ngay công việc khổ sai, nhưng Triệu Hi lại không cho là vậy, hắn đã sớm mưu tính tốt lắm, trước ba mươi tuổi sẽ làm đến chức Thừa tướng, mà giờ còn chưa kịp nhước quán (20 tuổi) đã trở thành Thượng thư rồi, suy ra mục tiêu của hắn là hoàn toàn có khả năng đạt được, tự nhiên nhiệt tình mười phần.

Không khí trong triều đột nhiên thay đổi, đám người vốn chỉ ngồi ngoài xem xét tình hình nhanh chóng thu hồi đủ loại chủ ý không chính đáng, cũng bắt đầu mải miết làm việc, rất nhiều năm rồi Dục triều không có quang cảnh quan viên siêng năng, vội đầu vào công việc như hôm nay.

Đương nhiên, trong bầu không khí làm việc chăm chỉ này, thân là hoàng đế, Tiêu Thừa Quân tự nhiên càng thêm cần cù. Phê xong một xấp tấu chương, y xoa nhẹ ấn đường, nghỉ ngơi một lát.

“Mệt muốn chết rồi đi?” Một đôi ấm áp tay từ bên cạnh vòng sang ôm lấy Tiêu Thừa Quân, giọng nói du dương và mùi hương nhàn nhạt quen thuộc, nhất thời khiến Hoàng Nguyên đế thả lỏng thân thể.

“Trong triều loạn thành một đoàn, khoảng thời gian này thật không rảnh rỗi.” Tiêu Thừa Quân nương theo cổ lực đạo này mà tựa người vào một lồng ngực rắn chắc và ấm áp.

Lâu Cảnh cúi đầu nhìn hoàng đế bệ hạ hiếm khi nhu thuận như vậy, chỉ cảm thấy trái tim ngứa ngáy khó nhịn, liền ghé đến đôi môi hôn thật lâu, cuối cùng cọ cọ lên môi Hoàng Thượng oán giận, “Nhiều ngày như vậy mà Hoàng Thượng cũng không triệu kiến ta, hại ta chịu cô đơn mãi trong khuê phòng!”

Tiêu Thừa Quân buồn cười nhìn hắn một cái, “Trước đại hôn, ngươi và ta vốn không nên gặp lại.” Tuân theo cổ lễ, tân nhân (cô dâu, chú rể) trước khi thành thân là không thể gặp mặt.

Lâu Cảnh bất mãn mà cắn cắn chóp mũi Hoàng Thượng, “Nếu không phải có việc muốn giao cho ta đi làm thì một tháng này, ngươi sẽ không tính toán gặp ta đúng không?”

“Trẫm dự định phải tiến hành đủ hết tam thư lục lễ lần nữa, chắc cũng phải tầm sang năm mới thành hôn... Um...” Hoàng Thượng còn chưa dứt lời, cái miệng đã bị chặn lại.

Òa, phu quân hắn học xấu rồi, đây cũng không phải là dấu hiệu tốt, Lâu Cảnh cảm giận nghĩ, buông hoàng đế bệ hạ bị hôn đến sắp nghẹn thở ra, tháo nút cài trên long bào, há miệng ấn một dấu răng thật sâu xuống cái cổ trắng nõn.

“Đau...” Tiêu Thừa Quân kêu lên một tiếng đau đớn, vội đẩy hắn ra, “Đừng nháo nào, lát nữa còn phải gặp triều thần đấy.”

Lâu Cảnh vừa lòng mà gặm cắn một hồi khiến dấu răng kia càng thêm rõ nét hơn, “Gặp triều thần gì nữa, ta nghe nói nhiều ngày nay, mỗi ngày ngươi ngủ không đến ba canh giờ đâu, chuyện này là không thể được, hôm nay không cho gặp ai hết.”

“Nói chính sự, ta tìm người đến đây là có việc muốn giao cho người.” Tiêu Thừa Quân giẫy dụa muốn ngồi xuống, lại bị cánh tay bên hông giữ chặt, đành phải giữ nguyên tư thế này nói chuyện, bởi vì thân thể thả lỏng, thanh âm vốn trong trẻo nhưng lạnh lùng của y cũng trở nên lười biếng hơn, “Ta định triệt Nội thị tỉnh, mấy ngày này Triệu Hi điều tra việc hành cung, người mang binh đi tịch thu nhà cửa của Thẩm Liên.”

Việc hành cung, lúc trước Lâu Cảnh cũng thò một chân chen vô, đục nước béo cò mò không ít tiền, sở dĩ để Triệu Hi phụ trách, một trong những nguyên nhân chính là vì muốn kéo Lâu Cảnh ra khỏi vũng nước bẩn đó.

Xét nhà là một công việc béo bở, đương nhiên Lâu Cảnh rất vui lòng, vươn tay tháo kim quan trên đầu Hoàng Thượng xuống, dùng năm ngón tay chải vuốt tóc y, “Chuyện hành cung có rất nhiều huân quý xen vào, tiền này cũng khó mà lấy về được, chủ yếu là thu thập đám thái giám đó thôi, chuyện huân quý thì sẽ xử lý dần dần.”

“Ừ, ta biết...” Bàn tay ấm áp nhẹ nhàng xoa bóp trên đầu, khiến cơn đau đầu mệt mỏi giảm bớt không ít, Tiêu Thừa Quân thoải mái nhắm hai mắt lại. Y cũng không phải bạo quân, nước quá trong ắt không có cá, nương theo chuyện này quét sạch Nội thị tỉnh là tốt rồi, chuyện huân quý thì y không tính toán tiếp tục truy cứu.

Sau giờ ngo, ánh nắng ấm áp theo cửa sổ ngự thư phòng tiến vào, ánh lên tọa ỷ màu vàng, Lâu Cảnh ôm đế vương đang ngủ say trong lòng, mỉm cười tựa lưng vào ghế ngồi, nhận chần do An Thuận nhẹ nhàng mang đến, bao kín người trong lòng, chỉ để lộ ra gương mặt ngủ đến hơi hơi ửng hồng bên ngoài.

Chờ đến khi Tiêu Thừa Quân tỉnh ngủ, quan viên vốn đến nghị sự đã bị An Thuận đuổi đi, mà Hoàng hậu tương lai, chính là trộm cởi long bào, cúi đầu hôn hôn, liếm liếm lung tung trên xương quai xanh của y. Đưa tay đẩy cái đầu kia ra, Tiêu Thừa Quân thần thanh khí爽 mà ngồi dậy, “Sắc trời không còn sớm, người mau trở về đi, ngày mai còn vào triều, không thiếu việc giao cho người.”

Lâu Cảnh bất mãn mà ôm lấy Hoàng Thượng, nghiêng mắt nhìn về phía mục tiêu ẩn dưới long bào rộng mở, muốn ngắm nghía viên tiểu đậu hồng nhạt mê người kia, “Ta không về, ta muốn ở lại thị tẩm.”

“Chưa bái đường đâu, còn ra thể thống gì?” Tiêu Thừa Quân sửa sang lại y sam, không chút lưu tình mà đuổi hẳn đi.

Ngày kế vào triều, Công bộ Thượng thư Triệu Hi lấy ra một phần sổ sách, nói Nội thị tỉnh ghi chép sổ sách xuất nhập tiền bạc, tài vật vô cùng lộn xộn và rối loạn, hơn nữa ngân lượng dùng cho tu sửa hành cung nghỉ hè rõ ràng vượt hẳn lệ thường.

Lúc trước Thẩm Liên bị bắt, không tới vài ngày sau đã bị Trần Thế Xương giết chết, mà phủ đệ của hắn vẫn còn giữ nguyên, chưa kịp tịch thu. Bây giờ Tiêu Thừa Quân hạ chỉ tra rõ việc này, còn khám điểm Trần Nam tướng quân Lâu Cảnh phụ trách đi xét nhà.

Xét nhà là một công việc béo bở, người người đều muốn, nhưng làm không tốt thì sẽ rước lấy một thân tao (tanh hôi), giao chuyện này cho Hoàng hậu tương lai Lâu Cảnh đi làm là rất thích hợp, bởi vì Lâu Cảnh đã được coi như một nửa người hoàng gia, cho dù hắn tham ít tiền tài, cuối cùng cũng là hồi môn đưa về hoàng gia, ai cũng không thể nói được cái gì.

Triều đình nhanh chóng được chỉnh đốn đến phong sinh thủy khởi, đại hôn của Đế Hậu cũng được chuẩn bị với khí thế hừng hực, lần này Linh Nam đã sớm nhận được tin tức, liền phái Tam cữu đến đưa tặng lễ thêm trang.

(Phong sinh thủy khởi: tức là gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc.

Thêm trang: đưa thêm đồ dùng, quần áo, trang sức để cô dâu mang về nhà chồng.)

97. Chương 97: Xét Nhà

Bởi vì lần đại hôn này còn tiến hành vào sát dịp cuối năm hơn lần trước nên phu nhân Bình Giang hầu bận rộn không thể thoát thân, liền cử phu thê Tam cữu và Tam cữu mẫu thay mặt tiến kinh.

Tam cữu mẫu Chu thị là đường muối của Quan Tây hầu, hay chính là đường cô cô của hai huynh đệ Chu Tung, so với Đại cữu mẫu xuất thân từ thư hương thế gia, Tam cữu mẫu lớn lên trong gia tộc võ tướng có tính cách nóng nảy và ngang ngược hơn nhiều lắm.

“Khoảng hai ngày nữa hoàng gia sẽ giục trang*, đồ cưới được chuẩn bị thế nào rồi?” Tam cữu mẫu mặc một bộ váy màu vàng thêu hoa, mặt mày hớn hở ngồi trên chủ vị, giọng nói oang oang, bắn tia lia không ngừng, khiến Ngụy thị khó chịu cau mày.

(*: Quần áo, đồ trang sức, đồ dùng cô dâu mang theo về nhà chồng)

Nhị thẩm vừa nhìn liền biết Tam cữu mẫu vốn không dễ chọc, chỉ e thiên hạ không loạn mà khê thọt: “Tam cữu thái thái có điều không biết, dạo đầu xuân đã phân nhà rồi, đồ cưới của thế tử chỉ có thể xuất ra từ Chu Tước đường thôi, phu nhân là quản không được.”

Vừa nghe nói Lâu Cảnh phải tự mình chuẩn bị đồ cưới, Chu thị liền trở mặt ngay lập tức, “Cái gì? Phu nhân không muốn quản lý việc chuẩn bị đồ cưới sao?”

Ngụy thị tuyệt không ưa gì người Từ gia, năm trước Nhị cữu và Đại cữu mẫu khiến nàng mất thể diện, bây giờ phải đối mặt với Tam cữu mẫu nói năng liếm thoảng, ồn ào không ngớt, liền vô cùng miễn cưỡng mà nặn ra một gương mặt tươi cười, nhưng nghe xong lời nói rõ ràng là gây sự này thì không nhịn được nữa, lập tức lạnh mặt nói: “Hiện giờ thế tử gia quản lý phủ An Quốc công, ta chỉ là một phụ nhân quanh quẩn trong nội viện, đâu giúp được cái gì, sao phải gấp.”

“Lại có kẻ thất như người sao?” Hỏa khí đằng một cái bốc lên ngàn ngút, Chu thị không hề nể mặt, nói chuyện cũng khó nghe, “Trạc Ngọc sắp gả vào hoàng gia, đồ cưới làm không xong, mặt mặt chính là người Lâu gia chứ ai.”

Ngụy thị tức đến nội thương, nhưng cũng chỉ có thể nín nhịn nghe Chu thị quở trách.

Chuyện chuẩn bị đồ cưới, Lâu Cảnh đều giao cho tiên sinh phòng thu chi là Trình Tu Nho xử lý, một chút cũng không để qua tay Ngụy thị, vẫn là bốn vạn lượng chiếu theo năm trước mà chuẩn bị. Đại hôn của Đế Hậu và đại hôn của Thái tử vốn cùng một quy cách, vả lại Tiêu Thừa Quân vừa mới đăng cơ, công việc bận rộn, còn rất nhiều thứ phải lo, không nên quá phô trương lãng phí, cho nên sẽ không thêm trang cái gì. Tất cả đều là tài sản của bản thân hần, không cần thiết phải bày ra cho người khác xem.

Cho nên, đối mặt với những lời lẽ nhai oán giận Ngụy thị của Tam cữu mẫu, Lâu Cảnh cũng chỉ là tủm tỉm cười mà không nói, tiếp tục bận rộn với việc đi xét nhà.

Rốt cục Thẩm Liên có bao nhiêu tiền? Người trong kinh thành nghị luận cực kỳ sôi nổi, có người nói Thẩm Liên đã sớm phú khả địch quốc, có người nói nếu Thẩm Liên đổi tiền thành tiền đồng thì sẽ đủ để lấp đầy sông đào bảo vệ thành, có người nói phủ đệ của Thẩm Liên được xây bằng vàng thỏi... càng truyền càng mơ hồ.

Mặc dù lời đồn đại là không thể tin, nhưng có tin đồn lan truyền như vậy, tất có nguyên nhân.

Nhìn một rương rồi một rương châu báu liên tiếp được nâng ra từ kho phòng, Lâu Cảnh cũng nhịn không được mà chặc chặc lưỡi lấy làm kì lạ. Trân châu tính bằng đống, thỏi vàng chất thành tường, đồ cổ tranh chữ chất đầy nhà... Đại thái giám đã mất đi thứ kia, liền đem toàn bộ tham niệm đặt lên vàng bạc châu báu, giống như chỉ có ngủ trên đống châu báu thì mới có thể nhận được một chút an ủi.

Quan viên Hộ bộ chí công vô tư ở trong sân kiểm kê vàng bạc châu báu, còn Lâu Cảnh thì nhìn cũng không thèm nhìn mà đi dạo trong phủ.

“Không hổ là Hoàng hậu do Hoàng Thượng khâm điểm, thế tử gia quả nhiên là...” Bộ hộ Chủ bạ hướng người bên cạnh so ra một cái thủ thế “bội phục”.

(chủ bạ: tên một chức quan, có từ đời nhà Hán, trông coi việc sổ sách văn thư bộ tịch một cơ quan ở trung ương hoặc một địa phương.)

Mọi người sôi nổi gật đầu, đổi mặt một cái sân chất đầy vàng bạc châu báu và đồ cổ quý giá đến hoa cả mắt, cũng chỉ có thể nuốt nuốt nước miếng, thành thành thật thật mà ghi chép chúng vào sổ sách, nguyên nhân cũng rất đơn giản, Lâu Cảnh mang theo hơn trăm tinh binh, vây chặt cái viện này chặt như niêm cối, mấy trăm con mắt nhìn chăm chăm, muốn biến thủ một hạt châu nho nhỏ vào túi là rất khó.

Lâu Cảnh nhàn rỗi đi dạo chung quanh rồi vào phòng ngủ của Thẩm Liên, gian phòng này cực kì xa hoa, không hề thua kém hoàng cung chút nào. Bàn tay thon dài cầm lấy ba nén hương thơm ngát, châm lửa, lắc lắc cho tắt lửa, khói nhẹ lượn lờ không ngừng tỏa ra. Cắm hương lên hương án, Lâu Cảnh chậm rãi nói: “Thẩm công công, đi hảo.”

Tuy rằng Thẩm Liên là một gian nịnh cần phải diệt trừ, nhưng xác thực là hắn đối xử với Lâu Cảnh rất có tình nghĩa, lúc chia tiền thì một phần cũng không thiếu, từng giúp hắn và Tiêu Thừa Quân rất nhiều việc.

Ăn oán phân minh, tiền hàng thanh toán xong, một nén hương này cũng coi như cảm ơn nhân tình của Thẩm Liên.

Thắp hương xong, Lâu Cảnh tùy ý đi lại quanh phòng, bỗng nhiên ánh mắt bị một bảo kiếm treo trên tường hấp dẫn. Võ kiếm màu u lam, nhìn như vàng mà không phải vàng, có vẻ là ngọc mà không phải ngọc, toàn thân phát ra ánh sáng nhàn nhạt, không khảm thêm trang sức nào khác. Phần chuôi kiếm có buộc một dải tua rua ngũ sắc, thoạt nhìn liền cảm thấy nó thật không hợp với tổng thể của thanh kiếm, hiển nhiên là do Thẩm Liên tự mình buộc thêm vào.

Đưa tay tháo dải tua rua vẽ rằn thêm chân kia xuống, rút kiếm ra, “Ông” - một tiếng rỗng ngâm vang lên khiến Lâu Cảnh sửng sốt, cẩn thận nâng lưỡi kiếm trong tay, tỉ mỉ quan sát, chợt nhìn thấy ở một góc không mấy thu hút có khắc cổ triện hai chữ “Cửu Tiêu”.

(cổ triện: một lối viết của chữ Hán, nét chữ ngoằn ngoèo, xung quanh vuông vức như con dấu, tương truyền do thái sử Sử Trứ thời Chu Tuyên Vương đặt ra. Có hai loại tiểu triện và đại triện .)

Bảo kiếm Cửu Tiêu và Xích Tiêu vốn là một đôi, có điều Xích Tiêu đã thất lạc, thanh kiếm đạo trước Lâu Cảnh tặng cho Kỷ Chúc vốn là thanh kiếm do một vị chú kiếm đại sư mô phỏng lại, được đúc từ hơn hai trăm năm trước, nhưng kiếm Cửu Tiêu là chân thật tồn tại. Xích Tiêu tượng trưng cho mở mang bờ cõi, còn Cửu Tiêu là trấn thủ non sông, một bảo kiếm trấn quốc lại nằm trong tay một hoạn quan như vậy, quả nhiên là châm chọc mà.

Lâu Cảnh tùy tay ném bội đao trị giá mấy lượng bạc trên người mình đi, giắt bảo kiếm Cửu Tiêu vào hông, kì trân dị bảo đầy nhà đều làm như không thấy, chỉ lấy một thanh bảo kiếm rời đi.

Kiểm chác một chút khi xét nhà vốn là quy tắc được ước định ngầm trong quan trường, Lâu Cảnh rời đi với hai tay trống trơn cũng không tốt, thấy hắn cầm một thanh bảo kiếm đi ra, phần lớn quan viên đều nhẹ nhàng thở ra, rốt cục vị này cũng không phải là một người cổ hủ.

Lâu Cảnh tự nhiên không phải là một người cổ hủ, đợi mọi khoản lớn được kiểm kê xong, liền tùy thủ hạ tư tàng vài vật nhỏ, tất cả mọi người đều nhận được chỗ tốt, ai ai cũng vui mừng.

Tiêu Thừa Quân nghe An Thuận đi tuyên chỉ trở về bẩm báo lại xong, tay đang phê tấu chương liền dừng một chút, “Hắn nói hắn tham một món đồ tốt à?”

An Thuận khó xử đáp: “Dạ.” Lâu Cảnh nhờ An Thuận nhắc lại, nói hắn tham một đồ vật quý hiếm, nhưng vật này không thể rời khỏi người, chỉ có thể do bản thân hắn cầm, nếu Hoàng Thượng muốn xem thì phải đi tìm hắn.

Kể từ lần gặp mặt ở ngự thư phòng, đã nhiều ngày rồi hai người chưa từng gặp lại.

Biết đây là người nọ làm nũng với mình, Tiêu Thừa Quân nhin không được cười khế, xa nhau nhiều ngày, y cũng rất nhớ hắn, liền dứt khoát ném bút son, “Thôi, đi lấy thường phục, trẫm muốn xuất cung một chuyến.”

Tam cữu cực kì bất mãn với chuyện Lâu Cảnh muốn gả cho Tiêu Thừa Quân lần nữa, mặc dù trước khi rời khỏi nhà, đại ca đã dặn đi dặn lại hẳn rằng không được nhiều chuyện, nhưng mà Tam cữu vẫn giận dữ khó nhịn, bèn tìm Lâu Cảnh cảm ràm, khuyên nhủ một trận.

Lâu Cảnh sốt ruột muốn đi gặp phu quân nhà mình, lại bị tam cữu giữ lại nói chuyện.

Tam cữu chính trực hiển nhiên không thể thông cảm cho tâm tư của người trẻ tuổi, cứ hút thuốc lá rồi rồi hăm hừ quở trách: “Đường đường là nam nhi bảy thước, lại vội vàng gả vào trong thâm cung làm gì, sao người có thể hồ đồ như vậy hả?”

Lâu Cảnh bất đắc dĩ mà thở dài, “Tình chi sở chung, thân bất do kỷ, Tam cữu đừng khuyên ta nữa.”

(Tình chi sở chung ”: Mỗi tình chung đúc vào một người. Chữ chung này vừa có nghĩa là chuông về thời gian, vừa có nghĩa trong chung tình và tình chung.

Mình đã sửa lại Chương 88, đoạn đầu Chương nói về tình cảm của Từ Triệt, Tiêu Thừa Quân nói: “Tình chi sở chung thôi.” Tức là Từ Triệt dành hết toàn bộ tình cảm của mình vào một người duy nhất là Kỷ Chúc, lúc đó mình chém đại, hôm nay tình cờ lạc vào một bài bình luận về chiết tự trong truyện Kiều mới phát hiện ra, ngại quá >_

98. Chương 98: Đại Hôn

“Sao cơ?” Tiêu Thừa Quân không rõ ràng lắm nên quay đầu lại nhìn hẳn.

Bên ngoài rét lạnh, hai người nằm xuống nhuyển tháp trong noãn các, lười nhác ôm nhau thành một đoàn. Giờ phút này, Lâu Cảnh nắm chặt một bàn tay của Hoàng Thượng rồi mân mê thưởng thức, còn Hoàng Thượng thì ngậm một viên kẹo hồ phách sữa bò, lim dim mắt muốn ngủ.

Lâu Cảnh đặt cằm lên đỉnh đầu Hoàng Thượng cọ cọ, “Lúc bảy tuổi ấy, lần đầu tiên tiến cung, gặp người ở ngự hoa viên, người quên rồi sao?”

Tiêu Thừa Quân nhai nhai nuốt nuốt viên kẹo trong miệng xong, nhìn hai mắt lấp lánh đầy trông mong của Lâu Cảnh, chuyện lâu lắc như thế, một hần còn nhớ rõ, “Còn có việc này sao?”

Ánh mắt của Lâu Cảnh liền lộ ra một chút mất mát, chuyện khiến hẳn ghi nhớ nhiều năm như vậy, thế mà Tiêu Thừa Quân lại quên mất rồi, “Ừ, mẫu thân mang theo ta tiến cung, để ta ở ngự hoa viên chơi với nhóm huân quý tử đệ, lúc ấy người mặc trang phục màu vàng hơi đỏ, khoanh tay đứng đó, vẻ mặt rất lạnh lùng.” Nói xong, nhớ tới gương mặt bầu bầu trắng nõn rõ đáng yêu mà còn ra vẻ thâm trầm của tiểu Thái tử, Lâu Cảnh liền nhin không được cười khê, lại hôn hôn lên mặt Hoàng Thượng một chập.

Tiêu Thừa Quân nắm cầm hẳn, nhếch môi cười khê, “Dám lôi kéo Thái tử không buông tay, nhiều năm như vậy cũng chỉ có một mình người thôi đó.”

Lâu Cảnh sững sốt, nhìn thấu vẻ trêu tức trong mắt Tiêu Thừa Quân, nhất thời vui mừng không thôi, “Người vẫn nhớ rõ?”

“Đương nhiên nhớ rõ...” Tiêu Thừa Quân có chút không được tự nhiên, chậm rãi quay mặt đi.

Thật ra Tiêu Thừa Quân còn nhớ rõ chuyện này hơn Lâu Cảnh. Lúc ấy y vừa mới được phong làm Thái tử, Kỷ Hoàng hậu thấy y vì chuyện của đệ đệ mà thương tâm mỗi ngày, liền triệu nhóm huân quý tử đệ sần sần tuổi trong kinh vào cung, nói là để y gặp gỡ huân quý một lần, lập chút căn cơ, kì thực là vì muốn y có bạn cùng chơi đùa, giải sầu mà thôi.

Nhưng Thái tử điện hạ chính trực lúc ấy lại tưởng rằng mình phải lữ nhân mạch, liền đứng trên một gò đất âm thầm quan sát nhóm đệ tử kia, phát hiện hầu hết trẻ con có mặt tại đó đều nhất nhất nghe lời một đứa bé có bộ dáng cực kì xinh đẹp, đoán ngay Lâu Cảnh chính là thủ lĩnh. Bất giác phải bắt vua trước,

muốn thu nạp một cỗ thế lực thì chỉ cần thu phục thủ lĩnh nhất hô bá ứng là xong, cho nên, Tiêu Thừa Quân nhỏ tuổi liền mượn một túi bánh đường nâu nướng.

“Cái này, cho người...” Tiểu Thái tử vươn tay, trong lòng bàn tay trắng trắng mềm mềm cầm một chiếc bánh có hình dạng rất đẹp.

Lâu Cảnh vừa cùng người đánh nhau xong, nhìn nhìn bàn tay trắng nõn mềm mềm giống như bánh bao hình con thỏ của y, lại nhìn nhìn bàn tay lấm lem bụi đất của mình, vội vàng móc chiếc khăn tay từ ống tay áo ra xoa xoa, lúc này mới vươn tay nhận lấy cái bánh kia, thuận đường nắm luôn “bánh bao hình con thỏ”.

Một lần nắm chặt này liền không nữa buông tay, Lâu Cảnh từng chơi đùa với rất nhiều đứa trẻ, nhưng chưa thấy tay ai sờ thích như tay của Thái tử điện hạ, giống như vừa tìm thấy một món đồ chơi mới lạ, vẫn luôn lôi kéo Thái tử chạy đông chạy tây, thủy chung không buông bàn tay nhỏ bé kia ra, sợ bị ai đó đoạt mất.

Nhìn vành tai dần dần phồng hồng của người bên cạnh, Lâu Cảnh nhin không được cười khẽ, cắn cắn vành tai hồng hồng kia, loại thu mua ngây thơ này, hiện giờ Tiêu Thừa Quân xem ra, xác thực là có chút thẹn thùng, khó trách ngay từ đầu y không muốn thừa nhận, đang nghĩ trêu ghẹo thêm hai câu, chợt nghe y kể lại chi tiết những chuyện xảy ra trong ngày hôm đó.

“Người kéo ta cùng chơi bi, bắt đẽ, ta chưa từng chơi những trò đó bao giờ.” Tiêu Thừa Quân gổi đầu lên cánh tay Lâu Cảnh, trong mắt tràn đầy hoài niệm. Ngày hôm ấy, chính là ngày y vui vẻ và hạnh phúc nhất trong suốt thời thơ ấu, không cần bận khoăn bất cứ thứ gì, thoải mái chơi đùa như những đứa trẻ bình thường khác, kí ức này vẫn luôn được y giấu kín ở đáy lòng, trộm hồi tưởng lại rất nhiều năm.

Lâu Cảnh chống tay nhắc người lên, nhìn ánh mắt tràn đầy hoài niệm của Hoàng Thượng, ngay cả từ “trẫm” cũng quên dùng, ý cười trên mặt chậm rãi biến mất, chỉ cảm thấy trong lòng nhói đau từng trận, cánh tay dùng sức ôm y thật chặt, “Về sau có ta cùng người chơi rồi, sẽ không để người phải trôi qua những ngày tháng nặng nề đó nữa.”

Tiêu Thừa Quân vùi mặt vào trong ngực Lâu Cảnh, khoang mũi tràn đầy hương thơm nhàn nhạt trên vạt áo hần, hơi hơi mỉm cười.

Hoàng Thượng cứ như vậy mà ở trong chốn bình yên này lười biếng cả một buổi chiều, mắt thấy mặt trời sắp lặn sau dãy núi phía Tây, nếu còn chưa quay về, trong cung liền muốn đóng cửa, tuy rằng bây giờ không ai có thể câu thúc được Tiêu Thừa Quân, nhưng để người ta biết hai người bọn họ chưa thành hôn đã gặp gỡ nhau thế này, chung quy là không tốt. Lục thị vệ đứng ngoài cửa thúc giục ba lượt, Lâu Cảnh mới cực kì không vui lòng mà buông người trong ngực ra.

“Sắp đại hôn rồi, nhẩn vài ngày đi.” Tiêu Thừa Quân nhìn bộ dáng nhăn mũi râm rì khó chịu của Lâu Cảnh liền muốn cười, nhin không được mà vươn tay捏捏 hai má hần.

Lâu Cảnh bất mãn đòi hỏi một cái hôn nữa, tham lam cắn mút đôi môi mềm mại còn vương vị ngọt của kẹo hồ phách sữa bò, kẹo này là do hần dẫn người làm tốt, mang từ Giang Châu tới đây, vẫn chưa từng gửi vào cung, mới vừa rồi Tiêu Thừa Quân dò hỏi hần cũng không chịu mang ra.

“Vì sao không đưa kẹo cho trẫm?” Tiêu Thừa Quân lên xe ngựa, lại nhin không được hỏi hần.

Lâu Cảnh đắc ý cười cười, “Đây chính là thủ đoạn tranh sủng tương lai của ta nha, Hoàng Thượng không đến gặp ta thì sẽ không có kẹo ăn đâu.”

Hoàng đế bệ hạ không khỏi bật cười, bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu, người này thật sự là, càng sống càng trẻ con.

Lục thị vệ thực hiện nhất quán nguyên tắc phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe, chờ hai người lưu luyến chia tay xong mới hiện thân, cẩn thận mà đánh xe ngựa, chậm rãi rời đi.

Lâu Cảnh ngăn người nhìn theo bóng dáng xe ngựa ngày càng xa dần hồi lâu, chợt sức nhớ ra, vốn là muốn gọi Hoàng Thượng tới đây để xem kiếm Cửu Tiêu, chơi cả buổi chiều lại quên phết mất chuyện này rồi. Xích Tiêu và Cửu Tiêu là một đôi, hiện giờ kiếm Xích Tiêu nằm trong tay Hoàng Thượng, về sau gả qua, có thể nhờ Hoàng Thượng dạy hần kiếm pháp, cũng thuận đường thân thân sờ sờ chút chút...

Đến bữa cơm chiều, Tam cữu nhìn vẻ mặt tươi cười hơn hở thế nào cũng không che dấu được của cháu ngoại, sắc mặt liền tuyệt không dễ xem, vừa muốn nói Lâu Cảnh vài câu, lại bị Tam cữu mẩu túm vành tai kéo đi rồi.

Bất kể tam cữu có nguyện ý hay không, đại hôn vẫn được chuẩn bị đầu vào đầy như trước.

Sau khi tài sản của Thẩm Liên được liệt kê ra, con số khổng lồ kia khiến cả triều văn võ khiếp sợ không thôi, quốc khố vốn đang thiếu hụt, có số tiền lớn này nhập vào sổ sách, nhất thời tràn đầy.

Nha môn Kinh Đô phủ đã thay đổi một vị quan khác, quan binh thủ thành cũng chiêu mộ chỉnh tề; đại quân hộ giá được khao thưởng, vô cùng cao hứng mà trở về nơi đóng quân; dân chạy nạn dạt tới Giang Châu cũng lục tục trở lại Thanh Châu, triều đình phân phát lương thực, cuối cùng đã có thể an tâm sống qua mùa đông rồi.

Một chặng đường hỗn loạn của Dục triều rốt cục kết thúc, tất cả mọi thứ đều bắt đầu tiến triển theo đúng hướng, và ngày đại hôn của Đế Hậu cũng đã đến.

Lần này, thái giám tới giúp Lâu Cảnh chỉnh lý lại dung nhan tự nhiên là đại nội tổng quản Thường Ân. Thường Ân không giống như Thẩm Liên lúc trước, không cần Lâu Cảnh phải lá mặt lá trái, cười ha hả mà hầu hạ tân Hoàng hậu thỏa thỏa đáng đáng, rồi sau đó còn quỳ xuống đất bái lạy, nói vài câu cát tường.

Lâu Cảnh tươi cười nâng Thường Ân dậy, “Sao không có khăn voan?”

“Lần này thực hiện theo lễ Tiều phòng, không cần dùng đến khăn voan đâu ạ.” Thường Ân cười nói.

Đại hôn của Đế Hậu Dục triều, phân làm hai loại lễ tiết, một loại là phỏng theo hôn lễ nam nữ như khi Lâu Cảnh gả làm Thái tử phi, gọi là lễ Hòa hợp, một loại khác là phỏng theo lễ nghi cổ xưa, chính là lễ Tiều phòng.

Thời cổ đại Hoàng hậu sống trong cung điện tên là Tiều Phòng, khi đó địa vị của Hoàng hậu vô cùng cao, không cần che khăn voan, mười dặm trang sức đỏ, Hoàng Thượng tự mình đứng trước đại điện được trang trí ngập tràn lụa đỏ nghênh đón, đưa Hoàng hậu đến thẳng Tiều Phòng. Dọc đường đi tiếp nhận cúi lạy của bách quan, tôn vinh đến cực điểm.

Rồi sau đó thay đổi triều đại, theo nam nữ đại phòng dần dần hưng thịnh, loại lễ này rất hiếm khi xuất hiện, thẳng đến khi Dục triều có thể cưới nam hậu, lễ Tiều phòng liền được dùng đến, chẳng qua loại lễ này rõ ràng là nâng lên địa vị của Hoàng hậu, cho nên ngoại trừ Thế Tông hoàng đế, vì đề phòng quyền thế của nam hậu quá lớn, mấy đời sau cũng không dùng qua loại lễ tiết này nữa.

Tiêu Thừa Quân đã trở thành Hoàng đế, rốt cuộc không cần cố kỵ cái gì, muốn cho Hoàng hậu của y vô hạn vinh sủng, ai cũng không thể ngăn trở.

Lâu Cảnh hơi giật mình mà nghe Thường Ân ghé vào lỗ tai hẩn lải nhải các trình tự của đại điển, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, Thường Ân đã đeo xong kim quan chạm trổ hình chim phượng khảm đồng châu cho hắn.

Mũ phượng này so với loại của nữ tử thì đơn giản hơn, nhưng so với hoa quan của nam tử bình thường thì xa hoa hơn một chút, hai sợi tơ chỉ vàng tinh tế đính hạt châu lớn nhỏ thả dài hai bên mũ. Hỉ phục màu đỏ rực rỡ, tay áo rộng, bên ngoài khoác tầng sa y màu đỏ, trên áo thêu hình phượng hoàng bằng chỉ vàng, theo từng bước đi mà lay động, lúc ẩn lúc hiện, trông rất sống động.

(Hoa quan: là cái loại chụp tóc của con trai được nạm ngọc, thêu,... đại khái là trang trí cầu kì, đẹp ế)

Rốt cục Lâu Kiến Du cũng khỏi bệnh, sắc mặt đầy vui mừng mà ngồi trong chính đường. Hắn không dự đoán được Tiêu Thừa Quân có thể lên ngôi hoàng đế, hiện giờ Lâu Cảnh làm hoàng hậu, thứ nhất là không thể không chế Lâu gia, vả lại hắn còn được theo chân làm quốc trượng, mặc dù hắn không nhận được công việc hay chức vụ gì, nhưng mọi người cũng sẽ vội vàng nhào tới nịnh bợ Lâu gia cả thôi.

Ngụy thị thì vác bộ mặc cực kì khó coi mà nhìn bài vị của Từ thị trên bàn, lại nhìn Lâu Kiến Du cười toe toét, trong lòng càng hận, lạnh giọng nói: “Nhi tử tốt của ngươi có làm Hoàng hậu thì cũng chẳng bận tâm đến ngươi chút nào đâu, mù rồi hay sao, còn cao hứng cái nỗi gì?”

Lâu Kiến Du nghe vậy, ý cười trên mặt nhất thời phai nhạt vài phần.

Tiếng trống nổi lên, Tiêu Thừa Cẩm y theo lễ Tiêu phòng tới nghênh đón hoàng tẩu đã đến trong viện, đang đối đáp với Xướng lễ quan.

“Tĩnh vương Tiêu Thừa Cẩm, phụng chỉ nghênh Hoàng hậu vào cung.” Tiêu Thừa Cẩm mặc lễ phục màu lam nhạt, bên ngoài cũng khoác một kiện sa y màu đỏ, mỉm cười mà đem bạch ngọc nhận đầy tới.

(Bạch ngọc nhận (thường đi chung với Hàm Liên bội) là miếng ngọc hình con nhận, mới đầu bạn cứ nghĩ là con nhận sống màu trắng))

Lúc này Lâu Kiến Du mới kịp phản ứng, hôm nay làm lễ Tiêu phòng, ngẩng đầu nhìn Lâu Cảnh không có khăn che đầu, tao nhã vô song hành lễ với bài vị Từ thị. Rõ ràng Hoàng Thượng vô cùng coi trọng Hoàng hậu này, mà về sau Lâu Cảnh nắm quyền, phụ thân là hắn sẽ không bao giờ có thể sử dụng hiếu đạo để áp chế Lâu Cảnh nữa, những thứ tốt đẹp hắn đang chờ đợi kia chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, Lâu gia vẫn là không thoát khỏi bàn tay của Lâu Cảnh.

Không quản trong lòng Lâu Kiến Du và Ngụy thị có trăm vị tạp trần thế nào, Lâu Cảnh vẫn tràn đầy vui mừng mà thực hiện nghi lễ, cùng Tiêu Thừa Cẩm chào nhau, được “tiểu thúc tử” dẫn dắt mà bước lên liễn xe Cửu Long ngập trong sắc đỏ, mười sáu con tuần mã kéo xe, chậm chậm hướng về hoàng cung.

Bách quan đi theo phía sau, tiếng trống, tiếng nhạc không ngừng vang lên suốt dọc đường đi, dân chúng bị ngăn trở từ xa, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đội ngũ đón dâu rầm rộ với tiếng nhạc du dương và liễn xe hoa mỹ.

Liễn xe đi tới trước cửa chính cung - cung Phượng Nghi, Lâu Cảnh bước xuống liễn xe, đi vào cửa chính.

Tơ lụa đỏ rực rỡ, theo dưới chân hắn, trải dài đến thềm ngọc phía trên, dẫn tới bên trong đại điện, bách quan xếp hàng hai bên, cúi người quỳ lạy, tiếng trống, tiếng nhạc ngân vang không dứt.

Một người mặc lễ phục màu đỏ rực rỡ, đầu đội Cửu long kim quan, trong tay cầm một đóa hoa kết từ lụa đỏ, đứng ở giữa đường, mỉm cười nhìn hắn, đúng là người nghênh cưới hắn hôm nay - Hoàng Nguyên đế.

99. Chương 99: Thịnh Thế

Tay Tiêu Thừa Quân cầm một đầu, đưa đầu lụa đỏ còn lại cho Lâu Cảnh, cái gì cũng không nói, chính là trong mắt tràn đầy ý cười mà nhìn hắn.

Từ trong hoàn cảnh hiểm ác giãy giụa cầu sinh, nhiều lần trải qua gian nan nguy hiểm mà đi lên đế vị, ánh mắt của Tiêu Thừa Quân không hề lộ ra vẻ yếu mềm hay bộp chộp, tùy tiện như những đế vương tuổi trẻ tầm thường, con người thâm thúy như vực nước sâu trầm tĩnh, an ổn như núi. Nhưng mà, vào giờ phút này, cặp mắt thâm trầm kia chỉ phản chiếu duy nhất hình dáng của người trong lòng, ngập tràn ý cười, phảng phất như giao long xuất thủy, như thu hết khoảnh khắc phong vân biến hóa vào trong, sóng nước lóng lánh, ôn nhu lưu luyến.

Lâu Cảnh mê muội mà vào nhìn đôi mắt kia, một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, vươn tay kéo bông hoa lụa, quấn dải lụa đỏ vào cổ tay, nắm chặt bàn tay của Hoàng Thượng. Bàn tay ấm áp và mềm mại, vẫn như năm đó, khi hắn mình đầy thương tích bị khiêng vào cung, bàn tay ấy đã dịu dặt hắn, cho hắn dũng khí để đi tiếp.

Tiêu Thừa Quân có chút sửng sốt, sau đó liền nhanh nhẹn phản ứng, cũng quấn lụa đỏ vào cổ tay, có bông hoa lụa rực rỡ bên trên che chắn, mười ngón tay lạng lẽ giao triền, tay trong tay cùng đi vào đại điện.

Tiếng nhạc cung đình trang trọng mà cát tường rộn ràng vang lên, bách quan xếp thành hàng, Xướng lễ quan hô to: “Quỳ!”

Lụa đỏ vẫn luôn uốn lượn đến dưới bậc thềm ngọc, con đường khắc rồng trải thảm đỏ để ngựa trơn trượt. Lụa đỏ hai bên, văn võ bá quan phân ra thành hàng đứng ở hai bên, quỳ xuống đất hành lễ.

Hai người dắt tay nhau, song song bước trên lụa đỏ, tiếp nhận chúc mừng của quan viên văn võ, thiên hạ thần phộc.

Lễ Tiêu phòng, Đế Hậu song hành, ngụ ý nhật nguyệt đồng huy, sơn hà dữ cộng.

(Bạn hiểu nhầm na thì là mặt trời mặt trăng cùng chiếu sáng, núi sông gắn bó bên nhau, dịch xuôi câu: "trăng sáng cùng trời, núi ở bên sông")

Từng bước một đi trên ngự đạo, trang trọng giống như lúc Tiêu Thừa Quân đăng cơ, Lâu Cảnh bị khí thế trang nghiêm của người bên cạnh ảnh hưởng, ngắc đầu phân chấn mà bước đi, kiên định không thay đổi.

(ngự đạo: đường dành cho vua)

Đợi Đế Hậu bước lên thềm ngọc, Xương lễ quan liền cao giọng hô: "Đứng dậy!"

Bách quan liền đứng dậy, xếp thành hàng ở hai bên thềm ngọc, chậm rãi đi vào đại điện.

Bên trong đại điện cung Phượng Nghi, cột trụ màu đỏ khắc hình chim phượng, khí thế nguy nga tráng lệ, và trên chủ vị cao cao, Kỷ Chức mặc phượng bào bằng lụa vàng, ngồi ngay ngắn trên phượng tháp, đôi mắt ưng tràn đầy ý cười.

Đế hậu dắt tay nhau, vượt qua bậc cửa cao cao. Hoàng thân quốc thích đã sớm chờ trong đại điện, đợi toàn bộ quan viên từ thiên môn tiến vào xong thì đồng loạt quỳ xuống.

Lần đại hôn trước phải che khăn voan, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, lúc này Lâu Cảnh mới thật sự nhìn thấy rõ ràng toàn bộ trang cảnh hôn lễ long trọng này, đường đường chính chính tiếp nhận chúc mừng của bách quan, thật đúng là phi thường mới lạ. Lâu Cảnh quan sát đại điện phủ đầy trang sức đỏ, lại nhìn nhìn Kỷ Chức trên chủ vị cùng với Từ thị vệ phía sau Kỷ Chức, không hiểu sao lại cảm thấy có chút khản trương.

Giây phút này, người vẫn luôn chìm đắm trong cảm giác vui sướng lâng lâng mới chợt ý thức được, mình đã thật sự được gả cho Tiêu Thừa Quân, trước sự chứng kiến của toàn bộ người trong thiên hạ, một đời một thế đều là Hoàng hậu của Tiêu Thừa Quân.

Cảm giác thấy người bên cạnh chợt căng chặt, Tiêu Thừa Quân liền nhẹ nhàng nhéo nhéo lòng bàn tay hắn, lôi kéo hắn đến trung tâm đại điện.

Đệm mềm màu vàng sáng đã sớm được trải tốt, đợi hai người đến đứng trước đệm, tiếng trống liền ngừng lại, lễ quan đứng trước điện, cao giọng tuyên đọc chiếu thư Đế Hậu đại hôn: "Thuận theo ý trời, tuân theo lòng dân, này làm lễ cưới, kế thừa hưng thịnh của tôn thất, phát triển phúc trạch của Đại Dục....."

Những lời chúc mừng dài dòng vang vọng trong đại điện Ninh Mật, Lâu Cảnh đầy hưng trí mà lắng nghe, nghe hắn và Tiêu Thừa Quân vốn thật xứng đôi vừa lứa thế nào, đối với Đại Dục là may mắn ra sao, với những lời chúc tụng có phần hơi bị khuếch đại này, hắn luôn nhất trí cho rằng chúng là hoàn toàn chính xác.

Tiêu Thừa Quân vẫn giữ sắc mặt trầm tĩnh, lặng lẽ nhìn thoáng qua Hoàng hậu nhà mình, thấy người nọ hớn hờ cười trộm không thôi, liền biết ngay hắn đang suy nghĩ cái gì, lắc lắc tay ra hiệu hắn thu liễm một chút, nhưng chính mình cũng nhịn không được mà hơi hơi cong môi lên.

Trên thế gian này, nam tử yêu thương nhau nhiều không đếm hết, nhưng chỉ có người nắm trong tay đế vị đứng từ trên cao nhìn xuống, mới có tư cách quanh mình chính đại mà nghênh cười người trong lòng, nghĩ đến đây, trong lòng Hoàng Nguyên đế liền dâng lên nỗi tự hào cao vạn trượng.

Tuyên đọc hoàn tất, âm nhạc lại nổi lên, đại điện cũng khôi phục sự náo nhiệt, Xương lễ quan kéo dài thanh âm "Nhất bái thiên địa – "

Vì đã đăng cơ nên không cần phải bái quân thượng, lúc này hai người chỉ cần tam bái.

Nhất bái thiên địa, mặt hướng ra cửa điện, nhìn bầu trời xanh thăm thăm bên ngoài, dắt tay nhau quỳ xuống, nhất tề lễ bái, cảm ơn trời xanh đã đưa người này đến bên người mình, cùng chung hoạn nạn, cùng chung phú quý.

Nhị bái cao đường, mặt hướng chủ vị, dập đầu thật sâu với phụ hậu ngồi nghiêm chỉnh phía trước, cảm ơn phụ hậu nhiều năm qua dốc lòng nuôi nấng và dạy dỗ, bày mưu nghĩ kế, trợ giúp bọn họ vượt mọi chông gai, đi lên ngai vàng.

Từ thị vệ mặc khôi giáp màu đỏ, đứng ở đằng sau Kỷ Chúc, phía dưới ngai vàng, nghiêng người quỳ một gối xuống để tránh Đế Hậu quỳ lạy, nhìn một đôi kim đồng ngọc tử mặc lễ phục tương tự nhau, trên đầu đội kim quan, tuần mỹ thành đôi, mặt mày tươi cười rạng rỡ, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần hâm mộ. Lần đầu tiên cảm thấy, chế độ nam hậu cũng không phải là chính sách sai lầm.

“Phu thê đối bái –” Tiếng nói sang sảng của Xướng lễ quan vang vọng trong đại điện.

Phu thê đối bái, hai người chăm chú nhìn vào mắt nhau, từ nay kết làm phu phụ, sẽ sống bên nhau đến khi bạc đầu, sinh tử gắn bó, không chia lìa, không vứt bỏ, hi vọng duyên định tam sinh, kiếp sau cũng có thể tiếp tục tiền duyên, mãi mãi không phân ly.

(tam sinh: ba kiếp sống luân hồi của con người theo thuyết nhà Phật là quá khứ, hiện tại và tương lai)

Hai bàn tay nắm chặt tạm thời tách ra, cầm hai đầu lụa đỏ, đối mặt với nhau, chậm rãi quỳ xuống, thành kính mà dập đầu.

Trong khoảnh khắc cúi đầu ấy, Lâu Cảnh đột nhiên cảm thấy hốc mắt mình có chút nóng lên, từ xưa đến nay, để vương sẵn sàng vì hoàng hậu mà làm đến trình độ thế này, chỉ sợ cũng chỉ có một mình Tiêu Thừa Quân, có một người bên cạnh làm bạn như vậy, người chồng này nào còn cầu mong gì hơn nữa...

Thi lễ xong, mười ngón tay lại đan xen, hai người cùng đứng dậy.

“Kết thúc buổi lễ!” Xướng lễ quan cao giọng hô.

Bách quan lại tiếp tục bái lạy, đồng thanh hô to: “Chúng thần chúc mừng Đế Hậu hoàn thành lễ cưới, kéo dài phúc trách rộng lớn của tôn thất!”

Rồi sau đó hai người lại nắm tay nhau bước đi, được mọi người vây quanh đưa tới tấm điện cung Phượng Nghi – bước vào điện Tê Ngô.

(tấm điện: chỗ để nghỉ ngơi, buồng ngủ)

Cung điện đã sớm được lau chùi sạch sẽ và sơn mới hoàn toàn, nền đỏ chiếu sáng như ban ngày, mọi vật dụng đều được bố trí thỏa đáng, trình độ xa hoa không thua gì điện Bàn Long của hoàng đế.

Nhóm cung nhân dừng lại trước cửa phòng, chỉ có Đế Hậu chậm rãi đi vào.

Ngồi trên phượng sàng (giường á) rộng lớn, hai người im lặng một lát, trong phòng chỉ còn lại âm thanh nền cháy xì xèo khe khẽ.

Lâu Cảnh giật giật ngón tay, mới phát hiện bàn tay hai người vẫn còn gắt gao nắm chặt, lụa đỏ ở giữa đã sớm bị vò đến không thành hình dáng, “Chúng ta nên làm lễ hợp cẩn thôi.”

“À!” Lúc này Hoàng Thượng mới hồi phục tinh thần, ho nhẹ một tiếng, rút bàn tay mình ra, đứng dậy đi đến bên bàn lấy rượu.

Lâu Cảnh nhìn không được nhếch môi cười khế, thoát nhìn thì thấy phu quân hắn có vẻ trầm ổn lạnh nhạt, thật ra trong lòng cũng là hồi hộp lắm đây?

Chén rượu nhỏ hình quả bầu được khắc từ ngọc thượng phẩm, rót rượu vào trong, Tiêu Thừa Quân đưa một cái cho Lâu Cảnh rồi ngồi xuống bên cạnh hắn, “Trạc Ngọc, từ nay về sau chúng ta lại là phu thê.” Ánh nến rực rỡ ngập chìm trong đôi mắt để vương, tràn đầy nhu tình.

Hai tay Lâu Cảnh bưng chén rượu, nhếch miệng cười, “Mong rằng Hoàng Thượng sẽ thương tiếc ta nhiều hơn.”

Tiêu Thừa Quân bật cười, cảm khái nhiều hơn nữa cũng đều không nói ra lời, đưa tay cùng hắn chạm cốc, uống một nửa số rượu trong chén, rồi sau đó hai người trao đổi, tiếp tục uống cạn số rượu còn lại trong chén người kia, kết thúc buổi lễ.

Lâu Cảnh nhích người qua, cuốn vào trong miệng giọt rượu vương trên môi Tiêu Thừa Quân. Nén đỏ lay động, bốn mắt nhìn nhau, hai người kim lòng không dặng mà ôm chặt lấy nhau, trao cho nhau một nụ hôn nồng nàn tưởng như không bao giờ kết thúc.

“Hoàng Thượng, sắp khai yến rồi ạ.” Nhạc Nhân bị mọi người đẩy ra trước, vẻ mặt đau khổ mà đứng ở bên ngoài nhắc nhở.

Tiêu Thừa Quân ho nhẹ một tiếng, lúc này mới gọi người tiến vào, hầu hạ hai người cởi bỏ lễ phục rườm rà, thay bằng thường phục màu vàng sáng, bên ngoài khoác thêm một tầng hàng sa. Hoàng hậu cũng mặc trang phục màu vàng sáng, hai người mặc tương tự nhau, chỉ khác là một cái thêu ngũ sắc long văn, một cái thêu ngũ sắc phượng văn.

Thường phục của Hoàng Thượng chính là áo dài, tay rộng, thắt lưng bó buộc vạt áo bằng lụa bên trong, có vẻ đoan túc uy nghiêm; thường phục của Hoàng hậu chính là áo suông tay nhỏ, cổ áo đeo bao cổ tay khảm bảo thạch vàng ròng, thắt lưng như thường, bên ngoài khoác thêm áo lụa tay ngắn. Áo lụa màu đỏ chính là loại lụa mỏng như cánh ve, nhìn thì mỏng manh nhưng thật ra là ba tầng lụa mỏng chồng lên nhau, lúc ẩn lúc hiện, ánh lên nhiều màu.

Nam Hoàng hậu đã trải qua lễ Tiêu phòng, có thể cùng Hoàng Thượng đi đến tiền điện, mở tiệc chiêu đãi bách quan.

Quy củ này xưa nay là không có, chỉ là lúc ấy Thế Tông cưới Hoàng hậu là một vị tướng quân khí phách hào hùng, nhất định muốn cùng bách quan cộng ẩm, Thế Tông lấy lý do Hoàng hậu là nam tử, cho phép người đó vào tiền điện. Đã có tiền lệ, việc Lâu Cảnh đến tiền điện uống rượu chính là ẩn theo thông lệ, tự nhiên là không có gì sai.

Đế Hậu ngồi trên chủ vị, nâng chén khai yến, bách quan lại quỳ tạ, sau đó ăn uống linh đình, ồn ào cười nói không ngớt.

Văn võ bá quan, hoàng thân huân quý, nhìn Đế Hậu đối ẩm trên đài cao, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, từ thế hệ Thế Tông trở đi, đã rất lâu rồi không có cặp đôi phu phu nào tình thâm nghĩa hậu như đương kim Đế Hậu hiện tại.

Tiệc cưới không kéo dài lâu lắm, rượu quá tam tuần, Đế Hậu rời đi trước, chúng thần quỳ gối đưa tiễn, sau đó mọi người cũng lần lượt tản đi.

Một lần nữa trở lại điện Tê Ngô.

Tiêu Thừa Quân để An Thuận cởi áo khoác, chỉ chừa lại trung y màu vàng sáng, đơn giản thanh tẩy trừ bỏ mùi rượu, mở to đôi mắt chớm say bước vào nội thất.

Hoàng hậu đã thu thập xong trước một bước, một tay chống đầu, nằm nghiêng ở trên giường, kim quan đã được tháo ra, mái tóc dài mềm mại tản ra trên chăn đệm rồi lan xuống đất, đôi mắt đẹp khép hờ, ánh nến đỏ lay động chiếu sáng khắp phòng, làm tuần nhan xinh đẹp như ngọc cũng ánh lên vài phần ửng đỏ.

Hoàng Nguyên để nhìn ngắm một lát liền thấy cổ họng căng thẳng, nhắc chân đi tới bên giường, vươn tay vén mái tóc dài lên, những lọn tóc từ từ trượt qua khe tay chảy xuống.

Lâu Cảnh mở mắt ra, mỉm cười cảm lấy bàn tay ấm áp kia, hạ một nụ hôn khẽ xuống lòng bàn tay để vương.

Tiêu Thừa Quân xoay người lên giường, buông trưởng mạn, hai tay chống hai bên người Lâu Cảnh, lẳng lẳng mà nhìn hắn, “Hoàng hậu, ngươi cũng biết cái gì là phu vi thê cương?”

Lâu Cảnh chớp chớp mắt, buồn bực cười một tiếng, thả lỏng thân thể ngửa mặt nằm xong liền vươn một tay vỗ nhẹ lên má để vương, “Hoàng Thượng nói cái gì thì chính là cái đó...” Thanh âm mềm nhẹ, mang theo một chút khàn khàn, hồn xiêu phách lạc.

Hoàng Thượng vừa lòng mà gật gật đầu, cúi người dán sát vào người Hoàng hậu, hôn đôi môi mỏng còn mang theo hương rượu kia.

Hai má trắng nõn nhiễm một tầng ửng đỏ, đôi mắt sáng như sao sóng sánh ánh nước, Tiêu Thừa Quân hôn lên đôi mắt xinh đẹp kia, chậm rãi dịch xuống phía dưới, chuyển qua trên cổ, nhẹ nhàng gặm cắn.

Quần áo trượt xuống, lộ ra thân thể tinh tráng luôn được rèn luyện nội công hàng năm, đường cong mượt mà, da thịt cân xứng, phẳng phất như có một tầng tơ lụa phủ trên mặt da, xúc cảm thật tốt, làm người ta yêu thích không nổi buông tay.

Lâu Cảnh cong môi cười, để Hoàng Thượng tùy ý vuốt ve gặm cắn trên thân thể hần, theo những động tác của Tiêu Thừa Quân mà hơi hơi thở dốc, vươn tay hỗ trợ để vương cởi bỏ quần áo, chỉ thoáng chốc cả hai đã trần trụi mà quấn lấy nhau.

Hai người hưng phấn tột độ mà đốt lên những nụ hôn nóng bỏng, quay cuồng trên phượng sàng rộng lớn, cho nhau cọ xát.

Lâu Cảnh nằm ở phía dưới, cầm địa phương phần chân ngừng đầu của hai người lại một chỗ vuốt ve, một tay ôm lấy người hơi hơi run rẩy bên trên, cắn nhẹ vành tay y, “Đã một tháng rồi chúng ta chưa từng... Ah... Hoàng Thượng đợi một chút, đừng nhanh quá...”

Tiêu Thừa Quân kéo vành tai mình ra, vội vàng mở ngăn tủ lôi ra một cái hộp nhỏ màu đen khắc hoa mai, trầm giọng nói: “Nhanh hay không nhanh, Hoàng hậu thử liền biết.”

Thanh âm của Hoàng Thượng vốn thiên về trầm thấp, giờ phút này, càng mang theo một chút khàn khàn, đúng là thập phần mê người, tuần nhan đoan túc, con người sâu thẳm đã có vài phần mê ly. Lâu Cảnh nào có chịu được tình hình này, ồ ồ thở dốc một tiếng, dùng lực kéo người nằm phía trên, hung hăng hôn một trận.

Chờ Tiêu Thừa Quân phục hồi lại tinh thần, cái tay xoa nắn phía trước đã vòng đến mặt sau, cảm giác có điều không đúng, Hoàng Thượng lập tức chống người nhô dậy, “A, không được... Ahh...” Lời còn chưa dứt, một ngón tay đã như linh xà mà chui vào trong cơ thể.

Bên hông mềm nhũn, Tiêu Thừa Quân ngã xuống người Lâu Cảnh, nhíu mày nói: “Ta là phu quân, tự nhiên ta phải ở... Ừm... Mặt trên...”

Ngón tay thon dài đã chen vào đến hai cái, ngựa quen đường cũ mà tìm được nhược điểm trí mạng kia, không ngừng ma sát cùng ẩn xuống, người giở trò xấu lại trưng ra vẻ mặt đầy vô tội, “Đúng vậy, không phải Hoàng Thượng vẫn luôn ở mặt trên sao?” Vừa nói xong, Lâu Cảnh liền chen thêm một ngón tay nữa vào, sau đó gắt gao giữ chặt thắt lưng Hoàng Thượng, rất nhanh chóng thúc mạnh lên trên.

“Ahh...” Tiêu Thừa Quân bị xâm nhập bất ngờ, cự vật trùng kích khiến y cong người lên, đầu ngửa ra sau, cái cổ thon dài kéo thành một đạo đường cong duyên dáng.

Lâu Cảnh nhô dậy, ôm người vì đau đón mà nhăn mày khó chịu vào lòng, ngậm một viên hồng nhật trấn an, thân thể hơi hơi chộp lên.

“Khốn kiếp, trước kia người... Ahh, đều là... Gạt ta!!!” Tiêu Thừa Quân tựa vào bờ vai Lâu Cảnh, cúi đầu trừng hần, nói cái gì mà vô môi cầu hợp, làm lòng y hổ thẹn thấp thỏm không yên. Hiện giờ hôn lễ đã thành, lại còn chơi xấu như vậy, cuối cùng nhất đại minh quân Hoàng Nguyên đế cũng đã tính ngộ, lúc trước là mình bị lừa rồi!!!!

(vô môi: không có mai mối; cầu hợp lấy vợ lấy chồng không có đủ lễ chính đáng (không tính chuyện lâu dài). Chỉ nam nữ kết hợp bất chính/ trong đây là nam nam kết hợp bất chính))

“Làm gì có chuyện ấy?” Lâu Cảnh cười khế, ngừng đầu gặm cắn cằm y, “Đêm nay, nhất định bệ hạ sẽ luôn ở trên.” Sau đó liền mạnh mẽ ra vào.

Mới đầu Hoàng Thượng còn bụng đầy bất mãn, nhưng dần dần mất đi thanh minh, bị động tác càng lúc càng nhanh mà cắn chặt môi dưới, lại bị người mở ra, thay bằng đôi môi mỏng ôn nhu.

Ánh sáng từ nền long phượng chiếu lên trướng đỏ, hiện lên hai bóng người giao triền, quyến luyến không ngừng.

Về sau, Tiêu Thừa Quân hoàn toàn ném phăng chuyện ai trên ai dưới lên chín tầng mây, chỉ nhớ rõ chính mình chìm chìm nổi nổi trong sóng gió, bão tố xâm nhập khiến hai chân y phát run, chỉ có thể luống cuống mà ôm chặt người bên cạnh.

Lâu Cảnh thả người đang run rẩy không thôi trong lòng xuống giường, vẫn giữ nguyên tư thế tương liên, gập đôi chân thon dài đang run nhè nhẹ kia lại, cự vật đâm tới nơi sâu nhất, làm cho người nọ thở hổn hển thành tiếng. Thế nhưng hẳn lại cảm thấy như thế nào cũng không đủ, toàn bộ rời khỏi, lại hung hăng thúc vào, bức người dưới thân siết chặt sàng đan, rốt cuộc cổ họng không thể đè nén mà bật ra những tiếng rên rỉ.

Thoáng dừng lại, Lâu Cảnh nhẹ nhàng lau mồ hôi trên thái dương Tiêu Thừa Quân, thấp giọng gọi y: “Nguyên Lang, Nguyên Lang...”

Một tiếng thở dài thỏa mãn vang lên, rồi lại chìm trong những chuỗi âm thanh kích tình, đêm vẫn còn dài lắm, đêm tân hôn của Đế hậu vừa mới bắt đầu thôi.

Năm Hoàng Nguyên đầu tiên, Hoàng đế Tiêu Thừa Quân lấy nghi lễ cao quý nhất để nghênh cưới Lâu Cảnh làm Hậu, mở ra thời đại Đế Hậu cộng trị huy hoàng, lập ra trăm năm phồn hoa rực rỡ nhất cho Đại Dục, sử sách gọi là “Hoàng Nguyên thịnh thế”.

Đế hậu đại hôn, vào ngày thứ hai, Hoàng Nguyên đế lấy lý do thân thể Hoàng hậu khó chịu, lùi việc đến thái miếu tế tổ tới ngày đại hôn thứ ba.

Trong cung Phượng Nghi, Hoàng hậu tươi cười ngồi bên giường, nhẹ nhàng đẩy đẩy đế vương đang ngủ say, “Thừa Quân, dậy ăn một chút rồi ngủ tiếp.”

Sau một hồi im lặng, trong điện Tê Ngô chợt vang lên âm thanh tức giận của Hoàng Thượng, “Hoàng hậu, rốt cuộc ngươi có biết cái gì là phu vi thê cương không hả?”

Thanh âm ôn nhu vội vàng đáp: “Biết biết, nhất định lần sau thần sẽ không để Hoàng Thượng phải mệt mỏi đâu ạ!”

“Khốn kiếp!”

Cùng với sự bắt đầu của thời kì Hoàng Nguyên thịnh thế, hoàng cung cũng nghênh đón một cuộc sống mới, gà bay chó sủa muôn màu muôn vẻ.

100. Chương 100: Ngoại Truyện 1

Năm Hoàng Nguyên thứ ba, đại tuyển tú nữ.

(Chế độ tuyển tú nữ, 1 năm là tiểu tuyển, 3 năm là đại tuyển, muốn biết thêm chi tiết các bạn vào đây mình thấy nó được nói rất rõ.)

Hoàng Nguyên đế đã đại hôn được ba năm, chỉ độc sủng một người là Lâu Hoàng hậu, chưa từng nạp một phi tần nào, điều này khiến chúng thần vô cùng lo lắng.

“Hoàng Thượng, hoàng tự đơn bạc, thần cho rằng đây chính là lúc làm đầy hậu cung ạ.” Tả tướng Dương Hựu Đình chính trực thành khẩn nói.

Tiêu Thừa Quân âm trầm liếc nhìn tả tướng, trầm giọng nói: “Hoàng thái tử mới lập không lâu, vấn đề hoàng tự không phải là việc cấp bách.”

Một câu chặn họng khiến tả tướng ngắc ngứ không biết nói tiếp thế nào, đành phải lui xuống, mà sự thật cũng đúng như thế, bởi vì nói đến cùng thì hoàng tự là để chọn lựa ra Thái tử, tiên đế đã lập Hoàng thái

tôn, ba năm không nạp phi cũng là biểu hiện cho người trong thiên hạ thấy, Hoàng Thượng rất coi trọng Thái tử, tuyệt sẽ không khắt khe mấy may.

Hữu tướng Tôn Lương vẫn là bộ dáng trầm mặc ít lời như trước, liếc nhìn tả tướng một cái, cũng không nói tiếp, Hoàng Thượng sủng ái Lâu Hoàng hậu cỡ nào, mọi người đều biết, chỉ sợ Hoàng thái tử không phải là nguyên nhân chính dẫn đến chuyện không nạp phi, mà là vì vị trong cung Phượng Nghi kia thì đúng hơn, loại chuyện làm mất lòng người này hẳn tuyệt không muốn dính vào, tất nhiên sẽ không đứng ra nói rồi.

Triệu Hi đã lên đến chức Lễ bộ thượng thư, hẳn chuyển chuyển mắt, bước ra khỏi hàng khom người nói: “Đại tuyển tú nữ cũng không hẳn là vì tuyển phi, mà là vì lựa chọn cung nữ, trong cung có rất nhiều cung nữ đã đến tuổi, đang chờ đại tuyển để được thả về, theo thần thấy, chuyện đại tuyển tú nữ là vẫn nên làm ạ.”

Tả tướng Dương Hựu Đình tán thưởng mà nhìn thoáng qua Triệu Hi, rất vừa lòng với thủ hạ này.

Triệu tam nguyên đúng là thiên tài xuất thiếu niên, làm việc ba năm ở Công bộ thuận lợi đủ đường, sử dụng tiêu phí cực nhỏ để hoàn thành hai đại công trình là tu sửa hành cung nghỉ hè và đường sông ở Thanh Châu, long tâm đại duyệt, đến thời điểm hết ba năm nhiệm kì liền thăng nhiệm hẳn làm Lễ bộ thượng thư.

(long tâm đại duyệt: vui mừng, phấn khởi trong lòng/ đẹp lòng)

Phải biết, làm đến chức thượng thư, thường là những người đã làm việc nhiều năm giàu kinh nghiệm, con đường làm quan của rất nhiều người đều dừng lại ở cái chức thượng thư này, tỷ như Lễ bộ thượng thư Diêu Trúc, đã trải qua chín năm ở vị trí này, gần đây thân thể không tốt, cáo lão hồi hương, sự nghiệp cũng liền kết thúc tại đây, mà hiện giờ Triệu Hi mới vừa đến nhước quán thôi.

Quả nhiên, Hoàng Nguyên đế nghe được lời ấy liền không lên tiếng phản đối nữa, cho Lễ bộ trở về lập bản kế hoạch nộp lên, rồi không hề nhắc lại chuyện này.

Không phản đối, nghĩa là Hoàng Thượng đã có điểm buông lỏng, nhóm triều thần có nữ nhân đến tuổi cập kê trong nhà liền rục rịch không yên, bắt đầu hỏi thăm tin tức xung quanh.

Tin tức sắp tuyển tú nữ nhanh chóng rơi vào tay cung Phượng Nghi, lúc này, Lâu Cảnh đang nói chuyện với Dương thị trong chính điện.

“Gần đây Quốc công gia mê đánh bài cừu (trò Domino đó), khuyên như thế nào cũng không được.” Dương thị mặc lễ phục nhất phẩm phu nhân, ngồi ở phía dưới, cười đến ôn hòa, trong lòng ôm một đứa trẻ chừng một tuổi, bộ dạng phấn điều ngọc mài, rất đáng yêu.

(Phấn điều ngọc mài: (gương mặt) đẹp như tượng điêu khắc, (da) mịn như viên ngọc đã mài giũa)

“Trước sau gì phụ thân cũng tìm việc để làm, cứ để hẳn đi thôi.” Lâu Cảnh mặc thường phục màu xanh ngọc, đầu đội kim quan khảm ngọc bích, một tay đặt lên tay vịn, một tay chống đầu, bên môi treo một nụ cười như có như không, lẳng lặng mà nhìn đứa bé trong ngực Dương thị.

Đứa bé này là đệ đệ của Lâu Cảnh — Lâu Cẩn, vừa đầy một tuổi tháng trước.

An Quốc công phu nhân Ngụy thị mang thai trong hiếu kì, sinh hạ một nữ nhi, nuôi ở bên ngoài đến khi một tuổi thì ôm trở về, coi như thứ nữ mà nuôi dưỡng. Ngụy thị ghen một hơi trong bụng, luôn khao khát sinh một thể tử, ai dè ba năm tiếp theo lại sinh ra hai nữ nhi. Vì thế Lâu Kiến Du đã gần bốn mươi tuổi mà vẫn không có nhi tử kế thừa gia nghiệp, đúng là vạn phần sốt ruột. Trong thời gian này Dương thị trẻ tuổi cũng có bầu, sau đó thuận lợi sinh hạ một bé trai, mà còn sinh trước lúc Ngụy thị sinh nữ nhi thứ ba không lâu, nàng ta biết tin liền giận dữ đến khó sinh và bị rong huyết, bởi vậy mà qua đời.

Lâu Kiến Du cũng chẳng tỏ vẻ thương tâm gì lắm, xử lý tang sự qua loa rồi nâng Dương thị lên làm chính thê. Có nhi tử, An Quốc công rất cao hứng, âm thầm tự nhủ nhất định lần này mình phải tự tay giáo dưỡng nhi tử mới được, tuyệt không thể lại nuôi ra một nghịch tử như Lâu Cảnh. (vãi cù, cù dạy mới thành nghịch tử đấy.=.)

“Cẩn nhi, đến, hành lễ với ca ca đi nào!” Dương thị ôm nhi tử đến trước chủ vị, thả bé xuống.

Lâu Cảnh còn nhỏ, mặt mày kế thừa tướng mạo của Dương thị, thoát nhìn ngoan ngoãn đáng yêu, tính tình lại rất láu lỉnh, bị mẫu thân thả xuống cũng không khóc, ngơ ngác ngắc ngắc mà ngẩng đầu nhìn Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh nhướn mày, “Cẩn nhi nhỏ như vậy, phu nhân bỏ được?”

Dương thị dịu dàng xoa xoa đầu nhi tử, khẽ cười nói: “Huynh trưởng như cha, giao cho Hoàng hậu giáo dưỡng, mới là vì tốt cho đứa nhỏ này.”

Gia chủ Lâu gia, trên thực tế vẫn luôn là Lâu Cảnh, muốn trở thành thế tử An Quốc công liền phải giao cho Lâu Cảnh giáo dục, Dương thị không hề hồ đồ như Ngụy thị, trong lòng nàng luôn hiểu rất rõ ràng. Phụ thân nàng là Dương Hưng, nhờ có Lâu Cảnh đề bạt nên đã làm đến thứ sử Giang Châu, mà nhi tử của nàng muốn trở thành gia chủ Lâu gia thì nhất định phải thân cận với Lâu Cảnh.

Lâu Cảnh tán thưởng mà nhìn thoáng qua Dương thị, vươn tay ôm đệ đệ đứng lên, “Cẩn nhi, sau này theo ca ca ở lại trong cung nhé?”

Lâu Cảnh chớp chớp đôi mắt, hai mắt ầng ậc nước mà nhìn thoáng qua mẫu thân, lại quay đầu nhìn Lâu Cảnh, cuối cùng ngoan ngoãn gật gật đầu. Dương thị nhẹ nhàng thở ra, đúng lúc này, Nhạc Nhân vội vàng chạy đến, nói khẽ với Lâu Cảnh mấy câu.

“Sắc trời không còn sớm, thiếp thân liền cáo lui trước.” Dương thị rất có mắt nhìn, nhanh chóng cáo từ rời đi.

Lâu Cảnh nghe Nhạc Nhân nói xong, hơi hơi nheo mắt.

“Chính xác?” Lâu Cảnh nghiêng đầu nhìn hấn, bập bẹ gọi ca ca.

“Ôm Cẩn nhi xuống đi.” Lâu Cảnh giao đệ đệ trong lòng cho Nhạc Nhân, đứng dậy.

“Chính xác ư...” Lâu Cảnh nắm chặt góc áo Hoàng hậu không buông tay, hôm nay là lần đầu tiên rời nhà, chỉ có ca ca là coi như quen thuộc, bị người xa lạ ôm đi, đương nhiên là bé không vui rồi.

“Phụ hậu!” Thanh âm thanh thúy từ ngoài cửa truyền đến, không bao lâu sau, một bóng người nho nhỏ mặc trang phục màu vàng hơi đỏ vọt vào, đúng là Hoàng thái tử Tiêu Kỳ Thụy vừa mới hết giờ học bài xong.

(thanh thúy: tiếng trong trẻo và vang xa)

Thái tử đã được năm tuổi, Tiêu Thừa Quân là một nghiêm phụ (ông bố nghiêm khác ^^), muốn bé sớm vỡ lòng, không thể tới ngày bập bẹ theo Hoàng hậu rong chơi mà không làm việc đàng hoàng, cho nên mới đầu xuân đã tìm Viện chính Hàn Lâm viện đến dạy dỗ Thái tử.

(viện chính: giống như hiệu trưởng ấy)

”Hôm nay Thái tử học hành thế nào rồi?” Lâu Cảnh liếc nhìn gia hỏa ôm chân mình không buông tay, vươn tay kéo kéo vành tai bé.

“Phụ hậu, Lâm lão đầu có bộ dạng thực xấu, ta muốn Lễ bộ thượng thư làm thái phó cho ta cơ.” Tiêu Kỳ Thụy ngẩng đầu nhìn hấn.

(thái phó: thầy giáo, bé đòi Triệu Hi á ~!)

Lâu Cảnh xách Lâu Cảnh đang giữ chặt góc áo hấn ra, nhét vào trong lòng Hoàng thái tử.

Tiêu Kỳ Thụy hoảng sợ, cố hết sức mà ôm chặt bé con trắng trẻo mập mập trong ngực, lúng túng không biết phải làm thế nào.

“Đây là tiểu cữu cữu của ngươi, nếu hôm nay ngươi có thể dỗ hấn không khóc không nháo, Bồn cung sẽ nói với Hoàng Thượng chuyện đổi thái phó.” Lâu Cảnh cười khẽ để hai đứa trẻ ở lại chính điện, còn mình thì khoan thai đi đến ngự thư phòng.

Tiêu Thừa Quân đang phê tấu chương, hiện giờ quan viên được y đề bạt làm việc rất hiệu quả, tả hữu thừa tướng cần trọng, sự vụ cần y phải tự mình xử lý mỗi ngày cũng ít hơn trước rất nhiều, phê duyệt rất thoải mái.

Tử Chân bưng nước trà tiến vào, đặt ở vị trí quen thuộc. Tiêu Thừa Quân không nhìn mà đưa tay đi lấy, lại đụng phải ngón tay của Tử Chân, không khỏi hơi hơi nhú mào, quay đầu nhìn nàng.

Tử Chân, Tử Đào đã hầu hạ Tiêu Thừa Quân từ khi y ở Đông Cung. Năm đó Kỷ Hoàng hậu lựa chọn cung nữ cho Thái tử, đều chọn những người có bộ dạng phổ thông, ai ngờ con gái mười tám lại thay đổi lớn đến vậy, mấy năm nay Tử Chân thật có vài phần tư sắc.

“Hoàng Thượng...” Tử Chân hợp thời lộ ra một nụ cười ngại ngùng. Năm nay sẽ tuyển tú nữ, nàng cũng đã đến tuổi thả về, nếu chưa từng được Hoàng Thượng sủng hạnh thì sẽ phải xuất cung. Mấy năm nay làm đại cung nữ phong quang cỡ nào, nàng thật không muốn mình sẽ gả cho một người bình thường rồi ăn cơm rau dưa đạm bạc qua ngày.

Lúc Lâu Hoàng hậu tiến vào, vừa vặn nhìn trọn một màn này, liền lạnh mặt, “Làm cái gì vậy?” Ngữ khí cũng không quá nghiêm khắc, nghe ra còn có vài phần trêu chọc, nhưng một người luôn tươi cười quanh năm như Hoàng hậu, một khi lạnh mặt thì nhất định sẽ thấy máu.

Tử Chân sợ tới mức mềm nhũn cả người, như thế nào cũng không dự đoán được Hoàng hậu sẽ xuất hiện vào đúng lúc này, thường ngày đều là Đế Hậu cùng nhau dùng ngọc thiện (cơm trưa) rồi đi nghỉ trưa, Hoàng hậu thường dậy trước, đến ngự thư phòng phê duyệt sổ tấu chương còn dư lại, sau đó mới trở về đánh thức Hoàng Thượng, bây giờ còn chưa đến giờ dùng cơm, sao đã tới đây rồi?

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương.” Tử Chân vội vàng vòng qua bàn làm việc đi ra, quỳ xuống đất hành lễ.

Lâu Cảnh lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm, thẳng đến khi người nàng ướm sưng mồm hôi lạnh, mới sâu kín mà nói: “Niệm tình người hầu hạ Hoàng Thượng từ nhỏ, đi lính hai mươi trượng đi.”

“Tạ ơn Hoàng hậu!” Tử Chân run rẩy dập đầu tạ ơn, năm trước có một cung nữ câu dẫn Hoàng Thượng, bị Hoàng hậu trực tiếp trượng tử, nàng chỉ bị đánh hai mươi trượng, thật sự là vạn hạnh rồi, tuy rằng hai mươi trượng này cũng muốn nửa cái mạng của nàng, nhưng ít nhất sẽ không chết.

(trượng tử: hình phạt thời xưa, dùng côn, bổng, gậy đánh người phạm tội đến chết)

“Trạc Ngọc...” Hoàng Nguyên đế vẫy lui hạ nhân, đứng dậy đi đến trước mặt Hoàng hậu.

Lâu Hoàng hậu đưa tay vào trong tay áo của Hoàng Thượng, lấy ra một cái khăn tay màu vàng, chấm chút nước trà rồi lần lượt lau sạch từng ngón tay y, cuối cùng còn há miệng ngoạm một hơi cho bổ tước.

“Ui đau ——” Tiêu Thừa Quân bị cắn đau, hít một ngụm khí lạnh, rồi sau đó bị cái lưỡi mềm mại quấn lấy, đau đớn liền biến thành ngứa ngáy, đầu ngón tay run rẩy, muốn rút cái tay ra, lại thấy người nọ không thuận theo, cả người bị kéo mạnh về phía trước mà rơi vào một lồng ngực ấm áp, đôi môi cũng bị chặn lại.

Vốn là đến khởi binh vẫn tội, nhưng sự việc vừa rồi khiến Lâu Cảnh ý thức được rằng, đại cung nữ đã đến tuổi thì nhất định phải đuổi khỏi cung ngay lập tức, nhưng mà tổ chức tuyển tú nhận thêm người thì sẽ tạo điều kiện cho quan lớn, huân quý có cơ hội nhét đầy nữ nhân vào cung, chỉ e là đến lúc đó lại càng sứt đầu mẻ trán.

Lâu Cảnh buồn bực vươn tay gạt hết đồng tấu chương trên bàn xuống đất, dè Hoàng Thượng còn chưa kịp phục hồi tinh thần lên bàn làm việc.

“Này... Không được, bây giờ là ban ngày... A...” Hoàng Nguyên đế giãy giụa phản đối, tuyên dâm giữa thanh thiên bạch nhật là chuyện chỉ hôn quân mới làm.

“Hoàng Thượng vừa mới cùng nữ nhân mất đi mào lại, tự nhiên là phải phạt.” Lâu Cảnh gọi lên một mặt ý cười hàm xúc không rõ, cách một lớp long bào vỗ xuống hai phiến mượt mà một cái.

Tiêu Thừa Quân ngây ngẩn cả người, mới vừa rồi, y... bị Hoàng hậu đánh đòn ư...

Nhìn khuôn mặt đoan túc của đế vương thoát cái đồ bưng, Lâu Cảnh liền cảm thấy một trận miệng khô lưỡi khô, đại hôn ba năm, hắn vẫn luôn ở trạng thái tùy thời tùy chỗ đều bị Tiêu Thừa Quân “câu dẫn”, cũng không cỡi hết long bào, chỉ nhanh tay tuột ngay cái quần dài màu vàng sáng xuống.

“Người...” Tiêu Thừa Quân xấu hổ buồn bực không thôi, nhòm người dậy muốn đánh hắn.

“Ba!” Một âm thanh vang lên, cái mông tròn bóng lại bị vỗ thêm cái nữa, đồng thời, một ngón tay dính thuốc mỡ liền chui vào trong thân thể.

“Ah...” Hoàng Nguyên để gáp đến độ hai mắt đều đỏ, “Lâu Cảnh, người khốn... A...”

Trong ngự thư phòng, cả phòng đều là cảnh xuân vô hạn.

Liên tiếp ba ngày sau đó, Hoàng Thượng không hề lâm hạnh cung Phượng Nghi mà ngủ ở điện Bàn Long một mình.

Nhạc Nhân nhìn Hoàng hậu lặng lẽ ngồi chờ cho đến khi ngọn đèn cạn hết dầu, trong lòng cảm thấy khổ sở không thôi, nhẹ giọng khuyên giải, “Có lẽ Hoàng Thượng mệt mỏi, không bằng ngài đi nghỉ ngơi sớm đi ạ.”

Chuyện Hoàng Thượng đồng ý tổ chức tuyển tú nữ đã truyền khắp nơi, sau lại có tin hai người tranh chấp trong ngự thư phòng, những ngày tiếp theo Hoàng Thượng không hề đến cung Phượng Nghi. Có lời đồn đại là tình cảm của Hoàng Thượng với Hoàng hậu đã phai nhạt, tính toán nạp phi tần mới, mà Hoàng Thượng không đi cung Phượng Nghi, không thể nghi ngờ chính là chứng thực lời đồn đại này.

“Nghe nói hôm nay Phủ nội vụ đưa hơn hai mươi bức họa đến?” Một tay Lâu Cảnh chống đầu, ánh nến chập chờn hắt lên con người sâu thẳm, tối tăm không rõ.

Ngày đó chộc giận Tiêu Thừa Quân trong ngự thư phòng, đã ba ngày rồi không chịu gặp hân, Phủ nội vụ thừa dịp Hoàng hậu không ở, nhanh chóng đưa đồng tranh chân dung đã chuẩn bị tốt từ trước đến điện Bàn Long.

Quan lớn và huân quý trong kinh, phàm là trong nhà có nữ tử đến tuổi cập kê, đều chuẩn bị tranh vẽ sẵn sàng từ sớm. Những thiên kim tiểu thư này không cần phải tham dự thi tuyển vòng thứ nhất, đầu tiên là gửi tranh vẽ cho Hoàng Thượng nhìn trước, cũng là để đế vương có thời gian cân nhắc, tỷ như Hoàng Thượng muốn mượn sức thế lực nhà nào, liền giữ bức họa của tiểu thư nhà đó lại, có thể đảm bảo người này sẽ không lạc tuyển. (đánh trượt)

”Dạ...” Nhạc Nhân khó xử lên tiếng.

”Hừ!” Lâu Cảnh hừ lạnh một tiếng, đứng dậy, hàm hàm tức giận phát tay áo ra khỏi cung Phượng Nghi.

Khoảng cách từ cung Phượng Nghi tới điện Bàn Long cũng không xa lắm, Lâu Cảnh phăm phăm đi đến điện Bàn Long. Trên đường đi, không một ai dám ngăn đón Hoàng hậu, mà trên thực tế, chuyện Hoàng hậu nửa đêm chạy đến điện Bàn Long cũng diễn ra không chỉ một hai lần, đám thị vệ đã sớm thành thói quen, hành lễ xong liền theo lệ thường đứng gác.

Lâu Cảnh không gặp bất cứ trở ngại nào mà bước vào bên trong, phòng ngủ đã tắt nến, nói vậy là Tiêu Thừa Quân đã đi ngủ rồi. Ngăn cản nhóm An Thuận đang muốn mở cửa phòng trong, Lâu Cảnh nhỏ giọng hỏi hân, “Hôm nay đã đưa đồng tranh chân dung kia đến đâu vậy?”

An Thuận không dám nói dối, liền dẫn Lâu Cảnh đến thư phòng, nhưng trong lòng lại lo lắng vô cùng. Toàn bộ tranh vẽ đều đặt trong thư phòng, mới vừa rồi Hoàng Thượng còn ở đó xem tranh, chỉ để lại một bức ở trên bàn, bởi vì rất mỏi mệt nên chưa kịp thu dọn, vẫn để trên bàn làm việc. Nhóm cung nhân đều biết tranh này là cái gì, vậy nên cũng không dám lộn xộn.

Bây giờ, nếu mà Hoàng hậu nhìn thấy thì... An Thuận không khỏi rung mình một cái, chỉ ngóng trông quãng đường kéo dài mãi, đi càng chậm càng tốt.

Nhưng mà, dù có chậm thế nào thì cũng đến lúc kết thúc, lần lượt thấp hết nến, thư phòng nhanh chóng sáng bừng, một bức tranh cuộn tròn nửa khép nửa mở có vẻ càng thêm chói mắt.

Ba bước biến thành hai bước mà đi đến gần, Lâu Cảnh chụp bức tranh vào tay, dùng nghị thực thật lớn mới không xé nát bức tranh này ra, từ từ mở ra, vạt áo phiêu dạt dần dần hiển lộ. Lâu Cảnh chỉ cảm thấy trái tim mình như bị ai đó hung hăng bóp chặt, bút pháp này hân rất quen thuộc, là Tiêu Thừa Quân tự tay vẽ ra!

Một chút một chút mà mở bức tranh cuộn tròn ra, Lâu Cảnh không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Trên giấy vẽ một mỹ nhân liệt đệ vô song, môi mỏng hơi hé, mặt mày ản tình, tựa vào một gốc cây phong, cười như không cười mà nhìn qua. Mỗi một nét bút đều rất tinh tế, đủ thấy người vẽ tranh quý trọng người trong bức họa thế nào. Một hàng chữ nhỏ tuần dật phi phạm đề ở bên cạnh, "Bút vẽ trên giấy Thục Tuyên, từng nét vẽ ra nổi lòng ta, sức bút đè nặng trên từng ngón tay không biết nói sao cho hết nổi lòng, nhưng cuối cùng họa ra lại chẳng phải Người. Đêm minh nguyệt, tháng mười một, năm Thuần Đức thứ mười." Cuối cùng là một con dấu của Tiêu Thừa Quân lúc còn làm Thái tử.

Lâu Cảnh ngây người ôm bức tranh trong tay, thật lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, liếc nhìn đồng tranh chân dung khác vẫn bị dây đỏ buộc chặt, nằm lẩn lóc trên mặt đất, căn bản là chưa từng được mở ra, bèn cẩn thận mà cuộn bức tranh trong tay lại, bỏ vào họa ang. Hắn vẫn thường thấy bức tranh này nằm trong họa ang, Tiêu Thừa Quân luôn không cho hắn nhìn, hóa ra người trong bức tranh lại chính là Lâu Cảnh hắn.

Nhón chân rón rén đi vào phòng ngủ, Lâu Cảnh cởi áo khoác, bước đến long sàng, kéo đế vương đang ngủ say vào lòng, gắt gao ôm chặt. Ba ngày không thấy, hắn là Nguyên Lang cũng rất nhớ hắn, lại bỏ không được mặt mũi mà đi tìm hắn, nên mới ngồi trong thư phòng nhìn tranh nhớ người như thế. Lâu Cảnh vùi mặt vào mái tóc đen dài mang theo mùi hương dịu dịu của Tiêu Thừa Quân, nhiều năm như vậy, người này vẫn luôn có loại ma lực như trước, khiến mỗi lần phát hiện ra một bí mật nho nhỏ, hắn sẽ càng yêu y nhiều hơn, yêu đến tâm đều đau.

"Ừm..." Tiêu Thừa Quân bị siết chặt đến khó chịu, cau mày đẩy người ra một chút, rồi sau đó hơi ngọ nguậy cơ thể tìm vị trí thoải mái nhất trong lồng ngực ấm áp quen thuộc kia, nhẹ nhàng cọ cọ.

"Nguyên Lang, Nguyên Lang..." Lâu Cảnh nhẹ giọng gọi y, bàn tay dịu dàng vuốt ve sống lưng y.

"Trẫm không gọi ngươi thị tẩm đâu." Tiêu Thừa Quân nhắm chặt hai mắt, hàm hồ hồ hồ mà nói.

"Vâng, là tự thần muốn tới đây thị tẩm." Lâu Cảnh cười cười kéo chăn lên, đắp kín xung quanh hai người, "Hoàng Thượng không nạp phi, thần phải ôm toàn bộ trách nhiệm thị tẩm của lục cung lại đây mới được."

Đế vương đang trong cơn ngái ngủ liền mặc kệ hắn, có nhiệt độ cơ thể quen thuộc, thỏa mãn mà ôm lấy Hoàng hậu nhà mình, thả lỏng thân thể rồi chìm vào ngủ say.

Năm Hoàng Nguyên thứ ba, hoàng cung tổ chức đại tuyển tú nữ, chỉ nhận cung nữ, không chọn phi tần, triều thần ồ lên, sôi nổi cảm thán Hoàng hậu hay ghen. Nhưng mà, mọi người đều không ngờ rằng, đây chỉ là bắt đầu thôi.

Cho đến tận cuối đời, Hoàng Nguyên đế cũng không nạp bất cứ một phi tần nào, người trợ giúp Hoàng Nguyên đế giành chính quyền, bảo vệ thiên hạ – Hoàng hậu Lâu Cảnh đã trở thành truyền kỳ của thời đại đó với danh tiếng "Hiền Hậu" và "Đổ Hậu". (hoàng hậu có tính hay ghen)

Nhưng mà không nạp phi tần, xét về phương diện khác thì chính là vì bảo hộ Hoàng thái tử, sách sử đề cập tới Lâu Hoàng hậu đều là khen ngợi và tán dương nhiều hơn chê trách, còn danh tiếng "Đổ Hậu", đa số là lời trêu trọc vui vẻ mà thôi. Tiêu Thừa Quân dùng toàn bộ trí tuệ của mình, vì người mà y yêu thương nhất, giành được những lời tán dương mà hắn nên có trong sử

101. Chương 101: Ngoại Truyện 2

Hoàng Nguyên đế đại hôn, khắp chốn mừng vui, bãi triều chín ngày.

Ngày đại hôn thứ hai, trong cung Phượng An, Kỷ Chúc nhàn nhã đứng dậy. Lúc chuẩn bị hôn lễ ngày hôm qua, hoàng đế đã đặc biệt hàm xúc mà nói với hắn rằng, rất có khả năng hôm nay sẽ bị chậm trễ một chút. Kỷ Chúc vừa mặc quần áo vừa cong môi cười khê, người trẻ tuổi quả nhiên là sinh long hoạt hổ, mà trong cung cũng chỉ còn một vị trưởng bối là hắn, thôi, cứ để bọn nhỏ hồ nháo một chút cũng không việc gì.

Từ thị vệ ân cần cầm áo khoác lại đây, tự tay mặc cho Kỷ Chúc, nhìn khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng kia lộ ra nét cười nhàn nhạt, liền nhìn không được mà ngẩn ngơ hơn một chút.

“Thất sai rồi.” Kỷ Chúc dở khóc dở cười mà nhìn người nào đó buộc vạt áo bên hông hắt ra đằng trước ngực.

Lễ phục vốn rất phiền phức, chỉ ngẩn người không chú ý một chút là phải cởi ra mặc lại. Từ Triệt gãi gãi đầu cười ngốc nghếch, kiên nhẫn cởi từng cái một ra rồi cẩn thận mặc lại cho hắn. Tính tình của Từ tướng quân thật chẳng dám khen là tốt, nhưng đứng trước mặt Kỷ Chúc thì lại dịu ngoan giống như một “ngưu ngốc” (trâu ngốc ^o^), làm chuyện gì cũng thấy thú vị, không có một chút hấp tấp hay nóng nảy nào.

Kỷ Chúc nhìn bàn tay chai sần do luyện thương hàng năm, ngực vùng mà cầm vạt áo mềm mại, cẩn thận tỉ mỉ mà thất, không thể nói là đẹp nhưng rất chỉnh tề, có điều cái nút thắt phức tạp bên hông thì thất thế nào cũng không đẹp được, phải làm đi làm lại mấy lần, trong lòng hắn không khỏi mềm cả lại, “Việc này cứ để thái giám đến làm là được.”

“Mười bảy năm chưa từng làm, có chút ngưng tay thôi.” Từ Triệt cúi đầu, vẫn chấp nhất phân cao thấp với cái dây lụa kia.

Mười bảy năm, hai người chỉ gặp mặt một lần duy nhất vào bữa tiệc khao thưởng trong cung nhân dịp Từ Triệt đánh bại Nam man và được phong Đại tướng quân, lúc đó chỉ có thể ở xa xa nhìn nhau, toàn bộ thời gian còn lại đều là cách xa ba nghìn dặm. Kỷ Chúc nhìn không được mà thở dài, chần chờ một chút rồi chậm rãi ngẩng đầu, sờ sờ lọn tóc mai đã có sợi bạc trên thái dương Từ Triệt.

Vốn cho là, tình ý kia chỉ là những cảm xúc ngây thơ thời niên thiếu, đã sớm đoạn vào ngày tổng thân (chắc là đưa dâu), nhưng trong thâm cung nặng nề này, vào những lúc yên tĩnh không người, Kỷ Chúc lại nhìn không được mà nhớ đến thiếu niên cười ngây ngô bưng vỏ sò tặng mình, thầm đoán hắn là lúc này hắn đang kiến công lập nghiệp ở Lĩnh Nam, đã cưới vợ sinh con, cũng dần dần quên mất con người bạc tình này rồi. Hắn chẳng thể nghĩ tới, tên ngốc này lại đau đầu đợi chờ trong vô vọng suốt mười bảy năm qua, không hề cưới vợ, càng không nâng tiếu thiếp vào cửa, hơn ba mươi tuổi, mái tóc đen đã sinh sợi bạc.

Cầm nhận bàn tay ấm áp chạm vào thái dương, ngón tay cầm dải áo của Từ Triệt liền khựng lại. Trong một tháng này, hai người không ở cùng nhau mười bảy năm đều thử chậm rãi tiếp xúc. Kỷ Chúc đối xử với hắn vẫn luôn ôn hòa, khiến trong lòng hắn không khỏi thấp thỏm lo âu, sợ người nọ là vì cảm thấy từng phụ lòng, mắc nợ hắn nên mới giữ hắn lại bên người.

Cảm xúc nóng hổi gần sát, thân mật khăng khít giống như về tới mười bảy năm trước, giây phút này, một người thiết huyết rắn rỏi như Từ Triệt cũng nhìn không được mà đỏ hốc mắt, lại sợ mất mặt nên cố hít vào một hơi, tiếp tục cúi đầu, nút thắt trong tay cũng càng thắt càng loạn.

Kỷ Chúc nâng tay, cầm hai bàn tay đang run nhè nhẹ kia, giọng nói khàn khàn: “Đồ ngốc, buộc thành nút chết rồi.”

Từ Triệt chậm rãi nắm lấy đầu ngón tay xinh đẹp kia, không động cũng không nói lời nào.

Căn phòng thoáng chốc rơi vào yên tĩnh, không hề có vẻ ngưng ngừng bối rối, mà chỉ nhìn thấy sự dịu dàng quyến luyến lặng lẽ lưu chuyển giữa hai người.

Đúng lúc này, ngoài cửa có thái giám đến bẩm báo: “Bẩm Hầu gia, Hoàng Thượng cho người đến nhắn, nói thân mình Hoàng hậu nương nương khó chịu, đã hạ chỉ lùi việc tế thiên tới ba ngày sau, lát nữa sẽ đến dập đầu với ngài.”

Lại nói tiếp, vì Kỷ Chúc quyết không phong là Thái hậu nên chuyện tế thiên này, hắn vốn không cần phải tham gia, lễ tiết bái cửu bái cô sau đại hôn cũng có thể tính lược, nhưng Tiêu Thừa Quân kiên trì muốn đến dập đầu với hắn.

“Đã biết.” Kỷ Chúc lên tiếng, không khí đưa tình vừa rồi biến mất gần như không còn, hai người liếc mắt nhìn nhau, nhìn không được mà hơi hơi mỉm cười.

Từ Triệt nắm chặt bốn ngón tay kia không buông, “Hàn Chi, về sau ta đến Mân Châu ở cùng người được không?”

Lúc trước Tiêu Thừa Quân vốn có ý là, Kỷ Hoàng hậu cũng coi như hoàng tộc, hẳn là phong thân vương, nhưng Kỷ Chúc không muốn nhắc lên quan hệ gì với Tiêu gia cả, kiên trì muốn tân đế coi hẳn như thần tử cáo lão hồi hương, phong Tĩnh Hải hầu, ân oán gút mắc sau này của hoàng gia sẽ không quan hệ gì đến hẳn.

Kỷ Chúc nhượng mảy, nhìn bộ dáng ngốc nghếch của người nọ, nhịn không được mà muốn đùa hấn, “Chinh Nam tướng quân không đánh Nam man nữa sao?”

“Mân Châu cũng ở phía Nam, ta đi đánh giặc Oa cũng coi như là chinh Nam.” Từ Triệt vội vàng nói.

“Ha ha ha...” Kỷ Chúc nhịn không được mà cười ha hả.

Chín ngày sau, Hoàng Nguyên đế bắt đầu vào triều, trong cung cũng bắt đầu bận rộn chuẩn bị năm mới.

Lâu Hoàng hậu tự nhiên tiếp nhận tất cả sự vụ của nội cung. Bởi vì đã sớm tự lập môn hộ nên đối với mấy chuyện vụn vặt này, Lâu Cảnh rất quen thuộc, không cần Kỷ Chúc phải nhắc nhở gì nhiều, nhanh chóng làm tốt.

Kỷ Chúc thấy mọi việc đều được xử trí thỏa đáng, liền đến phủ Tĩnh Nam hầu bái biệt cha mẹ, khởi hành đi Mân Châu.

Hiện giờ người Kỷ gia đã định cư ở kinh thành, Tĩnh Nam hầu đã già, không thể tiếp tục đánh giặc, Hoàng Nguyên đế có ý dời đến mùa xuân sang năm lại cử thế tử Kỷ Châm tiếp tục đến trấn giữ vùng Đông Nam. Còn Kỷ Chúc sẽ làm một Hầu gia nhàn tản, không cần nắm nhiều binh quyền trong tay.

“Cần gì phải gấp gáp như vậy, ở nhà qua năm, đầu xuân đi chung với một nhà đại ca người cũng được mà, trên đường có việc gì thì cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.” Phu nhân Tĩnh Nam hầu kéo tay tiểu nhi tử, hai mắt nhòa lệ, trước kia đứa nhỏ này là Hoàng hậu, gặp mặt cũng chỉ có thể khách khí mà hành lễ, rốt cục bây giờ cũng có thể thân cận rồi.

Tĩnh Nam hầu ngồi ở chủ vị không nói lời nào, đối với nhi tử này, hẳn thua thiệt nhiều lắm, mười mấy năm không thấy, hẳn cũng không biết phải ở chung thế nào.

“Hoàng Thượng đã đồng ý rồi, Kỷ gia có thể trở lại Đông Nam, phủ đệ của nhi tử còn đang sửa sang lại, nên đi trước một bước.” Kỷ Chúc không chịu nhượng bộ, ở kinh thành chịu áp lực mười bảy năm, hẳn tuyệt không muốn ở lại nơi này lâu thêm một khắc nào.

“Thật vậy sao?” Kỷ phu nhân sững sốt, nguyên tưởng rằng để trưởng tử thay mặt phụ thân đi đánh giặc, không lường được tân đế lại đồng ý để Kỷ gia trở về, phải biết nhiều thế hệ Kỷ gia đều ở Đông Nam, từ phần mộ tổ tiên đến từ đường đều nằm ở Dung Thành, cho phép bọn họ trở về, tự nhiên là cầu còn không được.

Kỷ Chúc cười mà không nói, đế vương do hẳn dạy dỗ ra, tự nhiên là có thể nhìn ra ai trung thành ai gian trá, cũng có quyết đoán trao quyền cho cấp dưới, tuyệt sẽ không nghi thần nghi quỷ như Thuần Đức đế.

“Tốt, tốt lắm...” Tĩnh Nam hầu nhịn không được mà lão lệ tung hoành, “Hàn Chi, người làm rất tốt...”

Thời điểm Duệ Tông hoàng đế muốn hẳn đưa nhi tử vào cung, đã từng vỗ bờ vai hẳn thở dài, “Trẫm xin lỗi người, nhưng ngàn dặm giang sơn này nhất định phải có người bảo vệ, không có Hàn Chi trông coi Thái tử, chỉ sợ Đại Dục sẽ sụp đổ a.”

Năm đó Thế Tông lập nam hậu, kỳ thật tư tâm rất nặng, tất cả đều là vì muốn ghênh cười vị Đại tướng quân kia của hẳn. Hoàng đế Tiêu gia thường thiên về yêu thích nam sắc, các đế vương đời sau cứ ẩn theo quy củ này mà kéo dài xuống dưới, nhưng cố tình đến đời Thuần Đức đế thì lại tuyệt không hảo nam sắc, cho nên, có thể nói là trong các triều đại đã qua, chưa từng có Hoàng hậu nào gian nan như Kỷ Chúc.

Kỷ Chúc rũ mắt, cũng không trả lời, nhiều năm như vậy, Thuần Đức đế chỉ coi hẳn như một thần tử không xa không gần, đến tận cùng chuyện này là như thế nào, chỉ có một mình hẳn rõ ràng. Nhưng mà cũng không cần nói chuyện này cho cha già biết, chung quy là Kỷ Chúc hẳn không thẹn với hoàng thất.

Không ở lại nhà quá lâu, dù sao thì đầu xuân sang năm cũng gặp nhau rồi, Kỷ Chúc vội bước rời khỏi phủ Tĩnh Nam hầu, trước cửa có một cỗ xe ngựa đang đợi ở đó, xa phu mặc áo khoác màu đen, trên đầu

đội đầu lạp, thấy hấn đi ra liền nhanh nhẹn nhảy xuống xe, lộ ra khuôn mặt tuần dật, ngốc nghếch cười với hấn, “Chúng ta đi?”

Kỷ Chúc nhìn hấn, cười khê gật gật đầu.

Mùa đông không phải là thời điểm tốt để khởi hành đi xa, băng tuyết đóng dày trên đường và cả vó ngựa, khiến xe dễ bị trơn trượt, nhưng hai người cũng không có chuyện gì khẩn cấp, một đường vừa đi vừa dừng, nhìn thấy chỗ nào có phong cảnh đẹp liền đỗ lại nghỉ tạm, đi đi dừng dừng, mất một tháng mới đến Mân Châu.

Tiêu Thừa Quân trao phủ Mân vương cho phụ hậu làm phủ đệ, thay bằng hiệu là “Tĩnh Hải hầu”, Phạm cả lăm đã lên chức thứ sử Mân Châu, nhận được tin liền vội tới phủ Hầu gia chúc mừng, “Hạ, hạ quan, bái, bái kiến Hầu gia...”

“Hắc, Phạm đại nhân đây mà.” Từ Triệt quen hấn đã lâu, hào sảng tiến đến vỗ vỗ bờ vai hấn, thiếu chút nữa làm cơ thể thư sinh gầy yếu của hấn ngã sấp.

“Tướng quân, quân, cũng ở, ở Mân Châu sao...” Phạm Kiệt đã nhận được chiếu chỉ từ trước, sau này Chính Nam tướng quân sẽ đóng giữ ở giao giới giữa Mân Châu và Lĩnh Nam.

“Phải, ngày thường sẽ ở nhờ trong phủ Hầu gia.” Từ Triệt cười sảng khoái nói, thoát nhìn liền thấy hấn trẻ hơn trước không ít.

Đông đi xuân đến, Mân Châu đón mùa hè từ rất sớm, vào giữa mùa xuân thời tiết đã đủ nóng đến mức có thể xuống nước chơi đùa.

“Hàn Chi, mau tới đây ——” Kỷ Chúc đang ngồi trên một cái ghế trúc hóng gió biển, xa xa nghe thấy Từ Triệt gọi hấn, bất đắc dĩ mà mở mắt ra, thấy người nọ đứng chân trần trên bờ cát, chỉ vào đá ngầm hướng hấn hô to.

“Tìm được gì thế?” Kỷ Chúc thông thả đi bộ qua, cười khê nhìn hấn.

“Người xem!” Từ Triệt móc ra một con cua biển trong khe đá, vội vàng giơ lên khoe với hấn, con cua này to cỡ bàn tay người lớn, sinh long hoạt hổ mà qươ qươ hai cái càng to, “Lát nữa nướng cho người ăn.”

“Tưởng người tìm vỏ sò, sao lại quay ra bắt cua biển rồi?” Kỷ Chúc nhướn mày.

“Ta tìm rồi, “ Từ Triệt hấp tấp cầm theo con cua, quay người chạy đến đóng vỏ sò trên bờ cát, con cua nhân cơ hội giương càng, hung hăng kẹp cho hấn một phát, “OÁI !!!!!”

Đại tướng quân bất thành linh bị cua kẹp, giật mình hét lên, vội vã vung tay ném con cua đi. Con cua lớn dường như cũng biết nếu nó bị tóm lại lần nữa thì mạng cũng chẳng còn, tám cái chân dài khua khua chạy trốn như bay. Từ Triệt luống cuống tay chân mà ôm vỏ sò đi bắt cua, dưới chân vừa trượt liền ngã sấp mặt trên bờ cát.

Kỷ Chúc nhịn không được mà phá ra cười ha hả, thường ngày người này ổn trọng như vậy, nhưng vừa đến trước mặt hấn liền hoảng tay hoảng chân đến là ngốc nghếch.

Con cua chạy đến địa phương Từ Triệt không tài nào bắt được nó, giống như khiêu khích mà giương càng đi ngang, vỏ sò rơi tán loạn trên cát, mặt của uy vũ Đại tướng quân cũng dính đầy cát, nhìn đến là chật vật.

Kỷ Chúc ngồi xổm xuống nhìn hấn, đôi mắt ưng lạnh lùng tràn đầy ý cười.

Từ Triệt nhịn không được đỏ bừng mặt, dù sao Kỷ Chúc từ nhỏ liền thích cười nhạo hấn rồi, người ta cười nữa cũng không có gì mất mặt, lúng túng cầm cái vỏ sò đẹp nhất đưa lên, “Cho người.”

Kỷ Chúc nhìn vỏ sò nhỏ trước mắt, châu tròn ngọc sáng, rực rỡ trong ánh mặt trời, lại nhìn nhìn gương mặt tươi cười lăm lem đất cát kia, vẫn như năm đó, ngốc nghếch giơ vỏ sò lên, ngốc vụng mà lấy lòng hấn. Kỷ Chúc không nhận vỏ sò kia, mà vươn tay nhẹ nhàng lau cát trên gương mặt tuần tú của Từ Triệt, “Đã bao nhiêu năm rồi, sao lại không có chút tiến bộ nào thế này, ngốc đến nổi tự mình vấp chân mình rồi ngã.”

“Hắc hắc...” Từ Triệt chỉ nhìn hấn, ngoác miệng cười ngây ngô, xoay người nằm dài trên bờ cát, dứt khoát không đứng dậy.

“Ngốc!” Kỳ Chúc bắt đắc dĩ mà lắc đầu, cũng đi theo nằm xuống bên cạnh hắn.

Gió biển lồng lộng thổi qua vạt áo hai người, làm rối tung mái tóc đen dài, khiến chúng quện vào một chỗ, cùng với âm thanh rì rào của từng cơn sóng vỗ, thật yên bình.

“Hàn Chi, về sau chúng ta sẽ không tách ra nữa, đúng không?”

”Ừm.”

“Hàn Chi.”

“Sao?”

“Không có việc gì, chính là gọi ngươi một tiếng thôi.”

“Đồ ngốc!”

Tuổi thanh xuân đi qua sẽ không bao giờ trở lại, thiếu niên tương tự ngày nào đã bạc mái đầu. Mười bảy năm vội vàng trôi qua, dù cho ngăn cách hai đầu, nhưng trái tim cả hai lại chưa bao giờ rời xa.

102. Chương 102: Ngoại Truyện 3

Năm Hoàng Nguyên thứ năm mươi ba, mùa đông.

Mùa đông năm nay đặc biệt lạnh, mới đầu đông mà tuyết đã rơi dày, duyên vân dày đặc, khí trời âm u mù mịt bao phủ cả hoàng cung.

Hoàng Nguyên đế bệnh nặng, Hoàng thái tử vội vàng xử lý sự vụ trong triều xong liền chạy ngay tới điện Bàn Long trông chừng. Thời kì Hoàng Nguyên, Đế Hậu cộng trị, tứ hải thái bình, từ mười năm trước Hoàng Nguyên đế đã buông quyền cấp cho Thái tử, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không xuất hiện cái gì nhiều loạn.

“Thế nào rồi?” Thái tử Tiêu Kỳ Thụy mặc triều phục màu vàng hơi đỏ, lo lắng hỏi thái y.

“Hoàng hậu không cho chúng thần đi vào, chúng thần cũng bó tay không có biện pháp...” Sắc mặt thái y tái nhợt, Hoàng Thượng đã muốn không được, nếu muốn bọn họ đi vào thì phải kéo dài thêm chút lát, nhưng Hoàng hậu vừa thấy bọn họ xuất ngân châm muốn cấm xuống tay Hoàng Thượng, lập tức trở mặt, đuổi hết bọn họ ra ngoài, đã bảy, tám canh giờ rồi không cho bọn họ đi vào.

Tan buổi chiều, tả hữu thừa tướng chân trước chân sau vội vàng chạy tới. Tả tướng kiêm thái phó của Thái tử chính là Triệu Hi, nét mặt không còn vui cười, nhìn cánh cửa nội thất đóng chặt trong điện Bàn Long đến xuất thần.

“Không thể để Hoàng hậu làm... như vậy...” Hữu tướng Thái Dịch đã một bó tuổi, vẫn là sửa không được bản tính nóng nảy, sốt ruột nói.

Lục bộ thượng thư, Tĩnh vương Tiêu Kỳ Lâm, An Quốc công Lâu Cẩn, toàn bộ cánh tay đắc lực trong triều đều lục tục tới rồi. Lúc lâm triều nghe nói Hoàng Thượng tỉnh, tất cả mọi người liền vội vàng chạy tới, nhưng bầu không khí này, thấy thế nào cũng không thích hợp, nếu Hoàng Thượng tỉnh, tại sao không triệu kiến quần thần?

Tĩnh vương Tiêu Kỳ Lâm, chính là huynh đệ cùng phụ cùng mẫu với Thái tử, đệ đệ cùng huyết thống của Hoàng Nguyên đế là Tiêu Thừa Cẩn đã chết bệnh từ mấy năm trước, thứ tử thừa tước, tiếp nhận tước vị Tĩnh vương. Ngoài Thái tử, hẳn chính là người có địa vị cao nhất nơi này. Mọi người nóng lòng muốn biết tin tức, ánh mắt đều đổ dồn về phía hắn, hi vọng hắn lên tiếng hỏi thăm người ở đây, nhưng Tĩnh vương lại ra hiệu không biết.

Mọi người đành đưa mắt nhìn sang đệ đệ của Hoàng hậu, hiện giờ là An Quốc công Lâu Cẩn. Lâu Cẩn có đôi môi mỏng giống Hoàng hậu, nhưng mặt mày càng giống mẫu thân hắn, so với đôi mắt sắc xảo lạnh lùng

mê hoặc lòng người của Hoàng hậu thì ôn thuận hơn không ít, bình thường luôn tươi cười, khiến người ta không khỏi sinh ra vài phần thân cận.

Lâu Cảnh cảm giác ánh mắt của mọi người đều tập trung vào hắn, chậm rãi nâng mắt lên, trong đôi mắt ôn thuận kia không hề có ý cười, khiến người ta không khỏi run rẩy. Như thế nào lại quên, Lâu Hoàng hậu tự tay dạy dỗ nên gia chủ Lâu gia, căn bản là hắc hồ ly đội lốt da dê, sao có thể bắt hắn ra dò đường?

Nhìn vẻ mặt trầm như nước của Hoàng thái tử, ngoại trừ hữu thừa tướng tính tình nóng nảy ra, những người khác đều không dám lên tiếng, chỉ có thể đi theo cúi đầu mà đứng, chờ Hoàng Thượng hoặc Hoàng hậu triệu kiến.

Nhiều năm như vậy, thủ đoạn của Lâu Hoàng hậu, mọi người đều thấy rõ ràng, phạm là chuyện gây nguy hại đến Hoàng Thượng, vị này tuyệt đối sẽ biến thành một pho tượng sắt thần. Hiện giờ Hoàng Thượng bệnh nặng, mấy ngày qua Lâu Cảnh giống như “khốn thú” (thú rừng bị bao vây, dồn vào chỗ nguy hiểm/hoàn cảnh thống khổ), thời gian này mà ai dám gây chuyện, nhất định là chết không có chỗ chôn.

Trong phòng đốt huân hương nhàn nhạt mà Đế Hậu thường dùng, địa long (hệ thống sưởi dưới đất) đốt cháy ngày đêm khiến căn phòng ấm áp như mùa xuân.

Lâu Cảnh mặc thường phục màu vàng sáng thêu hình phượng hoàng, đang ngồi dựa vào đầu giường, ôm Hoàng Thượng chỉ mặc nội sam trong lòng, dịu dàng nói chuyện.

“Trạc Ngọc, ta ngủ bao lâu rồi?” Sắc mặt hồng nhuận, thoát nhìn Tiêu Thừa Quân cũng không giống người đang bệnh nặng.

“Ba ngày rồi.” Thanh âm của Lâu Cảnh có chút nghèn nghẹn, không hề chớp mắt mà nhìn gương mặt của người trong lòng.

Tiêu Thừa Quân tựa vào ngực Lâu Cảnh, nhẹ nhàng cọ cọ vào lồng ngực ấm áp kia, “Có mệt lắm không?”

“Ta vẫn ngủ bên cạnh người, mệt sao được?” Lâu Cảnh kéo kéo vạt áo khoác bằng gấm màu vàng sáng lên một chút, ôm chặt người trong ngực.

“Cả đời này, trầm vì Dục triều phí hết tâm huyết, hiện giờ trời yên biển lặng, không thẹn với liệt tổ liệt tông, không thẹn với lê dân trong thiên hạ,” Tiêu Thừa Quân cười cười, ngẩng đầu nhìn hắn, “Nhưng duy độc thiếu người, vĩnh viễn đều không hết.”

Lâu Cảnh nhắm hai mắt lại, lấy trong ngực ra một quyển sổ nhỏ, “Không trả hết thì kiếp sau trả tiếp là được.”

Hai mắt Tiêu Thừa Quân có chút đỏ lên, y vùi mặt vào trong ngực Lâu Cảnh, “Kiếp sau, không biết người có còn nhớ rõ ta...”

“Người ở trên cầu Nại Hà chờ ta,” Lâu Cảnh nhẹ nhàng hôn đỉnh đầu đế vương, thanh âm phát ra càng khàn khàn, “Nếu có người cho người uống Mạnh bà thang thì cứ giả vờ uống, sau đó phải nhổ ra.”

“Hảo, ta không uống...” Thanh âm của Tiêu Thừa Quân bắt đầu trở nên mơ hồ, giống như một mối đến cùng cực.

“Ta cũng không uống, bất kể người đi đến đâu, ta nhất định sẽ tìm được người.” Lâu Cảnh nói xong, tỉ mỉ hôn lên trán y, nước mắt nhịn không được mà rơi xuống, từng giọt từng giọt làm ướt thái dương đế vương.

“Ừ, ta tin người...” Tiêu Thừa Quân cảm thấy mí mắt thực nặng, mơ mơ màng màng mà đáp lời, trước mắt càng ngày càng đen, duỗi tay nắm lấy bàn tay của Hoàng hậu.

Lâu Cảnh nắm chặt bàn tay ấm áp kia, kéo đến bên môi, nhẹ nhàng gặm cắn, cảm giác được cái tay này càng ngày càng yếu ớt, cuối cùng, đột nhiên trầm xuống.

Kinh hoàng đến ngay người ra một khắc, Lâu Cảnh chậm rãi cúi đầu, nhìn đế vương ngủ đến an tường trong lòng, bàn tay vô lực trượt khỏi tay hắn, rơi xuống vạt áo ngủ bằng gấm màu vàng sáng. Con thỏ bánh bao đáng yêu của hắn, không thấy nữa...

Một tay nâng tuần nhan đã rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng, Lâu Cảnh cúi đầu xuống, cọ cọ môi Hoàng Thượng, thấp giọng thủ thủ, dịu dàng như đang dỗ dành người yêu đi vào giấc ngủ, sợ sẽ đánh thức y, “Nguyên Lang, chờ ta.”

Trong phòng quá mức an tĩnh, làm mọi người đứng chờ ở bên ngoài sinh ra vài phần bất an.

“Keng!” Tiếng bảo kiếm rơi xuống đất đột nhiên vang lên, khiến Thái tử lập tức thay đổi sắc mặt, vội vàng đẩy mạnh cửa xông vào.

Bảo kiếm Xích Tiêu và Cửu Tiêu, một cái tượng trưng cho mở mang bờ cõi, một cái là bảo vệ non sông, chính là bội kiếm của Đế Hậu, mà hiện giờ, bảo kiếm Cửu Tiêu màu u lam này... dính vết máu, cô linh nằm trên mặt đất.

“Phụ hoàng! Phụ hậu ——” Tiêu Kỳ Thụy bỏ nhào đến trước long sàng, thất thanh khóc rống.

Năm Hoàng Nguyên thứ năm mươi ba, mừng bảy tháng chạp, Đế băng, Hậu tuần, quốc tang.

(Vua chết gọi là “băng”, tuần: chết theo)

Năm 2018, mùa xuân.

Một đứa trẻ khoảng chừng bốn, năm tuổi nằm sấp trên chiếc giường rộng lớn, rầu rĩ không vui.

“Meo ~” Một tiếng mèo kêu uyển chuyển vang lên, con mèo vằn màu bạc nhẹ nhàng nhảy lên giường, lượn quanh đứa bé một vòng, thấy chủ nhân không thèm để ý đến nó, bèn leo lên lưng chủ, thoải mái mà cuộn tròn người lại.

“Mày kiếm được chỗ nằm tốt quá ha?” Đứa bé bĩu môi, đơn giản duỗi hai tay dùng để gối đầu ra, uể oải nằm dài trên giường, đôi mắt xinh đẹp lạnh lùng lộ ra vẻ phiến muộn.

Đứa trẻ này cũng không phải ai khác, chính là người đã cắt cổ tự sát – Lâu Cảnh, Lâu Hoàng hậu.

Năm năm, hắn đã đi vào thế giới này năm năm rồi, vẫn không có một chút tin tức nào của Tiêu Thừa Quân cả. Lúc mới tới nơi này, hắn hoàn toàn không hiểu ra sao, thẳng đến ngày hắn mở mắt ra và trông thấy một gương mặt xinh đẹp quen thuộc, đó là Từ thị, mẫu thân đã sớm qua đời của hắn. Hay đây là âm tào địa phủ, để hắn gặp lại mẫu thân mất sớm? Vậy, Thừa Quân đâu rồi?

“Ôi cháu ngoan của ông ——” Vừa nghe thanh âm già mà không kình kia bu lại, Lâu Cảnh giương mắt, đập vào mắt hắn là gương mặt tươi cười rạng rỡ của lão An Quốc công.

Lâu gia gia không đội mũ, tóc cắt ngắn khoảng chừng một tấc, mặc trang phục kì lạ, toét miệng cười hớn hở, dùng ngón tay chọc chọc vào má hắn.

Lâu Hoàng hậu sợ ngây người, một quyền huy qua liền tấu gia gia hắn, nói giỡn hả, mẫu thân còn đang ở cử, sao công đa (cha chồng) lại vào đây, này còn ra thể thống gì nữa?

“Ai da, có khí lực lớn như vậy, không hổ là cháu ngoan của ông!” Lâu gia gia không chút nào để ý đến nắm tay vừa vung qua, ghé sát xuống thơm hắn.

Lâu Hoàng hậu triệt để ngu người luôn.

Sự thật chứng minh, hắn thật sự đầu thai chuyển thế, đây là thế giới ngàn năm sau, Đại Dục đã sớm sụp đổ, không biết đã trải qua mấy cái vương triều rồi, thật ra trong quyển “Truyện kể lịch sử năm ngàn năm dành cho thiếu nhi” có ghi lại hai người bạn hắn, nhưng nghìn năm qua cảnh còn người mất, sớm đã không phải là vương triều mà hắn biết rõ. Hiện giờ không có đế vương, cũng không có Quốc công, Lâu gia đã biến thành kinh thương thế gia.

(kinh thương: buôn bán; thế gia: nhiều đời)

Mất một năm để thích ứng với thế giới này, học được rất nhiều thường thức, Lâu Cảnh bắt đầu tìm kiếm phụ quân hắn. Nếu gia gia, mẫu thân, thậm chí đến phụ thân Lâu Kiến Du cũng có mặt ở đây, như vậy đương nhiên Tiêu gia cũng ở.

Sự thật chứng minh, chân ngắn là chạy không được xa.

Lâu gia sống ở Tấn Dương, nằm trong khu đô thị cao cấp gồm nhà ở và biệt thự, những người sống ở nơi này đều là những nhân vật có máu mặt ở Tấn Châu. Trong khu này có một trường học quý tộc, lúc đến nhà trẻ, Lâu Cảnh còn nhìn thấy Châu trưởng Vương Kiên, huynh đệ Chu gia thò lò mũi xanh, nhưng không nhìn thấy một bóng người Tiêu gia nào cả.

Lâu Cảnh cũng thử hỏi thăm mẫu thân mình, mẫu thân không biết liền đi hỏi gia gia, Lâu gia gia nói: “Nhà họ Tiêu à, có a, cũng là hào môn đại tộc giống chúng ta, nghe nói tổ tiên bọn họ còn làm hoàng đế đấy. Ha ha, nghe bọn họ khoác lác...”

“Thế, nhà họ có bạn nào tầm tuổi con không ông?” Lâu Cảnh thấy gia gia càng nói càng lạc đề, nhanh chóng hỏi vào trọng điểm.

Tuy nói có là có, Lâu Cảnh cũng tìm kiếm thông tin về những đứa trẻ kia, nhưng không có ai như Tiêu Thừa Quân.

Đường vận mệnh gặp nhiều trắc trở, đường tìm phu thật quá gian nan.

Lâu Cảnh túm con mèo vằn màu bạc trên lưng xuống dưới, dùng sức xoa xoa, giống mèo này được nhập khẩu từ Mỹ, tính tình tốt, rất thân thiện với con người, tha hồ vuốt ve chọc phá, căn bản không giống mèo lắm, ngược lại thấy giống chó hơn. Cầm giận há mồm cắn cắn đầu nó, Lâu Cảnh thở dài thườn thượt, hần muốn lớn lên thật nhanh, nắm giữ thế lực Lâu gia, cho dù có phải lật tung cả thế giới này lên thì hần cũng phải tìm bằng được Tiêu Thừa Quân, bất kể y có còn nhớ mình hay không...

“Cảnh nhi!” Mẫu thân đẩy cửa đi đến, thấy Lâu Cảnh vẫn một bộ lười biếng nằm ườn trên giường, không khỏi nhũu mày, vươn tay vỗ vỗ mông nhỏ của hần, “Bảo con thay quần áo, sao giờ vẫn chưa thay thế này? Lát nữa phải lên đường rồi đấy.”

“Đi đâu thế ạ, còn đi sớm như vậy?” Lâu Cảnh nghe nói tối nay phải tham dự một bữa tiệc, nhưng bây giờ là buổi sáng mà, không phải buổi tối mới bắt đầu sao?

“Chúng ta cần đến thủ đô,” Từ thị vẫn dịu dàng và kiên nhẫn như trong trí nhớ, mỉm cười mặc áo sơ mi và quần tây cho hần, “Con trai trưởng gia tộc họ Tiêu vừa từ Mỹ trở về tiếp nhận sản nghiệp trong nước, còn mang theo hai bạn nhỏ cùng tuổi con đấy, đến lúc đó...”

“Mẹ!” Lâu Cảnh sửng sốt, ngay đến chuyện mẫu thân đang cởi quần hần xuống, hần cũng xem nhẹ, “Mẹ vừa nói nhà họ Tiêu có hai bạn bằng tuổi con, mới về nước sao?”

Quãng đường từ Tấn Dương đến thủ đô không xa, không cần ngồi máy bay, lái xe đi là được. Phụ thân Lâu Kiến Du và mẫu thân ngồi trên một xe, Lâu Cảnh bị gia gia hần kéo lên một chiếc xe khác.

Lâu Cảnh đã nghe không lọt gia gia ghé vào lỗ tai mình căn nhắc cái gì, đôi tay nhỏ nắm chặt, trong lòng thấp thỏm lo âu, hi vọng và thất vọng không ngừng đan xen, lên xuống đến tận cùng khiến hần bứt rứt không yên.

Khu nhà cao cấp màu trắng được xây dựng giống như một cung điện loại nhỏ, đèn sáng rực rỡ trong đêm.

Trong đại sảnh đã có rất nhiều người, phái nam mặc tây trang phẳng phiu, phái nữ mặc lễ phục dạ hội hoa lệ, rực rỡ trong ánh đèn lấp lánh. Dàn nhạc tấu lên những giai điệu nhẹ nhàng du dương, mọi người nhỏ giọng nói chuyện với nhau, bầu không khí rất vui vẻ và hòa hợp.

Lâu Cảnh mặc bộ âu phục nhỏ màu đen, cổ đeo một cái nơ tinh xảo, đi theo bên người tổ phụ.

Mới vừa vào cửa, liền có rất nhiều người đi đến chào hỏi, hàn huyên với tổ phụ hần, Lâu gia gia cũng tươi cười đáp lễ, dắt tay giới thiệu cháu nội với mọi người.

Ở trong nước, Lâu gia có địa vị rất cao, sánh ngang với Tiêu gia, đứng trong đại sảnh được một lát thì thiếu tộc trưởng Tiêu gia liền tự mình đến đón, “Lâu lão tiên sinh.”

Lâu Cảnh nhìn thiếu tộc trưởng trước mắt, cả người như bị sét đánh, người này, rõ ràng chính là Thuần Đức để lúc còn trẻ mà!

“Bóp bóp bóp bóp...” Tiếng vỗ tay giòn giã vang lên, “Thuần Đức ể” bước nhanh lên khán đài, cười nói: “Cảm ơn các vị khách quý đã đến tham dự bữa tiệc hôm nay, gần đây Tiêu mỗ mới về nước, đúng dịp sinh

nhật sáu tuổi của khuyển tử, nhân cơ hội này mời mọi người cùng đến chia vui, hy vọng mọi người sẽ có một buổi tối thật vui vẻ.”

Rồi sau đó, giữa những tiếng vỗ tay rộn rã, hai vị thiếu gia Tiêu gia mặc âu phục màu trắng, nơ màu bạc chậm rãi bước xuống cầu thang.

Đứa trẻ đi phía trước có bộ dáng bầu bĩnh đáng yêu, môi hồng da trắng, kèm theo biểu tình lạnh lùng, khiến nhóm thái thái đông đảo trong sảnh nhin không được mà hô to “Nhìn cưng quá đi ~”.

(thái thái: chỉ những người phụ nữ đã có chồng)

Lâu Cảnh lảng lảng mà nhìn đứa bé kia. Chân đeo giày da, đi lại trầm ổn, dường như không phải đi xuống cầu thang, mà là bước xuống bệ giai, từng bước đi đều toát ra khí thế tôn quý không thể xem nhẹ. Ở góc độ mọi người không chú ý tới, hắn nhìn thấy trong đôi mắt đen như được điểm mực kia, che giấu lãnh tính cùng thâm trầm, đó là ánh mắt phải trải qua vài thập niên mới tích lũy được, hắn tuyệt sẽ không nhìn lầm!

Nguyên Lang! Đó là Nguyên Lang của hắn! Là Hoàng Nguyên đế của hắn!

Hắn còn chưa kịp sải bước chạy đến, đã bị gia gia bắt lấy, “Nhóc con, không được nghịch ngợm gì đâu đấy, để ông dẫn con đến làm quen với người Tiêu gia trước, lát nữa lại đi chơi.”

Nhìn Tiêu Thừa Quân bị mọi người vây quanh, Lâu Cảnh nhin không được lệ nóng quanh tròng, thật đúng là thân gia gia a, quá đúng lúc mà!

Lâu lão gia tử vừa lại đây, mọi người liền tự giác mà nhường vị trí.

“Chúng ta ra ngoài sân chơi nha.” Nhân lúc nhóm người lớn hàn huyên, Lâu Cảnh liền nắm lấy tay đại thiếu gia Tiêu gia.

“Hai đứa nhỏ này hợp nhau ghê!” Tiêu thái thái mặc đầm dạ hội màu xanh ngọc, vị phu nhân này rất đẹp, cũng không phải là Trần quý phi ngang ngược, mà là sinh mẫu của hai thiếu gia Tiêu gia, Lâu Cảnh thâm đoán, đây hẳn là Thục phi kiếp trước.

“Đi đi, các cháu ra ngoài chơi vui vẻ nhé.” Lâu gia gia vẫy vẫy tay ra hiệu cho bọn họ đi ra ngoài chơi.

Đại thiếu gia Tiêu gia không nói lời nào, tùy ý để Lâu Cảnh kéo tay y ra ngoài. Nhị thiếu gia mới được bốn tuổi, chớp chớp mắt mấy cái, nắm lấy góc áo ca ca, cũng nghiêng ngả lão đảo mà bám theo.

Trong sân có một bể bơi ngoài trời rất lớn, hai người đứng cạnh bể, bốn mắt nhìn nhau.

Lâu Cảnh muốn mở miệng nói chút gì đó, nhưng lại sợ sẽ nhận được kết quả khiến hắn thất vọng, vạn nhất Tiêu Thừa Quân không nhớ rõ hắn thì biết làm sao bây giờ? Mấp máy môi, Lâu Cảnh nắm chặt bàn tay mềm mềm nhỏ bé kia, “Tên tớ là Lâu Cảnh, tên bạn là gì vậy?”

Bàn tay của Tiêu đại thiếu gia run lên một chút, y dùng tay kia lấy một gói kẹo rất đẹp trong túi áo ra, “Cho bạn này.”

Giọng nói non nớt mềm mềm, mang theo vài phần uy nghiêm kì dị, Lâu Cảnh ngẩng đầu, yên lặng nhin y.

“Tên em là Tiêu Thừa Cẩm, tên anh ấy là Tiêu Thừa Quân.” Nhị thiếu gia vẫn nắm chặt góc áo ca ca, ngọng nghịu nói.

“Thừa Quân à, thật sự là tên rất hay, tớ còn tưởng rằng tên bạn là Nguyên Lang cơ đấy.” Lâu Cảnh nói xong, hai mắt không khỏi đọng đầy nước mắt, thân thể trẻ con rất dễ rơi lệ, mà giờ phút này hắn thật sự rất muốn khóc.

Tiêu Thừa Quân chấn động cả người, ném kẹo trong tay đi, vươn cánh tay ngắn ngủn ôm cổ Lâu Cảnh, “Trạc Ngọc, thật là người...”

“Ta nói rồi, nhất định sẽ tìm được người.” Lâu Cảnh ôm chặt thân mình nhỏ bé mềm mại trong lòng, cọ cọ lên hai má bầu bĩnh kia.

“Ừm, ta tin người.” Hoàng Nguyên đế vốn là một người cứng cỏi, giờ phút này cũng nhin không được mà đỏ hốc mắt.

Tiêu Thừa Cẩm nhìn hai người gắt gao ôm nhau, gãi gãi cái đầu nhỏ thông minh của bé, hoàn toàn không hiểu vì sao lại thế.

Ngày xuân gió nhẹ thổi qua, mặt nước trong xanh của bể bơi lặn tăn gợn sóng, từng vòng dần dần mở rộng ra rồi đập vào thành bể. Gió chợt thổi mạnh, thổi nhấc mặt nước mùa xuân, cuộc sống tốt đẹp, mới vừa bắt đầu thôi.

ta là phân cách tuyến ngực ghéch bởi vì dám lặp lại 4 ngàn từ

Hai người ngồi xuống chiếc ghế dài đặt cạnh bể bơi, quần quần quýt quýt, khít khao tựa sát vào nhau.

Đệ đệ đáng thương bị bảo ra chỗ khác chơi, tự mình ngồi nghịch nước.

Trao đổi tin tức cả hai thu thập được trong mấy năm nay, kỳ dị phát hiện, những người bọn họ quen thuộc đều có mặt ở thế giới này. Tuy nhiên tất cả mọi người đều quên hết khiếp trước, chỉ có hai người họ là nhớ rõ thôi.

“Người thật sự không uống Mạnh bà thang, đúng không?” Lâu Cảnh cười nói.

“Nhắm mắt lại, rồi mở ra lần nữa thì chính là nơi này, ta cũng không biết,” Tiêu Thừa Quân nhú nhú mày, “Người là chết như thế nào vậy? Hậu nhân Tiêu gia có đối xử tử tế với người không?”

Hoàng Nguyên để luôn lo sợ sau khi mình chết, người Tiêu gia sẽ chen ép, gây khó dễ Lâu Hoàng hậu, vẫn luôn là Đế Hậu cộng trị, thậm chí không tiếc giống như một hôn quân, đem quân quyền cho Hoàng hậu, chính là muốn hấn không bị người khác bắt nạt.

“Ách...” Lâu Cảnh chợt dạ mà cúi đầu, thời gian Hoàng Nguyên để lâm bệnh, nhiều lần khuyên nhủ hấn phải sống thật tốt, chính là vừa đảo mắt hấn liền cắt cổ.

Tiêu Thừa Quân nhú mày, nắm cầm hấn, bắt hấn xoay đầu lại, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Nhìn bộ dạng bầu bĩnh non nớt của tiểu phu quân, lại muốn bày ra khuôn mặt thật nghiêm túc chất vấn hấn, Lâu Cảnh nhìn không được mà phì cười ra tiếng, ghé qua hôn lên môi y một ngụm, “Lần này, cuối cùng chúng ta cũng sớm được gặp mặt.”

“Đừng có chuyển chủ đề.” Tiêu Thừa Quân không tính toán buông tha hấn, mấy năm nay lớn lên ở Mỹ, thật vất vả mới tìm được một quyển sách lịch sử nói đến Dục triều, về cái chết của Lâu Hoàng hậu, sử ghi là tuần táng. Y tinh tường nhớ rõ lúc mình đọc đến đoạn này đã phẫn nộ ra sao, những người kia sao dám, sao có thể đối xử với Trạc Ngọc của y như thế!

Lâu Cảnh thở dài, cười khổ nói: “Người mất, ta làm sao có thể sống một mình.” Nhìn người yêu nhất tắt thở trong lòng mình, cái loại cảm giác đau đến không muốn sống này, đến giờ kí ức hầy còn mới mẻ.

Nhạn mất bạn lứa, gào thét mà chết. Tiêu Thừa Quân buông cầm hấn ra, khề thở dài, “Thôi, ta đã biết...”

“Hi hi...” Lâu Cảnh cười hi hi dán sát vào, rúc vào lồng ngực mềm mại của phu quân, hít một hơi thật sâu, cơ thể nhỏ nhắn, sạch sẽ và ấm áp, mang theo mùi sữa độc đáo chỉ trẻ nhỏ mới có, khiến người ta nhìn không được mà cọ cọ.

Tiêu Thừa Quân mặc cho hấn hồ nháo, vươn tay xoa xoa cái đầu xù của hấn, “Hiện tại Lâu gia thế nào?”

“Thời đại này, nhà chúng ta làm ăn đứng đắn, không đi đánh giặc, thân thể lão đầu tử tốt lắm, còn không cần ta quan tâm đâu.” Lâu Cảnh ngáp một cái, một đường đến đây khẩn trương muốn chết, giờ phút này trầm tĩnh lại, mới cảm thấy mệt mỏi, thân thể trẻ nhỏ thật sự là yếu ớt.

Tiêu Thừa Quân hơi hơi gật gật đầu, “Tộc trưởng Tiêu gia chính là Duệ Tông, thân thể trẻ tuổi hơn trước, vừa mới đưa phụ thân về nước.”

Thế giới này, có lẽ chính là xã hội Dục triều của ngàn năm sau, ngay cả sự phân chia châu, huyện cũng không khác Dục triều bao nhiêu, mỗi một châu đều có châu trưởng, đứng đầu tất cả là tổng thống, tuy nhiên cứ bốn năm lại đổi một lần, không có chế độ thừa kế.

Tiêu gia lập nghiệp trong thời đại công nghiệp, trăm năm qua tích lũy hùng hậu, bốn gia (trụ sở chính của gia tộc) đã chuyển đến nước Mỹ, có điều sản nghiệp trong nước vẫn là gốc rễ, tộc trưởng cho nhi tử về nước,

đó là muốn hấn tiếp nhận các sản nghiệp chủ chốt, thuận lợi tiếp nhận vị trí tộc trưởng. Chẳng qua, hiện tại đã không còn chú trọng đến chế độ thừa kế như trước, phàm là dòng chính trong tộc, đều có quyền lên làm tộc trưởng.

“Ách... thế tình cảnh hiện tại của phụ thân người...” Lâu Cảnh nhất thời có chút ngượng ngịu không quen, phụ thân của Tiêu Thừa Quân, hấn đã quen gọi là Hoàng Thượng hay tiên đế, bây giờ đột nhiên nhắc đến, liền không biết phải xưng hô như thế nào cả.

Tiêu Thừa Quân gọi lên một tia cười lạnh, “Tổ phụ còn có hai thân huynh đệ, phía dưới còn nhóm thúc bá cũng không dễ đối phó.” Lần này cả nhà y chuyển về nước, kỳ thật chính là một loại khảo nghiệm, thị trường Châu Âu và Bắc Mỹ đã giao cho hai vị thúc bá kia xử lý, chính là muốn nhìn thấy thành tích của bọn họ trong thời gian ngắn nhất, khôn thì sống, mống thì chết, mặc dù có tổ phụ chống lưng, nhưng nếu làm không ra trò thì vị trí tộc trưởng cũng khó mà tới tay.

(mống là một biến âm của mông nghĩa là ngu dại – so với cách nói “khôn sống dại chết”. Vì gần với âm sống nên có khả năng đổi thanh điệu từ thanh ngang sang sắc hay các thanh điệu của âm trước hay sau...)

“Người tính toán giúp hấn sao?” Lâu Cảnh ngồi dậy, khẽ nhíu mày.

“Ta chỉ là một đứa bé, giúp thế nào đây?” Tiêu Thừa Quân liếc mắt nhìn hấn.

Lâu Cảnh sờ sờ cái mũi, quên bém mắt, chuyện quan trọng nhất hiện tại là bọn họ phải thích ứng với thế giới này, đừng để lộ ra dấu vết. Huống chi đức hạnh của Thuần Đức để thế nào, hấn nhìn quá rõ ràng, không có quyền thừa kế tuyệt đối thì vị này chính là bần nhảo không trát được tường, “Tiêu thái thái, có phải là Thục phi nương nương không?”

Nhắc đến chuyện này, trong mắt Tiêu Thừa Quân liền nổi lên một chút ý cười, hơi hơi gật gật đầu. Lấy kỹ thuật chữa bệnh hiện đại, tuy lúc mẫu thân sinh Tiêu Thừa Cẩm mất máu rất nhiều, nhưng nhanh chóng được truyền máu cứu về, cũng không đáng lo ngại.

“Vây là tốt rồi.” Lâu Cảnh cũng cười theo, đôi mắt xinh đẹp cong cong như vầng trăng khuyết.

Tiêu Thừa Quân nhìn Hoàng hậu nhà mình nhỏ đi vài chục tuổi, cảm thấy cái tay ngứa ngáy, liền bẹo hai má hấn, mềm mại và trơn nhẵn, “Đúng rồi, mấy năm nay người có thấy phụ hậu không?”

Trước giờ vẫn sống ở Mỹ, y chưa từng nhìn thấy Kỷ Chúc, Mộc Dung – mẫu thân Tiêu Thừa Quân chính là nguyên phối phu nhân của phụ thân. (vợ chính thức)

“Gặp rồi.” Lâu Cảnh tùy ý phụ quân bẹo má mình, khóe miệng bị kéo căng, nhấp nhếch môi nói hết, “Nhà hấn ở Mân Châu ấy.”

Đạo Tết năm ngoái, Lâu Cảnh đi theo mẫu thân đến nhà ngoại công ở Lĩnh Nam, Kỷ Chúc là thứ tử Kỷ gia, vội tới đưa quà lễ tết, còn lì xì cho Lâu Cảnh một cái bao đỏ thắm, hình như hấn cũng không nhớ rõ những chuyện kiếp trước.

Tuy nhiên, nhị cữu nhà mình vẫn là cái bộ dáng không có tiền đồ kia, cứ đứng trước mặt Kỷ Chúc là áp ứng như gà mắc tóc. Nghe nói gần đây Kỷ gia và Từ gia muốn hợp tác cùng khai phá một cái hạng mục, Từ Triệt liền chủ động xin đi giết giặc muốn đi làm.

Hai người đang nói chuyện, trước cửa lớn chợt xảy ra một trận xô xao.

“Tiểu thư, không có thiệp mời là không thể vào.” Nhân viên bảo vệ đeo phù hiệu ở tay, làm hết phận sự mà ngăn một nữ nhân mặc váy dạ hội màu đỏ lại.

“Tôi chính là Trần Hân, anh nhìn rõ chưa.” Nữ nhân tự xưng là Trần Hân hất cằm, “Giám đốc Tiêu là bạn cũ của tôi, cần gì phải có giấy mời?”

Nhân viên bảo vệ tự nhiên biết người này là ai, Trần Hân chính là nữ minh tinh nổi tiếng của giới giải trí.

“Mẹ ơi, không thể đi vào à?” Trần Hân dẫn theo một bé trai, cũng mặc tây trang, thoạt nhìn có vẻ cùng tuổi với Tiêu Thừa Cẩm.

“Vây, mong cô chờ một chút.” Nhân viên bảo vệ vẫn không có ý muốn thả người đi vào, vệ sĩ bên người Trần Hân liền không có kiên nhẫn, chặn bảo vệ lại, cô ta liền nhân cơ hội kéo đứa bé vào trong.

Hai người ở cạnh bể bơi tự nhiên nghe được động tĩnh, bèn xuống khỏi ghế nằm. Tiêu Thừa Quân ra thành bể kéo đệ đệ đang nghịch nước lên, đứng chung một chỗ với Lâu Cảnh, trong mắt hai người đều là một mảnh lạnh như băng, bởi vì bọn họ đã nhìn rõ dung mạo của nữ nhân kia.

Đôi mắt quyến rũ, môi đỏ rực lửa, tóc nâu cuộn sóng, thân hình gợi cảm, cho dù thay đổi rất nhiều, Tiêu Thừa Quân chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra, đó là Trần quý phi, người được Thuần Đức đế độc sủng hơn hai mươi năm, cuối cùng tự tay bóp chết.

Nhân viên bảo vệ đã vào trong thông báo với chủ nhân ở đây. Thuần Đức đế – phụ thân của Tiêu Thừa Quân và hiện giờ là Tiêu Chấn Bang, nghe tin liền vội vàng đi ra, đứng ngay Trần Hân ở ngoài cửa.

“Anh Chấn Bang ~!” Trần Hân lời kéo đứa trẻ trong tay, cười ngọt ngào đi tới.

Tiêu Chấn Bang nhìn thấy đứa trẻ kia, bỗng biến sắc, giữ chặt cánh tay Trần Hân, lạnh lùng nói: “Cô đến đây làm gì, mau rời đi.”

“Sao thế, sinh nhật đại thiếu gia, em không thể dẫn con đến chúc mừng một chút sao?” Trần Hân cười đến rất là tự nhiên.

Ba người làm bộ như đang ở trong góc chơi đùa, lạnh mắt nhìn một màn khôi hài này, không cần nghĩ cũng biết, đứa bé kia chính là Tiêu Thừa Đặc, ở Dục triều thì được coi là nuôi thiếp thất, sinh thứ tử, còn với cách nói hiện giờ thì phải gọi là đi ngoại tình và có con ngoài giá thú.

“Anh ơi, đó là ai vậy?” Tuy rằng Tiêu Thừa Cẩm còn rất nhỏ, nhưng hần vẫn là Tiêu Thừa Cẩm xem qua là nhớ, ba tuổi biết chữ, năm tuổi thành thơ, ngoan ngoãn yên lặng quan sát một chút, rồi kiễng chân ghé sát vào tai ca ca, nhỏ giọng hỏi.

“Suyt, chúng ta vào nhà đi.” Tiêu Thừa Quân cười lạnh, vỗ vỗ đệ đệ, kéo hần đứng dậy.

Không quản Thuần Đức đế xử lý chuyện này thế nào, ba đứa trẻ trở lại đại sảnh náo nhiệt.

“Xem ra phiền toái không ít a.” Lâu Cảnh lời kéo bàn tay bánh bao con nhỏ mềm mềm của phu quân nhà mình, sờ sờ nắn nắn. Đây chính là Hoàng Thượng mà trước đây hần tha thiết mơ ước nha, rốt cuộc bây giờ cũng có thể hôn hôn sờ sờ thoải mái rồi.

“Đây đều là việc nhỏ,” Tiêu Thừa Quân không để ý lắm, kéo tay Lâu Cảnh, nửa tha nửa ôm đệ đệ, đi tới một góc vắng vẻ, “Bây giờ nhà người còn nuôi U Vân thập lục kỵ cho người không?”

Lâu Cảnh ngẩn người, “Vẫn nuôi.” Nói đến chuyện này, Lâu Cảnh liền có chút ngại ngùng, cho đến tận thời đại thái bình này, Lâu gia vẫn không có cái gì gọi là an phận thủ thường như trước, thậm chí còn dựa theo quy củ kiếp trước, nuôi cho hần U Vân thập lục kỵ, bất quá hiện tại đã đổi cái tên khác, kêu là Vân Ảnh, cũng không biết Lâu gia gia tìm đâu ra lắm cô nhi vậy, hần thiệt hoài nghi gia gia nhà mình có thêm nghề buôn bán trẻ em không đây. ~(~)

“Hiện giờ ta đang thiếu nhân thủ, người cho ta mượn trước vài người đi.” Tiêu Thừa Quân nhỏ giọng nói, bây giờ Tiêu gia không yên ổn, y muốn bảo vệ mẫu thân và đệ đệ, hơn nữa còn muốn làm chút buôn bán đồ cổ, nhưng ngại thân thể này còn nhỏ quá, làm cái gì cũng không tiện.

“Cái này, chỉ sợ không được, “ Lâu Cảnh buồn cười nói: “Bọn họ cũng mới năm, sáu tuổi thôi.”

Tiêu Thừa Quân sững sốt, sao mình lại quên mất chuyện này chứ!

Nhìn dáng vẻ trắng trẻo bầu bĩnh của Hoàng Thượng chột lộ ra biểu tình dần người ra hiềm có, Lâu Cảnh chỉ cảm thấy trái tim mình như bị móng vuốt cào nhẹ một chút, đúng là ngứa ngáy chết đi được, liền sấn lại gần muốn hôn y.

“Các cậu đang chơi gì vậy?” Một tiểu cô nương mặc váy ren trắng đi tới, rất cao ngạo, ước chừng khoảng bảy, tám tuổi.

Tiêu Thừa Quân nhú nhú mày, so với Dục Triều, tuy rằng nữ tử nơi này dũng cảm hơn một ít, nhưng giáo dưỡng lại kém rất xa, theo ý thấy, xuất đầu lộ diện như vậy, còn chủ động cùng nam tử nói chuyện, đúng là thất lễ. ((”))

Lâu Cảnh cảm thấy cô nương này nhìn thật quen mắt, lại nghĩ không ra nàng là ai, trông bộ dáng ngang ngược của nàng thật không vừa mắt, bèn cau mày nói: “Bọn tớ đang chơi trò bắt tiểu kê.”

“Bắt tiểu kê là trò gì vậy?” Cô bé kia được mẹ dẫn dò, cố ý đến lôi kéo làm quen với đại thiếu gia Tiêu gia, tuy rằng nàng không có hứng thú với cái trò gọi là bắt tiểu kê gì đó, nhưng vẫn là theo hỏi.

“Chính là thế này này,” Lâu Cảnh nói xong liền thò tay đặt lên đùi Tiêu Thừa Quân, cách quần sờ sờ cục thịt nhỏ giữa hai chân y, “Cậu chơi không?” (o()o há há há)

Tiêu Thừa Quân lập tức đỏ bừng mặt, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, đẩy ngay cái móng vuốt phì phì kia ra.

Cô bé kia sững sốt một chút, trẻ nhỏ còn không hiểu lắm, nhưng trực giác cảm thấy đây là chuyện không tốt, thâm nghĩ nếu chơi cùng bọn họ thì cũng bị như vậy, liền sợ tới mức quay đầu bỏ chạy.

“Khốn kiếp, dám đùa vậy à!” Tiêu Thừa Quân vung tay muốn đánh hắn, lại bị Lâu Cảnh giữ chặt cổ tay.

“Nơi này của Hoàng Thượng còn nhỏ như vậy, sau này thần biết thị tẩm thể nào đây?” Lâu Cảnh giống như bắt đắc dĩ mà nói xong, ôm Hoàng Thượng vào trong ngực, cọ đến cọ đi. ~(~)

Hai người đang chòng ghẹo nhau, chợt thấy Trần Hân mặc váy đỏ rực đi vào và Tiêu Chấn Bang tức đến khó thở theo sau.

Vào trong đại sảnh, bao nhiêu con mắt chú mục, Tiêu Chấn Bang cũng không tiện lôi kéo, đành làm bộ như không có việc gì mà xoay người đi tiếp khách. Trong mắt Trần Hân hiện lên một tia đắc ý, kéo tay Tiêu Thừa Đặc, đi đến chỗ các thái thái đang tập trung.

“Anh, anh xem kìa.” Tiêu Thừa Cẩm kéo góc áo ca ca, đuổi bàn tay nhỏ bé chỉ hướng Trần Hân.

Tiêu Thừa Quân ngẩng đầu, hơi hơi nhú mày, gọi quản gia tới, “Bác Thường, bác dẫn Thừa Cẩm lên lầu trước đi.”

Quản gia Thường Bá có diện mạo giống với Thường Ân kiếp trước, Lâu Cảnh nhìn không được mà liếc nhìn phần dưới của Thường Bá, thật tò mò hắn có phải là thái giám hay không.

Thường Bá đột nhiên cảm thấy phía dưới có chút lạnh lạnh khó hiểu, ôm lấy Tiêu Thừa Cẩm bước nhanh lên lầu.

Tiêu Thừa Quân kéo tay Hoàng hậu nhà mình, xuyên qua đám người, đi đến sô pha mẫu thân đang ngồi.

“Thừa Quân và tiểu Cảnh chơi rất vui đi.” Mộc Dung cười cười, ý bảo hai người ngồi xuống bên người nàng, quay sang nói với mẫu thân Lâu Cảnh, “Tiểu Cảnh xinh quá!”

“Nghịch ngợm lắm, bọn nhỏ trong nhà trẻ, có ai không bị nó bắt nạt đâu, sao hôm nay thành thật thế nhỉ?” Lâu phu nhân vỗ vỗ vị trí bên người ý bảo Lâu Cảnh qua đây, nhưng hắn lại làm bộ như không nhìn thấy, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Tiêu Thừa Quân chơi đến bắt diệp nhạc hồ.

“Vị này chính là Tiêu phu nhân đi.” Trần Hân đi tới, ý cười doanh doanh.

Mộc Dung ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng, vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên nói: “Ồ, Trần tiểu thư cũng tới đây sao?” Nói khách khí, trên mặt cũng mỉm cười, nhưng không hề có ý tứ cho nàng ta ngồi xuống.

“Biết hôm nay là sinh nhật đại thiếu gia, tôi liền dẫn theo Trần Đặc đến đây chúc mừng.” Không đợi người tiếp đón, Trần Hân đã tự mình ngồi xuống ghế sa lông, chiếc váy rực rỡ bao quanh thân hình gợi cảm, cổ áo khoét sâu, lộ ra nửa bầu ngực, vài thái thái ngồi xung quanh đều cau mày.

Nhóm thái thái ngồi quanh đây đều có nhan sắc, là danh môn vọng tộc, đối với loại minh tinh này cũng không để vào mắt.

Lâu Cảnh cắn lỗ tai Tiêu Thừa Quân, “Tên ngốc kia vẫn là bộ dáng đức hạnh này, ta giúp người giáo huấn hắn nhé.” Tiêu Thừa Quân vẫn luôn ngơ ngác ngây ngốc, sau khi Trần gia bức vua thoái vị thất bại, Tiêu Thừa Quân cũng không hạ sát thủ với hắn, chỉ biếm làm thứ dân, đầy tới đất Thục.

“Đừng vội.” Tiêu Thừa Quân nhéo nhéo lòng bàn tay Lâu Cảnh, ánh mắt nhìn sang mẫu thân bên người, y vốn không có nhiều ký ức về Thục phi, nhưng mấy năm nay chung sống với nhau, y cảm thấy mẫu thân mình tuyệt không phải là một nữ tử yếu đuối dễ bắt nạt, liền tính toán yên lặng theo dõi kỳ biến.

“Cảm ơn Trần tiểu thư đã tới góp vui, vừa vặn đến tiết mục cắt bánh ngọt, không bằng mời Trần tiểu thư hát một bài chúc mừng sinh nhật nhé.” Mộc Dung cũng không thèm nhìn tới đứa bé bên cạnh Trần Hân, rũ mắt chỉnh lí nơ nhỏ trên cổ áo Tiêu Thừa Quân, “Thừa Quân, con mang tiểu Cảnh đi cắt bánh ngọt đi.”

“Đây là lần đầu tiên tôi gặp ngôi sao quốc tế đến hát chúc mừng sinh nhật đây. Nhất định mọi người sẽ rất chờ mong tiếng hát của Trần tiểu thư.” Lâu phu nhân cười khẽ nói, nhìn như tán dương, nhưng thực chất là chặn đứng lời cự tuyệt của Trần Hân.

Phu phu hai người liếc mắt nhìn nhau, quả nhiên, dù ở bất cứ thời đại nào, nữ nhân tranh đấu đều chưa bao giờ ngừng lại.

Hai người nắm tay nhau đi lên, cùng nhau thấp nền sinh nhật. Trần Hân còn chưa biết nói gì, đã bị thúc ép đi lên đài, vụng về mà hát chúc mừng sinh nhật.

“Ái chà, không ngờ giám đốc Tiêu còn mời được cả Trần Hân đến hát chúc mừng sinh nhật cơ đấy, đúng là bạo tay, ha ha ha.” Nam tử trung niên đang nói chuyện với Tiêu Chấn Bang nhìn thấy Trần Hân bước lên sân khấu, lập tức lớn tiếng cười nói.

Tiêu Chấn Bang cứng ngắc mà cười phụ họa, mọi người nghị luận sôi nổi, đều nói quả nhiên giám đốc Tiêu rất coi trọng vị đại thiếu gia này.

Trần Hân giận đến thiếu chút nữa cắn đứt móng tay giả, khiêu khích không thành, lại còn giúp người chường mắt kia giành được vinh quang.

Phu phu hai người đứng trên đài cũng chẳng buồn nhìn đến nét mặt cười gượng khó coi của Trần Hân, vô cùng cao hứng mà thấp nền. Đèn điện vụt tắt, ánh nến lay động, ánh lên hai gương mặt nhỏ nhắn non nớt.

“Ước một điều gì đi.” Lâu Cảnh nhẹ giọng nói.

Tiêu Thừa Quân nắm tay hắn, từ từ nhắm mắt lại, cầu nguyện bọn họ có thể đời đời kiếp kiếp ở cùng một chỗ, cả đời không đủ, hai đời cũng không đủ, chỉ mong vĩnh viễn không rời xa.

Về sau, đêm sinh nhật hàng năm đều cầu nguyện như vậy, có lẽ khi cuộc sống trong thế giới này kết thúc, còn có thể gặp lại Người ở địa phương kế tiếp. Dù trải qua hoàn cảnh gian nan thế nào, chỉ cần có Người ở bên cạnh Ta, đó chính là thiên đường.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-vi-ha>